MEHSA

MIH

DİLSİZ YANKI

EPHESUS

YANGINDAN GERİYE, DİLSİZ YANKILARLA
BÜYÜYEN BİR UÇURUM VE UÇURUMUN
KENARINDA DÖNÜP DURAN BİR KARGA KALDI.

Elif, babası ve Siraç hakkında
öğrendiği gerçeklerden sonra bir seçim yapmak zorundadır.
Sevdiği adam için mücadele mi edecek yoksa pes edip
onu terk mi edecektir?

Her iki seçiminin bedeli oldukça ağırdır.

Üstelik sevdiği adamı seçerse
babasının yarım bıraktığı mücadeleyi tamamlamak ve
onu kurtarmak için bir yuva kurmak zorundadır.
Bunu yaparken ise gerçek bir düşmanla değil
intikamla savaşmak zorunda kalacaktır.
Ortaya çıkan sırlar, karanlık olaylar, karganın
tuzakları ve intikam planları.
Bütün bunlarla birlikte, kurul, tüm tehlikesiyle
pusuda onları beklemektedir.

"Sen yaktığından beri ateşe, kora saygım var artık," dedi.
"Sende yanmanın güzel olduğunu öğrendiğim günden beri,
senin açtığın her yaranın arsızıyım ben. "

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 090347

"GÖKYÜZÜ SUSTU.
YERYÜZÜ KAN KOKTU.
BU ACIMASIZLIĞI
TEMİZLEYECEK BİR
YAĞMUR DA YOKTU
ÇÜNKÜ VUSLAT,
SEVDİĞİ KADININ
GÖZYAŞLARININ
HESABINI SORUYORDU."

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

MİH 2: Dilsiz Yankı

Yazar: Mehsa
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Elif Evin Musluoğlu
Düzelti: Zeynep Işıklar Yöner
Son Okuma: Şule Yetim
Kapak Tasarım: Hatice Çetin
Sayfa Tasarım: Beyzanur Şen

Düzenleme
Ny.ozlem

1. Baskı: Haziran, 2025

ISBN: 978-625-6090-34-7

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, MEHSA

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

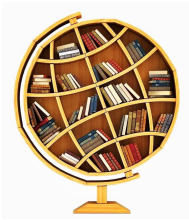
BASKI ★★^ ^
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic.Ltd.Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Kuçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."
Kitabın kapak ve iç tasarımında AI (yapay zeka) uygulamalarından yararlanılmış olup kullanılan görseller herhangi bir gerçek kişi ya da olayı temsil etmemektedir.

www.ephesusyayinlari.com
iletisim@ephesusyayinlari.com

MIH

2: DİLSİZ YANKI

MEHSA

"Günahın cezaları, onun ta kendisidir."

- DANTE-İLAHİ KOMEDYA

1
İHTİLAL

Kötülüğün hükmettiği gündüzlerin şahidi lacivert gözlü bir kargaydı. Kargalar kendilerine yapılan kötülüğü asla unutmaz, zamanı geldiğinde intikamını mutlaka alırlardı.

Karganın adı ne Vuslat ne de Siraç'tı. Karganın adı geçmişe, çok daha derin bir kötülüğe dayanmaktaydı. Yavaşça, çiçek dolu bir dala konarken, kötülüğün kara sayfasına masumların kanıyla adını yazdırmış altı baronu izlemeye başladı.

Vuslat'ın bu yenilgiyi sessizce kabullenmesini kimse beklemiyordu. Çakılı'nın kızı ölmüştü. Erdem, Vuslat'ın elindeydi.

Daha önce defalarca çatışmalara girmiş, birbirlerine zarar vermişlerdi ama altı baron için bu zayiatlar hâlâ eskiden kalma küçümsemelerin, onu bir köle olarak görmenin kibrini taşıyordu.

Yine de bir uyanış yaşanmıştı. Yılan sonunda kırmızı gözlerini aralamıştı. Mezarlıktalardı. Bir cenaze için küçük bir topluluk, lakin büyük bir koruma ordusu vardı.

Her baronun yanında bir as bekliyordu. Aslar çocukluktan yetiştirilen, baronlara hizmet için eğitilen ve bu yolda birbirlerini öldürmek zorunda kalan kişilerdi. Emir'in kurduğu köle sisteminin kurbanlarıydı.

Zamanında onlardan olan bir kölenin baronlara vurduğu ağır darbeyi sessizce izliyorlardı. Tasmayla bağlandıkları adamlara sessizce itaat ediyorlardı.

Şimdilik.

Mezara bakarken ilk konuşan Çakılı'ydı. "Bize intikam gerek," diye mırıldandı. Kızını çok umursadığından değildi ama onunla iş birliği yapan adam her kimse ona büyük bir vurgun vadederken, sadece bir hezimet hediye etmişti.

Çakılı itibar kaybı yaşıyordu. Kurul ilk defa Vuslat'ın onlarla it dalaşı yapmayı bırakıp kurt gibi ava çıktığını anlıyordu. "Köle uyanmış, kendini kral sanmış!" Nefret dolu bir şekilde gülümsedi. "Ona kimin önünde diz çöktüğünü hatırlatmak gerek."

Bu sözlerin ardında aslında ona uygulanan güce dair ***kıskançlık*** *vardı.*

Emir, Çakılı'nın omzunu sıvazladı. "Görecek," dedi. "Bir it gibi kaçak oynarken onu ciddiye almadık. Sandı ki güç onda ama tekrar boyun eğecek."

Emir'i konuşturan ise ***kibirdi.*** *O her daim kibriyle bakıyordu Siraç'a. Mezarın başında olan küçük kalabalıktan, göstermelik olarak getirilen imam dâhil kimseden ses çıkmıyordu çünkü onlar konuşurken ölüye yas tutmak bile haramdı.*

Bu adamlar gerçek günahları taşıyorlardı.

Bir diğer günah konuştu: "Düğünü var," dedi Marilyn Recep. Elinde bastonu, başında fötr şapkasıyla mezara bakıyordu. "Düğünü kefenlemek yeterli olacaktır." Ağır ağır başını sallarken bu işe bulaşmak istemeyişiyle ***tembelliği*** *hatırlatıyordu. "Ona kim olduğunu hatırlatacaktır."*

Günahın nefreti düşmüştü mezarın üzerine, altı baron da sonunda düşmanın tek hedef olduğunu anlamıştı ama tam bu noktada karganın planı devreye girdi.

"Hayır!" dedi Çakılı. Böyle çok daha kanlı, çok daha acımasız olmasına rağmen kurulun diğer üyelerinin önünü kesti çünkü bağlı olduğu bir başka güç vardı. Ona bu hezimeti yaşatan, aynı zamanda telafi edeceğini söyleyen çok daha büyük bir güç... Karganın efsunlu gücü. Bu gücü saklamasının sebebi ***kıskançlıktı.***

"Ne demek hayır?" dedi Arnavutlu Mehmet. O, bu kurulun siyasi bağıydı. "Şimdiden bir karalama kampanyası için bağlantılarımla iletişime geçtim. Daha önce de adı çıkmadı mı zaten? Tek bir kötü habere bakar. Bu ülkede savunma sanayisine düşman birçok ahbabımız mutlaka harekete geçecektir."

Arnavutlu, Siraç'ın kurduğu siber güvenlik şirketi sayesinde güçlü bağlantılar kurduğunu çok iyi biliyordu ama kendisi daha güçlüydü. Daha açgözlüydü. Bu yüzden onu indirmek zor olmayacaktı.

Araya Palalı girdi. Yanında duran asının koluna yaslanmıştı çünkü yakın zamanda prostat ameliyatı olmuştu. "Siyaseti karıştırma!" derken, bu yüzden hâlsizdi. "Direkt kan dökülmeli! Ucunun bize de dokunacağını bilmiyormuş gibi konuşma, Mehmet. Ben daha önce denemedim mi sanki? Üstünün nasıl kapatıldığını hepimiz gördük."

Siyaset, Palalı için kör noktaydı. O, takım elbiseli adamların kurallarına gelmezdi. Onun eğlenceye, oyunbazlığa, en çok da ***şehvete*** *ihtiyacı vardı. Bu gücün şehvetiyle birlikte yanındaki asının kolunu okşadı.*

Zeytinci Şevket konuştu. O aralarında en kurnaz, en sessiz olandı. "Senin yapamamış olman, bizim de yapamayacağımız anlamına gelmiyor, Palalı!" derken elde ettiği güce karşı bir yemekmiş gibi açlık çekiyor ve asla doymuyordu.

*Buna günah dilinde **oburluk** diyorlardı. Bu güç kandan geçtiği için gözünü kan bürümüştü. Kan istiyordu, kan dökülmesini diliyordu. Böylece bir kurşunu daha koleksiyonuna ekleyebilirdi.*

Bir mezarın etrafında dolanan bu yılanları karga susturdu.

Çakılı, "Hayır, dedim," diyerek bu itirazları tek kalemde silip attı. "Ona çok büyük bir hezimet hazırlıyorum. Onu bana bırakın!" Son bir kez mezara, sonra da çevresindeki beş adama baktı. "Zamanında nasıl Yusuf'a izin verdiyseniz şimdi de de sıra bende."

Kimseden ses çıkmadı bu sefer. Tek bir kişi haricinde. Erdem'in babası Uraz da buradaydı. Vuslat tarafından baroları çökertilmemiş gibi bir de üstüne ailesinden en kıymetlisini kaybetmişti.

*Bunun **öfkesini** bir emanet gibi taşırken hırsla konuştu: "İbrahim Bey, oğlum onun elinde! O, orospusuyla düğününde eğlenirken biz neden burada yas tutuyoruz?"*

Bu cümleden sonra kalabalığın sessizliğinin üzerine nefretin soğuk pusu çöktü. Uraz'ın hadsiz konuşmasına karşılık dik dik bakışlar alması onu da susturdu. Bu uğursuz cenazenin tahtına sanki bir lanet oturacakmış gibi herkes mezardan bir adım uzaklaştı.

Çakılı İbrahim ses çıkarmadı bir süre. Mezara cenaze indirilirken suskundu. Tahtalar döşenirken suskundu. Ta ki bir avuç toprak alıp mezara atana kadar... İşte o zaman, "Zaferden sonra aldığın hezimet çok daha ağır gelir çünkü," dedi. Ağır ağır boşalttı toprağı mezara. "Bırakın! Bana gerektiğinde yardım edeceksiniz zaten. Bunu benim yönetmeme izin verin."

Bu tek taraflı intikam, elbette zaferin mutlak lideri olmak isteyen Emir'in hoşuna gitmedi. "Çakılı..." diye araya girmesi bu yüzdendi ama Çakılı, bu intikamı paylaşmayacaktı.

*Bu yüzden hırsla bu sistemi kuran ve hiçbir zaman **hazzetmediği** o adama döndü. "Yapma, Emir!" dedi. "Zayiat alan benim! Kin benim, intikam benim! Sen musallat ettin başımıza bu adamı! Bu yüzden karışma bana."*

Emir sinirlendi çünkü arka planda kalmaya tahammülü yoktu ama ona cevap vermeye fırsat bulamadı. Çünkü karga uçtu dalından, uğursuzluğunu ardında bırakırken asıl intikam güdenin o olduğunu hatırlattı.

Bir cesede bir hezimet yetmezdi, düşünmediler. Vuslat'ın öfkesi hakkında kimse konuşmamıştı ama asıl öfke ona aitti, bilmiyorlardı. Selvi'nin yaptıklarından kimse dem vuramıyordu ve yine bu cesedin bile toprakla buluşmasına hakkının olmadığını düşünmüyorlardı.

Oysa Vuslat unutmamıştı.

Herkesin korkusu, öfkesi ama en çok da günahlarının bir parçası o mezardaydı. Mezar büyük bir gürültüyle sarsıldığında, bu yüzden günahlarından kaçar gibi kaçtılar oradan. Bir tarafta Uraz'ın dediği gibi düğün varken diğer tarafta bir adamın acımasızca öç alışını izledi gökyüzü.

Gökyüzü sustu. Yeryüzü kan koktu. Bu acımasızlığı temizleyecek bir yağmur da yoktu çünkü Vuslat, sevdiği kadının gözyaşlarının hesabını soruyordu. Korumalar patronlarının üstüne kapanırken patlamanın sadece cesede zararı olduğunu çok geç fark ettiler. Cesedi bile yeryüzünde var olmayı hak etmiyordu Selvi'nin.

Mezarın başından kaçanlardan ilki Uraz'dı. Kaçtı ama korkak olduğu için yakalandı. Mezarlığın çıkışında, üç kurşunun susturucuya rağmen çıkardığı sesi duyan Uraz, kimin geldiğini biliyordu. Her ölümün bir de sebebi olan Azrail'i vardı çünkü.

Sura üflenmemişti belki ama küçük kıyametin meleği gelmişti.

Uraz'ın üç koruması öldürüldüğünde cesetlerinin ortasında bir başına kalmıştı. Geriye kalan bir koruması da gelenlerle birlikte ona silah doğrultmuştu. Onu bizzat buraya yönlendiren liderleriydi bu koruma.

Kızını bile arkada bırakan adam, "Ben bir şey yapmadım!" dedi karşısında ecelini görünce. İhaneti bile umursamadı o an. Toprakta çürüyen bedenler gibi rengi kaçmıştı. Sakin, ona doğru adımlayan adamın ölümü olduğunu biliyordu. Elindeki silah yere bakıyordu ama lacivert gözlerinde ölüm vardı, susturamazlardı. "Öyle mi, orospu çocuğu?" dedi mezarlıkta söylediği sözlere atıfta bulunarak. "Normalde bırakacaktım çürümen için." Bir adım attı Vuslat. Yüz ifadesi buz gibiydi. Uraz olduğu yerde titriyordu. "Neden beni çileden çıkarıyorsunuz ki?" dedi kısık sesle. Gazabı kükrüyordu zaten. Sessiz olması daha ürkütücüydü. "Neden bile bile kışkırtıyorsunuz beni? Karımın adını andığınızda ne olduğunu oğlun sana göstermedi mi?"

Gözlerinde saldırmak için çırpınan bir gazap vardı.

Uraz ağlamak üzere olan bir sesle, "Özür dilerim, özür dilerim! Oğlumu, tüm her şeyimi elimden aldın." Yalvarır gibi ellerini önünde birleştirdi. "Çaresiz bir adamım, acımdan ne dediğimi bilmiyorum. Yalvarırım, bana bir şey yapma!" Vuslat, ölmüş bir kalbin çürük kokusunu alırdı. Uraz'ın yine Emir için çalışacağını, en dibe batacağını da biliyordu. Yaşamak ve güç için kendini bile satabilecek olan adamlardandı o. Nitekim, "Kızımı veririm sana. Ne istersen yaparım. Yeter ki öldürme," dediğinde yanında duran Umut'un bile yüzü buruşmuştu. "Pezevenk!" diye mırıldandığında patronuyla kısa bir an göz göze geldiler.

Patronunun bakışlarındaki öfkenin sebebini de sonucunu da biliyordu Umut. Ona olan sadakatiyle başını eğdi.

Lacivertler tekrar düşmanına çevrildi. "Diz çök!" dedi Vuslat. Gazabı kükredi, kendisi ise aldatıcı bir sakinlikteydi. Uraz boş boş baktı gözlerinin içine. Silahın namlusuyla yeri işaret etti. "Ne istersem yaparmışsın ya, diz çök!" Bağırmadı ama karşısındaki adam irkildi korkuyla. Vuslat, Uraz'ın karşısında bir dağ gibi gittikçe yükseliyordu. Uraz bu zamana kadar kibirle hareket etmiş her adam gibi kaybettiğini bilerek, bacakları titrerken zorlukla diz çöktü.

"Şimdi aç ağzını!" Bir adım attı karşısındaki zavallı varlığa doğru. Uraz'ın gözleri dehşetle büyüdü. Toprağın üstünde elleriyle geriye doğru sürüklendi ve öldürülen korumalardan birine çarpana kadar da durmadı. "Hayır, hayır! Ne olur öldürme beni!" derken bile artık zavallılığın son haddindeydi.

Siraç, "Dur yerinde!" dediğinde sert bir sesle sanki çarpılmış gibi kıpırdamayı kesti. Donup kaldı. "Bir daha tekrar etmeyeceğim, orospu çocuğu." Adını bilerek söylemiyordu. "Aç şu ağzını!" dedi ve Uraz hipnoz olmuş gibi ağzını açtı.

Alnında ter birikmişti. Döktüğü ecel terleriydi. Ağzına sokulan silahın namlusuna karşı inledi Uraz. Siraç ensesindeki saçlara sertçe asılıp Uraz'a doğru eğildi. "O kulaklarını aç ve beni iyi dinle! Sonunun oğlun gibi olmasını ister misin? Ona ne yaptığımı biliyor musun?" Söylediği her sözün ardında öfkesinin hıncı, gazabı vardı. Vuslat sakin sesinin aksine içten içe öfkesiyle yanıyordu.

"Ne eline hâkim oldu..." Namluyu daha çok boğazına soktu. Uraz kusacak gibi oldu ama ölüm korkusundan hiçbir refleksi tam çalışmıyordu. "Ne de diline! Bu yüzden biri diğerine yem oldu."

Acımasızlığı sözlerinde değildi, gerçeklikteydi. Saatlerce işkenceye maruz kalmıştı Erdem. Hiçbir şey bilmediğini ama kendi hırslarına kurban gittiğini bilerek ölmüştü. Düşünmesi yeterdi, uygulamasa bile can çekişerek öldüğünde bedelini ödemişti. "Oğlunla aynı sonu yaşamak ister misin?" Tehdidi sonuna kadar idrak etmişti Uraz. Gözünün kenarından yaşlar süzülürken sebebi kaybettiği oğlu değildi. Boğazına kadar giren namlu, tek kurşunla sonu olabilirdi.

"Ders almayı öğreneceksin, Uraz. Öğrenemiyorsan diz çökeceksin, dirsek çürüteceksin. Anladın mı?" Vuslat bu sefer saçına daha sert asılınca sanki defalarca onu onaylarsa anladığını anlatabilirmiş gibi başını hızla salladı. Ölüm korkusu ona her şeyi yaptırabilirdi.

"Güzel," dedi eceli. Ölüm ani idrakleri severdi.

Namluyu Uraz'ın ağzından çekmeden önce, "Palalı'ya gidecek ve selamımı söyleyeceksin," diyerek istediği yola getirdiği yeni tasmalı köpeğine direktif

verdi. Namlunun ucunu Uraz'ın üstüne silmeyi unutmamıştı çünkü pisliğe dokunmaya tahammülü yoktu.

Bütün bu olaylar yaşanırken mezarlığın arka çıkışının kapalı olduğunu bilen kurul, diğer tarafta yapılan saldırıyla birlikte önce bir çatışma yaşamış, sonra dışarı çıkmıştı.

Cesetten ise tek bir parça bile kalmamıştı.

Karga her şeyi izledi. Yakında herkes bedel ödeyecekti ama karga ilk olarak gözünü çoktan zırhlı aracına binmiş olan Emir'e dikti.

*Her günahın bir bedeli vardı ama şeytanın ilk günahı **kibirdi**. Bu yüzden bu intikam sürecine şimdilik ket vurmak istiyorsa önce **kibri** alt etmesi gerekecekti.*

Tüm bu olup bitenin ardından mahkemeye sadece iki gün kalmıştı. Tıpkı düğüne iki gün kaldığı gibi...

Elif'ten

Geçmişin acısı, yası, yüreğimin ortasına öyle bir çökmüştü ki ikili koltuklardan birine Levent Bey tarafından oturtulduğumu sonradan fark ettim.

Babam, Siraç'ı korurken ölmüştü.

İlk hissettiğim kocaman bir acıydı. Öyle bir acıydı ki ne gözümün önünü görebildim ne de nefes alabildim. İkincisi ise hayal kırıklığıydı. Karşımdaki yaşlı adama bunun acısıyla baktım.

Kandırılmıştım. Bir kez daha yalanlarla kör edilmiştim.

Siraç'a bunun babamla alakası olup olmadığını sormuştum. Daha bir saat önce babamın mezarının başındaydık ve yine bana hiçbir şey belli etmemişti. Hayal kırıklığıyla birlikte boğazımdan yükselen o acı ses, babamı kaybettiğimde hissettiğim acıyı taşıyordu.

Babamdı, biliyordu. Yaramdı. Saklamıştı benden.

Levent Bey de bunu gördüğünden ilk defa korkmuştu. "Yapma, güzel kızım," dedi bu yüzden."Siraç'ın suçu yok. Anlatmasının imkânı yoktu." Bana uzanıp teselli etmek ister gibi oldu ama hissettiğim güvensizlikle geriye çekildim. Bu tepkimden korkarak daha da telaşlı bir şekilde anlatmaya başladı: "Bu senin babanla gurur duyacağın, Siraç'ın elini sımsıkı tutmanı gerektiren bir fedakârlık hikâyesi. Senin baban çok iyi bir adamdı." Bu sefer önümde diz çöktü. Sımsıkı tuttu ellerimi, oysa zamanında vurulmamın sebebiydi, inanamadım.

Üstelik inanmam için yalvarırcasına konuşuyordu.

"Ne oldu ki?" dedim titrek bir sesle. "Babam Siraç'ı kurtarırken..." Boğazıma takılan yumrudan dolayı fısıltıyla tamamladım cümlemi: "Onun yüzünden mi öldü?" Başını inkâr edercesine salladı. "Onun yüzünden değil, onun için," dediğinde tekrar nefesim kesildi.

Öldüğünün haberi, sırtındaki ve kalbindeki kurşunlar, ağır bir çatışmanın kurbanı olması, hepsi bir bir zihnimde canlandı.

Nefes alamadığımda elimi göğsüme bastırdım. Panik sarıyordu dört bir yanımı, buradan çıkmak istiyordum ama Levent Bey başka çarem yokmuş gibi hızla anlatmaya devam ediyordu.

"Yapma kızım," dedi sakinleşmem için beni kendime getirmeye çalışarak. Bir bardak su uzattı ama elimin tersiyle ittim. "Neyi yapmayayım?" diye çıkışırken kendi sesimi tanıyamadım. "Hani annemdi sebep? Hani annem yüzünden korunuyordum? Siz kimsiniz? Siz kimsiniz ve niye bana bu kadar çok yalan söylüyorsunuz?"

"Yalan yok! Senin korunmanın altında yatan sebep annendir ama onu da baban koruyordu zaten."

Çektiğim acının da etkisiyle öylece donup kaldım. Bunu sakinleşmeme yoran Levent Bey anlatmaya devam etti. Ben ise annemin söz verdiğini hatırladım.

O gün Siraç arabada giderken babamın rızasını alabileceğini iddia etmişti ve annem de kabul etmişti. Sanki bir şey biliyormuş gibi *baban rıza verirdi* sözünü bir türlü anlamlandıramamıştım.

Şimdi, tam şu anda gerçekler ortadaydı.

"Baban, Siraç'a kurulan bir kumpas üzerine operasyon yönetiyordu." Elini ellerimden usulca çekti ama diz çöktüğü yerden kalkmadı. "Siraç yurt dışından geldikten sonra ne tarafta olduğunu, ne yapacağını kimse bilmiyordu; bilmiyorduk. Gözünü hırs bürüdüğünü ve genç olmasına rağmen kurula, tüm yeraltı dünyasına kafa tutacağını biliyorduk sadece. Öyle de oldu. Gelir gelmez daha şirketini bile kurmadan onlara saldırmaya başladı. Konu onlar olunca asla stratejik hareket edemiyordu. Buraya, onlara yakınlaştıkça her şey daha da kötüye gidiyordu. Senelerce uğraştım..." Bu uğraşın yetmediğini gösterircesine baktı bana. "Onu beladan uzak tutmaya çalıştım, şirketini kurmasına yardım ettim ama bu süreç o kadar zordu ki hayatımdan en az yirmi sene götürmüştür." Buruk bir tebessümle baktı bana ama yetersizdi çünkü onun yaptıkları yetmemişti. Bu yüzden kendine dair bir hayal kırıklığı çöktü gözlerine. "Yine de baş edemedim," dedi. "Baban, senin haricinde onu durdurabilen tek kişiydi."

Onu dinlerken sakinleşmeye çalışıyordum çünkü biraz daha kandırılmış hissedersem, şu an dışarıda duran ve bana yalan söyleyen herkesi bırakıp giderdim. "Ne oldu?" diye sordum. "Neden babam araya girmek zorunda kaldı?"

Levent Bey beni ikna etmek istercesine anlatmaya devam etti: "Bir kumpas kuruldu. O sıralarda şirketin hisseleri ivme kazanmıştı ve ilk defa devlet bağlantılı bir işe imza atmak üzereydi. Ben ise bu süreci ayarlayabilmek için elimden geleni yapmıştım çünkü Siraç gibi adamlar bir yere, bir ülkeye kolay kolay ait hissetmezler. Onun gibi akıllı bir adamı devletimize, milletimize kazandırmaya çalışıyordum. Tam bu sırada bir *Deep Web* soruşturması patlak verdi ve devlet verilerini *Deep Web*'e aktaran şirketler listesinin başına bizimkinin şirketini koydular."

Kanım donmuştu. O seneyi hatırlıyordum. İnternette birçok bilginin ifşa edildiği bir yıldı. Bu mesele sosyal medyada da uzun süre konuşulmuştu.

"Ne yaptılar?" diye sordum. Muhtemelen hapse girmişti.

"Olan neyse onun yüzünden oldu. Palalı Yusuf'a kafayı takmıştı çünkü kurulun *Deep Web* erişimini o yönetiyordu. Önce birbirlerine siber saldırı gerçekleştirdiler. Gelen felaketi fark ediyordum ama benden gittikçe uzaklaşıyordu. Kendi sistemini geliştirdikçe benimle bağlarını koparmaya çalışıyordu. Ben de bağlantılarımı kullanarak onun için gizlice açılan soruşturmanın başına babanı geçirdim. Durumu anlasın, yardım etsin istedim."

Bunu yaptığı için büyük bir vicdan azabı duyduğu yüzünden anlaşılıyordu. Yine de hâlâ beni ikna etme çabası içinde olduğundan tüm olan biteni anlatma telaşı taşıyordu. "O sırada Siraç sokak çetelerinden, kuruldan, her türlü sapkınlıktan zarar görmüş adamları yanına topluyordu. Umut da büyük bir çetenin lideriydi hatta. Annesi, Emir'in çalıştırdığı hayat kadınlarından biriydi. Babası da ona olan borcu yüzünden öldürülmüştü. Umut'un annesini o bataklıktan Siraç kurtardı."

Bu bilgiyle birlikte, ilk defa bir şeyler kandırılmış hissetmek haricinde anlam bulmuştu. Umut'un, Nergis'in, hatta tüm koruma ekibinin ayrı bir sadakati vardı. Bu bana hiçbir zaman bir iş etiği gibi hissettirmemişti. Aksine hepsi bir amaç uğruna bir çatı altında toplanmış, büyük bir sadakatle Siraç'a bağlanmış gibilerdi.

Tam bunu düşünürken kapı açıldı ve Levent Bey'in şefi Serhat Bey başını uzattı. Gözleri bana değdi, ağladığımı gördü ama hiçbir mimik kıpırdamadı yüzünde. "On dakika, efendim. Sonra makyaj ekibi gelecek."

Levent Bey başını salladığında Serhat Bey komut almış gibi dışarı çıktı ve tekrar kapı kapandı. Ona ne hissettiğimi bilmeyen ifademle bakarken, "Siraç, yanında annen ve yengenlerin olduğunu sanıyor," diye açıkladı Levent Bey. Nergis'in nerede olduğunu sormak istesem de hemen vazgeçtim çünkü eğer zapt edilmişse bu sefer işinden olma ihtimali vardı.

Tekrar Levent Bey'e odaklandığımda uzattığı peçeteyi kabul ettim. "Baban Siraç'ın yanına koruma olarak girmek istedi. Başardı da. Bir yılda güvenini kazandı, ne yapmak istediğini öğrendi. Hırsını, öfkesini anladı. Siraç'ın güveni, fedakârlık edilmeden kazanılmayacak kadar kırıktır. Bedel ödemeden nefes bile alamadı o çocuk." Sesi titredi Levent Bey'in.

Yüreğim titredi, ilk defa kırgınlığım haricinde bir başka şey hissettim. *Baba,* dedim içimden. *Sen de mi ona kıyamadın?* Rüyamdaki beyaz uçurtma geldi aklıma. Babam sanki Siraç'ı seviyormuş gibi hissetmiştim.

Gerçekti. Rüyamdaki hislerim gerçekti.

"Bu süreçte Siraç daha tehlikeli adımlar atmaya başladı. Fiziksel darbeleri gittikçe daha güçlü oluyordu. Kuruldaki baronlardan birinin oğlunu öldürdü ve en büyük kumarhanesini dağıttı. Üst üste çatışmalar yaşanıyordu. Baban defalarca engel olmaya çalıştı, hatta bazı zamanlar başarılı da oldu. Yine de bizden bağımsız hareket ettiğini biliyordum. Siraç'ı tanıdıkça bazı şeyleri bilerek görmezden geldiğini de fark ediyordum çünkü Siraç'ı anlıyordu. Bize de bunu anlattı." Babamın anlattıkları onun için dönüm noktası olmuş gibi baktı bana.

"O zamana kadar ben çok daha sert yöntemler deniyordum. Sürekli ona engel olmaya, onu uzak tutmaya çalışıyordum çünkü tek istediğim düzelmesiydi. Ama düzelmek için önce yaralarının sarılması gerektiğini asla düşünmemiştim. Baban düşündü. Baban bu hayatta ona şefkat gösteren ilk adamdı."

Babam, hayatımda gördüğüm en merhametli insandı. Bu yüzden bu davranışı beni şaşırtmamıştı. Tarif ettikleriyle yaşananlar bir bir aklımda oturmaya başlıyordu.

"Oysa Siraç'ın torunum olduğunu düşünerek çıktım bu yola." Levent Bey'in son sözüyle irkildim olduğum yerde. Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. "Nasıl?" dedim boğuk bir sesle. Aklımda olan tek bağ Eylül'dü. "Yoksa Eylül..." dediğimde karşımdaki yüzü acıyla gerildi. Yarasına tuz basmıştım sanki.

Konuşurken de bu acı vardı sesinde.

"Melek, yani Eylül'ün annesi ile Esin aynı zamanlarda doğum yaptılar. İki kız kardeş de aynı anda hamile kalmıştı. Melek'in çocuğu öldü,

Esin'in ise daha önce üç çocuğu ölü doğmuştu. *Bu sefer yaşıyor,* dediklerinde inandık ama sonra bir şey oldu." Levent Bey diz çöktüğü yerden kalktı ve bana baktı. "Siraç dört yaşındayken Melek, Esin'in evinde delirdi. Eylül'e hamileydi o zamanlar. O gün büyük bir dehşet yaşandı, biz de Esin'in anlattıklarına inandık. Bize Melek'in merdivenden düştüğünden, Eylül'ü kaybetme korkusuyla çıldırdığından bahsetti. Söylediklerine inandıracak delilleri de vardı. Melek'in bedeni morluklarla doluydu. En büyük yarayı kafasından almıştı."

Kanım dondu bu gerçekler karşısında. Eylül'e defalarca ailesi hakkında sorular sormaya çalışmıştım ama sürekli beni geçiştirmişti. *Kuznetsov*'un, Siraç'ın teyzesine dair deli iması yaptığını hatırladım. Gerçek olmamasını umdum. Tahmin ettiğim şey doğruysa bu tam bir trajediydi. "Sonra mı şüphelendiniz?" dedim korka korka. "Eylül'ün annesine ne oldu peki?"

"Yaşıyor," dedi ama ayrıntı vermekten kaçındı. "Sonra şüphelendim bazı sebeplerden." O sebepleri dile getirmemeyi tercih etmişti. Yüzünü çevirmiş, dışarıya bakıyordu. "Test yaptırdığımda her iki taraf için de negatifti ama o zamanlar çoktan Siraç'ı yanıma almıştım. On yaşındaydı daha. Kurtarabilirdim belki, lakin yaralarının derinliğini anlayamadım. Ama o öyle ağır şeyler yaşamıştı ki..." Yutkundu sesli bir şekilde. Yüreğine oturan düğüm geçmişin acısıydı. "Onda bu kadar derin izler bırakacağını tahayyül edemedim." Sonra bana döndü. Yüzüm nasıl bir ifadeye bürünmüştü, bilmiyordum ama sert ifadesi yumuşadı ve "Dediğim gibi baban anladı. Yıllar sonraydı belki ama anladı. Sahip çıkmaya çalıştı," dedi.

"O gün bize bir çatışmada öldüğü söylendi."

Bundan bahsetmek bile benim için ağırdı ama gerçeklere ihtiyacım vardı.

"Öyle," diyerek onayladı beni Levent Bey. "Bütün bunlara rağmen bazen olanların önüne geçemiyoruz, güzel kızım. Onun içinde bulunduğu sistem de katliam gününü idrak edemedi. Babanın yardımcısının silahı, o olaydan bir gün önce kayboldu."

Kastettiği kişinin Murat Komiser olduğunu anladım, o silahın babamın ölümünün sebebi olacağını o an hissetmemiştim ama şimdi anlıyordum. Ayrıca anladığım başka bir şey de vardı.

"Babam sadece bir polis değildi." Bu bir varsayım değil, bir tespitti.

"Öyle." Yine ayrıntı vermedi ve bu beni kızdırmaya başlamıştı.

Elimin tersiyle yüzümü sildim. Makyajım şu an umurumda değildi. "Levent Bey, bana bunu neden şimdi anlattınız? Birkaç saat içerisinde

evleneceğim, babamın kurtardığı adamın karısı olacağım. Ne istiyorsunuz benden?"

Beni duymazlıktan gelerek anlatmaya devam etti: "İstediler ki o katliam günü, o silahla ya Siraç vurulsun ya da açıktan yürütülen operasyonda tüm polis ekibinin katliamı Siraç'ın üstüne yıkılsın ama babanın bu operasyonda olduğunu bilmiyorlardı."

Levent Bey, kapıya kısacık bir bakış attı. Zamanın daraldığını ikimiz de biliyorduk. Bana doğru bir adım attı. Yüzündeki ifade, onu anlamamı isteyen bakışlara ev sahipliği yapıyordu. "O silahla Korkut vuruldu ama Siraç'ı aklamadan ayrılmadı bu dünyadan."

Babama dair öğrendiğim bu bilgi, sanki onu tekrar kaybetmişim gibi hissettiriyordu. Yine de adı anılınca öfkeme tutunmam zorlaşmıştı. Babam yapmıştı, babam sevdiğim adamı kurtarmıştı. Bunu idrak etmek beni bir kere daha sarstı.

"Onun için canından oldu ve Siraç hâlâ kendini o kirli dünyadan saysa da baban ona ikinci bir şans verdi. O gün kendi ekibini de Siraç'ı da kurtardı."

Tekrar gözlerim dolmuş, görüşüm bulanıklaşmıştı. Sanki nefes alamıyordum, sanki bu gerçeği kaldıramıyordum.

Levent Bey ise beni toparlamak istiyordu, görüyordum.

Bir adım daha attı ve bana doğru eğildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Şimdi beni iyi anlayacaksın çünkü bu yol babandan bir yadigâr," dedi beni kendime getirmek istercesine. "O Siraç için kendini feda ederken de öncesinde olanlarda da hiç art niyet beslemedi. Sen de kızı olarak onun için kendini feda ettin."

Anlamamı bekledi, anlamamı istedi. *Beni bu yüzden vurdurmuştu.* Siraç'a babamın yaptığı fedakârlığı hatırlatmak içindi. Gözlerim büyüdüğünde anladığımı biliyordu. Beni başıyla onay vererek teyit etti.

"Bundan sonra senden beklediğim tek fedakârlık onu sevmendir. Pes etmeni istemiyorum. Senden sonra tek zaafı çocuklar. Biliyorum, çok gençsin ama bu yükü taşıyabilirsen bir yuva ver ona. Bir aileniz olsun." Bir kere daha anlamamı istercesine baktı bana. Devam etmemi istiyordu. Onun gözünde yaptığım fedakârlık her neyse sonuna kadar gitmemi istiyordu. Bunu bakışlarında görebiliyordum.

Bütün öğrendiklerimden sonra bir kez daha kanım çekilmiş gibi hissettim.

"Kendini öldüreceğini düşünüyorsunuz." İnkâr etmedi. Bana vermiş olduğu söze rağmen inkâr etmedi. Sırtıma öyle ağır bir yük bırakmıştı ki

çökeceğimi sandım. "Bu yüzden onu bu hayata bağlamam için her yolu denememi istiyorsunuz."

Karşımda acı çekerek, aynı zamanda yalvarırcasına baktı. Daha çok gençtim. Birkaç ay öncesine kadar evlenmeyi bile düşünmüyorken şimdi, düğünümün arifesinde, babamın Siraç için öldüğünü öğrenmişken hemen bu yükü üstlenebilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

Her şey çok tazeydi, çok acıydı. İhanet değildi belki ama yine de acıtıyordu.

Sonunda, çok şükür ki bana merhamet etti ve konuyu değiştirdi. "O yanlışlıkla girdiğini sandığın gizli oda, iletişim kuracağımız her seferinde senin için açılacak." O gizli odanın kendisine ait olduğunu itiraf ediyordu. Şaşkınlığa bile düşmeme izin vermeden devam etti: "Babanın Siraç için notları, bundan sonra izleyeceğimiz süreç, nasıl hareket edeceğin yazıyor olacak. Madem hiçbirimizin giremediği yüreğine girdin, girebildin... İkinizi de sağ salim kurtaralım bu girdaptan."

Bu sevgi sanki büyük bir umuttu onun için; görüyordum gözlerinde, bana açtığı yüreğinde. Ellerini yüzüme bastırdı. "Ne düş ne de ağla diye anlattım bütün bunları. Aksine, babanla bağınızı herkesten daha çok biliyorum. Baban sevmediği, saygı duymadığı bir adam için kendini feda edecek biri değildi. Bunu bilmeni istiyorum öncelikle." Onu anlayıp anlamadığımı seçebilmek için sustu bir an. Ne düşüneceğimi bilmeden kafamı salladım. Babama olan bağımı kullanması; Siraç'tan çekip gitmemden, göreceklerimden korkmamdan kaynaklanan bir endişeye de dayanıyordu sanki.

Nitekim, "Devlet sırları sebebiyle kapalı görülen bir dava var. Bu dava bittikten sonra Siraç'ın sana karşı olan görevi de bitecek. Çok az bir zaman kaldı. Bundan sonra her şey daha tehlikeli olacak. Senin güvenliğini sağladığına dair bir teminat aldığı anda kendini feda etmeye hazır olacak," derken beni inandırmak istediği şey, Siraç'ın yolundan dönmeyeceğiydi. Siraç bana söz vermişken beni buna inandırmaya çalışması daha da kötü hissetmeme sebep oldu.

Bilmediğim bir başka gerçek yüzünden oldukça korkuyormuş gibi gözüküyordu. "Bu yüzden babamı anlattınız çünkü babamın zayıf noktam olduğunu biliyorsunuz. Babam..." Ondan bahsederken boğazım düğümlendi. "Babam kendini bilerek feda etti. Siraç'ı sevdi. Benim de bu fedakârlığı sürdürmemi istiyorsunuz."

Beni başıyla onayladı. Sonra ise tereddüt düştü yüzüne. "Sevmiyor musun sen bu çocuğu?" dediği anda kalbim ağrıdı. Cevap veremeyişimin sebebi o an konuşsam ağlayacak olmamdı ama beni yanlış anlamıştı.

Kaşları çatıldı. "Sevmiyorsan alıp götürürüm seni buradan," dedi sanki onun için çok kıymetliymişim gibi. "Bir daha da değil adın, varlığından bile haberdar olamaz."

Bana elini uzattı ama bu el hükmünü kaybedeli çok olmuştu. Bunu söylediği anda gözlerimin önünde sevdiğim adamın iki büklüm olmuş, acı çeken hâli canlandı çünkü. Benimle nefes alışını, sevmeyi bilmiyorken bile kıyamıyormuşçasına sevişini, uyuyamadığında bana olan o çaresiz muhtaçlığını hatırladım.

Yapamazdım, sırtımı dönemezdim. Babam onda ne görüyorsa ben de aynısını görüyordum çünkü. "Seviyorum," dedim titrek bir sesle. "Çok seviyorum ama bana hiçbir teminat verilmiyor. Koruma görevi de bitiyor dediniz, ben nasıl tutacağım onu?"

Korku dört bir yanımı sararken Levent Bey benim aksime benden aldığı teminatla gülümseyerek geri çekildi.

"Evlenmek istemiyordu," dedi gülümserken. "Nişanı bu zamana kadar uzatacaktı. Sonra da ortalıktan kaybolacaktı." İşte tam o anda, karşımdaki adamın tam olarak kim olduğunu gördüm. Eğer bu bir satranç oyunuysa oynayan tek bir kişi yoktu. Levent Bey, Siraç'ın elini yönetmek isteyen bir başka satranç ustasıydı. "Sonra sen geldin ve bütün planları altüst oldu. Seninle evlenmek için bana geldiği gün ne yaptım, biliyor musun? Babanın mezarına gittim ve *teşekkür ettim.*" Bir kere daha babama şükranlarını sunarcasına başını eğdi. "Hayatımda kıymetli olan kim varsa hepsini bir şekilde korudu çünkü." Bunu söylerken kıymet gösterircesine baktı bana. Yüzünde ise büyük bir minnettarlık vardı.

"Şimdi son bir fırsat veriyorum sana," dedi. "Çaresizim, yardımına ihtiyacım var ama buradan benimle çıkarsan onunla tek başıma sonuna kadar mücadele edeceğim. Kararın ne, Elif?" Bana elini uzattı. "Benimle gelip her şeyi geride bırakmak mı istersin, yoksa babanın boşuna kendini feda etmediğini göstermek mi?"

Elbette cevabım belliydi ama tek bir şeyi merak ediyordum. "Siraç, bu gerçeği öğrendiğimi bilse ne yapar?"

Levent Bey'in gülümsemesi anında silindi. Bunun tek bir cevabı varmış gibi baktı bana.

"Öldürür kendini."

Biliyordum. Tahmin ediyordum çünkü benim karşımda kendisini o kadar aşağıda görüyordu ki, bunu öğrendiğimi fark ettiği anda ona karşı herhangi bir kötü davranışımda bahsettiği şey olacak; önce kurulu, sonra da kendisini yakacaktı.

Bu yüzden bir kez daha elimin tersiyle yanaklarımı kuruladım ve ayağa kalktım. Zordu, ağırdı. Ayrıca çok gençtim, çok toydum ve daha sıralayabileceğim birçok olumsuz unsur vardı. Yine de mücadele etmem için tek bir sebep yetiyordu. Seviyordum, çok seviyordum. Sevilmeye değer bir adamdı çünkü.

Bunun en büyük kanıtı babamdı. "Gidebilirsiniz, Levent Bey," dedim bu yüzden. "Düğünde görüşürüz."

Yüzündeki gülümseme büyük bir gurura dönüştüğünde karşısındaki genç kızın aslında yıkılmış olduğunun farkında değildi. O benden farklı birini görüyordu karşısında.

"Sen çok güçlü bir kadın olacaksın," dedi. "Senin adın ayrı anılacak, Elif Vuslat. Bir dağa sırtını yaslamak kolaydır ama bir dağı ayağa kaldırmak zordur." Sanki şimdiden başarmışım gibi bakıyordu bana. "Sen bunu başaracaksın."

Bu sözlerin hiçbirine inanmasam da sessizce başımı salladım. Ellerimi önümde kavuşturmuşken son kez bir baş selamıyla selamladı beni.

Sonra da odadan çıktı.

Dizlerim daha fazla taşıyamadı bedenimi. Yere çöktüm. "Baba..." dedim gözümün önünü bile görmezken defalarca. Söyleyecek başka sözüm yoktu. "Baba, evleniyorum." Gözümün önünde mezarını deşen karga canlandı.

Karga mezarı değil, mezar kargayı korumuştu.

"Baba, kurtardığın adamla evleniyorum."

Makyaj ekibi geldi, yüzümden akıp giden makyajım yenilendi. Annemler her şeyden habersizce dışarıdaki davetli listesi yüzünden geç kaldıklarını söyleyerek içeri girdiler.

Ben ise sorgulayacak durumda değildim. Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Gülümsedim, oysa sanki bulunduğum yerde bile değildim.

Sır perdesi ilk defa aralanmış ve beni hiç beklemediğim yerden vurmuştu. Annemin bu işin içerisinde olduğunu tahmin ediyordum fakat babamı hiç beklemiyordum. Bunun bendeki hissini tarif edemiyordum.

Bir yanım ihanete uğramışım gibi acıyordu ama diğer yanım, babamı tanıyan yanım onu anlıyordu.

Bu düşüncelerin arasında boğulurken etrafımdaki insanların farkında değildim. Aynadaki aksime bakıyor, susmayan zihnimle mücadele veriyordum.

"Baban gülmesini istemiş, Elif. Baban senin bildiklerini öğrenmiş. Baban sizi ardında bırakmayı göze alacak kadar bu adama değer vermiş. Gördüklerini, yüreğini es geçsen bile babana itimadın tamdır senin. Onun değer verdiği zaten canındır."

Gözlerimi aynadan ayırdığımda Siraç'ı görüyordum sanki. "Zaten çok seviyorsun," dedim titrek bir sesle. "Deli gibi seviyorsun onu."

Bulanık zihnimin ötesinde, sanki bir kuyunun içerisindeydim. Sesler yükseldi, yükseldi... Adımın seslenildiğini sonradan idrak ettim.

"Elif! Elif!"

Bir anda yeniden nefes alır gibi çıktığım bu derin kuyudan karşımda Eylül'ü bularak uyandım. Gözlerim doldu. Annesi hakkında öğrendiklerime, her şeye... O an fark etmedi gözlerimin dolduğunu. O kadar neşeli görünüyordu ki, bu zamana kadar o neşenin ardına erişemediğim için üzüldüm.

Hâlimi fark etmeden içtenlikle gülümsedi. "Nerelere gittin, güzelim? Buraya geldiğimizden beri dalgınsın. Siraç gelecek birazdan," dedikten sonra birden duraksadı. Fark etmişti gözlerimin dolduğunu. "Ne oldu sana?" Gülümsedim ama her an tekrar ağlayabilirdim. Onun yüzü endişeli bir ifadeye büründü.

"Çok seviyorum seni, biliyorsun değil mi?" dedim titrek bir sesle. "Sen benim kardeşimsin." Onun da gözleri doldu. Zaten sevdiklerine asla dayanamazdı.

"Oyy!" dedi hemen. Üzerime atılıp sımsıkı sarıldı. "Ben de seni çok seviyorum, pamuk gelin. Kesin sen hâlâ evdeki kuşak bağlama merasiminde kaldın. Bir de babanı ziyaret ettin ya, ondan böyle oldun, değil mi?" Geri çekilip yüzüme baktı. "Ama biz buradayız, bence baban da burada." Elini kalbime götürdü. "Tam burada."

Bir bilseydi, neler duyduğumu öğrenseydi...

Saklamak zorunda kaldıklarıma rağmen gülümsedim. "Geçer birazdan. Bir an duygusallaştım," dedim geçiştirircesine. "İlk önce yemek yenecek, öyle değil mi?" dediğimde bana baktı.

Sorgular sandım ama o böyle anlarda mutlu olmayı tercih edecek kadar tecrübe yaşamıştı. Tekrar hiçbir şey yokmuş gibi gülümsedi ve "En sevdiğim! Bol bol düğün pilavı yiyeceğiz," dedi.

Gelen misafirlere iki alternatif sunulacaktı; ya menüden seçim yapacaklardı ya da Konya'ya has düğün pilavı, etli ekmek, bamya, yayla çorbası, helva ve zerdeden oluşan bir düğün menüsü verilecekti. "Deniz altıların biri gelecek, biri gidecek," dedi sırıtarak. Deniz altı, üstüne de altına da et koyulan pilava deniliyordu.

"Kaşığını da getirseydin."

Ayağa kalktı ve sesli bir şekilde güldü. Gelin odasında oturup sohbet eden annemlerin de dikkatini çekti. Sonra elbisesinin üstündeki kırışıklıkları düzelterek, "Tatlım, biz ev sahibiyiz. Yoksa elbette getirecektim," dedi.

Konya'da hafta sonları düğünlerine tanıdık tanımadık her insan gelebiliyordu. Eskiden kaşıklarını da yanına alıp düğün yemeklerine giden insanlar hâlâ anlatılırdı.

Tam bu sırada kapı çaldı ve annemlerle gelen Nergis kapıyı açınca Yağmur ile Zeynep içeri girdi. Onları görünce tüm hislerimi sakladım. Ne hissediyorsam gerçeklere dair hepsini sonra düşünmek üzere yok saydım.

Bugün benim düğün günümdü. Belki de miladımdı. Ya pes edecektim ya da kuracağım yuva için mücadele edecektim. Karşımda sevdiklerim varken ikincisini tercih etmek daha doğru geliyordu.

Kendi içimdeki savaşı bitirdikten sonra kızlara baktım. "Dışarısı mahşer yeri gibi!" diyen Yağmur'un çekik gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. "Her yer koruma kaynıyor. Davetliler o kadar gösterişli ve bilindik kimseler ki, gidip otoparktaki arabalara bakmamak için kendimi zor tuttum." Bu şekilde şaşkın şaşkın konuşan kişi Zeynep'ti.

Kısa boyunu uzatmak için yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Bu şamatanın en mutlusu Eylül tabii ki bu konuşmaya da atıldı. Gösterişe alışkın, aynı zamanda paylaşmaya oldukça açık olduğundan, "Çıkışta bizim dağ ayısının *Bugatti*'sini çalarız, ben sizi gezdiririm," dediğinde bu sefer herkes güldü.

Birlikte eğlendiğim insanlar benim ailemdi. Görevlilerden biri içeri gelip, "Siraç Bey gelecek birazdan, sizi bahçe alanımıza alalım," diyene kadar onları izledim. Onların benim mutluluğumla mutlu olmasına şahitlik ettim. Siraç'ın gelmesine yakın hepsi teker teker çıktı odadan. Tek başıma kaldığımda sanki onu ilk defa görecekmişim gibi yüreğim hızla atmaya başladı. Bu durumda çok da haksız değildim. Gerçekleri öğrendikten sonra onu ilk defa görecektim. Derken kapı açıldı ve o girdi içeri. Ayağa kalktığımda dizlerim titriyordu.

Onu siyah damatlığı içerisinde gördüğümde rüyamdaki kargayı hatırladım. Kuzgunun siyahı, gecenin lacivertine karışmıştı.

Bir dava var. Görevi bitmek üzere.

Çok yakışıklıydı, hatta kusursuzdu. Benimdi ama hâlâ sırlar arasında saklıydı.

Babam onu kurtardı.

Bu cümle zihnimde defalarca tekrar etti. Onun çarpıcı görüntüsüyle birlikte bir girdaba dönüştü. Sonra bu girdap bir tufana evirildi, yıktı beni çünkü sınav çıkışında sarf ettiğim sözlerim aklıma geldi.

Bir anda bütün otokontrolümü yitiriyormuşum gibi hissettim.

"Babamın ölümünden de seni suçlu tutabilir miyim? Diner mi o zaman acım? Öfkem galip gelir mi?"

Bu sözlerin ondaki ağırlığını düşününce, iki güzel gece gibi parıldayan lacivertlerine bakmak zulüm gibi geldi. Onu suçlamama rağmen bana sarılmıştı. *"Eğer acın dinecekse suçla beni. Eğer yine güleceksen nefret et benden,"* demişti.

Yine de direndim.

Bilmeden canını yaktığımı hissederek, babamın onu kurtardığını bilerek baktım ona. Sanki ardında babamın varlığını görür gibi olduğumda kendimi kontrol edemeden hızlı adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Bedenim ona çarptığında kolları çoktan benim için açılmıştı. Uzanıp boynuna sokuldum, sığındım ona. Sorgulayan sesini duyduğumda ağlamamak için kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

"Gün Işığı?" dedi tedirgin bir sesle. "Ne oldu?"

Kaçırıldıktan sonra beni kurtardığında sesinde duyduğum korkuydu bu. Ona yine aynı korkuyu yaşatmaya hakkım yoktu, biliyordum ama tek isteğim onun şu an burada, yanımda olduğunu hissetmekti.

Buradaydı. Babam sayesinde buradaydı. Bir daha gitmesine izin veremezdim.

Geri çekildiğimde gözlerimin dolduğunu biliyordum ama durduramıyordum kendimi. Yapabildiğim tek şey onun için gülümsemek oldu. "Hiç," dedim titrek bir sesle. "Özledim seni."

Elleri nazikçe yüzümü kavradı. Endişeli bakışları çehremde dolaşırken kaşları çatıldı. "Bir şey olmuş," dediğinde inkâr edercesine başımı iki yana salladım. "Yok bir şey," dedim. Sonra ona uzanıp, "Biraz eğilir misin? Ayağımdaki topuklulara rağmen sana yetişememek canımı sıkıyor," dedim konuyu değiştirmek adına.

Tepkisini göremeden elimi ensesine koyarak onu kendime çektim. Sözüme itaat etti ve bana doğru eğildi. Dudaklarımı önce dudağının kenarına, sonra da yeni tıraş olduğunu belli eden yanağına bastırdım.

Dudaklarım yanağındayken soludum kokusunu.

Buradaydı. Benimleydi. Yaşıyordu.

Birkaç kere daha öptüm. Sonunda pes edip bir nebze olsun gülümsediğini dudaklarımın altında hissettim. Gamzesini de öptüm. Ellerim ensesinde kenetlendi, istedim ki hiç ayrılmayayım ondan. Hep benimle yaşasın.

"Ama sen böyle yaparsan..." dedi. Geri çekilmem için yüzümü kavradı ve beni hafifçe uzaklaştırdı. Hemen sonra dudaklarımızın birbirine değeceği kadar yaklaştırdı yüzlerimizi. "Sabır!" dedi dudaklarıma doğru hırsla. Öperse duramazdı, öpmese dayanamazdı.

Şu anki direnişini ses tonundan bile hissedebiliyordum. "Az kaldı, sabır!"

Başını hafifçe geri çekip bana baktı. Lacivertleri yüzümün her zerresinde dolandı. "Şu güzelliğe bak!" Onsuz nefes alamayacağımı bilerek gülümsedim.

"Gülme!" Daha fazla gülümsedim. "Gülme, sabır kalmadı bende." Bir kere daha dudaklarımızı birbirine değecek kadar yaklaştırdı. "Gülme!" dedi sanki yasakmış da ben onu sınıyormuşum gibi.

Üst dudağına minik bir öpücük kondurarak sabrını daha çok sınamak o an en cazip seçeneğimdi.

"Akşamı mı edemiyorsun?" dedim. Şu an yaptığım aynı zamanda unutmaktı. Unutmak ve yalnızca onunla mutlu olmaktı. Dudaklarıma doğru iç çekercesine nefes aldı.

"Ben sensiz bir dakika bile geçiremiyorum," dediğinde geri çekilip ona baktım. Bakışlarındaki sevdanın bendeki tanımı yaşamaktı. Onun adı ile ölümü yan yana anmak bile istemiyordum.

İmkânım olsa göğüs kafesine saklanır ve bir ömür öyle yaşardım.

Elimi ensesinden çektim. Yüzünü kavradım. Tam bu anlarda kendimi hem umutlu hem de çaresiz hissediyordum. Başını çevirip avucumu öptü. Gözlerim kapandı istemsizce. Umut, onunla birlikte olduğum sürece baskın geliyordu. "İyi olduğuna emin misin?" dediğinde gözlerim kapalıyken gülümsedim ve başımı onaylarcasına salladım.

"Haydi, gidelim."

Gözlerimi açıp her şeye rağmen umutla baktım geleceğimize. "Düğünümüze."

Sanki bir zafer kazanmış gibi gülümsedi. "Benim olmana."

Nikâh alanımıza gitmek için odadan çıktık.

Yaz gününün en güzel vakitlerinden birinde, ikindi rüzgârı hafif hafif eserken kır çiçeklerinin etrafımızı sardığı geniş bir alandaydık.

Masaların üstünde yavruağzı ve lacivert güller vardı. Koltuklara altın rengi süslemeler eklenmişti. İki taraflı masalar geniş çimlik alanın bir kısmını işgal ederken, ortada piste giden beyaz bir yol ve o yolun kenarlarına yerleştirilmiş kır çiçekleri vardı. Geniş pist oval şeklinde ve griydi.

Orkestra canlı müzik yapıyordu. İnsanlar yemek yerken arka planda çok güzel bir fon müziği çalmaya başlamışlardı.

Pistin masalara uzak kısmında nikâhımızın kıyılacağı büyük masa, lacivert döşemeli koltuklar ve güllerle zenginleştirmişti. Masanın üstünü kapatan yarım bir çardak vardı ve tentesinden çeşit çeşit çiçekler sarkıyordu. Ahşap kısımlarına ise sarmaşıklar dolanmıştı.

Biz şu an o masada değildik, aile masasında oturuyorduk. Normalde geleneklere göre gelin ve damat yemekten sonra takdim ediliyordu ama ben ailemle birlikte bu yemekte beraber olmak istemiştim. Bu yüzden hazırlıksız çıkışımız, bizi görenlerin alkışlamaya başlamasıyla birlikte çılgınca bir alkış tufanına dönüştü.

Tabii, büyük kalabalığın bakışları arasında benim de dilim tutulmuştu. Kızlar mahşer yeri gibi dediklerinde abartmıyorlardı. Masalar, futbol sahası büyüklüğünde olan geniş çimlik alana az aralıklarla serpiştirilmişti ama beklentimin ötesinde bir doluluk vardı.

Üstelik korumaların girişte yaptıkları üst düzey aramaları, masaların saat başı güvenlik kontrolünden geçirilmesini saymıyordum bile.

Nişanımda olduğu gibi tanıdık yüzleri, milletvekillerini, hatta nikâhımızı kıyacak olan belediye başkanını bile görmüştüm.

Duyduklarımdan, yaşananlardan sonra gerekli olan şaşkınlık dolu tepkiyi de verememiştim. Kurulan genişçe masada herkes gülerken, ben sadece tebessüm ediyor ve düşünmemeye çalışıyordum. Zaten masada Demir ve Eylül varken gülmemek imkânsızdı.

Başta onlar olmak üzere herkes Konya düğün yemeği menüsünü istemişti. Ben öğlen yemek yediğim için bir tabak helvayı önüme alıp köşeme geçmiştim.

Eylül'ün önünde ise kendine özel yaptırdığı deniz altı vardı. Demir ise bamyayı kapmıştı. Birbirlerine öyle bir bakıyorlardı ki sanki kıtlık çıkmıştı da son yemekler bu masadaydı. Resmen düğün yemeği savaşlarındaydık.

Siraç yanımdan kalkmıştı, adını hatırlamadığım ama yüksek bir mevkide olduğunu bildiğim bir adamla konuşuyordu. Yanında da Levent Bey vardı.

Şu an öğrendiğim gerçekleri düşünüp üzülmek istemiyordum, bu yüzden kulağımda çınlayan gerçeklere set çektim. Bu bir düğünse mutluluğun habercisi olsun, diye dua ettim Allah'a. Sonra Demir'in sesiyle önüme döndüm.

"Sana ayrı bir dana kestirelim mi, Eylül?" dediğinde Eylül'ün yanında oturan Yağmur'un içtiği meyve suyu boğazında kalmıştı. Eylül onun sırtına vururken Demir'e ters ters baktı. Sonra hız kesmeden cevabı yapıştırdı.

"Seni keselim mi, dağ ayısı?"

Asya yengem açık açık güldü. Ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Demir ise pişkin pişkin sırıttı ve elindeki bamya kâsesiyle birlikte geriye yaslandı. "Seviyorsan olur." dediğinde masada büyüklerin de olması sebebiyle Eylül'ün yüzü kızardı.

Demir her zamanki gibi umursamaz olan taraftı, hatta bu umursamazlığın üstüne bir pilav daha sipariş etti ve getirildikten sonra dedeme döndü. "Mehmet dede!" diye seslendi büyük bir keyifle. Annem kızıyordu ama bir tabak etli pilavın dibini sıyırmıştı dedem.

Pirinç tanelerini sünnetlerken başını kaldırıp Demir'e baktı. "Buyur, deli oğlan," dedi dedem.

Demir bu lakap hoşuna gitmiş gibi sırıttı. "Pilavın ortasına kaşık saplamanın hükmü nedir, dede?" diye sorduğunda Furkan amcam da sırıttı. Sanki ilk o anlamıştı ne yapmak istediğini. Ben hâlâ anlamaya çalışarak zliyordum. Eylül de bir yandan ağzına attıklarını çiğnerken diğer yandan da kısık gözlerle bu ikiliyi izliyordu.

Dedem önünde duran peçeteyle ağzını sildikten sonra Demir'e baktı. "Eski âdetlere göre *evlenmek istiyorum* demektir, deli oğlan," dedi. Onun cümlesinin üstünden saniyeler geçti geçmedi, Demir kaşığı pilavın ortasına sapladı ve Eylül'e uzattı.

Bir yandan da bıyık altından gülüyordu.

Yiğit amcam kahkaha atarken hepimiz ona katılıp gülmeye başladık. Ağzına götürdüğü kaşığı havada asılı kalmış olan ise Eylül'dü. Zeynep, "Düğün pilavıyla evlenme teklif etmeyen de ne bileyim!" dediğinde Yağmur'un gülmekten yüzü kıpkırmızı olmuştu. Ben gülüşümü saklamak için

helvayı kendime kalkan olarak kullanıyordum ama Demir eğilip pilavı Eylül'ün önüne bırakırken istemsizce kıkırdadım.

Yasemin yengem ise sahte bir öfkeyle, "Bunu bana yapmadın ya, alacağın olsun, Yiğit!" diyerek amcamı dürttüğünde masadaki kahkahalar daha da şiddetlendi. Birkaç kişinin bizim masaya döndüğünü görebiliyordum. Kız evinin bu kadar neşeli olduğunu ilk defa görüyor olmalılardı ama ben bu neşeden gayet memnundum.

Eylül elindeki kaşığı tabağa koydu ve kendi tabağını bir köşeye bıraktı. "Yemezler, canım! Bu kadar kolay değil," dedi.

Yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruşmuştu. Klasik Eylül tepkisiydi, yine de diğer tabağı eline aldı. "Bu sıcak geldi şimdi. Bunu alayım ben," dedi ve bir güzel Demir'in kaşığıyla onun verdiği tabaktan yemeye başladı.

Yengelerim, Eylül'ün tepkisine ağızları açık şekilde bakarken dedem bıyık altından gülüyordu. Annem ise Eylül'e anne tebessümüyle bakıyordu. Yağmur, Eylül'ün sandalyesine tutunarak bana doğru eğildi. "Allah affetsin, bunlar şimdi pilavla sözlenmiş mi oldular?" deyince sesi kısık olmadığı için tekrar herkes gülmeye başladı.

Demir de bu güruhun içindeydi ama sanki gerçekten evlenme teklifi etmiş gibi gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

O zaman ilk kez sorguladım. Şimdiye kadar çoktan evlenebilirlerdi ama sanki bir şeyi bekliyor gibiydiler. Çünkü birbirlerini sevdikleri bakışlarında, sözlerinde ve en önemlisi birbirleriyle uğraşmalarında saklıydı.

Belki de sebebi Eylül'ün annesinin delirmiş olması ve bahsetmediği çocukluğuydu.

Omuzlarımda Siraç'ın ellerini hissettiğimde düşüncelerimden sıyrıldım. Başparmakları omuzlarımı okşarken başımı ona doğru çevirdim. Önce elimdeki helvaya baktı, sonra aklından ne geçtiyse dışarıda nadiren gösterdiği bir gülümseme sundu.

Sorgularcasına baktım ama ne olduğunu söylemedi. Sadece, "Kalkalım mı?" diye sordu.

Ben de ona eşlik ettim. Giriş yapmak için herkes ikindi namazını kıldıktan sonra, gökyüzüne hafif bir kızıllık çökmüşken düğün alanının kapalı kısmında bekledik.

O zaman benim miniklerimi gördüm. Çocukların yemekten sonra geleceğini biliyordum, yine de hazırlıksız yakalanmıştım. Önde Ela ve Sedef bebek mavisi, kalın askıları olan çiçekli elbiseleriyle; arkada Ahmet ve Ali siyah, papyonlu minik takımlarıyla bize doğru geliyorlardı.

Ali, Ahmet'in elini tutmuştu. Etrafına meraklı gözlerle bakıyordu. Arkalarında Umut ve Nergis vardı.

Ahmet'in suratının asık olduğunu fark ettim, Ali ise beni gördüğünde gülümsedi. Siyah saçları yana doğru güzelce taranmıştı, minik takımı içerisinde o kadar sevimli gözüküyordu ki gözlerim doldu.

Yüzündeki izler de neredeyse yok olmuştu. İlk karşılaşmamızda olduğu gibi bana doğru koşmaya başladı.

O zaman yüzü gülmüyordu, üstündeki kıyafetler parçalanmıştı ve güzel gözlerinde hüzün vardı. Şimdi ise her şeye inat bir çocuk neşesiyle parıldıyordu. Gelinliğimin üstünden kollarını bacaklarıma doladı.

Ben de gelinliğimin izin verdiği ölçüde eğildim, ona sımsıkı sarıldım. "Ali'm!" dediğimde başını çoktan boynuma gömmüştü. Saçlarından öptüm, bebeğim gibi sevdim.

Bu huzurlu anı bölen ise tabii ki huysuz minik adamım oldu.

Ahmet'in homurdanmasıyla başımı kaldırdım. Elleri serbest kalınca göğsünde kavuşturmuştu. Siraç'a ters ters bakıyordu. Siraç'a döndüğümde onun da ciddi bir yüz ifadesiyle Ahmet'i izlediğini gördüm ama biliyordum, içten içe eğleniyordu.

"Bana niye siyah gömlek giydirmediler?" dedi Ahmet, Siraç'ın üstündeki damatlığı sanki dünyanın en çirkin kıyafetiymiş gibi incelerken.

Bu sırada Sedef ve Ela ise bana hayran hayran bakıyorlardı. İkisi de bir ağızdan, "Melek gibi olmuşsun, Elif abla!" dediler. İkisinin de güzel saçlarına çiçekten taçlar takılmıştı. "Çizgi filmlerdeki prensesler gibisin."

"Siz de minik prensesler gibi olmuşsunuz."

İltifatım karşısında ikisi de tatlı tatlı güldüler. Sonra Ela, Siraç'ın önüne geçti. Odağını ona çevirdi ve hayran hayran bakmaya başladı. Bir yandan da yanakları kızarıyordu.

Aynı durumdayız, Ela!

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun, Siraç abi. Elif ablanın prensi olmuşsun!" Ela'nın sözleri üzerine Siraç'ın hafif de olsa gülümsediğini görmek benim için en büyük mutluluklardan biriydi.

Çocuklara zaafı vardı, Levent Bey bu konuda haklıydı.

Çekinmeden Ela'yı kucağına aldı. Ela hâlâ bıcır bıcır konuşurken Sedef de önüne geçince diğer koluyla da onu kaldırdı. Sedef kollarını onun boynuna dolarken, "Atın nerede, Siraç abi? Bir o eksik!" dedi.

Ahmet bu sırada tabiri caizse yaşlı amcalar gibi homurdanıyordu. "Bütün kızları peşinde pervane ediyor bu lavuk!" Güldüm bu hâline ve Ali'yi serbest bırakıp elini tuttuktan sonra ona doğru eğildim.

"Ahmet!" dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Çok yakışıklı olmuşsun, ablacığım! Tam kara yağız bir delikanlı oldun sen." Eğilip yanağından öptüm. Yüzü şaşkınlıkla ifadesizleşirken bana baktı, yanakları kızarmıştı. "Asıl senin atın nerede?"

Şaşkınlığı bırakıp sırıtarak gülümsedi. Farkında değildi ama göğsü kabarmıştı.

"Sen yeter ki iste, hemen buluruz, Elif!" dedi çenesini havaya doğru dikerek. Minik adamımdı o benim. Yanaklarını ısırasım geliyordu bazen.

"Şebek!" dediğimde tatlı tatlı gülümsedi, ileride ne kadar yakışıklı bir çocuk olacağını görebiliyordum. Gelinliğin eteğini önemsemeden diz çöktüm önlerinde. "Bu iki yakışıklıdan..." Boştaki ellerimle yanaklarımı gösterdim. "Şans öpücüğü istiyorum."

Benim minik adamlarım dünden razılardı. Eskiden olsa Ali çekinirdi ama hemen Ahmet'le birlikte o da öptü. Sonra eli yüzüme uzandı ve gülümsememi sevdi.

Bu huzurlu andan kısa bir süre sonra görevliler tarafından çağrıldık. Tekrar kır çiçekleriyle süslenmiş alana çıkarken kemanla çalınan güzel bir fon müziği eşlik etti bize. Düğün şarkısı istememiştim, düğünde dans etmek bana uygun değildi. Bu yüzden neşeli, herkese huzur veren bir müzik tercih etmiştim.

Yuvadan getirilen bütün çocuklar piste giden yolun kenarlarına dizilmişlerdi. Onlara zarar gelmesin diye volkan havai fişekler kullanılmamıştı.

Çocukların ellerindeki sepetlerde her çeşit çiçekten rengârenk demetler vardı. Biz o yolda ilerlerken alkışlarla birlikte üzerimize çiçekler yağıyordu. Arkamızda Sedef, Ela, Ahmet ve Ali ise sepetlerindeki şekerleri onlara uzatıyorlardı.

Çiçek uzatırsan şeker alırdın.

Çocuklar için masal gibi hissettirmesini istemiştik bu düğünün. Öyle de olduğunu hissediyordum.

Sevdiğim adam bile bir nebze olsun o buz gibi ciddiyetini kaybetmişti ve tebessüm ediyordu.

Bu masalın mutlu sonla biteceğine dair inancımla sonunda nikâh masasına vardık. Siraç, belediye başkanıyla tokalaştı. Belediye başkanı bana selam verdi ama bu anlarda bir sisin ardında kalmışım gibiydi çünkü heyecandan kulaklarım uğulduyordu.

Masamıza oturduğumuzda birbirimize baktık. Bu anı hiçbir zaman unutmayacaktım. Bir gün uçurumdan geçen o zorlu yolu geçtiğimizde, büyük engelleri atlatıp o mutlu sona ulaştığımızda da çocuklarımıza mutlaka bu anı anlatacaktım.

Babanız bana o an o kadar güzel bakıyordu ki, kendimi dünyanın en kıymet verilen kadını gibi hissettim.

Ancak klasik girizgâhtan sonra o meşhur soruyla gözlerimi sevdiğim adamdan ayırabildim.

"Siz Elif Hanım, Siraç Vuslat'ı eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?" Etrafıma baktığımda anneme, Levent Bey'e, dedeme, Eylül'e, Demir'e, bu hikâyede yer almış bütün güzel insanlara değdi bakışlarım.

Levent Bey'in gözleri dolu doluydu. Tıpkı annem gibi. Başımı hafifçe salladım onu anladığımı göstermek istercesine. Annemin neyi kabul ettiğini de artık biliyordum.

Sonra Siraç'a baktım. Ona gülümserken mikrofona doğru eğildim, kuvvetli bir sesle ve umudumla, "Evet! diye bağırdım.

Siraç ben böyle bağırınca başını bana doğru eğdi ve gamzelerini göstererek gülümsedi.

Islıklar çaldı, alkışlar koptu bizim için.

Sıra ona geldiğinde zaten olduğu yerde dimdik ve heybetli bir şekilde oturuyordu ama sanki gözlerimin önünde daha da heybetlenmişti. "Siz Siraç Bey, Elif Sezenler'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Soruyu duyduğu anda etrafına değil, sadece bana baktı. Ben de onun gibi başımı eğdim hafifçe. Onun sesinin her tonunu biliyordum ama öyle bir, "Evet!" dedi ki haddinden fazla gür sesiyle, sanki tüm dünyanın hazineleri ona teklif edilmiş gibiydi. Kalabalık da onun mutluluğunu hissetmiş olmalıydı ki, alkış tufanının arasında neşeli kahkahaların sesini duydum.

Sonra bu tufanın arasından Eylül'ün sesi duyuldu. "Ayağına bas, ayağına! Haddini bilsin." Herkes bu sefer ona gülerken Eylül'e baktım.

Gülüyordu ama ağlamıştı, yüzünün ıslak olduğunu buradan bile görebiliyordum. O da bu mutluluğu çok beklemişti.

"Kıyamam ki!" dedim ona doğru. Tekrar gülüşmeler oldu. Sonra Siraç'ın ayağıyla ayakkabımın ucunu dürtüklediğini hissettim. Dönüp ona baktım.

Başıyla ayağımı işaret ettiğinde *ciddi misin sen* dercesine kaşlarımı kaldırdım ama oralı bile olmadı. En nihayetinde kendi istediği için ayağına bastığımda uzanıp herkesin içinde elimi öpmesi, utanarak başımı eğmeme ve gülümsememe sebep oldu.

Önümüze uzatılan nikâh defterini imzalarken bulutların üzerinde uçuyordum ama gözüme bir şey çarptı ve bir kere daha bir idrak anı yaşadım.

Adımın yanında *Işık* ismi eklenmişti.

Işık Elif SEZENLER.

O an aklıma bana bu şekilde hitap ettikleri anlar geldi.

"Aferin, Işık. Aferin!"

"Sevmek, sizin dilinizde yadigâr demekmiş. Benim dilimde ise ışık oldu."

"Şimdi beni iyi dinleyeceksin, Vuslat'ın ışığı."

O anlar zihnimde bir bir canlandı. Şaşkınlıkla Siraç'a baktım. Gördü ama bir şey söylemedi. Sadece cesaret vermek ister gibi kalemi tutan elimin üstünü okşadı.

O an her şeyi öğreneceğime dair kendime söz verdim. Bir daha bilinmezliğe boyun eğmeyecektim. Bugün soyadımın değiştiği gibi ben de değişecektim.

İmzalar atıldıktan sonra belediye başkanı bizi karı koca ilan ettiğini söyledi ve nikâh cüzdanını bana takdim etti.

Belediye başkanının güzel dileklerine teşekkür edip Siraç'a döndüğüm anda kendimi artık kocam olan adamın kollarında buldum. Bu sefer diğerlerine nazaran daha coşkulu bir alkış tufanı koptu. Ben ise huzurun kollarındaydım. "Tek mükâfatım!" diye mırıldandı kulağıma. Kollarımı geniş gövdesine sımsıkı doladım.

"Artık yuvan."

Bunu duyunca geri çekildi. Ben bugünü her andığımda, onun gözlerinde ilk defa gördüğüm umutla bütün zorluklara göğüs gerdiğimi söyleyecektim. Bu umut öyle zorluklarla gelmişti ki sanki dağı taşı delmişti. Onu gittiği o karanlık yoldan döndürecekti.

Gözleri gözlerime, tebessümü tebessümüme değdi. "Elif'im!" dedi içi gidermiş gibi. "Gün Işığım!" Alnımdan öptü. "Benim güzel karım!"

Sonra geri çekilip elimden tuttu. "Artık benimsin!"

"Sen de benimsin!"

Bu sahiplenişimle birlikte öyle güzel gülümsedi ki içim coşkuyla doldu. Elimdeki nikâh cüzdanını kaldırdım ve mutlu insanların, ailemin ama en çok sevdiğim adamın, bundan sonra bir ömürlük eşimin mutluluğu için dolu dolu gülümsedim.

Sonuçta umut da bir duaydı mutluluk da.

Nikâhtan sonra tebrikleri kabul etmek için sıraya geçen insanlardan oluşan bir selin ortasında kaldık. Süremizin neredeyse tamamının tebrik kabul etmekle geçtiğini söylesem herhâlde yalan olmazdı. Normalde takı merasimi yapılmayacaktı ama hem dedemden hem de Levent Bey'den itiraz gelmişti çünkü ikisinin de takmak istedikleri bazı takılar vardı.

Bu yüzden sadece aile arasında bir takı merasimi düzenlendi. Levent Bey özel tasarım pırlanta bir set taktı. Dedem ise ondan aşağı kalmayarak altın bir kemer bağladı belime ama bunlar değil, Siraç'a verilen hediyeler beni mahvetmişti.

Dedem, her daim yanında taşıdığı köstekli saatini Siraç'a hediye ederken annem ise farkında olmadan yarama tuz basarcasına babamın yüzüğünü hediye etti.

Kutuyu çıkartırken, "Bu da bir yadigâr, oğlum ama bu zamana kadar değil ortaya çıkarmak, bakmaya bile kıyamıyordum," dediğinde ne olduğunu anlamadım. Kutunun kapağını açınca ise gözlerim doldu çünkü ben babamla birlikte gömüldüğünü sanıyordum. "Onunla birlikte gömülmesini istiyordum ama o bunu istemezdi. Şimdi bir oğlum olduğuna göre bunu sana takmak benim boynumun borcu."

Babamın her daim serçe parmağına taktığı kırmızı akik taşlı yüzüktü bu. Taşın üstünde gül, kılıç ve hilal işlemeleri, yanlarında ise tuğra vardı. Küçükken her gördüğümde hayranlıkla baktığımı hatırlıyordum.

Siraç başta kabul etmek istemedi. Yüzünde ilk defa bocalamayı gördüğümde bu zamana kadar nasıl bu kadar aptal olabildiğimi sorguladım çünkü açıkça ortadaydı. Annemle muhabbet ederken soğuk tavrının altında çekindiğini, hatta utandığını görebiliyordum.

Bunu kaçıracak kadar kör olduğuma inanamadım. Annemin ısrar edişini ve sonunda Siraç'ın o yüzüğü serçe parmağına takışını izlerken neredeyse yüzümdeki maske çökecekti ve ağlayacaktım.

Yine de onun parmağında babamın yüzüğünü görmek bir kere daha neden burada olduğumuzu bana hatırlattı ve Siraç'ın kaçamak bakışlarına karşılık gururla gülümsedim.

Babam sayesinde buradaydık. Anlatılanlara göre ise zaten bunu isterdi.

Aynı zamanda Siraç öğrendiğimi fark ederse nasıl bir tepki vereceğine dair bir ipucu da edinmiş oldum. Çünkü bir süre bana bakamadı, hatta güvenlik teftişi bahanesiyle bir süreliğine ortadan kayboldu.

Bu da bahsedilen dava süreci her neyse o bittiğinde kocamın kaçma ihtimaline dair de bir bilgi vermiş oldu.

Yine de moralimi bozmadım çünkü her şeyi artık farklı bir gözle görmeye başlıyordum.

Şimdilik düğüne odaklanma sebebim de buydu. Düğün, çocukların eğlencesi olmuştu. Tüm şarkılar onlar için açıldı. Türküler onlar için söylendi. Konuklardan kendi çocuklarını getirmemelerini rica etmiştik. Yetim çocukların özendiği bir ortam oluşurdu çünkü. Bunun yerine düğün çocukların sürekli pistte olduğu, görevlilerin onları kontrol ettiği bir ortama dönüşmüştü.

Bir tek oyun havası çalmaya başlayınca Demir ve Selçuk abinin, Ankaralı oldukları için kaşık oynadıkları sırada yetişkinler pistteydi. O anda da izlemek için toplanmışlardı.

Gerçekten seyir zevki muazzamdı. Eylül, Yağmur'un omzuna kolunu atmıştı. "Kaşık oynayan adama düşeceğini hiç düşünmezdin, değil mi?" dedi.

Yağmur, onun aksine utanmıştı ama gerçek buydu. İkisi de o kadar iyi kaşık oynuyordu ki ben bile etkilenmiştim.

"Ben de düşünmezdim ama buradayız işte," dedi Eylül gülerken. Yağmur onu itince umursamadı, bir de üstüne daha sonra izlemek üzere videoya almaya başladı. Herkes eğlenip kurtlarını döktükten sonra kısa bir mola verildi ve pist temizlendi.

Sıranın zeybeğe geldiğini biliyordum çünkü orkestra hazırlık yapıyordu. Siraç yeni gelmişti. Pistin diğer ucundaki Umut'la konuşuyordu.

İlk Demir harekete geçti ve orkestradan mikrofonu aldı.

Görevliler ise beni pistin köşesine, onların oynayacakları yerin tam karşısına yönlendirdiler. Benden biraz uzakta olsalar da yengelerim ile kızlar arkama geçtiler. Asya yengem, "Fındık hırsızı, bayılırsın diye arkada duruyoruz!" dediğinde hepsinin neşeli gülüşlerini duydum.

Arkamda bir kadınlar matinesi vardı.

Arkamı dönüp, "Yenge, zeybek oynayanların arasında seninki de var, hatırlatırım!" dedim. Asya yengem sırıttı. "Biz idmanlıyız, yengem. Düştüğümüz yerden kalkmasını biliriz."

Bu sefer ben de onlarla birlikte güldüm. Önüme döndüğümde arkamdan eteklerimi düzeltiyorlardı. Demir mikrofonu eline aldığında, Siraç pistin diğer köşesinden bana doğru yürümeye başladı. Bana doğru gelirken bir yandan da papyonunu çekiştiriyordu.

Düğünün çoğunda yüzünde dingin bir ifade vardı ama şimdi hoşnutsuzdu. Görünen oydu ki papyonla yıldızları pek barışmamıştı. Serçe parmağındaki yüzüğü gördüğümde istemsizce gözlerim doldu ama gülümseyerek kamufle ettim bu burukluğu.

Babam da buradaydı. O da bizimle birlikte bu anı yaşıyordu.

Demir'in mikrofona bir iki kere vurup, "Ses, ses! Bir, iki! Geliyor mu sesim?" deyişine gülerken yanıma ulaştı Siraç. Başını bana doğru eğdi ve "Çıkmıyor bu meret! Az kaldı, bu gidişle koparacağım!" dedi. Ben ise bu hâline de güldüm. Bunca insanın korunmasını sağlarken küçücük papyona takılı kalmıştı beyim.

Gözleri gülüşüme takıldığında, "Gül sen, gül!" dedi sanki tükenen sabrının sebebi benmişim gibi. "Dediğin gibi akşamı var!"

Arkamda yengelerim olduğu için gözlerim büyüdü istemsizce. "Susar mısın, lütfen?" dedim. Geniş omzuna elimi koydum ve topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde parmak uçlarımda yükselip ona uzandım.

"Bugün herkese güldüğünün farkında mısın sen?"

"Ben birçok şeyin farkındayım."

Kafasını geri çekip sorgularcasına bana baktı, muhtemelen bu cevabımı beklemiyordu ama ensesinden tutup tekrar kendime çektim. Tek kaçak oynayan o olmayacaktı. Diğer elimi Siraç'ın ensesine koyduğunda Demir, sesinin duyulduğunu teyit ettikten sonra tekrar konuştu:

"İşte, herkesin beklediği o an geldi! Vuslat'ın Elif'i için oynayacağı zeybeği izleyeceğiz." Mikrofondan bile güldüğünü duyabiliyordum. "Hazır mısınız?" Coşkulu sesi herkesi galeyana getirmişti, kalabalıktan güçlü bir alkış koptu.

Siraç'ın boynuna eğilmiş, yakasının altında kalan papyonun düğmesini açarken kulağına, "Benim için zeybek oynayacağına hâlâ inanamıyorum," dedim.

O da kulağıma doğru eğildi. "Senin için neler yapabileceğimi, neleri göze alabileceğimi bir bilsen benden korkardın, Gün Işığı!" dedi.

Ben sözlerinin anlamını idrak edemeden bana doğru döndü ve burun buruna geldik. Kalbim ritim ayarlamaya çalışan davulcunun tokmağı gibi göğüs kafesime vuruyordu.

Kalabalıkta olduğum için geri çekildim ama bu onu hafifçe gülümsetti. Geri çekilirken ensesinden kayan elimi tutup öptü. Yanaklarımın kızarmaya başladığını hissettim.

Kimse umurunda değildi. Papyonun iki ucu yakasından sarkıyordu şimdi. Gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. Yüreğime indirmesine az kalmıştı.

Ben onu incelerken onun odağı da tamamen bendim. Lacivert gözleri kısılmış, kaşları hafifçe kalkmıştı. Ben geri çekildiğim için o üzerime eğildi. "Türkünün sözlerine dikkat et, Gün Işığı," dedi boğuk bir sesle. Omuzlarını

geri çekip ceketinin bir kolunu çıkarırken göğsündeki kaslar gömleğinin altında belirginleşti.

Kalbim hız konusunda davulcuyla yarışıyordu. Sesini daha iyi duyurabilmek için bana doğru eğildi. "Cephanesini kaybetmiş bir adamın serzenişini dinleyeceksin." Biraz geri çekildiğinde gülümsemesi genişlemişti. Gözlerimin içine bakarken o hasreti, bekleyemeyişini, bende nefes aldığını gördüm.

"Sen de bendeki bütün sınırları yıktın. Silahlarımı tükettin." Yanağımdan öptükten sonra biraz geri çekildi. "Ben bir tek sana mağlup oldum."

Ben sevmeyi bilmeyen bu adam tarafından o kadar güzel seviliyordum ki, o anda duygularımı kontrol etmek hiç kolay olmadı. Gördü bu hâlimi ama ne onun teselli edecek vakti ne de benim konuşacak vaktim kalmıştı.

Amcalarım, Demir ile Levent Bey'in tam arkasına geçmiş ve çoktan hazırlanmışlardı.

Siraç, ceketini yanımda duran görevliye uzattı. Geriye gitmeden önce önümde durdu ve gelinliğimin eteklerinin üstünde birleştirdiğim ellerimi tutup avuçlarımdan öptü. Sonra geri çekildi yavaşça. Elleri, ellerimden koptu uzaklaşırken.

Gözlerimin içine bakmayı bir an bile bırakmadı. Dudaklarımı kıpırdatarak, " Seni çok seviyorum," dedim.

Gördü, anladı ve bir anlığına gülümsedi.

Oysa bu gülüşü haricinde kudretiyle yeryüzünü sallayan efelerin heybetine bürünmüştü çoktan. Geriye çekilirken kolları hafifçe açıldı; davulun ritmiyle birlikte her adımında sanki sadece yeryüzü değil, yüreğim de sarsılıyordu.

Müzik bir an sustu ve hilal şeklini alan beş kişinin ortasında Demir gökyüzüne doğru haykırdı.

"Ey ahali! Vuslat'ın düğün günüdür bugün! Onun sevdiğine kavuşuşudur! Herkes duysun! Herkes bilsin! Bugün onun en mutlu olduğu gündür!" dedi gür sesiyle.

Bu sırada sesi kesilmiş topluluk pistin etrafına toplanmıştı, hipnoz olmuş gibilerdi. Bu sessizliğin ardından müzik başladı.

Davulun ritmiyle altı adam yavaşça birbirlerine yaklaştılar. Yuvarlak oluşturduklarında zeybeğin ilk sözleri yankılandı.

"Denizler başında hoplayamadım, aman aman!"

Aman eden efeler, "Hey, hey, hey!" diyerek diz çöktüler ve *ah* ettiler kaybedişlerine. Sonra ayağa kalktılar ve Siraç kolları açıkken bana doğru

yavaşça, gözlerinde lacivert bir yangınla yürümeye başladı. Her adımında sarsılıyordum.

Önümde durdu. *"Döküldü cephanelerim, toplayamadım!" Bu* sözler söylenirken önümde eğildi. Elleri yere değdi, cephanesi önüme dökülmüş gibi yere dokundu. Sonra ellerini geri çekip kalbinin tam üstüne sürdü, sanki uğrumda cephanesini kaybetmiş gibi. Hafifçe gülümsediğinde arkamdaki kadınlar matinesinden iç çekme ve "Ooo!" nidaları yükseldi.

Kalbim bütün bu gürültüye rağmen kulaklarımda atıyordu. İç çekenlerin arasında ben de vardım. Dişlerimi göstererek gülümsedim, gözleri bir an gülüşüme takıldıktan sonra arkasını dönüp diğer efelere doğru yürüdü.

Siyahın asilliğiyle hepsinden ayrılıyordu sanki.

Kolları havada olan efeler etraflarında döndüler. *"Döküldü cephanelerim toplayamadım."* Ardından, "Hey!" dediler dizlerini yere vurarak. Sonra tek dizlerinin üstünde yere çöktüler ve sanki yeri göğü bu kayıpla inletebilirlermiş gibi, "Hayda!" dediler.

Asya yengemin, "Olmaktan korktuğum yerdeyim," dediğini duydum. Eylül de sözlerini devam ettirerek, "Cidden yerdeyim!" dedi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Sanki gerçekten yaşıyor gibi oynuyorlardı. O kadar heybetlilerdi, o kadar heybetliydi ki gözlerimi ondan alamıyordum.

Siraç tekrar ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi tek tek adımlayarak tam ıümde durdu.

"Amanın da amanın efeler, öldürmen beni!" derken türkünün sözleri, o ır ileri gitti bir geri. Sonra bir eli gerisinde diğeri önündeyken iki kolunu açtı tüm heybetiyle.

Kartal değil de *karganın* kanatları açıldı sanki. Sesi duyuldu, yüreğim uçuşa geçti onun için.

Başımı eğip yeri gösterdim *eriyorum* dercesine. Bir yandan da gülümsüyordum, o ise sanki bu düşüncemi reddediyormuş gibi arkadaki ayağını yere vurdu ve tek dizinin üstüne yan durarak diz çöktü.

Sanki *diz çöktüm önünde, mağlup oldum sana* der gibiydi. Türkünün sözlerindeki yakarış benim içinmiş gibiydi. Boğazıma oturan yumru çok sevmektendi.

Sonra ayağa kalktı.

"Güzel de Elif'imin uğruna soldurman beni!" sözleriyle birlikte kalbine koydu elini ve tek ayağını yere vurduktan sonra kollarını tekrar havaya kaldırdı tüm heybetiyle. Adımı duyduğumda gülümsememin saf âşık sırıtmasına dönüştüğüne emindim. O da bunu görüyordu muhtemelen.

Arkadaki kadınlar grubundan tekrar iç çekişler yükselirken ben de elimi kaldırdım ve kalbimin üstüne bastırdım. Kalbim onun varlığıyla atıyordu. Lacivertlerinde yanan hasret artık ikimizi de yakan bir ateşti.

Başını eğdi kabul ettiğini gösterircesine.

Siraç'la birlikte hepsi arkalarını döndü ve ellerini her iki yanlarında sallarken müziğin en vurucu anında birden bana döndüler. O an nefesimi tuttum.

Kollarını avına yaklaşan bir kartal gibi açtılar ve üç adımda tüm heybetleriyle önüme geldiler. Her bir adımlarında, "Hey!" derken yer titredi sanki müziğin ritmiyle, davulun gümlemesiyle, sesleriyle ama en çok heybetleriyle. Sonra tek dizleri üzerinde diz çöktüler ve "Hayda!" dediler.

Kızılca kıyamet gibi bir alkış tufanı koptu. Eylül'ün sesini duydum bu sefer arkadan: "Adamlar diz çöküyor önünde ama yine de sanki heybetleri artıyor. Tüylerim diken diken oldu cidden!" İstemsizce güldüm ama gözümü onlardan, özellikle de ondan ayıramadığım için ne hâlde olduklarına bakamadım.

Tekrar ayağa kalkıp bir çember oluşturdular, bu kez diz çöken yalnızca ortalarındaki Siraç'tı. Sanki itaat etti, boyun eğdi ama pes etmedi. Her adımıyla heybeti gönlümde yüceldi, kalbimin hızla atışı onun içindi.

Nefesimi kesti. Müziğin sonuna doğru bu sefer tam önüme geldiğinde kolları açıkken müziğin ritmi üç kere vurdu.

Güm! Güm! Güm!

Ellerimi önümde sımsıkı kenetlemiştim çünkü kendimi tutamazsam boynuna atlardım, biliyordum. Kalbimin ritmiyle aynı olan davulun sesiyle birlikte yavaşça diz çöktü önümde. Gelinliğimin dantel eteğine dokundu bir eli, sonra göğsüne vurdu şiddetle. *Buradasın* dercesine...

Gözlerim dolmuştu.

Sözleriyle çok fazla dile getirmediği bir sevgisi vardı ama öyle güzel seviyordu ki sözcükler bile o sevgiyi hak etmiyordu zaten. Ben ise o sevgiye sahip olan şanslı bir kadındım.

Kalbine vurduğu elini kaldırıp dudaklarına götürdüğünde ne kopan alkış tufanını ne de sevinç nidalarını duyuyordum. Bir tek o kalmıştı dünyamda. Ayağa kalktığında kendimi tutamayıp kollarına atıldım. Ayaklarım yerden kesilirken sımsıkı sardı bedenimi ve güçlü kollarıyla havaya kaldırdı.

Boynuna tutundum. "Ağlarsam kızar mısın?" dedim ağlamak üzere olduğum için boğuk çıkan sesimle.

"Çok kızarım!" Ağlamamı engellemek istermiş gibi kollarını bedenime daha çok sardı. Tahammülü bile yoktu kötü hissetmeme. "Ağlayıp bana zulmetme, Gün Işığı!"

Mecburen kendimi tuttum ama sanki tüm bedenim duygularla dolup taşıyordu.

"Benim için o kadar kıymetli ki bu yaptığın..." Zeybek oynamak bizim için bir gelenekti ve babamsız da olsa yerine getirmişti. "Teşekkür ederim." Başımı yana çevirip yanağından öptüm. "Çok teşekkür ederim."

Onun da duygulandığını hissedebiliyordum. Nitekim öyle bir, "Ölürüm sana!"" dedi ki yüreğim sızladı. "Sen benim Elif'imsin. Adın gibi hep dimdik kal diye..." Başını hafif geri çekti ve yüzüme baktı. "Benim ol diye." Alnını alnıma yasladı. "Benim oldun, Elif Vuslat."

Her bir sözü yüreğimden vuruyordu beni ama ben tek bir noktaya takılı kaldım. "Hayır, birlikte yaşayacağız," dedim onu inandırmak istercesine. "Dimdik, el ele." Geri çekilip bir elimi yüzüne koydum. Korkuyordum ama o an gözlerinin içine bakmak, ikimizin de bu gerçeğe inanması tek umudumdu.

"Beraber yürüyeceğiz bu yolu."

Bu aynı zamanda benim duamdı. Beni yavaşça serbest bıraktı ve alnımdan öptü. Arkadaki kalabalıktan alkış tufanı kopmasıyla varlıklarını o an fark ettim.

Gülümsedi. Gülümsedim. En büyük umudum da onun bu gülümsemesiydi.

Yine de cevap vermediğini çok sonradan fark edecektim.

Düzenleme
Ny.ozlem

2
VUSLAT

Zeybekten sonra uzun süre kendime gelemedim ama kendime gelmeme de izin vermediler zaten. Önce çocukları yuvaya yolladık. Sonra Eylül'ün ısrarıyla çiçeğimi attım, kızlardan oluşan grubun önüne atlayan Demir çiçeği yakaladı. Eylül'ün oracıkta Demir'i boğacağını sandım ama üstüne yürümesine rağmen bir şey yapmadı.

Biz ise hep birlikte bu olaya güldük. Eylül bu yüzden bana kısa bir süre surat astı ama sonra ona ayakkabımın altına yazdığımız isimleri hatırlatınca keyfi yerine geldi.

Veda vakti gelene kadar benim de keyfim yerindeydi, amcamlar ve dedemle vedalaşacağım o ana gelince içime istemsizce bir hüzün çöktü.

Dedemin Siraç'ın elini sıkarken, "Sıra sizde!" deyişi aslında bir uyarıydı. "En kısa sürede sizi Erzurum'a bekliyorum."

Siraç da durumun farkındaydı. "Bayram diyelim mi?" diye bir teklifte bulundu. Mehmet dedem memnuniyetle gülümsedi.

"İyi olur."

Böylece gönlü alınmış oldu ama yine de bana sarılırken, "Buradayız, yadigârım," demesi ve sesine yansıyan tedirginlik onun da geleceğe dair şüphelerinin olduğunun bir göstergesiydi. "Bir *alo* demen yeterli. Bu sefer çekinirsen asla konuşmam seninle."

Umudumu gösterircesine gülümsedim ona.

"Söz!" dedim ama bu sözü yerine getirmeye ihtiyaç duymayacağıma inanıyordum. En son annemle de vedalaştıktan sonra düğünümüzden ayrıldık.

Küçük de olsa bir balayı planı yapıldığını biliyordum ama nereye gideceğimize dair herhangi bir fikrim yoktu. Valizimi yengemlerle birlikte hazırlamıştık ki, benim için hayatımın en utanç verici anlarından biriydi. İç çamaşırları, geceliklerden yaptıkları çıkarımlar ve utanç verici espirilerinden dolayı annemin yüzüne bakamaz olmuştum. Oysa annem bile bir ara gülümsemişti.

Nihova

Kadınlar bir araya geldiğinde konu düğünse gerçekten herkesin sakladığı bir başka kişiliği ortaya çıkıyordu. O gece tam manasıyla bunu anlamıştım.

Bir başka anladığım şey ise yurt dışına gidecek olduğumuzdu çünkü Siraç'ın özel jeti ve gidilecek yer her neresiyse rotanın gizlenmesi hakkında Umut'la konuşmasına şahit olmuştum.

Eylül'ün, "Seninki ilk defa tatil yapacak," diyerek gösterdiği heyecanını hiç saymıyordum bile. Bu yüzden ben de öğrendiklerimden sonra bir süre göz ardı etme politikamı balayımda da geçerli kılmak istiyordum.

Yola çıktığımızda sadece heyecanlı ve gergindim. Gelinliğim, sırtımdaki zedelenme iyileşmiş olsa da tedbir amaçlı hafif seçilmişti ama yine de geleneklere aykırı olarak düğün odasında annem ve yengemlerle birlikte çıkarmıştık.

Bir tur da orada ilk gece esprisi ve tavsiyelerine maruz kaldığım için Siraç'ı ilk gördüğümde sanki akşam imasında bulunan ben değilmişim gibi kızarmıştım ve tabii ki anında fark etmişti.

Bir kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken beni rahatlatmak istediğini fark ettim. Baş başa kaldığımızda benimle uğraşıyor olsa da aslında ikimiz de heyecanlıydık.

Siraç'ın özel jetine binmek için havaalanına geçtiğimizde sonunda benim de o siyah jetle tanışma fırsatım olmuştu, bu da tank kılıklı arabasının uçak versiyonu gibiydi. Akşam karanlığında ışıkları ve güçlü motoruyla birlikte göz korkutuyordu. İçi de bir o kadar gösterişliydi.

Tıpkı sahibi gibi.

Yolculuk boyunca rota gizliliği için karanlıkta özel camlar ve farklı bir ışık kullanıldığını fark ettiğimde eskisi kadar şaşkınlık dolu bir tepki vermedim, sonuçta sevdiğim adamın bir güvenlik şirketi vardı ve artık teknolojinin gücüne alışmaya başlıyordum.

Kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki daha kalkış yapmadan üzerime bırakılan ince örtüyle birlikte uyudum.

Bana yaklaşık iki saatlik bir yolculuk olacağını söyleyen Siraç'ın son sözlerini bile zar zor duymuştum çünkü öğrendiklerim ve günün yorgunluğu birleştiğinde sanki üstüme birden büyük bir ağırlık çökmüştü. Bu yüzden ben uyurken neler olup bittiğinden haberdar değildim. Uçağın gürültüsüyle uyandığımda ise Siraç beni kucağına almış, uçağın merdiveninden iniyordu. Gözlerimi açtığım anda sanki hissetmiş gibi başını eğdi ve lacivertleri gözlerime değdi. Sonra kollarını bedenime daha da sıkı sardı, başımı göğsüne bastırdı.

"Uyu, Gün Işığı!" derken uyanmamdan pek de hoşnut gözükmüyordu.

Her ne kadar sıcak göğsünde uykuya devam etmek cazip bir seçenek olsa da nerede olduğumuzu merak ediyordum. Başımı kaldırıp bakmaya çalıştığımda görebildiğim tek şey tuhaf bir aletle uçağın etrafında dolanan adamlardı. Sonra başımı tekrar göğsüne bastırdı. "Neredeyiz?" dedim.

Ya sesimi duymamıştı ya da duymazlıktan geliyordu. İlk seçenek imkânsızdı çünkü nefes alışımın değişimini bile fark edebilen bir adamdı. Tekrar başımı kaldırmaya çalıştığımda yoğun bir ağaçlığın ardında denizin parıltısını görür gibi oldum. "Merak ediyorum ama. O adamlar ne yapıyor?" dedim bu sefer.

Adamların elindeki alet her neyse üstünde ışık olmasaydı gözükmeyeceklerdi çünkü hepsi simsiyah giyinmişlerdi.

Tek bir tahminim vardı. "Bari nerede olduğumuzu söyle," dedim. Yolculuk çok da uzun sürmediği için nereye geldiğimizi kestiremiyordum.

Bir kez daha yüzü bana döndüğünde tetikte olduğunu fark ettim. Bunun sebebi etrafımızdaki korumalar değil de daha çok etrafı denetleme isteğindenmiş gibi hissettim.

"Hırvatistan," dedi. Bizim için bir aracın kapısı açıldığında Siraç beni arka koltuğa yavaş bir şekilde bıraktı.

Ben ise ilk defa şaşkınlığa düştüm çünkü hiçbir şekilde yurt dışına gerçekten çıkacağımızı düşünmüyordum. Siraç kolay kolay kendi oluşturduğu güvenli alanından çıkmazdı.

"Peki, burasıyla bağlantın ne?" Bana doğru eğildiği için uyku mahmuru olsam da sorgulayan, hatta şaşkın ifademi gördü ama cevap vermeyi tercih etmedi.

"Burasıyla bir bağlantım olduğunu sana düşündüren ne, Gün Işığı?" diyerek soruma soruyla karşılık verdi. Sanki çözümlemeye çalışmamdan hoşnut değilmiş gibiydi ama umurumda değildi.

Artık resmî olarak birbirimize bağlıydık. Onun eşi olduğumu öğrenmesi gerekecekti. Bu yüzden ona bilmiş bir şekilde baktım. O ise üstüme örttüğünü bile fark etmediğim örtüyü yüzüme çekti. "Uyumaya devam et." Anında örtüyü yüzümden ittim. Bu sırada benden uzaklaşmış, arabanın kapısını kapatmak üzereydi.

"Bu gizemin sebebi ne?" dedim. Kısa bir an duraksadı. Başını yana doğru eğip bana baktı. Gece gölgeleriyle dolu olan yüzü bana sadece gergin olduğuna dair bir izlenim veriyordu. "Sanki seni başkalarına göstermekten hoşnutmuşum gibi..." dedi. Sesindeki huysuzluğu duyduğumda istemsizce gülümsedim.

Bu cevap bile diğer ihtimallerden daha mantıklıydı. Kapı kapandıktan sonra Siraç'ın maskeli bir adamla konuşmasını izledim. En az onun kadar iri olan adam Siraç'ın karşısında itaat edercesine başını eğdi.

Siraç da üstünü değiştirmişti. Şimdi üstünde nadiren gördüğüm beyaz renkte polo yaka bir tişört vardı. Kollarını göğsünde kavuşturduğu için kasları belirginleşen kolunun ne kadar iri olduğunu bir kez daha idrak ettim.

Bu idrak birçok şeyi tetikledi.

Buraya neden geldiğimizi sonunda hatırladım ve bedenimdeki uyku mahmurluğu tamamen yok oldu.

Önce dinî olarak, sonra da resmî olarak onun olmuştum. Şimdi ise bedenimle de onunla bir bütün olacağımı düşünmek arabanın içerisi sıcak olsa da üşümeme sebebiyet vermişti.

Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. İnsan hayatında hiç tecrübe etmediği bir şey hakkında ne düşünmeliydi?

Bilmiyordum ve bu bilinmezlik herkes gibi beni de geriyordu. Bugün yeterince gerilmiştim, bu yüzden yakında yaşanacak bir şey için kendimi strese sokmalı mıydım, emin değildim. Bunu kendime tekrar tekrar hatırlattım ve başka bir şey düşünmeye karar verdim.

Hırvatistan'daydık. Balayı için Hırvatistan'ı tercih etmesinin sebebi ne olabilirdi?

Buna dair çevreyi incelememe rağmen karanlık olduğu için doğru düzgün bir çıkarım yapamadım. Siraç arabanın sürücü koltuğuna oturduktan sonra sessiz bir şekilde arabayı sürmeye başladı, benim için etrafı izlemek tek seçenek gibiydi çünkü beyefendi tek kelime etmiyordu.

Bu sessizlikten normalde rahatsız olurdum ama şimdilik burada olmamızın sebebine odaklanmıştım.

Bu süreçte yapabildiğim çıkarımlar şunlardı: Hırvatistan hakkında çok bilgi sahibi olmasam da sanırım ada ya da küçük bir koy gibi bir yerdeydik. Uzaktan deniz kenarında gözüken ışıklar bana çocukluğumda izlediğim balıkçı kasabalarını hatırlatıyordu ama bu da gittiğimiz yoldan çok uzakta gözüken bir yerdi. Üstelik o ışık kayboldu, biz arabanın farları olmasa asla göremeyeceğimiz taşlı bir yola giriş yaptık. Denize yakın olmasına rağmen sanki pek uğrak bir yer değilmiş gibi gözüken taş bir villanın geniş bahçesine girdik.

Villanın tüm ışıkları açıktı. Önünde iki katman hâlinde havuz vardı ama bunun haricinde herhangi bir tatil beldesinde görülebilecek lüks bir villa gibiydi.

Yine de sonunda varış noktasındaydık. Sorgulamalarımdan uzaklaştık. Üstümdeki örtüyü katlarken kapım açıldı. Kapımın önünde beliren adam artık resmen kocamdı.

Sırlar bir köşeye çekildi. Düğünümde bile bu kadar hızlı atmayan kalbim, onu gördüğüm anda öyle hızlandı ki bir an nefesimin kesildiğini hissettim.

Geriye bir tek o kaldı. İnmek için ileri doğru bir adım attığımda izin vermeden beni kucağına aldı.

"Yürüyebilirim," dedim tenkit edercesine.

Bana bakmadan geniş adımlarla villanın kapısına doğru ilerledi ama o sert yüz ifadesinde hafif bir tebessüm belirdi. "Karım elbette yürüyebiliyor."

"Peki, neden karın sürekli kucakta taşınıyor?"

Bu sefer gülümsemesi genişledi ve gamzelerini gördüm. "Çünkü kocası onu taşımaktan zevk alıyor."

Ben de istemsizce gülümsedim ama kalbimin hızından kulaklarım uğulduyordu. Villanın kapısının açık olduğunu o içeriye direkt girdiğinde ancak fark edebildim.

Geniş giriş haricinde görebildiğim pek bir şey yoktu ama zaten odaklanamıyordum çünkü beyefendi yine izin vermiyordu.

Beni yavaşça bırakırken bedenini bedenimden asla ayırmadı. "Üstelik kocası ona dokunmadan duramıyor." Gözleri dudaklarıma değdi. Soluğumu çaldı. "Şimdi yalnızlar." Bunun idrakiyle nefesimin kesildiğini görünce hoşuna gitmiş gibi gülümsemesi daha da genişledi. "Karısı tamamen onun insafına kalmış durumda." Lacivertleri bana doğru döndüğünde gülümsüyor olsa da çok daha yoğun bir duyguyla beni kendine tutsak etti. "Oldu mu, Gün Işığı?"

Geri çekilmek istedim çünkü nefes alamamamın kalbimin hızlanan ritmiyle bir alakası yoktu. Bekleyişi, bu zamana kadar sabrettiği her anı, beklentiyi ve en çok da hasreti gördüm gözlerinde.

Çok yoğundu. "Böyle yapma!" derken elimi ayağımı birbirine dolayacak kadar yoğundu.

Gözlerini benden ayırmadı, gitmeme izin vermedi. "Bir şey yapmadım," derken hem bana hem de kendisine yalan söylüyordu.

"Gideyim mi ben?" dediğimde yüzümü incelemeye devam ediyordu. Sonunda biraz insafa geldi çünkü ona dokunamıyordum.

Dokunursam ne olacağını öngördüğümden cesaret edemiyordum. Bu yüzden ellerim iki yanımda yumruk olmuştu. "Tek gergin olanın sen olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Bu soru kısa bir an duraksamama sebep oldu çünkü karşımda hiç de gergin gözükmüyordu. Bu yüzden bu zamana kadar çok düşünmesem de bilinçaltımda yatan korkularım dile geldi. "Bilmiyorum. Ya yanlış bir şey yaparsam?" derken kendimi bir anda toy hissettim ama karşımdaki adamın kötü hissetmeme bile tahammülü yoktu.

"Bunu benim söylemem gerekmiyor mu, Gün Işığı?"

Onun için de yeni olduğunun farkındaydım ve bir kere daha duygularım repetaklak olmuştu. Çünkü dokunulmaya tahammülü olmayan bir adam için bunun bazı sonuçları olabileceğini fark ettiğim bir başka idrak anı yaşıyordum.

Travmalarını tetikleyecek bir şey yapacak olursam ne olurdu? Bunu hiç düşünmemiş olmak, tam bu anda aptalmışım gibi hissettirmişti. Kaçırılma mevzusundan sonra öylesine iyileşmeye odaklanmıştım ki bu kadar büyük bir gerçeği göz ardı etmiştim.

Bocaladığımı yansıtmak istemediğim için gülümseye çalıştım. "Fizyolojik ve psikolojik olarak bütün olasılıkları araştırıp hesaplamalar yaptığına eminim," dedim.

Sesini çıkarmadı ama bu itiraz eden bir sessizlik değildi. "Yaptın, değil mi?"

Yine bir şey söylemedi ki, bu süreçte aslında inceleniyor olduğumu sonradan fark ettim. "Yaptın tabii ki. Sen plansız..." Kuralları altüst edip dudaklarını dudaklarıma bastırdığında tüm endişelerim ve düşüncelerim yok oldu.

Dilinin direkt ağzıma daldığı, nefes almama bile izin vermediği bir ataktı bu. Bedenimi bedenine bastırırken beni kendine doğru çektiği için parmak uçlarıma kadar yükselmek zorunda kaldığım bir kuşatmaydı.

Önce bedenimi ona doğru çekti, sonra girişteki fayans zeminde sevişecekmişiz gibi kendini bana doğru eğdi. Tutkunun gelgitleri arasında savrulmamıza sebep olan, aramızda en baştan beri var olan arzuydu bu.

Başladığı gibi aniden biten öpüşünün etkisiyle sanki aklımı kaybetmiş gibiydim. "Bunun bir plan veya kural tanıyacağını mı düşünüyorsun?" dedi. Gözlerim daha odağını bulamamışken bedenini bana doğru bastırdı. "Bu içgüdü, Gün Işığı. Adem ve Havva'dan beri var olan bir şey." O içgüdüyü en derinlerimde hissediyordum. "Bedenim seninle bütün olmak istiyor." Sertliğini hissettim. Bakışlarımın ilk odağı dudakları oldu. "Bedenin benimle eş olmayı bekliyor." Devamına ihtiyacım vardı. "Görüyor musun?" Bakışlarım ona doğru döndüğünde lacivertlerinde gördüğüm yoğunluk artık tüm bedenime hükmediyordu. "Hissediyor musun?"

Başımla onu onaylarken hipnoz olmuş gibiydim. Gamzelerinin zalim güzelliğine eşlik ettiği gülümsemesiyle tam bir melek gibiydi ama şu an bana hatırlattığı tek melek *Azrail*'di.

"Güzel!" dedi üzerimde hâkimiyet kurduğunun farkındalığıyla. Bundan zevk aldığını saklamıyordu ama sonra birden ciddileşti. "Benden korktuğun anda dururum."

Asıl meselenin bu olduğunu fark ettiğimde kendime geldim. Muhtemelen bocalamamı korkuya yormuştu. "Senden korkmadığımı biliyorsun."

Söylediklerim bir teminat olsa da elleri yüzümü kavradığında bu konuda ciddi olduğunu gösterircesine bakıyordu. "Sana anlatılan ne varsa hepsini unutmanı istiyorum," dedi. Onu başımla onaylarken bana anlatılan kötü bir şey olmadığını ona söyleyemedim, hatta hemşire olan küçük yengem tarafından bir odaya kapatılıp sanki bir dersmiş gibi her şeyi teker teker anlattığından da bahsedemedim.

Bu yüzden onu dinledim. "Sen ve ben olacağız. Dudaklarım değecek, teninde nefes alacağım," derken kendinden o kadar emindi ki ona inanmaktan başka çarem yoktu.

Yine de onunla uğraşmak için güldüm ve "Çok rahatladım şu an," dedim alaycı bir sesle.

Tek sıkıntı gülüşüme takılan bakışlarıydı. Öyle bir bakıyordu ki gülüşüm yavaşça soldu. Aramızdaki tutkunun bir varlığı olsaydı şu an yanmaktan kül olmuştu.

"Git!"

Derdim emrine itaat etmemek değildi ama şu an hiç de beni bırakacak gibi durmuyordu. "Bence ikimiz de yetişkin insanlarız ve iradeli olabilir..."

Bakışları tekrar gözlerime odaklandığında sustum çünkü bulunduğumuz yerde bir şeyler olmasına sadece saniyeler vardı.

"Git, Gün Işığı!" Bu sefer sözüne itaat ettim ve geri çekildim. Onun da elleri yumruk olmuştu.

Bir iki adım geriye doğru gittiğimde başıyla arkamı gösterdi. Ellerini ceplerine soktuğunu ve aynı zamanda ellerinin hâlâ yumruk olduğunu fark ettim.

Arkamı döndüğümde merdiveni gördüm. "Üst katta sağdaki ikinci oda yatak odamız. Duş için tüm eşyaları hazırlattım."

Merdivenden çıkarken ona bakmadan, "Sen ne yapacaksın?" diye sordum.

Ardımdan seslendi: "Valizleri getireceğim."

Ninova

Arkamı dönüp ona baktım. "Sonra?"

Hâlâ aynı yerde duruyordu. "Ben de geleceğim."

Bir şey söylemedim ama gidemedim de. O böyle bakarsa gidemezdim zaten. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bir daha *sonra* yok mu, Gün Işığı?" Sesi sanki tenimde dolaştı, tıpkı sözleri gibi üzerime bir vaat bıraktı.

"Biliyorsun çünkü."

Biliyordum, bu yüzden bir daha arkama bakmadan kaçtım çünkü eğer arkamı dönemeyecek olsaydım girişte olmasa da merdivende olanlar olacaktı.

Ne yaptığımızın asla farkında olmadığımız anlar vardır. Rutinlerimizi bedenimiz tekrar eder ama aklımız başka yerdedir. Tam olarak böyle hissederken önce duş aldım.

Bahsettiği yatak odasını zihnimin pusu içerisinde hayal meyal idrak edebilmiştim. Düşündüğüm tek şey ise bu odanın da yazlık eve uygun oluşuydu. Dört direkli yatak da dâhil olmak üzere her şey krem ve kahverengi tonlarındaydı.

Tam manasıyla bir yaz rüyasıydı ama ben kendimi aşağıda yaşanan tutku irdabından sonra bir türlü toparlayamıyordum.

Duş bittiğinde gerçek hayata dönme zamanı gelmişti.

Havluyla dışarı çıktığımda valizlerimiz odamıza bırakılmıştı. En üstte seccadeyi ve namazlıkları gördüm, duşun kısa bir anlığına da olsa sakinleştirdiği bedenim tekrar gerilmeye başladı. Bu yüzden ben de ilk iş valizin en üstüne koyduğumuz namazlıkları giydim.

Siraç'ın ne yapacağını bilmiyordum ama buraya namazlıklarımı bıraktığına göre biliyordur diye düşündüm. İşin aslı gergin bir ruh hâlinde olduğum için ardını araştıramayacak kadar kendime odaklanmıştım. İki rekât namaz kıldıktan sonra geleceğimiz, yuvamız için dua ederken ancak sakinleşmiştim ama bu dinginliğim de duam bittikten sonra yok oldu.

Valizlerden en ufak olanını giyinme odasına taşırken burasının da krem rengi ile döşenmiş olması beni şaşırtmadı.

Zaten bulduğum ilk geceliği üstüme geçirirken kendimi azarlamakla meşguldüm.

"Niye geriliyorsun, anlamıyorum ki!" diye mırıldandım kendi kendime. "O seni seviyor, sen onu seviyorsun. Sevişeceksiniz, bu kadar! Bunda gerilecek ne var?"

Kendi kendime kızmaya başlamıştım çünkü Siraç'ın teminatına rağmen tuhaf bir panik hâli içerisindeydim. Üstelik geceliğimin ince kumaşına rağmen tenim sanki alev alıyordu. "Tek bir şeye odaklan ve sakin ol. Sakin ol!"

Kendi öğüdümü dinledim ve sadece geceliğin rengine odaklandım. *Lacivert.* Üzerimdeki ip askılı, tam manasıyla bir fantezi geceliği olan tek parça kumaşın tüm ipleri fiyonk şeklindeydi ve çözülebilir olduğunu fark edince aynada kendime attığım bakış far görmüş tavşan gibiydi.

Giyinmemiştim. Aynada gördüğüm kız kesinlikle giyinmiş gibi gözükmüyordu. Panikleyen zihnimin ardında güzel gözüktüğümün, hatta geceliğin üstümde gerçekten çekici durduğunun farkındaydım ama bir türlü tadını çıkaramıyordum.

Saçlarımı kurutmuştum fakat her an elektriklenecek gibi duruyordu. Tıpkı sahibi gibi.

Saçlarımı ikiye ayırıp önüme getirdim çünkü geceliğin belime kadar uzanan kısmı dantelliydi ve pek de hayal gücüne mahal bırakmıyordu. Başta sabahlığını da üstüme almayı düşünmüştüm ama valizin içinde ne kadar arasam da bulamamıştım. İçimden bir ses bilerek koyulmadığını söylüyordu. Yengemlerin şu an bu konuda dalga geçtiklerine emindim.

"Sakin, sakin!" İki elim havadayken her şey garip bir şekilde beni panikletiyordu.

Düşünmemem lazımdı, düşündükçe saçma bir ruh hâline bürünüyordum. Bu yüzden daha fazla düşünmeden kendimi dışarı attım ve benimkini gördüm.

Odanın tam karşısında krem rengi, geniş bir koltuğun üstünde oturuyordu. Kollarını koltuğun sırtına yaslamış, kafasını geriye doğru atmıştı. Saçlarının ıslak olduğunu fark ettim. Tıpkı üstü çıplak olan bedeninin ıslak olduğu gibi.

Bir damla aşağı doğru indi, usulca *hiç* dövmesini geçti ve karın kaslarının engebesinde kayboldu. Tenimde sanki bir elektrik akımı vardı, sesini duyabileceğim kadar tüm bedenimi sarmıştı. "Başka bir yerde mi duş aldın?" derken sesim titriyordu.

Başını kaldırıp bana baktı. Islak lacivertleri bedenimle buluştu. Kısık gözleri üstümde usulca dolandı. "Yan odadaydım," derken sanki sadece

cevap vermek için konuşuyormuş gibi bir hâli vardı çünkü gözleri, bakışları bambaşka bir şey söylüyordu.

Benim! Benim!

Ellerim hissettiğim gerilimden dolayı iki yanımda yumruk oldu. Yanına gitmeye cesaret edemedim. Gözlerimi ondan kaçırıp etrafıma baktım. Böyle olmamalıydı. Bu kadar garip tepkiler vermemeliydim.

Niye bu kadar gerildiğimi ben de bilmiyordum. Muhtemelen o da bendeki tuhaflığı fark etmişti. Bu yüzden yanıma gelmedi.

Kısa bir süre sessizlik girdi aramıza. Muhtemelen cesaret göstermemi bekliyordu ama o cesaret bana bir türlü gelmedi.

Sonunda yine konuşan o oldu. "Bu gecelik de fazla üstünde durmaması için yapılmış sanırım." Bakışlarımı ona çevirdim. Nefesim kesildi çünkü olduğu yerde dikleşmişti. Şimdi tüm dikkati bendeydi ve eğer bakışlarının bir dokunuşu olsaydı şu an üstümde hiçbir şey olmazdı.

Yine de gözlerinde şefkat de vardı. Anlıyordu. Onun için de yeni bir durumdu ama beni anlıyordu. Gözlerindeki bariz ilginin ateşi bu kadar belliyken dünyanın en saçma sorusunu sordum: "Beğendin mi?"

Başını eğip *sence* dercesine baktı bana. "Sordun mu yoksa göstermemi mi istiyorsun, Gün Işığı?"

Ne yapmak istediğimi bilmiyordum. O an ne yapmam gerektiğini de bilmiyordum. O ne derse yapacakmışım gibi hissediyordum.

Sonunda durumu her zamanki gibi ele aldı. "Gel buraya!" dedikten onra harekete geçen bedenim şimdiden onun kontrolündeydi.

Tam önüne ulaşana kadar durmadım. Beni bacaklarım iki yanına gelecek şekilde kucağına oturturken usulca itaat ettim ona.

Koltuğun köşesine koyduğum seccade de bu anda düşecek zamanı buldu. Bir an gülesim geldi. Ona döndüğümde ise o, benim yerime gülümsüyordu. Gözlerim gülüşüne takılırken, "Sen..." diye başlayan sorumun devamı gelmedi çünkü her şeyi unutmuş gibiydim.

Yine de sorumu anladı. "Selçuk anlattı," dedi. Anlatıldığına göre yapıp yapmadığını sorgulamayacaktım. Onun yerine başka bir şeye takıldım. Alnımı omzuna yaslarken, "Niye herkes bizim ne yaptığımızı bilmek zorunda?" dedim.

"Çünkü doğanın kanunu bu." Çenemden tutup başımı geri çekti. Sanki yüzümden mahrum kalmaya tahammülü yokmuş gibiydi. Yine de benim aksime, o çok sakindi.

Bu yüzden lacivertlerine bakarken sakinleştiğimi hissettim. Altımda sertleşmiş olduğunu fark etsem de sanki sabaha kadar böyle sohbet edebilirmişiz gibi geliyordu.

Bu yüzden çenemi okşayan başparmağına odaklandım. "Bunu hep kabul ediyor muydun?" dedim.

Usulca başıyla onayladı. "Seni ilk gördüğüm andan beri kabul ediyordum." Heyecan, gerilim, belki de bilinmezliğin korkusu vardı üstümde ama o bana böyle bakarken yüreğim sevdasıyla öylesine ısındı ki hepsini unutacağımı sandım. "Peki, gördüğün neydi?"

Lacivertleri, ruh hâlimi çözmek ister gibi yüzümde dolandı. Çenemi hafifçe sağa sola sallarken, "Karım izin verirse gösterebilir miyim?" dedi. Bu anda bile benden izin alması gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Biliyordu, korku değildi bu ama görüyordu. Bir kadının ilk istediği şey her daim şefkatti ve bunu bana verme şekli kalbimi sarıp sarmalıyordu. Bu yüzden başımı usulca salladım. Eğilip boynumu nazikçe öptüğünde gözlerim yavaşça kapandı.

"Sanki bu zamana kadar yaşamıyordum." Derin bir nefes aldı. "Eksiktim, yarımdım." Yüzüme doğru yol alan öpücükleri bir kelebeğin kanatları kadar nazikti. "Seninle bir olursam tam olacaktım." Tam dudağımın kenarında durdu dudakları. "Dudaklarında nefes almayı öğrendim." Usulca öptü dudaklarımı. Sonra geri çekildi. Kirpiklerim yavaşça aralanırken bir tutam saçımı avucuna aldı. "Kokun bana huzuru öğretti." Saçlarımı öperken nefes aldığını görmek gözlerimin daha fazla dolmasına sebep oldu. Saçlarımı sanki kırılacakmış gibi nazikçe bırakırken bu sefer iki eliyle yüzümü elleri arasında aldı. "Teninde şefkati tattım ama hâlâ bir şey eksikti çünkü..." Alnımı alnına yasladı. "Çünkü seninle bir bütün olmamıştım."

Soluklarımız birbirine karışsa da harekete geçmedi. Yavaşça geri çekildi. Bana bakarken kıyamadığını görmek, bir an ağlayacakmışım gibi hissetmeme sebep oldu.

Bu ağlama hissiyatı, "Uykun var mı?" diye sorduğunda daha da şiddetlendi. Bu yüzden konuşamadım, başımı sağa sola sallayarak reddetmek zorunda kaldım.

"İyi dinlendin mi?" Sırtımdaki elini saçlarıma götürüp şefkatle okşadı. "Bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Bunu sen isteyene kadar yapmak zorunda değiliz, biliyorsun, Gün Işığı." Teminatı sadece benim içindi. Sonra usulca dudaklarını yanağıma bastırdı, istediği ona kendimi isteyerek teslim etmemdi. "Beni bedenine kabul edecek olan sensin." İdrak etmemi

sağlamak istercesine yüzümü geri çekti ve gözlerimin içine baktı. "Sen ne zaman istersen."

İstemiyor değildim, sadece o yokken kendimi gereksiz yere heyecanlandırmıştım çünkü bilmiyordum. Tam olarak cevap buydu. Bilmiyordum ve onun için yeterli olmak istiyordum.

Bu yüzden kısa bir an konuyu değiştirmek istedim. "Aşağıda böyle demiyordun," dedim hafifçe tebessüm ederek.

O benim aksime oldukça dürüsttü. "Sabrımın sınırındaydım çünkü."

Başımı eğip ona baktım. "Şu anda da öyle değil misin?"

Öyleydi, benim için kendisini tutuyordu. Bunu bakışlarından bile anlıyordum. Tenlerimizin birbirine değdiği her noktadan sanki alev çıkıyor gibiydi.

Sadece ben değildim mesele, bizdik. Şu an aslında çok abartıyormuşum gibi hissediyordum. Dokunamayan ben değildim, yaraları olan ben değildim, çocukken canı yakılan ben değildim.

Oydu, sevdiğim adamdı. Zaten mesele biraz da buydu. Yaşadıklarımızı ve öğrendiklerimi henüz sindiremeden buraya adım atmıştım ve yalnız kaldığım ilk anda beynim sanki baskıladığım şeyler yüzünden acısını tüm bedenimden çıkarıyor gibiydi.

Oysa onun gösterdiği şefkati ben de göstermek istiyordum. Ellerim yüzüne uzandı. Başparmaklarımla şefkatle yüzünü okşadım. "Peki ya sen?" dedim titrek bir sesle. "Sen hazır mısın?"

Önce şaşırdı çünkü tamamen bana odaklanmıştı. Biraz sonra anladığında yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. Dokunamayan bir adam için endişelendiğimi fark etti. "Karım benim için mi endişeleniyor?" derken sorusu sadece sözdeydi.

Bir an onu tetiklemiş olmaktan korktum çünkü birden ciddileşmişti. Bu yüzden, "Hayır!" dedim tedirgin bir şekilde ama toparlayamayacağımı fark edince omuzlarım çöktü. "Yani aslında tam olarak değil ama..." En sonunda akıllılık edip sustum. Levent Bey bir de bu adamı yönetmemi istiyordu benden. Ben daha ondan endişelerimi saklayamıyordum.

Gerçekten o kadar toy hissettim ki karşısında, neredeyse kucağından kalkıp kaçmak üzereydim. Konuşmasaydı yapardım da ama "Dokun bana!" dedi. Bunu öyle muhtaçmışçasına söyledi ki duraksadım. Bu zamana kadar o bana dokunmuştu ama ben hiç ona kasıtlı olarak, onu istediğimi göstererek dokunmamıştım.

Ona ilk defa dokunduğumda aynı zamanda ilk defa öpüşmüştük ve ona dokunmama nasıl şaşırdığını hatırlıyordum. Bu onun için kopma noktası

olmuştu. Şimdi aynı beklentiyle, buna ihtiyacının olduğunu gösterircesine ellerimi göğsüne yasladı.

Sadece dokunmak bile avuç içlerimin ısınmasına sebep oldu. "Kendin gör, fark et." Ellerimi yavaşça aşağı doğru kaydırdı. "Dokunuşuna nasıl hasret olduğumu hisset." Tümsekler ve sert kasların tenimde bıraktığı hisle birlikte bedenimin odağı tamamen ona kaymaya başladı.

Dünden razıydım ama sadece alışmak için minik bir teminata ihtiyacım vardı. "Emin misin?" dedim. "Uslu duracak mısın?"

Asla tereddüt etmedi. "Söz!"

Bu da gülümsememe sebep oldu. Sırf onunla uğraşmak için, "Kocam sözü mü?" dediğimde ise kaşları ona *kocam* dememle birlikte havalandı. Çenemi kavradı, dudaklarını dudaklarıma nefes alırcasına bastırdı.

Hissettirdiği zevkin yoğunluğuyla tırnaklarımı tenine bastırdım. Dudaklarıma doğru boğuk bir sesle inledi. Ona doğru kıvrılırken sanki bedenlerimiz birbiri için yaratılmış gibiydi. Geri çekildiğinde, "Kocan sözü!" dedi ama sesindeki o boğuk tını daha çok devamını istiyormuş gibi çıkıyordu.

Yine de sözünü tuttu, zor da olsa geri çekildi. Ben ise bu fırsatı, ondaki etkimi görmek için değerlendirdim.

İki elim geniş gövdesinde usulca dolandı. Kollarından omuzlarına, omuzlarından sırtına doğru dokundum. Pütürlü dokuyu hissettiğimde ben dokunmaya kıyamazken ona nasıl işkence edildiğini düşündüm. Sırtında çok derin yara izleri vardı.

Dudaklarımı istemsizce omzundaki yaraya bastırdığımda bedeni bana doğru çekiliyormuş gibi hafifçe yukarı kalktı.

Fark ettiğimi yansıtmadım. Geri çekildiğimde gözleri kapalıydı.

Garipti ama hissetmem gereken en son duygu mutlulukken ona iyi gelmek beni tam manasıyla mutlu hissettirmişti. Gerginliğim belki de yetersiz hissetmemden kaynaklıydı ama üzerindeki etkimi gördükçe paniğim soldu, endişem yok oldu sanki.

"Çok ilginç!" dedim, hissetmeye başladığım zevk sesime bile yansımıştı. "Tenin yumuşacık ama kasların sert." Tırnaklarımı koluna sürttüğümde gözleri açıldı. Göz bebekleri o kadar büyümüştü ki gözleri artık simsiyah gözüküyordu. "Seni etkiliyor muyum?" Cevabı barizken ona işkence çektiriyormuşum gibi baktı bana. Bu ise benim daha fazla gülümsememe sebep oldu.

Haklıydı, ona dokundukça ve bana olan muhtaçlığını hissettikçe bende de bir şeyler değişiyordu. İçgüdünün sadece onda değil, benim için de kadın oluşumu hissettirircesine çalıştığını hissedebiliyordum.

Sıra her daim biraz ürkerek baktığım dövmesine geldiğinde yavaşça dokundum, mürekkepli teni aynı şekilde sıcaktı. Sanki tenine sonradan kazınmış gibi değil de baştan beri bu dövmeyle doğmuş gibi hissettiriyordu. "Mürekkebi daha yoğun hissedeceğimi düşünmüştüm."

Parmağımı karnına doğru inen üç noktaya değdirdim. Kaslarının seğirdiğini fark edince başımı kaldırıp masum bir şekilde ona baktım. "Neden hareket ediyor?"

O ise artık gülmüyordu, kıyamıyormuş gibi de bakmıyordu. Sanki en büyük işkenceye tabi tutuluyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde. Saf olabilirdim ama aptal değildim. Neden teninin bana doğru çekildiğini gayet iyi biliyordum çünkü ben de aynı şeyleri yaşıyordum.

"Öyle bakma!" dedim. Sabrının sınırmdaydı ama şimdi ona dokunurken benim o sınırı da ihlal edesim vardı. Bu yüzden kucağında ileri doğru hafifçe hareket ettim.

Tam olarak sertliğini hissedecek kadar ileri bir noktaydı bu. Dişlerinin arasından tısladı. "Gün Işığı!" Elleri durdurmak istercesine kollarımı kavradı. "Kucağımda kıpırdanıyorsun."

Ses tonu sanki *nasıl dayanayım* der gibiydi.

Bedenini hafifçe bana doğru kaldırdığında tam olarak bacaklarımın arasındaydı ve bunu hissetmek tüm korkularımı bir anda yok etmişti.

Ona ihtiyacım vardı. Varlığıyla bütünleşmeye, gücüyle bedenimi zapt etmesine ve en ilkel şekilde bir olmamıza ihtiyaç duyuyordum. Dirseklerimi tutan kollarına baktım. Güç kullanmamasına rağmen kolları o kadar iriydi ki yanında kendimi küçücük hissettim. "Çok güçlüsün." İki avucumu yukarı çıkarıp göğüs uçlarına bastırdım. "Bu beni niye bu kadar etkiliyor?"

Avuçlarım göğsünden aşağı inerken ürperdiğini fark ettim. Bu hareketimle birlikte önce yerinde sıçradı, sonra başını göğsüme gömdü. "Burası çok yumuşak," dedi boğuk bir sesle. Sesi tenimde titredi, dişlerini göğsümün kabartısına sürttü ve kumaşın üstünden göğsümü ağzına aldı. "Bu beni niye deli ediyor?"

Dudaklarıyla tenime yaptığı baskı ve sıcaklık o kadar yoğundu ki boğuk bir şekilde inledim. Ona doğru yükseldiğimde, "İşte, aynı sebepten," dedi. Sonra dudaklarını iki göğsümün arasına bastırdı ve sesli bir şekilde öptü. "Mis gibi kokuyor." Bir kere daha öptü. "Şuna bak! Benim gibi kokuyor!"

O öptükçe daha fazlasını istiyordum. Ellerim saçlarına uzandı. Önce göğsüme bastırmak istedim ama en son ne yaptığımı hatırladım ve saçlarını tutup başını geri çekmeye çalıştım.

"Siraç!" dedim, sitem ederken bile ses tonum daha fazlasını istercesine boğuktu. "Hani duracaktın?"

Sözümü dinledi. Ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Devam et," dedi. "Ben sadece bir şeyi ispat etmeye çalışıyordum."

Sadece ispat değildi, ikimiz de biliyorduk. Kendini zor tuttuğunu görüyordum. Kısık gözlerle bir sonraki adımımı bekledi ama o bana böyle bakarken bir türlü harekete geçemedim.

Sonunda sabırsız bir sesle, "Beni öpmeyi düşünüyor musun?" diye sordu. Düşünüyordum ama tepkisi konusunda emin olamıyordum.

"Düşünmeli miyim?"

Kaşları havaya kalktı *hayır* dercesine. "Seni altıma almama şu kadarcık kaldı." Baş ve işaret parmaklarıyla küçük bir mesafeyi gösterdi. Onu öpmüştüm, neredeyse sevişmiştik ama şimdi böyle bir anda gülerken aynı zamanda utanıyordum çünkü sözlerindeki ve duruşundaki bir şey beni en az dokunuşu kadar tahrik ediyordu. Çoktan ıslanmıştım ve o böyle bakarken içim sanki boşlukla sızladı.

"Utanmam çok saçma!" dedim.

O ise gülmüyordu. Daha doğrusu dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılmıştı ama buna gülmekten ziyade baştan çıkarma da diyebilirdik. Bir de üstüne gözünü kırpıp hafifçe başını sallarken, "O el niye aşağıya inmiyor, Gün Işığı?" dediğinde bir an eriyecekmişim gibi hissettim.

Bu çok fazlaydı. Daha fazla ilerleyecek kadar cesur değildim. Ellerimi yanmış gibi geri çektim. "Kolaysa sen yap!" dedim.

İşte, tam bu noktada her şey değişti.

Sonunda istediği izni almış gibi kucağında ben varken olduğu yerde dikleşti. Sanki ona ömrü boyunca mahrum kaldığı şeyi teklif etmişim gibi baktı bana. "Benim güzergâhım oradan başlamaz!"

Elleri belimi kavradı ve beni kendine doğru bastırdı. Üstünde hafifçe sürtünmemi istediğinde ona istediğini verdim. Arzumu gösterircesine kucağında kıvrandım. "Nasıl başlarmış?" dedim soluklarım hızlanırken.

Sonunda bütün sınırları yıkıldı. Önce çenemi kavradı ve aralık dudaklarıma bakarak, "O ağzını..." dedi. Sanki nefesimi çalmak istermiş gibi bakıyordu. Sonra yüzümü bıraktı ve harekete geçti.

Geceliğin eteklerini kavrayıp yukarı doğru kaldırdı. "Önce şundan kurtulurdum." Kollarımı kaldırarak ona itaat ettim ve geceliği üstümden çıkarmasına izin verdim. Kumaşı ileri doğru sert bir şekilde attı.

Sanki üstümde ondan başka herhangi bir şeye garezi vardı.

Saçlarım tekrar önüme dökülürken eğilip omzumdaki saçlarımı öptü. "Senin saçlarına ne kadar düşkünüm, haberin var mı?" dedi. Sonra saçlarımı iki eliyle geriye itti. Bunu yaparken ensemden öpüp tekrar kıvranmama sebep oldu. Başımı yana doğru eğip onun için daha çok alan açarken, "Hassas," diye mırıldandım.

"Biliyorum çünkü benim," dedi ve dilini ensemde hiç bilmediğim o hassas noktaya bastırdı. Geriye çekildiğinde ona doğru sürtünmeye çalıştım. Artık içimdeki sızı yok olsun istiyordum, o ise sanki yeni başlamış gibi tüm bedenimde gözlerini ağır ağır gezdirdi.

Çıplak göğüslerimde, gecelikle uyumlu iç çamaşırımda, her zerremde... Önce gözleriyle dokunmak ister gibi lacivertten izler bıraktı.

Ensemdeki eli beni kendine doğru çekti ve dudaklarını bu sefer boynuma bastırdı. Bana karşı nazik olabilirdi ancak tenime öyle davranmıyordu. Dilinin ve dişlerinin temasıyla hıçkırırcasına nefesler almaya başladım. "Şurayı öpmeye bayılıyorum mesela." Boynumun üzerinde kısa bir soluk aldı ve usulca aşağı inmeye başladı.

Her öpüşüyle birlikte kollarını sıkıyor ve kendimi bu hazza dayanabileceğime ikna etmeye çalışıyordum ama göğüs ucumu sıcak ağzına aldığında sanki gözümün önünde şimşekler çaktı. Ben sesli bir şekilde inlerken, o ise diğer göğsümü parmaklarıyla çekiştirdi. "Bunlarla hiç tam manasıyla ilgilenemedim."

Öperek, dilini ve dişlerini kullanarak her ikisiyle de öyle bir ilgilendi ki artık gözümün önünü göremiyordum. Bu sırada boşaldığımı hissettim, dizlerimin bağı çözüldü ve ona doğru eğilirken tüm bedenim sarsılmaya başladı.

İsmim ağzından nefes alırcasına dökülürken başını kaldırıp bana baktı. Başımı ona doğru eğdiğimde gözlerimin önünde pullar uçuşuyordu. Dağınık saçları, ıslak ağzı ve ilgisinden kızarmış göğüslerimin görüntüyle nefesim tıkanır gibi oldu.

"Yeter..." diye mırıldandım ama sanki kelimeler dilimde dolanıyordu. Bana baktı, bir kez daha bir göğsümü ağzına aldı ve yavaşça çekiştirip bıraktı.

"Bir dahakine ismim, karımın o güzel ağzından böyle sessiz dökülemeyecek," dedi. Bu bir vaat değil, emirdi. Onun kuklası olduğumu fark ettim. Beni sadece dokunuşuyla bile itaat ettirebilirdi.

"Bir dahakine tek olmasam iyi olur," dediğimde gülümsedi, sonra başımı eğip sert bir öpücük için ağzımı esir aldı. Dilinin damağıma masaj yaptığı, beynimi uyuşturan bir öpücüktü bu. Aynı anlarda iç çamaşırımın

iplerinden asılarak beni kendine doğru çekti ve dizlerimin üstünde yükselmemi sağladı.

Öpücüğü başladığı hızla bitirdi ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden ben onu çekerek öpmeye başladım.

İstiyordum, muhtaçtım. Onun da benim gibi muhtaç olmasına çok ihtiyacım vardı. Bunun için sertliğine sürtünerek bir tempo tuttum ama beni durdurdu. Başımı geri çekti ve dudaklarını sanki en güzel lezzeti almış gibi yaladı.

Şimdi ikimizin de solukları aynı hızdaydı. Onun da kontrolünü kaybettiğini görebiliyordum. "Önce seni hazırlayalım," dedi. Başımı daha fazlasını istemediğimi gösterircesine sağa sola salladım. "Boşaldım zaten."

Dinlemedi. İç çamaşırımın iplerini çekiştirerek fiyonklarını çözdü. "Bir kere yetmez, Gün Işığı."

Geri çekilmesi için onu itmeye çalıştım ama izin vermedi. Eli ıslaklığımı bulduğunda olduğum yerde sıçradım. "Araştırmaların böyle mi söylüyordu?" derken sesim sitemkârdı çünkü çok hassastım. Onun dokunuşuyla her şey daha da yoğunlaştı sanki. İki parmağıyla haz noktamın üstünde daireler çizmeye başladı.

Ona doğru eğildiğimde tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpüşüyle birlikte her şey çok daha yoğun, çok daha hızlıydı. Nefes alamıyordum, o boşluğun sızısını bir türlü dolduramıyordum. Bu sırada bir parmağını içime itti. Ağzına doğru boğuk bir şekilde inledim.

Soluğumu tüketircesine parmakları ve diliyle aynı şeyi defalarca, zaman mefhumunu unutana kadar tekrarladı. Dudakları geri çekilirken ikinci parmağını da içime girdi.

Ağzımdan boğuk bir çığlık koptu. O ise tepkilerimi içercesine izlerken, "İlk kez kendime dokunmadan önce seni rüyamda gördüm," dedi. İtirafı ile dokunuşu arasında beynim bağlantı kuramıyordu. "Seninle tanıştıktan bir hafta sonraydı."

Bunu söyledikten hemen sonra parmaklarıyla içimde öyle bir noktaya baskı yaptı ki titremeye başladım. Hem hareketlerine odaklanıp hem de onu dinlemek çok zordu. Kendine dokunmuş olduğunu bile idrak edemedim o an. "Ne yapıyordum?" dedim soluk soluğa bir sesle. Gözlerime bakmak için saçlarımdan tutup başımı hafifçe geri çekti.

"Beni bugüne hazırlıyordun." Anlamamı istercesine baktı. "Sen, kısa uykularımda bile beni bugüne defalarca hazırladın."

Rüyasında sevişmiştik. Defalarca.

Ne hissetmem gerektiğini bilemedim. Ne hissedeceğimi bilemeyecek kadar onunla işgal edilmiş durumdaydım. Parmakları hızlanırken, "Kendimi kıskanmam normal mi?" dedim çünkü rüyasında olsa da o ben değildim.

Başı eğildi ve çenemi hafifçe ısırdı. "Kıstasın ben olamam, Gün Işığı!" dedi. "Ben, seni tenine değen her şeyden kıskanıyorum."

Sözleri, dokunuşu, itirafları her şeyiyle fazla gelmişti. Bedenim alışkın değildi, sanki soluğum yetmiyordu. Ellerimi göğüslerime koyarken kendimin farkında değildim.

Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. O ise her şeyin farkındaydı. "Kendine dokunma!" dedi. Sanki ondan başka bedenime dokunan hiçbir şeye tahammülü yoktu. "Bana dokun!"

Onu dinlemedim. Bunun sonucunda göğsümün birini ağzına alıp emmesiyle cezalandırıldım. "Siraç!" dedim, nefesim kesilirken son bir nefes almak için çığlık atıyor gibiydim.

Sesim kulaklarıma çok uzaktan geliyordu. Onun sesi ise sanki her zerremde yankılanıyordu. "Ben de öğreniyorum!" dedi. Sonra göğüs ucuma üfledi. Hissettirdiği hazla birlikte geri çekilmek için çırpındığımda zalimce gülümsedi. "Gördün mü?" dedi. "Burası hassas!"

Sadece görmüyordum, yaşıyordum ve tüm bu işgal çok yoğun geliyordu. "Dur artık!" dedim. Onun içimde olmasına ihtiyacım vardı. Emrime ilk defa itaat etti. Bu sefer durduğunda şaşkın bir şekilde baktım ona.

İlk defa sözümü dinleyesi tutmuştu ama o da tam olarak sınıra yaklaştığım andı ve bu yüzden donakalmıştım. Sonra fark ettim ki durmasının sebebi onun da aynı sınırda olmasıydı. Kendini tuttuğu için yüzüne yansıyan acı gerçek anlamda bir hezeyandı.

Yüzü terlemişti. Alnındaki bir damar belirginleşmişti ve kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi duruyordu.

"Çıkar şunu!" dedi. Başıyla eşofman altını işaret etti. Artık aramızda bir şey olmasına tahammülü yok gibiydi ama bir yandan da elini bacaklarımın arasından çekmiyordu. Öylece dokunuşuna ve bacaklarının arasındaki sertliğe baktım. Kendi ıslaklığımı, onun damarlı ellerinin tam olarak nerede olduğunu fark ettim.

Hepsine tek tek bakmak donmama sebep oldu. O elini çekmeden nasıl harekete geçeceğimi idrak edemedim. Onun ise artık daha fazla beklemeye tahammülü yoktu. Beni tek eliyle yana doğru kaldırdı ve kendi eşofmanını aşağı çekip bir köşeye fırlattı.

Eşofmanını çıkarınca erkekliği karnına temas ettiğinde boş boş baktım. Tam manasıyla beynim boşaldı çünkü kafamdaki tek soru, içimdeki sızı ne kadar büyük olursa olsun, onu nasıl içime alacağımdı.

Mümkün olabilirdi ama şu an hiç öyle gözükmüyordu.

Gözümü direkt ona diktiğimi fark eden Siraç'a kaçamak bir bakış attım. O ise bu hâlime güldü çünkü gerçekten şaşkın ördek gibiydim ve yüzümden her şeyi okuduğuna emindim. Özellikle de *büyük* olduğunu.

"Ne?" dedim o gülerken. Sonra ağzımdan şaşkınlık dolu bir çığlık kaçtı çünkü beni tekrar kucağına aldı ve tam olarak üstüne oturttu. Tam üstüne.

Sertliği ile birlikte sıcaklığını da hissettim. O ise sanki bu anı benimsiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Kumaşın üstünden ona sürtünmüştüm ama böyle çok garipti. Sıcaktı, ona ait bir parçaydı ama nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyordum. O biliyor olmalıydı çünkü beni ilk defa yaptığım gibi ileri geri sürtünürcesine hareket ettirmeye başladı. Bu sırada daha rahat hareket etmem için koltukta yana doğru yarı yatar pozisyona geldi.

"Benim de ıslanmam gerekiyor, Gün Işığı!" diyerek neden bunu yaptığımızı açıklarken yüzünde acı çeken bir hâl vardı. "Ayrıca boşalmak üzereyim."

Görünen oydu ki sınıra gelen sadece ben değildim, o da aynı durumdaydı. Ellerimiz birbirine kenetlendi ve onun gösterdiği şekilde ileri geri gitmeye başladım. Ta ki ikimiz de hazzın sınırından uçuruma doğru yuvarlanana kadar. Gözümün önünde dağılışını, dağılırken boğuk sesle inleyişini izlerken kendim de aynı yoldaydım ve bir kere daha tüm bedenim baştan aşağı titredi. İkimizin de sıvıları birbirine karışmışken kendimi daha fazla ayakta tutamadım ve üstüne uzandım.

Hızlı nefeslerimiz birbirine karıştı, biz birbirimize bulandık. Beni sıkıca göğsüne bastırırken sanki o da kilometrelerce koşmuş gibi hızla nefes alıyordu. Dakikalar boyunca, sakinleşene kadar birbirimize sarıldık ama tekrar harekete geçmedi.

"Şimdi ne olacak?" diye soracağım kadar sessiz kaldı. Bir ara *acaba uyudu mu,* diye düşündüm ama saçlarımı okşuyordu.

Sonunda konuştuğunda sesinden bir şey anlamadım. "Biraz dinlen."

Kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırıp ona bakmaya çalıştığımda izin vermedi. "Sen iyi misin?" dediğimde kendini göstermek istemedi. "Siraç!" dedim uyarırcasına, tekrar kollarından kurtulmaya çalıştım ama kaçıyordu benden.

Bir an acaba *yanlış bir şey mi yaptım, bilmeden onu tetikledim mi,* diye düşündüm. Üstelik, "Uyuyabilirsin, Gün Işığı," demesi ile bu his daha da ayyuka çıktı.

Bütün gücümle onu itekledim çünkü incinmeye başlıyordum. "Bu şekilde mi?" dediğimde sonunda yüzünü gördüm.

Benim gibi sakinleşmemiş olduğunu fark ettim. Aksine öyle bir hâle gelmişti ki artık tamamen kontrolünü yitirmiş gibiydi.

"Ne oldu?" derken ellerimle yüzünü kavramak istedim ama ellerim ona uzanırken geri çekildi.

Önce tek başıma koltuğa oturmamı sağladı, sonra da kendisi oturdu.

Ben ise ona bakmaya devam ettim. Anlatana kadar asla ona itaat etmeyecektim. Sonunda kendini kontrol etmek için çıplak dizlerine ellerini sert bir şekilde bastırışını izledim. Üstelik hâlâ erekteydi.

Hiç de bitmiş gibi durmuyordu.

"Sakin değilsin."

Cevap vermedi. Derin derin nefesler aldı sadece. Bu ise beni ilginç bir şekilde en az yaşananlar kadar tahrik etmişti. Benim için duruyordu. Benim için kendini kontrol etmeye çalışıyordu.

"Ben de değilim," dediğimde kısa bir an bana baktı, benden uzaklaşacağını daha o anda hissettim. Kontrol olmadan onun nezdinde her şey bir hiçti ve şimdi bana karşı tepkileri hiç dinmeyen kontrolsüz bir açlıktan ibaretti.

Görebiliyordum. Hissedebiliyordum. "Ben..." diye konuşmaya başlayıp sonra susmasından bile anlayabiliyordum. Bu yüzden bu sefer utanmadan ben onun kucağına çıktım.

Yüzünü avuçlarımın arasına alırken istediğim sadece şefkat göstermekti. "Şşt!" dedim sakinleştirmek istercesine. "Çok normal bu şekilde hissetmemiz."

Hissetmeyi bilmeyen bir adama benim bile bilmediğim bir hissi anlatmaya çalıştım. Dudaklarımı yanağına bastırdım. O ise dokunuşumdan kaçmak istercesine başını geri çekti. "Yapma!" dedi acı çekişi ses tonuna bile yansımıştı. "Şefkat gösterme, Gün Işığı!"

Diğer yanağını da öptüm. "Kontrolümü kaybetmek üzereyim." Beni durdurmak için yüzümü elleri arasına aldı ve başımı geri çekti. "Niye içine girmekten başka bir şey düşünemiyorum?" derken kızgın olduğunu görebiliyordum. Aynı zamanda geldiğimiz noktada beni incitmekten korktuğunu da fark ettim.

Bu an tıpkı kriz geçirmek üzereyken beni kendinden uzaklaştırması gibi hissettiriyordu ama bu sefer tecrübeliydim. Asla geri çekilmeyecektim. "Sanırım tam olarak bunun için buradaydık," dediğimde benden kaçmak için çabaladığından neleri fark ettiğimi göremedi.

Onu öpmek istedim, kaçtı. Dudaklarımı tenine bastırdığımda solukları hızlandı. Minik minik öpücükler kondurdum yüzüne, geri çekilmem için uğraştı ama izin vermedim. Sonunda ise bu şekilde ikna etmemin zor olacağını fark ettim.

Daha hızlı bir yönteme ihtiyacım vardı. "Bana bak!" derken damarına basmam gerektiğini biliyordum çünkü sınırlarına dokunmazsam asla kendi bildiğini okumaktan şaşmayacaktı.

Sonunda göz göze geldik, gözlerinin içine bakarak tek bir cümle söyledim: "Ben hâlâ sana ait değilim!"

Bu cümleyi duyduğu anda âdeta bir donma anı yaşadı.

Sonrasındaki değişimi ise inanılmazdı. Bir an yüzünde gazabı, öfkeyi ama en çok da o ilkel sahiplenmeyi görür gibi oldum. "Yapma!" dedi dişlerinin arasından.

Kaçmak için başını çevirdi ama tutup kendime tekrar çevirdim ve gözlerinin içine bakarak onu tamamen yoldan çıkaracağını bildiğim cümleyi tekrar söyledim: "Siraç, ben sana ait değilim!"

Göz bebeklerinin küçülüp büyüdüğüne, kontrolünü tamamen yitirdiğine şahit oldum. Beni kucağına alıp yatağa doğru ilerlerken korkmam gerekiyordu ama benim tek hissettiğim zaferdi. "Öyle mi?" dedi.

Yatağa resmen fırlatıldım. Sanki gözü dönmüştü. Üstüme tırmanırken önce gölgesi, sonra bedeni tüm bedenimi işgal etti. "Bana ait değilsin, öyle mi?"

Bu cümleyi defalarca tekrar etti. Öperken, göğüslerimle ilgilenirken, tüm tenimi dudaklarıyla ezberlerken ve bir kere daha parmakları bacaklarımın arasında yer alırken... Bu sefer kendim kaşındığım için sadece ona boyun eğdim.

Kendini bana hizaladığında ise yalnızca beklentiyle itaat ettim. "Sen..." dedi. Erkekliğinin başını haz noktama sürtmeye başladı. "Öyle bir bana aitsin ki!" İleri geri hareket ederek defalarca tekrarladı. "O güzel aklına da tenine de bunu kazımadan durmayacağım!"

Tekrar kendimi kaybetmek üzereyken önce belimin altına bir yastık koydu, sonra bacaklarımı sonuna kadar araladı. Prezervatif takarken aklıma bu ana ait olmayan bir adamın sözleri geldi ama görmezden geldim. Bir

kere daha üzerime eğildiğinde içime girdiğini hissettim. Usulca ilerlerken kaşları çatıktı, tüm konsantrasyonunu bu işe vermişti.

Ben ise sakin bir şekilde onu izliyordum çünkü tepkilerimi her an kontrol ediyordu ve eğer acı çektiğimi düşünürse geri çekileceğine adım gibi emindim, oysa ondan sakladığım bir şey yoktu.

Evet, sızı vardı ama beni o kadar hazırlamıştı ki sadece derin bir işgali ve ağır ağır bütünleştiğimizi hissediyordum.

Ta ki tamamen içime girene kadar.

İşte, o zaman bir bütün olmanın ne demek olduğunu anladım. O anlarda yüz yüze geldik. Kontrolünü tamamen yitirdiğini hissettim çünkü odağını da kaybetmişti. Ona usulca, ben olduğumu hatırlatırcasına dokundum.

Hissettim, onun için fazla olduğunu görebiliyordum. Dokunuşumu tanımaya ihtiyacı vardı. Travmalarının gölgesinden kurtulması gerekiyordu. Bunu yaparken neredeyse anın yoğunluğundan ağlamak üzereydim.

Ellerim sırtındaki pütürlü yara izlerinde gezindi.

Göz göze gelene kadar, bedenlerimiz gibi ruhumuzun da bütünleştiğini hatırlatıncaya kadar teninde dolaştı ellerim. Sonra başımı çevirip yanımda duran kolunu öptüm. Başımı tekrar ona çevirdiğimde beni izliyordu. Sonunda ben olduğumu görebiliyordu.

Yavaşça gülümsediğini fark ettiğimde ben de gülümsedim. Eğildi ve dudaklarımı bu zamana kadar gösterdiği en şefkatli hâliyle öptü. "Merhaba!" dedi geri çekilirken.

Ben de gülümsedim. Bu adam benimdi, artık tamamen benimdi. Tüm yaralarıyla benimdi.

"Merhaba!" dedim. Tam o anda bana öyle baktı ki sanki onun gözünde tüm dünya bendim. Bir kere daha eğilip beni öperken bedenlerimiz bir bütün olmaya devam ediyordu, ta ki hafifçe hareket edene kadar.

Öpüşleriyle birlikte bu geçişi o kadar nazikti ki, hareket ettiğinde sızıyla birlikte gelen o derin hazzı hissedince kendimi onun akımına kapılırken buldum.

Yavaş hareketleriyle birlikte geri çekilirken bir kere daha tepkilerimi analiz etmek istercesine yüzüme baktı ama bu sefer gülümsemiyordu. İçime girişlerine odaklanmıştı. Bu o kadar farklı hissettiriyordu ki sanki bedenim yeniden, yeni bir ben olarak canlanıyordu.

Ben onun olarak, onun kadını olarak yeniden var oluyordum.

"İyi misin?" dediğinde bu yüzden başımla onayladım. İlk önce sesini çıkarmadı. Sadece düzenli bir ritimle içime girip çıkmaya devam etti.

Yengem, ilk birliktelikte çoğu kadının orgazm olamadığından, hatta bazılarının hazzı bile tam olarak hissedemediğinden bahsetmişti.

Ben ise şimdiden o sınıra doğru yaklaştığımızı hissediyordum. Üstümde yükselen adamın gücüyle birlikte içime vuruşlarını, birleştiğimiz her seferde en derinlerimde ateşlenen o yoğun hazzı bedenim taşımaya, aklım ise idrak etmeye çalışıyordu.

Siraç'ın ritmi hızlandıkça ben de odağımı kaybediyordum. Sanki sadece bir bütün olduğumuz yerden ibarettik ve o devam ettikçe tek bir nabız gibi aynı ritimde atmaya başladık.

Kulağıma doğru eğildiğinin hayal meyal farkındaydım. Benden çıkan o minik inlemelerin bile gerçek olduğuna inanamıyordum. "Bana sesini ver, Gün Işığı!" dedi kulağıma fısıldayarak. Sesini, dokunuşunu, beni her türlü işgal edişini hissettim. Açıyı değiştirdi ve içime çok daha derinden girerken, "Yoksa cennette olduğumu düşüneceğim," dedi.

Veremezdim, yapamazdım çünkü hissettiğim şeyin tarifi yoktu. Her iki yanımda duran kollarına sıkı sıkıya tutundum. Bedenim onunla bütünleştikçe sanki ruhumdan ayrılıyor, ona doğru savruluyordu.

"Bu..." dedim. Tarifsizdi, onun yüzünde de bunu gördüm.

"Buldum!" dedi sanki dünyanın en gizli hazinesini keşfetmiş gibi, yüzündeki coşkuyu ömrüm boyunca hatırlayacaktım. "Ben cennetimi buldum!"

Ritmi hızlandı, bedenlerimiz birbirine karıştı. Sesler, dokunuşlar, öpüşlerden ibaret olana kadar yükseldik. Sonra ikimiz de aynı anda yere çakıldık.

İçime kilitlenirken tüm bedenini üstüme bıraktı ve başını boynuma gömdü. İkimizin de solukları sesliydi ve sanki artık bir daha eskisi gibi olamayacaktık.

Terden ıslak olan boynumu öperken, "Bundan sonra içinden çıkarsam şerefsizim!" dedi. Nefesimi kontrol etmeye çalışırken kendimi tutamadım ve güldüm.

Başını kaldırıp bana, gülüşüme baktı. Sonra o da hayatımda gördüğüm en güzel şekilde gamzelerini göstere göstere gülümsedi. Dokunmaktan korkan adamın mucizesiydi bu.

Gülerken gözlerimin dolmasının sebebi de tam olarak bu gülüşüydü çünkü büyük bir yaranın şifasıydı aynı zamanda.

Yüzümün her tarafına öpücükler kondururken onun olmak dünyanın en mutlu hissiydi. "Mis kokulum!" dedi öpüşleri arasında. "Benim, benim, benim!"

O da artık benimdi. Tüm yaralarıyla ve bendeki şifasıyla birlikte.

3
BAHAR

Dört Sene Önce

Güçlü bir tekmeyle soğuk zemine savrulan cılız adam acıyla inledi ve olduğu yerde iki büklüm oldu. Zemindeki bu beden hafif olsa da büyük bir toz bulutu havalandı. Uçuşan tozlar, ıslık çalan rüzgârın peşine takıldı.

Öyle bir soğuktu ki insanın teni buz, nefesi çiy tutuyordu.

Terk edilmiş bir inşaatın üçüncü katında, şehrin en çok suç işlenen bölgesindelerdi. Kışın yemek ve sıcak yatak bulabilmek için polislere kendini yakalatan, yazın ise tekrar her türlü pisliğe bulaşanların mekânıydı burası. Gecekonduların arasındaki bu inşaat, suçluların mesken tuttuğu bölgelerden birisiydi.

Her çetenin bir bölgesi vardı. Her çete farklı bir suçun membasıydı. Uyuşturucu, kaçakçılık, insan ticareti... Yaşamı kurutan her sarmaşığın bir de kökü olurdu. İşte burası da o köklerden birisiydi.

İnsanı kurutan günahın kökleri...

Çıkmaz sokağın köşesinde kalan inşaat köhne bir yerdeydi. Burası Rıza'nın bölgesiydi. "Pusula" derlerdi ona çünkü kaçmanın da kara paranın yolunu da hep doğru bilirdi. Ancak bu sefer yönü şaşmıştı.

Ölüm çukuruna yuvarlanmıştı.

Karın boşluğuna yediği darbeyle inim inim inledi Rıza. Köşede parçalara ayrılmak üzere olan bir adamın, yatağın üstünde duran bedeninin önünde kıvranıyordu. Adamları hâlâ ateşin etrafında duruyorlardı. Siyah ceketini yanındaki genç adama veren lacivert gazabı izliyorlardı. Kimse kıpırdayamıyordu.

Ölüm şarkısını mı duyuyorlardı, yoksa besledikleri canavarın katliam çağrısını mı?

Bilmiyorlardı.

Bildikleri tek şey, Azrail'in son nefeslerine yaklaştıklarına dair fısıltısıydı.

"Rıza! Rıza! Rıza!" dedi Vuslat. Rüzgârın ıslığı zehir saçan bir yılan gibi tısladı. Vuslat'ın ses tonundaki gazap bu ölümün çağrısına kulak verdi. Bunun için gelmişti.

"Seni bulamam sandın, öyle değil mi?" Nefesler tutulmuştu. Beton zeminde güçlü ayak sesleri yankılandı. Vuslat, Rıza'ya yaklaştıkça çaresizlik ilmeğini boynunlarına geçiriyordu.

Rıza yerde sürünerek zayıf bedenini kaldırmaya çalıştı ama arkadaki berduş giyimli adama çarptı. Arkasına dönüp baktığında adamın yeşil gözleri gizli bir acımasızlıkla parladı.

"Sen!" dedi Rıza. "Seni buradan kovmamış mıydık, pezevenk?" Rıza üstünde birikmiş tozla birlikte ayağa kalktı. Bir yandan da arkasındaki ölümün soğuk nefesinden kaçabilmek için fırsat kolluyordu.

Dikkatini dağıtmak zorundaydı. Yoksa bileti kesilecekti. Yaptığının şerefsizlik olduğunu biliyordu. Hiçbir hüküm onu yağlı ilmekten kurtaramazdı.

Karşısındaki evsiz adam gülümsedi. "Ben de sana tapunu getirmeni söylemiştim, Rıza ama görüyorum ki..." Arkasındaki nefes almayan soğuk gözlere baktı. "Senin kendi tapunun da süresi dolmuş."

Kötü giyimine rağmen sırıtınca bembeyaz dişleri ortaya çıktı evsiz adamın. Rıza'nın her daim kısık gözüken gözleri tamamen yok oldu.

"Ulan piç kurusu! Seni ben..." diyerek evsiz adama saldıracağı sırada ensesinden tutuldu ve zayıf bedeni havalandı.

Rıza'nın soğuğa rağmen ensesinden sırtına doğru bir damla ter süzüldü. Ecel terleri döküyordu. "Ben, ben..." diye kekeledi ama nafile bir çabaydı çünkü sona geldiğini o da biliyordu.

Dört aydır Vuslat'tan kaçıyordu. "Kadranlı'yı hatırladın mı? Bak, o da yanımda," dedi gazabı, ölümü. Rıza'nın ayakları yere basmıyordu. Asılması an meselesiydi.

Kadranlı'nın gerçek adı Umut'tu. Aynı bölgenin iki çetesiydi Rıza ile Umut. Onun yönü iyiye gidiyordu. Bu yüzden kadranlı pusulaya, yani güneşi gösteren pusulaya vurgu yapmak ister gibi, ona Kadranlı lakabını vermişlerdi.

Okumuş, Ankara Fen Lisesini bitirmişti. Üniversite sınavına girmeden askere gitmiş, sonunda da asker olup vatana hizmet etmeye devam etmek istemişti. Ancak bu hayali de yaşadığı bu mahalle yüzünden gerçekleşmemiş ve geri dönmek zorunda kalmıştı. Artık tek amacı bu mahalleyi pisliklerden temizlemekti ve bunun için kendi çetesini kurmuştu. Çünkü bu mahallede sözü geçenler hep çetesi olanlardı.

Bulundukları mezbeleyi kurtarmak istiyor, buradaki fakir ailelerle birlikte kara para babalarının baskısından mahalleyi tamamen temizlemek istiyordu ama olmamıştı.

Rıza'nın kini, hasetlenmesiyle birlikte Emir Altun'a haber uçurmuştu tam iki sene önce. Emir büyük bir katliam çıkarmıştı mahallede. Umut'un evi

baştan sona taranmış, evdeki iki kız kardeşi ve babası öldürülmüştü. Annesiyle pazardan geldiğini gören Emir'in adamları, Umut ile annesini yakalamış ve Umut'u mahallenin ortasında öldüresiye dövdükten sonra annesini de alıp gitmişlerdi.

Annesi iki sene boyunca Emir'in mekânlarında hayat kadını olarak çalıştırılmıştı. İki sene boyunca Kadranlı bir hiç olmuştu Rıza için. Yok olmuştu ortalıktan, annesini kurtarmak için paralı tetikçilerden birine dönüşmüştü ama yine de çaresizdi.

Ta ki adı herkesin sol kulağına kendi selalarıymış gibi fısıldanan adama kadar. Adı yoktu ama soyadı Vuslat'tı. Ona Azrail diyorlardı çünkü kancasını taktığı, ölümün pençesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Adalet aradığı konuşuluyordu. Kim ona adaletin terazisini vermişti, bilmiyorlardı ama kendi adaletinde acıma yoktu. Rıza o terazide ölümü ağır basan taraftaydı. Düşmeden önce sallanıyordu ölüm çukurunda.

Kan dövüyordu adalet çukurunu.

"Söylesene Rıza, sence de hesaplaşmanın zamanı gelmedi mi?" Vuslat'ın buz gibi sesi boş inşaatta yankılandı. Mahalledeki insanlar yavaş yavaş toplanmaya başlamıştı. Herkes yıllardır bu anı bekliyordu.

Kimse Umut'un yaşadıkları karşısında hoşnut olmamıştı ama çoğu insan hoşnutsuzluğunu bahanelerinin ardına saklardı. Ölüm korkusu ise en büyük bahaneleriydi. Bu yüzden de Umut yalnız bırakılmıştı.

Vuslat arkasını evsiz adama tam dönmeden Umut'a doğru çevirdi Rıza'yı. Onun önüne fırlattı. Sonra evsiz adamdan uzaklaştı. Çünkü keskin bakışların üzerinde olduğundan haberdardı.

Umut önünde sürünen adamı izledi bir süre. İki sene önce gencecik, pırıl pırıl bir adamken iki sene ondan binlerce seneyi götürmüştü sanki. Bakışları bile ihtiyarlamıştı. Yüreğinde ise kül tutmayan bir intikam ateşi vardı.

Annesi evde bir deri bir kemik kaldığı; defalarca zorbalığa, o iğrenç muameleye maruz kaldığı için hastalıklarla mücadele ederek yatarken, bu adam gününü gün etmişti ve şimdi önündeydi.

Sonunda zamanı gelmişti. Karşısında dimdik duran adam vermişti bu fırsatı ona. Onu ilk kendi işi için satın aldığında ailesinin intikamını almak için tuttuğunu söylemişti ve yapmıştı da.

"Bana sırtını yaslama. Kimse sırtını yaslayabileceğin kadar güvenilir değil." Buz gibi, ölü gibi bakmıştı o gözler. Umut kendisini yaşamıyor sanıyordu ama kendinden daha ölü bir adamı görmüştü karşısında. "Ama bana sadakatini ver. Senin sadakatin zaten ölümle yan yana." İşaret parmağını atmayan kalbine bastırmıştı. "Tıpkı benim gibi."

Vuslat bilmiyordu ama Umut, o çaresizlik içerisinde ona güvenmiş, annesini kurtardığı gün sadakatini sonsuza kadar vermişti. Şimdi de her şeyin sebebini önüne atıyordu.

Umut'un içindeki öfkeyi yakıyordu.

Umut, Rıza'nın üstüne eğildiğinde yağmur yağmamasına rağmen uzakta bir yerlerde şimşek çaktı. Rüzgârın sesiyle birlikte ölüm çağrısı yapan bu ses, Rıza'nın ağlamaya başlamasına sebep oldu. "Yalvarırım!" dedi. "Yalvarırım, merhamet et! Biz beraber büyümedik mi?" Gözlerinde ölüm telaşı vardı Rıza'nın. "İşlerin buraya kadar ilerleyeceğini bilmiyordum." Çırpındı olduğu yerde kendini kurtarabilmek için. "Sadece kıskandım seni, yolunu kesmek istedim. O adamların bu kadar acımasız olabileceğini düşünmemiştim." Yalandı. Umut'u ortadan kaldırmak üzerine anlaşma yapmıştı.

Umut ona iğrenerek baktı ve yüzüne bir yumruk savurdu. Herkes Umut'un konuşmasını bekliyordu ama onun söyleyecek sözü kalmamıştı. Yıllar önce susturmuşlardı merhametini.

Defalarca yumruk atarak yüzünü dağıttı Rıza'nın. Tenin tene çarpma sesini, Rıza'nın yalvarışlarını herkes bir melodrammış gibi nefesini tutarak izliyordu.

Tam bu sırada bir ses duyuldu: "Baba! Hayır, baba!" Koşarak gelen minik adımların sesiydi bu sefer beton zeminde yankılanan. Herkesin bakışları acıyla haykıran çocuğa odaklanmıştı.

Sekiz dokuz yaşlarında, üstü başı perişan hâlde olan çocuk koşturarak merdivenin başından Rıza'nın yanına doğru geldi. Küçücük bedeniyle engel olabilecekmiş gibi dikildi Umut'un karşısına. Siper etti babası için kendisini. Gözleri dolu doluydu. "Yapma, abi. Sen benim abimsin. Ne olur öldürme onu." Yalvardı merhameti olmayan babası için.

Umut'un susturulmuş merhameti, karşısındaki çocuk için sızladı. "Yaman!" dedi acıma dolu bir sesle. "Onun sana dahi neler yaptığını biliyorsun, abim."

Çocuğun gözleri doldu. Bu soğukta bile incecik üstüyle koşup gelen çocuğun yüzü morarmaya yüz tutmuştu. Yaman biliyordu. Babası şimdiden defalarca ona suç işletmişti. Hırsızlık, gasp, uyuşturucu satıcılığı... Hepsine bulaştırmıştı onu ama babasıydı işte. Annesi onu küçücük yaşında terk ettiğinden beri tek ailesiydi.

"Ama o benim babam," derken Yaman'ın sesi titriyordu. Küçücük yüreği sızlıyordu. Bu cümlenin başka açıklaması yoktu. Onu izleyen buz gibi lacivert gözler için bile zamanında bir sebepti bu.

Rıza ise ilk defa babalığını bir fırsat olarak gördü. "Çocuğumun yüzü suyu hürmetine..." dedi bir dilenci gibi. Sesi ağlamaklıydı ama o kadar sahte gözüküyordu ki Siraç'ın emri bu sahtekârlığı bıçak gibi kestiğinde hemen yüz ifadesi

eski hâline döndü. "Biz sana bakarız, Yaman! Bu adamın seni alet ettiği suçlar yüzünden ölmek ister misin? Bu gidişle onlar gibilerin oyuncağı olarak köşe başında bıçaklanarak öldürülenlerden birisi olacaksın."

Çocuk sert çehreli, lacivert gözlü adama döndü. Simsiyah giyinmişti. Öyle bir yüz ifadesi vardı ki küçücük yaşında bunca kötülükle karşılaşmış olan Yaman bile ürperdi ama bazı çocuklar hissederdi. Karşısındaki adama güvenebileceğini, gözlerinin ardında yatan onun gibi bir çocuğun mezarını görebiliyordu. Sözlerindeki doğruluğa da bizzat şahitti.

Daha geçen hafta bir arkadaşını tam da karşısındaki adamın dediği şekilde kaybetmişti. Çocuk ilk önce tereddüt etti ama adamın inandırıcılığı sözlerinde değil, öldürülmüş gözlerindeydi.

Birbirlerine bakarak bir anlaşmaya vardılar. Bunun farkında olan kişi yalnızca ikisi değildi. Rıza da tek fırsatının elinden kayıp gittiğini hissedince son çare olarak çocuğu hırsla kendine çekti. Boğazına sımsıkı sardığı koluyla çocuğun nefesini kesti. Sonra erişmeye fırsatını bulduğu çakısını çekip aldı ve çocuğun incecik boynuna yasladı.

"Beni bırakın!" dedi sakladığı nefretiyle. "Yoksa çocuk da benimle birlikte ölür!" Yaman ilk önce şaşkınlığa, sonra hayatında yaşamış olduğu en büyük hayal kırıklığına kapıldı. Babasının kendi canını hiç edişini izledi. Çırpınmadı bile. Bir ölü gibi kıpırtısız durdu sadece. Oysa o yaşayamadığı hayatında, kalbinde öldürdüğü babasıydı.

Umut ve etraflarındaki korumalar silahlarını çıkarıp Rıza'ya doğrulttuğunda Rıza'nın çete üyeleri uzaklaştılar. Kimse bu kan gölüne tanıklık etmek istemiyordu. Herkes gelecek felaketin farkındaydı. Gitmeyen tek bir kişi vardı ama kimse o kişinin farkında değildi.

Umut, "Bırak o çocuğu, şerefsiz! Bari ölmeden önce biraz adamlığın kalsın. Şu çocuğun gözünde bile kendini düşürdüğün hâle bak, rezil herif!" dedi.

Rıza'nın o an canından başka hiçbir şey önemli değildi. Geri geri giderken çocuğun küçücük çenesini geriye doğru itti. Bıçağı boynuna batırdığında kan sızmaya başladı. "Geri çekilin, benim şakam yok!" dedi Rıza. "Öldürürüm! Madem ben öleceğim, bu piç de benimle beraber ölsün. Böylece piçimle soyum sona erer," dedi bir çocuğun en büyük travması olduğunu bilmeden, öldürmese bile her daim yüreğindeki bir parçanın kendini kirli hissetmesine sebep olduğunu fark etmeden.

Çocuğun acısını fark eden tek kişi Vuslat'tı. Ona da yaşatılmıştı çünkü.

"Dölünü verdin diye adam mı oldun?" dedi. Bağırmıyordu ama Rıza her sözüyle birlikte daha da tedirgin hissediyordu. "Baba sayması için yeter mi

sandın? Ardında değil, arkasında duruyorsun, orospu çocuğu! Ölse bile yakanı bırakır mı sanıyorsun?"

Vuslat'ın sesi yankılandı boş inşaatta. Çember gittikçe daralıyordu. Rıza geri geri adımlarken nereye gittiğinin bilincinde değildi. Sonra birine çarptı. O biri, daha önce küçümsediği adamın ta kendisiydi.

Ölüm, cahillere hep yaptıkları yanlışlarla gelirdi.

Evsiz adam, Rıza'nın bıçağı tutan elini öyle hızlı büktü ki kimse adamın görünüşünden bu atikliği beklemiyordu. Rıza kolunun bükülmesiyle şiddetle bağırdı ama evsiz adam durmadı. Dizine bir tekme savurarak Rıza'nın diz çökmesini sağladı. "Pusula'nın yönü şaştı!" dedi eğlenen bir sesle. Aslında hiç eğlenmiyordu çünkü bir çocuğun acı çekişini sessizce izlemek zorunda kalmıştı.

Herkes onun ilk sığındığı limanının yıkılışını izlemişti.

Çocuk Siraç'a doğru koşarken herkes bu anı izledi. Yaman'ın bu tepkisini kimse beklemiyordu ama çocuğun çaresizliği yüreğindeydi. "Ne olur, kurtarın beni!"

Siraç da zamanında bu cümleyi bir başkasına kurmuştu. Şimdi tıpkı onun gibiydi Yaman. Küçücük kaldı Vuslat'ın yanında. "Her şeyi yaparım. Sözleriniz gerçekse, ben bu hayatı yaşamak istemiyorum. Ne olur, yardım edin!" dedi Siraç'ın önünde. Diz çökmedi ama gözyaşları çaresizliğinin yegâne göstergesiydi. Çocuğun gözyaşlarını babası hariç herkes kederli gözlerle izledi.

Siraç, evsiz adama kuşkulu gözlerle bakmasına rağmen çocuğun önünde diz çöktü. Dokunmadı ona, dokunamadı ama sözleriyle kalbini sardı. "Ömrüm yettiğince, Yaman... Seni koruyacağım, elim hep omzunda olacak."

Çocuk adamın dokunamayan ellerine baktı. İki kolunun yanında duruyordu. Ondan tiksindiğini düşündü önce. Sonra yüzüne, gözlerine değdi yaralı yüreği. O gözlerde o bakışlarda bir şeyler vardı. Sanki aynı acıyı paylaşıyorlardı. "Her daim, Yaman!" dedi Vuslat. "Düşmene izin vermem," dedi. Arkasında bağıran, ona küfreden babasının sesi boğuklaştı. Karşısındaki adamın gözlerine, acısına bakıyordu çünkü.

Çocuğun yüzünde acı bir tebessüm peyda oldu. "Seni de yaralamışlar, abi," dedi sadece onun duyabileceği, sadece onun dağlanabileceği bir fısıltıyla. Sonra hiç kimseye sırtını yaslamayan adamın arkasına geçti.

Vuslat farkında değildi ama yetişkinliği sadakat isterken çocukluğu bir aile kuruyordu. Sadakatle temellenmiş bir aileydi bu, oysa çocuk ölmüştü.

İntikam, evsiz adamın elinde çırpınan Rıza'yı istiyordu. İntikam, her çocuğun çığlığının müsebbibini arıyordu. İntikam, yeminini tutmak istiyordu. "Çocuğu götürün," dedi Vuslat'ın ölüm saçan sesi. İtaat edildi, çocuk gitti, Rıza'ya tanınan mühlet de doldu.

Rıza, "O piç benim! Madem öldüreceksin, onu sana bırakmam!" diye bağırdı. Korku onu delirtmişti. Evsiz adamın ellerinde çırpınıyor ama asla kurtulamıyordu.

"Gülümse, Rıza," dedi Vuslat. Gözünün önünde canlanan başka bir yüzdü. Bu yüzden gözünü öyle bir kan bürüdü ki bunu Rıza ile birlikte yalnızca arkasındaki adam, yani Korkut gördü. Sanki karşısında iki yüz vardı. İnsanlığı kalmamıştı. "Bu senin başarının zaferi. Ölüm, Rıza!" Sesinde bir deliliğin alameti belirdi. Oysa bu intikamın iziydi. Rıza'nın bacakları onu taşımayacak kadar titremeye başladı. Zaten Korkut tarafından havada tutuluyordu. "Senin yaptığın bütün şerefsizliklerin tek zaferi ölüm." Yavaş yavaş mesafeyi kapattı Vuslat. Avı, ölümün acısını çeksin istedi. Korkut'un elinden aldı onu. Rıza'nın ensesinden yakaladığında kimse, hatta Umut bile itiraz etmedi. Herkes adalet terazisinin kanlı kefelerinin doğru tarttığını biliyordu. Rıza'nın kulağına eğildi ve Azrail'in son sözlerini fısıldadı: "Senin gibilerinin ölümü benim zaferim, Rıza."

Sonra bir yumrukla yere serdi onu. Sessizce izlenen adaletin çığlıydı. Rıza'nın yalvarışları ölümden önce edilen tövbe gibiydi. Kabul olmazdı. Defalarca kafası beton zemine, çocuğunun onun için yalvardığı yere çarptı. Herkes biraz dehşetle ama geçmişin hayaletiyle izledi bu anı.

Korkut bu dehşet verici anı izlerken fısıldadı. Rıza'nın kafatası kırılmıştı. "Yürek burkan hiçbir geçmişin zaferi olmaz, genç!" Rıza'nın son nefesini verdiğine dair tek belirti artık çırpınmıyor oluşuydu. "Sen buna istediğin kadar intikam adını ver." Siraç durduğunda ellerinde parçalanmış bir beden, parçalanmış bir geçmiş vardı. Korkut'un görmüş geçirmiş bakışlarının ardında gözlerine acı, yüreğine sancı çöktü. "Bunun adı masum bir çocuğun ahı ve ben bilirim ki..." Ona bakan ama hızlanmış soluklarında zincirleri gören çocuğa acıdı yüreği. Sesi öfkeyle buz kesti. "Bir çocuğun ahı yeri göğe katar, göğü yerin dibine geçirir! Ne yatacak ne de yanacak yerleri var onların. Yer yüzlerine tükürecek. Gök bir daha yüzünü göstermeyecek onlara."

Siraç yüzüne sıçrayan kanı elinin tersiyle temizlerken her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu sanki. Onun hırsla soluk alıp verişi, ölümün kokusu, yerde oluşan kan gölü, izleyen gözlerin dehşeti... Bu sahnenin acı geçmişinde saklıydı. Herkes bunu bilmese de hissediyordu. Siraç'ın gözleri tekrar ona değdiğinde Korkut fısıldadı: "Ahdin olsun!"

Sahne bitti, bir adam öldü. Bir çocuğun daha çığlıkları sustu ölümün perdesinde. Işıklar kapandığında karşısındaki adam ölmek istiyordu. Korkut'a verilen görev, onu araştırmak üzerineydi ama Levent'in anlattıkları eğer sadece küçük bir parçaysa Korkut'un görevi, bu çocuğu durdurmaktı.

Kendi ölümüne karşı.

Genç adam ona silahını doğrulttuğunda gülümsedi bu yüzden. Karşısındaki yaralı çocuğu görebilen birkaç kişiden biriydi. "Şüphelerini kenara bırak, genç," dedi o bir şey söylemeden. "Görevinden delirdiği için istifa eden bir askerim sadece." İşaret parmağını büküp şakağına vurdu şüpheli gözler onu izlerken. "Burası var ya, burası! Burası tam bir ölüm makinesi." Elini şakağından çekti ve kaybetmiş bir adam gibi omuzları çöktü. "Kardeşim gibi olan iki arkadaşımı kaybettiğim dağ başında hayatımı kararttı gerçekler. Ben kontrolümü kaybettiğim gün karımı, tüm ailemi kaybettim." Acısı dilinde, gözlerindeydi. O kadar güzel rol yapıyordu ki kimse bunun eğitimini almak için yıllarını verdiğini bilemezdi.

Yine de Vuslat hâlâ silahını indirmemişti ama bu Korkut'un umurunda bile değildi. Telaşlanmıyordu. Onun buz gibi bakan gözlerine karşı tatsız bir şekilde gülümsedi ve konuşmaya devam etti:

"Bana öyle bakma, genç! Ne demiş İbrahim Hakkı Hazretleri..." Siraç'a doğru bir adım attı. Silaha, kanlı ellere, yerde yatan cesede gözlerini bile değdirmiyordu. "Harabat ehlini hor görme zakir. Defineye malik viraneler vardır." Korkut, Siraç'a bir adım daha yaklaştı. Bütün korumaların silahları bu sefer ona dönüktü.

"Adın?" diye sordu Vuslat. Ses tonundan buz gibi bir rüzgâr gelip geçti. Korkut bakışlarından hiçbir şey çözümleyemedi ama devam etti:

"Korkut Aslanşah. Aslanşahların üçüncüsü ve yüz karası!" Ses tonunda bir alay ve gizli bir acı saklıydı çünkü herkes, suç dünyasındaki herkes Aslanşahları bilirdi. Onlar kahramanlıklarla dolu bir geçmişe sahip askerlerdi ve köklü bir aileyle ünlerine ün katmışlardı.

"Üçüncü bir kardeşleri olduğunu bilmiyordum," dediğinde Korkut'un yüzündeki ifade hissizdi. "Araştır," dedi sadece. "Tıpkı benim seni araştırdığım ve yanında yer almak istediğim gibi," diyerek devam etti.

Vuslat'ın kaşları çatıldı. "Seni neden yanıma alayım? Bunun bir tuzak olmadığına neden inanayım?" dedi zehir gibi bir sesle. Zaman geçiyordu. Soğuğa rağmen kan kokusu inşaatın zeminine, orada bekleyen insanların zihinlerine kazınıyordu ama Korkut pes etmedi.

"Güven beklemediğini duydum, genç," dedi sadece. "Sadakat istediğini duydum." Bir adım daha yaklaştı ve namlunun ucu göğsüne dayandı.

"Seninle ben..." dedi bakışlarıyla onu göstererek. "Aynı düşmanla savaşıyoruz." Yavaşça gülümsedi. İşaret parmağını tekrar şakağına bastırdı. "Burasıyla."

Gidecek bir adımı daha kalmamıştı Korkut'un. Bu yüzden lacivert gözlerin içine, en derinine, dört yaşındaki çocuğun mezarına baktı. "Sen bilirsin..."

dedi kısık sesiyle. "Kontrolünü kaybetmenin, kendinle savaşmanın ama ona yenilmenin; ölümün tatlı zevkini isteyen, susmak bilmeyen zihninin... Sen her şeyi bilirsin," deyip geri çekildi. "Bana güvenme ama bana tutunacak bir dal ver çünkü herkes beni bu yüzden terk etti." En büyük yarasından vurdu onu. Karşısındaki adamda mimik kıpırdamadı. Çoğu insan yansımasından korkardı, o korkmadı ama güvenmedi de.

"Sana güvenmem..." dedi sadece. "Tek bir kurşuna bakar." Teklifini de reddetmedi. Korkut o dönüp gittiğinde gülümsedi tekrar ve arkasına takıldı. Tek bir kurşunla Vuslat'ın güvenini kazanacağını bilmeden adımladı bu yolu.

Bugün biricik kızının doğum günüydü. Kızının doğum günü yeni bir gün doğumuydu. Katılamamıştı ama ona en büyük hediyeyi on altı yaşında vermişti.

Uykusuz kaldığım hiçbir sabahı bu kadar mutlu geçirdiğimi hatırlamıyordum. Uyumamıştık ve yaşadığımız tek bir anı bile uykuya değişmezdim.

Bedenimde gerçeklikten uzak olan bir mutluluk vardı. Kendimi farklı hissediyordum. Kendimi bir kadın gibi, en çok da onunmuşum gibi hissediyordum.

Yüzüme yapışmış olan gülümsemeyi aynadan gördüğümde kendimi tanıyamamıştım ama bir yandan da hoşuma gitmişti çünkü o genç kız artık bir kadın gibiydi ve tam manasıyla ışıldıyordu.

Tıpkı sevdiğim adamın bana seslendiği gibi. *Gün Işığı* gibi.

Şimdi de küvette sırtımı onun göğsüne yaslamış şekilde otururken kendi kendime gülümsedim. Bir yandan bu hâlim kendime bile tuhaf geliyordu ama sorgulamıyordum. Mutlu anlarımızın kıymetini bilmemiz gerektiğini öğreneceğim kadar zor zamanlar geçirmiştik.

Bu yüzden başımı omzuna yasladım, başımın tepesini öpünce gözlerim usulca kapandı.

"Ayrılabilecek miyiz acaba?" diye mırıldandım.

Cevabı netti: "Ayıranı öldürürüm!"

Komik değildi, hatta tamamen gerçeklik taşıyan bir cevaptı ama yine de gözlerim kapalıyken güldüm. Bu ise onun çenemi tutup başımı çevirmesine ve sanki gülüşümü çalmak istercesine öpmesine sebep oldu. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey dünyanın en güzel gözleri oldu. Lacivert gözlerinde yıldızlar parıldıyordu sanki.

Mutluydu, gözlerinin içi bile gülümsüyordu. Dudaklarıma doğru, "Karımın ağrısı var mı?" diye mırıldandığında cevabı bekleyemeyecek kadar sabırsız olduğu için bir kere daha öptü.

Geri çekildiğinde her zaman olduğu gibi konuşma yetimi neredeyse kaybetmiştim, bu yüzden sadece başımı olumsuz anlamda salladım. O kadar aklım uçmuş durumdaydı ki, "Senin?" diye sorduktan sonra sorumun ne kadar saçma olduğunu fark ettim ve dudaklarımı birbirine bastırsam da gülmeye başladım.

O ise bu şapşal hâlimi hiç yadırgamıyordu. Dudaklarımın her iki yanından öperken bu sefer derdi gülüşümü çalmak değil, kendine saklamaktı. Aynı anda cevap verdi: "Sanırım buna ağrı denmez, Gün Işığı!" Benimle uğraştığını fark ettiğimde onu itmeye çalıştım ama elimi tutup göğsüne bastırdı. "Daha çok hiç bitmeyecek bir açlık olarak tarif edebiliriz."

Onu görebiliyordum. Bakışlarından bile anlayabiliyordum. Özellikle başımı eğip baktığımda şimdiden tahrik olduğunu görünce gözlerimin büyümesine engel olamadım.

Bedenimin hassasiyetine karşı benden daha dikkatli olsa da aramızdaki tutku öyle yoğun bir hâl almıştı ki ondaki doyumsuzluğu hissedebiliyordum.

Suya vurarak yüzüne sıçrattım. "Duracak mısın?" dedim.

Bana mı yaptın dercesine başını eğip baktı bana.

"Cık!" derken yüzünün hâli gönül çelen bir yakışıklıktaydı. Bal rengi çları ıslaktı ve darmadağın gözüküyordu. Kirpiklerine kadar değen su, ıu ulaşılmaz bir güzellikte gösteriyordu.

Benimdi. Bu adam benimdi.

Benim olan bu adam bedenimi kendine doğru çekti ve güçlü kollarıyla tamamen sardı. Kolları arasındayken dünyanın en korunaklı yerindeydim. Bu sırada boynumu öpmeye başladı.

Minik, sahte bir çığlık attım ki bunun sebebi dişlerini çeneme bastırmasından kaynaklıydı ama sonra kıkır kıkır gülmeye başladım. "Doyacak mısın?"

"Asla!"

Bir kere daha yüzümü çevirip öpmeye başladı. Geri çekildiğinde suda olduğumuzu bile sonradan hatırladım. Ona doğru döndüğümde etrafa sular sıçradı ama umursamadım.

Yüzümü sıcak göğsüne gömdüm. "Peki, dışarı çıkacak mıyız?" dedim. "Burayı merak ediyorum."

Gündüz pencereden baktığımda harika bir deniz manzarası görmüştüm ama bu kadardı. Buranın gizemini hâlâ merak ediyordum.

Yine de Siraç'ın durumunun aynı olmadığını görmek için yüzüne kısa bir bakış atmam yeterliydi.

Bana bakıyordu, tüm ilgisi bendeydi. "Senden daha dikkat çekici bir manzara yok," derken kendini o kadar haklı görüyordu ki, aksine onu ikna etmem asla mümkün değilmiş gibiydi.

Önce ona ciddi bir şekilde baktım ama o bana böyle bakarken direnmek çok zordu. Saçlarımı elleriyle geriye doğru taradı. Bir manzaraymışım gibi izledi beni. Karşımda, suyun içerisinde *hiç* dövmesiyle birlikte devasa ve yaralıydı ama aynı zamanda benim için kusursuzun tanımıydı.

Güçlü kollarından tutunarak ona doğru yükseldim.

"Siraç!" dedim *lütfen* dercesine. Sadece ona yakın olabileceğim her şeyi öğrenmek istiyordum. Başımı yana çevirip avucunun içerisini öptüğümde babamın yüzüğünü görmek benim için yeterli bir sebepti aslında.

Kendi sebeplerimi gayet iyi biliyordum ama ona döndüğümde kolayca ikna olmayacağının farkındaydım çünkü tek bir masum öpücüğün bile ondaki etkisi inanılmazdı.

Kocaman bir muhtaçlık, yalın bir ihtiyaçtı ve benim de bu ihtiyaca karşı çıkacak gücüm yoktu. "Belki son gün," dedi beni kendine çekerken. Dudaklarımız bir kere daha buluşmadan önce, "O da ellerimi senden uzak tutmaya kendimi ikna edebilirsem," diyerek şartını da dile getirmekten vazgeçmedi.

O şartı asla yerine getiremeyeceğimizi ikimiz de biliyorduk. Öpüşü yoğunlaşırken elleri yavaşça aşağı indi. "Belki..." diye mırıldandı dudaklarıma doğru ama dokunuşu sözlerini yalanlıyordu.

Beni kendine doğru hizalarken, "Hiç zannetmiyorum," diyerek yalanını yüzüne vurmaktan ve ona kapılmaktan başka çarem yoktu çünkü ben de en az onun kadar bu yalanın gönüllüsüydüm.

Gitmeden bir gün önce dışarı çıkabildik. Tahmin edebildiğim bir gerçekti ama aynı zamanda da vaktin bu kadar hızlı geçmesini asla beklemiyordum.

Zaruri ihtiyaçlar haricinde bir an bile birbirimizden uzak kalmadığımız bir hafta geçirmiştik. Rüya gibiydi, gerçeklikten o kadar uzaktı ki kendimi tüy kadar hafif ve bir o kadar da mutlu hissediyordum.

Allah'ın her varlığı neden çift yarattığını anladığım, kendi bedenimin hiç bilmediğim bir yönünü tattığım bir zaman dilimiydi. Üstelik sevdiğim

adamın da bunu ilk defa tecrübe ediyor olması; yaşadığımız anları daha mahrem, daha özel kılıyordu.

Birlikte havuza girdik, bize en yakın sahilde yürüyüş yaptık. Gündüzüm ve gecem birbirine karışacak kadar yan yanaydık. Hiçbir şekilde yemek yapmama izin vermedi ve her şeyi kendisi yaptı. Böylece yemek yapma maharetini de öğrenmiş oldum.

Üstelik tam bir bebek gibi bakıldığım, her zerremin sevildiği, her şeyi birlikte yaptığımız öyle güzel anlar yaşadık ki dışarıyı görmeden direkt eve dönseydik bile şikâyetçi olmazdım.

Yine de gerçekliğe ayak basmamız için sadece burada çeken telefonun çalması yetti. Bunu da konuşmasından sonra öğrendim çünkü bir hafta boyunca hiç telefonlarımız çalmamıştı. Benimki zaten kapalıydı ama onunkine baktığımda da sinyal olmadığını görmek, bulunduğumuz yerin seçiminde etkili olduğunu bir kez daha bana kanıtlıyordu.

Yaptığı görüşmeden sonra onu minik de olsa sorgulamak istediğimde, hazırlanmamı söylemek haricinde hiçbir cevap vermedi. Kolay olmayacaktı, biliyordum. Bu yüzden gittiği yerde bir şeyler öğrenebilmek için ben de peşine takıldım.

Evin önüne park ettiğimiz araba ilk günkü gibi duruyordu. Gece karanlıkta geçtiğimiz yollar bu sefer daha netti ve bir kere daha tuhaf hissettim. Geçtiğimiz kıyı boyunca düzenli aralıklarla kulübe gibi evler olsa da etraf oldukça sessizdi ve yol boyu ilerledikçe her şey daha da garip hissettirdi.

Balıkçı kasabasını gördüğümde orayı merak ettim. İlerlediğimiz yolda görüş açıma giren ormanın içinde yükselen siluet tüm dikkatimi esir etti. O siluet büyüdü, büyüdü ve kubbe gibi çatısı olan lüks bir binaya dönüştü. Gözlemevi gibi gözüken bina bir kere daha hislerimi doğrular gibiydi.

Araba durduğunda ikimiz de indik. Siraç hemen yanıma gelip elimi sıkı bir şekilde tutarken, "Burası neresi?" diye sordum.

"Görüşme yerimiz."

Verdiği cevap gözlerimi devirmeme sebep oldu. Bazen benden bir şeyler saklamak için izlediği yöntemler ona vurmak istememe sebep oluyordu. "Bu gizem hoşuma gitmiyor," dedim açık açık binaya doğru giden ince yolu geçerken.

Etrafta gördüğümüz korumalar bu sefer sivildi ve biz yanlarından geçtikçe sanki emir komutasında üst rütbede olan bir kişiymiş gibi Siraç'ın karşısında hazır ol duruşuna geçiyor ve selam veriyorlardı.

"Merak ediyorum, belli ki burası sıradan bir yer değil," dedim korumalara en az onlar kadar meraklı gözlerle bakarken çünkü belli ki onlar da merak ediyorlardı.

Binaya girdiğimizde steril, sakin bir ortam karşıladı bizi. Burası da tıpkı yazlık ev gibi açık tonlarda döşenmişti. Resepsiyonda bir kişi vardı. Bekleme kısmında oturup konuşan birçok insan olduğunu da fark etmiştim.

Ayakta olanların silahlı olduğunu gördüğümde sorgularcasına benimkine baktım. Bakışlarımı hissedecek kadar birbirimizi hissedebiliyorduk artık.

Elimi bırakıp kolunu belime sardı ve bana döndü. Memnun değildi, beni elinden geldiğince uzak tutmak istiyordu ama buna izin vermeyecektim. Sonunda pes etti. Çenemi parmakları arasına alıp hafifçe okşarken, "Gizli bir üs olarak düşünebilirsin," dedi.

"Peki, ne için kullanılıyor?"

Ayrıntı vermeye gönüllü olmadığı belliydi. Elini omzuma atıp beni meraklı gözlerin bakış açısından uzaklaştırırken, "Üst düzey yetkililerin toplantıları burada yapılıyor. Saklanması gereken bazı müttefikler için bir sığınak, bazen de ezelî düşman gibi gözüken iki tarafın tarafsız buluşma noktası," dedi.

Bahsettiği burası değil, bu adanın tamamıydı. Geldiğimiz yer gerçekten de gizli bir koy olmalıydı.

"Bu bir mafya ve devlet görüşmesi de olabilir, iki taraf devletten de olabilir."

Aynı zamanda Avrupa'nın siyasi açıdan en stratejik yerlerinden birinde tarafsız bölge gibiydi ve çok akıllıcaydı. Her devletin kendine ait gizli bölgeleri olduğuna dair bir belgesel izlemiştim. Burası da görünen o ki tam olarak böyle bir yerdi ve burada sırf bu görev için yaşayan insanlar vardı.

İleride oturan kişiler her kimse bizi izlediklerini görebiliyordum. Bakışlarım bir an onlara değdikten sonra tekrar Siraç'a döndüm. O ise bana bakmakla meşguldü. "Peki ya kimin?"

"Benim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Güvenlik şirketinin böyle bir kapsama alanı olacağını hiç düşünmemiştim. Aslında ben Siraç'ın nelerle uğraştığı konusunda genel olarak bilgi sahibi değildim. Sadece bir çıkarımda bulunmuştum. Levent Bey'in isteme törenimde söylediği sözlerle birlikte küçük bir bağlantı kurmuştum.

"Sanırım devlet için bir aracı üs gibi," dedim.

Kaşları çatıldı. Bir haftadır yüzündeki varlığını koruyan o huzurlu ifade yola çıktığımız an yok olmuştu. Buraya geldiğimizde ise o soğuk maske yeniden belirmişti.

O maskeyle birlikte zoraki bir baş onayı almamın sebebi de buydu.

Tam bu sırada resmî giyimli bir çalışan geldi ve Siraç'ı baş hareketiyle selamladıktan sonra bir odaya alındık. Burası da tamamen denize bakan bir manzaraya sahipti.

Odada tek başımıza kaldığımız anda, "Neden devletle olan bağlantını saklıyorsun?" diye sordum. Manzarayı tamamıyla gören bir koltuğa oturmam için beni yönlendirdi.

Bu sırada kaşları çatıktı. Böyle anlarda bir şeyleri çözümlüyor olmamdan hoşnut olmadığını anlayabiliyordum ama bilmediği şey, bundan sonra tek çaremin kendi kendime her şeyi çözmek olduğunu idrak etmiş olduğumdu. Levent Bey bana düğün öncesinde tam olarak bunu öğretmişti.

Koltuğa oturduğumda başımda bir gardiyan gibi beklemeye başladı. Bugün yine bayrak direği gibi üstünde taşıdığı siyah renge geçiş yapmıştı. Ben ise yanında açık renkli, çiçekli bir elbiseyle dolaşıyordum.

Yine tam bir tezat örneğiydik.

Bir cevap beklercesine ona bakmaya devam ediyordum.

Yapacaktı, bundan sonra benden kaçamazdı. Ben onun eşiydim. Yalnız olsaydık meydan okumama nasıl bir tepki vereceğini gayet iyi biliyordum ama bu sefer sadece bana dokunmamak için kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi. Yine de bir kere daha kazanan ben oldum.

"Lehime kullanıldığı sürece saklamazdım ama bunu aleyhime kullanabilecek olan müttefiklerim de var," dedi.

Böylece şirketinin aynı zamanda bir aracı olduğunu da itiraf etmişti. Mehmet dedeme, kendisinin devlet tarafından kullanılan bir bomba olduğunu söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi anlıyordum. Devletten bağımsız bir kurum ama aynı zamanda ona çalışan bir müttefik. Böylece hiçbir resmî kurumun üstüne kalacak bir suç olmayacaktı. "Bunun gibi başka üslere de sahip misiniz, Siraç Bey?" dedim imalı bir sesle. Sonra başımı eğip ona baktım. "Daha doğrusu devletin."

Ona karşı bu ses tonunu kullanmak tam bir tetikleyici unsurdu. Bunu bakışlarından anlayabileceğim bir hafta yaşamıştım. Bu yüzden bana doğru eğildiğinde kapı açılmamış olsaydı ne yapacağını oldukça açık bir şekilde tahmin edebiliyordum.

Üstelik ardından gelen adama rağmen kısa bir süre boyunca lacivertlerinin odağı hâlâ bendim.

"Hoş geldiniz, Siraç Bey!" Ağır ağır geri çekildi ve en az diğer korumalar kadar iri görünümlü bir adamla karşılaşmak için arkasını döndü. Ben de ayağa kalktığımda adamın ne kadar güleç olduğunu düşünmekle meşguldüm çünkü Akdeniz kıyılarındaki insanlar gibi zeytin rengi teni ve rahat yüz ifadesi hiç de patron havası vermiyordu.

Sanki bu adanın yerlisi gibiydi. "Elif Hanım!" dedi bana bakıp saygıyla başını eğerken. Siraç'a elini uzatmadığı da gözümden kaçmamıştı ama ona saygı duyduğu oldukça belliydi çünkü yüzündeki o gülümsemeye rağmen Siraç'ı görünce ciddileştiğini fark ettim.

"Hoş bulduk, Hakan Bey!"

"Umarım tatiliniz güzel geçmiştir." Siraç kısa bir baş onayı vermekle yetindi.

"Elbette önceliğimiz güvenlik ama konforu sağlamak da bizim işimiz," dedi Hakan Bey. Memnuniyetimizi belirtmemizi beklediği bariz şekilde belliydi ama benimkinin derdi görünen oydu ki sadece işti, bu yüzden cevap vermek bana düştü.

"Her şey çok güzeldi," dedim nazik bir şekilde. Hakan Bey'in bu onay karşısında gözlerinin içinin parladığına yemin edebilirdim ama Siraç buna karşılık sadece sabırsız bir ifadeyle ona baktı.

"Her şey hazır mı?" diye sordu hissiz bir tınıyla.

Hakan Bey ellerini önünde birleştirdi ve "Toplantı için tüm yetkililerimiz hazır. Sizleri bekliyorlar," dedi Siraç'a karşı yine aynı saygılı tavırla.

Neyin toplantısıydı bu, bilmiyordum ama müdahil olmayacağım Siraç'ın, "Beni burada bekle," emriyle birlikte netleşmiş oldu.

Yaklaşık iki saat boyunca o odada bekledim. Bu sırada birkaç kere görevliler gelip gitti. Önce tatlı ikramlıklar getirildi, sonra yemek servisi yapıldı. En son birkaç bardak çay içtikten sonra tam lavaboda ihtiyaçlarımı giderip odaya geri dönmüşken Siraç, Hakan Bey'le birlikte odaya geldi.

Birlikte dışarı çıktığımızda burası hakkında hâlâ Siraç'ın anlattıkları haricinde ekstra bir bilgi sahibi değildim. Siraç, çıkarım yapabileceğim bir şey söylemiyordu. Hakan Bey ise bu toplantıdan oldukça memnun kalmış gibi gözüküyordu.

Burada büyük bir ekiple çalıştıkları belliydi ama sadece incelediğim kadarıyla yaptığım çıkarımlardı bunlar.

"Görüşmek üzere," dedi Hakan Bey. Sonra bana baktı. "Sizi mutlaka akşam yemeği için evimde ağırlamak isterim. Karım da çok memnun olacaktır."

Böyle samimi bir daveti geri çevirmek benim için büyük bir kabalıktı ama Siraç, "Bu akşam toparlanmamız gerekiyor. Uçağın erken kalkma ihtimali var," dediğinde bana söyleyecek bir söz bırakmamıştı.

Hakan Bey, Siraç'ın bu tavrına alışkın gözüküyordu, ben ise karnına bir tane geçirme isteğimi yok sayamadım. Bu yüzden öncelikle, "Burası çok güzel," dedim. Ardından nazikçe bir soru yönelttim: "Ama pek ev göremedim. Evinizin nerede olduğunu sorabilir miyim?"

Hakan Bey kısa bir an Siraç'a baktı. Anlaşılan o da gizlilik konusunda bir uyarı almıştı. Benimkinin kısa baş onayından sonra samimi bir şekilde konuşmaya devam etti:

"Sanırım buraya gelirken balıkçı kasabasını görmüşsünüzdür." Başımı onaylarcasına salladım. "Genelde birçoğumuz orada yaşıyor. Kalanlar ise daha sakin bir yer tercih etmek istedikleri için ormanda kendilerine ev yaptılar."

Tahmin ettiğim gibiydi. Burada bir yaşam alanı kurmuşlardı. "Anladım," dedim. "Güzel olmalı."

Hakan Bey, "Çok güzel!" derken burayı gerçekten sahiplenmiş gibi görünüyordu.

Bakışlarını tekrar patronuna çevirdi. "Kasabayı gezmek iyi bir seçenek olabilir," dedi. "Herhangi bir turist ziyareti ihtimaline karşılık hediyelik eşya dükkânlarımız da var."

Her zamanki gibi soğuk bir karşılık aldı: "Ziyaret etmeye çalışacağız."

Siraç asla o sınırın geçilmesine izin vermiyordu. Hakan Bey de patronunu tanıyor olmalıydı ki, daha fazla ısrar etmedi ama merakım şimdiden beni ele geçirmişti. Özellikle de, "Eğer uğrarsanız deniz kenarındaki salıncağa mutlaka gidin," dedikten sonra.

Bir sonraki durağımız kesinlikle o kasaba olacaktı.

İkna etmek kolay olmamıştı. Özellikle, "Orada görülmeye değer bir şey yok, Gün Işığı!" derken keskin kararını kırmak oldukça zordu ama başarmıştım.

Israr etmemiştim, sadece gerçekten istediğimi söylemem yeterli olmuştu. Demagoji onun üzerinde işe yaramıyordu. Manipülasyon ustası olduğu için onu kolayca yönlendiremiyordum ama gerçek isteğimi ona sunmam, tam manasıyla karşımda çaresiz kalmasına sebep oluyordu ki ben de bunu yeni yeni öğreniyordum.

Böyle anlarda, gerektiğinde onu yönetebilmek için kendimce yöntemler oluşturmaya başlıyordum.

Sonunda balıkçı kasabasına gittiğimizde dediği gibi, tam bir sahil kasabasıydı ve çok bir şey yoktu. Ege kıyısındaki herhangi bir kasabayla aynı görünüyordu. Evler yazlık kasaba yapılarıydı ve insanlar çok sıradan gözüküyordu.

Araçları hariç. Her bir küçük evin önünde devasa zırhlı araçlar vardı ki, kendimi evlerden çıkan insanlardan çok onlara bakarken buluyordum.

En sonunda dayanamayıp sordum: "Her şey çok iyi kamufle edilmişken araçlar neden bu kadar göze çarpıyor?"

Bu sefer cevap verirken daha açıktı. "Çoğu acil durumda kriz odalarına gidebilmek için tünelleri saklıyor. Gerçek araç değiller. Zırhlı oldukları için öyle gözüküyorlar."

Ona ağzım açık bakarken çenemi tuttu ve yavaşça ağzımı kapattı. Böylece tüm adanın tünellerle dolu olduğunu da öğrenmiş oldum.

"Eminim ki buraya getirilip cezalandırılan kişilerin de bir kurtuluşu yoktur." Ona kaçamak bir bakış attığımda dudaklarının bir kenarının yukarı kıvrıldığını fark ettim.

"Karım çok sorguluyor," dedi.

"Çünkü karın merak ediyor."

"Karım çok akıllı ama ben, onu riske atacak herhangi bir bilginin zihninde olmasını istemiyorum."

Kasabanın Arnavut taşlı kaldırımlarından yokuş aşağı iniyorduk. Haklı bir nedeni olduğu için sustum ama bu, yine de elime geçen fırsatları değerlendirmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Çünkü mecbur hissediyordum. Levent Bey'in dediğine göre bana karşı olan görevi her neyse bitiyordu ve burada oluşturduğumuz mutluluk balonunun dağılmasından çok korkuyordum.

Sonunda bahsi geçen deniz kıyısındaki salıncağa geldiğimizde bunun büyük bir palmiye ağacının kalın dalına kurulmuş olduğunu fark ettim.

Sallanabilmek için arkadan birinin seni itmesi gerekiyordu ve bu da kocam oluyordu. Hevesle salıncağa ilerlerken üstümdeki elbisenin ıslanmasını hiç umursamadım. Burası diğer sahillerden farklıydı. Çok daha güzel bir manzarası vardı. Üstelik gün batımına denk gelmiştik.

Siraç beni sallamaya başladığında ayaklarımı suyun temiz yüzeyine değdirip ileri doğru savurdum.

Sıçrayan su ile birlikte kendi kendime kıkırdadım. "Burası çok güzel!"

Arkamı döndüğümde benimkinin yüzü sonunda yumuşamıştı. "Haydi!" dedim. "Hızlı sallasana!"

Gücünün yettiğini biliyordum. Sadece herhangi bir risk almak istemiyordu ama ısrar ettim. Mutlu olduğumu gördüğünde daha fazla direnemedi. O hızlandırdıkça güldüm, güldükçe mutlu oldum çünkü biliyordum ki, aşacağımız zorlu zamanların yanında mutlu olduğumuz anlara daha çok ihtiyacım vardı.

"Göğe!" dedim yüksek sesle. "Daha da yukarı!"

Gün batımını izleyip gülerken saf bir huzur hissediyordum. Sonra birden ip geriye çekildi ve bedenim sert bir bedene doğru savruldu. Salıncağın sert tahtasının ona çarpmasını umursamamıştı bile.

Yüzümü iki eliyle kavrarken sanki gülüşümü elinde tutmak ister gibiydi. "Göğü bile kıskandırma bana, Gün Işığı!" derken bakışlarındaki bağımlılığın bir tarifi yoktu.

Lacivertleri gün batımından daha güzeldi. Yüzüne vuran ışıkla birlikte bir kere daha tüm dünyam o oldu. Bakışlarının gölgesi dudaklarıma düştü. Sahipleniciliğinin sınırsızlığı da o noktada başlıyordu.

Yer ve mekân fark etmeksizin ortaya çıkan bir bağımlılıktı bu. Bana doğru eğildiğinde, "Bak, sakın!" diyerek geri çekildim. Dinlemedi ve dudaklarını dudaklarıma kısa bir anlığına da olsa bastırdı.

"Sana dışarı çıkmayalım dedim!"

Onun nezdinde bu bir cezalandırmaydı. Geri çekilirken gerçekten kızgın görünüyordu. Ben ise ona inat gülümsedim.

Tam bu anda tüm gerçeklik karşımdaydı.

Babam sayesinde buradaydık. Babam olmasaydı şu an karşımda olmayacaktı. Bu yüzden o nasıl yüzümü hasretle kavradıysa ben de ona denk bir şefkatle yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Biz dönünce ne olacak?" dedim.

Bir yanım korkuyordu ama diğer yanım her ne olursa olsun savaşması gerektiğini biliyordu. İpin ucunda verilen kayıpların, kaybettiği çocukluğunun telafisi vardı.

Biz vardık.

Kurmamız gereken yuva vardı.

Nelerden endişelendiğimi tam olarak bilmese de bana cevap verdi: "Yoğun bir sürece gireceğiz," dedi. "Yanımda olmanın riskini biliyorsun, bu yüzden savunma eğitimine başlayacaksın." Bunu bana ilk defa söylemiyordu ve şimdi bu isteğinin önemini çok daha iyi anlıyordum.

Kaçırılmamız ve Selvi'nin neredeyse beni öldürecek olması bana en büyük ders olmuştu.

"Bu sırada yazın senden bir karar vermeni istiyorum," dedi. İlk önce neden bahsettiğini anlamadım ama sonra konunun eğitimim olduğunu fark ettim. "İkinci sınavı kaçırdın, bu yüzden üniversite için sınırlı tercihin olduğunu düşünebilirsin ama hâlâ istediğin yeri seçme hakkına sahipsin."

Bu konu en az benim kadar onun için de önemliydi. Ben ise o kadar karmaşık bir dönem geçirmiştim ki değil eğitim hayatımı düşünmek, o söyleyene kadar sınavımın geçersiz olduğunu bile hatırlamıyordum.

Yüzümü avucuna yasladım. "Bilmiyorum," dedim ona karşı dürüst olarak. "Yazın yuvada çalışırken karar verebileceğimi düşündüm sadece."

Yuva yaz döneminde çok daha yoğun olacaktı çünkü çocukları yazın oyalamak çok daha zordu bu yüzden bir yaz okulu ve birçok etkinlik hazırlanmıştı.

Siraç başını onaylarcasına salladı. "Şirkete de gelmeni istiyorum," dedi. "Temel seviyede de olsa siber savunma eğitimi alman gerekiyor."

Çok ilgi alanım değildi ama öğrenmem gerektiğini ben de biliyordum çünkü onun yanında herhangi bir konudan geri kalmaya tahammülüm yoktu. Benim için şimdiden bu kadar şeyi düşünmüş olması, yan yana olduğumuz anlar içerisinde tam şu anda umut dolu hissetmeme sebep oldu.

"Ben varım," dedim tam gün batımında ona söz vererek. "Birlikte yürüdüğümüz sürece her yola varım, sevdiğim."

Gülümsedi ama bir şey eksikti. "Peki ya sen?" dememin sebebi de buydu.

Her daim gerçekçi olan taraftı. Bu yüzden kendi sınırları içinde olmadığı sürece gerçekleri benden saklamazdı. "Zor olacak," dedi.

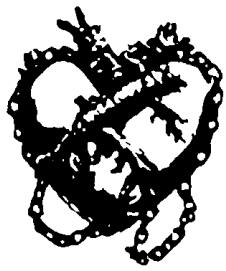
Zor olan yaşanacaklar mı yoksa o mu olacaktı, bilmiyordum. Bildiğim tek şey hazır olduğumdu. "Biliyorum," dedim. "Birlikte başaracağız inşallah."

Dudaklarındaki tebessümün solduğunun farkında değildi. "Evet, Gün Işığı," dedi. "Birlikte başaracağız."

Sözleri samimiydi ama o eksiklik hissiyatı bir türlü geçmedi. Bunun sebebini çok sonra fark edecektim. Her sözün yerine getirilemeyeceğini ve düşündüğümden çok daha zor bir mücadele vereceğimi çok sonra öğrenecektim.

Çünkü *biz* olmamız için önce onun bir diğer parçasının, yani *Azrail'in* aradan çekilmesi gerekecekti.

Düzenleme
Ny.ozlem

4
MERAK

Siraç Dört Yaşındayken / Ankara

Melek, kaygan taş zeminde yürürken bir eli annelik içgüdüsüyle karnındaydı. Yürüdüğü yol, etrafındaki kurumuş çiçeklerle birlikte kıvrılıyor ve her daim iç karartıcı olduğunu düşündüğü koyu renklerle boyanmış malikânenin geniş avlusunda son buluyordu.

Ablasının evine gelmişti. Esin'in evine. Karnında doğmak üzere olan kızı, yüreğinde buruk ama tatlı bir heyecan vardı.

Üç kız kardeşlerdi onlar ama ablalarından en çok Esin'e yakındı çünkü annesini küçük yaşta kaybetmişlerdi ve Melek'i Esin büyütmüştü. Babaları ise bir işkolik olarak gereken ilgiyi göstermemişti onlara. Zalim dadılar, babasının arkadaşları olarak tanıttığı metresler, şirket çalışanı olarak tanıttığı yabancılar ve kendi imparatorluğunu kurmaya çalışan bir adam...

Arabistan'da petrol şirketleriyle ortaklık yapan Kemal Erbil'in bitmek tükenmek bilmeyen hırsı ve koskoca Erbiller... Üç kız kardeşin acı öyküsüydü bu. Üç kız kardeşin büyütülemeyişiydi.

Onları zamanı geldiğinde bir anlaşma metni imzalamış gibi yeni bir şirkete bağ olarak kullanmıştı çünkü tek bildiği buydu. Bir çocuk büyütmeyi bilmezdi ama bir şirketi büyütmeyi çok iyi bilirdi.

Oysa insanlar üstünden yapılan her anlaşma, onların yıkımlarıyla çöküşe geçerdi.

Büyük ablası Zehra, bu anlaşmayla henüz küçükken evden ayrılmıştı. Aslında aralarında en şansız olanı oydu çünkü evlatlıktı. Kemal Erbil'in merhametli karısı, evlenmek için Zehra'yı evlatlık almayı şart koşacak kadar hayır işleriyle uğraşan bir kadındı. Kemal ise Hale'nin ailesi çok zengin olduğu için bu şartı kabul etmek zorunda kalmıştı.

Annesi öldüğünde ise babası ondan evlilikle kurtulmayı tercih etmişti. Yine de talih ondan yanaydı. O şanslı olandı. Bir ortaklık için ayarlanan evlilik

büyük bir aşka dönüşmüştü ama ne diğer ablası Esin ne de kendisi o kadar şanslı olabilmişlerdi.

Ablası onun için ayarlanan evlilikle birlikte Emir Altun'a deli gibi âşık olmuştu. Çünkü Esin, Erbillerin büyük çiftliğinden, evdeki tek büyük olduğu için babasının onu sürekli azarlamasından bir kurtuluş olarak görmüştü Emir'i.

Öz güvensiz insanlar hayatlarının köklerini bir başkasının hayatına bağlayarak yaşayabilirlerdi. Esin'in hayatı yanlış köklere bağlanmıştı ve onun bambaşka bir insana dönüşmesini izlemişti Melek.

Melek, Emir'in tekin bir adam olmadığını ilk görüşte anlamıştı. Oysa temiz bir aileye mensuptu. Zamanında milletvekili olan, sonraları ise araba parçası üretimine girişen babasının işini devralan yakışıklı bir adamdı. Ama bakışları, duruşu, yansıttıkları salt bir kibir ve genç yaşında hissettiği karanlık bir günah gibiydi.

Bütün bu hissettiklerine rağmen Melek'in elinden bir şey gelmemişti. Ablasının evliliğinde sevdiği adamı memnun etmek için kendi benliğinden, kişiliğinden vazgeçmesini ve ona bir çocuk veremedikçe kafayı çocukla bozmasını, huysuz bir kadına dönüşmesini çaresizce izlemek zorunda kalmıştı.

Sonra kendisi de yanlış bir adamı sevmiş, bu yanlışın üstüne babasının isteğiyle hiç sevmediği ama çok saygı duyduğu bir adamla evlenmişti.

İbrahim Sarmaşık.

Sarmaşıkların sevilen oğlu. Babasının bile rekabet ettiği, büyük gücünü elinden çalmak istediği Levent Bey'in tek veliahdı.

Yaşadığı kötü geçmişi, pişmanlıkları geride bırakmıştı Melek. İlk doğumunu, ölmek üzere oluşunu, evladını kaybedişini unutmamıştı ama maziye gömmüştü.

Buradaydı ve onu büyüten ablasının elini bırakmayacaktı. Emir'in ne tür bir pislik olduğunu İbrahim'den öğrendiği ilk günü unutamıyordu. Onun acı sözleri bir türlü aklından gitmiyordu.

"O adam bir karabatak, Melek. Baban onu kirli işlerini yaptırmak için seçti. Ablanı da bu yolda kurban etti." İbrahim'in acıma dolu bakışları ablası ve kendisi içindi. "Baban, Orta Doğu pazarında hak sahibi olmak istedi. Bunun için de petrol yetmedi ona. Silahların konuştuğu Orta Doğu'da en büyük kazancı silah kaçakçılığı işine girmekti. Bunun için de babasının ona devrettiği bütün mirası kara paraya dönüştüren Emir en güzel kılıf oldu. Çünkü babasının zamanında milletvekili olmasını kullanıyordu. Babasının iyi bir adam olmasını kendi çıkarına dönüştürüyordu."

Melek yıkılmıştı bunları öğrendiğinde ama onu yıkan sadece öğrendiği bilgiler değildi. Ablasının susarak bu suçlara ortak olmasıydı. Yine de insan

ailesini bırakamıyordu, onu büyüten insana minnetini unutamıyordu. Melek bu minnetle adımladı taş yolu. Arkasındaki korıuma bir elinde onun için şemsiyeyi tutarken diğeriyle Siraç'a getirmiş olduğu hediyeleri taşıyordu.

Siraç ve Demir, Melek'in biricikleriydi ama Siraç'a ayrı bir muhabbet taşıyordu çünkü doğduğu andan itibaren kokusunu unutamıyordu. Melek o kokuyu çektiği an, ölen çocuğu için dolu olan göğüsleri süt sızdırmaya başlamıştı. Yine aynı anlarda istemsizce ağlamaya başlamıştı. Kaybına şifa olmuştu sanki Siraç. Ablası birkaç kere emzirmesine izin verse de her seferinde sanki çocuğu alıp kaçıracakmış gibi uzaklaştırmıştı ondan.

Üstelik Siraç ona bebekliğinden beri birini hatırlatıyordu. Benziyorlardı, farkındaydı ama bunu kaybının telafisi olarak görüyordu.

Kaybettiklerinin mükâfatını Siraç'ta bulmuştu. Ona karşı çok ayrı bir sevgisi vardı.

İşte, tam da bu sebeple Melek yaklaşamamıştı Siraç'a. Esin izin vermemişti. Melek ise onu anlamış, ablasının çok zor sahip olduğu çocuğunu herkesten sakınmak istediğini düşünmüştü.

Oysa ismini bile veren o olmuştu. Ablası, ölen oğlunun ismini vermesini istemişti.

Melek, o an ablasına duyduğu minneti unutamıyordu. Onun geleceğini güvenlikten haber alan hizmetliler evin kapılarını açarken de sadece ona anne olan kadının değil, onun acısına saygı duyan ablasının evine geldiğini düşünüyordu.

İçeri girdiğinde büyük bir platformla birlikte gösterişli salon onu karşıladı ama yalnızca buydu.

Kimse yoktu. Kapıyı ona açan çalışan, "Esin Hanım birazdan gelecek, efendim," dedi. Hizmetlinin üstü başı dağınıktı. Bone taktığı saçları dağılmıştı. Melek'in üstüne baktığını fark ettiğinde üstünü başını çekiştirmeye başladı.

"Kusura bakmayın, efendim," dedi telaşla. "Taşınma telaşından kendime çekidüzen vermeyi unuttum."

Melek'in yüzünde samimi bir tebessüm belirdi. O zaten kimseyi hor görmezdi. "Önemli değil," dedi. Sonra hizmetlinin kurduğu cümleyi sorguladı. "Ne taşınması? Ev mi değiştiriyor ablamlar?"

Genç kızın ifadesi değişmişti. Anlaşılan oydu ki ağzından söylenmemesi gereken bir şeyi kaçırmıştı. Yine de devam etti. Tüm çalışanlar Melek'i severdi çünkü evlenmeden önce buraya daha sık gelip giderdi. "Siz bilmiyor musunuz, efendim? Emir Bey Konya'ya taşınmaya karar verdi."

Melek'in kaşları çatıldı. Ablasının ona bu önemli bilgiyi neden vermediğini anlamlandıramadı.

"Neden Konya?" diye bir soru yöneltti Melek. Onlar için bir anlamı yoktu çünkü. Bildiği kadarıyla babasının olduğu gibi Emir'in de bütün bağlantıları İstanbul ve Ankara'daydı. Çalışan genç kız yine eteğini çekiştirmeye başladı.

"Ben..." dedi kekeleyerek. "Ben bilmiyorum." Sonra birkaç adım uzaklaştı. Melek genç kızın renginin zaten soluk olduğunu o an fark etti. Gözlerinde korku vardı.

"Gitmem lazım, siz lütfen içeri geçin," dedi ve koşarak Melek'ten uzaklaşıp merdivenden alt kata inerek kayboldu.

Melek kendini tuhaf hissetse de bu durumu o an için sorgulamadı. Nasıl olsa ablasından öğrenirdi. Gözleri geniş salonda gezindi. En son buraya geldiğinde Siraç'ın Demir'le oynama seslerini duymuştu. Çocuk neşesi vardı bu evde. Şimdi ise koskoca bir sessizlikti şahit olduğu. Melek bu sessizlikte ürperdi. İçerisi gösterişli bir şekilde döşenmiş olsa da insanın ruhunu daraltan bir his vardı evde. Sanki bir yasın karanlığı çökmüştü.

Geniş bahçeyi gösteren pencerelere doğru ilerledi istemsizce. Birden huzursuzlanmıştı. Hediyeleri koltuğun üstüne bırakan korumanın gitmesiyle yalnız kaldı.

Solmaya başlayan ağaç yaprakları bahçıvan tarafından temizleniyordu. Geniş bahçe bakımlıydı ama uzakta duran kulübe bu görüntüyü bozuyordu. Siyaha boyanmış kulübenin pencereleri de aynı şekilde siyahtı. Melek yüreğinin sıkıştığını hissetti. Elini kalbine değil, bir annenin koruma içgüdüsüyle karnına yerleştirdi. Sonra kulübeden bakışlarını ayırdı. Farkında değildi ancak gözleri dolmuştu.

Düzgünce toplanmış bal rengi saçlarını titreyen elleriyle geriye doğru itti. Bu kez gözleri yemek masasına saçılmış olan belgelere takıldı.

Etrafta hiç çocuk oyuncağı yoktu.

Melek'in parmak uçları karıncalandı. Hisleri o kadar yoğundu ki diz çöküp ağlamak istedi o an. Hormonlarının dengesizliğine yordu bu hâlini. Oysa yanılıyordu.

Her anne, bir çocuğun acısını hissederdi.

Babasından, İbrahim'den alışıktı etrafta belgeler görmeye. Uzun zaman önce de böyle şeylere karışmaması gerektiğini öğrenmişti. Çocukken babası için önemli olan bir belgenin üstüne meyve suyu döktüğünde babasından yediği tokat, ona bu konuda büyük bir hayat dersi olmuştu.

Yine de bazı hayat dersleri, hislerin önüne geçemezdi. Melek'in ayakları köşede açılmış bir içki şişesi, yarım bırakılmış bir bardak viskiyle birlikte saçılmış belgelere doğru ilerlerken onu oraya sürükleyen yalnızca hisleriydi.

Evde çığlık çığlığa bağıran ama kimseye sesini duyuramayan gerçekler vardı. Melek duyuyordu, Melek hissediyordu, Melek'in yüreği feryat ediyordu.

Farkında değildi, göğsü ağrıya ağrıya aştı o kısacık mesafeyi. Masanın köşesine tutundu. Belgelerin üstündeki çocuk fotoğraflarını anlamlandıramadı ilk önce. Her birinin Siraç'ın arkadaşları olduğunu düşündü.

Oysa yaşadığı yılda öyle her çocuğun her ana ait fotoğrafı olmazdı ama bu çocukların birkaç açıdan çekilmiş fotoğrafları vardı. Üstelik boy ve kiloları, yaş aralıkları, en küçük hastalıklarına kadar bilgileri not edilmişti. Her birinin yaşları farklıydı. Bir kimlikleri olduğunu ama bir yere ait olmadıklarını fark etti Melek. Çocukların çoğu yetimhaneye terk edilmişti. Anne ve baba isimleri kısmı boştu. Sonra bütün belgelerin ortasında ona tanıdık gelen bir fotoğraf gördü.

Her daim ona sımsıcak bakan, yüreğinin onun için çarptığını hissettiği lacivert gözleri hemen tanıdı. Ama beyaz bir duvarın önünde yandan ve boydan fotoğrafları çekilen çocuğun bu hâli ona yabancıydı.

Bir ay önce gördüğü Siraç'la aynı çocuk değildi sanki. Fotoğraf olmasına rağmen öylesine solgun, öylesine mutsuz görünüyordu ki belgeyi eline alırken ne yaptığının farkında bile değildi.

Belgeyi tutan elleri de hafifçe titriyordu.

Aşağıda Siraç'la ilgili kişisel bilgiler yazılmıştı. Önce onun hakkında bir uzmanın yapmış olduğu gözlem notunu okudu Melek.

Leiter zekâ testinde algı hızının yaşıtlarının üstünde olduğu tespit edilince IQ ve Stanford Binet zekâ testi yapılmıştır. Çocuğun zekâ ortalamaları aşağıdaki gibidir. Değerlendirmeye alınmalı ve gerektiği şekilde eğitilmelidir.

Uzmanın yabancı olduğu ve inceleme notunun çeviri olduğunu fark etti Melek. Üstelik verilen ortalamalar da normal bir çocuğun zekâ seviyesinden oldukça yüksekti. Uzmanın görüşleri onun dünya ortalamasında yüzde beşlik dilim içerisinde olduğunu gösteriyordu.

Çocuğun zeki olduğunu biliyordu. Bir ay önce geldiğinde ablası, Siraç'ın yaşıtlarına göre ileri seviyede konuşmasından, şimdiden dört dil biliyor olmasından gururla bahsediyordu. Babasının veliahdının yetiştiğini büyük bir mutlulukla söylüyordu.

Oysa babası bile olmayan bu adam bir suç makinesi yetiştirmek istiyordu, bilmiyordu.

Melek'e göre buraya kadar tüm veriler normal, hatta hayranlık uyandırıcıydı ama sayfaları çevirdikçe içindeki sıkıntı arttı. Raporun devamında vücut yapısının nasıl olduğu, ne kadar ağırlık kaldırabileceği, yemek zevkleri, acı eşiği gibi tuhaf veriler de vardı. Sanki birisi ya da birileri onun bu bilgilerini her an kullanmak isteyecekmişçesine özenle hazırlanmıştı.

Melek, ablasının geleceğini hissetmiş gibi zımbalanmış belgelerin başına geri döndü ve kişisel bilgilerin başında bu sefer ilk başta dikkatini çekmesi gereken bilgiye gözleri takıldı.

Baba kısmına kocaman bir tire çekilmişti.

Gözleri korkuyla, dehşetle büyürken duyduğu topuklu sesleriyle belgeyi eli yanmış gibi hızla bırakıp masadan birkaç adım uzaklaştı.

Adımlar yaklaştı, sürüklenen minik adımlar topukluların çıkardığı tok seslerin ardına takıldı.

Bir kadın çıktı karşısına Melek'in. Canından bildiği ablasıydı. Yüzünde takınmış olduğu sahte tebessüm ise yabancıydı.

Bir oğlan çocuğu gördü. Elinden değil, bileğinden tutuluyordu. Çocuğun gözleri ona değil, yere bakıyordu. Bileğini tutan ele teslim olmuş, cansız bir şekilde annesinin yanında duruyordu.

Çocuğun başı yavaşça yukarı kalktı. Melek'in yüreği o gözlerin ardında attı. Çocuğun gözleri gözlerine değdi. Yüreği bir ağıt yaktı çünkü çocuğun lacivert gözlerinde de aynı feryat vardı.

"Siraç'ım!" diye fısıldadı Melek. "Yolumu aydınlatanım." Evladını kaybeden bir annenin karanlık yasını aydınlatandı karşısındaki çocuk. Oysa şimdi onu da söndürmüşlerdi. Bir çocuğun ahıyla varlığını katletmişlerdi.

Bu yüzden selamı sabahı es geçti Melek. "Abla," dedi acı dolu bir sesle. Üstelik daha yeni öğrendiği bilgiyi de hazmedememişti. "Ne oldu Siraç'a?" Elini anne iç güdüsüyle tekrar karnına bastırdı. Oysa karşısındaki çocuğu da karnındaki bebeği gibi sarıp sarmalamak istiyordu. "Hasta mı yoksa?" dedi korkuyla.

Tahminleri bile o kadar masumdu ki ablasının gözlerindeki karanlık ifadeyi, vermiş olduğu acımasız kararın bedelini göremedi.

"Yok, Melek! Çok iyi. Sadece bugün biraz huysuz beyimiz." Hiç düşünülmeden verilmiş bir cevaptı. Sanki ezberletilmiş gibi, sanki herkese söylemek zorunda kaldığı bir cevap gibi. Esin, kardeşine sarılmaya tenezzül bile etmedi. Yoluna ket vurmaya geldiğini biliyordu çünkü. Aslında içten içe korkuyordu da.

Bu yüzden, "Sen niye geldin?" dedi yüzündeki sahte tebessümü korumaya çalışarak.

"Ziyaret etmek istedim, abla." Melek'in gözleri kaçamak da olsa küçük Siraç'a değip duruyordu. Bir şey vardı, hissediyordu. Bakışları tekrar ablasını bulduğunda, "Konya'ya taşınıyormuşsunuz. Neden? Eniştemin orada bir işi mi var?"

Esin'in bakışları donuklaştı. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak. Sonra sorgulamanın bu durumu daha da çıkmaza sürükleyeceğini fark ederek yüzüne bir kez daha sahte bir tebessüm kondurdu ve "Öyle uygun gördü. İşlerini sessiz ve geniş bir alanda yürütmeye karar verdi. Biliyorsun, orası da alabildiğince geniş bir arazi. Kurak." Bunu küçümseyerek söylemişti. "İnşaata oldukça uygun," diyerek bitirdi cümlelerini.

Emir için saklanmaya ve pis işlerini saklamaya da uygundu. Çünkü hem ülkenin merkezindeydi hem de Ankara'ya en yakın şehirlerden birisiydi. Geniş arazilerde saklanılacak ve aranılacak yer çoktu.

Emir saklanmak istiyordu. Emir bulunmamak istiyordu ama o an Melek bunu fark edemedi. Tıpkı Emir'in karşısında gittikçe solan çocuğa ne yaptığını bilemediği gibi.

Esin endişeyle Melek'e bakıyordu. Açıklamasının inandırıcı olup olmadığını yüz ifadesinden anlayabilecek kadar tanıyordu kardeşini. Sonra Melek'in arkasındaki belgeleri gördüğünde beti benzi attı. Emir bir yola girmişti ve o yol ya onun hayatına sebep olacaktı ya da yanındaki çocuğun.

Az önce ona yeterli olan uzaklığı telaşla aştı ve Melek'in dirseğinden tuttu. Peşinden de Siraç'ı sürüklüyordu. "Haydi, gel kardeşim! Ayakta kalma böyle, oturalım," dedi.

Yanağına kondurduğu öpücük, Melek'e hiçbir samimiyet hissettirmedi. Ona bakmaya devam eden çocuğun yaralı gözlerine, kurumuş dudaklarına baktı ve "Tabii, abla," dedi dalgın bir sesle. "Geçelim."

Karşılıklı geniş koltuklara oturduklarında Siraç'ın ayakta durduğunu fark etti Melek. Merhametli bakışları çocuğun üstüne giydirilmiş, pahalı olduğu belli olan kot ceket ve pantolonun üstünde dolandı.

Annesi onu oturtmak için çekiştiriyor ama o ayakta durmaya devam ediyordu. Melek küçük Siraç'a doğru ellerini uzattı.

"Gelsene, Siraç'ım!" dedi. Büyük bir heyecanla çağırdı onu. "Gel, teyzeni hiç özlemedin mi sen?" Koltuğun köşesinde duran oyuncakları gösterdi ona. "Bak, sana oyuncaklar getirdim." Çocuk hareket etmeden yüzünde donuk bir bakışla ona bakmaya devam etti. Çocuk susuyordu çünkü elinden sözcüklerini almışlardı. Kelimeleriyle birlikte yaşamını çalmışlardı. Melek'in sorgulayan bakışlarını gördüğünde Esin'in korkusu arttı. "Nasıl gidiyor hamileliğin, zorlanıyor musun, Melek?" diyerek o an hiç de önemsemediği bir konuyu ortaya attı.

Melek başını karnına eğdi ve o ana kadar ilk defa yüzünde tatlı bir tebessüm peyda oldu. "İyiyiz, teyzesi. Eylül'üm geliyor yakında. Benim en güzel sonbaharım..." dedi. Gözlerinde bir annenin sonsuz heyecanı vardı. Sonbaharda tanımıştı onu, bu yüzden de en sevdiği mevsim olmuştu.

Melek'in huzur dolu tebessümüne karşılık Esin'in sahte tebessümü de soldu. "Bu sefer sağlıkla kucağına alırsın umarım," dedi bilerek, canını acıtmak isteyerek.

Bir yandan da küçük Siraç'ı çekiştiriyordu. Melek'in bu görüntü karşısında yüzü soldu. Esin ise haksız öfkesinin hıncını çocuktan çıkardı. "Otursana, oğlum! Otursana!" dedi. Küçük Siraç korkuyla yerinde sıçradı. Onun yaşındaki bir çocuk, hak etmediği bu öfkeyle ağlamaya başlardı ya da itaat ederdi ama o ikisini de yapmadı.

Sadece dönüp Melek'e baktı ama öyle bir bakıştı ki bu, Melek'in gözleri doldu. "Abla," dedi çenesi titreyerek. "Neler oluyor? Bu çocuk neden oturmuyor?" Esin omuzlarından tutup kendine doğru çekti küçük çocuğu.

"Oturacaksın!" dedi bağırarak. "Bana, bize itaat edeceksin!" dedi. Kollarından tutarak sarstı çocuğu bütün hıncını çıkarmak istercesine. Çocuğun titrediğini görebiliyordu Melek. Tam müdahil olacağı sırada çocuğun pantolonundaki lekeleri gördü.

Bir çocuk toprakla kirlenirdi. Bir çocuk boyalarla, sokağın neşesiyle kir tutardı. Kanla değil, büyüklerin kiniyle değil. Günahıyla hiç değil. Melek gördüğü kan lekeleriyle ayağa kalktı. "Abla!" dedi. "Kan lekeleri var pantolonunda Siraç'ın!" dedi dehşete düşmüş bir sesle.

Ablasının donuk suratı ona döndü. Melek o yüzdeki korkuyu, cinnet derecesindeki öfkeyi gördü. "Sana ne?" dedi yüksek bir sesle. "Benim çocuğum değil mi, seni ne ilgilendirir?"

Melek karnını tutarak ona doğru ilerledi. "Ne demek bana ne!" dedi o da öfkeli bir sesle. "Çocuğun, senin çocuğun!" dedi adım adım yaklaşırken. Gerçekler onu bir bir vurmuştu. "Kan lekeleri var pantolonunda diyorum, sen bana ne diyorsun!"

Esin de ayağa kalkmıştı. Şimdi bir çocuk, iki annenin arasındaydı. Biri onu sakınmak istiyordu, diğeri ise günahları yüzünden saklamak. Melek, küçük Siraç'ı kendine çekmeye çalıştığında çocuğun boğazından boğuk bir inilti dökküldü. İkisi de bu sesle donup kaldı çünkü öyle bir sesti ki sanki bir hayvan iyileşmeyen yarasının acısıyla inliyordu.

Küçük çocuğun lacivert gözleri acıya bulandı. Dizleri tutmaz oldu. Tek desteği, omzunu tutan Melek'in eliydi. "Abla!" dedi Melek korkuyla. Elleri çocuğun kot ceketine gitti. Önce çocuğun ceketini, sonra tişörtünü sıyırdı.

Çürümüş tenini, morarmaya yüz tutmuş parmak izlerini gördü omzunda. Dehşetle bakan gözleri ablasının donuk gözlerine değdi. "Siz bu çocuğa ne yaptınız?"

Karşısındaki sanki aynı kanı taşıdığı kadın değildi, bir yabancıydı. Bir çocuğun masumiyetine ihanet etmişti. O yüzde utanç değil, suçunu bastırmak için takındığı acımasız bir öfke gördü Melek. Omzundan güçlü bir şekilde geriye doğru iteklenince geriye savruldu. "Seni ne ilgilendirir? O benim oğlum, onu eğitmek benim görevim!"

Öfkeyle söylenmiş sözlerinde açıkça hırs vardı. "Hemen gidiyorsun buradan!" Esin, küçük çocuğu iterek Melek'in üstüne yürüdü. "Benim aileme karışmaya hakkın yok!" İşaret parmağını göğsüne vurdu. "Zaten hep kıskandın beni, öyle değil mi?" Ağzından çıkan sözlerle Melek'i bıçaklıyordu Esin.

"Zaten hep mutluluğumu çok gördün, öyle değil mi? Sen bütün kötülüklerden korunurken ben, senin için defalarca dayak yedim." Bu sefer kendi göğsüne vurdu Esin. Kini gözünü kör etmişti. "Senin olan her şey benim hakkım!"

Melek donup kalmıştı. Karşısında cinnet geçiren kadının kustuğu kin, hayatı boyunca duymadığı sözlere yansımıştı. "Abla..." dedi korku dolu bir sesle. "Bunun benimle ne alakası var?"

Sesi titriyordu. Yalvarmak istiyordu arkasında dizlerinin üstüne çökmemek için direnen çocuğu gördükçe. "O çocuğun suçu ne? Haydi, bu zamana kadar kızgındın bana. Haklısın da belki." Ona yaklaşmaya çalıştı ama Esin elini uzatarak onu durdurdu.

"Haklısın!" dedi Melek yumuşak bir sesle. "Beni koruyacaksın diye çocukluğunu harcadın ama ben sana ne yaptım ki?" dedi gözleri dolarken. "İhanet mi ettim? Neden bana kızgınsın? Neden çocuğundan çıkarıyorsun hırsını?"

Esin onun gözlerinin içine bakamadı. Susturulmuş kelimeler vardı. Günaha bulanmıştı, aklanmaya çalıştıkça daha çok batıyordu. Oysa Melek bu konuda bile kendini suçlayacak kadar saf ve temizdi.

Esin gözlerini sımsıkı yumdu. Kararan hatırladıkları değil, yüreğiydi. "Git!" dedi tekrar. Sonra sesi yükseldi. "Defol evimden!"

Melek pes etmişti. Gidecekti ama Siraç için de bir çare düşünecekti.

Son kez içgüdüsel olarak arkasındaki çocuğa döndü bakışları. Dizleri daha fazla tutamamıştı küçük çocuğu. Yere çöküşünü, acıyla inleyişini izledi. Esin'in nefreti, ona yöneltmiş olduğu haksız öfkesi, hiçbir şey önemli değildi o an. İleri doğru koşup çocuğu kucağına aldı ve her şeyden korumak istercesine sımsıkı sarıldı.

"Siraç'ım!" dedi yumuşak bir sesle. "Korkma, teyzem. Korkma!" Çocuğun kolları iki yanından sarkıyordu. Sarılmadı ona, başını bile yaslayamadı Melek'in koynuna.

Çocuğun gözlerinden iki damla yaş düştü. "Kurtar beni," diye fısıldadı sadece. Melek'in son kez onun sesini duyduğu an, bu yalvarışıydı. Sonra ablası Esin, saçından tutup kardeşini geriye doğru çekti.

Melek tokadın etkisiyle yere savruldu. "Sen kimsin!" dedi Esin öfkeyle. "Sen kimsin de onu teselli ediyorsun!"

Melek karnını korumak için iki büklüm oldu ama kendini açıkta bıraktı. Ablası saçlarından tutuyor, kafasını ahşap zemine vuruyordu.

"Bırakacaksın!" dedi nefretle. "Bizim peşimizi bırakacaksın!" dedi geçmişin kiriyle. "Buralardan gideceğiz, bizi unutacaksın!" dedi günahının yüküyle.

Kafasını defalarca vurdu ahşap zemine. Ona engel olmaya çalışan çocuğu yere savurdu. Dört yaşındaki çocuk, yetersiz kuvvetiyle tekrar tekrar engel olmaya çalıştı annesine. Ama engel olamadı. Esin cinnet geçiriyordu. Kan sızdı ahşap zemine, bir masumun daha sebebi oluyordu.

Melek baygınlık geçirmek üzereydi. Kulağından kan sızarken son cümleler Esin tarafından kulağına fısıldandığında, "Hayır..." dedi bütün acısıyla. "Hayır, yalvarırım! Hayır!"

O gün yere sızan tüm kanı temizlendi. Merdivenden onu sürükleyen kişi, ablasının ta kendisiydi. Sonra aşağı doğru savruldu. Kelimeler de onunla birlikte uçurumdan döküldü.

Melek uyandığında bir daha o kelimeleri hiç hatırlayamadı. Hatırlayamadığı her kelime için ağıt yaktı. Bu yüzden ona deli dediler, oysa hatırlasaydı gerçekler asıl delilik sebebi olacaktı. Çünkü hatırlasaydı bu fırtınada ilk sebebini yakacaktı.

Lacivert gözlü çocuk için.

Siraç'ı için.

Bazen gerçek hayattan kopmuş gibi hissettiğimiz anlar yaşarız. Bu anlar bizim için hayatımızın rayından oldukça uzaktadır. Bu uzaklığı ise tekrar eski hâlimize döndüğümüzde fark ederiz.

Eve dönmek tam olarak böyle hissettiriyordu. Üstelik artık evli bir kadın olarak hayatın, yaşanacak her şeyin sorumluluğunu üzerime almış gibi hissediyordum.

Gündüzlerim tamamen doldurulmuştu. Önce yuvanın yaz kursunda etkinlik öğretmeni olduğumu öğrenmiştim, sonra Nergis tarafından bana bir program hazırlandığı bildirilmişti ki o programı elime ilk aldığımda mutlu olmam gerekse de kendimi çok tuhaf hissetmiştim.

Oysa biz bunu Hırvatistan'dayken konuşmuştuk ve o zaman mutlu olmuştum. Ama programım o kadar yoğun ve bir şeye hazırlanıyormuşuz gibiydi ki ilk aklıma gelen Levent Bey'in sözleri olmuştu.

Siraç'ın sana karşı olan görevi bitecek. Çok az bir zaman kaldı. Bundan sonra her şey daha tehlikeli olacak. Senin güvenliğini sağladığına dair bir teminat aldığı anda kendini feda etmeye hazır olacak.

Önceliğim bu görevin tam olarak ne olduğunu öğrenmekti ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Levent Bey'in yönlendirmesi şu an için tek çıkış yolumdu. Bunun haricinde bize bir aile kurmamız için söylediklerini düşününce aklımda bir fikir canlanmıştı.

Bu yüzden sık sık yuvaya gidiyor olmamı şans olarak görüyordum. Ali'm ve çocuklar benim motivasyonumdu.

Bir başka büyük handikabım ise geçirdiği krizlerdi. Hiç geçmişinden bahsetmemiş olsa da ağır bir travma yaşadığı ortadaydı. Buna karşılık nasıl bir yol izlemem gerektiğini de öğrenmem gerekiyordu.

Evlilikten sonraki hayatım tam olarak bu yoğunlukta başlamıştı. Siraç akşamları eve çok geç geliyordu ama her gece onun tarafından uyandırılıyordum ve sanki benimle nefes alıyormuş gibi sevmeden, sevişmeden asla uyumuyorduk.

Bu anlar o kadar yoğundu ki bazen ölü bir adamı göğsümde tekrar canlandırmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Eve gelip beni öptüğünde ya da dokunduğunda hissettiğim ilk şey, bana gelmeden önceki hissizliği oluyordu.

İşte, o zamanlarda ölümle tekrar yüzleştiğini fark ediyordum ama ne yaptığını asla öğrenemiyordum. Bu konuda Nergis'ten yardım istesem de kaçırılmamdan sonra o da oldukça ketumdu, yine de bir yolunu bulacaktım.

Şirkete ilk ders için gittiğimde, bu yüzden heyecanlıydım ama ilk bocalayışımı tam olarak burada yaşadım. Şirketi gezerken öğrendiğim departmanlar siber güvenlik sisteminin yanında Siraç'ın şirketinin fiziksel güvenlik departmanlarının da olmasıydı.

Siber operasyonlar merkezi, saldırı ekibi olan *Red Team*, savunma ekibi olan *Blue Team*, güvenlik mühendisliği ve ürün geliştirme, eğitim ve farkındalık gibi siber savunma departmanlarının yanında fiziksel güvenlik ve özel kuvvetler, varlık ve kişi koruma birimi, silah, operasyonel güvenlik ve gizli

operasyonlar departmanlarını görmek olaya yeni bir bakış açısı kazanmama sebebiyet vermişti.

Kapsamı tamamen güvenlik olan bu şirket iki ayrı gruba bölünmüş durumdaydı. Bir taraftan elinde belgelerle bir yere yetişmeye çalışıyormuş gibi koşuşturan şık giyimli mühendislerle karşılaşabilir; diğer yandan ise aniden devasa cüsseli, spor salonundan yeni çıkmış gibi gözüken bir güvenlik personeli görebilirdiniz.

Bu bölümlerin hepsi oldukça heyecan vericiydi. Özellikle operasyon departmanları ayrı bir güvenlik kontrolüyle içeri girilmesi gereken bölümlerdi ama ne yazık ki, bu heyecanın benim için geçerli olmadığını kısa bir süre sonra fark ettim.

En sıkıcı bölüme, yani *eğitim ve farkındalık* departmanına gönderilmiştim ve bana eğitim veren yaşlı adam hayatımda gördüğüm en sıkıcı insanlardandı. Siber güvenliğin temel kavramlarını öğretirken sanki kendisi de yeni öğreniyormuş gibi bir hâli vardı.

Bu seçimin kasıtlı olduğunu, başımda gardiyan gibi dikilen Nergis'in bıyık altından gülmesi bile doğrular nitelikteydi. Üstelik Nergis'in işime çomak sokması bununla da bitmiyordu.

Şirkette Siraç'ın en yakını, sekreteri Nermin Hanım'dı. Bu kadın ellili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu. Sıkı topuz yaptığı sarı saçları ve etekli takımıyla tam bir öğretmen havası vardı, aynı zamanda bir disiplin abidesiydi. Herkes ona abla diyordu, oysa burayı çekip çeviren kişi izlenimi veriyordu.

Onun, Siraç'ın yanında hızlı bir tempoda yürürken programı hakkında bilgi verişini izlemiştim. Üstelik Nergis'in verdiği nadir bilgilerden birine göre Siraç, zamanında bu kadının oğlunu Emir'in kurduğu sistemin bataklığından kurtarmış ve ona iş imkânı tanımıştı. Nermin Hanım da o zamandan beri Siraç'ın yanından ayrılmıyordu.

Kadın tam manasıyla bu şirketin kara kutusuydu ve benim ona yakın olmam gerekiyordu ama tanışmaktan ve bana samimi bir şekilde sarılmasından öteye gidememiştik çünkü Nergis izin vermemişti.

Nergis'in sadece onun değil, kimsenin yanıma yaklaşmasına izin vermeyeceğini ve bunun bir talimat olduğunu çok geçmeden anlamıştım ama bu, pes edeceğim anlamına gelmiyordu. Şimdilik sadece sessiz bir şekilde izlemem gerekiyordu.

Firewall teriminin ne olduğunu beşinci kez farklı bir şekilde tekrar eden Vedat Hoca'nın karşısında artık neredeyse uyumak üzereydim ki sonunda

eğitim aldığım odaya biri girdi. Tam o anda sanki günüm aydınlanmış gibi hissettim çünkü Eylül kısa tatilinden sonunda dönmüştü.

İçeri girdiğinde hemen ayağa kalktım. Vedat Hoca ise gelenin kim olduğuna baktıktan sonra sanki derse devam etmek istiyormuş gibi dijital tahtaya döndü. Adamın tek derdi dersi bitirip buradan gitmekti.

Keyfim kaçık bir şekilde hocamın sırtına bakarken Eylül tam manasıyla bir kurtarıcı olduğu için, "Vedat Bey, Elif'le işlerimiz var. Eğer sizin için sorun değilse yarın devam edersiniz," dedi.

Vedat Hoca arkasını döndü. Kısa bir an üçümüze baktıktan sonra, "Tamam." Dedi ve çantasını toplayıp resmen kaçarcasına odadan uzaklaştı.

Ardından bakarken kaşlarım çatıldı. "Bu adam neden böyle?" derken ayağa kalkıp Eylül'e sarıldım.

Eylül de bana sarılırken Nergis açıklama yapmaya başladı: "Siraç'tan korkuyor," dedi sanki korkması onun hayrınaymış gibi. "Burada sana ders verebilecek en yaşlı kişi oydu. Kadın eğitmenlerin hepsi izinde olunca geriye yalnızca o kaldı. Adam muhtemelen kendini idam sehpasında gibi hissediyordur."

Cümlesinin sonunda kıs kıs güldü ama ben eğlenmemiştim. Bu şekilde aslında Siraç'ın yaptığının, beni yine kendi sınırları dâhilinde tutmak olduğunu anlıyordum. "Ne kadar güzel!" dedim Nergis'in aksine sahte bir şekilde gülümseyerek, o ise bu tepkimi umursamadı bile.

Ben de bu yüzden geri çekilip Eylül'e baktım. Tatil ona yaramış gözüküyordu. Bronzlaşmıştı ama sanki çok da mutlu değil gibiydi. "Sen nasılsın?"

Kalın yakalı, gri, takım gibi gözüken bir elbise giymişti. Omuz silkerken, "İyi," dedi sadece. "Dedemin Antalya'daki yazlığına uğrayıp geldim." Sandalyelerden birini çekip oturdu. "Asıl senden haber ver, nereye gittiniz?" Yüzündeki tek heyecan benim içindi. "Nasıldı?" Tabii bir de yaşananlar için. Son sorusuyla Nergis'in bile hissiz yüzüne merak yerleşmişti.

Ben ise anlatmaktansa şuracıkta bayılmayı tercih ederdim. Mahrem olan şeyler mahrem kalmalıydı. Bu yüzden sadece, "Gittiğimiz yer gizliymiş," dedim ve ben de onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

Eylül kolumu dürttü. "Elif!" derken yüzünde *çok sıkıcısın* der gibi bir ifade vardı.

Kesinlikle bu konuda çok sıkıcıydım. Düğünden önce benimle yeterince uğraşmışlardı zaten. Bu yüzden, "Ne?" diyerek anlamazlıktan geldim. "Ne anlatmamı bekliyorsunuz?"

Nergis, "Benim beklediğimi nerden çıkardın?" dedi. Dönüp ona baktığımda rahat bir şekilde ayakta dikiliyordu. Her zamanki gibi üstünde siyah bir takım vardı ama bu sefer yüz ifadesi hiç de hissiz değildi.

Yüzünü göstererek, "Bayağı bayağı dinliyorsun işte, Nergis," dedim.

Saklamaya tenezzül bile etmedi. "İyi, anlat o zaman," dedi.

Omuz silktim. "Asla anlatmam."

Eylül *iflah olmaz bu* dercesine baktı bana. "Sıkıcı," dediğinde Nergis de onu onayladı. "Kesinlikle çok sıkıcı. Neyse ki patronun keyfinden anlıyoruz o işi yaptıklarını." İmalı bir şekilde baktı bana. "Adam yoğun olmasına rağmen çok sakin."

Her gece benimle uğraştığı için tabii ki sakin olacaktı. Yine de utandığımı hissettim. "Boş verin beni. Asıl benim merak ettiğim bir şey var," diyerek konuyu değiştirdim.

İkisi de ne yapmak istediğimi anlamıştı ama gerçekten bu konuyu düğünden beri merak ediyordum. Bu yüzden Eylül'e döndüm ve "Demir resmen yemek masasında ayaküstü evlenme teklifi etti sana. Sizin düğününüzü ne zaman yapacağız?" diye sordum.

İşte, tam o anda Eylül'ün değişimine şahit oldum çünkü yüzündeki gülümseme ağır ağır soldu. Sanki bu soruyla en büyük yarasına tuz basmışım gibi ruh hâli aniden değişti. Ne olduğunu sorgularcasına kısa bir an Nergis'e baktım ama o da anlamış gibi durmuyordu.

Bu yüzden Eylül'ün ellerini tuttum. "Ne oldu şimdi?" dedim.

"Sence bende bir sorun mu var?" Gözleri gözlerime döndüğünde korkusunu gördüm. Aslında ne kadar kırılgan olduğunu ama bunu gülüşünün ardına saklamaya çalıştığını fark ettim.

O yüzden ellerini sımsıkı sardım. "O ne demek öyle? Ne sorun olacak sende?" Sanki hiç kendisine güveni yokmuş gibi omuz silkti.

Nergis'le kısa bir an bakıştığımızda o da sorgularcasına Eylül'e bakıyordu.

"Ne bileyim..." dedi. Sanki bu konuşmadan bile kaçmak istiyordu. "Demir'in beni sevdiğini biliyorum ama hiç söylemedi bana. Belki şimdiye on kere evlenmiştik fakat ima haricinde hiçbir yaklaşımı olmadı." Gözlerinin değdiği her yerde kuşkuları, aslında içten içe öz güvensizliği vardı. Küçük bir çocuğun kırılganlığı yatıyordu yüreğinde. "Ben ona yetemem diye mi düşünüyor acaba? Ya da başka bir şey mi var?"

"Asla böyle bir şey olduğuna inanmıyorum. Sana âşık olduğu bariz şekilde belli."

Nergis de beni onaylarcasına başını salladı ama Eylül görmemişti. Gerçekten de içini kemiren yarayı deşmiştim. Kafasını kaldırıp bana baktığında acı çektiği açıkça anlaşılıyordu. "Ben çok yoruldum bu oyundan, Elif! Gece yarısına kadar kalıp sonra evimden gitmesinden, evde yalnız kalmaktan..." Gözleri doldu ama farkında değildi. "Boş odalarda dolanmaktan, yalnız hissetmekten..." Ürperir gibi oldu. Sanki ona yalnız hissettiren odaların içerisinde kaybolmuştu. "*Kal* diyemiyorum ama bakışlarımdan anlıyor, biliyorum." Başını tekrar eğdi gözyaşlarını saklamak için. "Kaç kere onu evimin önünde arabasının içinde uyurken yakaladım." Çenesi titrerken başını kaldırdı. Aslında o güzel yüreğinde ne kadar çok acıyı sakladığını bir kere daha gördüm.

"Neden gelmiyor ki?" dedi titrek bir sesle.

Ona sarılmak istedim ama sarılırsam dağılırdı. Bu yüzden sakinleştirmek istercesine bileklerini başparmaklarımla okşadım. "Kendinle çelişiyorsun, Eylül," dedim. "Senin kapının önünde yatan adam sende nasıl bir kusur görüyor olabilir? Aksine kendinde kusur görüyor olmalı ki, çok sevse de gerektiği kadar yaklaşamıyor sana."

"Belki de," dedi ama görünen oydu ki kendinde kusur görmeye daha çok meyilliydi.

Bu yüzden, "Sen bir adım atmayı düşündün mü?" diye sorarken bile aslında bu ihtimalin neden gerçekleşmeyeceğini görebiliyordum.

Nitekim, "Korkuyorum," diye fısıldayışı bile bir çocuk gibiydi. Zaten her insanın yaraları yetişkin bedenin içerisindeki çocuk ruhuna aitti.

"Neden?" diye sordum onun kadar kısık bir sesle. Onu ürkütmekten korkuyordum.

İlk önce sustu. Yaralarının kapısını aralayabilecek kadar cesur hissetmiyor olmalıydı. Belki de saklamak onu huzurlu hissettiriyordu.

Her iki şekilde de acı çektiğini görebiliyordum. "Eylül..." dedim bu yüzden ona karşı tüm merhametimle. "Sen benim kardeşimsin, biliyorsun değil mi?" Çenesinden tutup eğdiği başını kaldırdım. "Ben her acımı anlattım sana. Babamın acısını da..." İç çektim çünkü dudaklarımdan dökmek için hazırlandığım gerçek, benim için hâlâ kabullenmesi zor bir şeydi. "Birini öldürmenin acısını da..." Çenesini tuttuğum elimle yüzünü sevdim.

Bakışları yumuşamıştı ama gözlerinden bir damla yaşın süzülmesine engel olamadım. Ben de onunla birlikte ağlamak üzereydim.

"Sence de artık anlatmanın zamanı gelmedi mi?"

Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Bir cevap bekliyordum ama o kaçmak istiyormuş gibi gözüküyordu.

"Anlatırsam ağlarım," dedi şimdi bile dokunsam ağlayacak hâldeyken. "Ağlamayı sevmiyorum ben. Gülerek kendimi mutlu etmeyi öğrendiğimden beri sevmiyorum."

Yine de ısrar ettim. "Lütfen!" dedim. "Paylaş bizimle."

Bakışları zorlukla da olsa önce bana, sonra Nergis'e değdi. Pes etmek zorunda kalmıştı çünkü karşımda çok zayıftı.

"Babamın ben on yaşımdayken öldüğünü duymuşsundur. Annem ise..." Yüzünde acı bir tebessüm peyda oldu. "Evgeny'nin dediği gibi tarif edersem küser bana." Kastettiği delilikti, biliyordum bunu ama annesi yanımızda olmasa bile dile getirmekten kaçınıyordu. Eylül o kadar iyi bir evlattı ki sadakatini gözlerinde görebiliyordum.

"Sakin olduğunda sımsıkı sarılıyorum ona. Yoksa izin vermez. Onun hakkında kötü konuştuğumu hisseder, izin vermez. Zaten benim yüz..." Cümlesini yarım bıraktı. Kendini suçlayacaktı, biliyordum ama bunu söylemeye bile utanmıştı.

"Annen bence de bu sefer sana küser," dedim benden gözlerini kaçırışını izlerken. "Özellikle yaşadığı sıkıntıdan dolayı kendini suçladığını görürse."

Bir şey demekten kaçındı bunu söyleyince. Güçsüz bir şekilde omuz silkti sadece. İçim acıdı bu hâline ama içten içe ne kadar öz güvensiz olduğunu görebiliyordum. Sadece çok iyi saklıyordu.

Konuyu biraz güvenli alana çekmeye çalıştım. "Peki ya baban, Demir'i sever miydi?" dediğimde yüzünde ufak, kırgın bir tebessüm belirdi.

"Sevmezdi. Zehra teyzem üvey diye hep aşağı görüyordu ama genel olarak o annemin ailesinden kimseyi sevmezdi zaten. Yine de çok ağlardım, bu yüzden gitmeme izin vermek zorunda kalırdı. Bana hiç kıyamazdı."

İlk defa babasından bahsediyor oluşunu buruk bir tebessümle izledim.

"Bu yüzden mi acaba?" dedim ihtimalleri değerlendiriyormuşçasına. "Demir bu yüzden sana yaklaşamıyor olabilir mi?" dediğimde birden başını kaldırdı.

Hiç sorgulamamış olmasına şaşırmıştım ama sert bir şekilde, "Babam yapmaz öyle bir şey," dediğinde nedenini de anladım. Tutunacağı tek dalı babasıydı çünkü. Onun anısına saygısızlık etmek istemiyordu.

Buradan sonrası sınırıydı. Dolayısıyla, "Anladım," diyerek konuyu kapatmam gerekmişti çünkü bu ihtimali asla düşünmemiş, aksine sinirlenmiş gözüküyordu.

Nergis bile bir adım geri çekilmiş ve konunun bittiğini gösterircesine koruma moduna geri dönmüştü.

Bazı gerçekler kolayca kabul edilmiyordu. Anlaşılan Eylül için de mesele buydu. Ben konuyu kapatınca yumuşaması da bu yüzdendi. Kenetlediğimiz ellerimizi gevşetip geri çekildi.

"Teşekkür ederim, Elif," dedi içten bir sesle. "Hayata herkesin bir amaç için geldiğine inanırım. Kimin duasını aldın ya da hangi amaçla bu dünyaya geldin, bilmiyorum ama sen bize çok iyi geldin."

Sırtını sıvazladım. "Belki baba duasıdır," diye fısıldadım kısık bir sesle. Onun yolunda yürüyordum çünkü.

"Belki..." dediğinde ikimiz de aynı yerden aldığımız yaralarımızı birbirimizle sarıyorduk.

Eve tekrar döndüğümde kafam oldukça karışıktı. Eylül'ün söylediklerıyle birlikte sadece Siraç'ın değil, Sarmaşık ailesinin de birçok sırrı olduğunu fark etmiştim.

Üstelik bu sırların birçoğunu bu ev saklıyordu. Bu yüzden yorgunluktan bindiğim ev asansörü olması gerektiği yerde durmayınca hem gerildim hem de heyecanlandım. İkinci kez kapılar benim için gizli odaya açılırken *belki de bir çare bulurum* ümidi taşıyordum.

Asansördeki gizli kapıdan içeri girdiğimde gözüme ilk olarak koskoca bir çınarı andıran soyağacı çarptı.

"İnsan ağaca benzer. Ne kadar yükseğe ve aydınlığa çıkmak isterse o kadar kök salar yere, aşağılara, karanlığa, derinlere, kötülüğe."

Tüylerim bir kez daha diken diken oldu. Bu odanın bana hissettirdiği bir yaşanmışlık vardı. O sırada masanın üstüne bırakılmış belgeyi gördüm.

O yanlışlıkla girdiğini sandığın gizli oda, iletişim kuracağımız her seferde senin için açılacak. Babanın Siraç için notları, bundan sonra izleyeceğimiz süreç, nasıl hareket edeceğin yazıyor olacak.

Levent Bey'in sözleri aklımda yankılanırken tereddüdüm yoktu. Siraç öğrenirse ne olur diye sorgulamıyordum çünkü ben öğrenmedikçe onun benden uzaklaşma ihtimali hep aramızda olacaktı.

Bu yüzden belgeye doğru adım adım ilerlerken gözüm yalnızca dosyadan gözüken iki beyaz kâğıttaydı. Dosyanın kapağını açıp kâğıtları elime aldım ama babamın adını gördüğümde yüreğimin sarsılmasına engel olamadım.

Tarih bundan dört sene öncesini, doğum günümden bir gün sonrasını gösteriyordu.

"Beni yanına aldı, bana istediğimde kalacağım bir ev verdi ve başıma bir koruma sürüsü dikti. Ne yapacağını bilmiyorum ama gece evdeki duvarlara ateş etmeme ve cinnet geçirme belirtilerime hiç tepki vermedi. Benimle birlikte o da duvarları paramparça etti. Dediğiniz gibi sessizce izleyen, buz gibi gözleri var bu çocuğun."

Resmî bir belge olmasına rağmen unuttuğumu sandığım sesiyle okuyordum satırları. Bahsettiği çocuğun Siraç olduğunu biliyordum. Tıpkı ona karşı merhamet beslemese, ona çocuk diye seslenmeyeceğini bildiğim gibi. Parmağımı bilgisayar yazısının üstünde dolaştırdım.

Babamın onun yanında nasıl yer aldığı burada anlatılmıyordu. Sadece ondan bahsediyordu.

"Kendi alanımı istedim ondan. Korumalar gitti ama izlenmeye devam ettim. Yerime kalan Pars'ın dijital maskesini neredeyse fark edecekti. Bu yüzden onu gündüz uyuduğuma inandırdım. Yine de günlerce beni izledi çünkü o da uyumuyordu."

Babam da Siraç'ın uyumadığını fark etmişti. İçimin acıdığını hissettim. Şimdi bile o kadar az uyuyordu ki o uyku değil sürekli çalışan bir insana, hiç hareket etmeden yatan birine bile yetmezdi.

Yazan tarihe bir kez daha baktım. O zamanlar geç saatte eve geliyordu. Doğum günümden bir gece sonra odama girdiğini hatırlıyordum.

Saçlarımdan öpmüş, ben uyanana kadar başımı okşamıştı. *"Babam!"* deyişi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *"İkinci baharım. Senin doğumun Rab-b'imin bize vermiş olduğu en büyük hediyeydi."*

Uyanıp ona sımsıkı sarıldığımı hatırlıyordum. Yüzümde buruk bir tebessüm belirdi.

O gün bana karanlıkta parlayan, gece temalı bir kar küresi hediye etmişti. Üstelik ışıkları lacivertti. Bazı tevafuklar insanın hayatını yönetirdi. Belki de o gün bana asıl geceyi hediye etmişti.

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "Babam!" dedim. "Senin elin hâlâ üstümde, öyle değil mi?"

Hep öyleydi. Bu dünyadan ayrılsa da varlığını hissedebiliyordum. Gözlerim tekrar belgenin üstünde dolaşırken dolu doluydu.

"Onunla henüz operasyona çıkmadım. Beni bir eğitim testine tabi tuttu. Kaliteli bir ekibi var. Üstelik buraya geleli çok olmamış. Kendine kökten bir sistem kurmuş. Yeni bir dövüş stiliyle eğitiliyor adamları. Çok ilginç bir kast

sistemleri var. Ayrıca hem siber hem de fiziksel güvenlik sistemi birbiriyle entegre hâlinde çalışıyor."

Burada benim henüz öğrenemediğim sistemiyle ilgili uzun uzun bilgilendirme yapmıştı. Hayran kaldığı belliydi. Benim de hayran kaldığım gibi.

"Kimseye güvenmiyor, kimsenin de ona güvenmesini istemiyor. İstediği tek şey sadakat. İnsanların sadakatiyle birlikte güvenlerini de elde ettiğinin farkında değil. Daha belirtilen hastalıkla ilgili hiçbir bulguya rastlamadım."

Hastalık kelimesiyle dudaklarım gerildi. Bahsedilen hastalığın Levent Bey'in ima ettiği hastalık olup olmadığını bilmiyordum ama görünen bir gerçek vardı ki krizleri normal değildi.

Dokunamayışı normal değildi.

İntikam arayışı normal değildi.

Belgenin sonuna geldiğimde kollarımı bedenime doladım. Üşüdüğümü hissediyordum. Babamın ona karşı merhameti olduğunu, bunun bir rapor olmasına rağmen kullandığı kelimelerden anlıyordum.

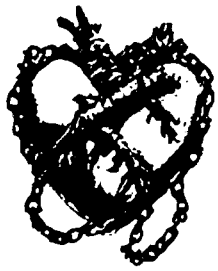
Yine de anlatılan adam, benim onu ilk kez gördüğüm an bile hissetmediğim bir soğukluktaydı. Bu öyle bir soğukluktu ki sanki ben daha o hâlini görmemiştim.

Kapının kapanacağına dair küçük sinyali aldığımda panikledim ve elime hemen yandaki boş kâğıdı aldım.

Hızlı hızlı karaladığım notta benim isteklerim vardı. Kâğıdı bıraktıktan sonra koşarak adımladım o kısa yolu. Kapı kapandığında geçmiş de kapısını yüzüme kapatmıştı. Geriye kalan ise onun yanında, onun için çalışan bir adamdı. O adam benim babamdı ve onu tanımaya çalışıyordu.

Tanımaya çalıştığı genç adam şimdi kızının kocasıydı. İşte, bu da kaderin cilvesiydi ya da bir vasiyetti. Ben ise tam olarak bunu öğrenmek için bu yola çıkmıştım.

Notta ise şöyle yazıyordu: *"Bu hastalık her neyse daha fazla bilgi edinmek istiyorum. En azından kriz anında ne yapabileceğime dair yöntemlere ihtiyacım var. Bana yardım edecekseniz lütfen bu sorularıma da cevap verin. Bir de... Yuvadan bir çocuğu ailemize katmak istesem sizce istediğin sonuca varır mıyız çünkü bu konuda ciddi bir niyetim, yoğun bir arzum var. Beni bilgilendirirseniz sevinirim. Ha bu arada... Umarım mahremiyetimize saygı duyuyorsunuzdur."*

5
İNKÂR

Günahı temsil eden bazı geceler vardı. Karganın bile bu uğursuzluğu hissettiği bu gecelerden birinde iki adam bir fabrikanın önünde duruyordu.

Etrafı elektrikli tellerle çevrilmiş bir hapishane. Yasal gibi görünen bir cehennem çukuru. Burası Emir'in kurduğu yılan yuvası, çocukların cehennemiydi.

Mahzenler ve karanlık bir geçmiş vardı fabrikanın ardında. Karşısında ise o geçmişi en ağır şekilde tatmış olan bir adam.

"Hâlâ kullanıyor mu burayı?"

Demir önce koca bir sessizlikle karşılaştı. Eskiden bu adamı konuşturmak çok daha zordu. Çoğu zaman sadece peşine takılır ve eylemlerine koşulsuz şartsız destek çıkardı ama şimdi Elif faktöründen kaynaklı olarak biraz olsun insan gibi davranmaya başlamıştı.

Bu yüzden Siraç'ın zoraki cevabına karşılık karanlıkta gizleneceğini bilerek bıyık altından güldü.

"Eskisi kadar değil ama esir çocuklar var." Nefret dolu gözlerini fabrikaya dikmişti, kapısı kapalı girişi ve önünde nöbet tutan korumaları izliyorlardı. Korumalar o kadar rahattı ki karşılarındaki mezbelenin içerisine arabayı park etmiş olmasalar bile yakalanmazlardı.

Sıcak yaz akşamında birbirleriyle konuşurken ellerinde soğuk biraları vardı.

"En son sevkiyat ne zamandı?" Demir gözlerini ayırmadan fabrikanın kapısına bakan Siraç'ı inceledi.

"Altı ay önce," dedi Siraç. Bunu söylerken bile sesinde buz gibi bir hissizlik vardı. "Artık eskisi kadar kolay geçiremiyor sınırdan."

Ona kalsa hiçbir şekilde insan ticareti de yapamazdı ama elinde olmayan bazı engeller vardı ve tam olarak öfkesi de bu yüzdendi.

"O zaman izin vermemiştin."

Vermemişti. Son sevkiyatı tam sınırda yakalayıp çocukların hepsini kaçırmıştı. Şimdi hepsi güvendelerdi. Belki onun gibi psikolojileri hiçbir zaman iyi olmayacaktı ama güvende kaldıklarından her zaman emin olacaktı.

"Şimdi de izin vermeyeceğim."

Zaten bu sefer kaçırdığı çocuk da yoktu çünkü herhangi birinin, onların kurduğu bu sistemin tuzağına düşmemesi için bütün imkânlarını kullanıyordu ama ne yazık ki hâlâ bu mahzenlerde tutulan çocuklara ulaşamıyordu.

Ulaşacaktı. Bu sefer her şey sona erecekti. Başta Emir olmak üzere hepsi günahlarının adını taşıyarak ölecekti.

Bunu zihninde söyleyen ise öfkeydi.

Ama ne yazık ki Dante'nin dediği gibi öfkeye teslim olan, kendini yıkan bir fırtınaya dönüşmekteydi.

O fırtına yıllardır bu günleri bekliyordu.

"Başlıyor muyuz peki?" dedi Demir. Siraç, Demir'in onu izlediğini bildiğinden başıyla kısa bir onay verdi. Sonunda artık özgürce savaşma sırası ona gelmişti.

"Önce nasıl alt edildiklerini görsünler, sonra tek tek geberecekler."

Çakal, düşmanın kokusunu alırdı. Geldiği gibi hepsi üstüne çullanmıştı. Palalı ile siber bir savaş içerisindelerdi. Sürekli sistemlerine kendi pis ihalelerinin kara parasını bulaştırmaya çalışıyordu.

Üst üste üç güvenlik ihalesine girişi iptal edilmişti ki bunun Arnavutlu'nun i olduğunu gayet iyi biliyordu. Antalya'daki serasına saldırı düzenleyen ise evket'ti.

Bu onlara göre gözdağı vermekti ama Siraç için etkisi sinek ısırığıyla eş değerdi. Onlar önünü kesecek, o ise kurulu tamamen yerin dibine gömecekti.

Tam bu sırada bir çakmak sesi duyunca başını yana doğru çevirdi ve Demir'in nadiren beliren sigara içme isteğinin tam burada geldiğini fark etti.

Ateş görünmesin diye avucunu siper edip sigarayı yakarken, "Önce burayı halletmek isterdim," dedi Demir.

Sigarayı yaktıktan sonra paketi Siraç'a uzattı. Eskiden beyni uyuşsun diye denediği şeylerden biri de sigaraydı ama diğer tüm şeyler gibi onda hiç etki etmiyordu. Bu yüzden sigara içmek ilgisini çekmiyordu ama şimdi içmemesi için daha baskın bir faktör vardı.

"Elif sevmez kokusunu."

Sigara dudaklarındayken güldü Demir. Sonra sigarayı ağzından çekti ve bir kere daha Siraç'a bakıp gülerken, "Sen seviyorsun sanki," dedi imalı bir sesle.

Sonra başını ona doğru eğdi. "Tabii, artık hanım köylü olduğundan Elif daha mühim."

Sadece adıyla bile sakinleştiren bir kadın olduğuna göre evet, oldukça önemliydi. Şimdi burada, bu leş gibi kokan yerde olmaktansa karısının kollarında olmayı o da isterdi ama hiçbir haz, onu buradaki acıdan uzaklaştıramıyordu.

Oysa istiyordu. Her anını onunla geçirmek, gülüşünde nefes almak, her daim içinde olmak... Karısı ciddi bir dikkat dağıtma uzmanıydı. Şirkete geldiği günlerde asla işine tam manasıyla odaklanamıyordu. Ne kadar kendini sınırlandırırsa sınırlandırsın, her fırsatta onu kameralardan izliyordu.

Şirkette, yuvada, evde... Nerede olduğu fark etmeksizin onu özlediği her anda, her yerde.

Bir de geceleri vardı. Teninde nefes almak, onunla doyasıya sevişmek için her fırsatı değerlendiriyor olsa da bir diğer sevdiği şey de onu uykusunda konuşturmaktı.

Elif ne kadar derin uyursa uyusun, ona seslenildiğinde mutlaka cevap veriyordu ve bu da Siraç'ın delicesine hoşuna gidiyordu.

Karısı bilmese de en büyük istihbarat hattıydı ve çoğu zaman günü hakkında bilgi sahibi olsa bile ondan da bilmediği şeyler hakkında bilgi almaya bayılıyordu.

Şirketteki dersleri hiç sevmemişti. Yuvada çocuklarla oynamaya bayılıyordu. Yalnız kalmayı ise hiç sevmiyordu ama en çok da göremediği zamanlarda onu özlüyordu.

Bunun gibi bilgiler ise bu adam için hiç bilmediği bir mutluluğa sebep oluyordu.

Yine de buradaydı işte. Odaklanması gereken geçmişe ait bir acı ve büyük bir intikam vardı. Bu yüzden odağını karısından uzaklaştırmaya çalışıyordu çünkü o acıyı da bu intikamı da söküp almadıktan sonra asla gerçek manada rahat bir nefes alamayacaktı. Asla zihninde tek başına var olamayacaktı.

Şimdi bile Elif'in adının anılmasından hoşnut olmayan bir tarafı vardı. Böyle anlarda kontrolünü yitirecek gibi oluyordu, canını emanet edebileceği Demir'e bile karısının adını geçirdi diye vurmak istiyordu. Öfkesini ona yansıtmamak için bakışlarını tekrar fabrikaya çevirdi.

Buraya girecekti. Önünde sonunda kâbusu olan bu yeri yıkıp geçecekti. "O puştu bir elime geçirsem sistemlerini çok daha kolay çözerdim ama ininden çıkmıyor evveliyatını siktiğimin şerefsizi!"

Bahsettiği kişi bir Mossad ajanıydı. Burada kalan çocukların bedenine bir çip yerleştirmişti ve Emir'in alanından çıktıkları anda bir el bombası gibi

patlayarak ölüyorlardı. Bu çip ancak sevkiyat öncesinde çocukların bedeninden çıkarılıyordu. Bunun mucidi ise Mossad için çalışan bir piçti.

Demir ciddi bir ifadeyle sigarasını içerken, "Çıkmaz çünkü seni tanıyor. Tanıması da yetiyor zaten," dedi.

Adını duyduğu andan itibaren asla konumunu bulabileceği bir yerde barınmıyordu. Siraç'ın işkencelerinin namını çok önceleri duymuştu.

Ama elbette ininden çıkacaktı. Zaman doldurmak için bir başka soru sordu Demir: "Çakılı niye misilleme yapmadı?"

Siraç bir süre sesini çıkarmadı çünkü fabrikanın kapısına öylesine odaklanmıştı ki bakmakla bir yer yıkılsaydı bu cehennem bile karşısındaki adamın öfkesine yenik düşerdi. Zaten çok sonradan cevap verdiğinde konuşan o değil, öfkesiydi. "Tasmasını tutan izin vermemiştir ama verecek. O da her kimse ortaya çıkacak."

Yaşanan yenilgiyi unutmamıştı. Bunun ardında yatan her kimse onun da ortaya çıkması için bir planı vardı. "Düşmanımsa önüme çıkar," dedi.

"Peki ya ardından vuran?"

"Dost görünümlü düşmanımdır."

Tek bir komutla fabrikanın önüne boş bir araç hızla yanaştı.

Önce boş araba için teyakkuza geçildi ve silahlar patladı ama bazen insan, kendi ölümünün pimini yine kendisi çekerdi. Kurşunlar araçtaki bombayı tetiklediğinde büyük bir gürültüyle patlama oldu.

Bu patlama ile az önce keyifle gülen tüm korumalar içerideki cehennemin aynısına maruz kalmıştı. Herkesin günahının bedelini ödemesinin bir sırası vardı.

Bazen derin bir sessizliğin ardından bir sorun çıkacağını sezerdiniz. Benim için bu bir tahminden ziyade beklendik bir şeydi çünkü Levent Bey'in söylediğine göre kurul ile Siraç'ın savaşı daha yeni başlıyordu. İlk haftanın ardından bu savaşın sesi yavaş yavaş duyulmaya başlandı.

Bu savaş kimin tarafından başlatılmıştı, bilmiyordum ama Siraç'ın rutin geç gelmeleri, hiç gelmemeye yavaş yavaş geçiş yapıyordu ki bu beni huzursuz hissettiriyordu.

Onu sadece şirkette görebildiğim bir hafta yaşamıştım.

Odasına gittiğimde karşımda odaklanmış bir adam vardı. Yoğundu, birçok sorunla boğuşuyordu ve bu süreçte sadece bir saatliğine beni çağırdığı anlarda nefes alabiliyordu.

İlk gün sadece kucağında oturmuş ve bir siber saldırı yüzünden birkaç dilde gerçekleştirdiği uzun toplantılarını dinlemiştim. Bu sırada bana dokunma şekli tamamen kendini rahatlatmak içindi.

İkinci gün ise o kadar yorgundu ki o rahatsız deri koltuklardan birinde dizlerimde uyumuştu.

Üçüncü gün çağrılmamıştım. Sonraki günlerde yoğun bir toplantı trafiğine girmişti ve en nihayetinde ise bugün şirkete gidemeyeceğimi öğrendiğimde zihnimde felaketin yelkovanı tik tak etmeye başlamıştı.

Tahmin ediyordum, hazırlıklıydım ama bu beni yine de mutlu etmiyordu çünkü bugün ilk defa savunma dersleri almaya başlayacaktım. Nergis'in öve öve bitiremediği hocam Aslı, Türk Dövüş Sanatları Konfederasyonu kurucularının arasındaki tek kadındı. Şimdiden ona karşı büyük bir hayranlık besliyordum. Bu yüzden kendimi kötü hissetmiştim ama yuvada çalışırken dikkatimi dağıtıp çıkışta Ali'yi de eve getirdim. Bugün ona niyetimi küçük de olsa göstermek istiyordum.

Bu kadar tehlikeli bir süreçte doğru olmasa da ileride Ali'yi evlat edinmemiz gerektiğini düşünüyordum çünkü ikimiz de onunla çok ayrı bir bağ içerisindeydik.

Bu konuda elbette tereddütlerim vardı. Birincisi Ali, yuvada kendisine zaten bir aile edinmişti. Bu aileyi bozmak ve diğer çocukları buruk bir şekilde bırakmak hoşuma gitmiyordu. İkincisi ise bir çocuğun tamamen sorumluluğunu üstlenecek kadar olgun muydum, bilmiyordum ve tabii ki süreç de çok uygun değildi ama yalnız kaldığım her an, her tehlike ihtimalinde aklıma gelen Levent Bey'in sözleri oluyordu.

Bu yüzden sevdiğim adam gibi ben de kendi planlarımı kurmaya başlamıştım ama sıkıntı, kendi hayatımın kontrolünün bile hâlâ elimde olmayışıydı.

Bu yüzden Ali gelse de Siraç'ın gelmemesine karşı yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Yatsıyı geciktirerek kılmama ve uyumamama rağmen Siraç gelmedi. Nergis'e bana bilgilendirme yapmasını söylediğimde ise teyakkuza geçtiklerine, bölgenin korunma protokollerinin artırıldığına dair bilgi verdi.

Sonra gökyüzü odama onun talimatıyla bir demet çiçek bırakıldığını öğrendim. Araştırdığımda *Gazanya* olduğunu öğrenmek ilk defa bir çiçeğe karşı kötü hissetmeme sebep oldu. *Gazanya* aynı zamanda *güneş çiçeği*

olarak da geçiyordu ve *yaşamak, zorluklara dayanmak* gibi anlamlara geliyordu.

İleride umuduma aldığım ilk darbenin ne zaman olduğunu sorsalardı sanırım çiçeği elime aldığım anı hatırlardım. Tam bu anlarda hissettiğim ilk şey zamanında babamın eve gelmediği günlerde hissettiğim korkuya çok benziyordu ve ben bu korkuyu yok etmek için Allah'a sığınmaktan başka bir çare bulamıyordum.

Aynı kaybetme korkusu, aynı tedirginlik...

Üstelik her gün asansöre binmeme rağmen Levent Bey'den bir geri dönüş de yoktu.

Bu sefer tamamen yalnız kalmıştım. Eylül'le bile şirkette görüşmemiz haricinde bir türlü bir araya gelemiyorduk. Demir'le ilgili yaptığımız konuşma onu sandığımdan daha çok etkilemişti çünkü onu sık sık dalgın hâlde buluyordum.

Hepimizin kendi problemleriyle uğraştığı bu süreçte uyumak kolay değildi ama Ali'yi yuvaya geri götürmeden önce o kadar çok oynamıştık ki Siraç gelmese de uyudum.

Kapı çaldığında uyanma şeklim ise bir panik anıydı. Sanki bir felaket haberi gelecekmiş gibi yüreğim ağzıma gelmiş, yataktan sıçramıştım. Üstüme ne geçirdiğimi bilmeden kapıyı sert bir şekilde açtım.

Karşımda duran Nergis ise oldukça rahattı. Üstelik beni görünce korkulu yüz ifademe karşı da şaşırdı. "Sakin!" dedi kollarımı tutarak. "Neden korktun?"

Sanki o tutmasa elinden kurtulup koşturacakmışım gibi beni olduğum yere sabitledi, doğrusu gerçekten de tam olarak öyle hissediyordum. Yetişmem gereken bir şey varmış gibi kalbim ağzımda atıyordu.

Bu yüzden elimi kalbime bastırdım. "Uyuyordum," dedim titrek bir sesle. "Kapı çalınca bir şey olduğunu sandım."

Nergis baştan aşağıya süzdü beni. Üzerimde buz mavisi bir gecelik vardı. Balayımızdan beri bunları giymeyi alışkanlık hâline getirmeye çalışıyordum ama sadece yatak odasına özeldi ve tabii ki Nergis de dâhil kimse beni daha önce böyle görmemişti.

Nergis'in yüzünde imalı bir ifade belirdi. "Sen böyle mi uyuyorsun?"

Eğer panik olmasaydım kesinlikle utanırdım. Kollarından kurtulup yatak odasına dönerek sabahlığı aramaya başladım.

"Ne oldu?" dedim sabahlığı üzerime geçirirken. "Bir şey mi oldu?"

O ise kolunu kapının pervazına yaslamış, benimle uğraşmakla meşguldü. "Sen böyle aşağı insene." Sonra arsız gibi bir de ıslık çaldı. "Patron biraz şey de bugün."

Neredeyse üstüme yatak örtüsünü çekecektim. Gözlerimi devirirken sözlerini duymazlıktan geldim. "Ne oldu ki?" diye sordum endişeli bir sesle. Benim aklım benimkinin ruh hâlinde takılı kalmıştı.

Nihayet Nergis de ciddileşmişti. "Başladı... Baronlar önce hezimeti tadacak, sonra hak ettikleri şekilde ölecekler."

Demek ki Levent Bey'in dediği doğruydu. Artık o dava her neyse süreç bitmiş, Siraç kurulu yok etmeye odaklanmıştı. Sakinleşmek için derin bir nefes alırken ona doğru yavaşça yürüdüm.

"Bunun ona iyi gelmesi gerekmiyor mu, Nergis?" dedim.

Başını olumsuz anlamda sallarken onun da yüzünde bir yaşanmışlık vardı. "Sebebin olan şeyin öcünü alsan da iyi gelmez, Elif!" dedi. "Aksine, sana ne yaptıklarını hatırlarsın."

Sonra telefonunu çıkarıp bir fotoğraf gösterdi. Tam olarak neresi olduğunu kavrayamasam da sanki bir seraydı ama yarısı yanmış gibi gözüküyordu.

"Bu, sebeplerden biri mesela."

Ben burada sakin bir hayat yaşarken onun bir beladan çıkıp diğerine koştuğunu fark etmek, tahmin etmekten çok daha farklıydı. Uyandığımda yaşadığım o panik anı haricinde sanki kalbimi biri sıkıştırıyordu.

Kendi kendime, "Hiçbir şey bilmemek canımı sıkıyor," diye mırıldanırken bir kez daha göğsümü ovuşturdum.

"Bence şu an öğrensen de bir şey fark etmeyecek," dedi Nergis. Ona baktığımda telefonu cebine koymuş ve eski ruh hâline dönmüştü. Bir tavsiye vermektense, "Şu anda iyi gelecek tek şey patronun yanına böyle gitmen," demesi ise tam ona göre bir hareketti.

Koluna vuruyormuş gibi yaptım. "Nergis!"

O ise bir adım geriye kaçtı ama bu sırada laf yetiştirmeye de devam ediyordu. "Ne?" dedi. "Kasırganın ipini tutan kadınsın sen. Hepimiz bu adama bağlıyız ve o sana köpekler gibi âşık."

Anlatış şekli sinirimi bozsa da haklıydı. Bu gücü ve bağlılığı şirkete gittiğimde çok daha net bir şekilde anlamıştım.

"Ben olsam bu gücü asla hafife almazdım çünkü kaybedilecek çok büyük şeyler var, Elif. Mevzubahis olan bir sürü masum can var."

Bir de bu durum vardı. Geçmişini bilmediğim eşimin de kurbanı olduğu o iğrenç sistemde kim bilir kaç masumun canı yanmıştı. Küçük düşünmemem gerekiyordu. Durumun vahameti bizden, bizim ilişkimizden çok daha büyüktü.

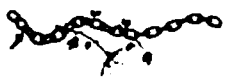
Bu yüzden ben de ciddileştim. "Nerede?" derken tekrar odaya girmiştim.

"Karşı depodaydı," dedi Nergis. Bahçe içerisindeki garaj görünümlü alandan bahsediyordu. Oraya girme iznimin olmamasının sebebini de böylece anlamış oldum. "Şimdi spor salonuna geçmiş."

Bu da demekti ki en alt kattaydı. Tam hazırlanmak için hareket edecekken Nergis bir kez daha uyardı.

"Sözümü dinle, böyle git!"

Ona kızıyormuş gibi baksam da yeri geldiğinde söz dinlemem gerektiğinin farkındaydım. Özellikle mücadele etmem gereken şey bir öfke kasırgasıyken.

Spor salonuna sessiz adımlarla ilerlerken duyduğum hızlı nefesler ve yumruk sesleri aslında oldukça ürkütücüydü ama korkmadım. Spor salonunun kapısı açıktı. İçeri girdiğimde gördüğüm görüntüyle birlikte kısa bir an duraksadım. O da hayatımda hiçbir zaman bu kadar somut bir öfke görmemiş olmamdan kaynaklıydı.

Köşeye bırakılmış kanlı bir gömlek; bedeninde kan izleri olan güçlü, öfkeli ama aynı zamanda yaralı bir adam. Neredeyse görünmeyecek bir hızda kum torbasına atılan yumruklar ve yüzünde gördüğüm gazap ifadesi.

İnsanlıktan uzak, vahşi ve kum torbasını yumruklarken akılalmaz derecede iri gözüküyordu.

Korkmalıydım çünkü kanın ona ait olma ihtimali vardı.

Yaklaşmamalıydım çünkü şu anda bariz bir şekilde tehlikeliydi.

Belki de gitmeliydim. Sakinleşince elbette yanıma gelirdi ama zor olan da buydu zaten. Sakinleştikten sonra mantıklı karar verecekti ama sevdiğim adamla ilgili öğrenmem gereken ilk kural onun öfkeyi değil, öfkenin onu kontrol ettiğiydi.

Omzumu kapının pervazına yaslayıp bir süre onu izledim. Öyle bir öfke vardı ki yüzünde, bunun bir çeşit kriz anı olduğunu hissettim. Dudakları kıpırdıyordu, belki de kendi kendine konuşuyordu ama yumruk seslerinden hiçbir şey duymuyordum.

Kendi sesimi ona duyurmak için bile yüksek sesle konuşmam gerekti. "Bu senkronizasyonu yakalamak için ne yapmam gerekiyor?"

Birden durdu. Böyle bir kas kontrolünü hayatım boyunca görmemiştim. Bu kadar hızlı hareket edip aynı anda bedenini komutlarına uydurmak hiç de kolay bir iş değildi. Bedenindeki tüm kaslar, kalın kolları, geniş göğsü ve karın kaslarının hepsi harcadığı efor yüzünden şişmişti. Üstelik solukları hızlı olsa da nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu.

Sanki karşısındaki ben değildim de benim bir illüzyonummuş gibi baktı bana. "Gün Işığı?"

Yaslandığım yerden ayrılırken, "Etkilendim," dedim açık açık. "Ben de böyle olabilecek miyim?" Geceliğim büstiyer ve şortlu bir takımdı. Açıkta kalan tenimi parmaklarımla gösterdim. "Çünkü görünen o ki kilo almışım."

Hipnoz olmuş gibi bana baktı. Daha doğrusu bakışları tüm bedenimde dolandı. Sanki beyni kısa bir an için öfkeden odağını çekmiş gibiydi. Tam bu anlarda ona sarılmak ve varlığını göğüs kafesimde saklamak istiyordum.

Altında hâlâ kumaş pantolonu vardı. Belli ki buraya gelmesi öfkesini atmak içindi. "İyi misin?" diye sordum usulca.

Kısa bir an kıpırdamadı. Gözleri delicesine, görüntümü zihnine kazıyormuş gibi bedenimde ve yüzümde dolanıyordu. Tam bu anlarda kontrolsüzlüğüne dair ipuçları yakalayabiliyordum.

İlk gecemizde benden kaçma sebebi olan kontrolsüzlüğü de şu anki gibi görünüyordu. "Sakinleşince yanına gelecektim." Gözlerini benden çekip kısa bir an kendi bedenine çevirdi. "Temizlenip öyle gelecektim."

Bana bakmasa bile yüzündeki tiksinti ifadesini görmek canımı yaktı. Bu sefer tiksindiği ten kendisininkiydi.

"İyi günde, kötü günde..." Başını kaldırıp bana baktı. "Hastalıkta, sağlıkta..." Anlamasını istedim. "Bu şekilde söz vermedik mi?"

Bir şey söylemedi. Kolay olmayacağının en büyük göstergesi yüzündeki ifadeydi. Dedem gitmeden bir gün önce beni dizinin dibine oturtup bazı öğütler vermişti. *Bir şeyin bütününü yutmaya çalışırsan boğulursun, yadigârım. Lokma lokma ilerlersen ne yediğin ne de yediğine karışan ne kadar ilerlediğini fark eder. Bunu bilerek hareket et.*

Aklımdan dedemin bu sözleri geçerken Siraç'ın benden uzaklaşıp spor salonundaki geniş, silindir şekilli koltuğa oturmasını ve yan tarafta duran havluyu eline almasını sakin bir şekilde izledim.

Konuyu değiştirmesi karşısında sessiz kaldım. "Savunma eğitimin iptal edilmedi ama artık şirkete her gün gelmeyeceğin için Aslı Hanım buraya gelecek."

Havluyla yüzündeki teri sildi. Gözleri bende değildi, sanki otokontrolünü toparlamaya çalışır gibi bir hâli vardı.

Usulca, "Bilgilendirme için teşekkür ederim." dedim.

Bu tahmin ettiğim, beklenen bir sınırlamaydı. Canımı sıktığını inkâr edemezdim ama ona yansıtamazdım. Yapamazdım, şu an duygusal bir savaşın ilk raundunu yaşıyorduk.

Kafasını kaldırıp bana baktı. Kızgındı, neye kızgın olduğunu kesin olarak bilemezdim ama bir tahminim vardı. Şu an bana hesap vermek hoşuna gitmiyordu.

Her şeyi tek başına yapan bir adam için bu hoş bir tecrübe değildi. Üstelik karşısında ona sürekli itaat eden biri de yoktu.

"Güvenliğin için, Gün Işığı!" derken yüzünde can bulan kızgınlığı da bundan kaynaklanıyordu. Benim de zaten bu güvenliğe itiraz ettiğim yoktu. Ben sadece korkuyordum. Levent Bey'in felaket senaryosuna dair herhangi bir belirti görmekten çok korkuyordum.

Üstelik bana söz vermiş olmasına rağmen bu böyleydi. Yine de duygularımı saklamaya çalıştım. "Orasını anladım," derken bakışlarımı etrafta gezdirdim ve köşeye yığılmış bir başka kum torbası gözüme çarptı.

"Kum torbasını mı patlattın?" Üstelik şu an asılı olandan da yere kum ızmaya başlamıştı.

Dönüp ona baktığımda elindeki havluyu kenara bıraktığını gördüm. Dirseklerini dizlerine yaslamış, ellerini önünde birleştirmişti. Elleri sargılı olsa da kan izleri vardı.

O ellerde acı gücünün izleri ve belki de katil oluşunun delilleri vardı. Bir kere daha kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Ne olduğunu bana anlatacak mısın?"

Cevap vermedi. Yüzümde acı bir tebessüm belirdi. *Kolay olmayacak,* dedim kendi kendime. *Bunu başından beri biliyorsun.* Onu yumuşatmam gerektiğini biliyordum ama şu an yanına gitmemin sonucunun iki ihtimali olduğunun da farkındaydım.

Ya benden kaçacaktı ya da sevişecektik. İkincisi yeniydi ve bedenim için oldukça heyecan vericiydi ama tıpkı ilki gibi asla bir çözüm değildi. Bu yüzden uzak durmaya ve spor salonunda dolanmaya devam ettim.

Solukları sakinleşene, sızan kumun sesini duyacak kadar sessizleşene kadar etrafta bir şeyleri inceliyormuş gibi yaptım. Elime beş kiloluk ağırlıklardan birini aldığımda taşıması zor gelince hemen bıraktım. Gerçekten çok hamlamıştım.

"Niye yanıma gelmiyorsun?"

Dönüp ona şaşkın bir şekilde baktım. "Sana saygı duyuyorum," dedim sanki her adımımda üstümdeki gözlerini hissetmemişim gibi. "Sakinleşmeni bekliyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Üstündeki yeni işkencem ile birlikte mi, Gün Işığı?"

Omuz silktim. Tam bu sırada sabahlığın omzunun düşeceği tutmuştu. "Gelseydin işkencen olmazdı."

O orada otururken bir dejavu hissi tüm bedenimi sardı. İlk gecemizde de tıpkı bu şekilde oturmuştu ama o zaman savaş görmemiş bir hükümdar gibiydi. Şimdi ise bir savaştan yeni çıkmış gibi gözüküyordu ve bu çok daha tehlikeliydi.

Bir bakışma yarışına girmemize sebep olacak kadar tehlikeliydi. Ağır ağır gülümsememin sebebi ise itaat edeceğimi düşünmesiydi. Kışkırtıcı olduğunun farkındaydım ama kendime engel olamıyordum.

Şu an ona şefkat gösteremiyor olmak yeterince zordu zaten. Bu yüzden ellerimi bedenime doladım. Acı çektiğinde bana gelmesine ihtiyacım vardı. Ona şifa olmaya, nefes almak gibi ihtiyaç duyuyordum ama bunu kendisi kabul edene dek onu zorlamayacaktım.

"Hatta ben seni rahat bırakayım," dedim bir adım geri giderek. Gözleri geri giden ayağıma takıldı. Öyle bir baktı ki yerimden kıpırdamam sanki bir ihanetmiş gibi hissettirmişti. "Sen de gidip duş al."

Arkamı döndüğümde peşimden geleceğini biliyordum. Biliyordum çünkü onun da ihtiyacı vardı.

Bir adım, iki adım, üç adım... Onun hızlı adımlarının ardında yok oldu hızım. Kolları karnıma dolandığında çıplak bedeni sırtıma yaslandı. Tüm bedenimi kolları arasında hapsetti.

O kokuyordu, terlemiş olsa da ham bir koku vardı üstünde ve bu asla pis bir koku değildi. Ona kedi gibi sürtünmek istememe sebep olan bir kokuydu. Bedenim yalnızca ona reaksiyon veriyordu sanki.

Geceliğimin ipini çözerken kulağıma dudaklarını bastırdı. "Seni dikkatim dağılsın diye yolladılar, değil mi?" dedi. Bu ses tonundan, ondan kaçmak için geri kaçtım. "Geldiğimde uyuduğuna eminim çünkü."

Yalan söylemeyi beceremezdim, bu yüzden, "Yoo..." diye mırıldandım ama bunun sonucunda kulak mememi dişlerinin arasına aldı. Dikkatini dağıtmak için gelmiştim ama amacım bu şekilde olması değildi.

Bu yüzden kaçmaya çalıştım. "Sakın!" dedi. "Beni sakın kendinden mahrum etme!" Her kelimeyi tek tek vurguladı. Bu anda öğrendiğim iki şey vardı.

Birincisi, kurdun önünde kuzu gibi dolanırsam önünde sonunda avlanırdım. İkincisi ise onun bana olan düşkünlüğünü asla hafife almamalıydım. Bu hem en büyük gücüm hem de en büyük zayıflığımdı.

Beni çok sevdiği için asla yanından ayırmayabilirdi ama aynı zamanda yine beni çok sevdiği için beni kendinden en çok o itebilirdi. Bedenimi kendi bedenine çevirdi. Tek eliyle kalçamı kavradı ve beni havaya kaldırdı. Dizlerimi beline dolamaktan başka çare bırakmadı.

Burun buruna geldiğimizde dudaklarıma doğru, "Yalancı," dedi. "Güzel yalancı!"

Gülümsedim. Ensesindeki saçlarını kavrarken, "Bana gelmeyi öğrenmek zorundasın..." dedim. Bir an duraksadıktan sonra, "Kötü olduğunda da bana gelmene ihtiyacım var," diye devam ettim.

Beni öpmeden önce kısa bir zamanım olduğunu biliyordum. Bu cevabı beklemediğini de görüyordum. Onu yakaladıktan sonra gösterdiğim şefkat karşısında bocalamıştı. Kolaydı, ona kapılıp gitmek en kolay olandı ama anlamasına ihtiyacım vardı.

Yüzüne nazikçe bir öpücük kondurdum. "Lütfen, bana gel," diye fısıldım. "Paylaş benimle." Diğer yanağına da bir öpücük kondurdum. "Ne oldu? Seni bu kadar sinirlendirecek ne yaşadın?"

Geri çekilirken yüz ifadesinde ilk defa acıyı görür gibi oldum ama çok kısa bir andı. Hemen sonra bana kendisini tamamen kapattı. Başını sağa doğru eğdi ve ellerimi saçlarından da uzaklaştırmamı ister gibi, "Oynama, pisler!" dedi. "Terliyim, Gün Işığı!"

Bu sözlerin birçok manası vardı ama onun için çok daha ağırdı. Bilmesem de hissediyordum ve bu yüzden beni öpmeden önce gözlerimin dolmasına ve "Sanırım sözlerimize *kirli veya temizken* kısmını da eklemeliyiz," dememe sebep olan buydu.

Onu her hâliyle seveceğimi kabul etmesi gerekiyordu ama katetmemiz gereken çok yolumuz vardı. Beni susturmak, şefkatimi görmezden gelmek istercesine çenemi kavrayıp tüm hücrelerimi uyuşturan bir öpücük için dudaklarımı esir aldı.

Yumuşak değildi, sakin değildi. İhtiyacı vardı, en derinden yaşama muhtaçtı. Beni kolları arasında taşırken öpüşleri arasında arsızca, "Hazır sözlerimize ekleme yapıyorken *içinde ve dışındayken* kısmını da ekle o zaman," dedi.

Hırsını duydum sesinde. Öfkesini kendince yaşamasına izin vermemiş, onun sınırlarına müdahale etmiştim. Bunun hırsıydı içindeki.

Bu hırsın bizim savaşımız olacağını, o anlarda en derinlerimde hissediyordum. Tıpkı bunun ilk irade savaşımız olmayacağını hissettiğim gibi.

Güne o yanımdayken uyanmak kadar beni mutlu eden çok az şey vardı. Gece ellerine pansuman yaptım. Üstündeki kir ve kan temizlenene kadar duşta kaldık. O sakinleşirken yanında oldum.

Aptal değildim, hiçbir şeyin çözülmediğinin farkındaydım ama yine de umudum vardı.

O umudun sebebi, uyandığımda yanı başımda beni izleyen adamdı. Öyle güzel bakıyordu ki ardında doğan güneşle birlikte tüm dünyam aydınlanıyordu sanki.

Dirseğini yatağa, başını avucuna yaslamış şekilde bana bakarken derinlere dalıp gitmiş gibiydi. Gözlerimin açıldığını görünce bakışları yumuşadı.

"Günaydın," dedim. Sanki bedenimin üstünden tır geçmiş gibiydi. Gerinmek için kollarımı kaldırırken üstümdeki kumaş kaydı ve boynumdan göğsüme doğru tenimde bıraktığı izleri gördüm.

Sanırım tır değil, kocam üstümden geçmiş demek daha doğru olurdu.

Ona baktığımda onun da bu izlere baktığını ama benim aksime hoşuna gittiğini gördüm.

Üzerime eğilip alnımdan öptü. "Günümü aydınlatanım!" Burnumdan öptü. Sıra dudaklarıma gelince başımı yana doğru çevirdim çünkü *karı koca arasında sınır yok* olayına hâlâ alışamamıştım.

Gidip dişlerimi fırçalamadan adamı öpmek istemiyordum ama benimki durumu yanlış anlamıştı. "Kocandan mı kaçıyorsun sen?" dedi.

O üzerime eğilmişken kendimi yatakta küçücük hissettim. Sadece kendini desteklediği kolu bile neredeyse kafam kadardı. Üstelik kaçmış olmamdan da hoşnutsuzdu.

Kendimi Hulk'u sakinleştirmeye çalışan Betty gibi hissettim. "Sabah sabah muhtemelen salyam akmış, tipim kaymış..." Yataktan kalkmaya çalıştım. "İzin ver de bir banyoya gideyim," dedim.

İzin vermedi. Üstelik dudaklarını kısa bir an dudaklarıma bastırarak aramıza koyduğum herhangi bir sınıra da izin vermeyeceğini gayet net bir şekilde belli etti.

"Bende de aynısı olabilir, Gün Işığı. Sen benden tiksiniyor musun?"

Bu soruyu sorarken ruh hâli birden kararmıştı.

Ancak onu kendime doğru çekip göğsüme yaslayarak, "Sen hiç aynadaki kusursuzluğuna baktın mı?" dediğimde tekrar eski hâline döndü.

Başını geri çekti. İki göğsümün arasını öptü. "Sen hiç bendeki kusursuzluğunu gördün mü?"

Böyle anlarda sevgimin onu değiştirdiğini hissediyordum.

Şefkati gördükçe değiştiğine şahit olmak bana tam olarak bunu hissettiriyordu. Ayrıca babamın da zamanında aynı duyguyu yaşadığını hissediyordum.

Bu sabah benimle birlikte kalmasının sebebi, beni sonunda Aslı Hoca'yla tanıştıracak olmasıydı. Kadın benim için buraya kadar gelmişti. Bu yüzden erkenden kalktık.

Aşağı indiğimde neredeyse yarı uyur vaziyetteydim. "Bana Aslı Hoca'nın bugün geleceğini söyleseydin bana yaklaşmana hayatta izin vermezdim."

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Karım hayal kurmaya devam etsin," dedi elleri cebinde, rahat bir ifadeyle beni süzerken. "Hiçbir koşul beni ondan uzak tutamazdı."

Yanımda gri bir takım elbiseyle duruyordu. Ben ise bordo bir spor takım giymiştim.

"Kocam kendine çok güveniyor."

"Kocan gerçekçi." Başını bana doğru hafifçe eğdi. "Ne olmadan nefes alamayacağını gayet iyi biliyor."

Dün onu bulduğum spor salonuna değil, genelde benim kullandığım pilates salonuna girdik. Burası bir süredir kullanmadığım için aynı şekilde duruyor sanıyordum ama oldukça yanılmıştım.

Koşu bandının yanına sopalar dizilmişti. Minderlerden oluşan geniş bir alan ve bir tahta bir direğin yanlarına sabitlenmiş daha kısa sopalar vardı.

Bunları babamla birlikte izlediğimiz aksiyon filmlerinde görmüştüm. El-göz koordinasyonunu geliştirmek ve refleksleri hızlandırmak için saatlerce bu sopalara vurularak antrenmanlar yapılıyordu.

Sonra genç bir kadın gördüm. Üstelik tesettürlüydü. Bu beni şaşırtan ikinci unsur oldu. Üstünde rahat bir ferace vardı ki bunun, altındaki kıyafetleri saklamak için doğru bir tercih olduğunu biliyordum. Üstüne doladığı gri şalla çocuksu yüzü daha da belirginleşmişti. Ben *abla* denilince daha olgun birisini beklemiştim ama karşımda en fazla otuzlarının başında gibi gözüken bir kadın duruyordu.

Beni görünce gülümsedi, arkamdaki Siraç'ı görünce ise gülüşü daha saygın bir hâle büründü.

"Hayırlı sabahlar," dedim. Ne kadar çocuksu görünürse görünsün, duruşunda bile bir sağlamlık vardı. İnsanda saygı duyma isteği uyandırıyordu.

"Hayırlı sabahlar, Elif," diye karşıladı beni. Sonra Siraç'a bir baş selamı verdi. "Hayırlı sabahlar, Siraç Bey. Pars'ın size selamı var."

Siraç da ona bir baş selamı verdi. "Hoş geldiniz," dedi benimki. Ardından her daim olduğu gibi direkt konuya giriş yaptı: "Eğitim süreci hakkında planlamamızı uygun buldunuz mu?"

"Gayet iyiydi. Genç bir beden, hızlı adapte olacaktır."

Beni baştan aşağı süzerken yüzündeki sert ifade yumuşadı.

"Önce Elif'in kondisyonunu ölçelim. Sınırlarını belirleyelim. İlk olarak esnekliğini geliştireceğiz, hızını artırmaya çalışacağız. Çalışmalara *Wing Tsun* ile başlayacağız. Silahlar için..." Ellerime baktı. Küçük olduğunu görünce gülümsedi. "Dediğiniz gibi elleri küçükmüş. Hafif silahlar seçeceğimiz için *Kali* sistemi ile ilerleriz; ince kılıçlar, küçük hançerler üzerinde çalışırız. Yine de önce sopalarla uzun bir çalışma sürecimiz olacak. Sonra *Alpagut*'a geçeriz."

Dediği savunma sanatlarından yalnızca Nergis'in anlattığı kadarıyla haberdardım. Alpagut, Türk savunma sanatıydı ve Türk dövüş stiliyle ders alacak olmak beni oldukça heyecanlandırmıştı.

Siraç konuşurken beni yanına çekti. Bir an kendimi velisiyle okula gelmiş bir öğrenci gibi hissettim. "Verilerini size yolladım. Kan değerleri düşük olduğu için dengesi üstünde çok çalışın. Baş dönmesi, hâlsizlik gibi durumlar olabilir. Bunun için mutlaka ek gıda takviyesi alacak."

Yakın bir vakitte şirketin revirinde kan tahlili yaptırmam istenmişti. Demek ki bu yüzdendi.

Aslı Hoca sonunda dikkatini bana verdi. "Elif, kendini hazır hissediyor musun?" Elini bana doğru uzattı. "Seninle uzun bir süre birlikte olacağız. Birlikte çalışacağız. Nergis de zaman zaman bize yardımcı olacak."

Dünden razıydım. Çocukluğumdan beri savunma sanatlarına ilgim vardı ama beni tetikleyen asıl unsur kaçırılmam olmuştu. Kendimi savunmayı öğrenmek zorundaydım. Uzattığım elimi iki eliyle tuttu. Samimiyeti ilk andan itibaren ona ısınmama sebep olmuştu.

"Hazırım, Aslı Hanım! Benim için gerçekten büyük bir adım bu," dediğimde gülümsemesi biraz muzipleşti.

"Kaldır o resmiyeti aradan! Yaşımdan genç göründüğümü biliyorum ama otuz beş yaşında bir ablanım ben." Kendi kendine güldü sonra. "Gerçi Pars'ın -kendisi kocam olur- yanımda yaşlı durması hoşuma gidiyor."

"Peki, Aslı abla." Onunla birlikte ben de gülümsedim ama bir yandan da Pars isminin nereden tanıdık geldiğini hatırlamaya çalışıyordum çünkü adı geçtikçe kafamda sürekli bir alarm zili çalıyordu. Yine de ne yaparsam yapayım hatırlayamadım ve o alarm bir türlü susmadı.

Şimdilik Aslı ablaya odaklandım.

Nevi şahsına münhasır bir karakter olduğunu Siraç gittikten sonra daha da iyi fark ettim. Üstelik yalnız kaldığımız an sanki sadece bedenimi değil, kalbimi de bir savaşa hazırlıyormuş gibi bir hâli vardı. "Kimin eşi olduğunun farkında olduğunu biliyorum, Elif. Uzaktayız ama her şeyden haberimiz var bizim."

"Siz?" diye sorduğumda şalındaki iğneyi çıkarıyordu. Sadece gülümsemekle yetindi. O gülümsemede yalnızca gizem değil, arkasına aldığı güç her neyse onun öz güveni de vardı.

"Onun eşi olmak hiçbir zaman kolay olmayacak. Yeri gelecek, daha önce yaşadığın gibi tek başına yüzleşmek zorunda kalacaksın. Öncelikle şunu bilmek istiyorum..." Başından şalını çıkardı. "Bunun idrakinde misin? Bu sorumluluğun farkında mısın? Gerektiğinde evlatlarını bile tek başına korumak zorunda kalacaksın çünkü her an tehlikeyle burun buruna yaşayacaksınız."

Onu ciddi bir yüz ifadesiyle izledim. Gözümün önünde canlanan benim geleceğim değil, babamın yaptığı fedakârlıklardı. "Hiçbir şey, hatta öğrettiklerimin bile yeterli olmadığı anlar gelecek. Her şey aklında başlayıp kalbinde bitecek." Gözlerimin içine bakarken bir yandan da beni ölçüyordu.

"Onun gibi adamları zeki ve yürekli olmayan kadınlar taşıyamaz."

Bunun farkındaydım, bunun idrakini çok uzun zaman önce yaşamıştım ama Levent Bey'den sonra bir kere daha yüzüme vurulunca sevdiğim adamın dünkü hâli geldi aklıma.

"Bizim gibi kadınları ise yalnızca çok zeki ve güçlü adamlar taşıyabilir."

Beni tam olarak hazırlamaya çalıştığı şey bir savaş gibiydi ve "Neyin ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama kimin ne için mücadele ettiğinin farkındayım. Kimin için mücadele etmem gerektiğini de biliyorum," dememin sebebi de bu savaşa hazır oluşumdu.

Üstündeki feraceyi çıkarınca ortaya çıkan kadın baştan ayağa kaslı bir bedene sahipti. Hiç yağı yoktu. Vücudu bir sporcuya ait olduğunu âdeta haykırıyordu.

Bana bakarken yüzünde bir kadının başka bir kadın için duyduğu gururu gördüm. "Olacak!" dedi. "Görünen o ki seninle birlikte kazanan inşallah biz olacağız."

Biz derken kimi kastettiğini bilmiyordum ama bildiğim bir şey varsa o da bilmediklerimi sorgulamak yerine şimdilik yapmam gerekenin sadece elimdekilere odaklanmak olduğuydu.

Aslı abla da benim için bunu yaptı. Bu motivasyon konuşmasından sonra ne kadar disiplinli bir eğitimci olduğunu keşfettim.

Koşu bandı, esneme, temel seviye hareketlerden sadece biri derken hayatımda hiç hissetmediğim kaslarım bile ağrıyordu.

Görünen oydu ki katetmem gereken yol tahmin ettiğimden çok daha uzundu.

Aslı abla gittikten sonra sürünerek asansöre binmek tek çaremdi. Normalde gündüzleri uyuyan bir insan değildim ama bugün rutinimi bozacaktım. Neredeyse yığılırcasına asansörün köşesine yaslandım.

Tam bu anda şansıma kapılar bir kere daha benim için gizli odaya açıldı. Olduğum yerde dikleştim. Sanırım sonunda bir şeyler daha öğrenme vaktim gelmişti.

"Bekleyince gelmezsin, beklemeyince gelirsin," diye mırıldandım. İçeri girerken zar zor yürüyordum ama maun masada kâğıtlar görünce heyecanım arttı.

Üstelik bu sefer el yazısıyla yazılmıştı. Bunun Levent Bey tarafından bana yazılmış bir mektup olduğunu sonradan fark ettim.

Sorularıma tek tek cevap vermişti.

"Evlat edinmek iyi bir çözüm gibi görünebilir ama değil."

Daha ilk cümlede moralim bozulurken ardı ardına yazılanlarla birlikte üstüme çöken geleceğe dair felaket hissi yüzünden kalbim sıkıştı.

"Ardında bıraktığında da yaşayabileceği hiçbir şey onu durduramaz, Elif. Seni de bu kategoriden saymamasının tek sebebi sana karşı bağımlı olması."

Araya boşluk girmiş ve bir sonraki soruma geçmişti. Bu soru ise Siraç'ın geçirdiği krizler hakkındaydı.

"Bunu o anlatmadan söyleyemem. Yapamam, bu asla sorumluluğunu alabileceğim bir sır değil." Levent Bey'in üzgün sesi zihnimde yankılandı sanki.

"Kendisi anlatmadan konuşmam beni hayatından silmesine sebep olacaktır. Yeterince risk aldım."

Bir kere daha reddedilirken sabah hissettiğim o azim ve umuda bir darbe daha vurulmuş gibi hissettim. Levent Bey de beni tamamen çaresizliğe düşürmenin fayda vermeyeceğini düşünmüş olmalıydı ki, bundan sonraki satırlarda önüme küçük de olsa çareler sunmuştu.

"Yine de seni çaresiz bırakmayacağım. Burada kriz anında doktorunun önerileriyle ilgili raporu var. Aynı zamanda sana bu kitabı tavsiye etti."

Bahsettiği kitabın masanın biraz ilerisinde durduğunu fark ettim. Kitabın üstünde kocaman harflerle "Beden Kayıt Tutar" yazıyordu.

"Şefkatin ve sevginin iyileştiremeyeceği hiçbir hastalık yok, kızım. Kriz anında ondan korkuyorsan bunu bana söyleyebilirsin ama eğer korkmuyorsan artık kendini bağlamasına izin verme."

Bahsettiği raporu aldığımda ellerimin titrediğini fark ettim ve ilk defa kapının kapanmasını umursamadan kendimi bir koltuğa bıraktım. Sevdiğim adam bu rapor kayıtlarında *hasta* olarak geçiyordu ve onun hakkında kriz anına dair bazı detaylar benim öğrenmemem için sansürlenmişti.

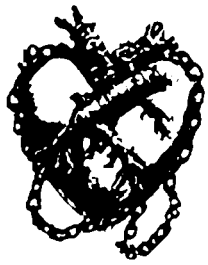
"Biliyordun," diye mırıldandım kendi kendime. "Kolay olmayacağının farkındaydın. İdrakindeydin her şeyin."

Krizlerin, yaşanabilecek olayların ve daha nicelerinin... Sonra okudum; anlayana kadar, kendimi çaresiz hissettirmeyecek bir yol bulana kadar ve en çok da sevdiğim adamı kurtaracak bir yol bulmaya çalışarak. Okuduklarımdan anladığım tek şey ise yeterince müdahale edilemediğiydi çünkü buna izin vermemişti. Kendine asla yaklaştırmadığı ve yaklaşana da zarar verdiğine dair ciddi uyarılar vardı.

Kriz anında içinde bulunduğu anı yaşayamayan *hasta* için kayıtlara göre onu yaşadığı ana geri getirmek için bütün duyusal uyaranlar kullanılmış, tetikleyiciler ortadan tamamen kaldırılmıştı ama ortada büyük bir sıkıntı vardı.

Hasta hiçbir zaman kendini *güvende hissetmemişti.*

İşte, tam da bu yüzden hiçbir zaman tedaviyi kabul etmemişti.

6
SORGU

Karganın sessizce izlediği bazı günler vardı. Böyle günlerde ***öfke, kibri*** *tetiklediğinde Ouroboros döngüsüne*[1] *girerdi.*

Siraç ilk adımı attıktan sonra her bir kurul üyesinden karşılık alacağının farkındaydı. ***Kibrini*** *doğuran ise artık adım atmadan hamlelerini bertaraf edecek kadar güçlü olmasıydı.*

En son yaptığı hamleler ise kurulu tamamen çıldırtmıştı. Arnavutlu'nun onu ihalelerden çıkarmasına karşılık olarak onun uyuşturucu anlaşmalarını öyle bir bozmuştu ki, artık tüm kurul üyeleri hesaplarına erişim ihtimalinden korkuyorlardı.

Uyuşturucu ortaklarının her birinin banka hesapları birden boşaltılmış ve paralar Arnavutlu'nun hesaplarına aktarılmıştı. Bu küçük müdahale, ortakların kulaklarına havale edilince ortalık karışmıştı.

Zeytinci'nin sera kundaklamasına karşılık olarak aldığı ise gözü gibi baktığı çiftlik evinin yanmasıydı. O araziyi satın alabilmek için çok ailenin sebebi olmuştu. Şimdi ise kül olmuş bir toprak parçasından ibaretti.

Dahası da olacaktı. Dahasına da hazırlanıyordu. Her birinin evine kurduğu sistem sayesinde her anlarını gözetliyordu. Hepsinin şirketlerinde adamları vardı. Hisseleri, yaptıkları legal ve illegal işlerinin tümü avucunun içindeydi.

Bam tellerine basmak için adım adım ilerliyordu ama asıl mesele, müdahale edemediği tek yerdeydi. Bu noktada birincisi asla tahammül edemediği, ikinci ise beklenmedik olan olaylar yaşamıştı.

İlk olay Emir'in bilerek, bu misillemelere karşılık olarak damarına basacak tek çareye başvurup bir sevkiyat daha hazırlamaya başlamasıydı. Bunu yapmasının tek sebebi yüz yüze gelecekleri bir yer aramasıydı çünkü bunu bir tuzak olarak kullanacaktı. Çünkü Siraç'ın ona izin vermeyeceğini biliyordu.

---

[1]Ouroboros, kendi kuyruğunu ısıran yılan şeklinde resmedilen bir semboldür ve kendini yiyerek yeniden yaratmayı temsil eder. Ouroboros döngüsü ya da sendromu da ismini bu sembolden alır. Sürekli bir döngünün içinde bulunma hâlidir. (Editör Notu)

Sevkiyat tırındaki çocukların çipleri çıkarılmayacaktı. Vuslat bu hamleyi bekliyordu ve elbette misillemesini yapacaktı ama Emir'in onun tek açığını yakalaması ***öfkesini*** *tetiklemişti.*

Bir şeye direkt engel olamıyorsanız ona giden bütün yolları engellerdiniz.

Önce sevkiyat taşıyıcılarını öldürdü, sonra ise sahte de olsa sevkiyatı kabul eden müşteriyi bulmak için yurt dışına çıktı. İrlandalı müşteriyi öldürmek için girdiği zahmet, saf bir acımasızlık ve aynı zamanda yeni bir düşman kazanmaktı çünkü adam güçlü bir mafya ailesinin küçük patronlarından biriydi. Yine de yaptı.

Baş ederdi, baş edecek kadar güçlüydü ama bu kadar hızlı ilerlemesi, uçan kargaya bile uğursuzluğun en büyük alameti gibi geldi.

Bu yüzden karga bir kere daha harekete geçti.

Vuslat için beklenmedik olan kısım bu noktada başlıyordu. Çakılı, kendisi de hedef alınmış olmasına rağmen hâlâ bir misilleme yapmamıştı. Tasmasını tutanın bir saldırı yapacağını düşünüyordu. Böylece onu avlamak kolaylaşacaktı. Ona dair ilk istihbaratı aldığında harekete geçmesi de bu yüzdendi.

Görünen oydu ki bilinmeyen düşman da harekete geçmişti.

Çakılı, düşmanlarını yakalayınca önce işkence edip sonra da dövüştürmeyi çok severdi. Bunun için gizli yeraltı dövüşleri düzenlediği büyük bir sistemi vardı. Önce küçük dövüşler, sonra büyük ölümlere sebebiyet veriyordu.

Bu dövüşlerden birini kurdukları köle sisteminden bir çocuğa yaptırdığına dair bir istihbarat aldığında mekânı basana kadar gözü hiçbir şey görmemişti ama ilk defa garip bir tuzağa düşmüştü.

Bilinmeyen düşman, yani karga olan ona saldırmadı. Sadece bir bilgi ulaştırdı.

İlk defa mekânda onu karşılayan yalnızca boş bir ring, ringin içerisinde ise bir fanustaki çiçekti.

Çiçek solmuş gibiydi ama not daha eski ve büyük bir yaşanmışlığa aitti. Notta şöyle yazıyordu:

"Üzülüyorsun çiçeklerin solmasına, biliyorum ama anlamıyorsun. Senin güzelliğinin yanında her çiçek solup gidiyor. Bu da cana gelse, bu da ölmeye mahkûm. Zaten güzelliğin karşısında ben dâhil mahkûm olmayan yok gibi... A.N."

Siraç ne olduğunu anlamlandıramasa da bir şekilde bunun o bilinmeyen düşman tarafından yapıldığını biliyordu. Sıkıntı, bu çiçeğin bir misilleme olmamasıydı.

Bu sevgiliye bırakılan mahrem bir hediyeydi. Aynı zamanda da karganın uyarısıydı.

Kontrolünü kaybederek izleme bu yolu, diyordu.

Çünkü sen de benim gibisin. Bu yolda kendini de sevdiğini de harcayacak kadar öfkene kapılıp gideceksin.

Bu uyarı ne yazık ki geçmişten gelen bir tecrübeydi.

...

Cahillik mutluluktur sözünü anlamaya başlıyordum. Bir şeyi ne kadar bilmek isterseniz isteyin, kimse sizi öğreneceğiniz ana hazırlayamıyordu. Siraç'ın hastalığı her neyse -ki bunun psikolojik bir hastalık olduğu neredeyse netleşmişti- bunun hakkında bir şeyler öğrenmek beni derinden etkilemişti.

Özellikle güvende hissetmediği bir ortamda saldırganlaştığına dair raporları okudukça o an yanında olmak ve onu sarıp sarmalamak istemiştim.

Yalnızdı. Belki de çok korkmuştu. Zaten kimseye güvenmiyordu. Birkaç gündür ona her fırsatta koala gibi sarılma sebebim buydu. Üstelik elimde olmayan bir durgunluk vardı üstümde. En ufak bir ruh hâli değişikliğimi anında fark eden kocam, o yoğunluğuna rağmen elbette bunu da fark etmişti ama bahanem hazırdı.

Aslı abla ile öyle yoğun bir çalışma temposuna girmiştik ki, kas ağrılarımdan dolayı ilk iki gün yataktan kalkarken bile zorlanmıştım.

Siraç beni kucaklayıp küvete götürmüş ve kaslarım yumuşayana kadar sıcak suyun içinden çıkarmamıştı. Şimdi daha iyi olsam da bedenimin esnekliği üzerinde çalışmayı sürdürdüğümüz için kendimi sürekli kas ağrılarımı dindirmeye çalışırken buluyordum.

Yine de iyi oluyordu. Fiziksel acılar, zihnimin susmasına yardımcı oluyordu ama ne zaman fırsat bulup Levent Bey'in benim için bıraktığı kitabı okumaya başlasam derin düşüncelere dalıyordum. Travmalarımızın aslında bedenimize bıraktığı o büyük hasarları fark etmek beni oldukça derinden etkiliyordu.

"Travma sadece olan şey değil. Olan şey karşısında içimizde olup bitendir."

Okuduğum satırların birinde bu cümle geçiyordu. Benim de bu aralar tek öğrenmek istediğim buydu. Siraç'ın içinde vermiş olduğu mücadeleyi merak ediyordum.

Arada şirkete gidip derslere, yuvada yaz okuluna, evde ise savunma derslerine devam ettiğim bir süreç yaşıyordum. Bu süreçte Siraç hâlâ eve geç geliyor olsa da daha sakindi. Sanki öfkesi yok olmuş gibiydi ama yine de farklı bir ruh hâli vardı.

Sanki o da bir şeyler düşünüyordu ama bana anlatmıyordu ve biz tam burada kopukluk yaşıyorduk. Evliydik ama paylaşma konusunda iki yabancı gibiydik, bu duruma gün geçtikçe daha fazla içerlemeye başlıyordum.

Üstelik Levent Bey'in Ali ile ilgili teorisine inatla karşı çıkarak Ali'yi bir kere çocuklarla, bir kere de yalnız eve getirdim ama ikisinde de Siraç ne yazık ki gelmedi.

Kumar oynadığımın farkındaydım. Bu süreçte çocuğun psikolojisine de dikkat etmem gerekiyordu ama yalnız kaldığım süreçlerde düşündüğüm her an panik yapıyordum. Özellikle de bana vermiş olduğu söze rağmen kendimi sürekli *acaba mı* derken bulmak oldukça moral bozucuydu.

Normal bir evli çift gibi yaptığımız tek aktivite ilk misafirlerimizi ağırlayacak olmamızdı. Misafirlerimiz Eylül ve Demir'di. Bu çiftin buluşmasını da ben ayarlamıştım çünkü Eylül konuştuğumuz o günden beri pek de iyi değildi.

Güzel bir akşam yemeği hazırladım. Birlikte bahçede yemek yerken herkes normal bir muhabbet içinde olsa da Eylül sürekli Demir'i tersliyordu. Bu yüzden yemekten sonra kahveleri hazırlama bahanesiyle onları yalnız bıraktım. Benimkine de bulaşıkları yerleştirme işini vermiştim. Arada düzgün yapıp yapmadığını göz ucuyla kontrol ediyordum ancak beklediğimin aksine, bu işte de mükemmeldi.

Hatta fazla mükemmel olduğu için durulama esnasında makineye pek e iş bırakmamıştı.

İşi bittikten sonra arkamdan bana sarıldı. "Karım bana yemek yapmış," tedi. Tenimi solurcasına dudaklarını yanağıma bastırdı. "Hepsi çok güzel olmuş."

Aşçılığım övüldüğü için mutlu olsam da buruk hissettiren bir şey vardı, o bana böyle sarılmışken bu anlarımızın çok az olduğunu düşünüyordum. "Sana değil, misafirlere," dedim bu burukluktan sıyrılmak ve onunla uğraşmak için. "Ayrıca ilk defa yapmıyorum."

Bir kere daha yanağıma ama bu sefer dudaklarıma daha yakın bir noktaya dudaklarını bastırdı.

O böyle sarılınca tüm dünyayı unutasım geliyordu. "Dikkatimi dağıtma," diye mırıldandım.

"Özledim." Sesindeki özlem samimiydi. Bir an ona baktığımda yüzünde de aynı ifadeyi görür gibi oldum.

Nedenini bilmiyordum ama tam olarak ben de böyle hissediyordum. Yan yana olduğumuz hiçbir anımız yetmiyor gibiydi. Yine de, "Sanki her

akşam beni burada bulmuyormuşsun gibi," diyerek bastıran duygusallığımdan kurtulmaya çalıştım.

Sıkı sıkı sarılınca ağlama isteğim içimde yükseldi. "Olsun," dedi usulca. "Yetmiyor bazen."

Gerçekten de yetmiyordu. Şirketine gittiğimde bile yemek vakitleri haricinde onu göremiyordum. Kahvenin köpüklerini alırken, "Umut'u benden daha çok gördüğün içindir," dedim.

Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. Ciddi ciddi, "Umut'u mu kıskanıyorsun sen?" diye sorunca gülesim geldi çünkü gerçekten bunu düşünüyor gibiydi. Gözlerimi devirip *sence* der gibi baktım ona. Dâhi bir zihni olabilirdi ama iş duygulara gelince sınıfta kalıyordu.

Kahveleri bardaklara koymak için önüme döndüğümde, "Sen de Nergis'i benden daha çok görüyorsun," diyerek dâhiyane bir savunma yapınca kendimi tutamadan güldüm ve bu da başımı tekrar ona çevirip dudaklarını dudaklarıma bastırmasına sebep oldu.

"Siraç!" diye uyardım ama umurunda bile değildi.

"Gülme öyle!" dedi. "Gülme, ben de aklımı kaybetmeyeyim."

Geri çekildiğinde yüzünde hâlâ yetinmeyen bir ifade vardı ama hiçbir kahve hazırlama süreci bu kadar uzun sürmeyeceği için içeri geçtik. Eylül ve Demir hâlâ birbirlerine karşı soğuk görünüyorlardı.

Salonda kahveleri ikram ettikten sonra benimkine baktığımda ne yapmaya çalıştığımı fark etmiş gibi gözüküyordu ama yine de o koltukta otururken ve biz yan yanayken sonunda bu anın, sıradan bir evli çiftin yaşaması gereken bir an olduğunu bildiğim için hiçbir şey umurumda değildi.

"Gel!" dedi sadece. Bir emir değildi, ihtiyaçtı. Bu yüzden itaat ettim. Tepsiyi bırakıp kolunun altına girdiğimde elini omzuma koydu ve sırtımın bir kısmı gövdesine yaslandı.

Nefes aldığına yemin edebilirdim. Vücudundaki gerilimi çektiğimi hissedebiliyordum çünkü. "Yenge, ellerine sağlık! Her şey çok güzel olmuştu. Ev yemeği yemeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki!"

Bugün Emel teyzeye izin vermemiş, tüm yemekleri kendim yapmıştım. Buranın bir ev değil de yuvamız gibi hissettirdiği her şeyi yapmaya razıydım.

Tıpkı şu an, onun kolları arasında olmam gerektiği gibi. Siraç'ın parmakları omzumda ritim tutuyordu. Biz birlikteydik ve o sevdikleri ile beraberdi.

O sırada Eylül, "Sanki biz sana hiç ev yemeği hazırlamıyoruz," demeseydi çok daha iyi olabilirdi ama onları tam olarak bunun için çağırdığımdan önümdeki kahvemi alıp gülümsememi saklamak için uğraştım.

"Orası çok yakın, bal kazanı. Kutuplara git sen." Sinirle söylenmiş bu sözler üstüne Eylül pastadan büyük bir parça alıp ağzına attı ve tabağa bakmaya devam etti.

"Ayrıca ne ima ediyorsun?" Demir artık sinirlenmiş gibi gözüküyordu. "Sabahtan beri seninle konuşmaya çalışıyorum ama sürekli tavır yapıyorsun."

"Oraya da giderim. Umurunda olmaz senin." Eylül homurdanırken Demir hariç her tarafa bakıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Resmen trip atıyordu.

Siraç'ın başparmağını, tıpkı Ali'nin yaptığı gibi güldüğümde yanağımda oluşan çöküntünün üstünde hissettim. Ona baktığımda Eylül ile Demir'i izlemek yerine beni izliyordu.

"Ne?" dedim kısık sesle. Sadece baktı. Gözlerindeki yanan ateşin adı sevdaydı. Öyle bir bakıyordu ki saçımın teline zarar gelse dünyayı yakarmış gibi hissediyordum. Zaten yapardı da.

Başımı omzuna yaslayıp Eylül ve Demir'e döndüm. Bu konuşmanın bir yere varmayacağı belliydi. "Demir," dedim keyifli bir sesle. "Eylül senden ilgi bekliyor. Anlamak bu kadar mı zor?" dediğimde Eylül'ün gözleri büyüdü.

"Hain!"

Sırıtarak Siraç'a daha çok yaslandım. Demir ise çoktan gülmeye başlamıştı. "Bende ona karşı ilginin haddi hududu yok ki..." Eylül'ün utandığına yemin edebilirdim.

Göz göze geldiklerinde kıkırdadım. Siraç kulağıma eğilip, "Sen bir bana fenasın, biliyorsun değil mi?" dedi. Ona gülümseyerek baktım. Anlaşılan başkasıyla uğraşmam bile hoşuna giden bir şey değildi.

"Belki. Ama gerektiğinde başkasına yapmaktan da zarar gelmez."

Alnını şakağıma yasladı. Karşımızda insanların olması umurunda bile değildi. Siraç'ın aksine, ona bakarken aynı zamanda dikkatim Eylül ve Demir'deydi. Bu yüzden konuşmalarının devamını da duydum.

"Olsaydı evimin önünde değil, yuvanda olurdun."

Eylül'ün bu sözlerinden sonra Demir ciddileşmişti. Belki aralarında çözülmemiş ya da sustukları meseleler vardı ama gözleri konuşuyordu. Bu yüzden ne olursa olsun, yürekleri kavuşmak için çırpınmaya devam edecekti. Bunu kendi durumları hariç her konudan konuşmalarından bile anlayabiliyordum.

"Sen yarın sebebiyle böylesin, değil mi?"

Ne olduğunu anlayamayarak Eylül'e baktım. Yarın ne olduğunu bilmiyordum ama Eylül'ün yüz ifadesinin kızgınlıktan üzüntüye geçişini izlerken benim de keyfim kaçmıştı.

Demir'in ise surat ifadesi yumuşadı. "Seninle gelebilirim, bal kazanı."

Eylül, "İstemez!" dedi ama suratından hüzün akıyordu. Sorgularcasına Siraç'a baktığımda onun da daha yeni sakin olan yüz ifadesinin sertleştiğini fark ettim. Ona baktığımı fark etmesine rağmen dönmedi bana. Gözleri Eylül'e, daha doğrusu hüznüne kilitlenmiş gibiydi.

"Yarın ne var?" diye sormama rağmen, "Boş ver, Elif!" diye geçiştiren Eylül'ün tepkisiyle bir daha kimse bu konuyu açmadı ama belliydi. Yarın her ne varsa hem yanımdaki adam hem de Eylül'ün yas tuttuğu bir meseleydi.

Ertesi sabah spor yapmadan yuvaya geçmem gerekiyordu çünkü çocuklara dışarıda oyun eşliğinde yaptırdığım bir etkinlik vardı. Bu yüzden Siraç beni yuvaya bıraktı.

Klasik bir güne uyanmış gibiydik. Gece yoğundu, sanki kafasındaki tüm düşünceleri silmek istercesine, sadece benimle nefes alıyormuşçasına tüm bedenimle ilgilenmişti ama ilk defa bir sabah üşümüştüm çünkü dün hissettiğim yas bugün tamamen aramızdaydı.

Bu yüzden beni yuvaya bıraktığında kapıyı açarken gideceğini sandım ama o da benimle birlikte arabadan inince şaşırdım. Çocuklardan ilk Ali onu fark etti ve koşarak yanımıza geldi.

Siraç onu tereddüt etmeden kucaklarken, "Pabucum dama mı atıldı, Ali'm?" dedim. Onların bir aradaki görüntüsü her daim beni aşırı duygulandırıyordu. Üstelik uzun zamandır yan yana gelmelerini arzuluyordum.

Birlikteyken o kadar güzellerdi ki, Ali'nin o minik parmaklarıyla Siraç'ın yüzüne dokunması sabahtan beri gülmeyen Siraç'ın yüzünün gülmesine sebep oldu.

"Merhaba!" dedi Ali.

Siraç başını o minik ele yasladı. "Merhaba Ali, nasılsın?"

Ali ise onun karşısında utandı. "İyiyim!" derken takındığı tavrı tam manasıyla sevilesi, ısırılasıydı. Aniden, "Biz Elif'le oynadık ama sen yoktun," dediğinde dudaklarımdaki gülümseme soldu.

Siraç'ın gülüşü ise tamamen yok olmuştu. Kısa bir an bana baktığında ne söyleyeceğini merak ettim. Çocuğa bahane bulmak zor değildi ama yine de kalbini kırmamasını istedim.

Neyse ki ondan nadiren duyduğum şefkatli bir sesle, "İşlerim vardı, Ali," dedi. "Hem sen burada arkadaşlarınla çok güzel oyunlar oynamıyor musun? Bir dahakine Elif ablan onları da çağırır."

Ama bu sefer benim kalbim kırılmıştı çünkü bu cümleler, niyetime karşı ilk yenilgim gibiydi. Üstelik biliyormuş gibi hissettirmişti.

Umuduma karşılık aldığım darbenin daha da şiddetli olduğunu hissettim. Kızdım. Öfkelendim. Üzüntümü örtbas etmek içindi, biliyordum ama durduramadım kendimi.

"Biz oynarız, Ali'm!" dedim. Siraç'ın kollarındaki Ali'ye uzandım. "Siraç abinin işleri varmış." Çocuğu kucağından alırken yüzümdeki ifadeyi kontrol edemiyordum. Ali de karşımdaki beyefendi de tepkimi anlamlandıramadılar.

Kendimi açıklamak zorunda değildim. Sadece o anlarda ilk defa tek başıma mücadele veriyormuş gibi hissediyordum. "Şimdi de gitmesi gerekiyor zaten."

Siraç'ın kaşları çatıldı. Ruh hâlimdeki değişikliği, "Ne oldu..." diye sorgulayacakken tam o sırada Burak Hoca seslendi.

"Elif Hocam, çocukları iki gruba mı böleceğiz?"

Burak Hoca, kışın çocukların gittiği okuldaki sınıf hocalarından birisiydi. Yazın ise çocukların beden eğitimi öğretmenliğini üstlenmişti. Genç ve efendi biriydi, çocukları çok seviyordu ama evli değildi. Murat Komiser konusunda ders aldığım o günden beri fazlasıyla mesafemi koruyordum ama tam bu sırada seslenesi tutmuştu.

Siraç'ın yeni bir hedef tahtası bulmuş gibi adama kilitleniş anını gördüğümde elimi alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. Üstelik Burak Hoca da kocamın yüz ifadesini gördüğü anda gülümsemeyi kesmişti.

"Kim bu adam?"

Buz gibi ses tonunu duyduğum anda alarm zilleri benim için çalmaya başladı.

"Beden eğitimi öğretmeni."

Düz sesime karşılık bana döndüğünde öfkeli bir boğadan tek eksiği önünde kırmızı bir bayrak sallamıyor olmamdı. Çenesi sıkılmıştı, yüz ifadesinde bariz bir öfke vardı.

Yeni hedef belirlendi.

"Neden sana sesleniyor?" Sanki bana seslenmiyor da daha çok adımı şiir günlüğüne yazıyormuş gibi söylemişti bunu. Eğer gerilmemiş olsaydım bu hâline gülerdim.

"Burada öğretmen olduğum için." İstediği kadar kendi kendine kurulabilirdi. Şu an umurumda değildi. Bu açıklamamdan sonra Burak Hoca'ya döndüm.

"Geliyorum, hocam," dedim yüksek sesle. "Gerisini ben halledeceğim."

Tekrar benimkine döndüğümde yine Burak Hoca'ya kilitlendiğini gördüm. Dikkatini bana vermesi için önüne geçsem de boyum kısa olduğundan aynı zamanda seslenmek zorundaydım.

"Gitmelisin," dedim. "Burası yoğun olacak."

Bakışları bana dönünce ikimiz de birbirimize bakıp kaldık. Onun öfkesinin nedeni belliydi ama benimki onun nezdinde belirsizdi. Bu yüzden eğilip yanağıma dudaklarını bastırırken, "Geldiğimde konuşulacak," diyerek hesap soracağının sinyalini verdi.

Geri çekilip Ali'nin başını okşadı. Ben ise hiçbir şey söylemedim çünkü konuşulacaksa bu tek başıma benim hesap verdiğim bir konuşma olmayacaktı.

İşime dönerken tek düşündüğüm buydu ama daha çocukları yeni gruplara ayırmışken bu sefer de Nergis tarafından çağrıldım.

Yuvanın bahçe kapısının önünde Eylül duruyordu. Simsiyah bir takım elbise giymişti. Sanki bir cenazeye gidecekmiş gibi bir hâli vardı.

Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığım sırada sözümü kesti. Sanki zorla cesaretini toplamış gibiydi. "Elif," dedi tereddüt dolu bir sesle. Bal rengi gözlerindeki hüznü gördüm. "Bugün benimle bir yere gelir misin?"

Normalde bugün çok yoğundu, etkinliğin sorumlusu bendim ama Eylül öyle kötü durumdaydı ki yanında olmaktan başka çarem yoktu. Bunun dünkü konuşmayla alakalı olduğunu fark ettim.

Hemen onu onaylamak için başımı salladım. "Nereye istersen. Ne oldu ama?" Nergis'in üstünde de bir gerginlik vardı. Bakışlarım ona kaydığında sadece beni onaylamak için başını salladı.

Eylül'e döndüğümde yüzündeki acı barizdi. "Sadece bugün sana ihtiyacım var."

"Siraç'a haber vermem gereken bir durum var mı?" diye sordum Nergis'e bakarak. En küçük bir hareketimin bile büyük kayıplara mal olacağını biliyordum çünkü.

Nergis başını olumsuz anlamda salladı. "Bugün Eylül Hanım'ın her isteğine onayı var."

Böylece yola çıktık. Arabaya biner binmez Eylül'ün ellerini tuttuğumda buz gibi olduklarını fark ettim. "Neler oluyor, söyleyecek misin?" dedim. Bana baktı. Acısı elle tutulur cinstendi. "Bu aralar hassas olmamın en büyük sebebi annemin doğum günü olması." Derin bir iç çekti. Konuşurken sesi titriyordu. "Onu bugün ilaçsız bırakırlar ve ziyaretlerimin en zoru bugün oluyor. Çoğu zaman kaldıramıyorum." Gözleri doldu Eylül'ün. O böyle yıkık dökük bir çocuk gibi gözükürken karşısında metanetli durmak çok zordu.

"Seninle de geçen gün konuşunca, biraz olsun sana bahsedince senden bu fedakârlığı isteme cesaretinde bulundum."

Kendini kastığını, elinin yumruk olmasından anlayabiliyordum.

"Yuvaya geldim çünkü Siraç görseydi anlardı hâlimi. İzin vermez, biliyor musun?" dedi gözlerinden bir damla yaş süzülürken. Şimdi yalnız hissetmesinin sebebini daha iyi anlıyordum. Annesinin hasreti sarmıştı dört bir yanını ama ona ulaşamıyordu. "O da Demir de üzüldüğümü hissettikleri anda beni engellerler. Bu yüzden Demir'e de tüm kapılarımı kapattım. Tek derdim onun sebepleri değildi."

Karşımda küçücük bir çocuğa dönüşmesini izledim. "Elif..." dedi yüreği gibi sesi de titrerken. "Ben annemi çok özledim. Onu her hâliyle çok özledim." Son cümlesiyle birlikte ağlamaya başladığında onunla birlikte ağlamamak için kendimi çok zor tuttum.

Kendime çekip ona sımsıkı sarıldım. Kısa yolculuğumuz boyunca sessizce döktü gözyaşlarını. Çaresiz olmak o kadar kötüydü ki sadece sırtını sıvazlayabildim. Acısını almak için sözlerim yoktu. *En azından yanında* desem bile varlığının acısını o kadar yoğun yaşıyordu ki yokluğundan bahsetmek daha kötü ederdi onu.

İki sokak sonra iki katlı bir kliniğin önünde durduk. Üstünde hiçbir şey yazmıyordu. Sadece önünde iki koruma dikiliyordu.

Gür ağaçların olduğu bir bahçeden geçerken Eylül çok sessizdi. Ne yapacağımı, nasıl destek olacağımı bilmiyordum ama elimi sımsıkı tutarken yanında olmam gerektiğinin farkındaydım.

Birlikte içeri girdiğimizde bizi genç bir kadın karşıladı. Üstünde doktor önlüğü; gözlerinde kalın, siyah çerçeveli gözlük vardı. Elleri ceplerinde, iki resepsiyon görevlisiyle konuşuyordu. Bizi görünce yüzü önce şaşkın, sonra da endişeli bir ifadeye büründü. "Eylül Hanım!" dedi sıkıntılı bir sesle.

"Bugün gelmemenizi tavsiye ettiğim bir mesaj atmıştım size. Almadınız mı?"

İçeride sakin bir fon müziği çalıyordu. Gri ve tonlarıyla döşenmiş giriş insanı sakinleştiriyordu ama yanımda dimdik duran Eylül ile karşımdaki doktor oldukça gergindi.

"Çok mu kötü, Serpil Hanım?" diye sordu Eylül tereddütle. Yüzünde gözyaşlarının izleri vardı. Her daim neşenin izleri olan yüzüne hüzün hiç yakışmamıştı. Serpil Hanım bir şey söylemedi. Zaten surat ifadesi her şeyi anlatıyordu. Eylül sakin bir kabulleniş anı yaşadı. İlk defa neşesinin ardında yatan hüznü hissediyordum.

"Yine de onu göreceğim," dedi. "Doğum gününde yalnız kalmasını istemiyorum."

Doktorun da benim de söyleyecek sözümüz yoktu çünkü son karar onundu. Üst kata çıktık ve Serpil Hanım'ın el iziyle açılan otomatik kapılardan geçtik. Her kapının ardında ferah renklerle döşenmiş, rengârenk boyanmış, çiçeklerle dolu odalar karşılıyordu bizi. Üstelik hepsi boştu.

Eylül'ün bu odalara hüzünle baktığını hissettim.

Merak etmiştim ama bir şey soramadım. Eylül ise sanki hissetmiş gibi bu odaların neden böyle boş olduğunu açıkladı. "Annem çiçekleri çok sever. Hep en güzel çiçeklerin sonbaharda açtığını söylerdi. Babam bu yüzden ölmeden önce her mevsime özel ayrı ayrı çiçek odaları yaptırdı. Belki hatırlar diye." Her cümlenin ardından kendini sakinleştirmek için kısa bir es veriyordu. "Ama artık çiçekleri bile hatırlamıyor."

Söylenecek söz yoktu. Sadece sessizce yasma ortak oluyordum.

Son kapıya ulaştığımızda Serpil Hanım, "Bundan sonrası sizin," dedi. Eylül'e baktı. "Gerektiğinde çağrı düğmesinin yerini biliyorsunuz."

O an Allah'a acil durum düğmesine basmak hiç gerekmesin, diye dua ettim çünkü doktorun bunu söylemesi bile Eylül'ün yüzünün acıyla sarsılmasına sebep oldu. Yine de doktoru başıyla onayladı.

Kapı açıldığında dar bir koridorla karşılaştık. Neşeli renklerin aksine burası griye boyanmıştı. Üstelik yeterince ışık almadığından loştu. Sanki solmuş bir kadını tasvir ediyordu. Ürperdiğimi hissettim.

Burada yas tutan bir ruh vardı, hissedebiliyordum.

Eylül dudakları titrerken elimi hiç bırakmadan girdi o koridora. Kapı ardımızdan kapandı ve nahif bir kadın sesi karşıladı bizi. Koridor boyunca yankılanıyordu.

"Bebeğin beşiği çamdan, yuvarlandı düştü damdan."

Eylül bu yası duyduğu an yüzü acıyla sarsıldı. Ninni değildi, hayır. Bu yas tutan bir annenin acısını dile getiriş şekliydi. "Yapma, anne!" dedi Eylül kendi kendine. "Bari bugün yapma."

"Bey babası gelir Şam'dan,"

Bana tutunarak kalan yolu tamamladı. Kapı açıktı. Aralıktan bal rengi saçları yatağın üstüne dökülecek kadar uzun olan kadını gördüm ilk. Yatağın üstünde bağdaş kurmuş, oturuyordu. Elinde bir yastık vardı. Bir çocukmuş gibi onu sallıyordu.

Yüreğimin sıkıştığını hissettim. Eylül onu görünce çökmüş omuzlarını dikleştirdi ama sessizce gözyaşı döküyordu. Sonra elindeki yastığı gördü. Ağlaması daha da şiddetlendi.

"Nenni nenni, nenni bebek oy!"

Eylül konuşmak için ağzını açtı. İki elimi de sımsıkı tutarken benden güç almak istediği açıktı. "Annem!" diyerek ona seslendiğinde Melek Hanım başını kaldırdı ve hayatımda gördüğüm en güzel kadın ona ışık saçan bir şekilde gülümsedi.

Oysa gözlerinde hâlâ parıldayan gözyaşları vardı. "Hoş geldin, benim sonbaharım," dedi. "Hoş geldin!"

7
BERTARAF

*Karganın, **öfkenin kibre** galip gelişini izlediği bir günde Vuslat, Emir'i sıkıştırmak için güçlü bir adım atmıştı. Bugün bir hezimet yaşanacaktı.*

Vuslat kulaklığı kulağına yerleştirdiğinde herkes dikkatli bir şekilde onu izliyordu. "Uraz," dedi acıması olmayan bir zevkle. "Benim uysal köpeğim. Tasmanı salmanın vakti geldi."

Demir keyifli bir yüz ifadesiyle ekrana bakıyordu.

Uraz'ın beyaz bir mendille ensesini silişini ve kurulun bu seferki toplantı yeri olan, Palalı'nın Liva'daki siyah beyaz taşlarla döşenmiş malikânesine girişini izlediler. Bu, kameralardan onu izledikleri son andı.

Sonra Uraz'ın elindeki çanta, üstündeki kravat ve gözlüğündeki mikro kameralar devreye girdi. Kamera odasındaydılar. Umut, Siraç, Demir ve tesadüfi bir şekilde ziyaret için bu anı seçen Levent operasyonu izliyorlardı.

Her açıdan görüntüleri gösteren geniş ekranların önündeki masanın üstüne ellerini koymuş, oltasındaki yemini izliyordu Vuslat. Geniş gövdesini saran silah askıları, siyah gömleği ve askılardan sarkan şarjörleri dolu silahlar. Hepsi gerçekleşmeyi bekleyen tehdidini anlatıyordu.

Uraz konuşamıyordu ama Vuslat'ı gayet iyi duyuyordu. Bu yüzdendi beti benzinin atışı.

"Bu iş çok zor olacak," diye fısıldadı Uraz. Tasmasını tutan bekçisi hariç kimse bu serzenişini duymadı ama o zaten kendi kendine sayıklıyordu.

Üç koruma tam önlerinde durup el dedektörleriyle tüm vücudunu taradılar. Hiçbir şey bulamadıklarında Uraz hayal kırıklığına uğradı. Üzerinde elektrikli uyarıcı ve onun bildiği, bilmediği kameralar vardı.

Tek bir tuş... Omurgasına yapıştırılan uyarıcılarla cehennemi boylaması an meselesiydi.

"Terleme, Uraz!" dedi cehenneminin bekçisi. Güvenlik görevlileri geri çekildi. Uraz'ın duyduğu sesle nefesi kesilir gibi oldu. "Daha ecelin gelmedi, bana seni ziyaret etmek için sebep verme," derken sesinde sahte bir sakinlik vardı.

Uraz ürperdi ve yönlendirildiği geniş koridorda ilerledi. Arkasında iki koruma vardı.

Koridorun her iki tarafına yerleştirilmiş birbirinden değerli tablolar, Palalı'nın tarihî eser kaçakçılığı günlerinden yadigârdı. Uraz'ın gözleri bu değerli eserleri görmedi ama kameralar hepsini tek tek kaydetti.

Palalı, Vuslat'ın tasma taktığı ilk kişiydi ama onların dünyasında ipler, elinde tuttuğun kozlar kadar kalındı.

Vuslat ipleri tuttu, Uraz koridor boyunca ecel terleri dökerek yürüdü. Koridorun sonundaki siyah kapılar açıldı. Merdivenden inerken elindeki çantayı sıkı sıkı tuttu. Kırmızı tek bir alarm lambasıyla aydınlatılmış siyah koridorda yürürken Demir konuştu:

"Bu adamda rol yeteneği yok. Korkusundan neredeyse ruhunu teslim edecek." Sesi gerçekliğin ardında eski neşesinden oldukça uzaktaydı. Bugün yas tutuyordu.

Eylül için. Annesi için.

Üvey teyzesi için.

"Ölsün," dedi Vuslat, Uraz'ın duyduğunu bilerek. "Bana iş çıkarmamış olur." Onu kaybetmenin kendisine bir zarar vermeyeceğini, değerinin ne kadar az olduğunu Uraz'a duyurarak ona psikolojik baskı uyguluyordu.

Nitekim bu baskı işe yaradı ve Uraz olduğu yerde dikleşti. İşe yaramasaydı yaşayacakları, yakalandığı yerde ayrıntılarıyla öğretilmişti ona.

Gri oda. Yerdeki kurumuş kan izleri. Kırmızıya dönen ışıklar. Duyduğu acı dolu çığlıklar. Kendi çığlıkları.

Uraz bir daha oraya gitmek istemiyordu. O kâbusu bir daha yaşamak istemiyordu. Gümüş kulplu, çift başlıklı siyah kapılara ulaştıklarında iki koruma önüne geçti. Kapılar onun için açıldığında Uraz ilk defa tüm kurulla kendi mekânlarında yüzleşti.

Hepsi kırmızı, altın varaklı koltuklarına kurulmuş; oval masanın etrafında bir tartışmanın içerisine girmişlerdi.

O girince kurul sessizliğe büründü. Arkasında Azrail'in gölgesini hissetmişler gibi ölüm sessizliği çöktü toplantı odasına.

Palalı, Uraz'la göz göze geldi. Kimin tarafında olduğunu biliyor ama ne için orada olduğunu bilmiyordu. İkisi de tuzağa düşmüşlerdi. Biri kaybettiği evladıyla, diğeri ise yaşayan evladıyla... Palalı, Vuslat tarafından öldürüldüğünü sandığı oğlunun yaşadığını öğrendiğinden beri Vuslat'ın avucunun içerisindeydi.

Üstelik sadece bu da değildi. Öldüğünü sandığı oğlu her şeyi ötmüştü. Tüm kartelleri, bağlantıları, hatta sadece ona söylemiş olduğu şifreleri...

O gün bugündür Palalı, kurulun giriş anahtarı olmuştu. Bu kurulda herkes birbirine ihanet ediyor ama en büyük ihaneti Palalı yapıyordu.

İki köstebek kısa bir süre bakıştılar, ev sahibi olan Palalı ayağa kalkmaya tenezzül etmedi. "Hoş geldin, Uraz," dedi sadece.

Uraz başını eğip saygısını sundu. "Hoş buldum, Yusuf Bey," dedi. Sonra gözleri asıl sebebine kilitlendi. Emir koltuğa kurulmuş, keyifli bir şekilde purosunu içiyordu. Keyifliydi çünkü burada bir tek o, Vuslat'ı alt edebilecek hamleyi gerçekleştirmişti. Geri kalan herkes mutsuzdu.

Keyifli bakışları Uraz'a değdi ve kameralardan yansıyan görüntü karşısında Levent, Siraç'ı izledi.

Mimik bile oynamamıştı yüzünde. Buz gibi bakışlarla, kaskatı bir çehreyle çocukluğunun sebebine bakıyordu.

Eskiden olsaydı buradan çıktıkları anda onun seraya gideceğini ve kana bulanmadan, mezarlığı ziyaret etmeden geri dönmeyeceğini bilirdi. Şimdi ise önünde sonunda Elif'ine gidecekti. Biliyordu Levent. Bu yüzden onu merhametiyle izledi.

"Çantayı masanın üstüne koy, Uraz. Sesinin ayarına da dikkat et. Bir kez daha titrerse çarpıldığını düşüneceğim." Ses tonu buz kesmişti. Uraz ikiletmeden çantayı masanın üstüne koydu ama bu Vuslat'ın sözlerini tamamlamasına engel olmadı. "Çivi çiviyi söker derler. Ben de çarpılmana izin vereceğim."

Uraz'ın teni sararsa da elindeki mendille alnını bir kez daha silmekten başka bir şey yapamadı. Beş adam onu şüpheli bakışlarla izlerken, "Benim buraya ne için geldiğimi Yusuf Bey açıklamış olmalı," dedi.

Tüm gözler Uraz'dan Palalı'ya kaydı. "Vuslat'la ilgili hepinizin araştırma yaptığını biliyorum. Özellikle sen..." dedi Palalı, İbrahim'e bakarak. Çakılı defalarca ölümden dönmüştü. "Sen onun yaptıkları arasında bir bağ kurmamızı istiyordun. Biz ise onu bir böcek gibi ezmek."

Çakılı'nın istediği bu değildi aslında. Aldığı talimat bu şekildeydi. Buradakilerin arasında hamle yapmayan tek kişi de oydu. Talimat alıyordu. Bu sefer ona vadedilen büyük bir ödül vardı.

Gözünü bu ödüle dikmişti. Emir ise koltuğuna göz dikildiğinden habersizce yaslandığı yerde duruşunu dikleştirdi. İstediğini duyunca kulakları dikilmiş çakallar gibiydi.

"Geçen gün bize gizli davaları yürüten birimden bir haber uçuruldu. Uraz'ın bürolarından birine bir aracı tarafından belgeler teslim edildi."

Uraz'ın büroları yalnızca avukatlık üzerine değildi. Kurduğu altyapı şirketi bünyesinde, milletvekillerinden yüksek sosyeteye kadar herkesin şantaj dosyaları elindeydi. Dosyalar Emir'den geliyordu. Hem onları bu bataklığa düşürüyor hem de paralarını tehditle değil, kendi istekleriyle alıp onları kurtarıyordu.

Uraz bu bağı genişletmek için Emir'in tüm şebekelerine el atmak istemişti ama Vuslat, el altından her işi yürüttüğü ana şirketin, önce bilgilerini müvekkillere ifşa etmiş, sonra da avukatların karşı taraftan para aldığı anlaşmalarla şirketi bataklığa sürüklemişti.

Avukatlar parayla, müvekkiller de yok edilen şantaj dosyalarıyla ortadan kaldırılmıştı. İşte, bu yüzden Uraz'ın neredeyse tüm büroları kapatılmıştı.

Yine bu yüzden kurul şaşkınlığa kapıldı çünkü kalan tek büro Ankara'nın merkezinde, Vuslat'ın elinin üzerinde olduğunu bildikleri yerdi.

Palalı konuşmaya devam etti: "Vuslat'ın aylardır uğraştığı bir dava varmış. Bu yüzden Uraz'ın üstüne bu kadar gitmiş. Yine bu yüzden evliliğini bir gösteriye dönüştürmüş," dediklerinde Levent Bey'in kaşları çatıldı.

"Ne yapıyorsun, evlat?" dedi ona doğru yönelip. Siraç ise ona hiç bakmadı.

"Bulandırıyorum." Öğrendikleri bilgiyle sarsılan kurul üyelerini gösterirken yüzündeki ifade güce dair saf bir kibirdi. "Suyu bulandırıyorum ki benim yolumu asla anlamasınlar. Yakın bir vakitte elbette biri bu haberi onlara uçuracak. Benim ise onları, her şeylerini yok etmeden önce sessizliğe ihtiyacım var."

Sessizlik, avın kalp atışlarının duyulmasına sebep olacaktı. Yer altına inecekti Vuslat. Bu sefer mecazi anlamda da değildi. Daha önce götürüldüğü yer altına girmesi gerekecekti. Çipli olan çocuklardan birine ulaşmak zorundaydı. Çip bedeninden çıkarılmadan, havaya uçurulmadan bunu yapmalıydı.

Levent, Siraç'ın parmağındaki Korkut'a ait yüzüğe baktı. "Kimin yolundasın, unutmuyorsun değil mi?" dedi. Bir an ifadesini inceledi ve devam etti: "Kimin için bu yola girdin, kimleri bu uğurda kaybettin, unutmadın değil mi?"

Siraç bir şey söylemedi. Konuşmayı, oynadığı oyunu izliyordu. Levent gözlerini yüzükten ayırmadan, "Unutma!" diye fısıldadı.

Bu uğurda Elif'i de işin içine katmıştı. Eskiden ona ait olan o evde, soyağacının dibine gömülmüş gerçekler vardı. Soyundaki günahlarını silmek için Elif'in yardımına ihtiyacı vardı. Bu yüzden bugün Eylül'ün yanında, Melek'in yatırıldığı klinikteydi Elif.

Görsün diye. Her şeyi anlasın diye. Sert yüz ifadesiyle ekrana döndü. En değerlisinin oyununu, kurtlar sofrasına kuzu postuyla oturuşunu izledi.

Emir ayağa kalkıp, "Ne diyorsun sen be adam?" diye öfkeyle lafa girdi. "Ne devası? Yine ne oyunu?" Her sorusuyla birlikte ses tonu yükseliyordu. Çakılı bu

güç gösterisini buz gibi bakışlarla izliyordu. Çünkü artık Emir'e zerre kadar itimadı yoktu.

Uraz titremeden konuşabilmek için önce boğazını temizledi. Sonra sıkı sıkı tuttu elindeki çantasını. "Efendim..." dedi endişeli bir sesle. "Bize gelen haber Anayasa Mahkemesinde görev alan önemli bir bağlantımızdan. Buraya bu haberi canı pahasına getirdi." Sesli bir şekilde yutkundu Uraz. "Vuslat'ın üstümüze çöktüğü haberi ona ulaşmamış. Şimdi korunmayı talep ediyor."

Palalı geçiştirir gibi elini salladı. "Geç oraları. Devamını, bana anlattıklarını anlat." Uraz onu başıyla onayladı ve devam etti. Başka çaresi yoktu. Çantanın kapağı açıldı, masanın üstüne minik bir dinleyici daha yapıştı.

Diğerlerinin bulunmasına karşılık küçük bir tedbirdi. Bunun farkında olmayan Uraz, titrememesi için kastığı elleriyle belgeleri sımsıkı tuttu.

"Belgelerde, geçen üç ay içerisinde tüm yabancı birimlerden saklanan bir davadan bahsediliyor. Sızdırılmış konuşmalar var. MİT'in birim içerisinde yaptığı konuşmalar." Konuşabilmek için tekrar boğazını temizlemek zorunda kaldı Uraz. "Bazı odalara girebilen muhbirlerimizin raporları. "Yeraltı" ve "korunan arazi" kelimeleri sıkça geçiyor bu konuşmalarda." Notları masanın ortasına bıraktığında başta Marilyn olmak üzere hepsi çoğaltılmış konuşmaları okudu.

Vuslat'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Gazabı, öfkesi, hırsı... Hepsi neşesi olmayan bu gülüşün ardına saklanmıştı.

"Şimdi kıvrandır onları. Sen çok iyi bilirsin nasıl olduğunu, Uraz. Müvekkillerini şantajlarla az kıvrandırmadın."

Herkes Emir'e kilitlenmiş, tepkilerini kontrol ediyordu. Burada bulunan herkesin bu adamla bir hesabı vardı. Kendisi de buna dâhildi.

"Ne kastediyor burada, Uraz Efendi?" dedi Marilyn Recep. "Bizi meşgul etme belgelerle. Sadede gel!"

Çakılı belgelere bile dokunmamış, başını öne eğmiş, tespihinin ilk taşını bir ileri bir geri itiyordu. Tıpkı düştükleri oyundaki gibi. İlerleyemediklerinin farkında olan yalnızca oydu.

Sezgileri güçlüydü Çakılı'nın. Yakında göz diktiği koltuğa bir şeyler olacağı belliydi.

"Tamam," dedi Uraz. Elindeki mendille alnını sildi. Sonra masanın tam önüne geçti ve "İki seçenek var gibi gözüküyor. O kızı..." Adını ağzına almamak için es vermek zorunda kalmıştı. "Vuslat'ın karısının evlilik süreci bir kılıf olmalı. O kız önümüze evlilikle sunuldu ama bir başka durum var işin içinde. Bu mahkeme süreci, arazi meselesi gibi örtbas edilmeye çalışılmış olabilir."

Levent'in tekrar kaşları çatıldı. Tam konuşacağı zaman Vuslat bir elini kaldırıp susmasını talep etti.

Devam etti Uraz: "Bahsedilen arazinin Konya'da olduğuna dair bir delilimiz olabilir." Bakışlar Emir'e döndüğünde Emir'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu Emir öne doğru eğilip. Purosunu yere fırlattı ve üstüne basılmış yılan gibi tısladı.

"Muhbirim, kurak bir yere ait önemli bir arazi olduğundan bahsetti. Bir de yurt dışı bağlantılarından. Yabancı birimlerin de başına üşüşeceği bir davadan. Bu yüzden ya burada ya da yurt dışında önemli bir yerde bir dava görülecekmiş. "

Nefesler tutuldu, herkes bu gerçek bilgi karşısında Emir'in vereceği tepkiyi beklemeye başladı. Bu konu karşısında en çok gerilen Levent Bey'di. Her şeyin, üstelik dava tam bitmemişken tüm gerçeklerin ortaya çıkması, Emir'in yalnızca bu tuzağa düşmemesine bağlıydı.

Ama yılan tuzağa düşmüştü.

"Benim arazimden, benim şebekemden..." dedi Emir ayağa kalkarak. "O piç kurusu beni çökertmek için bir tuzak hazırlıyor, öyle değil mi?" Gözü dönmüştü. Öfkesi, kararmış kalbi katranla köpürmüştü. "İnine girecek! Geldiği inine geri dönecek!"

Bu, korkacağı tek gerçekti. Bütün korkusu mahzenlerdeki sistemi çözmesiydi çünkü çözdüğü anda artık kozlar elinde olmayacaktı. Uraz gelmeden önce yapılan toplantıda bunu anlamıştı ama kibri, alt edilme ihtimalini asla kabul etmiyordu.

Şimdi ise mat edilmişti çünkü gerçekten böyle bir dava açıldıysa ve arazi sorgulanmaya başladıysa mahzenlerin ortaya çıkması da an meselesiydi. Bu ihtimale karşılık herhangi bir risk alamaz, sevkiyat yapamazdı.

Levent, Siraç'ın yapmak istediğini anlıyordu ama yine de bu hamleden hiç hoşnut değildi. "Yanlış yapıyorsun. Dava henüz sonuçlanmadı," dedi.

Siraç ise hiçbir risk görmüyordu. "Onların kullanabilecekleri hiçbir şey kalmadı." Baştaki anlaşmanın kendine ait kısmını ziyadesiyle yerine getirmişti. "Bundan sonra sıra sizde."

Bundan sonra sunulan yardım teklifiyle birlikte daha büyük bir güce ve dokunulmazlığa sahip olacaktı. Levent karşısındaki adamın yüzünde bunu görüyordu. Güce karşı açgözlülüğünü resmen duyumsayabiliyordu.

Bunu bilen ise sadece o değildi. Karga da görmüştü. Siraç'ın kurulla uğraştıkça öfkesiyle birlikte tetiklendiği günahlar bir bir ortaya çıkıyordu.

***Öfke kibri** doğurmuştu, **kibir** ise **öfkeyi** kavuruyordu. Karga ise bu döngüden kurtulmanın tek yolunun **kibri** alt etmek olduğunu çok iyi biliyordu.*

*Eğer kısa bir süreliğine de olsa **kibri** denklemden çıkarırsa **kıskançlık** ortaya çıkacak ve Siraç'ın bu sırada planları sekteye uğrayacaktı. **Kıskançlık**, pusudaymış gibi başını kaldırdı. Herkes tartışırken bir tek Çakılı gözünü baştaki koltuğa dikmişti.*

Karga'nın da tam olarak buna ihtiyacı vardı. Planları sekteye uğramalı, o da gönderdiği notlarla kendini anlatmalıydı.

Belki o zaman bu oğlan çocuğu anlardı. Geçmişte yaptığı hataları o da tekrarlamazdı.

"Seni hatırlıyor mu?" diye fısıldadığımda Eylül bana baktı. Yüzünde gözyaşlarının izleri, hüznün gölgesi vardı. "O beni hiç unutmadı ki..." diye fısıldadı.

Sonra annesine döndü gülümsemeye çalışarak. Oysa gözleri hâlâ yaşlıydı. "Annem..." dedi sanki ona uzun yıllar sonra kavuşmuş gibi. "Sen beni hiç unutmazsın, öyle değil mi?" dediği sırada annesinin yüzünde ona birebir benzeyen bir gülümseme vardı.

"Unutmam, anneciğim," diye fısıldadı. Elindeki yastığı yavaş yavaş sallamaya devam ediyordu. Başını eğdi. Hüzünlü gözleri bebeği olarak gördüğü yastığa değdi. "Sen de onun gibi benim bebeğimsin."

Başımı çevirdim, ağlamamı tutamıyordum çünkü asla böyle bir manzara beklemiyordum. Eylül benden uzaklaşıp yatağın üstüne, annesinin yanına oturdu ve ellerinden tuttu. Melek Hanım hâlâ gerçek olmayan bebeğine bakmaya devam ediyordu.

"Annem," dedi Eylül. "Onun hiç adını söylemedin bana? Ablam mı, abim mi?" dedi sakin bir sesle. Belki de defalarca sormak zorunda kaldığı bir soruydu.

Eylül'ün bu kadar acı çekmesine rağmen çok güçlü olduğunu kavradığım en acı verici andı bu.

Annesi başını kaldırdı, Eylül'e baktı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı Melek Hanım. Yüzündeki tebessüm solmuştu. O da kızı gibi gözyaşı döküyordu. "Doktorun söylemesini istememiştim çünkü korkuyordum."

Sonra bir an sorguladı. "Ya da öyle miydi?" derken kafasının karışıklığı bile can yakıcıydı.

Yas tutuyordu bu odada. Kaybettiği bebeğinin yasını tutuyordu. Neden korktuğunu bile söyleyemeyecek kadar kaybolmuştu. "Bilmiyorum," dedi

tekrar Melek Hanım. Eylül'e bakarken hatırlayamadıklarının acısı gözlerindeydi. Sonra sallanmaya, hayalî bebeğini sallamaya devam etti. "Hatırlamıyorum ki..." dedi olduğu yerde iki büklüm olarak. "Unuttum ki..." derken sesi bir çocuk gibiydi.

Eylül onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. Sanki biri bu güzel kadını canlı canlı mezara gömmüştü ve Eylül yaşamayan annesine yas tutuyordu.

Sessizce ağlamasının sebebi bile onu korkutmaktan korkmasıydı. Bir köşeye çekildim ve anne kızın kavuşamayışını izledim. Annesinin ona sarılmayışı yüreğimin üstüne bir taş koydu sanki.

Annesi ona sarılmayınca Eylül yavaşça geri çekildi. Köşede birkaç malzemenin olduğu bir masa vardı. Sabitlendiğini ve masanın köşelerinin ovalleştirildiğini fark ettim. Herhangi bir kesici alet de yoktu.

İdrak ettiğim gerçek, ölümle burun buruna olduğuydu. İntihar etmesin, kendine zarar vermesin diye alınan önlemlerdi bunlar. Daha fazlasını görmek istemedim.

Birkaç peçete alıp tereddütle yanlarına gittiğimde başını kaldıran Eylül oldu. Buruk bir şekilde tebessüm etti. Önce elimi tuttu teşekkür edercesine. Oysa hiçbir şey yapmamıştım. Sadece acısını izleyerek çaresizce beklemiştim ama yine de elimi minnet edercesine sıkıp ardından peçeteyi aldı. Geri çekilip önce annesinin yüzünü sildi. Melek Hanım o geri çekilince tekrar başını gördüğü halüsinasyona çevirdi.

Sanki tüm algılarını gerçekliğe kapatmış gibiydi.

Bu yüzden Eylül, "Düştükten sonra uyandığında böyle değilmiş aslında," diye konuşmaya başlayınca onu yadırgamadım. O, bu hâllerine alışkın olmalıydı. "Uyanmış. Neler olduğunu hatırlamadığını söylemiş. Esin teyzem ne anlattıysa *doğrudur* demiş sadece." Annesinin saçlarını usulca okşadı. "Aylarca hastanede yatmış çünkü beyninin hafızayı etkileyen bölgesinde hasar oluşmuş. Su topladığını söylemiş doktorlar. Ödemin patlama riski çok yüksekmiş çünkü o sırada bana hamileymiş. Doktorlar doğum yaparken sarf ettiği eforla birlikte su toplayan bölgenin patlayacağını ve onun da vefat edeceğini düşünüyormuş. Bu yüzden sezaryene almak istemişler ama narkoz verme riskini de alamamışlar."

Eylül bir bebek gibi annesinin yüzünü, saçlarını sevdi. "Yani en büyük risk benmişim..." derken yüzündeki acı ifade doğumunun bir felaket olduğuna inanmış olan kız çocuğuna aitti.

"Senin suçun değil, sen daha doğmamış bir sabiydin. Nerden bilebilirdin, nasıl engel olabilirdin?" dedim ama inandıramadım çünkü annesi ona değil, kaybettiği çocuğunun hayaline bakıyordu. "Ben doğmuşum ve

gerçekten de annemin beyninde biriken ödem patlamış." Eylül annesinin başına öpücük kondurup upuzun saçlarını ikiye ayırdı ve başının saç bitiminden başlayıp ensesinde biten tırtıklı, derin yarayı gösterdi.

O kadar kötüydü ki sanki deriyi parça parça birleştirmişlerdi ve bu yüzden bir türlü tam iyileşememişti.

"Ameliyatı tam kırk sekiz saat sürmüş." Eylül bana baktığında artık gözyaşları dinmişti. Kuru bir sesle gerçekleri anlatıyordu. "Kurtuldu ama beyninde hasar kaldı. Bu yüzden sadece onu mutlu eden şeyleri hatırlayabiliyor. O da eğer mutluysa..." Annesinin artık gülümsemeyen yüzünü izledi Eylül.

Şimdi mutlu değildi, bunu ikimiz de biliyorduk.

"Uyandığında beni değil, ölen çocuğunu sorunca her şey anlaşılmış. Yıl olarak hep o tarihi veriyor. Beni kabul etmesi üç senesini almış. O zamana kadar kucağına bile almamış." Alnından öptü annesini. "Ben annemi ilk kez üç yaşımdayken gördüm." Ağlamamak için kendimi zor tuttum. O kadar acıydı ki bu gerçekleri nasıl taşıyordu, bilmiyordum.

"Neyse ki sevdi beni," dedi Eylül annesinin yüzünü severken. "Değil mi, annem? Sen çok seviyorsun beni..." dediğinde annesi yüzünü kaldırıp ona baktı.

Melek Hanım'ın tebessümü de melekleri andırıyordu. "Sevmez miyim, annem? Anneler evlatları için yaşar, evlatları için her şeyi yaparlar," dedi. Dokunmadı, sevmedi belki Eylül'ü ama sözlerinde, bakışlarında dahi anne şefkati vardı.

Eylül'ün dudakları titredi, ağlamak istedi bu cümleden sonra. Yine de tuttu kendisini. O, benim hayatımda tanıdığım en güçlü kadındı.

Gözleri yaşlı bir şekilde bana bakarken kafamda Levent Bey'in sözleri çınlamaya başladı.

"Melek, yani Eylül'ün annesi ile Esin aynı anlarda doğum yaptılar. İki kız kardeş de aynı anda hamile kalmıştı. Melek'in çocuğu öldü, Esin'in ise daha önce üç çocuğu ölü doğmuştu. Bu sefer yaşıyor, dediklerinde inandık ama sonra bir şey oldu. Siraç dört yaşındayken Melek, Esin'in evinde delirdi. Eylül'e hamileydi o zamanlar. O gün büyük bir dehşet yaşandı, biz de Esin'in anlattıklarına inandık."

"Elif!" diye seslendi Eylül ama gözlerim yastığa sarılan Melek Hanım'daydı. Ben de o yastığa bakıyordum. Gözlerimin önünde, uçurumun kenarındaki bir oğlan çocuğu canlanıyordu. Siraç görmüş müydü o evde olanları? Hatırlıyor muydu?

Görme ihtimaline karşılık buz kesmiştim.

Bir kez daha duydum zihnimde Levent Bey'in sesini: *"Test yaptırdığımda her iki taraf için de negatifti."* Yani Melek Hanım, Siraç'ın annesi değildi. Eylül'ün babası da onun babası değildi ama o an yüreğim bu gerçeğin tam tersini istiyordu.

Esin Hanım gibi bir kadındansa evladı için delirmiş olan Melek Hanım gözümde daha gerçek bir anneydi.

Eylül tekrar ismimi seslenince ona döndüm. "Efendim, Eylül!" dediğimde ikimiz de sarsılmıştık. Tam o sırada geldiğimden beri ilk defa Melek Hanım beni fark etti.

"Hih!" dedi bir çocuk neşesiyle. Sanki bir hediye almış gibi yüz ifadesi değişmişti. "Nasıl güzelsin sen!" derken sevinçle yüzü aydınlanmıştı. Utandığımı hissettim. "Işık mı var senin yüzünde?" Bana doğru yaklaştırdı yüzünü. Sanki gerçekten yüzümde bir ışık görmüştü. "Sen birinin yolunu aydınlatmışsın, belli. Kimi aydınlattın, güzel kızım?" Bana bakarken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Sonra duraksadı. Dilim tutulmuştu karşısında. Deliler ve velilerin ince bir akıl çizgisiyle birbirlerinden ayrıldığından bahsederlerdi. Bana bakarken güzel gözlerinde bile bir farklılık vardı Melek Hanım'ın. Sanki ruhumu görüyordu.

O gülümserken ben de kendimi gülümsemek zorunda hissettim ama birden gülüşü soldu.

"Biri, biri, biri..." diye mırıldandı. Kafası karışmıştı sanki. Yay gibi kaşları çatıldı. "Biri de böyleydi." Eylül'e çaresiz gözlerle baktı. "Kimdi ki acaba, annem? Sen gibiydi," dedi yastığı bilinçsizce göğsüne bastırırken. "Kimdi?"

Eylül bir şey söyleyemedi. Onun hatırlayamadığını Eylül nerden bilebilirdi ki zaten? Bu yüzden konuyu değiştirmeye çalıştı. "Arkadaşımın adı Elif, annem. Seni görmek istedi. Aynı zamanda Siraç'ın eşi." O an istemsizce nefesimi tuttum. Siraç'ın adını duyunca vereceği tepkiyi bekledim.

Ama beklediğimin tam tersi bir tepki aldım. "Siraç kim ki?" dedi öfkeli bir sesle. Sanki yabancı bir adam odaya girmiş gibi huzursuzlandı. "Arkadaşın mı? Öyle her adamla arkadaşlık etme, anneciğim."

Eylül de ben de aynı hayal kırıklığını paylaştık.

Kaşları çatıkken bir bana bir ona baktı Melek Hanım. "Öyle her adama güvenmeyin. Sizi yüzüstü bırakırlar. Koruyun kendinizi."

Sonra bebeği olarak gördüğü yastığa baktı. "Koruyun kendinizi," diye sayıklamaya başladı. "Korumazsanız öldürürler kalbinizi. Yalnız kalırsınız, bir Allah'ın kulu da derdinize çare olmaz. Bağırırsınız..." Bir elini boğazına

götürüp sanki nefesi yetmiyormuş gibi boğazını ovuşturdu. "Kimse duymaz sesinizi. Yolunuzu karartırlar." Sallanmaya başladı olduğu yerde. "Yolumu kararttılar." Hareketleri hızlandı. Boğazındaki eli saçlarına gitti. "Yolumu kararttılar!" dedi daha yüksek sesle.

Eylül onun kendine zarar verdiğini görünce annesinin saçlarını yolan elini tuttu. "Anne, sakin! Bak, aydınlıktayız." Çaresizce annesini teselli etmeye çalıştı. "Ben buradayım," dedi ama duyuramadı sesini. Kendine çekmeye çalışsa da annesi buna izin vermedi.

Melek Hanım'ın solukları hızlanmıştı. Başını kaldırıp Eylül'e öyle derin bir acıyla baktı ki sarsıldığımı hissettim. "Neden kararttılar? Neden kararttılar yolumu?" Saçlarını daha fazla çekiştirmeye başladı.

Eylül bana döndü, yüzündeki hayal kırıklığını hayatım boyunca unutmayacağımı o an bile biliyordum. Annesini kaybetmiş bir evladın acısıydı bu çünkü annesi yine kendini kaybetmişti. "Arkandaki duvarda. Kırmızı kapağı kaldır, içindeki düğmeye bas." Doktorun bahsettiği düğmeydi bu. Kullanmak zorunda kalmış olması içimi yaktı. Yine de sözünü ikiletmedim çünkü kendine zarar vermeye başlamıştı. Kafasına vurmak istedi. Eylül izin vermedi. Eylül'ün ellerini tırnaklayarak ona zarar verdiğinin bile farkında değildi.

"Bırak!" diyordu. "Bırak, hatırlayamıyorum!"

Dediği düğmeye basalı bir dakika bile olmadan içeri dört kişilik bir ekip girdi.

Serpil Hanım başlarındaydı. "Eylül Hanım, geri çekilin!" dediğinde Eylül, annesinin ellerini bıraktı ve sarsak hareketlerle ayağa kalktı. Ona destek olmak için yanına gittiğimde karşılaştığım çaresiz bakışı, yaşananlardan çok daha ağırdı.

"Gidelim," dedi. "Daha fazlasını dinlemeye katlanamam."

Gitmeden önce dönüp son kez Melek Hanım'a baktığımda yatağa yatırılıyordu. "Ne olur!" diyordu yalvararak. "Ne olur, hatırlamama yardım edin!"

Eylül'ün sessizce ağlayışına karşılık ben de kendimi daha fazla tutamamış, ağlamaya başlamıştım ama elimden bir şey gelmiyordu. Aşağı indik. Dimdik duruşuyla girdiği kliniğin kapısından iki büklüm çıktı.

"Neden?" diyordu titreyerek. "Neden hatırlamıyor?" Bahçenin kapısına geldiğimizde bana baktı. "Neden, Elif?" derken gözyaşları sicim gibi dökülüyordu.

Sorusuna bir cevabım yoktu, ben de çaresizdim.

Kliniğin karşısında duran Demir'i gördük. Arabasının kaputuna yaslanmış, Eylül'ü bekliyordu. Bizi görünce yaslandığı yerden doğruldu. Gözleri yüzüne değdi, yasını onunla birlikte yaşadı. Bir iki adım attıktan sonra kollarını açtı varlığına kavuşmaya daha fazla tahammülü kalmamış gibi. "Gel buraya," dedi.

Eylül hiç tereddüt etmedi. Sevdiği adamın kollarına koşup sımsıkı sarıldı. Başını göğsüne gömüp hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Sevdiği adam ise aynı anda ona sarılmıştı, saçlarına şefkat dolu öpücükler konduruyordu.

"Ağlama, Eylül'üm!" diyordu. "Ben varım! Ben hep yanında olacağım."

O ağladıkça Demir de tıpkı benim gibi çaresiz kaldı. Saçlarını sevdi. Acısını dindirmek için sımsıkı sarıldı ona.

"Ne olur sen hiç unutma beni," dedi Eylül. Sesi, hıçkırıklarının arasında yalvarırcasına çıkıyor, Demir'in göğsünde boğuluyordu. "Ne olur beni bırakma..."

Yokluğun acısı öyle içini yakmıştı ki Demir'i de kendiyle birlikte yaralıyordu. "Ne olur biz birbirimizle kalalım." Demir'in de bir ailesi yoktu. Eylül'ün her yalvarışında yokluğunu çektiği aile hasreti Demir'in de hassas yanıydı.

İkisi de birbirinin yaralarına şifa olmak için yaratılmış gibilerdi.

Demir, eğilip Eylül'ün kulağına bir şeyler söyledi. Eylül kafasını kaldırdığında öyle yoğun baktılar ki birbirlerine, mahremlerine girmiş gibi hissettim. Başımı eğdim sessizce. Demir bana seslenene kadar da başımı hiç kaldırmadım. "Biz gidiyoruz, yenge," deyince tekrar onlara döndüm.

Demir, Eylül'ün saçlarına bir kez daha öpücük kondurdu. Yüzünde minnet ifadesi vardı. Sadece başını eğdi teşekkür edercesine. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

O benim kardeşimdi, her daim yanında olmak benim görevimdi ama gördüklerimi nasıl taşıyacaktım, bilmiyordum.

Demir, Eylül'ün tekrar ağlamaya başladığını görünce onu kucağına aldı. "Şşt!" dedi onu yatıştırmak ister gibi. "Ama sen böyle ağlarken ben seni nasıl güldüreceğim, güzelim?"

Eylül başını Demir'in göğsüne gömdü. Gömleğini sırılsıklam etmişti.

"İyi!" dedi Demir. "Bugün de mutfağa girmek bana düştü. Maharetimi konuşturayım. O meşhur çikolatalı pastamdan yapayım sana."

Eylül'ün dudaklarının kıvrıldığını gördüğümde benim de yüzümde buruk bir tebessüm belirdi.

Demir ise şakağına dudaklarını bastırdı. "Bal kızım!" dedi. "Kurban olurum o gözyaşlarına."

Bana tekrar döndüğünde Nergis yanıma gelmişti. Demir teşekkür edercesine bir baş selamı daha verdi. İkimiz de bu yaraya çare olamıyorduk ama bundan sonra onun yanında olması gereken kişi Demir'di.

Bu yüzden gidişlerini izlerken içim rahattı ama arkalarında kaldığımda hiç de mutlu değildim. Arkamdaki kliniğe tekrar baktım, burası canlı bir mezar olarak hep hatırımda kalacaktı.

Öyle uğursuz bir his vardı ki burada, sanki Melek Hanım'ın yasıyla birlikte kocaman bir günahın yükünü taşıyordu.

Üstelik içimden bir ses, bu yükü küçücük bir çocuğun omuzlarına attıklarını söylüyordu.

Akşama kadar Melek Hanım'ın çığlıklarını kafamın içinde duymaya devam ettim. Yuvaya geri döndüğümde çocuklar bile kötü olduğumu fark ettiler. Çok şükür ki Burak Hoca benim yerime etkinliği yaptırmıştı, ben ise bir türlü aklımı toparlayamıyordum.

Parçalanmış bir aile, yok edilmiş bir çocukluk... Eylül'ün bu kadar kötü bir geçmişi olduğunu asla tahmin edemezdim. Kendisi de bu zamana kadar tahmin etmeme hiç izin vermemişti çünkü çok iyi rol yapıyordu.

Şimdi yüzeye çıkan çatlakları çok daha iyi görebiliyordum ama aynı zamanda bunun Siraç'taki yansımasını da merak ediyordum. Tam olarak bu geçmişin neresindeydi? Teyzesi hakkındaki düşüncesi neydi?

Kafamda o kadar çok soru vardı ki boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Bu hisler arasında kaybolmuşken vakit akşamı buldu. Siraç'ın geleceğine dair pek bir ümidim yoktu çünkü ona sorular soracağımı fark ettiği anlarda benden kaçtığına defalarca kez şahit olmuştum.

Bu yüzden *Beden Kayıt Tutar*'dan sonra başka bir kitap okumak için bahçeye çıktım. Geniş ve rahat olduğu için çok sevdiğim bahçe salıncağına oturdum. Bu tarz psikolojik kitaplar hoşuma gitmeye başlamıştı. Bu yüzden ben de bölüm seçme bahanesiyle bir sürü psikolojik kitap almıştım. Şu an elimde somatik deneyimlerle travmayı serbest bırakma yöntemlerini anlatan *Kaplanı Uyandırmak* adlı kitap vardı.

Stres altındayken zihnimizin ve bedenimizin verdiği tepkilerin hayatımıza bu denli etki ettiğini asla bilmiyordum. Okudukça stres altında

kaldığımız anlarda benim de sevdiğim adamın da vermiş olduğumuz tepkiler çok daha anlamlı geliyordu.

Öfkesi, tetiklenişi, hepsinin aslında bir sebebi vardı.

Bu düşünceyle kitabı dikkatli bir şekilde okurken bahçe kapısı açıldı ve tekerlek sesleri duyuldu. Ben girişe uzak bir yerde oturduğum için kimin geldiğini göremiyordum. Bu yüzden bekledim. Siraç eve geldiğinde ilk olarak benim nerede olduğumu öğreniyordu. Eğer yanıma gelmek isterse her hâlükârda gelecekti. İstemezse bekleyecekti, en nihayetinde ben ona gidecektim.

Bu güzel havanın tadını çıkarırken kitap okumaya çalıştım ama önce ayak seslerini duydum, sonra ise o oturunca ağırlığı ile salıncak sallanmaya başladı. Ona döndüğümde başını dizlerime yerleştirmek için harekete geçmişti. Dizime yattığında gövdesi ancak salıncağa sığıyordu, ayakları ise yerde kalmıştı. Gözlerini kapattı.

"Ellerin saçlarıma..." Gözleri kapalıyken boştaki elimi tuttu ve saçlarına götürdü. "Dudakların dudaklarıma..." Kendi kendine gülümsedi. "Gerçi dışarıdayız diye utanırsın."

Omzuna hafifçe vurdum ama yine de etrafa bakıp korumaların bu tarafta olmadığını teyit ettikten sonra dudaklarına minik bir öpücük kondurdum.

Gülümsedi ama kısa ve hasret kalacağım kadar küçüktü bu gülümseme. Dizime başını daha fazla yaslarken saçlarını okşadım.

"Uykun mu var?" dedim kısık bir sesle.

"Yorgunum," dedi. "Yoğun bir gündü."

Eğilip saçlarını öptüm. "Uyu haydi biraz." Ama görünen oydu ki istediği sadece ilgiliydi.

"O kitabı bırak," dedi gözleri kapalıyken. "Benimle ilgilen."

İstediğini yapıp kitabı kapattım. "Alt tarafı kitap, Siraç," dedim kitabı önümdeki ufak sehpaya koyarken.

"Karımın benim haricimde ilgisini çeken her şey canımı sıkıyor."

Cevabı duyunca keyfim olmasa da güldüm. Üstelik bunun bir şaka olmadığının da gayet farkındaydım. Kısa bir an huzurlu bir sessizlik girdi aramıza. Saçlarını okşadığım, okşadıkça benim de mayıştığım bir an yaşadık.

Cırcır böceklerinin sesinin eşlik ettiği bu sakin ve huzurlu anımızı asla başka bir şeye değişmezdim ama her huzurlu an gibi bu da sonlandı ve gerçekliğe dönüş yaptık.

"Eylül'le miydin?" Sesi hissizdi.

"Evet."

Ne düşündüğünü, ne hissettiğini o kadar merak ediyordum ki soramamak canımı sıkmıştı. Çünkü sorsam cevap alamamamın beni daha çok üzeceğini biliyordum. Ben bunları düşünürken ilginç bir şekilde o sordu bana:

"Nasıldı?"

"Kötü," dedim. "Gerçekten çok kötüydü." Sanki fiziksel olarak yaralıymış gibi acı çekişi gözümün önünden asla gitmiyordu.

"Her sene daha da kötü oluyor." Sesindeki hissizliğe rağmen üzüldüğünü hissettim. "Üstelik hiçbir çare de bulamıyoruz. Her sene doğum gününde o kapıdan çıkıyor ve onu ağlarken görüyoruz."

Buradan yaptığım tek çıkarım vardı. "Yani oradaydın..." dedim.

Tahminim doğru çıkmıştı.

"Çare olamadığım sürece uzaktan izlerim, Gün Işığı."

Gözleri hâlâ kapalı, sesi de sertti. Sanki bir tek işe yaradığında insanların çevresinde olmaya hakkı varmış gibi kurduğu bu cümleler, onun için de üzülmeme sebep oldu. Bu yüzden, "Sevgin bile çare oysa," dedim ama sesini çıkarmadı.

Şu an konuşuyor olmamız bile benim için çok kıymetliydi, bu yüzden cesaretimi toplayıp en çok merak ettiğim o soruyu sordum: "Peki ya sen teyzenin eski hâlini hatırlıyor musun?"

İlk önce cevap gelmedi. Sadece soluklarını duyacağım kadar sessizleştik. Sonra konuştu ama söyledikleri, sessizliğinden daha çok canımı yaktı.

"Hatırlıyorum ama o beni hatırlamıyor." Bu sözlerin altında yatan acı bir hikâye vardı.

Bir başka soru sordum: "Melek Hanım'ın düştüğü gün... O gün sen de orada mıydın?"

Bu soru ise kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. "Oradaydım."

Sanki o anı yaşıyormuş gibi bedeninin tepki verdiğini hissettim. Nitekim, "O beni korumaya çalışırken bu hâle geldi çünkü Esin, hamile olmasına rağmen onu dövdü," diyerek tezimin doğruluğunu kanıtladı ama buna takılamadım çünkü anlattıkları çok daha ağırdı.

Hissettiğim acı ile birlikte beliren öfke, sanki kafamın içerisinde sancımaya başladı. Bu kadın kaç kişiye zarar vermişti? Bir kadın, hamile kız kardeşine bunu nasıl yapabilirdi?

"Eylül bunu biliyor mu?" dedim. Bilseydi asla ona katlanmazdı.

"Hayır." Gözleri kapalı olsa da kaşları çatılmıştı.

"Neden söylemiyorsun?"

Dizlerimden kalkıp yanıma oturdu. Yüzündeki ifadeyi görmek için ona doğru eğildiğimde yine kendini kapatmak üzere olduğunu gördüm. Bu korkunç bir histi. Ona ulaşamıyor olmaktan nefret ediyordum.

"Çünkü senin suçun olduğunu düşünüyorsun," dedim bir tahminde bulunarak.

Hatta bu bir tahmin değil, neredeyse kesin bir kanıydı.

Dirseklerini dizlerine yasladı ve öne doğru eğildi. "Engel olmaya çalıştım ama zayıftım," derken sanki şu an bile bedeni aynı şekilde hissediyordu. "Engel olamadım. Zaten iteklenince ben de düştüm, bayılmışım."

Vicdan azabı çektiğini anlayabiliyordum. Elimi sırtına koyduğumda temasım bile hoşuna gitmiyor gibiydi. Hak etmediğini düşünüyordu. Buna derinden inanıyordu.

Yine de ona dokunmaya devam ettim. "Bu yüzden Eylül'den uzak durmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Cevap vermedi ama aklındaki şey bariz şekilde ortadaydı. "Ama senin ne suçun var ki?" Sitemim kendine olan acımasızlığınaydı. "Sen küçücük bir çocuktun. Senin ne suçun var, sevdiğim?"

Bana dönüp baktığında da yüzünde bu acımasızlığı gördüm. "Çünkü yardım etmesini istedim!" dedi hırsla, kendisine olan öfkesiyle. "Oysa insan kendi elinden tutmadan o bataklıktan çıkamıyor. Bencillik ettim, günahıma ortak ettim. Yıllardır yardım isteyişimin bedelini ödüyor."

Yardım istemişti. Kurtulmak istemişti ve teyzesini kurtuluş olarak görmüştü. Bunun için kendisini suçluyordu. Kendisine yaptığı büyük bir haksızlıktı. Elini tuttum, diğer elimi omzuna koyup ona sarılmaya çalıştım.

O ise geçmişte sıkışıp kalmıştı. "Ona gittim," derken *o* diye bahsettiği kişi teyzesiydi. "Üç sene önce cesaret ettim ama beni gördüğü anda çığlık atmaya başladı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü konuşursam daha ilk kelimede ağlardım. "Eylül yıllardır benim yüzümden annesiz ve ben onun hiçbir şeyi olamam," dedi. İlk defa bu kadar çaresiz görüyordum onu. "Bazen gözlerimin içine bakıyor. Dileniyor sanki bakışları. Benden istediği bir aile ama ben de bilmiyorum!"

Son cümlesi ile irkilir gibi oldum çünkü hissettiğim şey bir dejavu anıydı. Tam bu anda Levent Bey'in ona bir yuva vermem gerektiğine dair sözleri kafamda tekrar yankılandı.

Bu yüzden, "Biz aile oluruz," dedim çaresizce. "Olamaz mıyız?" Sorguladım ama bir cevap alamadım. "Zaten kocaman bir aileyiz. Niye herkese yetmeye çalışıyorsun? Niye her yükü üstlenmeye çalışıyorsun? *Ailem*

diyemediğin herkesin üstünde hakkın var. Eylül'e bugün gidip gerçekleri söylesen sana yüz çevireceğini mi sanıyorsun?"

Cevap yoktu, bana kısa bir bakış attığında gerçekten bilmediğine bir kere daha şahit oldum. O bilmiyordu. Ne aile olmayı ne de bir yuva kurmayı... Beni sevmesi bile bir mucizeydi aslında.

Yine de bir bataklıkta boğuluyormuşçasına çırpınmaya devam ettim. "Bana geldi, biliyor musun?" dedim Eylül'ü kastederek. "Sen ondan yardım istedin diye dünyalar sanki onun olmuştu. Siz zaten öksüz, yetim olarak birbirinize aile olmuşsunuz. Sen abisi olmuşsun. Demir ise sevdiği. Sen sadece sürekli kendini suçlamaktan bunu göremiyorsun."

İnanmadı. Ben ne kadar anlatırsam anlatayım inanmayacaktı. "Öyle olmuyor," dedi kestirip atarcasına. "Onun için ailenin tanımı annesi."

Bir kere daha Levent Bey'in haklı olduğunu gördüm. Bir ailesi olmadan, yuvaya sahip olmadan köksüz bir çınar ağacı gibiydi. Ne kadar devasa olursa olsun, ilk rüzgârda yıkılıp gidecekti.

Üstelik dehşete düştüğümün de farkında değildi çünkü telefonu çalmıştı, oysa ben kendimi kaybetmek üzereydim. Kalbim aşırı derecede hızlanmaya başladı. Panikatak geçiriyordum sanki. Üstelik bu panik öyle büyüktü ki kulaklarım uğulduyordu. Sanki şu an onu kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Bu hissin arasında telefonu, "Ne var?" diyerek açtığını zorlukla duydum. Birden ayağa kalktı. O kalkınca salıncak hızlı bir şekilde sallanmaya başladı.

"Yine mi?" dedi telefona doğru bağırarak. Kolay kolay bağırmazdı ama tahammülü kalmadığı belliydi. "Sikeceğim belasını artık! Bu üç olacak!"

Karşıdaki her kimse onu dinledi ve burnundan soluyarak telefonu kapattı. Bende ise hâlâ aynı korku vardı.

"Ne oldu?" dedim bu korkuyla birlikte. Önümde sakinleşmek için volta atarken anlattı:

"Biri var," dedi o *birine* küfredercesine. "Benimle bulmaca oynamak istiyor. Oyalıyor, elime bir şeyler veriyor." Bu oyundan tiksiniyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "Önce eski bir çiçek, sonra da çok eski bir fular... Bu seferki ne, Allah bilir!"

Tuhaf geldi. Bunlar bir âşığın vereceği eşyalardı. Siraç'a kim, neden bunları bırakmak istemiş olabilirdi ki? "Üstünde bir şey var mı?" diye sordum ben de ayağa kalkarken.

Sert bir şekilde sakallarını sıvadı. Sonra bana kısa bir bakış attı. "Var," dedi. "Hepsi âşık bir adamın sevdiğine yazdığı notlar."

Kafamdaki alarm sesleri bir haberci gibi çalmaya başladı. Bu kimdi, bilmiyordum ama görünen oydu ki Siraç'a anlatmak istediği bir hikâye vardı.

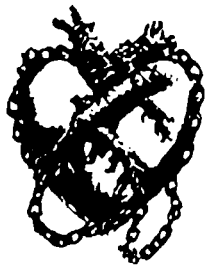
"Beni kaçırtan kişiyle, bu eşyaları sana yollayan kişi aynı mı?"

Sessiz kaldı ama içimden bir ses öyle olduğunu söylüyordu. Yüzümü ellerinin arasına alırken gideceğini anladım. "İçeri git. Beni bekleme. Yat ve uyu!"

Sonra dudaklarını nefes alırcasına dudaklarıma bastırdı. Beni öyle bir öptü ki hayatımda ilk defa, o dudaklarımdan yaşam dilenirken ağlamak istedim çünkü korkuyordum.

Onu kaybetmekten çok korkuyordum. Geri çekildiğinde daha fazlasına ihtiyacım vardı ama gitmesi gerekiyordu. Beni dışarıda öptüğü için sitem edeceğimi sanarak, "Benim de nefes almaya ihtiyacım var, Gün Işığı!" dedi.

Oysa tek istediğim ömrümün sonuna kadar onunla böyle kalmaktı çünkü o zaman korkmazdım. Onu kaybetme korkusunu bu denli şiddetli yaşamazdım.

8
HEZEYAN

Karga'nın sırlı ipin düğümünü tuttuğu bazı geceler vardı. Böyle gecelerde gözünü diktiği çocuğu peşine takardı. Kargalar en kıymetlilerini hep bir yerde saklı tutardı. Parlak olan şeylere ise zaafları vardı.

Karga istiyordu ki onun eline verdiği en kıymetli şeylerle gerçeği bilsin. Burada bir sır olduğunu anlasın ama çocuk elindekine kıymet vermiyordu.

Çiçekten sonra fuları da seralardan birinin içine bıraktırmıştı. Şimdi ise daha farklı bir yol izliyordu. Bu seferki mekânı Ankara'daydı. Siraç'a bir ihbar uçurulmuştu. Uraz'ın yönettiği bürosuna bir saldırı düzenlenmişti.

Siraç için oradaki belgeler mühim değildi ama bir de kutu bırakılmıştı. Her hareketinin izlenildiğine dair bir delildi bu aynı zamanda. Kutunun içerisinden ise Korkut'un ölene kadar taktığı çatlak saati çıkmıştı.

İç kısmına işlenmiş Bahar ve Elif isimleri de bir diğer hatırlatıcıydı. Siraç bu saati elinde tutarken öfkeden resmen deliriyordu.

"Bu itin derdi ne?"

Bu sefer çok ağır oynamıştı. Üstelik elinin kolunun bu saate ulaşacak kadar uzun olması Siraç'ı delirtiyor, etrafındaki insanlardan bile şüphelenmesine sebebiyet veriyordu. Acaba yine mi ihtiyarın işi, diyordu kendi kendine ama aşk notları, bu şüphesine bir türlü uymuyordu.

Umut saati alıp dalgın bir şekilde incelemeye başladı. "Görünen o ki sana anlatmak istediği bir hikâyesi var."

Kutuyu duvara savurdu. "Benim masal dinleyecek vaktim yok ama!" dedi. Gecenin bir vakti bu olay yüzünden kalkıp Ankara'ya gelmek zorunda kalmıştı. "Bunu nasıl bulabilir?"

Cevabı olmayan Umut da bu durumdan hiç hoşnut değildi. Üstelik güvenlik zafiyetine sebep olan bu kişi her kimse sürekli planlarını sekteye uğratıyordu.

Siraç saati yanına alırken, "İhtiyara söyle, Bahar Hanım'ı yanından ayırmasın," dedi. Bu süreçte hiç kimsenin canı tehlikeye atılmamalıydı. Özellikle de ona emanet olanların. Karga da aptal değildi. Melek'in doğum gününde

vicdan azabı çeken bir çocuğa bir başka vicdan azabını hatırlatacak kadar onun zafiyetlerini biliyordu ve bu da Siraç'ı delirtmek için yeterli bir sebepti.

Hedefe odaklı kontrolünün ilk kez odağı tamamen şaştı. Kendini yine mezarlıkta bulduğunda konuştuğu kişi bir zamanlar abisi, şimdi ise kayınpederiydi.

Mezarın karşısında duran Siraç, senelerdir ailesinden çok daha fazla kez buraya gelen tek kişiydi. Onu en iyi tanıyan mezar, ona zamanında yaşamak için ikinci bir şans vermişti.

"Sana nasıl borcumu ödeyeceğimi bir bilsem..." dedi.

Bilseydi belki de bu vicdan yükünden kurtulurdu. Elif'in her "baba" deyişinde gözlerinde oluşan hüznü silebilirdi. Elinde olsaydı o gün onunla seve seve yer de değiştirirdi ama bazı şeyler insanın elinde olmazdı.

"Kızın dünyam oldu. Sen hayatımı kurtardın. Bazen keşke yaşasan da şu can borcunu alsan benden, diyorum çünkü sebebin olduğumu hatırladığımda Elif'in yüzüne asla bakamıyorum ama sana dedim..." Eğer o gün bıraksaydı şu an burada yatıyor olmazdı. "Abi bırak beni, dedim ama dinlemedin! Şimdi ben onun baba yarasını nasıl sarayım?"

Öğrenirse nasıl bir tepki vereceğini asla düşünemiyordu. Yüzüne bakmaz mıydı? Belki de hep olmasından korktuğu gibi tiksinirdi ondan. Bu düşüncelerle birlikte çift başlı zihninde zehir zemberek sözler fısıldandı:

Belki gider senden.

Belki başka birini sever.

Senin aksini.

İyi birini.

"Abi..." dedi Siraç kafasındaki sesler yükselirken. "Bir gün tamamen deliririm de sıkarım kafama diye çok korkuyorum."

Bunu itiraf etmek bile Elif'e ihanet etmek gibiydi ama şu anda ne tam olarak kendindeydi ne de mantığının peşindeydi.

Elif korkmakta haklıydı çünkü Siraç'ın zihninde tahminlerinin de ötesinde büyük bir savaş vardı. Bu adam en çok kendisinin düşmanıydı.

Zihnindeki tartışma büyüdü, büyüdü, büyüdü... Dudaklarından firar eden gerçekler, onun en zayıf noktalarına dönüştü. Çift başlı zihni nefret etti bu gerçeklerden. Elinde olsaydı kendini öldüresiye döverdi ama yapamıyordu.

"Onsuz yaşamaktan da benim hakkımda gerçekleri öğrenmesinden de." Sonra kendisinin bile zar zor duyacağı şekilde en büyük korkusunu fısıldadı: "Ama en çok benden giderse diye korkuyorum. İşte o zaman tamamen deliririm, biliyorum."

Elif'in kendisiyle ilgili tüm gerçekleri öğrendiği an zihninde canlandı. Elif'in yüzündeki kocaman hayal kırıklığı ve sonrasında oluşacak tiksintiyi düşünmek bile onu sınırda hissettiriyordu. O sınırın onu nasıl bir canavara dönüştüreceğini çok iyi biliyordu.

"Kafama sıkarsam hakkını helal etmezsin ama ölmem daha hayırlıysa yaşamanın ne anlamı var?"

Zihni ona oyunlar oynuyordu. Zihni, Elif tam olarak onun hakkında böyle hissettiriyormuş gibi hissettiriyordu.

"Ölmem daha doğruysa yaşamamın ne anlamı var?" dedi kendi kendine. Tam bu anlarda planlarını eskiye döndürüp sonunu yazmayı arzuluyordu ama zihni hasarlı olsa da kalbi artık savaşmayı öğreniyordu.

O kalp, "Elif var," dedi. "Elif'in var."

Şu an hayata tutunmasının tek sebebi oydu çünkü yaşama dair Elif'ten başka hiçbir şey bilmiyordu. Ne ailenin mutluluğunu ne de sıcak bir yuvanın tanımını.

O sadece Elif demeyi ve adıyla başlayıp adıyla sonlanmayı biliyordu. Bu yüzden mezardaki adam onun için savaşmıştı. Şimdi de karga onun için mücadele veriyordu.

Siraç yoktu.

Tam manasıyla beş gün boyunca resmen ortadan kaybolmuştu. Bu süreçte şirkete de gidemiyordum çünkü izin verilmiyordu. Bu tam manasıyla çıldırmama sebebiyet verecek bir sebepti.

Umut'a ulaştığımda yurt dışında olduğunu söyledi. Nergis'le konuştuğumda endişelenmememem gerektiğini söylerken yaptığı tek şey beni oyalamaktı. Eylül'e ulaşamıyordum. İyi olduğuna dair bir kısa mesajla benden tamamen uzaklaşmıştı. Herkes bir köşede acı çekiyormuş gibi hissediyordum.

Tam bugünlerde uzaktan aldığım her haber beni daha da çıldırtıyordu. *Neden,* diyordum. *Neden o istediği her an bana ulaşabilirken ben istemediği sürece ona ulaşamıyorum?*

Neden onu kaybetmekten bu kadar korkuyordum? Bu sırada aklımı korumama yardımcı olan tek şey yuvaya ve savunma derslerine devam ediyor olmamdı. Yoksa düşünmekten ve korkmaktan kendimi yiyip bitirecekmişim gibi hissediyordum.

Aslı abla da bu durumu fark etmişti. Sabahladığım için yanına yorgun argın geldiğim bir sabah, onun tarafından iyi bir şekilde azarlanmıştım.

"Böyle olmaz, Elif!" demişti. "O her gittiğinde sen böyle olacaksan ne kendine ne de ona iyi gelirsin."

Farkındaydım ama kısacık bir mesaj atmak da bu kadar zor olmamalıydı. Madem yurt dışındaydı, bunu neden adamlarından öğrenmek zorunda kalıyordum?

"Sen nereden biliyorsun, abla?" diye sorup geçiştirmemin tek sebebi konuşursam ağlayacağımı bilmemdi.

Esnememe yardım ederken, "Benim kocam tek istihbaratımdır. Pars olmasa ben de senin gibi olurdum," dediğinde bazı jetonlar düşmeye başladı.

Bu ismi nereden hatırladığımı sonunda hatırlamıştım. Babamın raporlarında defalarca ismi geçiyordu. Geceleri onun yerine geçen adamın adı *Pars*'tı.

"Babamla tanışıyorlardı, değil mi?" dediğimde Aslı ablanın duraksamasından da doğru tahmin ettiğimi anladım.

"Baban mı bahsetmişti?" Bunu söylerken tedirgin olması bile bana bilgi verirken çok dikkatli olması konusunda uyarıldığını gösteriyordu. Ben artık bu durumdan çok sıkılmıştım.

"Sayılır," diye raporların konusunu açmadan kısa bir cevap verdim. Ben de artık insanlardan bir şeyler saklıyordum. "Çok mu yakınlardı?"

Görünen oydu ki fazlasıyla yakınlardı çünkü Aslı ablanın ilk defa karşımda duygusallaştığını görüyordum. "Hem abisi hem de dostuydu. Annen de öyle. Çok yakın arkadaşımdır. Senden o kadar çok bahsettiler ki seni çok uzun zamandır tanıyor sayılırım."

Babamın kaybının hüznü aramızda asılı kalmıştı. Annemin tüm arkadaşlarını bilirdim ama Aslı ablayı aralarında hiç görmemiş, adını duymamıştım. Yine de şaşırmadım. Ben annemi bile daha tanıyamamıştım.

"Babanın iyiliğinin dokunduğu insanlar, eğer ellerinde olsaydı ona ömürlerinden birer parça verecek kadar minnet duyuyorlar." Acıyla söylenmiş sözler, benim yıllardır yasımdı.

Üstelik benim babam, sevdiğim adama bile en büyük iyiliği yapmıştı. Bu yüzden bu sözler çok ağır gelmişti.

Babamdan kalan bu yolda devam ederken mücadele edemediğimi hissediyordum çünkü benimle konuşmuyordu, kaçıyordu, yoktu.

Yine yoktu.

Biz niye sağlıklı iletişim kuramıyorduk?

Ben niye o acı çekiyormuş gibi hissediyordum?

Üstelik onsuz uyandığım bir diğer gün de baş ucuma çiçek bırakıldığını gördüğümde bu his daha da arttı.

Çiçeği araştırdığımda adının açelya olduğunu gördüm. Anlamının ise *yapmak isteyip de yapamadığı ve söylemek isteyip de söyleyemediği özlem, sevgi, hasret* olduğunu öğrendiğimde elimde tuttuğum pembe yapraklı çiçeğin sapı kırıldı.

Bir daha onunla çiçeklerle konuşmak istemiyordum. Ben onunla konuşmak istiyordum. Bu his beni öyle kapana kısılmış hissettiriyordu ki Levent Bey'i bile aramıştım ama bana geri dönüş yapma şekli, ona karşı daha büyük bir gard almama sebep olmuştu.

Aramış, toplantıda olduğunu söylemiş ve "O sana döner," diyerek beni geçiştirmişti.

Beşinci gece salonda tek başıma oturuyor ve boş bakışlarla duvarı izliyordum. Salona giren Nergis'i fark etsem de görmezden geldim.

"Elif!"

Önümde durduğunda duvara bakmaya devam ettim. "Böyle yapma ama. İlk defa seyahate çıkıyor değil ki! Daha önce bundan daha fazla ayrı kalmıştınız."

Bu sefer öyle değildi. Bu sefer bir şey vardı, hissediyordum. Bu yüzden Nergis'in sesindeki sakinlik bile bana batıyordu.

"O zaman ayrıldığımızda kötü değildi. Ayrıca artık evliyiz." Dudağımın bir köşesi acı bir gülümseme için yukarı doğru kıvrıldı. "Bir şeyler değişir sanmıştım."

Yanılmıştım. Hem de çok yanılmıştım. Üstelik yanıldığım tek konu bu değildi. Onunla şimdiden bir aile olduğumuzu sanmıştım ama o daha ailenin ne demek olduğunu bile bilmiyordu.

"Hayatına dâhil olurum sanmıştım ama sadece o istediği sürece birlikteyiz."

Geri döndüğünde eski Elif'i bulamayacaktı. Tabii eğer dönerse, beni dinleyecek kadar iyiyse.

Nergis omzuma dokundu. "Yapma..." diye başlayan cümlesini ilk defa sert bir şekilde kestim çünkü burada kaderine boyun eğip bekleyen evli kadın o değildi, bendim. Onu kurtaramazsam öleceğini söyleyen Levent Bey'i de ben dinlemiştim.

"Nergis, sana çıkışmak istemiyorum çünkü şu an benimle empati yapamıyorsun." Başımı kaldırıp ona baktım. "Umut'un ortadan kaybolup sana günlerce haber vermediğini düşün."

Şaşkın bir şekilde bana baktı. "Umut Şef'in konuyla ne alakası var?"

Çok alakası vardı. Bilgisiz olabilirdim ama insanları izleyecek kadar yalnız bırakılıyordum, bu da gözlem ve analiz yapmama sebep oluyordu. Kimin kime karşı ne hissettiğini anlayacak kadar korumaları takip ediyordum ve şimdiden üç çiftin arasında bir şeyler olduğuna yemin edebilirdim.

Bu çiftlerden birisi de Nergis ve şefleri Umut'tu. "Ben aptal değilim!" dedim.

Yüzümdeki ifade her neyse geri adım attı. Üstelik inkâr da etmemişti. "Bence sen biraz dinlen," dedikten sonra beni yalnız bıraktı ama benim cümlelerim bitmemişti.

"Nergis!" Konuşmamın bitmediğini fark ederek durdu. "Beni sevdiğini, bana zarar gelmesini asla istemediğini çok iyi biliyorum ama anlaşılan Levent Bey'in yöntemleri çok acımasız." Arkasını dönmedi ama kaskatı kesildiğini görebiliyordum. "Beni sana güvenmemeye zorlama."

Şimdi sözlerim hedefine ulaşmıştı. Zamanında olan her olayda, kaçırılmam haricindeki her mevzuda ve Nergis'in bana aktarmaması gereken şeyleri aktarmasında da kapılar hep Levent Bey'e açılıyordu. Bunu o günden sonra uzun uzun düşünmüştüm. Düşünmeye oldukça vaktim vardı.

Belgeleri bırakacak bir kişiye ihtiyaç vardı ve bu evde elini kolunu sallayarak dolaşabilen tek kişi Nergis'ti. Diğer hiçbir koruma bu kadar rahat değildi.

Bir diğer ihtimal ise Nergis'in şu gizli düşman her kimse ona çalışıyor olmasıydı. Bu ihtimale, bana bile isteye zarar vereceğine inanmak istemiyordum. Çünkü bir tek kaçırılma olayında yanımda değildi ama Umut'un onu çağırıp başka bir göreve yönlendirdiğini bizzat görmüştüm.

Umut'un da Siraç'a ihanet edeceğine inanmıyordum.

Nergis arkasını dönmedi. İnkâr da etmedi. "İyi geceler," dedikten sonra yanımdan ayrılırken onu kırdığımı biliyordum ama artık aptal yerine konulmaktan çok sıkılmıştım.

Bu yüzden telefonumu aldım ve en son çaremi aradım.

İlk çalışta açtı. "Ne oldu, yenge?"

"Ya beni buradan alıp onun yanına götürürsün ya da buradan öyle bir giderim ki beni bulmak için tıpkı benim gibi uğraşmak zorunda kalır."

Derin bir iç çekiş duyuldu. "Kaldırabilecek misin?"

Sonunda ciddi olduğumu anlayan biri vardı. Sonunda bana gerçekleri söyleyen birileri çıkmıştı. Bu yüzden sanki beni hemen alacakmış gibi ayağa kalktım.

"Evliyim onunla, Demir. Kaldıramayacaksam niye evlendim?"

"Hazırlan, geliyorum."

Hazırlanmama gerek yoktu. Zaten dışarı çıkmak için hazırdım.

Demir'in arabasına bindiğimde artık beni kimse durduramazdı. Demir'in suratı ise nadiren gördüğüm bir ciddiyetteydi. "Burada mıydı?" diye sordum. Eğer bana yalan söyledilerse bunu nasıl hazmederdim, bilmiyordum.

Çok şükür ki gerçekti. "Yeni geldi."

Kısa bir sessizlik oldu. Demir de ben sormasam konuşmayacaktı, belliydi.

"Ne oldu?" diye sorarken bile avuç içlerim terlemeye başlamıştı çünkü kötü bir şey duymaktan korkuyordum.

Yine de belliydi, bir şeyler olmuştu.

"Bu piç kurusu her kimse onu tetikleyecek şeyler yapıyor." Bahsettiği kişi gizli düşman olmalıydı. "Bu arada yalan değildi. Zaten bir anlaşma için yurt dışına çıkması gerekiyordu."

Demir'in yalan söylemesi için de bir sebep yoktu, bu yüzden ona inandım ama takılı kaldığım başka bir şeydi.

"Haber vermesi zor muydu, Demir?"

Yüzü sıkıntıyla gerildi. "Bilmiyorsun," dedi acı bir sesle. "Bilmediğin için de sana göre basit olan şeylerin onun için ne kadar zor olduğunu göremiyorsun. İnsani ilişkiler onun için o kadar zordu ki bazen seni bu kadar sevmesine şaşırıyorum."

"Biliyorum ama beni de anla..."

Demir birden sözümü kesince sustum. "Anladığım için götürüyorum zaten, Elif. Sevdiğin insan acı çekerken çaresiz kalmanın ne olduğunu en iyi ben bilirim."

Kastettiği yalnızca Siraç değil, Eylül'dü. Görünen oydu ki o da zor zamanlardan geçiyordu.

Bu yüzden ulaşamadığım bir başka kişiyi sordum: "Eylül nasıl?" dedim.

"İyi," dedi sanki iyi olması ona yetmiyormuş gibi. "Elimden geldiğince yalnız bırakmamaya çalışıyorum onu çünkü yalnız kalınca daha kötü oluyor."

Hazır fırsatını bulmuşken ona çok merak ettiğim bir soruyu sordum: "Madem Eylül'ü bu kadar iyi tanıyorsun, neden ona bir kere bile *seni seviyorum* demedin?"

Sustu. Anlaşılan bir başka yarasına dokunmuştum çünkü arabanın ışığında yüzündeki gerginliğin hüzne dönüşmesini anbean izledim.

"Bilmediğin sebepler var."

Bu benim tek gerçeğimdi: Hiçbir şey bilmemek. "Benim bilmediğim birçok şey var, Demir," dedim bu yüzden. "Bildiğim tek şey ise geç kalmanın ne kadar kolay olduğu."

Kısa bir an bana baktı. Sanıyordum ki bugün herkesin üstüne basılan yaraları vardı. "Korkmadığımı mı düşünüyorsun? Neden köpekler gibi kapısında yattığımı sanıyorsun?"

Görüyordum, anlıyordum ama sebeplerini anlamlandıramıyordum. Yine de bu cümleden sonra bana küçük de olsa bir ipucu vermişti.

"Sözümü tuttuğum an benimle evlensin diye yalvarmazsam şerefsizim!" dediğinde birine söz vermiş olduğunu anladım.

"Kim o söz verdiğin kişi?" dediğimde ise sessiz kaldı. Burada kilit nokta olan kişi her kimse, bir aile olmamaları için bu üç çocuğun üstünde itinayla çalışmıştı.

Bundan sonra yolculuğun sonuna kadar konuşmadık. Yine seraya geldiğimizde ikimiz de neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorduk.

"Kocan bana vurursa sakin kal."

Dönüp ona baktığımda hissettiğim sadece minnettarlıktı. "Ona engel olurum."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Olma. Çünkü bu, öfkesinin en masum hâli olacak."

Demek ki bir kere daha öfkeye ait olan yüzüyle karşı karşıya kalacaktım.

Buraya ilk geldiğimde Siraç, Ali'nin biyolojik babasını buraya getirmiş ve acımasızca öldürmüştü. Onu buradan çıkarışım ve eve götürüşüm sanki dün gibi hafızamda canlıydı. Ama buradaydık işte, artık onunla resmen

evliydim ve yine benden kaçtığı bir döngüde sıkışıp kalmıştık. Üstelik bu sefer iyi olmadığını da hissedebiliyordum.

İçeri girdiğimde seranın bir kısmında korumaların olduğunu fark ettim. Bir kapının önünde ise Umut duruyordu.

İkimizi gördüğü anda kaşları çatıldı. "Demir Bey, Elif Hanım buraya giremez," dedi kestirip atarcasına. "Buraya girişine izin verilen tek kişi Siraç Bey'dir. Siraç Bey hariç kimsenin yetkisi yok."

Bunu Umut kadar Demir de biliyordu ama beni buraya getirerek risk almıştı. Bu yüzden yalvarırcasına konuşan ben oldum: "Yapma, Umut!" dedim. "Bırak da gireyim."

Başını *hayır* dercesine sert bir şekilde salladı. "Değil beni, izin veren herkesi öldürür."

Biliyordum ama ona ulaşmaya ihtiyacım vardı. Şu an onu görmeye çok ihtiyacım vardı. "Yalvarırım," dedim bu yüzden. "Lütfen!"

Çaresiz bir şekilde baktım ona. Ardımda Demir sessiz bir şekilde bekliyordu ama bana destek olduğunu biliyordum. Sorun Umut da değildi aslında. Sorun, onun da bu riski alıp almayacağıydı.

"Daha önce yaptın," dedim. "Şirkete ondan izinsiz gelmeme izin verdin."

O gün de Siraç yurt dışına çıkacaktı ve ona sınav bahanesiyle engel olmuştum. Sonucunda Umut'a sarf ettiği sözleri hiç unutmuyordum. Açık açık bir daha tekrarı olursa onu öldüreceğini söylemişti.

Bu yüzden karşımda hiçbir mimiği oynamadan duruyordu. Yine de pes etmedim. "Lütfen! Ona ihtiyacım var."

Onun bana olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Umut hiçbir tepki vermedi. Sanki karşısında yokmuşum gibi bakmaya devam etti. Kabul etmeyeceğine dair inancım kalbimi katran gibi sarana kadar öylece durdu ama ne olduysa birden pes etti.

Yana doğru çekilip, "Bunun sonucu ağır olacak," dediğinde sevinçten ona sarılmak istedim.

Minnettardım. Sevdiğim adamın yanında gerçekten iyi insanlar vardı. "Bedelini ben öderim," dedim kapıyı el izini tarayarak açarken.

"Daha sorguya girmedi bile."

Hiç sesimi çıkarmadan arkasından ilerlemeye başladım. Dört tane çelikten yapılma, el izi tarama sistemiyle açılan kapıdan geçtik. Sonra merdivenden inmeye başladık.

Arkamdan gelen Demir, "Daha iyi. Çıktığında iyi olmayacağını çok iyi biliyoruz," dedi.

En alt kata ulaştığımızda soluk ışıkla aydınlatılmış steril bir koridor karşıladı bizi. Sanki bir laboratuvardaymışız hissi veriyordu.

Bir sürü karşılıklı kapı vardı. İlk kapının önünde durduğumuzda Demir önüme geçti. "Sana istemeden zarar vereceğini düşündüğün herhangi bir ihtimalde o kapıdan çıkıp gidiyorsun," dedi.

Bu konuda ona her ne olursa olsun güvenmeye devam edecektim.

"Asla bunu yapmaz," dedim.

Umut da yanma geçti. Başını eğip *öyle mi* dercesine baktığında geçen sefer kriz geçirdiğinde yaşananları bildiğini anladım. Bunu söyleyebilecek tek bir kişi vardı.

"Nergis'le ayrı bir istihbarat hattınız var resmen," dedim. Ses çıkarmadı ama ikisi de ben onay verene kadar kapının önünden çekilmediler.

Mecburen pes ettim. Onları da anlıyordum, benim korunmam önceliklerdiydi. "Dediğiniz gibi olsun. Hiçbir risk almayacağım."

Sonunda kapının önünden çekildiklerinde içeri girdim. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum aslında çünkü burası o bahsettikleri meşhur işkence yeriydi. Bu yüzden sıradan bir oda, küçük bir şilte ve minik bir lavabosu olan bu odayı görünce oldukça şaşırdım.

Sanki burası bir hapishane odası gibiydi, aslında durum çok daha vahimdi. Bunu yatak şiltesine asılı olan zincirleri görünce anlamıştım.

Burası onun şahsi işkence odasıydı. Cellat ise ta kendisiydi.

Ellerini lavabonun kenarına yaslamış, yüzünü izliyordu. Sakallarının uzadığını fark ettim. Üstünde buruşmuş bir siyah gömlek vardı. Kollarını katlamış, sanki bir hazırlık yapıyordu.

Bu anın ve bu odanın bana hissettirdiği tek şey, öldürmeden önce ölen bir adamın hisleriydi.

İçeri birinin girdiğini fark etti. "Ne var?" dedi buz gibi bir sesle. Bana döndüğünde gördüğüm gözlerinden uykusuzluk akıyordu. Ölü gibiydi o gözler ve en çok da bu etkilemişti beni. Beş gündür neden bu kadar delirmiş olduğumu bir kere daha anladım.

Beni görünce önce şaşkınlık, sonra hasret gördüm yüzünde. Ona yaklaşmak için bir adım attığımda ise nerede olduğumuzu idrak etti. Bakışlarında beliren gazap sanki delilikle yan yanaydı.

Burada olmam en büyük korkusuymuş gibi baktı bana. "Senin ne işin var burada?"

Kapıya doğru ilerlerken durdurulamaz bir kasırga gibiydi. Yine de ilk defa bu fırtınanın önüne geçmiyordum. Tam önünde durup ellerimi göğsüne koydum. "Dur!" dedim. "Ben istedim."

Önce bana, sonra ellerime baktı. Sanki ona dokunuyor olmama inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Beş gün içerisinde ne değişmiş olabilirdi? Beni öperek vedalaşan adamla karşımda yas tutuyormuş gibi gözüken bu adam aynı kişi miydi?

Ellerimi tuttu ama göğsünden çekmedi. "Ne demek sen istedin, Elif?" dedi ilk defa bu denli bağırarak. "Sen buraya nasıl girersin?"

Onu delirten şey tam olarak buydu çünkü en zayıf olduğu yere gelmiştim. Arkasındaki zincirler de buna en büyük delildi.

"Yoktun çünkü!" dedim. "Günlerdir yoksun. Ben korktum... Seni defalarca aradım ama asla dönmedin."

Anlasın istedim, ne kadar korktuğumu görsün, bilsin istedim. Fark etti bu korkumu, yine de kendinde değildi.

Ellerimi göğsünden çekmeme izin vermedi ama "Yurt dışındaydım," derken sesi sanki hemen burayı terk etmemi istiyormuşçasına buz gibiydi.

Bu çelişkiyi çözmeye çalışırken sakin kalmak çok zordu. "Peki," dedim. "Şimdi buradasın." Buradan kastım aynı şehirde olmamızdı. "Telefonun mu çekmiyordu? Yoksa numaram bile yok mu o telefonda?"

Kırgınlığımın yüzüme yansımasına engel olamıyordum. "Yoktur tabii, niye olsun ki?" dedim. "Tıktın Elif'i o güvenli kalene, sen güle oynaya at koştururken Elif'e neden ihtiyacın olsun ki zaten?"

Gözlerime bakıyordu ama sanki gördüğü başka bir şeydi. Yüz ifademde delicesine dolaştı gözleri. Sanki korktuğu bir şeyi bulmuş gibiydi.

Anlamlandıramadım.

"Susacak mısın böyle?" deyişimin tek sebebi onu çözmeye çalışmaktı ama olmadı. Öylece, sanki bir kâbusa bakar gibi bakıyordu bana ve tam bu anlarda karşımdaki, sevdiğim adamla aynı kişi mi diye düşünürken buldum kendimi.

Neden böyle bakıyordu? Yoksa artık sevmiyor muydu beni? Benimle ilgili görevi bittiği için mi uzaklaşmıştı? Onun bakışları ardında benim korkularım vardı ve bana asla bu korkuları teselli edecek bir cümle vermedi.

Bu yüzden ellerimi yavaşça ellerinden kurtardım. "Peki..." dedim. Madem konuşmayacaktık, böyle susmanın da bir anlamı yoktu.

Arkamı döndüğümde tek başıma ne kadar çabalarsam çabalayayım olmayacağını anladım çünkü bana kendini kapattığı anda önümüzde bir duvar değil, kocaman bir uçurum beliriyordu.

Pes edişimin sessizlikle karşılanacağını düşünürken şiddetli bir yere çarpma sesi duydum. Arkamı döndüğümde ise hayatımda gördüğüm en kahredici görüntüyle karşılaştım.

Olmamalıydı, her ne olursa olsun onu böyle görmemeliydim. Çünkü o hayatımda tanıdığım en güçlü insandı ama ne yazık ki güç, bazen en büyük acılarla yan yana oluyordu.

Sevdiğim adam diz çökmüştü karşımda. Bir köle gibi önümde boyun eğmişti. Bu anın dehşetiyle birlikte ona doğru bir adım attığım anda beni yakaladı, kollarını gövdeme sardı.

"Siraç!" dedim dehşet dolu bir sesle. Beni kendine hapsetti ve hayatımda duyduğum en çaresiz sesle, "Gitme!" dedi. "Ne olur gitme! Bırakma beni!" Defalarca tekrarladı bu cümleleri. Bana baktığında yüzünde gerçek bir dehşet vardı. "Korktun mu benden, tiksindin mi yoksa?"

Neden böyle davrandığını anlamaya çalışıyordum. Kısa bir süre önceki buz gibi ruh hâlinden bu çaresizliğe nasıl ve neden geçiş yapmıştık, anlamıyordum. Sanki kaçacakmışım gibi sıkı sıkı tuttu bedenimi. "Sevmeyi mi bıraktın yoksa beni?" dediğinde gözlerim doldu.

Ellerimle yüzünü kavradım. "Yok öyle bir şey!" derken sesimde bile korku vardı. "Ben seni çok seviyorum. Bu yüzden zaten. Çok sevdiğim için. Yoksun diye korktuğumdan." Ona doğru eğilmeye çalıştım ama izin vermedi. Ellerimle yüzünü sevmek istedim, bırakmadı. Sadece gitmemden korkuyormuşçasına sıkı sıkı sardı bedenimi.

"Bırak!" dedi zayıf bir sesle. Yüzünü sanki kendini korumaya çalışıyormuşçasına gövdeme yasladı. "Sevme, kirli onlar."

Yalvarışları ve ses tonundaki o acı ile birlikte bir kriz anında olduğumuzu anladım. Sadece bunu neyin tetiklediğini idrak edemiyordum. Doğru düzgün konuşmamıştık bile ama şimdi bu hâldeydi.

Göğüs kafesimi kıskaca almışlardı sanki. "Tiksindin sen," dediğinde o kadar çaresiz hissettim ki sessizce ağlamaya başladım. "Bırakacaksın beni."

Bana baktığında yüzünde bu andan uzak, geçmişe ait bir korku gördüğümde çaresizliğim daha da arttı.

Ama bu anı birlikte atlatmak zorundaydık. "Tiksinmedim," dedim onu inandırmak için her bir heceye vurgu yapmaya çalışarak. Eğilip dokunmaya kıyamadığım bal rengi saçlarını öptüm. "Bak, saçların tertemiz." Bir kere daha öptüm. "Mis gibi kokuyor."

Haftalardır okuduğum travma odaklı psikolojik kitaplarda dokunmanın tetikleyici unsurlardan biri olduğu yazıyordu ama onu ikna etmekten başka çarem yoktu. Yine de bu dokunuşun onda ters etki ettiğini görünce yanlış yaptığımı anladım.

Geçen sefer de yaptığım hatanın bu olduğunu fark ettim. Kriz anında amacım ne kadar şefkat göstermek olursa olsun, şu an burada benimle birlikte değildi. Kafasını geri çekip başını gövdeme yaslarken yalnızca yaralı bir çocuktan ibaretti.

"Değil!" dedi. Kendisiyle birlikte beni de sallamaya başladı. "Yerde sürüklediler! Yerde hayvan pislikleri var," dedi ağıt yakar gibi. "Köpekleri bizimle birlikte o karanlık odaya koydular. Öldü, öldü, öldü!" dedi feryat edercesine.

Gerçekleri öğrenmenin dehşetiyle elimi ağzıma bastırdım. Bana ihtiyacı vardı. Ağlamak istemiyordum ama bu hâline, acısına dayanamıyordum.

"Benimle birlikte kaç kişi öldü!" dedi. Sesindeki titremeyi duyduğumda ağladığını anladım. "Ben de yaşamak istemiyorum." Ölümün lafını duyduğumda hıçkırıklarım duyulmasın diye elimi ağzıma daha sıkı bastırdım.

"Ben ışık olmadan yaşamak istemiyorum." Ama hissetmiş gibi başını kaldırdı. O güzel gözleri yaşlarla parıldıyordu. Sonra ağladığım için korktuğunu fark ettim. "Ne olur, ağlama!" dedi. "Seni de öldürürler." İşte, o zaman beni değil de kapatıldığı yer her neresiyse oradaki bir başka çocuğu gördüğünü fark ettim. "Yalnız kalmak istemiyorum. Yine o gelecek."

Böyle güçlü bir adamın çaresiz bir çocuk gibi bakması kadar acı verici çok az şey vardı ama aynı zamanda bu bir idrak anıydı. Karşısında çaresiz kaldıkça beni de kendisi gibi görecekti ama ben, onu yaşadığımız bu ana geri getirmek zorundaydım.

Bu yüzden ellerimin tersiyle hırsla yüzümü sildim. "Hayır," dedim kararlı bir sesle. "Gelmeyecek. İzin vermem!"

Gerekirse kâbuslarıyla savaşır, yine de izin vermezdim. Bu yüzden kollarının arasından kısa bir an için de olsa çıktım. Kapıyı açtığımda Umut ve Demir tam karşımdaydı.

Arkama bakmaya çalıştılar ama izin vermedim. "Temiz kıyafetler getirin," dedim net bir ifadeyle. "Bir de havlu."

Yine de anladılar. Demir itiraz etmek için, "Elif..." diye lafa girmek istediğinde bu sefer onu susturan bendim.

Bağırmadım çünkü ardımda bu sesten tetiklenecek bir çocuk vardı. "Dediğimi yapın!"

Anlamıyordu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sadece ona değil, bana da acıyordu. "Elif, bağlamamız gerekiyor onu," dediğinde bir an delicesine öfkelendim.

Onlar bunu tek çare olarak kabul etmiş olabilirlerdi ama benim için seçenekler dâhilinde bile değildi. "Ölürüm de izin vermem!" dedim. Önce cesedimi çiğnemeleri lazımdı.

"Sana zarar verebilir."

Umut da bu cümleyi kurarken Demir'den taraftı ama anlamıyorlardı. Onu bu şekilde bırakamayacağımı göremiyorlardı.

Yine de inatla karşılarında durdum ve "Dediğimi yapın!" deyip kapıyı suratlarına kapattım.

Sevdiğim adam ise bu sırada diz çöktüğü yerde kendi kendine mırıldanıyordu: "Ne kadar temizlesen de biz diz çöktürülenleriz. İtaat etmezsek başımızı eğdirirler."

Sanki ona ezberletilmiş cümlelerdi bunlar. Önüne, tam karşısına ben de diz çöktüm. Sanki ona dokunmamdan korkmuş gibi irkildi.

"Bana değme, ışık," dedi hissiz bir sesle. "Bırak, karanlıkta kalalım. Görmesin kimse."

Ben bir doktor değildim. Şu an ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum. Sadece zamanında doktoru olmuş birinin raporlarını okumuş ve tavsiye ettiği kitapları okumuştum.

Deneyeceğim herhangi bir yöntemin ters tepme ihtimali de vardı ama onu burada, bu şekilde yalnız bırakamazdım.

Bu yüzden önce kendimi hatırlattım. "Bana bak!" dedim beni görmesini istercesine. "Ben Elif..."

Görmedi. Olduğu yerde titriyor ve sallanmaya devam ediyordu. "Buradayım," dedim. "Güvendesin." Ses yoktu. "Duydun mu?" Tepki vermedi. "Güvendesin. Sen benimleyken güvendesin."

Görünen oydu ki telkin tek başına işe yaramıyordu. Ona temas etmek istiyordum ama şu an beni göremeyecek kadar geçmişte yaşıyordu.

Bu yüzden bir başka yol izledim. Onu bugüne getirmek için sakince konuşmaya başladım: "Sen yokken ev o kadar boş geliyor ki sana bunun hissini asla anlatamam. Bu yüzden yuvada kalmayı tercih ediyorum. Biliyor musun, bugün Ahmet seni sordu. Kocanı görmüyorum, yoksa ayrıldınız mı derken hevesini görecektin!"

Sesimden bile ürkmesinden korkarak nazikçe güldüm ama bu zoraki bir gülüştü. "Sonra Aslı ablayla dersimiz vardı. Bugün iyi bir ilerleme

katettiğimi söyledi ve ilk defa sopalarla ders yaptık. En büyük sıkıntım zayıf noktalarımı koruyamamammış."

Günlük rutinlerimi anlatırken acı çekişine karşılık kendimi kontrol etmek çok zordu ama onu kendi anılarının kâbusundan çıkarıp kendi anılarıma çekmeye çalışıyordum. "Karnımı hep savunmasız bırakıyormuşum," dediğimde yavaşça kafasını kaldırdı. "Çocukken babam en zayıf yerimizin önce kalbimiz, sonra da karın boşluğumuz olduğunu söylerdi."

O bana böyle savunmasız baktıkça gülümserken bile dudaklarım titriyordu. "Senin en zayıf noktalarını bile ben koruyacağım."

Çenesini dizlerine yaslayıp bana bakmaya devam etti. Belki inanmadı bana ama yine de bana güvenene kadar söylemeye devam edecektim. "Güvendesin," diye mırıldandım. "Birlikteyiz. Burası sadece bir oda."

Hiç de güvende hissettirecek bir oda değildi. Gözleri çevresinde dolaşırken sanki tekrar tetiklendi. Bu yüzden dikkatini dağıtmak için tekrar konuşmaya başladım:

"Hazır evde bugün çok sıkılmışken saçlarımı kesmeye karar verdim. Çok uzamışlardı artık, topladığımda boynum ağrıyordu."

İlk defa konuşmama dikkat kesildiğini gördüm. "Saçlarımı yıkadım, güzelce topladım..."

Çenesini dizlerinden kaldırdı ve bana baktı. Az önceki bakışlarından farklıydı, sonunda beni görmüştü.

"*Kesmedim* de!" dedi. Bunu öyle sert söylemişti ki aslında öfkesinden korkmam gerekiyordu. Ben ise güldüm, hatta bir oda dolusu kahkaha atmak istedim o an çünkü kriz anından onu kurtarmak için küçük de olsa bir yol bulmuş olabilirdim.

Saçlarım zaafıydı. Ben zaafıydım.

"Elif!" dedi olduğu yerde dikleşirken. Sanki vereceğim cevap hayat memat meselesiydi ama benim takıldığım tek şey, bana geri dönmüş olmasıydı.

"Canım!" dedim bu yüzden tüm yüreğim oymuş gibi. Deli gibi gülümsedim ama gözümden bir damla yaş süzüldüğünde dudaklarım da titredi, yüreğim sadece onun için atmaya devam etti.

"Bana bir cevap ver!" dedi. Bana doğru yaklaştı. "Kıydın mı saçlarına?"

Tüm bedeni terden sırılsıklam olmuştu. Nemli elleriyle yüzümü kavradı. "Nasıl yaparsın?" dedi. "Saçının teline zarar gelse dünyayı yakarım!" Bakışlarında o deliliği gördüm. Gerçekten yapardı. "Sen nasıl kıyarsın saçlarına?"

"Yapmadım ki..." dedim. Kısa bir süre önce dokunamadığım için kahrolan ben, doyasıya, tıpkı bir kedi gibi tenine sürtündüm. "Anlatmama izin verseydin devamında makası bulamadığımı söyleyecektim."

Karşısında gülüyor olsam da her an ağlayabilirdim. "İyi misin?" diye sorarken o kadar tedirgindim ki sanki her an onu tekrar aynı hâlde bulacak gibiydim.

Gözleri kendine geldiğini idrak ettiğinde şaşkınlıkla büyüdü. Nerede olduğumuzu, az önce ne yaşadığımızı hatırladığını gördüm. Bir kriz anının ortasındaydı. Belki de bunu tüm gece boyunca tek başına, zincirlere bağlanmış bir şekilde yaşayacaktı ama izin vermemiştim.

Bundan sonra da asla izin vermeyecektim. O ise sanki tekrar aynı şeyi yaşayacakmış gibi geri çekilip, "Bağla beni," dedi.

O kadar kendini alıştırmıştı ki bu çaresizliğe, bunu yapmazsam büyük bir felaket yaşanacakmış gibi bakıyordu.

Ama kararlıydım. "Ölürüm de bağlamam!" derken bunu bir yemin gibi söyledim. O uzaklaştı, ben ise ona yaklaştım.

Elimi önce kalbine koydum. "Kalbin göğüs kafesinin içinde ama burası var." Elim yavaşça aşağı kaydı. Karın boşluğuna, insanın ikinci zayıf noktasına. "Ben bütün zayıflıklarını koruyup kollayacağım."

Tekrar elimi tuttu. Bir an durdu, kendisiyle savaştığını gördüm ama bu sefer ben kazandım. Beni itmek yerine kendine çekti ve sıkı sıkı sarıldı. "Ama arkanı döndün."

Bir çocuğa açıklama yapıyormuş gibi tane tane konuştum: "Çünkü konuşmadın, çünkü yoktun!"

Kısa bir an sessiz kaldı. Sanki benimle tekrar nefes alıyormuş, kendine geliyormuş gibi hissediyordum. O beni görmüyorken sessizce ağlamaya devam ettim.

"Seni kaybetmekten korktum."

Başımı geri çekip ona baktım. "Neden?" dedim çaresiz bir şekilde. "Neden korktun?"

Bu nasıl bir korkuydu ki durduk yere ortadan kaybolmuştu? "Teyzenin olayı yüzünden mi?" dediğimde sesini çıkarmadı. Yüzüme sanki dünyanın en büyük mucizesiymiş gibi baktı.

"Beni bırakmayacaksın!" dedi. Bu kulağa bir emir cümlesi gibi gelse de aslında büyük bir çaresizlikti.

Bu yüzden tıpkı benim gibi onun da teminata ihtiyacı olduğunu fark ettim. "Söz!" dedim. "Söz, bırakmayacağım!"

Bunu dediğim anda bana öyle sıkı bir şekilde sarıldı ki nefes alamadım ama şikâyetçi değildim. "Beni kurtardın!" diye mırıldandı. "Sen beni o kâbustan uyandırdın!"

Sesindeki minnettarlığı hak edecek bir şey yapmamıştım, hatta kendimi bu anlarda daha da çaresiz hissediyordum ama bildiğim tek bir şey vardı, bundan sonra hiçbir kriz anında onun yanından ayrılmayacaktım.

O bana sarılırken köşede duran zincirlere en büyük düşmanımmış gibi baktım.

Bir daha olmayacaktı. Sevdiğim adam bir daha böyle bir eziyet çekmeyecekti. Başını boynuma gömüp, "Tek mükâfatım!" derken sessizce ağlamaya devam ettim.

Yolum zordu, yönüm belirsizdi ama onu sevdiğim sürece ben o çocuğu geçmişinin bataklığından kurtaracaktım.

Geri dönerken arka koltukta benimle oturmuş, kollarıyla beni sıkı sıkı sarmıştı. Kaybetme korkusunu neyin tetiklediğini bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, ince bir ipin üzerinde yürüyordum. Ona karşı yaptığım tek yanlış harekette bile onu kaybedebilirdim. Bu da omuzlarımdaki yükü artırıyordu ama şikâyetçi değildim. Onun güvenli kollarında olduğum sürece her şeye katlanırdım.

Yola çıktığımızdan beri direndiğim yorgunluğum baskın gelince kollarında uyuyakaldım. Sabah namazına uyanıp onu yanımda bulamadığımda korkmam, tam olarak bu yüzdendi ama baş ucuma bir not bırakılmıştı.

"Gitmedim, Gün Işığı. Söz veriyorum, geldiğimde konuşacağız.

Dün bir kere daha hayatımdaki en büyük mucizeyi yaşattın bana. Sana dünyaları versem yetmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Bir daha kimsenin önünde diz çökmemeye yemin ettim. Sen hariç. Bir senin önünde diz çökerim, bir sana boyun eğerim."

Notu alıp erkenden hazırlanma sebebim şu an ona nefes kadar ihtiyacım olmasıydı. Bu yüzden ilk karşılaştığım kişiye, yani Nergis'e onu sordum.

"Nereye gitti?" dedim.

Bana karşı soğuktu. Bu bariz bir şekilde ortadaydı. "Şirkette acil bir durum olmuş."

"Biz de gidebilir miyiz?"

Normalde reddedeceğini düşünüyordum ama uzaklaşıp kısa bir süre sonra döndüğünde, "Siraç Bey, kabul etti," cevabıyla dünyalar benim oldu.

Vakit kaybetmeden yola çıktık. Şirket binasını gördüğümde baştan beri olduğu gibi yanında yine inşaat vardı. Burayı her seferinde sormayı düşünüp unutuyordum.

Şimdi tam ağzımı açıp yanımda oturan Nergis'e soracakken önce kırmızı ve mavi ışıklar gözüme çarptı, sonra da polis arabaları bizi solladı. İlk başta, sıradan bir görüntüydü benim için çünkü bir yere gidiyor olabilirlerdi ama şirketin önüne durduklarında bir sorun olduğunu anladım.

"Ne oluyor?" dediğimde yanımdaki Nergis de gerildi. Elini kulağına bastırdı. "Elif geliyor şirkete. Neler oluyor orada?" Kısa bir an dinledi.

"Bizi bilgilendirmediniz."

Araba yavaşladığında şirketin yanındaki inşaatın orada büyük bir kalabalık olduğunu gördüm. Nergis telefonunu açtı ve bir uygulamaya şifresini girdikten sonra şirketin kameralarından birine bağlandı. Açtığı kamera tam olarak kalabalığı ve ortada kalan olayı gösteriyordu.

Nergis görüntüyü yakınlaştırdıkça önce Siraç'ı, sonra da önünde diz çökmüş adamı gördüm. Kan revan içerisindeki adam bana bir yerden tanıdık geliyordu. Nergis benim yerime kim olduğunu söyledi: "Emir piçi bu!" dedi şoke olmuş bir sesle. "Burada ne işi var?"

Bu hayatımızın dönüm noktasıydı. Kanımın çekildiğini hissettim. Nergis'in de yüzü bembeyaz kesilmişti. "Elif!" dedi endişeli bir sesle. "Haydi, gidelim."

Ama çok geçti. Diz çöktürülen adam başını kaldırdığında yara bere içindeki yüzü daha da ortaya çıktı. Zamanında diz çöktürdüğü çocuğun karşısında bir köle gibi boyun eğmişti.

9
FEDAKÂR

Karga, gözünü diktiği ***kibri*** *bertaraf etmişti. Siraç'ı oyalarken Emir'i metresinin yanında yakalamış, öldürmek için delirse de sadece dövmekle yetinmişti.*

Üstelik o gece Emir eğlencesine bakarken ona ait üç tır sınırda yakalatılmış, uyuşturucu ve silahtan bile aklanabilen bu kirli adamı bir başka yerden yakalatmıştı.

Emir'in ailesine miras kalan bir vakıf arazisi vardı. Bu arazi, zamanında babasının evini kurduğu yerdi ama Emir, evin altında eski bir ibadethanenin kalıntıları olduğunu iddia ederek evi yıkmış ve orayı eski bir ibadethane, aynı zamanda kazılarda bulunan tarihî eserlerle bir müze kılıfına büründürmüştü.

Bu kılıf ise şeytanın evini saklıyordu.

Bu müzede çalıntı olan bazı kutsal yazıtlar da vardı.

Emir'in elinde olan tarihî eserler ve daha önce kaçakçılığını yaptığı gizli devlet belgeleri tırın içinde bulundu.

Bu uluslararası bir suçtu ve kurtulması, diğer suçlarının aksine kolay olmayacaktı. Oysa ülkeyi yöneten bu sistem içerisinde yapılan hata, onların günah dolu gücü tarafından yine bertaraf edilebilirdi.

Altı kişi, on dokuz sınır kapısı, her bölgeye bir baron...

Kurduğu sistem buydu.

Ülkenin doğusundaki terör örgütleri için silahlar, Karadeniz'den Bulgaristan sınır kapısına insan ticareti. Yunanistan sınır kapıları ile çocuk bedenine gizlenmiş uyuşturucu kaçakçılığı, kaçırılan çocuklar, satılan silahlar ve ülkenin dört bir yanını saran ölüm.

Bu öyle bir ağdı ki her bölgenin görünenin ardında görünmeyen bir yöneticisi vardı.

Ormana giden Çakılı'ydı. Ona boşuna "piçlerin babası" demiyorlardı. Uyuşturucu ile yıkılan ailelerin sokaklara düşmüş çocuklarını önce ona ait yetimhanelere yerleştirirdi. Üstelik tüm yetimhaneleri de resmî olarak evlendiği,

sonra kâğıt üstünde boşandığı ilk karısının üstüne yapmıştı. Bu yüzden bütün belgeler resmîydi.

Avı yakalayan Marilyn Recep'ti. Çocukların hepsinin birden ortadan kaybolması başlarını belaya sokardı. Bu yüzden paralı aileleri vardı, evlat edinilen çocuklar, devlet tarafından yasallaştırıldığı anda ailelerin yanına verilirdi. Çocuklar Marilyn'in kurduğu yatılı okullarda kalır, yalnızca eğitilenler devletin karşısına çıkarılırdı.

Avını eğiten Emir'di. Eğitilenler zekâ seviyelerine göre sıralanırdı. Zekâ seviyesi yüksek olanlar suikastçılar, paralı askerler; orta seviyede olanlar baronların yanında yer alan satıcılar ve pazarlamacılar, düşük olanlar ise satılanlardı. Acımasızca yapılan eğitimler de dâhil her şey Emir'in kurduğu fabrikaların altında yönetiliyordu. Oraya ilk Vuslat girmişti. Ölüsü çıkmadan kurtulabilen tek kişiydi.

Avı kesen Palalı olurdu. Genelevler, çocuk ticaretleri... Kısacası her türlü pazarlamayı o yapardı. Üstelik internet üzerinden Deep Web ağlarında açık artırmalarla satışlar düzenliyordu. Bu yüzden oğlu tecavüzle suçlanmıştı çünkü bu işin içindeydi ve bu ilk vukuatı değildi.

Bu yüzden Vuslat onu yakalamıştı. Çökecek olan ilk ticaret ağı internet üzerinden olacaktı.

Pişiren Arnavutlu, servis eden Zeytinci Şevket'ti. Arnavutlu silah temin edilebilecek bölgeleri karıştırmak için vardı. Bölgede karmaşa çıkarmak için siyaseti kullanırdı. Her yerde adamları vardı. Zeytinci ise en önemli silah bölgesine aktarmaların yapılmasını sağlardı. Ayrıca Akdeniz'i yöneten de oydu.

Kendi kirli işleri haricinde kurdukları bu kirli ağ, başta Türkiye olmak üzere, gerektiğinde dünya üzerinde söz sahibi olmalarına olanak sağlıyordu. İşte bu ağ, bu yüzden onların en büyük çıkarıydı.

İlk defa bu sisteme Vuslat haricinde birisi tarafından büyük bir darbe vurulmuştu.

Siraç'ın bu hamleyi anlamaması için Karga büyük bir uğraş vermişti. Yurt dışından döndüğü anda yeni bir emanet Emir'in kaçırıldığı odaya bırakılmıştı.

Siraç o odaya geldiğinde senelerdir sebebi olan adamın kan izlerini gördü. Yatağın üstünde ise bir kutu vardı.

Bu sefer o kutudan çıkan yüzük geçmişten gerçek bir yadigârdı. Yüzüğün içerisine M&N harfleri işlenmişti. Bu da zamanında yok edilmiş bir sevdaya atıftı. Üstelik ardında bırakılan Emir'in adamları da yem olarak kullanılmıştı.

*Öfkesini çıkarsın diye... Çünkü karga, **kibir** ortadan kalkınca **öfkenin** nasıl bir hezimete uğrayacağını çok iyi biliyordu.*

...

Benim için yaşanan bu an tam bir dehşetti. Nergis'in aldığı anlık bilgilendirmelere göre Emir'in dayak yemiş bedeni çuvalla inşaat bölgesine bırakılmıştı. Fark edildiği anda da polise ihbar edilmişti.

Bir suç yoktu, deliller ortadaydı ama bu yine de Emir'in bağırmasına ve "O yaptı!" demesine engel değildi. Yine de olayın gerçekleri ve karmaşası görülebiliyordu. Murat Komiser'in burada olmasını hiç saymıyordum bile.

Üstelik mesele çok daha başkaydı. Dün Emir hakkında arama kararı çıkarıldığını öğrenmiştim. Tarihî eser ve devlete ait gizli belgeleri kaçırmaktan suçlanıyordu.

Bu yüzden Siraç'ı suçlamasının bir etkisi yoktu. Yine de Murat Komiser'in burada olması hiç hoşuma gitmemişti.

Siraç'ın yüzündeki ifadeyi tam olarak göremesem bile dün geçirdiği kriz sonrasında iki kere bam teline basılmasının ona iyi gelmeyeceğinin farkındaydım.

Çıkmak istedim arabadan ama beni gördüğü anda iki düşmanının yanında asla tepkilerini kontrol edemeyecekti. Bu yüzden mecburen bekledim.

Sesler yükseldikçe büyük bir tartışma çıkacak diye korktum ama geri çekilen ilginç bir şekilde benim kocam oldu. Nergis, "Buyurun, görevinizi yapın! Düşmanımı bir çuvalın içindeyken şirketimin önüne atacak kadar aptal mıymışım, sorgulayın," dediğini bana ilettiğinde şaşırdım çünkü onun için beklemediğim kadar sakin bir tepkiydi.

Oysa en büyük tetikleyici unsur karşısındaydı, söylediklerine bakılırsa mantığını kullanıyordu.

Ambulans geldi, Emir polislerle birlikte götürülürken olay yeri incelenmeye başladı. Siraç'ın arabaya doğru geldiğini fark ettiğim anda kapıyı açtım.

Nergis'in uyarısı ardımdaydı.

"Elif, sakın!" Dinlemedim, onu görmem lazımdı. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Yine de yanlış yaptığımı geç de olsa fark ettim çünkü Siraç'la birlikte beni gören bir diğer kişi de bir açık bulmak için etrafta dolandığı bariz şekilde belli olan Murat Komiser'di.

Beni görür görmez, Siraç yanıma ulaşamadan bir polisi yanına çağırdı. Odağımı kocama çevirdiğimde ise buz gibi gözlerle karşılaştım. Üvey babası önce önünde diz çöktürülmüştü ve şimdi de tedavi edildikten sonra sorgulanmak üzere götürülmüştü.

Yine de yüzündeki *öfke* değil, daha çok *kıskançlık* gibiydi. Gövdesiyle önümü tamamen kapattı. Yüzümü ellerinin arasına alırken bütün bu kaosun arasında tüm odağı bendim.

"O şerefsiz bir kere daha sana yaklaşmaya çalışırsa onu öldürürüm, Gün Işığı," dedi. Kollarımı gövdesine sardım. "Bu yüzden evimize git ve beni bekle. İki elim kanda olsa da akşam evde olacağım."

Dudaklarını alnıma bastırırken şaşkındım çünkü şu an beklediğim en son tepki bana odaklı olmasıydı. Öfkeli olmasını bekliyordum, belki de tetiklenecekti ama tek yaptığı bana sıkı sıkı sarılmak oldu.

Yine de bugün onun sabrı son haddinde sınanacaktı çünkü yanımıza bir polis memuru kadın yaklaştı.

"Siraç Bey, amirimin yeni bir talimatı var," derken yüzünde tedirgin bir ifade vardı. Kısa bir an bana baktı. "Elif Hanım da gelecek. Tanık olarak ifade vermesi gerekiyor."

Siraç beni bırakmadan ona doğru döndü. "Neye tanık olmuş da çağrılıyor?" derken o bakışın muhatabı olmak istemezdim çünkü kadıncağız da emir kuluydu ve korkmuştu.

Bu yüzden sakin olmasını istercesine kolunu sıktım. Bana döndüğünde ise ona uyarırcasına baktım.

"Sorun yok," dedim. "Bir şey görmedim zaten."

"Siz yine de bize eşlik edin," diyen polis memurunu başımla onaylayan da bendim çünkü benimki arkasını dönmüş, Murat Komiser'e ters bakışlar atmakla meşguldü.

"Bu sefer sadece çenesini değil, tüm kemiklerini kıracağım."

Dişlerinin arasından söylediği sözlerle birlikte kollarından tutup onu kendime çevirmeye çalıştım.

"Siraç!" dedim. Lacivertleri öfkeyle birlikte kıskançlığı da taşıyordu. "Arabaya geç!" derken sesinin tınısı felaketin habercisiydi.

Bugünü sağ salim atlatırsak Allah'a şükredecektim.

Yol boyunca söven bir adamla polis merkezine geldiğinizde pek de sakin olamıyordunuz. Emir'e sövdü, onu yakalayıp buraya atan gizli düşmanına sövdü ama ilginç bir şekilde Murat Komiser açık ara fark atmış durumdaydı.

Anlamlandıramıyordum. Şu an planının önüne bir engel koyduğu ortadaydı ama o en az bu mesele kadar Murat Komiser'e de takılmıştı.

Bu şekilde ifade vereceğimiz polis merkezine, Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele birimine götürüldük.

Kısa bir süre sonra Demir geldi. Koruma olarak da sadece Umut ve Nergis içeri girebilmişti.

Eylül yanıma geldiğinde Siraç'ı sorgu odasına almışlardı. Telefonunu, saatini yanıma bırakmıştı ve ben elimdeki eşyalarıyla geniş koridordaki bekleme bölümünde olan sandalyelerden birinde oturuyordum. Burası oldukça aktifti. Sivil ve üniformalı polisler sürekli bu koridordan geçiyordu.

İdari kat olduğunu sonradan fark ettim. Şube müdürünün odası tam karşımdaydı. Siraç da o odadaydı.

Eylül otomatlardan kahve alıp birini bana uzattığında bacağımı stresten sallıyordum. İkimiz de sohbet ederek kafamızı dağıtmaya çalışıyorduk ama tehlikeli bir andaydık, bu yüzden tam manasıyla odaklanamıyorduk.

Fırsatını bulmuşken iyi olup olmadığını sorduğumda karşımda daha sakin bir Eylül buldum.

"İyiyim. Sessizlik bana iyi geliyor. Sevdiklerimin kıymetini böylece daha iyi anlıyorum."

Onu anlıyordum ama bu süreçte tamamen yalnız kalmadığını da biliyordum. "Demir gibi mi?" diye sormam bu yüzdendi.

Gergin olsa da gülümsedi. "*Seni seviyorum* diyene kadar beyefendiyi o kategoriden saymıyorum," dedi. Yine de yüzündeki tebessüm, bu mesele yüzünden eskisi kadar mutsuz olmadığını gösteriyordu.

Bir tahminde bulundum. "Bir şey olmuş."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldığında gülüşünü bastırmak için kahve bardağını dudaklarına götürdü.

"Olmuş olabilir, beni öpmüş de olabilir ama bu sevdiğine dair bir şey söylemediği gerçeğini değiştirmiyor."

Bunu o kadar normal bir şey gibi söylemişti ki şaşkın bir şekilde gülerken, "Ne?" dedim.

Tam o sırada Murat Komiser ile göz göze geldik ve gülüşüm dondu çünkü adam öyle bir bakıyordu ki resmen bela habercisiydi. Eylül yüzüme baktığı için hemen anladı ve kaşlarını çatarak dik dik ona baktı. İkimizin de tadının kaçmasıyla konumuz yarım kaldı.

"Sabahtan beri buralarda dolanıp sana bakıyor. Bunu da bu gidişle Allah yakacak, haberi yok," dediğinde mesele ciddi olmasaydı gülerdim ama ciddiydi.

Demir buradaydı, Nergis ileride bekliyordu ve bu adam sürekli buralarda dolanıyordu. Bıçak sırtında yürüyordu.

Eylül geri dönerken yüzündeki öfke, kuzeniyle bir konuda benzediklerini düşündürdü. "Siraç'ın eliyle tabii," dedi bunu ister gibi.

Görünen oydu ki olay çıkmamasını isteyen tek kişi bendim.

...

Akrep yelkovanı kovaladı. Dakikalar geçti, saatlere tamamlandı. Bize bilgi verilmedikçe daha çok gerildik. Yansıtmamaya çalışsak da ortada öyle bir hava hâkimdi ki, sanki her an bir şeyler çatırdayacaktı. Neredeyse iki saat geçmişti. Bizim bulunduğumuz katta büyük bir sessizlik vardı. Herkes birden yok olmuş gibiydi.

Siraç bir türlü gelmedi, Levent Bey ve Demir de ortalıkta yoktu. Bizim sorgumuzun daha sonra olacağını söylüyorlardı. Bu yüzden Siraç'ın eşyalarını Eylül'e emanet edip namaz kılmaya gittim.

Geri dönerken karşılaşacağımı düşünmediğim Esin Hanım içeriye giriş yapıyordu. Olduğum yerde donup kaldım. Sanki kanım tüm bedenimden çekilmişti.

Esin Hanım'ı gördüğümde kafamda Ali'nin çığlıkları, patlayan silahın kesif yankısı, Melek Hanım'ın haykırışları, Eylül'ün çaresizliği ama en çok da, "Öldü, öldü, öldü!" diye sayıklayan sevdiğim adamın bitmeyen acısı yankılandı.

Öyle bir öfke sardı ki dört yanımı, gözüm hiçbir şey görmez oldu.

Nergis'in beni takip ettiğini fark etsem de hırsla Esin Hanım'ın üstüne yürüdüm. Beni sonradan fark ettiği için yüzünde afallamış bir ifade oluştu ancak burnunun ucuna indirdiği güneş gözlüklerinin üstünden kibirli bir bakış atmak haricinde hiçbir şey yapmadı.

İşte o zaman anladım ki aslında o Emir Bey'e değil, Siraç'ın annesi olmasına güveniyordu. Güvenmemeliydi. Çünkü artık ona istediği gibi davranması için izin vermeyecektim. Siraç'ın ona sevgi duyduğunu sanmıyordum ama onu doğuran kadına saygısından fiziksel bir zarar vermediğini düşünüyordum.

Ama benim ona saygı duymak için bir sebebim yoktu.

Bu yüzden, "Esin Hanım," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Kocanızın dağılmış suratını görmek için mi geldiniz?" derken üstüne doğru yürümeye

devam ettim, o sırada yüzümde nasıl bir ifade varsa kibirli ifadesi hemen dağıldı.

"O nerede? Yine ne zarar verdi benim kocama?" dedi elindeki çantaya sarılarak. Başımı yana doğru eğerek gülümsedim. İçimdeki öyle büyük bir nefretti ki gülüşümle birlikte bir adım geriye çekildi.

"Keşke geberip gitse ama biliyorsunuz, kötüler kolay kolay cehennemi boylamıyorlar." Kollarımı göğsümde kavuşturup üzerine eğildim. "Siz kendinizden iyi bilirsiniz, öyle değil mi?"

Nefretimle birlikte sarsılmıştı ama kibrinden bir şey kaybetmeyişi gösteriyordu ki, nefret edilmeye oldukça alışkındı.

"Ne diyorsun sen?" dedi küçümseyici bir ifadeyle. "Kime güveniyorsun sen, kocana mı?"

Beni kendisiyle karıştırıyor olmalıydı. Üstelik ona karşı nasıl bir nefret duyduğumun farkında değildi.

"Hayır, kendime," derken ilk defa ona saldıracak kadar sınıra yaklaştığımı hissettim. "Beni durdurabilecek hiçbir şeyin yok. Sana ne saygım var ne de kan bağım. Bugün ben de konuşurum." Üzerine eğilip fısıldadım: "Senin kız kardeşini öldürmeye çalışan, bana suikast düzenleyen bir kadın olduğun ortaya çıkar. Bugün ne hikmetse ben de ifade vereceğim. Emir'le ilgili sorular sorulduğunda kendimi hiç tutamayacakmışım gibi hissediyorum."

"Se-sen ne..." diye kekeledi ilk önce ama kötülük kanına işlemiş her insan, yüzüne vurulan günahlarından kolayca kaçmaya çalışırdı. "Yapamazsın çünkü yok öyle bir şey," dedi bir adım geri çekilerek. Geriye doğru attığı adımlar, tehlikeyi fark etmiş olmasındandı. "Sana kim inanır?" dedi sesini sabit tutmaya çalışarak.

"Ben!" dedim dudaklarım ona karşı olan nefretimle birlikte yukarı doğru kıvrılırken. "Her şeyi bilen ve çocukluğunu çaldığın Siraç. Hayatını kararttığın Eylül! Onu canından çok seven Demir. Bir de şimdi sorgumu alacak olan kim varsa."

Kimlerin canını yaktığını hatırlayınca parmaklarımı bedenime sardığım kollarıma bastırdım. İlk defa birine bile isteye zarar vermek istiyordum. İlk defa birini tehdit ediyordum.

"Bir daha..." dedim işaret parmağımı ona doğru sallayarak. "Bir daha seni ailemin etrafında görürsem delireceğim! Delinin suçu olmaz, bilirsin. Yaptıklarımdan sonra hatırlamadığımı söyleyecek, suçu sana atacağım." Karşımda verdiği tek tepki kısa bir irkilme anıydı. Burada, tam bu anda kapana kısılmıştı. "Tanıdık geldi mi?"

Gelmiş olmalıydı çünkü bu onun en büyük caniliklerinden biriydi. Hafifçe titreyen eliyle güneş gözlüğünü düzeltti. "Hiçbir şey yapamazsın. Sen de katilsin, unuttun mu?" dedi.

Yarama tuz bastı, öfkemi alevlendirdi. Artık rol yapmak için bile gülümsemiyordum. Ona doğru eğildiğimde Siraç'ın kontrolsüz öfkesini bir nebze olsun anlamaya başlamıştım.

"Senin kaçırılmama sebep olduğun olayda, tecavüze uğramamak için direnirken yapmak zorunda kaldığım şeyden mi bahsediyorsun?" dedim sadece onun duyabileceği kadar kısık bir ses ve herkesin görebileceği kadar nefret dolu bir ifadeyle. "Nefsi müdafaa derler. Peki, sana ne diyecekler? Kardeş katili mi? Çocuk istismarcısı mı?" Her sözümle birlikte rengi bir ton daha açılıyordu. "Hazır kocan da burada suçlanıyorken hangi sıfatınla sana seslenecekler?"

Gitti.

Resmen arkasına bakmadan, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırarak gerisin geri kaçtı. "Şerefsiz!" diye fısıldadığımda yanımdan bir gülme sesi yükseldi. Nergis buradaydı. Tartışmamızın hararetiyle yanımda olduğunu unutmuştum.

"*Üzüm üzüme baka baka kararır,* derlerdi de inanmazdım."

Keyiflenmiş olduğu yüzünden bile anlaşılıyordu. O gülümseyince ben de gülümsedim ama çok gergindim. Bu yüzden, "Nergis, lütfen kimse bilmesin, zaten Siraç patlamaya hazır bomba gibi," dedim ama o, dün onunla gerçekleştirdiğimiz konuşmadan sebep birden gülümsemeyi kesti.

Karşımda birden ciddileştiğinde kırılmış olduğunu da gördüm. "Elif, ben sana sadığım ve bunun sebebi ne Siraç Bey ne de Levent Bey'dir," dedi. "Aklına bir ihanet ihtimali gelirse lütfen bunu unutma."

"İhanet ettiğini hiç düşünmedim," dedim. Levent Bey için çalışıyor olsa bile düşünmemiştim.

"Ama muhbir olduğumu düşündün." Bunu inkâr edemezdim, zaten o da bunu inkâr etmedi fakat teminat vermeye devam etti: "Her ne olursa olsun, canımı önüne koyup yine de seni korurum," dedi. Bunu biliyordum ve asla istediğim bir fedakârlık değildi.

Bu yüzden ona sarıldım. Benim tek dileğim, sevdiğim insanların güvende olup mutlu bir şekilde benimle birlikte yaşamasıydı.

...

Yazılı ifadem alınmadan önce bir kadın memur beni babamdan dolayı tanıdığını söyleyerek olayı kendi gözümden anlatmamı istedi. Çok tatlı bir

kadındı, konuştuğumuz esnada ifadem kısa olduğu takdirde beni öne çekebilmek için yardımcı olmak istediğini öğrendim.

Bildiğim pek bir şey olmadığı için kısa süreceğini biliyordum ama tam o sırada kocamı gördüm. Yanında Levent Bey, Umut ve üç adam daha vardı. Gözleri etrafta dolandı ve beni buldu. Yüz ifadesi gergindi, uzaktan bile lacivertlerindeki o soğuk ifadeyi görebiliyordum.

Olduğu yerde durduğunda gözlerini benden ayırıp tekrar etrafına baktı. İkinci hedefini bulduğunda gözleri kısıldı. Eğer birinin bakışlarıyla insanları öldürme yeteneği olsaydı kocam bu konuda çok iddialı olurdu.

Bekleme bölümünün biraz ilerisindeki Murat Komiser biriyle konuşuyordu. Eğilip yanında bulunan Umut'a bir şeyler söyledi. O sırada korumalardan biri daha yaklaşıp ona emanet ettiğim eşyaları teslim etti ama bu, o an umurunda değildi.

Bu sefer gözleri, onu fark eden Demir'e değdi ve sert bir baş hareketiyle beni işaret etti. Öyle bir bakış attı ki ona verdiği emrin sesi kulağımda çınladı.

Yanından ayrılma!

Demir ona açık açık gülerken polis memurunun sesiyle tekrar dikkatimi karşımdaki kadına verdim ama bu çok kısa sürdü çünkü üzerimize birinin gölgesi düştü. Başımı kaldırıp gölgenin sahibi olan Murat Komiser'i gördüğümde yüzüm asıldı. Benim aksime o gülümsüyordu.

Polis memuru onu görünce, "Komiserim!" diyerek ayağa kalkmak istese de Murat Komiser, "Gerek yok Hazan, Elif'i ben de dinlemek istiyorum," dedi.

İşte o zaman Hazan'ın, Murat Komiser tarafından gönderildiğini fark ettim. Böylece ulu orta bir yerde benimle konuşabilecekti.

Başımı kaldırıp direkt karşıya baktım. Siraç karşıda bulunan geniş camlı odada hararetle müdür olduğunu tahmin ettiğim adama bir şeyler söylüyordu. Yüzü bana dönük değildi ama başını biraz çevirse görebilirdi. En basit tabirle gerginlik şu an her zerremi sarmış durumdaydı.

Demir'in ciddi bir yüz ifadesiyle bize yaklaştığını gören Eylül sırıtarak oturduğu sandalyede bacak bacak üstüne attı. Bayılıyorlardı ortalığın karışacağı olaylara. Ben ise gerginlikten bir dizimi sallamaya başladım.

Demir yanımıza geldiğinde Murat Komiser ona baktı. Demir'in yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ona bakarak benimle konuştu: "Yenge, yanında durayım, ihtiyacın olur," dedi.

Murat Komiser'in de suratı ciddileşmişti. Biraz ilerideki Nergis de Eylül'ün yanına oturup bizi izlemeye başladı. Resmen etrafımı sarmışlardı.

Murat Komiser, "Sadece dinlemek istiyoruz, üzerimize salmasın..." dedi, sonra duraksadı ve yuttu sözlerini.

Kaşlarım daha da çatıldı. Bilerek kışkırtıyordu resmen.

Rahatsızlığım belli olsun diye onu muhatap almadan, "Yanımda kal, Demir," dedim. Demir'in gözlerinin parıldadığına yemin edebilirdim. Resmen zevk almıştı ona arka çıkmamdan. *Bak, gördün mü* der gibi baktı Murat Komiser'e.

Bu anın bir an önce sona ermesini ve resmî sorgumu vererek ondan uzaklaşmayı istiyordum çünkü Siraç'ın görmesi an meselesiydi.

Gönüllü olmasam da gördüklerimi anlattığımda Murat Komiser, "Eşinin..." dedi kelimenin üstüne bastırarak. "Üvey babasıyla husumeti ortada. Onun yapmamış olduğuna dair bir delilin var mı, Elif?"

Sesi kin doluydu. O an Siraç'ın yaptıklarını ortaya çıkarırsa, bana kocamın kötü yanını gösterirse her şeyin değişeceğine dair inancı olduğunu hissettim.

Belki niyeti iyiydi; beni hâlâ babamın emaneti olarak görüyor, kendini suçluyordu ama yöntemi yanlıştı. Benimle bir kere bile kendi gönül işini meseleye karıştırmadan konuşmamıştı.

Demir ona doğru bir adım attı, "Senin ben..." diye başlayan cümlesini elimi havaya kaldırıp yarıda kestim. Bana baktı ve dişlerini birbirine basarıp geri çekildi.

Önce, "Elif Hanım, derseniz sevinirim," dedim resmî bir ifadeyle. Yüzü anında buz kesmişti. Sanki onu terslememi beklemiyormuş gibi bir hâli vardı.

"Ayrıca delile ihtiyacım yok çünkü kamera kayıtlarına göre yapmadığı zaten ortada. Hem bir insan hangi akla hizmet husumetlisini kendi şirketinin önünde inşaata atar ki?"

Yüzünde elle tutulur bir küçümseme varken, "Akıl sağlığı yerinde olmayan biri olabilir," dedi.

Demir bu sefer cidden öne atıldı. "Bana bak!" Zaten Murat Komiser'in de istediği buydu, o yüzden izin vermeyecektim.

"Kocama hakaret mi ediyorsunuz?" dedim. "Üstelik bir polis memuru olarak tarafsız olmanız gerekirken tahrik edip kışkırtmaya çalışıyorsunuz." İlk defa karşımdaki adama mesleğinden dolayı bile saygı duymayarak bakıyordum. "Artık babamın yanlış kişilerle çalıştığını düşünmeye başladım."

Sözlerim ağırdı ama yerini bulmuştu. Yüzünde acı bir ifade belirdi. Babamı gerçekten sevdiği belliydi. Yine de "Bir varsayımdı," derken samimiyeti hiç inandırıcı değildi.

Bu yüzden onu görmezden geldim. Polis memuruna dönüp, "İfadem öne çekilecek mi?" dedim sadece. Onay aldıktan sonra ifade vermek üzere hareketlendik.

Tam o sırada Siraç'la göz göze geldim.

Camın arkasından bize bakıyordu. Gözleri bende değil, sırtı ona dönük olan Murat Komiser'deydi. Öyle bir bakıyordu ki Murat Komiser yönünü döndüğü anda onu öldürmek için harekete geçecekti sanki.

Biz harekete geçtiğimizde Murat Komiser de arkamızdan geldi. Tekrar ona döndüm. Biliyordum ki bu konuşma burada bitmemişti ve hâlâ fırsat arıyordu. "Sizin gelmenize gerek var mı?" derken öfkem yüzüme de sesime de yansımıştı.

O ise bu öfkenin farkında olarak buz gibi bir sesle, "İfadenize iştirak edeceğim, Elif Hanım!" dedi.

Önüme döndüm. Siraç'ın bakışlarını üstümde hissetsem de bir daha ona bakmadım. Bakarsam kıyamet kopacaktı, biliyordum.

Aşağı indik, Nergis ve Demir de benimle gelmişti. İfadem alındı, yazıya geçirildi. Okumam için önüme konuldu. En sonunda ise imzalar atıldı. Kendi adımın yanına *Işık* isminin eklendiğini görünce bir kez daha şaşırsam da bir şey söylemedim. Girdiğimiz odada benim dışımda iki polis memuru vardı. Ben hariç bizden kimse içeriye alınmamıştı.

Murat Komiser de imza atarken, "Neden bana öfkelisin? Sana karşı yanlış bir hareketim mi oldu?" dedi.

Yüzüne bakmadım. "İşim bitti mi?" dedim görevli memura. Memurun gözleri ikimiz arasında gidip geldi. Sanki aramızda ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi.

Görevli memur, "Bu son imzaydı. Hepsini tamamladınız," dedi ama daha çok bana bakan komiserine odaklanmış durumdaydı.

Gitmek için harekete geçecekken Murat Komiser önüme geçti. "Elif," dedi öfkeli bir sesle. "Sana zarar verecek en son kişi benim. Amacım seni korumaktan başka bir şey değil. Neden hiç fırsat vermiyorsun?"

Sesindeki öfkeye sitem de karışmıştı. Mecburen ona baktığımda etrafındaki insanları umursamadan gözlerinde görmek istemediğim bir beklenti olduğunu gördüm.

İç çektim. Bugün gerçekten sabrımın sınanma günüydü. "Neden sizinle yan yana durmak zorunda kalabileceğim onca zaman içerisinde kocamın ikimizi görebileceği bir anda yanıma geldiniz? Üstelik başka zamanlar fırsatınız da vardı. Ben hep oradaydım. Biliyordunuz."

Cevabı yoktu çünkü farkındaydı, cami duvarına işiyor ve duasının kabul olmasını bekliyordu.

"Ayrıca az önce imzaladığınız ifademdeki soyadıma iyi bakın, bütün sorularınızın cevaplarını alacağınıza eminim." Yüzünde beliren acı umurumda bile değildi. Başımla kısa bir selam verdim. "İyi günler."

Dışarı çıktığımda Demir koridorda volta atıyordu. Beni gördüğü anda, "Bitti mi? Bir şey dedi mi sana?" diye sordu. Öfkeden kudurmuş gibiydi.

Benim derdim ise farklıydı. "Siraç peşimden geldiğini gördü mü?"

"Görmese bile bildirmek zorundaydık." Nergis omuz silkti yapacak bir şey yokmuş gibi. "Prosedür gereği."

Elimi alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum. Engel olmazsam kıyamet kopacaktı.

"Şu iti bir dövsem!" Kapalı kapıya doğru sövercesine konuştu. "Adam haklı çünkü. Bir de ben benzetsem!" dedi yüksek sesle. Sanki duymasını istiyordu.

Eylül bu sırada bize doğru yaklaşıyordu. Demir'in son cümlelerini de duymuş olmalıydı.

"Demir, yeter!" dedim. Şu an bir de onu tutmaya çalışamazdık. "Eylül, Allah için sakinleştir şunu!" dedim Demir'i göstererek ama o dünden razıydı.

"Haklı ama. Sabahtan beri bizi burada boşuna tuttukları yetmiyormuş gibi kodese tıkmak için durmadan kaşıyor Siraç'ın kıskançlık duygusunu. Geçen seferden hıncı var çünkü."

Demir kendi kendine söylendi: "*Gel, beni döv* diyor! *Döv ki en azından kendi çöplüğümde haklı görüneyim*!"

Al birini, vur ötekine durumunda kaldığım için iç çektim. Buradaki mantık abidesi ben olmak istemiyordum. Şu an kocamı sağ salim buradan kurtarıp eve gitmeye ihtiyacım vardı ama anlaşılan bir süre daha burada olacaktık.

Kısa bir süre sonra Demir ile Eylül yukarı çıktılar. Bekleme bölümünde başımı duvara yaslamıştım, artık ne olup bittiğine dair bir şeyler öğrenmek istiyordum.

Demir'den ilk bilgi geldiğinde vakit ikindiyi geçmişti. "Emir itini Ankara'ya sevk etmişler çünkü tutuklanmış." Telefon konuşmasını bitirdikten

sonra şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Resmen tedavi sonrasında hapse giriyor."

Bu intikam planı için bilerek yapılmış büyük bir engeldi.

Demir bile dehşete düşmüş gözüküyordu. "Oyun oynamış..." dedi. "Önümüze attı, önümüzden aldı, kodese tıktırdı."

Eylül ayağa kalkıp yanına gitti. Demir ise kendinden geçmiş gibiydi. "Orospu çocuğu!" dedi birden yükselerek. "Bize masal anlatırken arkada kapan kuruyormuş."

Eylül sakinleştirmek için kolunu tuttu. "Nerede olduğumuzun farkına var," dedi ciddi bir sesle.

Yanımızdan keyifli bir yüz ifadesiyle Murat Komiser geçtiğinde hepimizin gözleri ona takıldı. Arkasındaki üç kişi simsiyah giyinmişti ve ellerinde belgeler vardı.

Nergis benim önümde durdu. Öfkesinden boynu bile kızarmıştı. "Gidiyoruz, Elif! Umut gelecek ve birlikte ayrılıyoruz buradan!" dedi.

"Ne olduğunu anlatacak mısın?"

Nergis gözlerini etrafta dolandırdı. Sonra bir yerde sabitledi. Bakmadım ama kime baktığını biliyordum. Muhtemelen Murat Komiser yine yakınımızdaydı.

"Emir itine tutuklanma kararı çıkardılar ki bu normalde imkânsız. Üstelik daha hastanede tedavi görüyor." Sonra başıyla yan tarafı işaret etti. "Ayrıca operasyonu yönetenlerden biri buymuş."

Bana bakarken yüzündeki ifade karamsardı. "Kıyametin kopması yakındır."

Demir, kendini zapt etmek için duvara yaslanırken Eylül, onun biraz ilerisinde bana yakın bir noktada durdu.

"Bana öldürmeyeceğinin teminatını verin," dedim. Hepsine tek tek baktım ama kimse bana bir söz veremedi çünkü hepsi az buçuk olacakları tahmin edebiliyordu.

"Nasıl gideyim o zaman?"

"Talimatı var."

"Başlarım onun talimatına!" dedim Nergis'e bakarken. Ben bir gün önce bu adamı krizin pençesinden zor almıştım. Şimdi hayatta burada bırakmazdım.

"Elif..." dedi Nergis onun da emir kulu olduğunu hatırlatırcasına ama şu an risk alamazdım.

Bu yüzden, "Mesuliyet bana ait," dedim. Tıpkı dünkü gibiydi. Şu an kimse beni buradan ayıramazdı.

Zaten gitmeme fırsat kalmadı çünkü benimki, öfkesi başında saman alevi gibi tüterken geldi. Koridorun köşesinde belirdiğinde başta ben olmak üzere herkes varlığını fark etti. Umut da arkasından geliyordu.

Demir yaslandığı duvardan ayrıldığında kuzeninin yüz ifadesiyle gözleri kısılmıştı. Hepimiz anında tehlikenin nasıl büyük bir boyutta olduğunu fark ettik. Koridorda güçlü adımlarla ilerlerken hedefine odaklanmıştı. Gri gömleğinin kollarını katladı, sonra birkaç düğmesini hırsla açtı.

"Eyvahlar olsun!" dedi Eylül yanımda.

İki elleri yanında pençe gibi açılıp kapanırken otokontrolünü tamamen yitirmiş gibi gözüküyordu. Gazap onu ele geçirmişti.

"Öldürecek; yemin ediyorum ki bu sefer öldürecek!"

Eylül'ün sesi kulağımda uğuldarken oturduğum koltuktan kalktım. İlk koridorun diğer ucundaki camlı odada bulunan Murat Komiser'e, sonra öfkeden kendini kaybetmiş olan sevdiğim adama değdi gözlerim. Koridorun sonundaki lacivert gözlerde gördüğüm şey acımasızlıktı.

Bu sefer acımayacaktı.

Yüreğim ağzımda atarken ben de ona doğru ilk önce yavaşça, sonra koşar adımlarla ilerledim. Umut arkasından geldi, Demir harekete geçti. Olacak şey katliamdı. Olacak şey felaketti.

Sonrası hızlandırılmış bir çarpışma sahnesi gibiydi. Ona doğru koştum ama beni görmedi bile, üstüne atıldığımda kollarından tutmasaydım geriye savrulacaktım.

Gövdesi öfkenin demirindendi. Gözleri gözlerime değince yanan öfke patladı. Beni gördü ama aynı zamanda öfkesinin sebeplerini de gördü. Kollarını saran ellerimi tuttu beni önünden çekmek ister gibi. "Bırak, Elif!" dedi küfredercesine. "Bırak, sonunda bardağı taşırdı!"

Canımı acıtmak istemiyordu ama yine de itiyordu.

"Sakın!" dedim kollarından tutmaya devam ederken. "İstediğinin bu olduğunu göremiyor musun?" Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Burun delikleri öfkesinin harıyla genişlemişti.

Gözleri bana değdi, sanki cinnetin eşiğindeydi. "Onun sana bakarak alacağı başka nefesi yok!" Kıskançlık gözünü kör etmişti. "Artık yok!"

Şimdi, burada, katil olması an meselesiydi.

"Bugün gün yüzünü son kez gördü. Artık gecesi de haram! Hepsini tek tek ödeyecek!" İşaret parmağıyla koridorun sonundaki adamı gösterdi. "Oyacağım o gözleri!"

Gözü beni görmüyor, öfkenin pusuyla yanlış yerde yanlış şekilde hareket ediyordu.

"Şu an çok mantıksız hareket ediyorsun. Üstelik beni de tahakküm altında bırakıyorsun." Sebebi ben olmak istemiyordum. "Ben baktım mı?" diye sordum onun gibi sinirlenirken. "Ben izin verdim mi?"

Delici bakışları sözlerimle sarsılır gibi oldu. Sonra yüzüme baktı ve sanki bizi yan yana görüyormuş gibi gözlerini yumdu. "Ulan!" dedi. Elini ensesine attı, parmaklarını tenine sapladı. "Ulan çok güzelsin!" dedi hırsla. Gözlerini açmıyordu çünkü açınca saldıracaktı, o da biliyordu. "Ulan o kadar güzelsin ki gözü kaymasa gönlü kayıyor. Ben onun gönlünü sikeyim!"

Bağırmadı ama hırsla söylediği sözlerle herkes bir adım geri çekildi. Arkama baktım tekrar korkuyla, Murat Komiser koridorun sonundaki odadaydı hâlâ.

Üstelik şoke olmuş durumdaydım. Yıllardır öldürmek için uğraştığı üvey babası hapse girmişti ama onun öfkelendiği şey Murat Komiser'in uyduruk oyunundan ibaretti.

"Sabahtan beri dibinde bitip duruyor. Evveliyatını sikeyim! Ayrılmadı lan, ayrılmadı!" Ona doğru bir adım attım. Küfrettiği yer polis yuvasıydı. Ben duyuyorsam yakındaki herkes duyardı.

Gözlerini sımsıkı kapatmış, dişlerini birbirine bastırmış, tıslarcasına konuşuyordu.

"*Git,* dedin ama gitmedi! Uzaklaştın, yanma geldi! Her adımını saydım!" Gözleri açıldı. Cayır cayır yanan gözlerini gözlerime dikti. "Yirmi dört saate bölsem sana attığı adımları, dakika başı bir yerini kessem yine bitmeyecek."

Biledi kendini, illaki birini kesecekti. Üzerime doğru eğildi. Sesi bir fısıltı, sözü bir intikamdı.

"Şimdi kırdığım her kemik için af diletmez miyim? Baktığı yer benim bahçemdi, baharıma değdirdi gözlerini! Ben onu hırsızlığına kurban etmez miyim?"

"İyi halt edersin!" dediğimde arkamda bir kıkırtı yükseldi, muhtemelen Eylül'dü ama ona bile öfkeyle bakacak kadar dolmuştum.

Tepkimle birlikte öfkesi daha da harlandı, bilmiyordu ki ben de ipleri koparmıştım. Hâlâ burnundan solurken kenara çekildim. Elini ensesinden çekmemişti.

"Haydi git!" dedim. "Vur, kır, dök!" Elimle düşman gördüğü adama giden yolu gösterdim. "Ama ne öfkenin ne de yaptıklarının sebebi ben olayım!" Ellerimi yumruk yaptım. "Ha, ortalığı karıştırdığın için işin bittiğinde evinde huzur arayacaksın ama sen işleri karıştırmışken bu sefer ben düzeltmeyeceğim."

Daha dün toparladığım adamın bugün tekrar dağılışını izlemek istemiyordum.

Bir adım daha geri çekildim ve "Ben ona yaklaşması için sebep vermemişim, her fırsatta önünü kesmişim. Döv onu da yine bir araya gelmemiz için sebebi olsun!" diye devam ettim.

Alkışlar gibi yaptım. Herkesin bizi izlediğini bilsem de kendimi kontrol edemiyordum. Gözleri bir bende bir arkasındaydı. Öfkesinin ardında konuşan bendim ama sesimi duyurabiliyor muydum, bilmiyordum bile.

"Senin istediğin ne?" dedi bana bakarak. Gözlerinde parlayan gazabıydı. "Bu orospu çocuğunun yaptıkları yanına kâr mı kalsın?" dedi aynı öfkeyle.

"O umurumda bile değil, benim derdim sensin!" dedim işaret parmağımla göğsünü dürterken. "Öfken aklını yönettiğinde yakıp kül eden sensin!" O öfke bizim felaketimizdi. "Ha, bir de kocam oluyorsun," dedim elimle onu göstererek. Üzerine doğru eğildim. "Öfkelendin mi gözün hiçbir şeyi görmez. Bildin mi?"

Göz bebekleri büyüdü, bakışları dudaklarıma kaydığında dikkatini dağıtmak için geri çekildim ama nafile bir çabaydı.

Başını salladı birkaç kere. "Kocan..." dedi sanki bir şeyleri kanıtlamak ister gibi. Gözü dönmüştü bana doğru adım atarken. Yakmıştı gemileri. "Evet, kocan!" dedi ve kolumdan tutup beni kendine çektiğinde bağırmamak için kendimi zor tuttum. Yüz yüze geldik, ikimizin de öfkesi birbirine karıştı ama o durmadı.

Arkasından sürüklerken beni Demir, "Abi, nereye?" dedi ama durmadı. Merdivenden inerken beni de arkasından sürüklüyordu.

"Sen bana ahkam kes böyle zaten," dedi koşarcasına merdivenden inerken. "Yap, kışkırt beni! Damarıma bas böyle!" dedi. Onun arkasında savrulsam da bunun için isyan etmedim.

"Oh olsun!" dedim nefes nefese kalsam da. "Şu an o kadar mantıksız hareket ediyorsun ki inanamıyorum sana. O kadar olay yaşanmış, takıla takıla adamın bana yakın olmasına mı takıldın? Ben izin verdim mi?"

"Hepsinin sebebi sensin!" dedi üstüme bütün vicdan yükünü attığını bilmeden. Arabaya ulaştığımızda ön kapıyı açtı. Belimden tutup beni ön

koltuğa oturttuktan sonra üzerime eğildi. Kokusu, varlığı bedenimi sardı. Hiçbirine tepki vermedim. Öfkeden gözlerim dolu doluydu.

"Çekil!" dedim üstüme eğilen bedenini iterek. "Hiçbirinin sebebi ben değilim. Ne baktım ne de bakışına karşılık verdim!" dedim ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırırken.

Gözleri gözlerime değdiğinde lacivertleri öfkenin harıyla yanıyordu ama o an umurumda değildi. "Çekil!" dedim dişlerimin arasından. "Başlarım sizin güç gösterisi savaşınıza! Ödül müyüm ben? Kazanmışsın sen işte." Kaldırıp elimdeki yüzüğü gösterdim. "Evlendim ben seninle! Unutuyor musun, anlamıyorum ki."

Derin bir nefes aldım ama öfkeli yüzünü gördükçe daha fazla sinirleniyordum. "Ben sana gelmişim, sevmişim seni! Adamı gerektiği gibi terslemişim. Hâlâ *senin yüzünden,* diyorsun!"

Göğsüne vurdum. Üzerime eğilmiş, her sözümü bir kara kuyu gibi öfkesine çekiyordu. "Sizin yüzünüzden asıl! Ne güzelliği kardeşim, abartın da göğe çıkarın!" Yüzüne karşı bağırıyordum da otoparkta olmamıza rağmen umurunda değildi. Dudakları yukarı kıvrılır gibi oldu ama ben öfkeden delirmek üzereydim.

"Normal insanım ben! Sen..." dedim elimi göğsüne vurarak. "Kendine layık görmüyorsun. O da dayak yemenin hırsını taşıyor. Ne güzelliği!"

Gözleri yüzümde dolanıyordu. O sustukça daha da sinirleniyordum. Gözlerinin rotası dudaklarımı buldu. Başını hafifçe yana doğru eğdi. Sanki bakışlarıyla birlikte basınç yükseliyor ve aramızdaki boşlukta boğuluyordum.

"Git şimdi!" dedim o böyle sessiz kalınca ve baktığı yerin neresi olduğunu fark edince. "Ne yaparsan yap, umurumda değil." Bu sefer dediğimi dinledi ve ellerini çektikten sonra kapıyı sert bir şekilde kapattı. Yerimde sıçramıştım. Sırtımı koltuğa yaslayıp dolan gözlerimi kapattım.

Bu meselede kabak nasıl benim başıma patlamıştı, onu anlamaya çalışıyordum. Derdi Murat Komiser olmamalıydı. Öfkesini bile anlardım ama şu an kıskançlığı o kadar anlamsızdı ki.

"Nereye?" dedim ama cevap vermedi. Vitesi geri taktı ve arkaya bakmadan arabayı park ettiği yerden çıkardı.

Sonra tek eliyle direksiyonu döndürdü ve bir elini önüme koydu. Sebebini anlayamadan arabanın tekerleklerinden acı bir ses yükseldiğinde resmen koluna çarpıp koltuğa geri yapıştım. O zaman beni korumak için yaptığını anladım. Yüreğim yumuşamak istese de izin vermedim. Çok kızgındım ona.

Otoparktan çıkmadık, bulunduğumuz binanın arkasından yer altı otoparkına girdik ve iki kat aşağı indik. *Sadece personel* yazan kısma park ettiğinde ona baktım. "Eve gideceğim ben," dedim. Arabanın kontağını kapattı, el frenini sert bir şekilde çekti.

Piknikteyken olduğu gibi ön camın kararması için düğmeye bastı ve arabanın ışıkları yandı. Sonra bana döndü. "Sen gelsene buraya bir," dedi. Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki arabanın loş ışığının aydınlattığı yüzüne bakarken sarsıldığımı hissettim. Sırtımı arabanın kapısına yasladım. Ben bu anı daha önce yaşamıştım.

"Hayır!" dedim öfkeyle. Elimle arabanın kulpunu tuttum. Elindeki anahtarı *kilidi bende* dercesine kaldırdı, hemen sonra kapıların kilitlenme sesini duydum.

"Buraya gel, güzel olmadığını iddia eden karım," dedi. Kıskançlığının haricinde bundan haz aldığını da fark ettim. Deliydi ama bu hastalık anlamında bir delilik değildi. Karşısındakini ruh hastası edecek bir delilikti.

"Asla!" dedim. "Öfkeliyim, yaklaşma bana."

Kaşları havaya kalktı. Sonra elini koltuğun diğer tarafına attı. Bana baka baka koltuğu geriye doğru yatırdı. Kapıya sindiğimi hissettim. "Bana bunu yapma!" dedim onu izlerken. "Öfkeni dindirmeden beni teninle uzlaştırmaya çalışma."

Konuşsa her şey çok daha iyi olacaktı ama o sessizleştikçe arabanın içerisindeki gerilim sanki cızırdıyordu. Nefesimin hızlandığını hissettim.

"Ben beş gündür sana hasretim, biliyorsun değil mi?"

"Onun sebebi de sensin."

Dünkü yıkılmış hâli aklıma gelince yumuşar gibi oldum. Şimdi ise bir avcı gibi üstüme dikmiş olduğu bakışlarıyla o yaralı adamdan eser yoktu.

Üzerime eğilmeden önce saatini bana bakarak çıkardı. Gözleri bedenimde dolanırken kollarımı bedenime sarmamak için kendimi zor tuttum. Saatini arka koltuğa fırlattığında çıkan tok sesle irkildim.

Bana yakıcı gözlerle bakarken dilini damağına değdirerek kısa bir ses çıkardı. "Cık!" Az önceki soruma cevap verdi ama ikincisini es geçti. "Yanlışın var, benim güzel karım. Asıl benim öfkemi uzlaştıran senin tenin." Bana doğru eğildi. Soluğu yüzüme değdiğinde ikimizin de öfkeli olduğu çok yanlış bir zamanda ondan etkileniyor olmam acımasızcaydı.

"Beni her kızdırdığında tahrik olduğumu unutuyorsun çünkü."

Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı ama gülüşü de bana karşı bir acımasızlıktı. Beni kendine doğru çekse de öpmedi. Bedenim kucağına düşerken

burun buruna geldik. Dudaklarımızın arasında bir nefeslik bir mesafe kalmıştı.

"Yapma!" dedim dudaklarına doğru. "Burada mesele ben olmamalıydım. Yukarıda senin için çok daha büyük bir olay var. Ben bunun için korkarken şimdi uğraştığımız şeye bak."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Beni sen hariç hiçbir konuda kontrolsüz göremezler," dedi. Burada devreye güç giriyordu. Gücü, kibri tetikliyor ve asla açık vermiyordu.

"Bu yüzden sana ulaşmak için bu kadar deliriyorlar."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama öpmedi. "Çünkü sana ulaşırlarsa canımı ellerinde tutacaklarını biliyorlar."

Dudaklarıma yaşama sebebini fısıldadı, aynı zamanda ölme sebebi de aynıydı. Dudakları yana doğru kaydı. Belliydi, çoktan alternatif bir plana geçiş yapmıştı. "Ne yapacaksın?" diye sordum.

Cevap vermedi, tenimde soluk alıp vermeye devam etti. "Öpmeme izin ver, güzel karım," dedi. "Nefes almama izin ver."

Sesine yansıyan baştan çıkarıcılığın yanındaki o büyük muhtaçlık benim zaafımdı. "Dün aklımı nasıl koruduğunu unuttuğumu mu sandın?"

Unutmamıştım, zaten unutmadığım için ona kıyamıyordum. Aksi takdirde çok daha ağır bir tepki verirdim.

"Unutmadım ama beni de anla. Sana ulaşamamak beni delirtiyor."

İki eliyle yüzümü kavradı. Tutkuyla kararmış gözleri dudaklarıma odaklandı.

"Konuş!" dedi. Sanki kelimelere bile muhtaçtı. "Dinliyorum."

Böyle anlarda ona kapılıp gitmek çok kolaydı. Öpse aklımı kaybederdim ama istemiyordum. Bu yüzden ağır gelecek olsa da konuştum.

"Bu kontrolsüzlüğün beni çok korkutuyor. Sonuçlarını düşünüyorsun belki ama bazen ödediğin bedeller sebeplerinden çok daha ağır oluyor." Beni dinlerken dudaklarıma bakmaya devam etti.

Çok zordu, aramızda öyle yoğun bir çekim vardı ki şu an çift taraflı bir savaş veriyordum.

Yine de tüm irademi kullandım. "O bedeli yalnızca sen ödemiyorsun, anla artık," dedim ciddi bir sesle. "Biz evliyiz ve ben bu evliliği tek başıma yaşamak istemiyorum."

Sözlerimle sarsıldı, belki kırdım da bir şeyleri ama bana olan zaafının ardında yatan bazı gerçekler vardı. Artık gerçekten anlaması lazımdı.

Anlamıştı da. Çünkü yüzündeki sis perdesi aralanır gibi oldu ve lacivertleri gözlerime değdi. O bakışlarda anlamlandıramadığım bir acıyı gördüm.

"Öfkemden nefret ediyorsun," dedi gözleri yüzümde dolanırken. Sanki bu nefret ondan nefret etmemle eş değerdi.

Tehlike çanları aramızda çalmaya başladı. Başımı olumsuz anlamda sallarken telaşlıydım.

"Sana dair hiçbir şeyden nefret etmem ben. Sadece öfkeni kontrol etmene ihtiyacım var."

Yüzüme sorgularcasına bakarken sanki bir şeyi de çözmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. "Yüzündeki ifade ne o zaman?" dedi. "Dün de bana böyle baktın."

Hani bazı anlarda bir şey kafamıza birden dank eder ve ani bir idrakle sarsılırız... Tam olarak öyle hissettim. Dünkü yüz ifademi nefrete yormuş ve muhtemelen bu yüzden kriz geçirmişti.

Bilmiyordu. Deha seviyesinde zekâsı olan bir adamdı ama duyguları tam manasıyla anlamlandıramıyordu.

"Hayal kırıklığı!" dedim. Gerçeklerin acısı sesime yansımıştı. Çözümlemeye çalışarak bana bakmaya devam etti. "Dün de aynısını hissediyordum çünkü sana ulaşamamak beni hayal kırıklığına uğratıyor." Doğru söylediğimi görmesi için gözlerimi gözlerinden asla ayırmadım. "Sen bana istediğin zaman ulaşabiliyorken benim sana ulaşamamamın nasıl hissettirdiğinden haberin var mı?"

Yoktu çünkü o tam manasıyla beni avucunda tutuyordu.

"Ben kendimi senin eşin gibi hissetmiyorum çünkü sen bana seralarındaki nadide bir çiçek gibi davranıyorsun. Bu normal şartlarda güzel olabilir ama hangi insan sürekli bir fanusta yaşamak ister? Bana zarar vereceğini düşündüğün an kendini bile benden uzaklaştırıyorsun."

Biliyordu, farkındaydı aslında her şeyin. Bu yüzden o da bir şeyleri idrak ederek baktı bana. İstediğim evlilik hayatı bu değildi. Benim ona ulaşabilmem lazımdı. Birbirimize iyi gelmek zorundaydık. Yine de bir şey söylemedi. Aramıza koyduğum sınırı geçmesi kolaydı ama geçmedi. Başını göğsüme koydu ve kalp atışlarımı dinliyormuş gibi dakikalarca öyle kaldı.

Bir duvar örüldü aramızda, bir sınır çekildi.

"Öfkemi dindirmeden tenine mahrum!" diye mırıldandı. "Ben sana mahrum!"

Defalarca tekrarladı bu cümleyi. Tıpkı bir çocuk gibi. Sanki ona en büyük cezayı vermişim gibi bir hâli vardı ki, aslında ben hiçbir şey yapmıyordum. Şu an beni öpse direnmezdim ama mesele o değildi, mesele ona

eş olamamaktı. Ardında beklemek zorunda kaldıkça korkularım tarafından tutsak ediliyordum.

Bu korkular gerçekçi ve acımasızdı. Tam bu anlarda bana çok tehlikeli bir yolda yürüdüğümü bir kez daha hatırlattı. Ona dair en ufak bir hayal kırıklığı veya kötü bir harekette rotamız şaşacak ve uçurumu boylayacaktık.

Onu hayata bağlayacak bir başka *yaşama* ihtiyacı vardı ve ben bu ihtiyacı nasıl gidermem gerektiğini bilmiyordum. Ona bakarken ilk defa çaresiz hissettim kendimi. Sadece bana değil, kaybetmekten korktuğu kocaman bir aileye ihtiyacı vardı ve ben onu bu yola nasıl getireceğim hakkında çok az seçeneğe sahiptim. Bunlardan birisi de yakın bir gelecekte çocuğumuzun olmasıydı ki ilk defa bu seçeneği düşünmeye başlamıştım.

Bazen çaresizlik insanı en ummadığı yere götürürdü. Sanırım şimdi bunu yaşamaya başlıyordum.

Eve geri döndüğümde Siraç bir süre daha orada kalması gerektiği için yalnızdım. Bu süreçte düşünmek için zamanım olur sanıyordum ama asansöre biner binmez kapı açılınca bugünkü çilemin henüz bitmediğini anladım.

İçeri girerken kendi kendime söyleniyordum: "Ben günlerdir Siraç'tan haber alamadığım için delirirken neredeydin?"

Tabii ki cevap gelmedi.

Babamın raporları muhtemelen onun için yeterli bir cevaptı. İlk raporu elime aldığımda ilkine yakın bir vakitte olduğunu fark ettim. Babam ise şunları diyordu:

Vuslat'la birlikte ilk görevimi tamamladım. Adlarını verdiği sınırda bulunan mafya babalarının görevlilerinin tespitini istedi. Bir suikast istemiyordu. Onlara ait görevlilerin tüm aile dosyalarından neden bu adamlara bağlı olduklarına kadar her şeyi ayrıntısıyla analiz etmemizi emretti. Bundan önce aldığım eğitim de yaklaşık üç hafta sürdü.

Kayıtlara geçilsin, bu çocuk bizden çok daha iyi bir sistem kurmak üzere. Üstelik istediği her veri tabanına elini kolunu sallayarak girebiliyor. Deep Web üzerinden de kendi kurtarıcı ağını kurmaya başlamış.

Kurban rolüne düşmüş kim varsa oluşturduğu yapay zekâ tarafından tespit edilip kendi ağına düşüyor. Bu şekilde daha satılığa çıkarılmamış bir sürü insanı kurtardı.

Devletimize kazandırılması gerekiyor. Bu bir ihtiyaç değil, zaruriyet."

İlk raporun ardından ne hissedeceğimi bilemeden Siraç'ın babamı başka operasyonlara yollayıp bu sınır geçişlerini iyice araştırdığına dair raporları okudum. Onun tuhaf hareketlerinden ve yaralarından bahsediyordu.

Çok garipti. Farklı bir zaman diliminde babam ve sevdiğim adam bir süre birliktelerdi ve babam, onun için mücadele vermişti. Muhtemelen Levent Bey de dün yaşanan kriz anından sonra bana babamı hatırlatmak için bu raporları okutuyordu.

Nitekim raporların sonuna gelirken tahminimin doğru olduğunu anladım.

"Seranın altında işkence odaları hariç kilitli odaları da var. Her biri eski usul kilitli kasalar gibi açılıyor. Şifreleri kırmayı denedim ama her yanlış girdiğim şifreyle birlikte bir dişli kırıldı. Fark etse de ilginç bir şekilde kızmadı.

"Beni merak etme, Aslanşah," dedi yalnızca. "İnsan, ölümü de merak eder ama yok olma korkusu bu merakı örtbas eder. Sen de bende yok olma." Üstü kapalı bir tehdit değildi bu. Kapalı kapıların ardında onun gerçekleri yatıyormuş gibi hissediyorum. En net hissettiğim şey ise acı bir geçmişi olduğuna dair inancım.

Ne zaman sınırdaki adamlar hakkında bilgi verirken çocukları olduğunu söylesem onlara iyi davranıp davranmadıklarını öğreniyor. Tek katı kuralı bu, çocuklarına iyi bir babaysa öldürtmüyor. Geçen gün yanlışlıkla öldürülen bir adamın tüm ailesini himayesi altına aldı.

En büyük zaafı çocuklar. Dönen dedikodular ve şebeke doğruysa en büyük acısı da çocuklar.

Kurulun çalıştırdığı çocuklardan ilkine denk geldim bugün. Önünde diz çöktü buz gibi bakan adam. Dokunamadı. Yalnızca sana ömrüm boyunca bakacağım, dedi. Çocukla birbirlerine öyle bakıyorlardı ki sanki aynı acının yansımalarıydılar. Çocuk da ona dokunmadı ama karşısında hıçkıra hıçkıra ağladı. Anne ve babası, öldürülmüş satıcılardandı ama bildikleri yalnızca bu değildi. Çocuğu yanımda fazla konuşturmadı.

Umut'la odadan çıkarıldık. Çocuk odadan çıktığında gülümsüyordu ama o dışarı çıktığında ruhu bile buz tutmuş gibiydi. Kendini bir kez daha o odalardan birine kapattı. Kapının şifresini kırdım çünkü orada ne olduğunu öğrenmem lazımdı ama keşke görmeseydim.

Bu çocuğu operasyon sonrasında da bırakmayacağım, Levent Bey. Ben o çocuğu kendini zincirlemiş bir şekilde buldum. Ölsem de unutmam bu görüntüyü.

Bu rapor el yazısıyla yazılmıştı ve görünen oydu ki Levent Bey için hazırlanmıştı. Babamın kaleminden okuduğum bu satırlar yüreğime öyle dokundu, kalbimi gerçeklerle öyle bir sıkıştırdı ki nefes alamadım. Günlerin stresiyle birlikte tüm ipler koptu bende. Ağlamaya başladığımda tüm direncimin kırıldığını hissediyordum.

Aynı şeyleri düşünmüş, aynı şeyleri hissetmiştik ve ben de şimdi aynı çaresizliğin içerisindeydim. Raporun son satırlarını okurken kelimeleri zar zor seçiyordum.

Bileklerinde izler çıkmıştı. "Ölecek, ölecek..." diye sayıklayışına şahit olmak tüm ömrümde gördüğüm en acı manzaraydı.

Ben bugün bu rapora onun düşmüş hâlini yazmayacağım.

Ama bilin ki o bir çocuk. Genç bir adam değil, çocuk. Yaralı bir çocuk. Kendini kontrol edemeyen, sebebi olan herkesi yakıp kül edecek bir çocuk. Asla suçlu atfettirmem."

Önce Eylül'ün, sonra Melek Hanım'ın, en son ise Siraç'ın en kötü hâllerini görmüştüm. Şimdi bir de babamın ağzından sevdiğim adamın düşmüş hâlini okumak o kadar canımı yakıyordu ki gözyaşlarım dinene kadar, okuduklarımın bir nebze olsun acısı geçene kadar ağlamaya devam ettim.

Ağır geliyordu. Onlar bunu yaşamıştı ama bana anlatılması bile taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Son raporu okurken kendimi çok güçsüz hissediyordum.

Şiddete o kadar aşinayım ki bazen hissizleştiğimi hissediyorum. Ta ki bugüne kadar.

Her saniyesini hesaplayan aklının kontrolünün elinde olmaması, kendinden nefret etmesinin yegâne sebebi. Bu ona öyle bir acımasızlık katıyor ki bahsettiğim o çocuğun satıcılık için başına gardiyan olarak dikilen adamı lime lime etti. Hayatımdaki en büyük dehşet sahnesini yaşadım.

Bir insanın insanlıktan çıktığında nasıl acımasız bir varlık olduğunu gördüm. Adam ölmek için yalvardı, o ise dilini kesti. Gözlerinde o vakit gördüm deliliği. Adam öldü, bir köşeye çöktü. Gülerek kutladı bu ölümü.

Zevk aldığı kan dökmekti ama en çok bu yüzden kendinden nefret ettiğini anladım. Ortaya çıkardığı leşi kendisi gömdü, sonra da o mezarın üstünde sabahladı.

Sanki bir gün kendisinin de orada olmasını istermiş gibiydi. Kendini oraya, yalnızca bir mezara layık görüyormuş gibiydi.

Son cümleden sonra sevdiğim adamın göğsüme yattığında kurduğu cümle zihnimde yankılandı.

İnsanlar değil, mezarları tanıyor beni.

Çünkü sadece mezarlara gerçek yüzünü gösterebiliyordu. Diğer türlü kendini o kadar aşağılık olarak görüyordu ki asla insanlara kendisini açmıyordu. Zaten bu yüzden her mimiğimin, her davranışımın onun üstünde büyük bir etkisi vardı. Bu yüzden ufacık bir ifademi yanlış anladığında yıkılmıştı.

Benim için ciddi bir sorumluluktu bu. Riskliydi, hatta korkutucuydu ama aynı zamanda bir tokat etkisi de yaratmıştı. Bunu benden başka kimse yapamayacaktı. Levent Bey haklıydı. Ona en yakın olabilen bendim. Bu yüzden kendimi inandırmak için kanımın son damlasına kadar mücadele vermem gerekiyordu.

Gözyaşlarımı silip odadan çıkma kuvvetini ancak bu düşüncelerle buldum ama bu, yine de akşama kadar yas tuttuğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Tüm haber kanallarında ünlü iş adamı Emir Altun'un hapse girdiği son dakika haberi olarak veriliyordu ama hastanelik olduğuna dair hiçbir bilgi yoktu.

Siraç'ın adı ise geçmiyordu ki bu da yüreğimin bir nebze olsun rahatlamasını sağlamıştı. Yolda Nergis bana kısa da olsa bilgi vermişti. Bu olayın yayılmasından korktuğumu söylediğimde ise, "Patron kendine dair hiçbir görüntünün veya bilginin internette yayılmasına izin vermez," demişti.

Dediğinde haklıydı. Hiçbir yerde ona dair bir bilgi yoktu.

Akşama kadar aldığım haberler sınırlıydı. Öğrenebildiğim tek şey Siraç'ı bu kadar tutmalarının sebebiydi. O da kamera kayıtlarının incelenmesinin uzun sürmüş olmasıydı.

Yine de beni oradan göndermesinden mutlu değildim. Her ne kadar varlığım sıkıntıya sebebiyet vermiş olsa da onu gözümün önünden ayırmak istemiyor, diğer yandan onunla yüz yüze gelirsek ağlarım diye korkuyordum.

Dün yaşanan krizin ardından babamın raporlarını okumak beni çok etkilemişti. Sanki tek başıma yas tutmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Bugün yeterince ağırdı ve artık tamamlanması gerekiyordu. Bu yüzden Umut'u arayıp bir saate çıkacaklarını öğrendikten sonra uyumaya karar verdim.

Ama kocamın benimle aynı şeyi düşünmediğini anladım. Normalde geç geldiğinde asla ses çıkarmazdı, bu sefer ise kapıyı sert bir şekilde açtı. Dışarının ışığı gözüme vururken kapıyı gürültülü bir şekilde kapattı.

Gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim ama o pes etmemekte kararlıydı. Kendi komodinine ses çıkaracak şekilde bir şeyler koydu. Muhtemelen silahı ve saatiydi.

Bu onun rutinlerinden biriydi.

Kıyafetlerini çıkarışını dinledim, duşa girdi ama kapıyı açık bıraktığından tüm ışık odaya doldu. Göz kapaklarımın içinden geçiyormuş gibi hissettiğim ışıkla amacının benim uyanmam olduğunu, arabada yaptığımız konuşmanın devamını getirmek istediğini anladım ama sindirmem gereken çok fazla şey vardı, bu yüzden görmezden gelmeye devam ettim.

Örtüyü ışığı kesecek kadar çektim, yine de sanki bütün duyularım onu hissetmeye programlanmış gibiydi.

Banyodan çıkmadan önce kokusu geldi. Başımı yastığa daha fazla gömdüm çünkü bu da onun yastığıydı. Çarşaflar sıklıkla değiştiriliyor olsa da onun yastığını diğer gün mutlaka çalardım. Farkındaydım, ben de onun bağımlısıydım.

Ayak seslerini duydum. Bana doğru yaklaştığını hissettiğimde kalp atışlarım hızlandı ama bacaklarımı kendime doğru çekmekten başka bir şey yapamadım.

Gölgesi üstüme düştü, kalbim gölgesine sığınmak istedi.

Örtüyü kafamdan yavaşça çekti.

Üzerime eğildiğini hissettim çünkü ıslak saçlarından, belki de vücudundan bir damla su boynuma düşüp gerdanıma süzüldü. Damlanın izlediği yolu parmağıyla takip etti. Üstüme çektiğim örtünün sınırında durdu.

Bakışlarına kadar her şeyi hissediyordum ve bir anda ağlamak isteğiyle doldum. Çok seviyordum ve bu his beni bazen öyle bir yakalıyordu ki onsuz nefes alamayacağımı düşünüyordum.

Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. Soluğu saç diplerime vurduğunda kalbimin yanında duran ellerimi birbirine kenetledim. Her zerrem onu sayıklıyordu sanki.

Sonunda konuştu: "Uyumadığını biliyorum." Soluğunu saçlarımda hissettim. "Kızgın olduğunu bildiğim gibi..." Gülümsediğini hissettim. "Yine de..." dedi dudaklarını saç diplerime sürterken. "Gözlerini açarsan çıplağım, Gün Işığı."

Hiç gülesim yoktu aslında ama taktiği o kadar absürttü ki dudaklarım istemsizce yukarı doğru kıvrıldı. Üstelik saçma bir şekilde tahrik olmuştum çünkü onun kadar ben de ondan mahrum kalmıştım.

Bu sırada gülüşümü gördüğüne adım gibi emindim çünkü bir an sonra dudaklarımın kenarında dudaklarını hissettim. Gülüşümü öpercesine minik minik öpücükler kondurdu.

"Güzel karım benim, benim!" diye mırıldandı öpücüklerinin arasında.

Hem ağlayıp hem de gülmek istedim. Bu kadar acı çekip de nasıl bu kadar güzel sevebiliyordu?

Karşılık vermek istiyordum. Onu içime almak, göğüs kafesimde saklamak istiyordum ama kendime güvenmiyordum.

O ise farkında değildi. Kızgın olduğumu düşünmeye devam etti. "Aynı zamanda inatçı," dedi dudaklarıma doğru. Sadece ses tonu bile tahrik olmam için yeterliydi.

Bendeki etkisini bir bilseydi... Sanıyordu ki her şey tek taraflıydı. En çok seven oydu ama bendeki yerinden bihaberdi.

Kısa bir an sonra çok şükür ki giyindiğini duydum. Eğer giyinmeseydi çok da dirençli olabileceğimi sanmıyordum. Yatak ağırlığıyla çöktü. Örtüyü kaldırdı ve sonra belimi kavrayıp beni kendine doğru çekti. "Gel bakalım buraya," dedi gövdemi gövdesine bastırmadan hemen önce.

Üst gövdesi çıplaktı.

Bir eli belimin altından sızıp sol göğsümü kavradı. Diğeri kalçamın üstünde, biraz daha hareket edecek olsa kasıklarıma dokunacak kadar tehlikeli bir yerdeydi. Kendini bana bastırdığında sertliğini hissettim. Sonra başını boynuma gömdü ve derin derin soludu.

Eskiden huylanırdım ama artık tenimin yeni hükümdarıydı. Dokunuşuyla birlikte bedenim ona doğru ağır ağır çekilmeye başladı.

"Mahrummuşum," dediğinde keyfim olmasa da tekrar güldüm. "Karımın öfkesini dindirmem gerekiyormuş."

Sanki elinden her şeyi almışım gibi abartılı tavrı ile tam bir demagoji ustasıydı.

"Karın sadece yorgunmuş," diye mırıldandım. Sesim uykulu çıkıyordu çünkü gerçekten de çok yorgundum.

"Kocası ona inanmıyormuş," dedi çenesini omzuma yaslarken.

"Kocam istediğini düşünebilirmiş çünkü karısı uyuyacakmış."

Taktik değiştirdi. Birden agresif ses tonunu duyunca ne olduğunu anlamadım ama sonra, "O orospu çocuğuna dokunmadım!" dediğinde gülesim geldi.

Her yolu deniyordu şu an ama benim gözümde baştan beri olması gereken buydu. Bu yüzden, "Plaket vermemi mi bekliyorsun?" dedim. Tuttuğu göğsümü uyarırcasına sıktı ve ben tepki vermeyince bedenimi kendisine doğru çevirdi.

Gözlerim ağır ağır açılırken gördüğüm görüntü ıslak saçlar, tüm dikkati bende olan lacivert gözler ve haddinden fazla yakışıklı olan yüzüydü. "Sevişmiyorsak konuşacağız," dedi.

Sanki başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Muhtemelen aramızda bir dargınlık olduğunu düşünüyordu ama öyle bir şey yoktu. Ben onu anlıyordum fakat onu girdiği yanlış yoldan döndürmek için benim de küçük manipülasyonlara ihtiyacım vardı, bu yüzden düşüncelerine müdahale etmiyordum.

Bu yüzden bakışlarının yoğunluğu karşısında tepkisiz kaldım. Yine de bir yanım ağlamak istiyordu çünkü dünü, babamın yazdıklarını hatırlamıştım.

Sarılsam ne olurdu? Göğsümde uyutmak istesem yanlış anlar mıydı beni?

O bana böyle bakarken direnmek çok zordu. Sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyordu.

Bir an sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Soluğumu çalarcasına arabadaki yoğunluğu hatırlatarak öptü beni. Dili direkt ağzıma daldı, öpüşüyle beni kendine esir etti. Nefes alamıyordum o beni böyle öperken ama almak da istemiyordum zaten.

Alt dudağımı emerken kısa bir anlığına geri çekildi.

"Konuşacaktık, hatırladın mı?" dedim o arayı kullanmaya çalışarak ama cevabı tekrar öpmek oldu. Bu sefer yaptığı ise bedenim kıvranana, kendimi sertliğine sürtünmeye çalışırken bulana kadar ağır ağır öpmekti.

Kapanışı ise en büyük zafiyetimle, yani dilimi emerek yaptı. Geri çekildiğinde tüm odağımı kaybetmiştim. Beni bu kadar hızlı yoldan çıkarabilmesi hiç iyi değildi.

Koluna vurdum. "Pisliksin!" dedim.

O ise eserini incelerken arsızca güldü. "Yorgundun ama," dedi. Bana öyle bir bakıyordu ki sanki asla yetmemiş, aksine bu açlık daha da tetiklenmişti.

Bu bakıştan ve tahrik olmanın etkisinden kurtulmak için, "Haklı olduğumu gayet iyi biliyorsun," dedim. Üstelik benim de şu an kendi sebeplerimin hatırlatılmasına ihtiyacım vardı. Ama asla fırsat vermiyordu. Alnını alnıma yasladı. Aramızdaki ufacık bir boşluğa bile tahammülü yokmuş

gibiydi. "Biliyorum," dedi tenimde titreşen o tahrik edici sesiyle. "Yoksa şu an çoktan bacaklarının arasına gömülmüş olurdum."

Ses tonuna mı yoksa arsızca sarf ettiği sözlere mi yanmalıydım, bilmiyordum. Durup düşünmeme bile fırsat vermeye niyeti yoktu.

İki eliyle belimi kavradı, sırtıma doğru çıkıp beni tamamen kendine çekti. Şimdi neredeyse üzerindeydim. Üstelik o tahrik edici modunu da tamamen açmıştı. "Önce ağzımla mı yoksa si..." dediğinde onu öpmek zorunda kaldım çünkü biraz daha konuşursa yoldan çıkaran sözleri yüzünden ciddi manada tahrik olmuş şekilde kalakalacaktım.

Bir an onu öpmemi yanlış anladı ve beni kendine, sertliğine daha çok bastırdı. Geri çekilirken onu ne için öptüğümü bile unutmak üzereydim, yine de kalan irademi sonuna kadar kullandım.

"Konuşacaktık, hatırladın mı?" Bu cümlem onun için o kadar inandırıcı değildi ki *öyle mi* dercesine bakışları aynı zamanda mahrumiyetin kızgınlığına sahipti.

Hem kendime hem de ona eziyet ediyordum. Sırtımdaki eli kalçama doğru kaydı. Sanki bu tezimi çürütmek istiyormuşçasına, "Bir durum kontrolü yapabilir miyim, Gün Işığı?" dediğinde önce anlamadım. Hemen sonra bir eli kasıklarımı bulduğunda gözlerim büyüdü.

Kurtulmak için geri çekilmeye çalıştım. "Hayır," dedim. İki parmağı kumaşın üstünden haz noktamı yavaşça okşadı. "Bak, hayır!"

Sonra dudaklarını boynuma bastırdı ve boynumun hassas derisini dişlerinin arasına alarak emdi. Ağzının sıcaklığı, ısırığının hafif acısı, elini çekmek için verdiğim mücadele ile birlikte hissettiğim adrenalin boşuna bir mücadeleye sebep oluyordu. Sanki tüm bedenim alev almıştı.

Sonunda geri çekildi, "Bu burada dursun!" derken eseriyle açıkça gurur duyuyordu. Yarın boynum kesin moraracaktı. Resmen iz bırakmıştı.

Onu tamamen iterek tekrar arkamı döndüm. "Mağara adamısın!" Sesimdeki öfke aynı zamanda kendim içindi çünkü biraz daha devam etse asla ona direnemezdim.

Beyefendiye bu kadar zaafım olması çok sinir bozucuydu. Üstelik bu sefer kızdırmaktan korkuyormuşçasına yavaş yavaş arkamdan sarıldığında ses çıkarmamam da tam olarak bu yüzdendi.

Bir kere daha çenesini omzuma yaslayarak, "Karımın öfkesi geçmeden elimizdekilerle yetiniyoruz," dedi. Durumun absürtlüğüne gülmek istesem de sessiz kaldım.

Kısa süreli bir sessizlik girdi aramıza ama bu da iyi değildi çünkü tüm bedenim onun için sızlıyordu.

Çok şükür ki bir kez daha konuştuğunda konuyu değiştirmişti. "Yarın senden bir şey yapmanı isteyeceğim," dedi.

Başımı hafifçe çevirip ona baktım. "Benden?" dedim inanamıyormuşçasına. "Beni şaşırtıyorsunuz, Siraç Bey."

Hafifçe gülümsedi. "Islah ediliyoruz."

Yine de bu seferki gülümsemesi gergindi. "Melek Hanım'a gidip bir yüzük göstermeni istiyorum," dediğinde kısa bir an duraksadı ama sonra anlattı. Ondan haber alamadığım günlerde bu bilinmeyen düşmanın ona bıraktığı eşyaları, en son bulduğu yüzükte ise M ve N harfleri olduğunu...

Bitirdiğinde kafam karışmıştı. Bu adamın amacı neydi ve hedefi kimdi?

Aklıma tek bir ihtimal geliyordu. "Bu âşık her kimse Melek Hanım'la ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Görünen oydu ki bu durumdan hiç hoşnut değildi. Yine de, "Her ihtimali değerlendirmek zorundayız," dedi.

Tuhaftı. Melek Hanım'ın âşığı neden Siraç'la uğraşıyordu?

"Peki, neden Eylül'e söylemedin?"

Bir an duraksadı. "Bunu annesine iftira veya babasına ihanet olarak görebilir," derken ne kadar hissiz olmaya çalışırsa çalışsın Eylül'e düşkün olduğunu bir kere daha bana göstermişti.

İstediği kadar ona aile olamayacağını söyleyebilirdi. Gerçekler bu cümlede saklıydı. Bu yüzden ona dönüp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve tıraş losyonunun kokusunu içime çekerek bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde yüzünde şaşkın ama aynı zamanda mutlu bir ifade vardı. "Bu ne içindi?" dedi.

Omuz silktim. "Hiç, içimden geldi."

İnanmadı ama karşılığını vermeden de durmadı. O da yüzümle boynuma yakın bir noktayı öptükten sonra kokumu içine çekti. Devam etmesinden korktuğumdan geri çekildim. Yoksa mest olmuş durumdaydım.

"Sence bu adamın derdi ne?" diye sordum. Tekrar ona sırtımı döndüğümde bana arkadan sıkı sıkı sarıldı.

"Bilmiyorum ama bu sefer büyük oynadı," dedi. "O piç bu işten de kolayca sıyrılırdı ama hâkimden savcısına kadar bu işte olan herkese büyük bir yatırım yapılmış. Çakılı da bu işin içinde."

Bu cümleleri kurarken tıpkı sözleri gibi bedeni de gergindi.

Kendi kendime düşündüm. Düşündükçe bu engelin tamamen bir yenilgi olduğunu hissetmiyordum. Bu yüzden, "Peki, senin için bu bir kayıp mı?" diye sordum.

Cevabı netti: "Değil. Rakibimin yaptığı hamleleri lehime çevirmek benim işim."

Görünen oydu ki hamle sırası ondaydı. Meydan okumaları sevdiğini biliyordum. Şimdi tam manasıyla çoklu bir satranç oyunu oynamaya başlayacaktı. Bu beni endişelendiriyordu çünkü kontrolünü kaybetmesinden korkuyordum. Kendimi tutamadan, "Bu süreçte kendini koru, olur mu?" dememin sebebi de buydu.

Kolları gövdemi sıkarken çenesini omzumdan çekti. Yüzünü saçlarıma gömüp, "Korurum," diye mırıldandı. "Elif'im var benim çünkü." Saçlarımı sanki tek bir teline bile kıyamıyormuşçasına nazikçe öptü. "Aklımı koruyan güzel bir karım var."

Gözlerim doldu. Üstelik bu sözleri saçlarımı öperken söylemesi, onu nasıl durdurduğumu hatırlatmıştı. Saçlarımdan bahsetmem her şeyi değiştirmişti.

Kısa bir süre daha sessizlik girdi aramıza. Eşlikçisi ise onda mahrum kalan bir hasretti. "O karım benimle ne zaman uzlaşacak?"

Normalde şu an bile pes ederdim ama elimde o kadar az koz vardı ki mecburen bunu da kullanmayı seçtim.

"Benimle bir şeyleri paylaşmaya başladığın zaman," diye cevapladım. Buna onunla evlenme sebebim bile dâhildi. Evleneli ne kadar zaman olmuştu ama annem o zamandan beri Mehmet dedemdeydi ve biz görüntülü konuşsak da hâlâ aramızda sırlar vardı. Bu sırlardan hiçbir şekilde hoşnut değildim.

O da hislerimi anladı, zaten her şeyin farkında olacak kadar akıllıydı ama işine gelmediğini görebiliyordum. Artık ben de kendi hamlelerimi yapıyordum.

"Anlatacağım, söz," dediğinde o görmemesine rağmen gülümsedim. "Zaten anlatacaktım, sadece bir şeyi bekliyordum."

Neyi beklediğini bilmesem de bu bile benim için bir gelişmeydi. Amacım ıslah etmek değildi ama amaca giden yolda gerekirse onun zannettiği şekilde de davranırdım.

"Bekliyorum."

O mahrum, ben ise gerçekleri öğrenme beklentisi içinde ama en çok Melek Hanım'ın bu âşıkla olan hikâyesine duyduğum merakla uykuya daldım.

10
GÜZ

*Karga sonunda amacına ulaşmıştı. **Kibri** ortadan kaldırıncıca **öfke, kıskançlığa** merak salmıştı. Karganın istediği tam olarak bu süreçte **kıskançlıkla** oyalanmasıydı. Böylece o da geçmişteki hikâyeyi anlatabilecekti.*

Bundan faydalanan ilk kişi baştan beri gözü Emir'in yerinde olan Çakılı'ydı. Gücüne kıskançlık duyan bu adam, istediği kötülük tahtına çok yakındı. İlk fırsatta kurulu toplayıp başlarına geçecekti.

Herkesin bu süreçten bir çıkarı varken asıl kazançlı çıkan kişi Vuslat'tı. Engellenmiş gözüküyordu, oysa değildi. Karga tarafından sonunda geçmişe çekilmişti. Karga öyle sanmaya devam edebilirdi.

Evet, karganın geçmişi dikkatini çekmişti ama hiçbir gerçek intikamı kadar mühim değildi. Hapisteyken yerine geçecek kişi kim olursa olsun, Emir kontrolü ele geçirmek için belirli bir süreye ihtiyaç duyacaktı. Kuruldaki diğer baronları itaat ettirmesi için ise güç lazımdı. Bu süreçte mahzenlere odaklanamazdı. Siraç da mahzenlerde kalanları dışarı çıkaramazdı ama artık içeri girebilirdi.

Şimdilik sadece içlerinden birini alsa yeterdi, sonrasında eli çok daha güçlü olacak ve karşı taraf onu hiçbir hezimete uğratamadan o hepsinin sonunu getirecekti.

Bu, onun tek hedefi ve kargaya rağmen en büyük gerçeğiydi.

Karganın verdiği delillerin bir oyalama taktiği olduğunun farkındaydı Siraç. Yüzüğün geçmişini, kime ait olduğunu bulmuş ama ne zaman, kim için yapıldığını öğrenememişti.

Bu da yüzük sahibinin kendini değil, hikâyesini anlatmak istediğini gösteriyordu. Vuslat ise ne hikâyeleri ne de masalları severdi çünkü çocukken kimse ona masal anlatmamış, hikâye okumamıştı.

Hayatın acı gerçekleriyle çok erken yaşta yüzleşmişti.

Siraç'ın benden istediği şey her ne kadar bana bir adım atmış gibi hissettirse de zordu. Melek Hanım'la tek başıma yüzleşiyor olmak beni en az geçen sefer onu gördüğüm zamanki kadar yaralamıştı. Çok üzgündüm.

Başta Melek Hanım olmak üzere herkes mutlu olabilirdi ama hatalar, yarım bırakılmışlıklar onları acı bir sona götürmüştü. Klinikten şirkete, Siraç'ın toplantısı olduğu için onun odasına getirilmiştim.

Siraç'ın hemen yanıma gelmemesi iyi olmuştu çünkü biraz zamana ihtiyacım vardı. Melek Hanım'ın çığlıkları kafamda yankılanıyordu.

"Benim, o benim. Bir o kaldı bana yadigâr, benim! O yüzük benim."

Eylül hiç mutlu olmayacaktı. Siraç'ın tahminleri doğru çıkmıştı. Bilinmeyen düşman Melek Hanım'ın âşığıydı. Üstelik bu bilgiyi nasıl adlandırmam gerektiğini de bilmiyordum.

Bu âşığın Siraç'la işi neydi? Neden onunla uğraşıyor ve kurulla arasındaki intikama kadar müdahil oluyordu? Gerçekten düşman mıydı yoksa başka bir amacı mı vardı?

Kafamda binlerce senaryo dönüyordu ama bir tek cümle hepsini yok ediyordu.

Test yapıldığında her iki taraf için de negatifti. Siraç, Melek'in çocuğu değildi.

O zaman bu adamın Siraç'la derdi neydi?

Bunları düşünürken içeri Eylül girdi. Bu sefer üstünde çimen yeşili bir takım vardı. Ben de aynı renkte etekli bir takım giymiştim. Her ne kadar krem rengi bir şalla kombinlemiş olsam da uyumluyduk. Normalde de böyle özenli giyiniyordum ama Melek Hanım için her şeyin ekstra özenli olmasına dikkat etmiştim. Yine de o beni fark etmemişti bile.

Eylül beni görünce bir an duraksadı. "Siraç bir toplantı yapacağımızı söyledi. Sen de mi katılacaksın?"

Kafası karışmış gözüküyordu.

Ben ise olayları açıklayan taraf olmak istemiyordum. Zaten yeterince sarsılmıştım. Bu yüzden, "Toplantıdan kastın ne, bilmiyorum ama beni de direkt buraya getirdiler," dedim.

Şu an üç maymunu oynamak en iyisiydi. Zaten benim de bilmediğimi düşününce sorgulamadı.

Kapıyı kapatıp hevesle yanıma doğru geldi. "Dün senin trafoyu nasıl sakinleştirdin? Ben kesin öldürür diye düşünüyordum ama seni gönderdikten sonra bakışlarıyla öldürmek haricinde hiçbir şey yapmadı."

Kendi kendine gülerken Eylül her zamanki Eylül'dü. Bu durumdan zevk aldığı bariz bir şekilde belliydi. Ben ise hâlâ dünün stresini yaşıyordum. "O kadar mantıksız hareket ediyordu ki..." dedim.

Karşımdaki koltuğa oturdu. "Haklıydı, Elif." Bir *oh olsun* demediği kalmıştı. "Adam sana takıntılı. Sen dua et ki Siraç sözünü dinliyor, yoksa bugün o herifin cesedini bulmuşlardı."

Bu açıdan haklıydı. Ben hâlâ bu haberi alabileceğimizi düşünüyordum ama çok şükür ki bir nebze de olsa mantığını dinliyordu. Yine de daha fazla canımın sıkılmasını istemediğimden geçiştirircesine elimi salladım ve "Kapatalım şu konuyu. Siz ne yaptınız?" dedim ama cevap alamadan kapı açıldı.

İçeri giren ilk kişi Demir'di. Bakışları direkt Eylül'e kilitlendi.

"Hanımlar, günaydınlar!" dedi neşeli bir sesle. "Umarım güzel bir gün geçiriyorsunuzdur."

Eylül sesini çıkarmadı, ben ise karşılık verirken ona odaklanamamıştım çünkü benimki de içeri girip kapıyı kapatmıştı. Bugün acı kahve tonlarında bir takım giymişti. Aşırı yakışmıştı, zaten her hâlükârda yakışıklıydı. İçimin istemsizce ona doğru çekildiğini hissettim. Lacivertleri beni bulduğunda ise gergin olduğunu fark ettim. Bu yine de beni baştan aşağı süzmesine engel olmadı.

Eylül'ün sesi dikkatimi dağıtmasaydı ona dalıp giderdim. Eylül'ün, "Sen hayırdır?" demesiyle kafamı çevirdim ve Demir'in onun dibine oturduğunu, hatta elini tuttuğunu fark ettim.

Benim bile kaşlarım havalanırken Eylül en masum tabirle gerilmiş gözüküyordu. Demir'in ise hiç umurunda değildi. Her zamanki hâlleriymiş gibi Eylül koltukta kaydıkça ona doğru yaklaştı ve en sonunda onu koltuğun kenarına sıkıştırdı.

Siraç da bu sırada yanıma gelmişti. Dikkatimi çekmek için çenemi tuttu ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. "Gittin mi?" dedi. Çenemi başparmağıyla okşarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

Başımı salladım. Şu an açıklama yapan taraf olmak istemiyordum, hatta Eylül'le konuşmayı bile istemiyordum. Bir kere daha gözümün önünde yıkılmasına dayanamazdım. Kendimi buna hazır hissetmiyordum ama Eylül fark etti.

"Ne oluyor burada?" dedi. Dönüp ona baktığımda hem elini Demir'in elinden kurtarmaya çalışıyor hem de bize bakıyordu.

Beni kurtaran yine Demir oldu. Konuyu hiç uzatmadan direkt giriş yaptı. "Siraç'la uğraşan bir adam var. Emir'i hapse tıktıran da o. Elif'i kaçıranın

da o olduğunu düşünüyoruz. Bu aralar sürekli Siraç'a bir âşığın sevdiğine yolladığı eşyalar veriyor." Eylül başını ona doğru çevirdi. "Bir ara acaba ona mı âşık diye düşündüm ama eşyalar çok eskiydi." Dönüp kısa bir an Siraç'a baktı. "Bizimki o kadar da ihtiyar değil."

Meseleyi bu kadar basitçe anlatması kısa bir an gülümsememe sebep oldu. Ne kadar büyük olaylar yaşarsak yaşayalım, Demir onları basitmiş gibi göstermekte tam bir ustaydı. Yine de Eylül onun esprili anlatımından etkilenmedi. "Neymiş bu eşyalar?" diye sordu merakla. Yanı başımda duran Siraç'a baktım. O onay verince çantamdan yüzüğü çıkardım.

Demir ise aynı anda sevdiği kadına cevap vermeye devam ediyordu: "Fular, çiçek ve en sonunda bir yüzük. Yüzüğün içerisinde M ve N harfleri var."

Eylül'ün kaşları çatıldı. Bir yandan da çıkardığım yüzük kutusuna odaklanmıştı. Siraç o kutuyu aldı ve gidip Eylül'e uzattı. Eylül kutunun ona verilmesini garipsese de kutuyu aldı.

Bakışları Siraç ile Demir arasında gidip geldi. "Kim olduğunu düşünüyorsunuz?"

Bir cevap alamadı çünkü kimse açıkça neden şüphelendiklerini söyleyemiyordu. Eylül yüzük kutusunu açıp içine bakarken hiç mutlu değildi. Ben ise önünde sonunda konuşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bu yüzden o yüzüğe bakarken, "Bugün annenin yanına gittim," dedim.

Bakışlarım bana doğru çevirdiğinde kaşları çatılmıştı.

"Ne için?"

"Yüzük için."

Cevabımdan hiç hoşnut değildi, hatta bir an elindeki yüzüğü bırakıp gidecekmiş gibi hissettim çünkü aldığı gibi yerine koymuştu.

Diğerlerinin de dinlediğini bilerek anlatmaya devam ettim: "Başta olumlu bir tepki verdi." Serpil Hanım ilaçlarını düşük dozda verdiklerini, yine de oldukça sakin olduğunu söylemişti. Her ihtimale karşı yanımda bir hemşireyle birlikte odaya girmiştim. Sakindi, geçen sefere göre daha normal tepkiler vermişti. Ölen çocuğundan bahsetmemişti. Beni hatırlamıştı. *Sen benim güzümün arkadaşısın,* demişti.

"Yüzüğü görünce gözleri parladı. O kadar sevindi ki hemen elimden kapıp avuçlarında sakladı."

Eylül tam bu anlarda sanki bir darbe almış gibi irkildi. Bir kez daha gözleri yüzüğe çevrilirken acı gerçekle yüzleşiyordu.

"Ona *bu yüzük sizin mi,* diye sordum. O da *elbette benim, bu yüzük benim için çok kıymetli,* diye cevap verdi."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Olayları anlatan kişi ben olsam da tüm gözler Eylül'deydi.

"Kimden aldığını sorunca her şey değişti," dedim. Eylül'ün acıyla sarsılmış yüzü tekrar bana doğru çevrildi.

"Ne yaptı?" diye sordu ciddi bir sesle. Kafamda Melek Hanım'ın çığlıkları yankılanmaya başlamıştı.

"*Kimsenin*, dedi." Bu sefer gözlerimi ondan kaçıran bendim. "Kimseden almadığını, hiç kimsenin var olmadığını söyledi." Yüz ifadesi birden buz kesmişti. O melek gibi kadın ilk defa gözüme korkutucu gelmeye başlamıştı.

"*Ben kendim yaptırdım,* dediğinde içindeki harfleri sordum." O anki yüz ifadesini asla tasvir edemezdim ama düştüğüm dehşetin mimiklerime bile yansıdığını hissedebiliyordum.

"Bağırdı bana. *Seni ilgilendirmez*, dedi." Öylesine çıldırmış gözüküyordu ki o hâli, Eylül'le gittiğimiz günden çok daha kötü olmuştu. "Sonra üzerime saldırdı zaten. O kendini kaybedince doktoru geldi ve ancak sakinleştirici vurduktan sonra yüzüğü alabildik."

Yüzüğü elinden almaya çalışırken sakinleştirici vurulmasına rağmen hâlâ direniyor ve ağlıyordu. *Ne olur,* demişti. *Ne olur, o benim! Benim için! Bana özel yapıldı!*

Bu kriz anının bana hatırlattığı tek şey, geçen gün sevdiğim adamın da buna benzer bir kriz yaşadığıydı. Çok kötü olmuştum. Şimdi de iyi değildim ama Eylül'ün acısının yanında bir hiçti.

Sanki bahsettiklerimin gerçek olduğunu asla kabul etmek istemiyordu. Bu yüzden, ona zaman vermek için başımı Siraç'a çevirdim. "Bu özel koleksiyonun sahibi olan şirket aktif mi? Ulaştınız mı onlara?" dediğimde başını onaylarcasına salladı.

"Şirketin adı *Huda*." Tanınan mücevher şirketlerinden birisiydi. "Başlarında Murat Lal var. Antepli bir aile şirketi."

Siraç hissiz bir şekilde şirketle ilgili yapılanmalarını anlatırken bir açık bulamamış olmalıydı ki yalnızca özet geçiyordu.

"Adamın hiç çocuğu yok, bu yüzden yeğeni vârisi. Adı Mustafa. Onunla görüştük, koleksiyon hakkında bilgi almak istedik ama koleksiyonun kendilerine ait olduğunu söyleseler de arşivlerinde bu koleksiyona ait hiçbir bilgi bulamadıklarını belirttiler."

Bu bilgilendirme tuhaftı. "Sen prosedürle uğraşmazsın," dedim. Eylül'ün bizi sessizce dinlediğini görebiliyordum. Bu konuşmayı yaparak ona zaman tanıyorduk.

"Şirketin arşivi eski," dedi Siraç ayakta durmuş, bizi dinlerken. "Bahsedilen tarihlerde yapılan her koleksiyon yazılı arşive kayıtlıymış ve şirkette yaklaşık yirmi sene önce büyük bir yangın çıkmış. Haberlere bile konu olmuş. Haberlerde arşivin de yandığı yazılmış."

Bu yangın her ne kadar tesadüf gibi gözükse de şu an her şeyden şüphelendiğimizden miydi, bilinmez; hiç de masum gelmiyordu. Eylül ilk defa Siraç'ı muhatap alarak bir soru sorduğunda hepimiz düşüncelerimize kapılmış durumdaydık.

"Sence gerçek mi?" dedi. En şüpheci olan adama bunu soruyordu çünkü inkâr etmek için bir yol arıyordu. Çoktan yüzük kutusunu kapatmış, koltuğun kenarına koymuştu.

Siraç ise ona bu fırsatı vermedi. Masasının arkasındaki duvarda bir noktaya bastı. Duvar bir kapı gibi açıldıktan sonra içeri girdi. Merakla içeriye baktım ama oldukça karanlık gözüküyordu. Dışarı çıktığı anda kapı kapanmaya başladı.

Siraç'ın elinde bazı fotoğraflar vardı. Eylül'e uzatırken, "Fotoğraftaki Melek Hanım," dedi.

Eylül fotoğrafa uzun uzun baktı. İncelemek için ben de ayağa kalktım. Arkasından fotoğrafa baktığımda hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm. Üstünde şık bir balo elbisesi vardı. Elinde gördüğümüz ise şu an bizde olan yüzüktü ve gerdanına da bu yüzüğün takımı olan bir kolye vardı.

Eylül'ün annesini izleyen gözlerinin dolu dolu olduğunu görebiliyordum. Bu sessizliğinin acı bir kabulleniş olduğunu sandım ama bir an sonra irkilerek elindeki fotoğrafı yüzükle aynı yere koydu.

Başını kaldırıp Siraç'a baktı. "Bu bir âşığı olduğunu kanıtlamaz," dedi.

Gerçekler ayan beyan ortadaydı ama inkâr etmezse tutunacak bir dalı kalmazdı.

Demir, "Eylül..." diyerek onu ikna etmek için konuşmaya başladı ama Eylül ona döndüğü anda sustu çünkü Eylül acısını öfkesinin ardına saklıyordu.

"Ne?" dedi. Dönüp hepimize bakarken birden ayağa kalktı. "Şu an benden ne bekliyorsunuz anlamıyorum? Annemin âşığı olsa bile bunun Siraç'la ne alakası olabilir? Adam neden Elif'i kaçırsın?"

Sonra Siraç'ın önünde durdu. "Senden daha mantıklı bir çıkarım yapmanı beklerdim," derken yüzünde gördüğüm hayal kırıklığıydı.

Onu bu şekilde sıkıştırmış olmasını kabullenemiyordu. Bu yüzden gitti, kaçmak onun için tek çareydi.

Demir de onun ardından ayağa kalktı. "Kolay olmayacak," derken onun mutsuzluğuna asla tahammül edemiyordu ama anlamadığı şey, bu hatada yanımdaki iki adamın da payı olmasıydı.

Eylül bu şekilde mutlu olamazdı. Çocukluğuna dair tek mutlu anısı delirse bile annesinin ve babasının birbirlerini seviyor olmalarıydı.

"Siz onu hayatınıza tamamen müdahil etmediğiniz sürece ailesine dair tutunabildiği anılara sığınacak."

Demir dönüp bana baktığında o da tek gerçeğin bu olduğunu biliyordu. Eylül'le konuşmadığı sürece yalanlara inanmaya devam edecekti. Bir an önce ona gerçekleri söylemesi gerekiyordu ama görünen sırlar, onun da elini kolunu bağlıyordu.

Eylül şirketten gidince Siraç da yoğun olduğu için Vedat Hoca ile dersimize bugün için burada devam etmeye karar verdik. Moralim bozuktu. Üstelik Siraç'ın birkaç saat sonra şehir dışına çıkması gerektiği haberini alınca tamamen tadım kaçmıştı ama yine de hayat devam ediyordu.

Bu yüzden ben de derslerime odaklandım. Vedat Hoca hâlâ oldukça soğuktu ama dersler ilerledikçe internet ağının sırlarını, veri tabanlarını, güvenlik duvarlarını öğrenmek ilgimi çekmeye başlamıştı. Geçen gün bana web sitesi kurmayı öğretmişti. Şimdi ise şifrelendirmeyi anlatıyordu.

Nergis her zamanki gibi odanın köşesinde ayakta dikiliyordu. Bugün dikkati bizden çok uzaktaydı. Biz ise ilk defa keyifli bir ders işliyorduk. Kendi web sitem için koyduğum şifreyi gören Vedat Hoca'nın ilk defa güldüğünü görmüştüm. "O şifreyi on saniye içerisinde kırarım ben, Elif Hanım," dedi.

Gördüğü şifre babamın ve annemin doğum tarihlerinin karmaşık bir kombinasyonundan ibaretti. Benim için gayet havalı bir şifreydi ama onun için öyle olmadığını anlayınca koskoca adama surat astım.

"Hocam, ben doğum tarihleri haricinde şifre kullanamayan bir insanım. Ergenliğimin zirvesinde bile telefonum kilitli değildi. Sosyal medyayı zaten kullanmıyorum."

İnternetle aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Orası bana hep yapay bir yer gibi geliyordu ama şimdi derinlerine indikçe bambaşka bir dünya olduğunu anlayabiliyordum. Üstelik buradan verilen savaş da oldukça mühimdi.

Vedat Hoca çok şükür ki bu sefer cahilliğime gülmeden durumu tane tane açıkladı: "İşte, bu yüzden parola yönetici programları var. Ayrıca Siraç

Bey sizin geçmiş ve gelecekte kaydedilecek tüm verilerinizi koruma altına aldırmıştır. O konuda bir endişeniz olmasın ama bir gün başka verileri korumak istediğinizde lütfen böyle bir şifre kullanmayın."

Uyarısını dikkate alsam da hâlâ olaya duygusal yaklaşıyordum çünkü bundan sonra ilk defa bana *pentest*, yani sızma testinin mantığını gösterdi.

Emek vererek kurduğum web siteme sızması gerçekten de yalnızca bir dakikasını almıştı. Amacının bir saldırıyı simüle etmek olduğunun farkındaydım ama yine de canım sıkılmıştı.

"Web siteme neden saldırdınız?" dedim. İnternetle ilk derin bağlantım Vedat Hoca'nın ellerindeydi ve artık sadece siyah bir ekrandan ibaretti. Vedat Hoca beni şaşırtarak bir kez daha gülümsedi. "Şimdiden sitenizle bir bağ mı kurmuştunuz?" dedi.

Ne yazık ki yapmıştım çünkü sitemin başlık kısmına çok güzel çiçekler koymuş, tasarımına gerçekten özenmiştim. Bir amacı yoktu ama sonuçta benimdi.

Bu yüzden *evet* dercesine başımı salladığımda Vedat Hoca artık hiç saklamadan gülüyordu. Üzüldüğümü görünce durumu mantıksal olarak tane tane açıkladı: "Bu bir sızma testi. Çoğu zaman kurduğumuz güvenlik duvarlarını mutlaka bilişim uzmanlarımıza, bazen de yabancı *hackerlara* sunar ve saldırmalarını isteriz. Böylece güvenlik açıkları çok daha kolay bulunur."

Sızma testinde yapılan işlemleri tek tek anlattı. Böylece ben de çiçekli sitemin pembe bulutlar üstünde yaşadığını keşfetmiş oldum. En son web sitemi bana geri iade ettiğinde, "Benim güvenlik duvarım ilk saldırıda yıkılacakmış gibi gözüküyor," deyişime hâlâ gülüyordu.

Ben ise olayın mantığını kavradığım için artık telefonuma bile canavarmış gibi bakıyordum. Verilerimizin bu kadar kolay çalınabileceğini görmek ve bu verilerle yapılabileceklerin sınırsızlığını öğrenmek beni çok ürkütmüştü.

Tam bunu düşünürken kapı çaldı. İçeriye Nermin Hanım girdiğinde şaşırdım. Hâlâ kadınla bir yakınlık sağlayamamıştım ve artık buradan uzaklaştırıldığım için de pes etmeye yakındım. Bu yüzden o içeri girdiği anda direkt dikkat kesildim. "Vedat Bey, bölüyorum ama müsaade ederseniz Elif'le bir konuşma yapmam lazım," dedi.

Resmiydi, sınırı koruyordu ama kadının yüzündeki tebessüm asla eksik olmuyordu. Bu yüzden sınırları olsa da kadına karşı kendimi çoktan ısınmış hissediyordum.

Vedat Hoca bile saygıyla başını salladı. "Elbette," dedi ama bu sefer hemen kaçmadı. Bana doğru döndü. "Bugünlük dersimizi bitirelim. Yarın

daha sağlam bir duvar kurarız," dedi. Yüzündeki tebessüme şaşırdım ama aynı zamanda mutlu da oldum çünkü dersler zaten kolay değildi.

Bir de hocam memnuniyetsiz olunca ikimiz de diken üstünde oluyorduk. Bu yüzden ona teşekkür ettim.

Vedat Hoca gittikten sonra Nermin Hanım yanıma oturdu. Bana bakan kadın, hakkımda tam olarak ne düşündüğünü bilemediğim nadir insanlardandı. Yine de, "Bu adam bile sana alıştıysa sende gerçekten şeytan tüyü var demektir," derken sözlerinde herhangi bir kasıt yoktu, aksine bu hâlim hoşuna gitmiş gibiydi.

"Alıştığına emin miyiz?" dedim. Bana kalırsa yeni yeni ısınıyordu.

Nermin Hanım *yani* dercesine başını sağa sola salladı. "Siraç Bey'in koyduğu sınır kadarıyla."

Eh, o sınıra göre bence gayet iyi ilerlemiştik.

Nermin Hanım kısa bir an için Nergis'e baktı. Güvenli olup olmadığını tarttığını fark ettim. "Aslında seninle oturup uzun uzun sohbet etmek isterdim ama şu an sana ihtiyacım var," derken tam manasıyla emin değil gibi görünüyordu. Merakımı cezbetmişti.

"Bir problem mi var?" dedim.

İnkâr etmedi. Net bir kadındı. Bu yüzden, "Var, evet," dedi.

Ne anlatacağını merak ederek olduğum yerde dikleştim. O da hiç bekletmeden konuya girdi: "Bir ihalemiz var. Bir milletvekilinin şirketinin güvenlik ihalesini kazandık. Daha önce de onlarla birkaç kere iş birliği yapmıştık. Adam, Siraç Bey'in soğuk tavrına rağmen işini kusursuz yapmasından çok memnun ama kızı biraz bizi uğraştırıyor."

Olayın bir kadın meselesi olduğunu fark ettiğimde kaşlarım istemsizce havalandı. Bu konuda şimdiye kadar Selvi haricinde hiçbir sıkıntı çekmemiştim çünkü kocam kadınlara bakmazdı, hatta genel olarak insanlardan tiksindiği de bir sır değildi.

Yine de Nermin Hanım basit bir mevzu olsaydı benim yanıma gelecek bir kadın gibi durmuyordu.

Anlattıkça karşı taraftan ziyadesiyle hoşnutsuz olduğunu anladım. "Ne zaman iş görüşmeleri olsa babası yerine o geliyor. Ya evli olduğunu bilmiyor ya da bilerek yapıyor."

İçimi tanımlayamadığım tuhaf bir his sardı. Bu hissin adı belki kıskançlıktı, her hâlükârda hissettiklerimden mutlu olmamıştım. "Siraç Bey her ne kadar soğuk davranıyor, uzak duruyor olsa da kadınlara kötü davranmaz."

Onun kötü davranmadığını ben de biliyordum ama yine de mantıksız bir şekilde, kadın gerçekten niyetini belli ettiyse öyle davransın isterdim. Nergis'e döndüğümde sonunda bizden tarafa baktığını fark ettim.

"Bu kim?" dedim. Daha yemek yememiştim ama birden midem ağrımaya başladı.

Yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Şebnem," dedi. Onun da nefreti bariz bir şekilde belliydi. "Sülük Şebnem."

Demek ki bu mesele yeni değildi. "O kadar mı?" dedim.

Bana doğru yürümeye başladı. "Siraç Bey'in senden başkasını gözü görmediği için pek umursamıyoruz ama Nermin ablayı çileden çıkardığına göre iyice abartmış olmalı," dedi.

Sanki eline fırsat geçmiş gibi bir hâli vardı ki, eğer izin verseydim döveceğinden adım gibi emindim. Bu yüz ifadesi tamamen kin dolu olduğunu gösteriyordu.

Midemin ağrısı biraz daha arttı. Bu hissin adı kıskançlıksa dün neden sevdiğim adamın gözünün başka bir şey görmediğini anlamaya başlıyordum. Çünkü onlar konuştukça kendimi hem kızmış hem de öz güvensiz hissediyordum.

Nermin Hanım hissettiklerimden bihaber, "Çok lakayıt bir tavrı var ve bu da benim hoşuma gitmiyor," dedi. Söyledikleri Nergis'i onaylar nitelikteydi. "Sen de hazır buradayken bir görünmeni istedim."

Görünmesine görünürdüm. O konuda herhangi bir çekincem yoktu ama kendimi o kadar tuhaf hissediyordum ki, ilk defa şu anda yetersizliklerim bir bir ortaya çıkmaya başlamıştı.

Gençtim. Daha bir mesleğim bile yoktu. Siraç'ın yanında durabilecek kadar güçlü değildim. Kadını görmeden kafamda sıralanan bu olumsuzluklar çok acımasızcaydı ama neden böyle hissettiğimin de farkındaydım.

Geçen hafta boyunca hissettiğim çaresizliğin yansımalarıydı bunlar. O zamanda evde kaldığım süre boyunca de kendimi sorgulamıştım. Şimdi, "Güzel mi peki?" derken yine aynısını yapıyor ve kendime haksızlık ediyordum. Nermin Hanım'ın ilk defa yüz ifadesi yumuşadı.

Nergis ise elleri arkasındayken bana doğru eğildi. "Senin kadar olamaz," dedi. Sanki aksi mümkün değildi. "Sen Siraç'ın Gün Işığısın."

Benim bu cümleden çıkardığım sonuç ise güzel olduğuydu. Nermin Hanım öz güvenimin düştüğünü fark ettiği anda nasıl hoşlanmadığı olaya kökten bir çözüm bulmak için bana geldiyse aynı şekilde bana karşı olan tutumunu da değiştirdi.

O sınır kalkmıştı. Elimi tutarken, "Haydi gidelim," deyişi bile sanki beni kanatları arasına almak istermiş gibiydi. Birlikte odadan ayrılıp Siraç'ın katına çıktık.

Burada bir sürü toplantı odası vardı ama bir tek camlı olan oda orta taraftaydı. Orada bir grup kişi ayakta duruyordu. Aralarında Demir de vardı.

Yaklaştıkça toplantının devam ettiğini fark ettim. Kapının tam önünde durdum ama içeri giremedim. Zaten merak ettiğim görüntü tam olarak karşımdaydı.

Şebnem Hanım olduğunu tahmin ettiğim kadın, Siraç'ın tam olarak karşısındaydı. İlk dikkatimi çeken boyuydu. Kadın uzun topuklular giymemiş olsa da boyu Siraç'a yakındı. Sonra başını yana doğru çevirdi ve yüzünü gördüm.

Yüzü gerçekten çok güzeldi. Tam bir esmer güzeliydi. Dolgun dudaklar, kedi gibi çekik ve yeşil gözlerle benim için kusursuzluğun tanımıydı. Üstelik üzerine giydiği bordo elbise ne kadar resmî olsa da hatlarını çok güzel vurguluyordu.

Yakışırlardı. Bunu düşünmekten bile nefret ettim ama gerçek buydu.

Bu sefer hissettiğim tam manasıyla kıskançlıktı. Yakın değillerdi, hatta yakın olmaya oldukça uzaklardı çünkü aralarında Demir vardı. Üstelik Siraç'ın yüz ifadesinin hissiz olduğunu buradan bile görebiliyordum.

Kadın gülümsüyor olsa da o gülmüyordu. Mesafesini koruduğu belliydi ama yine de yeterli gelmiyordu.

Nermin Hanım'ın ardımda olduğunu, "Niye içeri girmiyorsun?" dediğinde fark ettim.

Dalgın dalgın ona doğru döndüm. Sanki biri göğsümün ortasına alev topu koymuş gibiydi. Kıskanacağım bir şey yoktu ama bir yandan da birçok şey vardı.

Zor bir geçmişi olmasaydı ya da bizi bağlayan kadersel olaylar yaşamasaydık yine de bir araya gelir miydik?

"Bilmiyorum," dedim bunları düşünürken. "Toplantıyı bölmek istemem."

Sanki oraya girersem bu hislerim daha da artacaktı. Nermin Hanım'ın ardındaki Nergis, "Siraç Bey, hiçbir mühim toplantıyı bu odada yapmaz," dedi.

Bu da durumdan hoşnutsuz olduğunu gösteriyordu. Tam o sıralarda onlara döndüğümde bunu kanıtlayan bir olay yaşandı. Şebnem diye bahsettikleri kadın sanki çok komik bir şey söylenmiş gibi kahkaha attı. Bu sırada eğildi ve tutunmak için Siraç'a doğru uzandı.

Siraç daha o dokunamadan geri çekildi. Şebnem'in eli boşluğa düşerken Nermin Hanım, "Bak, Elif..." dedi. Dönüp ona baktığım için kadının tepkisini göremedim ama Nermin Hanım oldukça ciddi gözüküyordu. "Benden sana bir büyük tavsiyesi. Çok büyük bir adamla evli olduğunun hepimiz farkındayız ve bunu yaş olarak söylemiyorum."

Onu başımla onayladım. Bunun ben de farkındaydım.

"Senin veya onların yetersiz gördüğü şeyler, birbirinize olan sevginizin yanında küçücük kalır." Biliyordum ama yine de beni tetikleyen birçok unsur vardı. Bu yüzden kendimi şu an çok da kontrollü hissetmiyordum. "Üstelik sen bu büyük adamı idare ediyorsun. Geri kalan her şey zaman meselesi." Beni cesaretlendirmek istercesine omzumu sıvazladı. "Hiçbir konuda kendini yetersiz hissetme."

Aslına bakılırsa bu kadar açık vermiş olmak da hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden, "Aslında mesele o değil..." diye lafa girdim ama Nermin Hanım'da ciddi manada bir şey vardı. Sadece cam gözlüklerinin üstünden kısa bir bakış atması bana yetti.

Sustum ve kabullendim. Nermin Hanım ise harekete geçti. "Gidip çağırayım," dedi ve önüme geçti ama şu an kıskançlıktan kudurmamın sebebi olan beyefendi bizden çok daha hızlıydı.

Başımı tekrar ona doğru çevirdiğimde lacivertlerini bana kilitlemişti. İyi ki bugün takımını ona çok yakıştırmıştım. Başka giyecek gün mü bulamamıştı?

Nermin Hanım da patronunun geldiğini fark etti. "Gerçi gördü," dedi.

Siraç kapıyı açtıktan sonra direkt bana odaklandı. "Bir şey mi oldu, Gün ışığı?" dedi. Nasıl bir yüz ifadem vardı, bilmiyordum ama toparlanmam gerekiyordu çünkü şimdi tüm dikkatler üstümüzdeydi. Bu yüzden zorlukla da olsa gülümsedim.

"Yok," dedim. "Sadece seni görmek istemiştim." Yüzümü etrafımızda kimin olduğunu umursamadan avuçlarının arasına aldı. "Öğle yemeği yiyecektim. *Müsaitsen birlikte yiyelim,* diyecektim ama sanırım toplantın var."

Aslında bir lokma bile yiyecek durumda değildim. Kıskançlık sanki midemi yakıyordu.

Arkasına kaçamak bir bakış attığımda kadının bizi izlediğini gördüm. Artık gülmüyordu, bizi pürdikkat izliyordu. Siraç tüm dikkatimi ona çevirmemi istercesine yüzümü hafifçe kendine doğru çekti.

"Artık yok çünkü karım benden bir şey istiyor," dedi. Akıllı bir adamdı, her ne kadar duyguları ayırt edemiyor olsa da bir şeylerden şüphelendiği

belliydi. Nitekim gözlerini bir an bile yüzümden ayırmadan, "Nermin Hanım, siz devam edersiniz," dedi.

Yandan görebildiğim kadarıyla Nermin Hanım bir baş onayı verdi ve "Memnuniyetle," dedi. Asıl memnuniyete onun sahip olduğu belliydi.

Ellerini yüzümden çekti. Kısa bir anlığına beni göğsüne bastırdı ki buraya geldiğimden beri ilk defa nefes aldığımı hissettim.

Kolunu omzuma attıktan sonra birlikte yürümeye başladık. İlk başta onun bana karşı gösterdiği yakınlık şirkette çok garipseniyordu. Bu kat en sessiz olandı çünkü Siraç pek insan sevmiyordu ama alt katlarda sürekli bize bakan insanları görüyordum. Şimdi ise buraya toplantı için gelenler de dâhil herkes bu duruma alışmıştı.

"Ne zaman gidiyorsun?" dedim. Ses tonum bana bile tuhaf gelmişti. Sanki bir türlü kadının güzel olmasını ve yakın durmasını hazmedememiş gibiydim. Siraç'ın bana dönmesinin sebebi de tam olarak buydu. Onun kapısının önünde durduğumuzda Nergis'in toz olduğunu fark ettim.

Siraç bu sefer ellerini omuzlarıma koydu. "En geç bir saate yola çıkmam gerekiyor ama önce seni eve bırakacağım."

Bunu söylerken lacivertleri yüzümde dolanıyordu ve en nihayetinde o malum soruyu sordu:

"Sen iyi misin?"

Şimdi burada çirkeflik yapıp o kadının meselesini açmak vardı ama daha dün ona kıskançlık meselesi yüzünden kızmıştım. Bu yüzden yuttum sözlerimi. "İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum biraz."

İnanmadı, hatta anında durumu anladı. Resmen kıskandığımı fark etmişti çünkü yüzünde, hayatımda gördüğüm en garip ama aynı zamanda en çekici gülümseme belirdi. Gamzeleri de ortaya çıktığında kendimi vurgun yemiş gibi hissettim.

Bu burada bitmedi dercesine bakarken, "Senden önce insanlardan tiksindiğimi unutuyorsun bazen," dedi. Başparmakları yanaklarımı okşadı. "Tenlerinden, sözlerinden, her zerrelerinden..." Sonra buna zıt bir şekilde şefkatle dokundu bana. "Bir tek sen!" dedi. Sözü bir teminattı, zaten ben de bunu biliyordum ama her şey o kadar üst üste gelmişti ki bir anda kendimi kıskanırken bulmuştum.

Bu yüzden bir şey söylemedim. O da anladı ve daha fazla zorlamadı. "Gelince konuşacağız, benim güzel karım," dedi.

Bu aynı zamanda düne ait bir sözdü, bu yüzden bu sefer sahiden gülümsedim.

"Söz mü?" dedim.

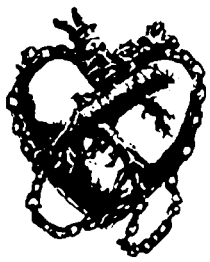
Yanağımı öptü. "Kocan sözü." Bir daha öptü. "O zamana kadar ben yine mahrum."

İş seyahati yüzünden aramıza yine mesafe girecekti ama bu ikimiz için de iyi olacaktı. Onsuzken bu kötü hislerimden arınmak istiyordum.

Birlikte şirkette yemek yedik çünkü en son dışarı çıktığımızda restoranı kapattırmıştı. Onunla halka açık bir faaliyet gerçekleştiremeyeceğimi de o zaman anlamıştım.

Bizim tamamen normal bir hayat yaşayacağımızı düşünecek kadar havada uçmuyordum ama yine de artık şu intikamın alınmasını istiyordum çünkü hissettiğim çaresizlik ve yetersizlik hisleri beni de mantıksız olmaya itiyordu.

Bu şekilde ateşle barut gibiydik ve herkesin bildiği gibi ateşle barut yan yana duramazdı.

11
AFİTAP

Üç Sene Önce

Vuslat önündeki gazete başlığına bakarken içeriye en güvendiği adamlardan ikisi girdi. Bunlardan birisi Korkut, diğeri ise Umut'tu.

Korkut, bu genç adamlardan yaşlıydı ve onların yüzünde, kurutulmuş yüreklerindeki tüm gemileri yakmak üzere olan acımasızlığa tahammül edemiyordu. Gemiyi yakarken kendilerini de sağ bırakmayacaklardı.

O gazeteye bakmasına gerek yoktu Korkut'un. Başlığı çoktan aklına kazınmıştı. Genç adamın ipini çekmişlerdi.

GENÇ DÂHİ Mİ YOKSA DEVLET HAİNİ Mİ?

Haberin içeriğinde Siraç'ın devlet bilgilerini sızdırdığına ve Deep Web üzerinden satışa çıkardığına dair içeriği ayrıntılı bir haber vardı.

Bir haftadır bu meseleyle uğraştıkları için haberin geç patlaması tamamen Levent'in işiydi ama bu yine de Siraç'ın ve şirketin bir haftadır incelendiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Şimdiye kadar bir açık bulunamamıştı fakat bu, büyük bir itibar kaybı yaşandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

İşler çirkinleşiyordu ve bunun sebebi de genç adamdı. Kuralına göre oynamıyordu. Palalı'nın oğlunu anlık bir öfkeyle, büyük bir sebeple ortadan kaldırtmıştı.

Başta haklıydı. Adamın fuhuş pazarlamacılığı Vuslat'ın gittiği yolda alt şubeydi. Kadınlardan sonra çocuklar geliyordu. Vuslat kadınlara da çocuklara da ne yapıldığını çok iyi biliyordu.

Onları kurtararak ilk kez tam manasıyla damarlarına basacak ve kurdukları şebeke ağını çökertmek için karşılarına geçtiğini gösterecekti. Ama yöntemi açıkça ölüme yürümek olmuştu.

Elbette ilk etapta amacı bu değildi. Bir plan kurmuş, evlerin içerisine beş kadın ajan yerleştirmişti. İçeriye hemen girmemiş, kumarhane bölümünde bir

müşteri gibi davranmıştı. Yol öğrenecek, yordamını anlayacak, şebekenin tüm sistemini kameralar ve bulduğu veriler haricinde çözecekti.

Zaten çoğu genç adamın yüzünü bilmiyordu. Bilenler ise onu son kez görenler oluyordu. Bu yüzden adını "Azrail" koymuşlardı.

Yine biliyorlardı ki henüz gerçek bir saldırı yapmamıştı, güç topluyordu.

Palalı'nın oğlu Hikmet ilk hedef olmuştu. Palalı'nın işlerinin bir kısmını o yönetiyordu ve bunlardan biri de kadın ticaretiydi.

Ama sonra onu görmüşlerdi. O kızı, Hikmet'in elindeki kızı. O gün Umut'la birlikteydi.

Adı Nergis'ti. Daha yirmi üç yaşındaydı ve eskiden Hikmet'in fuhuş evinin bir sokak ilerisinde, kardeşlerine bakmak için iki işte vardiyalı olarak çalışan bir genç kızdı. Babası bir inşaat işçisiydi. Annesi ise asla elindekilere şükretmeyen, yetinmedikleri yüzünden kocasını da bataklığa sürükleyen bir kadındı.

Nergis'in babası bu yüzden Katar'a işçi olarak gitmek zorunda kalmıştı. Yalnızlıklarında işler daha da kötüleşmişti. Babasından haber almak zorlaştıkça annesi daha da hırçınlaşmış, yokluğa hiç tahammül edemez olmuştu.

Sonra o adam gelmişti. Annesinin âşığı. İlk olarak babasının arkadaşı olarak tanıttığı o adam. Gerçekten babasının arkadaşıydı aslında ama o gittikten sonra arkadaşının ailesine bakmak yerine annesine göz dikmişti. Sonra da Nergis'e.

Nergis, babasının yokluğunda kendisini ve kardeşlerini bu adamdan kurtarmak için elinden geleni yapmıştı ama her köşebaşında ya da kilitli kapısının ardındaki odasında, gittikçe artan sıkıştırmalardan kurtulsa bile Hikmet'e pazarlanmaktan kurtulamamıştı.

Çünkü o şerefsiz adam, annesi gibi Nergis'in de kendisine itaat edeceğini sanmıştı ama Nergis itaat etmemişti. Bu yüzden de kendisinin korumalığını yaptığı fuhuş evindeki adamlara Nergis'in varlığından bahsetmişti.

Sonra pislik pisliği çekmişti, Hikmet görmüştü Nergis'i. Gördüğü andan itibaren de kıza kafayı takmıştı çünkü sapsarı saçlarıyla Nergis, annesinin Balkanlardan gelen atalarına benziyordu.

Çok güzeldi, üstelik çok gençti.

Hikmet'in bizzat kendisi gelip görmüş ve genç kızı o adamdan satın almıştı. Kızın itirazlarının, kaçışlarının, kardeşlerini korumaya çalışmasının hiçbir faydası olmamıştı. Mahalledeki insanların tümü kıt kanaat geçinirdi ve yakınlarında evsiz, uyuşturucuya ve her türlü satıcılığa bulaşan insanlar olduğunu biliyorlardı.

Bu yüzden genç kızın Hikmet'in evine götürülürken attığı çığlıkları kimse duymamıştı. Bu yüzden genç kızın defalarca uğradığı o iğrenç muameleye

gözleri kör olmuştu. Biraz olsun sesi kesilsin, ona itaat etsin diye Hikmet'in kızı uyuşturucuya başlatmasına dilsiz kalmışlardı.

Ama Umut genç kızı görmüştü. Hikmet'in kucağında ona zorla gülümseyip arkasını döndüğünde hissiz gözlerinden bir damla yaş süzülmüştü.

Uyuşturucunun hastalıklı görüntüsüne rağmen güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemişti genç kız. Umut'a da annesini hatırlatmıştı. Evde zorlukla hareket eden annesini. Ona yapılan muameleyi. Bu yüzden planı bozan Umut olmuştu, ona destek çıkan da Vuslat'tı.

Hikmet'le aynı masada kumar oynarken Hikmet kızı zorla öpmeye çalışınca Umut'ta ipler kopmuştu. Hikmet'e öyle bir saldırmıştı ki ortalık birbirine karışmıştı. Korkut erkenden müdahale etmeseydi havada uçuşan kurşunlarla birlikte masum kadınların zarar görmesi de kaçınılmaz olurdu. Destek ekip çağırmasaydı kanları deli akan bu genç adamların da sonu çok ağır olurdu. Üstelik o çatışma ortamında Vuslat omzundan vurulmuştu.

Genç adamın umurunda değildi bu durum. Umut annesinde, Siraç ise geçmişinde kendini kaybetmişti. Hikmet'in yanındaki yardımcısı her kimse onu öyle bir dövmüştü ki, adamın ölü bedeni yerde yatarken çenesi kafatasından ayrılmış gözüküyordu.

Korkut durdurdu onu. Vuslat'a birazdan baskın yiyeceklerini söyleyen de oydu. Genç adam, cinnetin eşiğindeki acımasızlığına rağmen bütün bu katliamı başlatan o değilmiş gibi Korkut'un sözünü dinlemiş ve Umut tarafından kan gölünün ortasında bırakılan Hikmet'in bedenini yaralı omzuna atıp götürmüştü.

Umut da genç kızı kucağına alıp çıkmıştı o evden. Annesiyle birlikte evde genç kıza bakmaya başlamışlardı.

Ama olay bu şekilde kapanmamıştı. Buradaydılar, bir iftirayla yüzleşmek zorundaydılar. Palalı oğlunun öldüğünü, en önemli bağlantıları olan genelevin çöktüğünü duyunca delirmişti. Kurulu ayağa kaldırmıştı.

Vuslat ortadan kaldırılacaktı. Yoksa bu genç adam onların elinden kurtulmakla kalmayacak, kendi ayaklarına sıkmalarına da sebep olacaktı.

"Bu son açığımız olacak," dedi Vuslat başını kaldırmadan. "Bir daha zayıf bulamayacaklar bizi." Masasının üstündeki elleri yumruk olmuştu. Omzundaki kurşun çıkarılmıştı ama askı bile taktırmamıştı. Çünkü acıyı hissetmiyordu, yalnızca ölümü hissediyordu.

Sonra başını kaldırdı. Korkut'a öyle bir baktı ki Korkut oradaki dinmek bilmeyen öfkeyi, yenilgiye yakın olmanın hırsını gördü. Bir şey daha vardı o gözlerde: Bir ihanetin izleri.

"Umut," dedi Korkut, Siraç'tan gözlerini ayırmadan. "Bize biraz müsaade eder misin, kardeşim?" Umut hiç sorgulamadan itaat etti çünkü bu süreçte birbirlerine inanmayı, güvenmeyi öğrenmişlerdi. Korkut çok kez onları ölümün kıyısından kurtarmıştı.

Vuslat çok zekiydi ama onun zekâsı ölümcüldü. Korkut onun deli akan kanının farkındaydı, direkt karşısında durmayacak kadar da tecrübeliydi. Yanlarında olmuş, gerektiği yerde onları durdurmuştu. Bu yüzden buralara kadar gelmişlerdi.

Çünkü Korkut her şeye rağmen onlara sahip çıkmış, bu öksüzlere babalık yapmıştı.

Umut bu güvenle gitti ama geriye Siraç'ın ihanetle dolu gözleri kaldı. "Kimsin sen?" sorusuyla yüzleşti. "Kimsin sen, Korkut..." Duraksadı ve olduğu yerde dikleşti. "Sezenler," diye tamamladı cümlesini.

Korkut korkmadı, şaşırmadı da. Karşısındaki genç adamın zekâsına; bu genç yaşına rağmen devlerle, dev korkularıyla savaşmasına hayrandı. Onu birkaç gün önce mahzende bulan bizzat kendisiydi.

Bu yüzden yaralı bir çocuk gibi yaklaştı ona. "Sen benden daha iyi biliyorsundur, Siraç. Kimim ben?" Ona doğru bir adım attı. "Senin abin olmak için çabalayan adamın mı? Yoksa bir ajan mı?" Sesinde merhamet, ucunda ölüm de olsa bir baba gibi şefkati vardı.

Siraç'ın gözleri kısıldı. Korkut yıllardır bunun eğitimini alan tecrübeli bir asker olmasına rağmen çoğu zaman onun tepkilerini okuyamıyordu. Bir tek o gün, onu mahzende bulduğunda yaralı bir çocuk olduğunu anlayabilmişti. Yoksa buz gibiydi, bir mezarlık kadar sessizdi bakışları.

Eli masanın çekmecesine uzandığında oradan çıkaracağı şeyin ne olduğunu da bilmiyordu bu yüzden. Belki de ihaneti büyük görecek ve onu vuracaktı ama bu Korkut'un umurunda değildi.

Ondan gelecek olan yara da ölüm de başı gözü üstüneydi. Bu yüzden gülümsedi. "Senin sessizliğin beni korkutmuyor, genç adam. Neredeyse bir yıldır yan yanayız," dedi o çekmecelerden bir dosya çıkarırken. "Ben senin sessizliğini de anlar oldum."

Siraç ona bakmadı. Dosyanın ilk sayfasını açtı ve fotoğraflar ortaya çıktı. Kızıyla, Elif'iyle sarılırken ve karısını öperken çekilmiş fotoğraflardı bunlar.

Korkut yine korkmadı, takdir etti yalnızca çünkü birisi onun fotoğrafını çekse hissederdi ama fark etmemişti. Kendi evinin önünde korumalar yoktu, bu tamamen kendi hatasıydı. Oysa normalde tehlikeyi uzaktan bile sezerdi.

Tek canını sıkan ailesine bu kadar yaklaşabilecek kadar güvenlik açığı vermiş olmalarıydı.

"Ortağın Pars şu an aşağıdaki mahzende tutuluyor," dedi Siraç hissiz bir sesle. Başını eğdi, alaycı bir ifadeyle baktı. "Hani her gün evinde uyuyan adamdan bahsediyorum." Buz gibi bakışları Korkut'un yüzüne sabitlenmişti.

Korkut, Siraç'ın yanındaki ikinci ayında onun önüne geçerek omzundan vurulmuş ve onu ölümden kurtarmıştı. O günden itibaren Siraç onu izlemeyi bırakmıştı ve Pars geceleri ona ait evde kalmaya başlamış, Korkut da kendi evine geri dönmüştü.

Yüzlerini değiştiren kılık değiştirme çipleri bir simülasyondu. Siraç bu oyunu da çözmüştü.

"Ona zarar vermemiş olsan iyi olur," dedi Korkut bir adım daha yaklaşırken. Temkinliydi, yine de genç adamın durduk yere zarar vereceğine inanmıyordu. Her ne kadar o kendisini öyle görüyor olsa da.

"Pars sırf bu yüzden bir ömür sana kin tutabilir. O çocukta kurt kini var." Siraç'ın masasının önündeki koltuklardan birine rahatça oturdu Korkut. "Asla unutmaz."

Siraç'ın kaşları çatıldı. Ayakta dimdik duruyor, gözleri ona neşeyle gülen genç kızın fotoğrafı ile karşısında duran Korkut arasında gidip geliyordu.

"Beni biraz tanımışsındır, Sezenler," dedi sonunda gözlerini Korkut'a sabitleyerek. "Sabrım da merhametim kadar azdır." Masanın üzerine eğildi. Lacivert gözlerinde gazap vardı. "Ne zaman konuşmaya başlayacaksın?"

Korkut, gözünü korkutmaya çalıştığını biliyordu ama bazı adamlar korkuyu yalnızca Allah'a saklarlardı. Korkut da onlardan birisiydi. Bu yüzden karşısında duran genç adama, yaralı çocuğa yalnızca merhametle bakabiliyordu.

"Ben sana o gün ne söyledim, abim?" dedi Korkut onun bakışlarına karşılık verirken. Siraç bu hitap karşısında kaşlarını çattı. Hatırlatılmasını istemiyordu, zayıflığının öne serilmesini istemiyordu. Aslında o kadar sinirliydi ki silahını çekip önce karşısındaki adamın kafasına, sonra kendi kafasına sıkmak istiyordu.

Âciz olmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Karşısındaki adam onu âciz hissettiriyordu çünkü o gece mahzenin kapısını tam kilitleyememiş, kendisini ise zincire vuramamıştı. İlk defa Demir değil, o zincirlemişti Siraç'ı.

Gözleri eline kaydı. Elinde kocaman bir sargı vardı Korkut'un. Zincirlerin demiriyle onun eline vurmuştu, bileğindeki kemiği çatlatmıştı ama Korkut bir kere bile lafını etmemişti.

İşte tam bu yüzden, merhametinin karşısında âciz kaldığı için, "Ne söylediğin umurumda değil, ben yalnızca cevap istiyorum!" dedi sesini yükselterek.

Ama Korkut onun öfkesini umursamadı. Kendi sorusunu kendi cevapladı: "Ben sana dedim ki bundan sonra ömrüm yettiğince ardında, tehlikede olduğunu hissedersem önünde duracağım. Benim sadakatim sana olan sevgimle yan yanadır."

Onunkine eş ciddiyetle, "Ben sana da güveniyorum," dedi damarına basarak. "Buraya ilk görev için geldiğimde bile güvenmeye başlamıştım çünkü senin istediğinin aksine, benim sadakatim güvenmekle gelir."

Siraç'ın gözleri kısıldı. "Bana yalan söyledin!" dedi, masanın kenarlarını sardı parmakları. Kıracakmış gibi sıktı. Yoksa zarar vermekten korkuyordu çünkü ihanetin iftirası aralarında asılıydı.

Korkut onun öfkesiyle yüzleşse de geri adım atmadı.

"Ailemi bir kenara koyarsak neredeyse hiç yalan söylemedim!" Siraç'ın masanın kenarını sıkan parmaklarına baktı ve gülümsedi. Ona doğru döndü bakışları. "Eski bir askerim. Yalnızca komuta birliğim farklı bir yere bağlı," dedi Korkut. İşleri daha da karıştırıyordu. "Aslanşahlarla kardeş gibiyizdir çünkü onlarla birlikte büyüdük. Aslanşahlarla kardeş gibiyizdir çünkü onlar kuzenlerimdir. Babaları üvey amcamdır!"

Sonra bakışları fotoğraflara değdi. "Bir polis gibi gözüküyorum burada çünkü senin için gönderildim." Hafifçe kalktı ve belindeki silahı çıkardı. Siraç hareket etmedi bile. Yalnızca izliyordu. Korkut da bunu bilerek gözlerinin içine baka baka elindeki silahı masanın üstüne koydu.

"Serseri bir mayın gibisin, oğlum," dedi ona bakarak geri çekilirken. "Bulunduğum teşkilat senin ne yapmaya çalıştığını öğrenmek istiyordu. İşin başında kimin olduğunu tahmin ediyorsundur."

Siraç ona bakmadı, masanın üstüne koyduğu silahtaydı gözleri. "İhtiyar var," dedi. Yüz ifadesi kaskatı kesilmişti. "İhtiyarla senin büyük bir bağlantın var. Onun peşimi bırakmayacağını biliyordum."

"Korkuyor senin için," dedi Korkut cevap olarak. "Sen daha bu âlem için çok gençsin." Korkut hiç acımadı ona. "Elindeki güç de senin bize gösterdiğin kurulun yaptıklarını devirmeye yetmez."

Siraç'ın bakışları ona döndüğünde alev alev yanıyordu. "Siz kimsiniz?" dedi Siraç sert bir ifadeyle. Damarına basılmıştı çünkü.

"MİT mi? Derin devlet mi?" Elleriyle masaya vurdu. Masa sarsıldı, Korkut ise yerinden bile kıpırdamadı. Vuslat'ın öfkesine alışmıştı çünkü. "Siz nesiniz?"

Siraç eliyle fotoğrafları gösterdi. "Ailesine bu kadar bağlı bir adamın bu çukurda ne işi var? Sen serseri bir kurşuna kurban gitmekten korkmuyor musun?"

Eline dosyayı aldı ve on yedi yaşındaki genç kızın gülümseyen yüzüne baktı. O kadar güzel gülüyordu ki gözlerine hiç hüzün değmemiş gibiydi. O kadar

güzel gülüyordu ki yüzündeki mutluluğa yabancı hissetti kendisini. Bakışlarını kaçırdı, yüreğini sakındı ama o genç kızın babasından kaçamadı. Dosyayı masanın ortasına fırlattı, Korkut dosyaya bakmadı bile.

"Kim olduğumuzu dile getirecek olsam niye saklanayım ki, Siraç? Aramızda "Dergâh" deriz çünkü devletimiz, milletimiz için kimliğimiz de dâhil her şeyimizi ardımızda bırakmadan girilmez oraya. ALPAGUT adını duydun mu?"

Siraç kısa bir baş onayı verdi. "Dyncorp International ve Blackwater'ın sistemiyle çalışan bir güvenlik şirketi. Daha yeni kuruldu."

"Sence yeni mi kuruldu?"

Görünen oydu ki yeni değildi, sadece bazı şeyler gerektiğinde bazı kılıfların ardına gizlenmeliydi. Korkut konuyu bu yüzden değiştirdi.

"Senin gözün intikamdan, ona giden yoldan başka ne görüyor?" dedi bir büyüğü olarak sitem edercesine. "Sen yaşamıyorsun. Bazen nefes aldığına bile inanmıyorum ben."

Korkut ayağa kalktı. "Uyumuyorsun, gece gündüz araştırmalar yaptırıyorsun bu yolda. Büyük bir sistem kurmaya çalışıyorsun, anlıyorum." Korkut tam karşısında durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu en çok kendisi anlıyordu.

"Ama ne uykun var ne de kendine ait bir yaşamın. Ölü gibisin be oğlum. Asıl sana demek lazım..." Korkut'un yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Sen hangi serseri kurşunda yitip gideceksin?"

Siraç ona donuk gözlerle baktı yalnızca. "Hiç mi kurtulmak istemiyorsun?" dedi Korkut ona bakarak. "Allah sana yaşama şansı vermiş, sen onu ölmek için heba ediyorsun. Ben sana aile olurum. Biz sana aile oluruz."

Vuslat geri çekildi. Sanki o kelime bile düşmanıydı. "Benim bir aileye ihtiyacım yok." Gözleri masanın üstündeki fotoğraflara takıldı ama baksa da görmedi. "Benim gibilerin de yok çünkü ailesi olan korkar." Gözleri dışarı değdi. "Siz kimlerdensiniz, bilmiyorum ama bizim gibilerin bütün korkusu yaşamaktır, Korkut Bey. Bize sebep olanları da bilmezsiniz çünkü sizin aileniz var. O ailede korunması gereken çocuklar var." Siraç başını çevirdi, fotoğraflara bakmıyordu ama genç kızın yüzü baktığı yerde de gözlerinin önündeydi.

"Bize sıra gelmez. Bizde öldürmekten sonra ölmek gelir bu yüzden." Yalın bir gerçeklikle söylenmiş bu sözlerin ardında acıma yoktu. Acınmak da istemiyordu zaten.

"Necisiniz siz? Amacınız beni durdurmak mı?" diye devam etti bu yüzden. Korkut o an ona ulaşamayacağını anladı. Kapatmıştı kapılarını Siraç. Merhamet istemiyordu, kendisi hakkında konuşulmasını da istemiyordu.

Muhtemelen azıcık olan güveni de yok olup gitmişti. Korkut yalnızca bunun için savaşmak istiyordu. "Ben seni aileme alırdım," dedi bu yüzden.

Siraç ona döndü. Bakışlarında hiç umut yoktu. Başını olumsuz anlamda salladı yalnızca. Hiçbir hisse ulaşamayan Korkut ısrar etmedi ama çoktan ailesine almıştı onu.

"Bazen devlet elini uzatamadığı yere kurdunu yollar. Biz bunun için varız. Ortadoğu'da ordumuz haricinde daha büyük bir söz sahibi olmak için."

Üstü kapalı cümlelerin ardında büyük bir devlet yapılanması vardı.

Siraç'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı ama tatsız bir gülüştü bu. "Bu yüzden kızın Mısır doğumlu ve sen elçilikte çalıştın," dedi. Yalın bir tespitti.

Korkut onun aksine samimi bir şekilde gülümsedi. "Bu kadar zeki olma, Siraç Efendi. Kurduğun bağlantılar çok güçlü oluyor, sonra biz de senden kaçmak için kırk takla atıyoruz."

Bu bir gerçekti. Ondan kaçmak için çabalamışlar ama en buhranlı dönemlerinde kendileri hakkında açık vermişlerdi. Siraç ona ciddi bir şekilde baksa da gülümsemeye devam etti. "Nereden anladın?" diye sordu Korkut.

Siraç ona güvenmediği hâlde sırtını döndü ve pencereden dışarıyı izledi. "Evine gittim, senin yerine gecenin bir vakti Pars'la konuştuk."

Korkut cümlesini tamamladı: "Konuşmasından anladın." Siraç onun göreceğini bilerek başını salladı. "Konuşmalarınız farklı, vücut tipiniz farklı. İlk defa gecenin o vaktinde evine geliyordum." Konuşurken gönülsüzdü. Bir an önce Korkut'u hayatından çıkarmak istiyordu sanki.

Bunun sebebi de belliydi. Korkut'a yaralarını göstermişti Siraç. Elinde olmadan öldürülen kalbini açmıştı.

Pars'la Korkut'un konuşmaları farklıydı çünkü Korkut bir abi, bir baba gibi yaklaşıyordu Siraç'a. Pars ise onu anlasa da hâlâ Siraç'a güvenmiyordu. Ona mahzen olayını daha anlatmamıştı Korkut. Bu yüzden açık vermiş olmalıydı. Muhtemelen açık verdiğinin farkına da varmamıştı.

Korkut, Siraç ona kendinden bahsetsin diye teşvik etti. "Çünkü benimle konuşmak istedin. Ne için?" Korkut açılan bir kapının kapandığını görüyordu bu cümlelerde yalnızca. Ona güvenmişti ve evine gelmişti. İlk defa bu anda gerildi.

Genç adamın güveni pamuk ipliğine bağlıydı.

"Bir önemi yok. İhanetini itiraf ettin." Kestirip attı Siraç. "Ne amaçla olursa olsun, başkası adına çalışıyorsun."

Korkut onun kestirip atmasına izin vermeyecekti. "Seni istiyoruz. Senin de bize ihtiyaç duyacağını biliyoruz," dedi bu yüzden. Üzerine gitti, asla pes etmedi.

"Yoksa yok olup gideceksin." Genç adam ters bir ifadeyle ona döndü. "Bu iftira olayı basit bir şey değil. Büyük bir tuzak hazırladılar sana. Devlet de senden yüz çevirirse ya hapse gireceksin ya da onlardan biri olacaksın."

Gerçekleri bir bir yüzüne vurdu. Korkut, genç adamla yüz yüze gelmek için masaya eğildi. "Kendimizi anlatmamıza izin ver. Sana bir aile olmasak da biz de yolunda ilerleyelim be oğlum." Sözleri bir yakarışı değil, büyük bir inancı taşıyordu.

Siraç bir kez daha donuk bir yüz ifadesiyle baktı. İkisinin de yürekleriyle, cesaretleriyle birbirlerine benzediklerinden habersiz kaşları çatıldı. Bir kez daha, "Siz kimsiniz?" sorusunu sordu. Korkut da kaderlerini birleştirdiklerini bilerek ona tüm gerçekleri anlattı.

Aralarında kalan fotoğraftaki genç kızın gülüşünün, karşısındaki ölü adamın yaşamı olacağından habersiz her şeyi anlattı.

Siraç gittikten sonra yine aynı şekilde paniklerim diye düşünüyordum ama bu sefer fırsat vermedi. Ondan bir mesaj aldığımda oldukça şaşırdım çünkü onda asla mesajlaşacak bir tip yoktu.

Teknoloji ile arası çok iyi olabilirdi ama özellikle telefonlara karşı büyük bir garezi vardı. Çok tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Bir gün bana hepimizin bir el bombası taşıdığımızı söylemişti. Zaten ben de çok telefonla ilgilenen biri değildim. Zeynep ve Yağmur'la mesajlaşmalarımız haricinde telefonuma sadece haftalık kullanım bildirimleri geliyordu.

Gece tam yatmak üzereyken telefonum titrediğinde de bu yüzden kızlardan bir mesaj ya da bir uygulamanın bildirimi geldiğini düşündüm. Ekranda onun ismini görmek ise tam manasıyla kısa bir an donup kalmama sebep oldu.

Ekranı açarken kalbim birden göğüs kafesime vuracak kadar hızlandı.

Gönderen: *Sevdiğim*

Seni Ankara'daki evimize götürmek istiyorum.

Muhtemelen kriz geçirdiğinde numaramın telefonunda kayıtlı olmayabileceğini söylediğimi hatırlamıştı. Düşünmüştü, önem vermişti ve mesaj atmıştı. Uzakta olduğumuz için sanki yüreğim sızladı.

Bizim Ankara'da bir evimiz mi var?

Artık var.

Neden artık?

Sanırım kastettiği şey Ankara'da da bir ev almış olmasıydı. Eylül zamanında hiçbir yerde evi olmadığını, ya şirkette kaldığını ya da çok uykusuzsa Demir'de uyuduğunu söylemişti. Bu yüzden bu mesajın bendeki anlamı çok büyüktü.

Nitekim sonra ardı ardına gelen mesajlar gözlerimin dolmasına sebep oldu.

Çünkü sen varsın, güzel karım.
Ankara'ya gittiğim zamanlarda senden uzak olmak istemiyorum.

O gittikten sonra kendimi toparlayacağıma dair verdiğim söze bu mesajlar ilaç gibi geliyordu çünkü yalnız kaldığımda çok daha kötü olmuştum. Üst üste gördüğüm krizler, yaşanan kaoslar ve bunun bizi felakete sürükleme ihtimali beni çok yoruyordu. Elbette inancım vardı. Ben Allah'a ve onun bize çizdiği yola tüm kalbimle inanıyordum ama bu yine de sürekli çözüm bulmaya çalıştığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden de yuva ve ev arasında mekik dokurken çok düşünceliydim. Gidişinden üç gün sonra yuvada biraz fazla mesai yapmamın sebebi de evde kendimi çok yalnız hissediyor olmamdı.

Ondan uyarı geleceğini hiç düşünmemiştim çünkü güvenli alandaydık. Yine de ben çocuklarla uğraşırken önce aradı, müsait olmadığım için açamayınca da hemen mesaj attı.

Eve geç kalma, Gün Işığı.

Regl olduğum için tam olarak trip atma günümdeydim.

Sen yokken ne önemi var?

Sen orada olduğun sürece pusulamın yönü belli.
Geç kalma, evimize git!

Aslında duygularıma söz geçiremesem de bu ayrılık iyi olmuştu. Yetersizlik hissiyatım o gittiğinden beri daha azdı. O kadını görmek kıskanmama

sebep olmuştu ama bunun acısını kendimden çıkarmamın kendime yaptığım büyük bir haksızlık olduğunu fark etmiştim.

Bu hissiyatımın azalmasında iki etmen vardı. Birincisi okuduğum psikolojik kitaplardı. Gittikçe onlara bağımlı olmaya başlıyordum. Bu yüzden *Kendin Olmanın Dayanılmaz Hafifliği*'ni okurken hissettiğim yetersizlik duygusunu tamamen başkalarının takdirine bağladığımı fark ettim.

Burada itibar için verilen mücadeleden çok daha zor bir mücadele veriyor ve bu sırada kendime bu konuda eziyet ediyordum. Oysa sevdiğim adam için çabaladığım bu yolda hiçbir koşulun önemi yoktu.

Benim yerimde psikolojide uzman biri de olsa, karşısındaki kişinin tepkilerine bağlı durumdaydı. Bu yüzden elimden geleni yaptığımı kabullenip kendi omzumu sıvazlamam gerekiyordu.

Öz güvenimi bir nebze olsun yerine getiren ikinci unsur ise savunma derslerinde yol katetmiş olmamdı. Spor gerçekten öz güvene büyük bir katkıda bulunuyordu.

Aslı ablayla neredeyse hiç aksatmadan antrenman yapıyorduk. Özellikle son iki gündür alıştırma için Nergis'i çağırıyordu.

Karşımda çok tecrübeli bir dövüşçü vardı. Bu yüzden mindere yapışma sayımı artık unutmuştum. Minderle son sarılışımızın ardından zorlukla nefes alırken toparlanıp oturabilmek için resmen mücadele vermiştim.

Sinir bozucu olan ise Nergis'in terlemiş olsa bile hâlâ çok güzel gözükmesiydi. Kendimi tanıyordum, şu an saçlarımdan sürüklenerek yere yapıştırılmışım gibi gözüktüğüme adım gibi emindim.

Aslı abla bana doğru eğildi. Antrenman hocam olarak yüzünde sabit bir ifade vardı. "Elif, karşındaki hem zeki hem de defalarca birebir dövüş tecrübesi yaşamış bir koruma," dedi. "Kolay olmayacağını biliyorsun."

Biliyordum ama bu kadar alıştırmadan sonra insan pes etmek istiyordu. Bana uzatılan şişedeki sudan minik yudumlar aldım.

Ardından, "Nefes almama izin verin," dedim. İkisi de tepemde beklerken bu pek de mümkün olmuyordu.

Aslı abla anlayışlı bir insan olabilirdi ama iş savunma derslerine gelince acımasız bir antrenördü. "Hareket etmeyi bırakırsan asıl o zaman vücudun dinlenmeye geçtiğini düşünecek," dedi.

Haklıydı ama bu yine de beni kolumdan zorla kaldırırken sızlanmama engel olmadı. Nergis ise hiç saklamadan hâlime gülüyordu.

Ona tip tip baktım. "O gülüş hiç hoş değil."

Ellerini incecik beline koymuş, beni izliyordu. Çok şükür ki bu antrenmanların bana en büyük katkısı o meşhur göbüşümün tamamen gitmiş olmasıydı. "Hiçbirimiz annemizin karnında *Wing Tsun* öğrenmiyoruz," dedi. Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Hoş, ben o anneyle sonradan da öğrenemezdim."

Son cümlesini anlamlandıramadan Aslı abla, canı sıkılınca kullandığı düdüğünü çaldı. "Hanımlar, pozisyon alın!" dedi.

Mecburen bunun hakkında düşünmeyi bıraktım çünkü Nergis'i sadece öğrendiklerimle alt edemeyeceğim ortadaydı. Bir taktik geliştirmem gerekiyordu fakat bu çok zordu. Duruşu kusursuzdu. Üstelik her seferinde benim harekete geçmemi bekliyor ve açığımı bulup beni, artık sevgili olmaya yakın olduğumuza inandığım mindere yapıştırıyordu.

Bu yüzden yine aynı beklentiyle bana baktığında direkt saldırmak yerine küçük denemeler yapmaya karar verdim. Bir adım attım, hızlı bir sahte yumruk savurdum ama amacım hedefi vurmak değildi. Zaten Nergis de bunu kolayca savuşturdu. Ben ise sonunda onun nasıl tepki verdiğini analiz edebildim.

Savunmaya geçerken sol omzunu hafifçe kaldırıyor. Önce sağ ayağını geriye çekiyor. Denge kaybı yaratmak için ayağını yönlendirmek mümkün olabilir.

Bu sefer biraz daha ciddi hareket ettim ama amacım yine saldırmak değildi. Nergis'in reflekslerini tetiklemek için attığım yumruklar hiç sağlam değildi, bilerek savunmamda boşluklar bırakıyordum.

Aslı ablanın bir ara hoşnutsuz yüz ifadesini gördüm. Çabalamadığımı düşündüğüne adım gibi emindim.

Yine de riske girmem gerekiyordu. Bu yüzden bir anlık düşük gard pozisyonu aldım. Her zamanki gibi karnımı açıkta bıraktım. Nergis ise bunu görür görmez anında saldırıya geçti.

O bana saldırırken çoğu zaman yaptığım tek şey korkup kaçmak oluyordu ama bu sefer saldırısını boşa çıkarmak için *Wing Tsun*'da ilk öğrendiğim *yapışkan eller* tekniğini kullandım, kollarını iterek kontrolü ele geçirdim.

Nergis kısa bir an dengesini kaybedip arkaya doğru savrulur gibi oldu ama hemen toparladı. Kolay olmayacağının farkındaydım. Tecrübeliydi, bu ani atağımdan şüphelenmişti.

Benim ise tüm hedefim dengesini bozmaktı.

Bu sefer o daha ne planladığımı anlamadan hafif bir tekme attım. Tahmin ettiğim gibi sol ayağını geri çekti. Bu sırada o da saldırdı, birbirimize karşı alanımız oldukça daralmıştı.

Bir dahaki hamlemin savunma olmaması gerekiyordu, yoksa yine kaybeden taraf olacaktım. Birbirimize en yakın pozisyona geldiğimizde o saldırmadan harekete geçtim.

Tam bu anda kısa ve güçlü bir *zel* yumruğu ile Nergis'in kaburgasını hedef aldım. Nergis ise ilk defa refleks olarak gardını indirdi. Bu fırsatı, sol omuz atışımla onu yana savurup hızla bir bilek kilidi uygulayarak değerlendirdim.

Güçlü değildim. Kurtuluşu çok hızlı oldu ama yine de ilk defa mindere yapışmadan bu raundu bitirdik.

Nergis şaşkın gözüküyordu. Bu şaşkınlıkla birlikte gülerken, "Fena değil," dese de başarmış olmamla gurur duyduğu belliydi.

Aslı abla da yanıma geldiğinde mutlu olduğunu görmek ilk defa başarmışım gibi hissettirdi. "Savunma sanatlarının yüzde sekseni stratejidir. Sen de bu alıştırmada aklını kullandın."

Onu onaylarcasına başımı salladım. İlk defa tam olarak ne demek istediğini anlıyordum. Bedenimi ne kadar iyi kullanırsam kullanayım, bir strateji belirlemedikten sonra yine başarısız olacaktım.

Sonunda merhamet ederek kolumu sıvazladı. "Şimdi dinlenin biraz." Nergis de ben de bu cümleyi beklediğimiz için anında kendimizi minderlere bıraktık. Aslı abla da suyunu alıp yanımıza oturdu.

Yattığım yerde tavanı izlerken dövüşmeden önce Nergis'in söylediği sözler aklıma geldi. Nergis'e dönüp, "Orada ne demek istedin?" diye sordum.

Bana baktığında anlamıştım ki neyi merak ettiğimi biliyordu. Bu yüzden hiç lafı uzatmadı.

"Annemi mi diyorsun?" dediğinde onu başımla onayladım.

Ben anlatmaz diye düşünüyordum ama tahminim doğru çıkmamıştı çünkü gayet rahat bir ifadeyle, "Benden nefret ediyordu. Âşığı bana kafayı takınca daha da nefret etti. En sonunda o piç kurusu beni geneleve pazarlayınca rahat etmiş, hatta kıçına kına bile yakmıştır," dedi.

Anlattığı acı geçmişi olmasına rağmen o kadar sakindi ki sanki başkasının hayatını anlatıyor gibiydi. Ben ise onun aksine dehşete kapılmış durumdaydım.

Nergis daha soru sormadan geçmişiyle hiçbir sorunu olmadığını göstermek istercesine, "Nasıl kurtulduğumu merak ediyorsun muhtemelen," dedi.

Ediyordum ama daha söylediklerini sindirememiştim. Varsayımına kendisi cevap verdi:

"Umut'la patron beni kurtardılar. Gerçi Umut başlattı çünkü dövdü pezevengi!" Tatlı tatlı güldü. İlk defa âşık yüz ifadesini tam olarak gördüm. "O gün Hikmet piçinin kumarhanesini incelemeye gelmişler. Şansıma beni uyuşturucu bağımlısı bir orospu değil de bir insan olarak gördüler ve ta da!" Ellerini havaya kaldırdığında neşeyle güldü. "Buradayım!"

O kadar güzeldi ki insanın ona baktıkça bakası geliyordu. Yüzündeki tam manasıyla yaşama sevinciydi. Şimdi neden bu kadar güçlü olduğunu anlayabiliyordum. Hayatın kıymetini anlayacak kadar zor bir şeyler yaşamıştı ve şimdiki hâlinden çok memnun görünüyordu.

Onunla gurur duydum. Kendi kendine ayağa kalkmış, daha da güçlü bir kadın olmuştu. Uzanıp elini tuttum. "İyi ki buradasın," dedim.

O da karşılık verircesine elimi sıktı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi Aslı ablayla sohbet etmeye devam etti. Sanırım güçlü insan olmak böyle bir şeydi. Zorluklara göğüs gerdikten sonra hayata daha sıkı tutunmak ve elindekilerin kıymetini bilmekti. Nergis'te gördüğüm buydu ve duruşu beni en az yaşadıkları kadar etkilemişti.

Korkularımın farkındaydım. Üstelik bu korkular öz güvensizlik ve çaresizlikle yan yanaydı ama hayatta müdahale edemeyeceğim bazı noktalar vardı. Bunun için kendimi bu kadar yıpratmam manasızdı. Nergis karşımda gülüp eğlenirken farkında olmadan bana bu dersi vermişti.

Bir süre sonra ikimiz de Aslı ablanın yanına, minderlere oturduk.

Ash abla konuşmaya başladığında ben su içiyordum. "Anne karnı demişken..." dedi. Sanki bir şey kafasına takılmış gibi bana döndü. "Elif, siz ne zaman çocuk yapmayı düşünüyorsunuz?"

Soruyu idrak ettiğim anda içtiğim su boğazımda kaldı. Nergis sırtımı sıvazlarken hem gülüyor hem de, "Helal, helal!" diyordu.

Öksürüklerimin arasında, "O nereden çıktı, abla?" diye sordum.

Ash abla hâlime gülse de yüzünde farklı bir ifade vardı. Sanki uzun zamandır kendi zihnimde verdiğim mücadeleyi görüyormuş gibi bakıyordu.

"Bilmem. Senin serseri mayın bana benimkini hatırlatıyor da," derken sanki geçmişe gitmiş gibi dalgın bir ifadeye büründü. "İlk evlendiğimiz zamanlarda ben bunu evde bulamıyordum. Operasyon üzerine operasyona gidiyordu. Sanki bekârmış gibi her riskli göreve balıklama atlıyordu."

Anlattığı profil bana çok tanıdıktı, bu yüzden boğazımdaki gıcığı gidermeye çalışırken aynı zamanda ona odaklanmıştım.

"Baktım ki olmuyor, bu anlamadı bizim evli olduğumuzu, ben de yaptım çocuğu. Dedim ki sıkıyorsa git!" Gözlerini gözlerime çevirdiğinde sanki o

anları tekrar yaşıyormuş gibi bir hâli vardı. "Haydi, yap bakayım cambazlığını şimdi!"

O zamanları hatırlayınca güldü ama bana odaklandığında o gülümseme anlayışlı bir tebessüme dönüştü. Bu meselenin bendeki yerini görmüş, ne kadar bocaladığımı anlamıştı.

Tam bir nokta atışı yapmış ve yaramı ortaya çıkarmıştı.

"Gerçi sen daha çok gençsin," dedi elini havaya kaldırıp geçiştirir gibi. "Bizim yaşımız daha büyüktü."

Mesele yaş değildi. Mesele olgunluktu, mesele koşullardı ama aynı zamanda sevdiğim adamdı. Bu yüzden o gülse de ben gülemedim. "Bilmiyorum," dedim. "Ben de düşündüm ama bilmiyorum."

Bir sürü seçenek düşünmüş ama bir türlü işin içerisinden çıkamamıştım çünkü çocuk meselesi tek başına verilebilecek bir karar değildi. Çaresizlikle verilecek bir karar ise hiç değildi.

Nitekim Aslı abla da tam olarak düşüncelerimi desteklercesine, "Düşüneceksen onu düşündüğün kadar kendini düşünerek karar ver. Hiçbir çocuk ebeveynler hazır olmadan doğmamalı," dedi.

Haklısın dercesine başımı salladım. Nergis sessizce bizi izlerken bir karar sürecinde olduğumun herkes farkındaydı. Bu sadece çocuk yapmak değil, Ali'yi evlat edinmekle ilgili de karar aşamasında olduğum bir süreçti ama buna tek başıma karar verip sonrasında sevdiğim adamı manipüle edemezdim.

Hepimizin üstüne soğuk bir sessizlik düşmüştü, sanki aynı anda bu meseleyi düşünüyorduk. Aslı abla tekrar konuştuğunda kendi düşüncelerinden bir çıkarım yapmış gibi, "Ama şu da bir gerçek ki hiçbir erkek, özellikle bu model olanlar kaybedecekleri bir ailesi olmadan adam olmuyorlar," dedi.

Bu model dediği serseri mayındı ve benim model de tam olarak ondandı.

Aslı ablanın dedikleri ne yazık ki çözüm bulmak yerine kafamı daha da karıştırmıştı. Bu yüzden, "Şu an karar vermeme çok yardımcı oldun, abla," dedim.

Alınmadan güldü. "Rica ederim," dedi ama o da biliyordu. Mesele benle değil, bizimle başlıyordu. Onu yaşamaya ikna ettiğim gibi bir yuva kurmaya da ikna etmek zorundaydım ve bunu yaparken de kontrol edemediğim anlarda durmayı öğrenmem gerekiyordu.

Birkaç gün sonra artık tek istediğim kalabalık bir aile ortamıydı. Kendi kendime kalmak kadar beni bunaltan çok az şey vardı. Elimden gelse sabahtan akşama kadar yuvada kalırdım ama Siraç sık sık arıyor ve eve geçmem gerektiğine dair talimatlarını asla eksik etmiyordu.

Bu yüzden o gelmeden önce mesajla bu isteğimi yazdım.

Misafir ağırlamak istiyorum.

Ne yapıyordu, bilmiyordum ama anında cevap geldi. Bu sırada bornozla gökyüzü odasında keyif çatıyordum.

Ben geldiğimde yalnız kalmamız iyi olur.

Kendi kendime güldüm.

Senin iyiliğin için.

Haklı olduğunu biliyordum. Ben de onu çok özlemiştim ama yine de kafama koyduğumu yapmam gerekiyordu.

Aslı abla ile eşini çağıracağım.
Hem Eylül de gelir, belki Demir'le problemlerini çözerler.

Ben geldikten sonraki gün çağır.

Sanki yanımdaymış gibi *bana ne* dercesine omuz silktim.

Hayır, senin geldiğin gün yapalım.
O günden sonra yuvada birkaç hafta çok yoğun olacağım.

Hazırlıkları Emel abla yapar.

Asla pes etmiyordu ama benim de inadım tutmuştu. Ailecek oturduğumuz sofraları özlemiştim.

Ben yapacağım.

Çok şükür ki pes etmişti.

İyi, her hâlükârda akşam konuşacağız.

Zafer kazandığımı düşünerek telefonu kenara fırlattım ama sonra telefon tekrar titredi.

Sonrasını sormayacak mısın, Gün Işığı?

Sırıtarak cevap yazdım:
Sonrasını bilecek kadar kocamı tanıyorum.

Akıllı karım.

Böyle anlarda onu zorla yola getiriyormuşum gibi hissetsem de istediğime ulaştığım için umursamıyordum. Onun geleceği gün Ash ablalar benimle kaldı, hatta tatilde oldukları için uzun zamandır görüşemediğim Zeynep ve Yağmur bile misafirlerimdi. Akşama doğru Eylül de geldi.

Bizimle birlikte eğlense de son mevzu yüzünden oldukça gergindi. Yine de bizden tamamen kopmaması için dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Bu yüzden asla mevzuyu açmadım. Birlikte eğlendik, menüyü kendim ayarlamıştım ama yine de yardım ettiler. Bahçede kocaman bir masa kurduk. Akşama doğru bahçedeki lambalar yanmaya başlayınca gün batımıyla birlikte her şey güzelleşti.

Biz yemekleri masaya taşımayı bitirdiğimiz sırada demir kapı açıldı. İçeriye başta benimkinin tank kılıklı arabası, arkasından onu takip eden *Bugatti*, onun peşinden de birbirinden lüks iki SUV girdi. Otoparka inmek yerine taşlı yola park ettiler.

Yolunu gözlemek tam olarak buydu sanırım çünkü arabasını gördüğüm an içimdeki özlemi en derinlerimde hissettim.

Bir gün görmesem de özlüyordum ama bu farklıydı. Ondan uzak olduğum her an sanki aldığım soluk yetersiz, yaşantım renksiz, hatta yemekler bile tatsızdı.

Kapı açılıp o dışarı çıktığında sanki ortam bile daha da güzelleşti.

Arabadan indi, kapıyı tutarak eğilip arabanın içerisine bir şey koydu. Muhtemelen yanında taşıdığı yedek silahı ve bazen ceketinin içerisine giydiği silah askısıydı. Yabancı birileri varken silahlarını göstermezdi. Ona bakarken elimdeki börek tabağını ortaya koydum. Çok karanlık olmadığı için lacivert bir gömlek giydiğini görebiliyordum.

Geri çekildiğinde direkt sofranın olduğu yere baktı. Gözleri gözlerime değdiğinde durdu. Ben de aynı şeyi yapmıştım. Sanki onunla her göz göze geldiğimizde zaman bir anlığına duruyordu.

Sonra ikimiz de harekete geçtik. Ona doğru yürürken gülümsedim. Gözleri gülüşüme değdi. "Sana kimseyi çağırma demiştim," dedi hasret dolu bir sesle.

İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım. "Şşt!" dedim. Misafirlere ayıp olacaktı. Herkes mutfakta olsa da biri duydu mu diye etrafıma baktım ama onun umurunda bile değildi.

Bir de üstüne, "Şimdi nasıl karımı doyasıya öpeceğim?" deyince bende ipler koptu. Sinirlerim bozulduğu için gülmeye başladım ama onun derdi sadece kavuşmaktı.

Beni kendine çekerken resmen kontrolsüz güç uygulasa da şikâyetçi değildim. Onun kolları arasında küçücük kalmayı bile özlemiştim. Sımsıkı sarıldığında her şey durdu, tüm yüklerimi unuttum. Başımın üstünden ve başımı geri çektiğimde alnımdan öptü.

"Yetmiyor işte!" dedi. "Asla yetmiyor!"

Omuz silktim *umurumda değil* dercesine ama kendimi tutamıyor, gülümsüyordum. Geri çekilip gülüşüme dokunmak istercesine çenemi tuttu. "Bitti mi beni ıslah etmen?" dedi.

Beline sarılırken başımı geriye attım ve gülümserken onu izledim. Sırf gıcıklığına, "Bakacağız," dedim. Kaşları havalandı ama yüzündeki keyifli ifade hoşuna gittiğini gösteriyordu.

"Göreceğiz," dedi.

Tam o sırada yanımızdan geçen Demir bize ters ters bakıp, "Ulan kahrını biz çekiyoruz, karına gelince hemen yelkenlerin suya iniyor," dedi. "Anca bize hır gür yap sen zaten." Bana baş selamı verdi. "Selam, yenge." Sonra göz kırptı. "Senden ayrı diye bir hafta boyunca omzumda ağlayıp durdu. Her yer salya sümük oldu." Tiksinirmiş gibi yaptı bu cümlesinden sonra.

Resmen kaşınıyordu.

Başımı göğsünden kaldırıp tepkisini görmek için Siraç'ın yüzüne baktım. O ise Demir'e ters ters bakmakla meşguldü. "Siktir git, Demir!" dedi lafı hiç uzatmadan.

Demir her zamanki gibi güldü ve yine onun bu hâlini umursamadı. Sonra, "Açım, bana yemek hazırladın mı, bal kazanı?" diye bağırarak yanımızdan ayrıldı.

Eylül cevap vermez zannediyordum ama konu Demir olunca hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. "Zıkkım hazırladım, yiyecek misin?" dediğinde bu sefer herkesin güldüğünü duydum.

Demir'in arkasından Selçuk abi geldi. Onu da yemeğe davet etmiştim. "Ameliyathaneyi hazırlayayım mı, abiciğim?" dedi bana bakarak. İkimiz de gülümsüyorduk. "Senden ancak ayrılır, baksana zamk gibi yapışmış."

Siraç'ın göğsüne yaslanıp kıkırdadığımda elini başıma bastırdı. Söylenenlerden rahatsız olmuyordu ama uğraşmalarından da hoşnut değildi çünkü benden ayrılmak istemiyordu. Ben de istemiyordum.

"Selçuk, sen de siktir git!" dedi bu yüzden.

Selçuk abi de Demir gibi sırıtarak yanımızdan ayrıldı.

"Küfretme!" diye uyardım onu. Kontrolünü kaybedince dilinin de ayarı olmuyordu. "Ayrıca bırak artık, misafirlerimiz var."

"Ettirmesinler!" dedi yine müthiş bir savunma yaparak. Sonra gönülsüz bir şekilde bıraktı beni ama buz kez de kolunu belime sarmıştı. İşte, bu sırada Aslı ablanın eşiyle tanışmamız gerçekleşti.

"Karına hasretsin diye beni de kışkışlayacak mısın, Vuslat?"

Babamın arkadaşı diye bahsedilince daha yaşlı birini beklemiştim ama Siraç'tan büyük biri olsa da karşımda ancak orta yaşlarda bir adam vardı. Üstelik Aslı ablanın sevimli tehlikeli hâlinin yanında eşini tanımlasam, yalnızca tehlikeli olarak adlandırırdım.

Simsiyah saçlarının çevrelediği sert yüz ifadesini yumuşatan tek şey ela gözleriydi. Bize, özellikle bana bakarken gözleri sevgiyle ışıldıyordu. Boyu neredeyse Siraç'la aynıydı. Benimkinin etrafında olan herkes gibi yapılıydı.

Siraç, "Karımın misafirliğe davet ettiklerine saygısızlık etmem, Pars Bey," dedi. Sesi ciddiydi ama onu biraz tanıyorsam bu, resmiyet içeren bir ciddiyet değildi.

Uğraşmak içindi.

Karşımdaki adam onun bu hâline alışık olacak ki umursamadı bile, bana doğru döndü. "Abiciğim!" dedi. Boyu uzun olduğu için bana doğru hafifçe eğilmek zorunda kaldı. Sanki küçük kardeşiyle konuşuyordu. Yüz ifadesine sert diyordum ama bana bakınca sanki büyük bir değişim geçirmişti. "Hiç tanışma fırsatı bulamadık ama baban abimdi, hatta yeri geldiğinde babamdı. Sen ise her daim kardeşimsin." Babama sevgisini sormama gerek yoktu, ses tonundan anlayabiliyordum.

Yine de yaramızı deşmedi, sanki o yaşıyormuş gibi davrandı. Neden onu daha önce görmediğimi sorgulamadım çünkü babamın çevresinin

çoğunluğundan uzak tutulduğumu anlamak zor değildi. Üstelik raporlarda sürekli yardımcısı olarak adı geçen kişi karşımdaki adamdı.

"Pars abi, hoş geldin!" dedim ona samimiyetle gülümseyerek. "Sonunda tanışabildik. Babamdan adını hiç duyamadım ama Aslı abla çok bahsediyor senden."

Sürekli onu yerden yere vuruyordu ama bu detaydan hiç bahsetmedim. Siraç belimdeki elini omzuma çıkardı ve okşadı. Görmesem de beni izlediğini biliyordum.

Abi dediğimde karşımdaki adamın ciddi yüz ifadesi tamamen kayboldu. Karısından bahsettiğimde ise bambaşka bir insana dönüştü sanki. Göğsünün kabarması tabiri hafif kalırdı. Sanki karısını sevmek onun için bir gururdu. Olduğu yerde dikleşti. "Aslı'm mı? Bahseder o," diyerek böbürlendi. "Bütün fikri de zikri de benim onun."

Güldüm bu hâline. Aslı ablanın bir konuşmamızda bahsettiği gibi erkekler sevince beş yaşında oluyorlardı.

Tam o sırada ondan konuştuğumuzu hissetmiş gibi Aslı abla geldi. "Beyim gelmiş," diyerek beline sarıldı.

Pars abi dönüp öyle bir baktı ki gülümsemem sırıtmaya dönüştü. Birbirlerine cidden âşıklardı. "Beyin geldi tabii. Sen neredesin ya? İnsan bir karşılar," diye sitem etti ona.

Sesli bir şekilde gülmemek için başımı Siraç'ın göğsüne gömdüm. Eli omzumu sıktığında ona bakmamı istediğini biliyordum. İtaat ettim, başımı kaldırdığımda gülen gözleriyle karşılaştım. Üstelik az önce izlediğim sevda, onun bana bakışlarında da mevcuttu.

"Allah rızası için, Pars... Her gün nazını çekiyorum. İşim vardı, bitirip geldim işte," dedi Aslı abla. Fırçalıyordu ama bunu kızarak yapmıyordu. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Gözlerimi sevdiğim adamdan ayırdım. "Sizi bizim ağırlamamız gerekirken Aslı abla her şeye yardım etti. Ellerine sağlık, abla," dedim.

Başını reddedercesine salladı. "Ben çok eğlendim, Elif'im. Hem bol bol kaynattık hem de güzel vakit geçirdik." Göz kırptığında utandım. İmalı ses tonunun sebebi kaynatırken bir sürü tavsiye vermiş olmasıydı.

Mevzu hâlâ hamilelikti. Eylül'ün ve kızların yanında bir kez daha açılmıştı. Küçük olduğumu söyleyerek konuyu kapatmıştım ama söyledikleri hâlâ aklımdaydı.

Bir yanım ona hak veriyordu, aile olmayı bilmeyen bir adamın iyi bir baba olacağına inandıktan sonra bu yola girmek zor değildi ama diğer yandan bir sürü risk vardı.

Pars abi ona baktı ve gözlerini kıstı. "Yine neler karıştırdın, Allah bilir?" Karısını çok iyi tanıdığını bu bakıştan bile görebiliyordum.

"Kız masum, hatun. Herkes senin gibi kocasını parmağında oynatmıyor," dediğinde Aslı abla dirseğini Pars abinin kaburgasına geçirdi. Üstelik hafif de değildi. Bu yüzden Pars abinin yüzü buruştuğunda gerçekten canının yandığını biliyordum.

"Tamam, bir şey demedim," dedi Pars abi bir elini havaya kaldırarak. Haklı bir serzenişti onunkisi, evlerinde Aslı ablanın ipleri elinde tuttuğu bariz belliydi.

"Diyemezsin zaten," dedi Siraç. Pars abi ise ona ters ters baktı. Onunla zıtlaşmayı seviyor olmalıydı.

Bu yüzden gülümsedim ve "Haydi buyurun, yemeğe geçelim," dedim daha fazla onları ayakta bekletmemek için. Elimle masayı gösterdim. Onlar arkasını dönüp hareket ettiğinde eğildi ve kokumu çekercesine yanağımdan öptü.

Başımı kaldırıp ona baktım ve "Siraç!" diye uyardım. Cidden ayarı yoktu bu adamın. "Özledim!" dedi. Aydınlatmaların ışığı yüzüne vurmuşken lacivert gözlerindeki hasret apaçık ortadaydı. Ben de özlemiştim, ben de hasrettim ama her şeyin yeri ve zamanı vardı.

"Sonra!" dedim.

"Çilem bitmiyor," diye sitem etmesine gülmemem gerekiyordu aslında. Yine de kıyamıyordum. Bazen tam manasıyla çocuk gibi tepki verse de bu anlarda onu göğsüme bastırmak, göğüs kafesimde saklamak istiyordum.

Gülüşümü saklamak için eli ağzımı kapattığında bu kez kahkaha atmaya başladım.

Tam olarak istediğim buydu. Saf bir huzur ve mutluluktu. Bunu elde etmenin yolu da sevdiğim insanların mutlu olmasından geçiyordu. Bu benim yaşam kaynağımdı.

Kalabalık bir sofra, yaz gecelerinin mis gibi kokusu, aramızda dönen neşeli muhabbet ve misafirle bereketlenen yemek... En sevdiğim tablo buydu.

Biz çiftler yan yana oturmuştuk. Çift olmayanlarımız ise karşılıklı oturuyordu. Sofranın en başında ise kendini müzmin bekar zanneden arkadaşım Zeynep vardı. Onun da sırası gelirdi elbet ama bugün Eylül'e birlikte Demir'i kızdırmakla meşguldü.

Masanın o tarafı futbol muhabbetleriyle kaynarken biz evliler olarak farklı bir muhabbetteydik. Daha doğrusu Pars abi ve Siraç soruşturma sürecinden konuşuyorlardı. Siraç'ın soruşturmadan tamamen kurtulduğunu ama tanık olarak dosyada yer aldığını bu sırada öğrendim. Aslı ablanın

dediğine göre Pars abi de polisti ama bir polise göre konuşmaları hiç de sıradan bir memur gibi değildi. Hukuksal süreçten bahsederken sanki işin içindeki yetkililerden birisiymiş gibi konuşuyordu.

Konu ağırlaşınca Aslı abla, Pars abiyi dürttü ve "İçimizi karartmayın, zaten sürekli bu işlerin içerisindeyiz. Bırak da sofrada keyfimiz kaçmasın," dedi.

Benim için sorun değildi. Siraç gerilmemişti bile. Sandalyelerimizi birbirine yaklaştırmıştık. Sandalyenin sırtına kolunu yaslamış, elini omzuma koymuştu. Rahattım, hatta bir hafta içerisinde en huzurlu olduğum an bu andı ama sonra kocamın kırk yılda bir konuşası tuttu.

"Eylül!" dedi ciddi bir sesle. "Annenle en son ne zaman görüştün?" Eylül keyifle tatlısını yiyorken Siraç'ın sorusuyla birden duraksadı.

"İki gün önce," dedi. "Bir sorun mu var?" derken sesindeki sorgulamanın ardında yatan kırılganlığı buradaki herkes duyabilirdi. Demir'in suratına baktığımda kaşlarının çatıldığını fark ettim. Bu mevzunun böyle bir ortamda açılmasından memnun değildi.

Ben de değildim. Bu yüzden Siraç'ı dürtüp, "Ne yapıyorsun?" desem de beni umursamadı. "Hayır, yok," dedi ondan beklemeyeceğim kadar sakin bir sesle. "Yalnızca annenle ilgili bir soru sormak istiyorum."

Şimdi herkes dikkat kesilmişti. Eylül de benim gibi sandalyesinde dikleşti. Demir'in kolunu omzuna doladığını bile fark etmemişti.

"Sor lütfen!" derken geçen günkü konuşmamızın gerginliği vardı üstünde. Nitekim, "Annenle konuştun mu?" sorusunu duyduğu anda daha da gerildi. Artık gardını alması gerektiğini biliyordu.

"Hayır çünkü konuşulacak bir şey yok," dedi kestirip atarcasına. "Annem ve babam birbirlerini çok seviyorlardı. Bu yüzden teorileriniz bana çok saçma geliyor."

Bu konunun burada açılmasından oldukça rahatsızdı. Tadının kaçtığı belliydi.

Demir ise bir an konuşacakmış gibi ağzını açtı. Sonra vazgeçip sıkı bir şekilde kapattı. Onun arada kalışı ilk Eylül'ün dikkatini çekti.

Demir bir an gözlerini yumdu. Sonra gözlerini açıp bu duruma daha fazla tahammül edemiyormuş gibi konuştu: "Yapma, Eylül!" dedi. "İbrahim Bey ben kendimi bildim bileli Melek Hanım'la doğru düzgün iletişim hâlinde bile değildi. Seven adam böyle yapmaz."

Bir kavganın başlayacağını hissederek olduğum yerde dikleştim. Masadaki herkes onları pürdikkat izliyordu. Siraç'ın neden herkesin ortasında bu konuyu açtığını tahmin edebiliyordum. Eylül kaçamasın diyeydi ama

yine de bu konuşmanın iyi biteceğine dair inancım yoktu çünkü Demir'in anlatamadığı sırları vardı.

Müdahil olmak istedim ama Siraç elimi bırakıp kolunu omzuma attı ve beni geri çekti. Ona bakınca şakağımdan öptü, sonra kulağıma eğildi ve "Karışma!" diye fısıldadı. "Asıl o günden beri omzumda ağlayan Demir. Bıktım artık çenesinden. Konuşsun diye yaptım."

Böyle deyince sustum. Eylül, Demir'den uzaklaşıp, "Sen neyi ima ediyorsun?" dediğinde ise mutlu olmasam da sessiz kaldım.

Demir ona uzanmaya çalıştı ama Eylül izin vermedi. "Bir şey ima etmiyorum, yalnızca yalın gerçekleri dile getirdim. İbrahim Bey, Melek Hanım'ı sevmiş ve onun iyiliği için her şeyi yapmış olabilir ama sevgisinin belli bir zamana kadar sürdüğüne eminim."

Eylül tamamen ona döndü. Ben inkâr eder sanıyordum ama o bunu yapmadı. Bu beni şaşırtmıştı çünkü savunmasında sevgi de vardı.

Görünen oydu ki o sınırlı sevgiyi bile kendi içinde yeterli saymıştı.

Demir'e bakarken yine de asıl inanamadığı Demir'in tavrıydı. "Bu tavır ne? O benim babam! Her zaman onun hakkında konuşmaktan kaçındın. Şimdi niye bu nefret?" Sonra sesi daha da yükseldi. "Benim babam anneme kıyamazdı! Bir kere olsun bana sesini yükseltmemiştir sırf annem üzülmesin diye!" dedi hınçla.

Demir alaycı bir şekilde gülümsediğinde gözlerim büyüdü. Hiç Demir'lik tavırlar değildi bunlar ama sanki kendini tutamıyordu.

Bu yüzden, "Emin misin, Eylül?" dedi yarasına tuz basarcasına. "Sen de ben de başka kadınlar olduğunu biliyoruz. Sana dedenin çalışanlarının baktığının da gayet farkındayız. Kliniği güzelleştirmek haricinde annene de başka hiçbir şey yapmadı."

Demir, Eylül'e ağır gelebilecek tüm cümleleri sıralarken oldukça sakin gözüküyordu ama Eylül sinirden kızarmaya başlamıştı.

"Bana öyle geliyor ki senin baban yalnızca doğru veliaht olmak için sadık adamı oynuyordu. Sevmek buysa şayet, ben sevmeyi bilmiyorum."

Eylül, Demir'in göğsüne öyle bir vurdu ki dengesini koruyamasaydı adamın sandalyesi devrilecekti ama o bunun farkında bile değildi. Herkesin ortasında bir sinir krizinin eşiğine gelmişti.

"Bunu sen mi söylüyorsun?" dedi oturduğu sandalyeden kalkarak. "Yıllarca gözünün içine bakarken bana doğru düzgün bir adım atmayan sen?" dediğinde Siraç'a endişeyle baktım ama o elinin tersiyle yanağımı okşadı ve "Telaş yapma," dedi. Sonra alnımı öptü. "Yalnızca izle," dediğinde önüme döndüm ama endişemi törpüleyemiyordum.

Eylül bu meselede çok hassastı ve Demir herkesin içinde onun damarına basıyordu. Siraç diğer kolunu da belime doladı çünkü yerimde duramıyordum.

Ortam birden gerilmişti. Demir bile birden sakinliğini yitirdi. İlk defa gözüme çok korkutucu göründü ama bu hâli Eylül'ün umurunda bile değildi.

"Bir kere ya!" dedi işaret parmağını kaldırarak. "Bir kere bile beni sevdiğini söylemedin. Ben o eşikten yıllarca sensiz girdim. Sen ağlayacağımı bile bile beni hep o eve yalnız gönderdin. Gözünün içine baktım ben! Sen de beni yalnız bırakma diye neredeyse yalvaracaktım." Eylül ağlamaya başladığında benim de gözlerim doldu. "Sen de annem gibi gidersin, babam gibi yüzüme bakmazsın diye sesimi bile çıkaramadım." Yıkılmıştı sevdiği adamın karşısında. "Ama gelmedin! Sen nasıl sevgiden bahsedersin? Sen beni öptüğünde bile yalnızca vaatler vardı. Sen benim elimi tuttuğunda bile sonumuzla ilgili bir şey söylemekten kaçındın. Nasıl beni en ağır yaramdan vurursun?"

Eylül'ün tüm vücudu zangır zangır titriyordu. Sözleriyle birlikte yıkılacak gibiydi ama ayağa kalkan Demir kollarından tuttu onu.

Sakinleştirir sandım. Çünkü bu kadar yeterliydi, durması gerekiyordu ama yapmadı. Onun yerine, "Söz verdim!" diye bağırdı. Korumalar bu bağırışı duyduklarında buraya yaklaştılar ama köşede duran Umut eliyle her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret yaptı.

Demir ise kimseyi umursamadan gerçekleri sevdiği kadının yüzüne bir bir haykırmaya başladı. "Söz verdim, Allah kahretsin! Ben on beş yaşımdayken bir ay boyunca bana ulaşamadığın zamanı hatırlıyor musun? Dayak yedim!" Eylül'ün ağlaması durmuş, ona şoke olmuş bir şekilde bakıyordu. "On beş gün boyunca hastanede kaldım çünkü baban beni dövdürdü. Deden kurtardı beni babanın elinden. Yine de baban durmadı. Ölüm döşeğinde söz aldı benden!" Demir'in bahsettiği gerçeklerle birlikte Eylül gibi hepimiz donup kalmıştık.

Kanım çekildi sanki. Bütün bu ayrılığın sebebi Eylül'ün babasıydı. Demir senelerce bu gerçeği saklamıştı. "Dedi ki ailen de sen de lanetlisiniz. Ancak belaya bulaşmayacağından emin olunca kızıma yaklaşabilirsin." Eylül susmuş olsa da Demir artık kendini tutamıyor gibiydi. Herkesin içinde gerçekleri haykırırken yüzündeki acı o kadar sahiciydi ki onlara bakarken insanın içi acıyordu.

"Beni defalarca tehdit etti. *Yollarım onu buralardan, bir daha izini bile bulamazsın,* dedi."

Eylül tepki vermiyordu artık. Donup kalmıştı sanki. Hepimiz Demir'in senelerdir sustuklarını dinliyorduk.

"Ulan!" dedi ellerini saçına atarak. "Kıyamadım!" derken öyle çaresiz baktı ki Eylül ağlamaya başladı, benim bile boğazıma bir düğüm oturmuştu. "Kıyamadım çünkü haklıydı. Korktum çünkü alıp giderdi seni. Bulacak gücüm de yoktu benim."

Parmaklarıyla saçlarını çekiştirdi. "Bizim dedemiz de ona destek çıktı," dediğinde Siraç'ın kaskatı kesildiğini hissettim. "Beni geri çekti çünkü annem, üvey olmasına rağmen tek erkek torunu da bendim."

Siraç'ın dedesinden hiç bahsettiğini duymamıştım. İlk defa geçen bu bahiste ona baktığımda kaskatı bir çehreyle karşılaştım. Görünen oydu ki o da sevilmeyenler listesindeydi.

"İhtiyar da şimdilik uzak durmamı söyleyince, çaresiz kaldım," dedi. Eylül artık sesli bir şekilde ağlıyordu.

"Ya ben sana ne zaman kıydım?" Demir ona yaklaştı ama dokunamadı. "Ağlayacağını bildiğim her gün kapında sabahladım. Sen acınla yanarken o kapıdan girmemek, girememek ne kadar zordu; senin haberin var mı?" Demir, Eylül'ün önünde bir sağa bir sola giderken yıllarca içinde tuttukları bir yanardağ gibi patlıyordu. Eylül'ün suçlaması ona o kadar dokunmuştu ki sanki kendini tutamıyordu.

"Ben sana *Eylül'üm* dedim, *bal kazanı* dedim. *Benim* dedim ama hep ödüm koptu gözümün önünde başkasını seversin diye. Ne bir adım atabildim ne de geri gidebildim. Hepsi senin içindi, Eylül." Yıkılmıştı sanki. "Şimdi bana *sen mi seviyorsun,* diyorsun!" dedi yıkılışını dillendirirken.

Demir, Eylül'e yaklaştı. "Çok seviyorum!" dedi gözleri dolarken. "Köpekler gibi seviyorum ama sen anlamamışsın." Sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Yetmemiş."

Eylül başını eğmiş ağlıyordu ama son sözle birlikte başını kaldırdı. Demir'in hayal kırıklığını görüp ona adım atacağını sandım ama göğsüne öyle şiddetli vurdu ki Demir olduğu yerde sarsıldı. "Geri zekâlı!" diye bağırdığında korktum çünkü hem hıçkıra hıçkıra ağlıyor hem de bağırıyordu. "Geri zekâlı! Geri zekâlı!" Demir de neden bu tepkiyi verdiğini anlamamıştı, dağılmış bir şekilde Eylül'ün onu savuruşunu izliyordu.

"Ben yıllarca onların bana biçtiği bu yalnız hayatı yaşadım!" Eylül'ün hıçkırığıyla birlikte soluğu kesildi ama durmadı. "Beni tek başıma annesizliğe mahkûm ettiler. Kimsenin yanına yaklaşamadım çünkü delirmiş kadının kızıydım. Bir sen vardın, bir siz vardınız!" derken onun hayal kırıklığı da keskin bir bıçaktı.

Demir kıyamadı ama Eylül de artık susamıyordu. "Hiç aklına benim ne düşündüğüm gelmedi mi? Bir kere olsun benim kendi hayatım hakkında bir fikrim olabileceğini düşünmedin mi? O zaman yaşım küçükse ne olmuş? O bir ay boyunca odamdan çıkmama izin verilmedi. Her gün ağladığım için hastalandım, yataktan çıkamadım. Yoktun!" dedi Demir'in gözlerinin içine bakarak. "Yoktun. Şimdi gelmişsin, bana babamın seni dövdüğünü söylüyorsun. Şimdi mi? Yıllarca onun yüzünden acı çektikten sonra şimdi mi aklın başına geldi? İlk defa suskunluğunu yüzüne vurunca mı aklın başına geldi?"

Eylül tekrar itti onu. "Aptal!" derken Siraç'ın göğsüne daha fazla sokuldum. "Sen tam bir aptalsın! Siz erkekler aptalsınız!"

Biraz ileride oturan Selçuk abi kısık bir sesle mırıldandı: "Biz niye dâhil olduk şimdi?" dediğinde onlara bakarken farkında olmadan ağlasam da küçük bir kıkırtı kaçtı ağzımdan. Sessiz seyirciler olarak bu film gibi yüzleşmeyi izliyorduk.

Siraç eğilip yanağımı öptü. Dudağını süzülen gözyaşımın üstüne bastırdı. "Ağlama!" dedi. "Böyle üzüleceksen onların yüzleşmesi bitene kadar seni alıp yukarıya götürürüm." Kıyamayan ifadesine karşılık onun da sustuklarını hatırladım. Demir'i anlıyordum ama Eylül'le daha çok empati yapıyordum. Bu yüzden kalbim hem onlar için hem de susulan her şey için kırgındı.

Demir, "Kıyamıyorum!" dediğinde dönüp baktım ve Eylül bir kere daha göğsüne vurdu. O kadar titriyordu ki sanki tüm temelleri en kökünden sarsılıyordu.

"Çünkü yakıyorsun! Kıymak ne ki? Senden uzak kaldım da yokluğunun korkusu dindi mi sandın? Sen bana gerçekleri söyleyemeyecek kadar korkaktın da benim için iyi yaptığını mı sandın? Sen orada dayak yedin de ben burada yaşadım mı sandın?" Demir'in yüzü yana doğru eğildiğinde çenesi kenetlendi ve gözleri bir yangınla döndü.

"Seviyorum!" dedi. Eylül'ün yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Sevdim, seviyorum, doğduğum andan itibaren bir seni sevdim ben. Yapamazdım, baban tek ailendi. Onu da elinden alamazdım!" Eylül'e gerçekleri söylerken onun tepkilerini yıllarca içinde büyütmüş gibi izliyordu.

Sanki Eylül'ün tepkileri yıllarca kâbusu olmuştu. Bütün kâbuslarıyla tümden yüzleşiyordu.

"Hah!" dedi Eylül alaycı bir sesle. Demir'in ellerinden kurtulmaya çalıştı. Acı bir kahkaha attı sonra. "Ben annem için, babam için senin dizlerinde ağladığımda benim gözümde aile mi vardı? Sen benim ailemdin, siz

ikiniz benim ailemdiniz." Eliyle bakmadan Siraç'ı gösterdi. "O benden yıllarca kaçtı. Sen ise yakınımdayken bile benden uzaktın. Hepsi de annemle babam yüzünden. Ben bilmiyor muyum sandınız? Siz beni aptal yerine koydunuz da bir kere bile *bu kız aptal mı* diye sormadınız mı kendinize?"

Eylül'ün sözleriyle birlikte Siraç'ın arkamdaki gövdesi tekrar gerildi. Ona baktığımda bakışlarını Eylül'den kaçırdığını fark ettim çünkü o da en az Demir kadar suçluydu.

"Annem beni ölmüş çocuğu için bıraktı. Babam beni kaybettiği karısı için bıraktı. Daha ne kadar bırakılacağım ben?" dedi Eylül, sonra sinir krizinin eşine gelmiş gibi ağlarken kahkaha attı. Başını geriye doğru attı ve sanki nefes alamıyormuş gibi derin derin nefes aldı. "Daha ne kadar bırakılacağım ben?" dediğinde kahkahası hıçkırıklara, yıkılışa dönüştü. "Daha ne kadar bırakılacağım ben?"

Eylül'ün ayakları, bedenini daha fazla taşıyamadığında tam yere düşecekti ki Demir onu yakaladı. Fenalaştığı için ayağa kalkmaya çalıştım ama Siraç kollarını gevşetmedi.

"Bırak," dedi kulağıma fısıldayarak. "Demir yıllardır bu anı bekliyor. Ağzını açmaya cesaret ettiyse her ikisi de sonucuyla yüzleşsin."

Öfkeyle ona döndüm. "Niye şimdi yaptın bunu?" dedim. "Kız mahvoldu. Bu kadar sakladınız da elinize ne geçti? Ya o dedeniz? Kafayı mı yemiş? Ne hakları var sizin hayatlarınızı böyle mahvetmeye?" dediğimde öfkelenmişse de bana hissettirmedi. Bana kimse annelerinin babasından bahsetmemişti. Hatta öyle ki bir ara hayatlarında silik bir iz bırakmış ya da erkenden ölmüş diye bile düşünmüştüm.

Cevap vermemesine o kadar alışmıştım ki konuşunca şaşırdım. "Piç kurusunun tekiydi," dediğinde buz gibi bir sesle, bana da dinlemek düştü. "Tek derdi şirketleriydi o adamın. Demir'e taktı kafayı. Demir, o iki sene önce ölünce rahat etti de tamamen yanıma geldi."

Nefret etmediği bir akrabası kalmamıştı resmen. Hırsla söylenen sözlerin ardında hiç sevgi kalmamıştı.

"Peki ya sen?" dediğimde tepki vermeden bana baktı. "Madem derdi erkek torundu, sen de erkek torunuydun..."

"İstediği kişinin oğlu değildim. Ona istediği bağlantıyı veremezdim ama Demir verirdi." Hissiz bir şekilde söylediği bu sözler karşısında ona kıyamadım. Kimse duymamış mıydı bu çocuğun çığlıklarını? Bir Allah'ın kulu da zamanında yardım edememiş miydi?

"Böyle biriyse sana bir hayrı da olmazdı zaten," dedim bu acımasızlığa karşı öfkeyle dolarken.

Ciddi yüz ifadesi geçmişini anlatırken onu yaşından daha büyükmüş gibi gösteriyordu. Ona sımsıkı sarıldığımda Demir'in tesellileri, Eylül'ün hıçkırıklarının sessiz ağıtı ardımızdaydı.

Demir'in, "Yarın evleniyoruz," dediğini duyduğumda şaşkınlıkla onlara döndüm, donup kalmıştım. Bu itirafla birlikte Eylül de başını Demir'in göğsünden kaldırdı ve ona öfkeyle baktı. Şaşırmamıştı bile.

"Bok evleniyoruz!" dediğinde ikisi de harap hâlde olmasına rağmen Demir şefkatle gülümsedi. Hakaretleri bile hoşuna gidiyordu.

Bu zamana kadar yaşananları film gibi izleyen herkes içinde ilk konuşan Zeynep oldu: "Demir niye hiç normal bir evlenme teklifi edemiyor?" dediğinde herkes ilk defa güldü ama yine de yaşananlardan dolayı gerginliğimizi hâlâ atamamıştık.

Demir'in ise ne buradaki misafirler ne de karşısındaki kadının tepkisi umurundaydı.

"Evleniyoruz, yarından tezi yok evleniyoruz," dedi Eylül'ün itirazını umursamadan. "Şu olaylar durulunca da senin istediğin gibi düğünü, istemeyi, hatta evlilik teklifini bile yaparım ben ama evleniyoruz."

Eylül tekrar onu göğsünden itti ama Demir bu sefer hazırlıklıydı, yerinden kıpırdamadı. "Sen yıllarca koyduğun mesafenin bir günde aşılacağını mı sanıyorsun?" dedi öfkeyle. "Bugün itirafta bulundun, bugün istedin, bugün her şey çözüldü, öyle mi?" dedi. O ittikçe Demir kollarını daha da sıkıyor, ona bakarken sanki sonunda omuzlarından atabildiği yüklerin rahatlığıyla gülümsüyordu.

"Ayısın!" dedi Eylül. Yumruklarını ardı ardına sıralıyordu, muhtemelen Demir'in göğsü mosmor olacaktı. "Sen tam bir ayısın! Ben de hayatta seninle evlenmem, kal öyle tek başına! Verdiğin sözünü tut çünkü gururuna yediremezsin sen şimdi." Eylül bedenlerinin arasında sıkışmış ellerini yüzüne götürdü ve gözyaşlarını hırsla sildi.

"Gururundan gelmedin zaten! Erkek sözü ya, illa önce sözünü tutacak!" dedi tiksiniyormuş gibi. "Eylül'ün hislerini umursayan kim!"

Demir, Eylül'ün sözleri ağır olmasına rağmen gülümsemeye devam etti. Eylül sonuna kadar haklıydı çünkü. Bir daha vursa diğer yanağını da çevirecekti.

"Önce bir evlenelim, şu kaybetme korkum dinsin. Söz!" dedi tüm sevgisiyle. "İstediğin kadar çektir bana ama ne olur beni senden mahrum etme, Eylül'üm!" Demir yanağını onun yanağına yasladı. "Yapma, beni bununla imtihan etme. Ben kendimi bildim bileli seninle imtihan ediliyorum zaten."

Yalvarışı, diz çöküşü yalnızca sevdiği kadınaydı. Aslı abla, "Erkeğin sürünenini izlemek çok zevkli değil mi?" dediğinde ona baktım. "Üstelik Eylül sonuna kadar haklı."

Başımı salladım. Pars abinin ise karısına bakarken kaşları çatılmıştı. Bence kadınlar olarak Eylül'ün yıkılışını çok iyi anlıyorduk. Ben Demir'i de anlıyordum ama görmezden gelinmenin kırgınlığı bir başkaydı. Eylül, ailesi saydığı adamların ihanetine uğramıştı ve bunu kaldıramıyordu.

Yine de Demir'e kıyamayıp affedeceğini biliyordum. Sadece biraz çektirecekti. Eylül'ü kucaklayıp kaldırdığında bu yüzden gülümsedim.

Eylül çığlık çığlığa bağırırken Demir bize döndü. Sevdiği kadının çığlıklarını bastırırcasına konuşurken yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Abi, bana sizin nikâhı kıyan imamın numarasını yollar mısınız? Yarın akşam Eylül'ün evine gelsin." Sonra üstünden yılların yükünü atmış gibi gülümsedi. "Siz de gelin, şahidimiz olun."

Eylül bir an duraksadı. Demir'in kollarında çırpınıyordu. "Rızam yok benim! Sağır mı senin kulakların?" diye bağırdı. "Sen hep o kapının önünde kalacaksın, hiçbir zaman o eşiği geçemeyeceksin!" dediğinde meselenin buraya nasıl geldiğini merak ediyordum.

Demir dönüp ona baktı.

"Bahçede çocuklarımızla oynarken ayakkabılarım kirlenmiştir muhtemelen. Temizlenip gelirim." Öyle bir baktı ki sanki yıllardır bu anın hayalini kuruyordu.

Eylül yine duraksadı. Yüz ifadesi bir an yumuşar gibi oldu ama hemen toparladı. "Şizofren!" dedi hayrete düşmüş gibi. "Kafayı yemişsin! Ruh hastası!" dedi gittikçe artan hiddetiyle. Demir onu umursamadı ve başını bir kez daha bize çevirdi.

Baş selamı verdiğinde olduğum yerde dikleştim. Erkekler de ona aynı şekilde karşılık verdi, ben ise ters ters baktım ama umursamadı.

Eylül çığlık çığlığa bağırırken arabalara doğru ilerlemeye başladı. Sesler uzaklaştı. Demir'in en son, "Bak, herkesin önündeyiz, bal kazanı. Öpeceğim şimdi, ayıp olacak misafirlere," tehdidini duyduğumda aile yemeği için oturduğumuz sofrada nasıl bu hâle geldiğimizi sorguluyordum.

İstediğim sadece huzurlu bir ortam oluşturmaktı ama biz kaos olmadan tek bir an bile geçiremiyorduk. Sessizliği bozan Aslı abla oldu. "Sanırım yakında düğün var," derken hayret ediyormuş gibi gülümsedi.

Pars abi ise, "Eylül, Demir'i vurmazsa tabii," dedikten sonra hiç istifini bozmadan tatlısını yemeye devam etti. Görünen oydu ki aynı zamanda bu kaosa herkes alışkındı çünkü onlar gittikten sonra da sohbet devam etti.

12
SERAP

*Karganın **kıskançlığı** izlediği günlerden birinde Çakılı, Emir'le özel görüş odasında konuşuyordu. Emir hastaneden çıktıktan sonra tutuklanmış ve cezaevine gönderilmişti. Burada bağlantılarını kullanarak çoktan kendine bir alan oluşturmuş da çıkamıyor olması onu delirtiyordu.*

"Beni burada tutan piç, o köle, değil mi?" dedi. Yüzü tam olarak iyileşmemişti. Öyle bir dövülmüştü ki sol gözünde görme kaybı vardı.

Çakılı'nın ise ona bakarken hiç acıması yoktu. Elindeki tespihi çekmeye devam ederken, "Muhtemelen. Biz farkında değilken çok fazla güçlenmiş," dedi.

Tek sebep o olmasa da suçu Vuslat'a atmak işlerine geliyordu. Yine de Emir'i kandırmak o kadar da kolay değildi. "Tek başına bu güce sahip olamaz," dedi o bitmek bilmeyen kibriyle. "Benden güçlü olamaz."

Çakılı buraya Emir tarafından çağrılmıştı ama zaten Emir'in bu çağrıyı yapacağını biliyordu. Olaylar durulana kadar diğer baronlar buraya asla gelmezdi. Çakılı da çıkarı olmasa buraya adım atmazdı ama bugün bir çıkarı vardı. Bu yüzden, "Ne yapmamı istiyorsun?" dedi.

Emir'in yüzündeki nefret ise planı kadar basitti. "Önce karısını yakala, o zaten tıpış tıpış ayağına gelecektir," dedi.

Tam bu noktada mutlak bir itaat bekliyordu ama istediği olmadı. Çakılı elindeki tespihe baktı, kısa bir an sonra ona döndüğünde gerçekleri hiç acımadan yüzüne söyledi:

"Şimdi misilleme yapacak durumda değilsin."

Emir bocalamıştı. Böyle bir karşılık beklemiyordu çünkü Çakılı buraya gelmeyi kabul eden tek barondu. Ona itaat edeceği açıkça belliydi.

"Peki ya ne yapacağım?" dedi. Karşısındaki adamın niyetini ilk başta anlamamıştı.

***Kıskançlığın, kibrin** tahtına göz diktiğini fark etmedi ama Çakılı ardındaki güce güveniyordu. O güç hem Vuslat'ı hem de Emir'i aynı anda yok*

etme vaadinde bulunuyordu ki şu ana kadar Selvi'nin olayı haricinde tüm vaatlerini gerçekleştirmişti. Çakılı'nın artık elinde daha büyük bir güç vardı. Bu güçle birlikte, "Yetkilerini bana devret, hem seni kurtarayım hem de onu bertaraf edeyim," dedi.

Emir ilk önce inanamıyormuşçasına baktı karşısındaki adama çünkü bunu beklemiyordu. Beklemediği yerden darbe aldığını idrak edemiyordu ama kötülüğe alışkındı. İt ihanetin kokusunu hemen alırdı. Önce sinir bozucu bir şekilde kahkaha attı, sonra gülüşü kesik bir hâle bürünürken nefret dolu gözlerle Çakılı'ya baktı.

"Siktir git!" dedi. "Fırsat buldun, şimdi yerime geçeceksin, öyle değil mi?"

Anında durumu fark etmişti. İt aynı zamanda çakalın ne zaman avlanacağını da çok iyi bilirdi.

Çakılı'da mimik oynamadı. Emir istediği kadar kudurabilirdi. Şu an eli kolu bağlıydı. "Ben sadece sana yardım eli uzatıyorum," dedi. Karşısındaki adam sanki yardıma muhtaçmış gibi izledi.

Emir ona saldırmak üzereymiş gibi gözüküyordu. "Beni burada kırk sene tutsalar da tahtımı sana devretmem!" derken karşısındaki adama kin güdüyordu.

Dışarı çıkamıyordu ama eli kolu hâlâ uzundu. Gerekirse Çakılı'nın ipini çeker, o Vuslat'ın da gücünü yerle bir ederdi.

Öyle düşünüyordu. Öyle zannediyordu. Zanları onu yanıltmaya devam edebilirdi. Çakılı sadece kurula buraya geldiğini iletmek için gelmişti. Emir'in sözlerinin hiçbir hükmü yoktu bu yüzden. Ağır ağır ayağa kalktı. Elindeki bastona yaslanırken Emir'e tepeden küçümseyici gözlerle baktı.

"İyi, o zaman uzaktan korumaya devam et. Yönetemedikten sonra postun da tahtın da anlamı yok," dedi.

O postun delinmesi an meselesiydi. Emir arkasından bağırırken hiç umursamadan dışarı çıktı.

Sıra çakalın meydan okumasına gelmişti ama o da ölmeye mahkûmdu çünkü karganın yönettiği bu oyunda kimsenin gücü kendine ait değildi.

Karga'nın elinde, Vuslat'ın yönettiklerindeydi.

Misafirleri uğurladıktan sonra benim duş almam gerektiği için Siraç'ı yanımdan postaladım çünkü eğer benimle birlikte gelirse bu işin sonu kesinlikle konuşmakla bitmeyecekti.

Bu sırada düşünmek için de zamanım oldu. Eylül ve Demir gittikten sonra herkes bir şey olmamış gibi davransa da aklım onlarda kalmıştı.

Bu kadar acının sadece büyüklerin müdahalesi yüzünden yaşanması çok üzücüydü. Üstelik Eylül senelerce Demir'in de gitmesinden korkmuştu. Boşuna kaybedilen zamanın vebalini ödeyecek olan ise ne yazık ki bizzat babasıydı.

Kendi babamı böyle bir durum içerisinde bulsaydım ne yapardım diye düşündüğümde asla böyle bir cevap alamıyordum. Benim babam muhtemelen ilk merhamet eden kişi olurdu. Elbette beni korumak isterdi ama karşı tarafa da anlayışla yaklaşırdı.

Bu düşünceler içerisinde duştan çıktıktan sonra yatağın ortasına bıraktığım telefon titredi. Benimki evde olmasına rağmen bu mesaj işine iyice alışmış olmalıydı çünkü art arda birkaç mesaj atmıştı.

Gökyüzü odasındayım.

Biraz daha gelmezsen kapının önüne gelebilirim.

Bana zaman ver dediğin için bekliyorum, Gün Işığı. Yoksa çoktan duşa birlikte girmiştik.

Onu biraz daha bekletirsem Osmanlı'nın Viyana kapılarına dayandığı gibi kapıma dayanması an meselesiydi. Saçımı kuruttuktan sonra sakin kalması için bu sefer tatlı bir gecelik takımı giydim. Sütlü kahve tonlarında, ip askılı, üstünde ayıcık olan bir üst ile çizgili bir şort. Hava o kadar sıcaktı ki evde tek başımayken zaten hep bu şekilde takılıyordum.

Onun yanına çıkarken saçlarımı tepemde dağınık bir topuz yaptım. Saçlarım çok uzamıştı ama beyefendinin korkusundan kesemiyordum. Gökyüzü odasına koşa koşa çıktım. Odaya girdiğimde elinde her daim yapışık gibi gezdiği tableti vardı. Yine bir şeyleri kontrol ediyordu. Gömleğinin düğmelerini açmış, bacaklarını uzatarak puf yastıklarımdan birine yaslanmıştı. Görüntüsü nefes kesiciydi. Benim de onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Bana döndüğünde lacivertlerini görmemle ne için geldiğimi bile unuttum.

Beni baştan aşağı süzerken tıpkı bulunduğumuz gökyüzü odasının boydan boya camından gözüken gece gibi ben de laciverte bulandım.

Kıyafet teorisi ters tepmişti. Çuval bile giysem aynı tepkiyi vereceği belliydi. Yüzündeki ifade de tıpkı gözleri gibi kararmıştı. "Bence konuşmaya gerek yok," dedi boğuk bir sesle.

"Sence yok," dedim. Bakışları gecelikteki ayıcığa takıldı. Sanki onun orada olmasını bile kıskanmış gibiydi. "Bari biraz seveyim, Gün Işığı," dedi ben ona doğru yürürken.

"Önce konuşma," dedim yanına ulaştığımda tableti elinden yavaşça alırken. Başını göğüslerime doğru eğdiğinde ise geri çekildim.

"Söz vermiştin!" dedim.

"Sözlerimi de sikeyim!"

"Senin ağzın iyice bozulmaya başladı." Tableti bıraktıktan sonra kucağına yan bir şekilde oturdum.

Omuzlarımdan kavrayıp beni kendine çevirdi. Sadece dokunması bile yetiyordu. Tenimin onun için tutuşması saliselerle yarışıyordu.

"Islah etsene!" dedi beni burun buruna geleceğimiz kadar kendine çekerken. İkimizin de iradesini sınadığımı bile bile dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Dudakları yaşam için aralanırken, "Konuşsana!" dedim.

Sonra geri çekildim. Hiç hoşuna gitmemişti bu durum. "Bu çok acımasızcaydı, Gün Işığı!" dedi. "İnsan kocasına böyle yapar mı?"

Aslında çok daha fazlasını hak ediyordu ama dua etsin ki kıyamıyordum. Sıkı sıkı sarılırken, hasret giderircesine boynumu öperken sesimi çıkarmamam da bu yüzdendi.

Boynumda derin derin soluklar aldı. Biz bu hâldeyken zamanın durmasını isterdim çünkü birbirimize sarılırken bütün dertler gözümde küçücük kalıyordu.

İkimize de bu anlar asla yetmiyordu. Özellikle sabırsız olan ona. "Birazcık," dedi boynuma bir kere daha dudaklarını bastırdıktan sonra. "Söz, sonra ne istersen *tamam* diyeceğim." Diğer eli göğsüme doğru kayarken elini tuttum ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirdim. Geri çekildim dokunuşundan kurtulmak için. Diğer elim ise ensesindeydi. Parmaklarımın arasındaki saçlarını hafifçe çektim. Gözlerini kapatıp gülümsedi. Gamzeleri yüreğime darbe vururken, "Devam et böyle. Sevişirken de böyle yapıyorsun, hatırlat bana tüm ayrıntıları. Sına beni!" dedi acı çeker gibi.

Elimi elinden kurtarıp omzuna vurdum. "Uslu dur," dedim ama duyan kimdi? Diğer elini serbest bırakınca belime koydu. O el kaydı, tam kalçamın üstünde durdu. Elinin yarısı tenimdeydi. Parmaklarını ise pençe atarmış gibi sürtüyor, sonra eski hâline getiriyordu.

Aklımla oynuyordu.

Yine de sanki çok usluymuş gibi başını göğsüme koyup sonunda mevzuya girdi: "Seninle ilgili bir mahkeme süreci var," dedi birden. Daha önce duyduğum bu gerçeği bizzat onun teyit etmesiyle donup kaldım. Anlattıklarının aksine sesi oldukça sakindi. "Gizlilik süreci bitmediği için ayrıntı veremem ama başta seni korumak için evlenmek istediğimi zaten biliyorsun."

Nefesimi tutup gerçekleri onun ağzından dinlerken kalp atışımın hızlanması haricinde bir tepki vermedim.

Saçlarını boynuma sürttü. "Tabii, o zamanlar beni meftun edeceğini bilmiyordum." Kendimi tutamadan gülümsedim. O da dudaklarını gerdanıma sürterek karşılık verdi.

"Bu yüzden başta oldukça kontrolsüzdüm. Nişanda onların önüne çıkarmama o kadar da gerek yoktu ama o gün yaptığım eski soyadının da yeni soyadının da korumam altında olduğunu duyurmaktı. Annenden sana yadigâr kalan ve babanın bunca zamandır koruduğu yalnızca soyadınız değildi."

Sessiz bir şekilde onu dinliyordum. Eğer konuşursam susar diye korkuyordum.

"Şu an tehlikede olduğun süreç bitmek üzere ve sana istediğin zaman ortadan kaybolabilme imkânı verilecek." Durdu ve kalp atışlarımı dinledi. Sanki bu durum hoşuna gitmiyor gibiydi. Ortadan kaybolma imkânım olması, ondan gitmem demekti çünkü. Bunu anlamak zor değildi.

"Benim soyadımla birlikte sana büyük bir miras da devredilecek. Bu benim hediyem değil, sana değer veren bir başkasının gecikmiş hediyesi. Ben ise..." duraksadı. Sanki bunları söylemek onun için zordu. "Eskiden sana, yok ederken aynı zamanda yok olmuş bir adamın güçlendirmeye çalıştığı soyadını miras bırakacaktım. Bir de bir kan bağı."

Başını hızlanan kalbimin üstüne bastırdı. *Eskiden* diyordu, acaba şimdi de aklından geçiyor muydu?

"Kime ait bir kan bağı bu? Bilmediğim birisi mi?"

Başını kaldırıp bana baktı. Yüz ifademden ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ama ben de ne düşüneceğimi bilmiyordum. "Sayılır," dedi. Daha fazla açıklama yapmayacağını anlayabiliyordum.

Bu yüzden bazı ayrıntıları bilsem de soru sormaya devam ettim: "Peki, neden benim peşimden koşmuşsun da kafayı bana takmışsın gibi davrandın?" dedim.

Diğer elini boynuma koydu ve gerilen ensemi başparmağıyla okşadı. "Böylece süreç hakkında bir fikirleri olmayacaktı. Tüm ilgiyi kendi üstüme çektim ki arka planda olanlar anlaşılmasın. Dedenin dedikleri doğruydu." Parmak uçlarıyla enseme masaj yaparken ciddi bir yüz ifadesiyle bana baktı. "Ben bir saatli bombayım. Zamanı geldiğinde yolunda, yollarında engel olan herkesi yok etmek için bir anlaşma yaptım."

Yüz ifadesi sertleşti. Galiba kim için, ne için bunları yaptığını hatırlamıştı. Eğilip yanağından öptüm sakinleşsin diye. Hafifçe gülümsedi, yine de ciddi bir sesle devam etti:

"Onlar da bana bütün imkânları sağladılar. Yoksa bu yaşımda illegal işlere tamamen bulaşmadan bu kadar büyüyemezdim."

İlk defa onu zorlamıyordum. Gerçekleri sakınması gereken bir kız değil de evlendiği kadın ile konuşuyordu. Yine de gerçekler hakkında dürüstçe yaptığı açıklamaları ve bunların sebeplerini sorguluyordum. "Onlar kimler?" dedim ilk defa. "Babamın da dâhil olduğu, kan bağımın da sebep olduğu kişiler kimler?"

Hazır konuşuyorken ne kadar soru cevaplarsa o kadar kârıma olurdu.

Ciddi yüz ifadesi dağıldı ve gülümsedi. "Benim zeki karım." Eğilip çenemi öptü. "Bu kadar kolayca bağlantı kurduğun için her şey senden saklanıyor zaten." Ben de onunla birlikte gülümsedim ama gülümsediğim yerde yardım aldığım gerçeği de vardı.

Bunu ona söyleyemezdim.

"Devletle çalışan bir alt birim diyelim." Sanki bu durum onun da hoşuna gidiyor gibiydi. Yine de emin olamıyordum. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. "MİT değil, temelden yetiştiren bir sistem. Baban da bu sistemin ilk prototiplerini deneyenlerden birisi."

Kaşlarımı çattım, önce bir şey söylemedim çünkü bu konuşmanın nereye bağlanacağını kestiremiyordum. "Bu süreç şu an hangi evrede?" diye bir soru sordum bu yüzden.

Korktuğum tam olarak buydu. Düğünde bana dava sürecinin bitmek üzere olduğu söylenmişti. Boynuma düşmüş bir saç tutamına odaklandı. Onu geri atarken o da Levent Bey'le benzer cümleler kurdu: "Bitti sayılır. Bu mevzunun bu kadar sıkıntılı olmasının sebebi de davanın devlet sırrı olması. Bu dava devletimize gerekli olan bir arazi üzerine ve bu arazi de senin üstüne."

İlk defa davanın ayrıntılarını öğreniyordum. Benim üzerimde nasıl bir arazi vardı ki şu an devlet sırrı olarak görülebilecek kadar özel bir dava olarak görülüyordu? Ben ona sorgulayan gözlerle bakarken anlatmaya devam etti: "Arazi senin üzerinden tamamen alınacak."

Mesele bu muydu? Bir arazi yüzünden mi bu noktadaydık?

"Peki ya sonra ne olacak?" dedim. "Senin koruma görevin de bitecek mi?"

Yüzümdeki endişeyi gördü. Bakışları yumuşadı. Korkularıma karşı bakışlarındaki sevdaydı. Elini enseme koydu ve dudaklarını dudaklarıma

bastırdı. Sevdası gibi bu zamana kadar sevilmeyen bir adamın en güzel biçimde sevişiyle öptü beni. Bu öpücüğün hiçbir tahrik edici yönü yoktu, hatta öyle ki ilk defa onu öperken ağlamak istedim.

Geri çekildiğinde yüzünde aynı ifade, gözlerinde ise aynı sevda vardı. "Sence biter mi?" dedi.

Bitmezdi. Bitmesin istiyordum. Bitmesin diye dua ediyordum çünkü bana bir gün böyle bakmayı bırakırsa o gün mahvolduğum gün olurdu.

Karşısında ağlamamak için mecburen konuyu değiştirdim. "Peki niye ben?" dedim. "Madem annemle de bağlantılı bu mesele, bu mirasın anneme kalması gerekmez mi?"

Sustu. İlk defa açıklamak istemediği bir meseleye dokunmuş gibiydim. Sanki konuşsa üzülecekmişim gibi bakıyordu ama mecburdu.

Bana söz vermişti. Bu yüzden o yüz ifadesine karşılık, "Susma hakkını çoktan kaybettin," dediğimde mecburen konuştu ama söyledikleriyle neredeyse kalbime indiriyordu.

"Annen uzun zamandır sistemde ölü olarak gözüküyor," dediğinde donup kaldım. "Bu durumdan şüphelenmesinler diye nişanımız da dâhil olmak üzere yabancıların olduğu her ortamda teyzen olarak tanıtıldı. Ölü gösterilmeden kısa bir süre önce de mirası sana devretme belgeleri imzalandı çünkü annen de bir sebepten yakın bir süreçte ifşa edilmişti. Bu yüzden yakınında çok fazla duramıyor."

Ağzım açık bir şekilde baktım ona. *Annem* nasıl *teyzem* olarak gösterilmişti? Bu nasıl bir araziydi ki bu kadar başa bela olmuştu?

"Biz neyin içine düşmüşüz böyle?" dedim dehşete düşmüş bir sesle. "Ben nasıl bu kadar zamandır ayakta uyutuluyormuşum?"

Siraç beni sakinleştirmek istercesine kollarımı yukarıdan aşağıya doğru okşamaya başladı.

"Akıl işi değil zaten," dedi ama bu duruma alışmış gibi gözüküyordu. "Devlet işlerine de çoğu zaman akıl sır erdiremezsin. Ben sadece artık bu yükten kurtulmanı istiyorum." Üstümdeki bu riskten hiç de hoşnut gözükmüyordu.

Onun endişesine karşılık benim endişemdi. "Ne kadar kaldı?" dedim. Yüz ifadesi gergindi. "Bir veya iki hafta sonra gerekçeli kararın tebliği yapılacaktır. Ondan sonra da her şeyi sana anlatmak için bir toplantı yapılacak."

Garipti. Hayatımı altüst eden şey annemin belki de yıllardır uğraştığı bir mirastı. O miras beni buralara kadar getirmiş ve hayatımda gördüğüm en yaralı adamla, babamın kurtardığı adamla birleştirmişti.

Kaderin bizim için çizdiği yollar da akıl sır erdirilecek gibi değildi. İnsan böyle anlarda tevekkülü çok daha iyi anlıyordu. Biz ne kadar planlar yaparsak yapalım, yine de bazen kendimizi çok farklı bir yerde buluyorduk.

Siraç kollarımı okşarken tam olarak bu düşünceler içinde kaybolup gittim. Onun konuşmasıyla bakışlarımı dalgın bir şekilde ona çevirdim.

"Ne düşünüyorsun?"

Kaşları çatılmış bir şekilde beni izliyordu. Sanki zihnimi okumak istiyormuş gibi bakıyordu.

"Tuhaf," dedim dudak bükerken. "Hiç böyle bir şey beklemiyordum. Özellikle annemle ilgili durum yaşanırken nasıl ruhum bile duymadı, nasıl bir kılıf uyduruldu; gerçekten akıl sır erdiremiyorum."

Ben de hayatıma Siraç girmeden önce her şeyin sıradan olduğunu zannediyordum. Meğerse o zamanlar da geri planda bir sürü olay dönüyormuş.

"Sana zarar verecek hiçbir şey yaşanmayacak," dedi. Tekrar ona baktığımda teminatı benim içindi ama ben zaten bunu baştan itibaren biliyordum. Yanımda o varken beni korumak için her şeyi yapabileceğinin farkındaydım ama mesele şu an bu değildi.

"Bu arazi nereye ait de bu kadar önemli?" dedim.

Kollarımdaki ellerinden birisi belime geçti ve sırtımı okşamaya başladı. "Orta Doğu'da söz sahibi olabilecekleri bir yerde," dedi.

Kaşlarım bir kere daha şaşkınlıkla havalandı. Demek ki arazinin önemi düşündüğümden daha büyüktü. Bu asla benim düşüneceğim bir şey değildi.

"Peki, bu dava bittikten sonra ne olacak?" dedim. "Sana vadettikleri ne?"

Onun ağzından da gerçekleri duymak istiyordum. Sorumu sorduktan sonra sırtımdaki elleri bir an duraksadı. Cevap vermez sandım. Hâlinden hiç memnun değildi ama elimden geldiğince ondan bilgi almam gerektiğini öğrenecek kadar onunla bir arada kalmıştım.

"Ben kurulu yok ederken hukuki veya siyasi bir engelle karşılaşmamı önlemek. Elbette bu sürece büyük güçler de el atmak isteyecek."

Oyun büyüktü, oyunu kuran büyüktü ama aynı zamanda düşman da büyüktü. İçimin sıkıntıyla dolduğunu hissettim.

"Onlar ise buna engel olacak."

Onlar dediği kimse bu güçlere engel olabilecek kadar güçlüler miydi? O konuştukça aklımda daha çok soru beliriyordu. Gömleğinin açık olan düğmeleriyle oynarken düşünüyordum. Bana sindirmem için zaman tanıdığını fark ettim. Kafamı kaldırdığımda bir başka soru dilimin ucundaydı.

"Annem sadece bir yetimken nasıl bu kadar önemli bir konuma sahip oldu?" dedim. "Kimin çocuğu da böyle bir şey yaşandı?"

Cevap vermedi. Daha yüz ifadesine bakarken bunu anladım. Bunun hakkında konuşmayacaktı. Senelerdir kimsesizler yurdunda büyüdüğüne inandığım annemin benden sakladığı birçok sır vardı.

Siraç susunca başımı eğip ona baktım. "Hâlâ anlatamadıkların var," dedim.

Omzumdan düşen geceliğin askısını kaldırırken, "Buradaki ince nokta meselenin benim elimde olmayışı, Gün Işığı." dedi.

Sanki birazdan üstümden çıkarmayacakmış gibi askıyı düzgün bir şekilde omzuma yerleştirdi. Sonra geceliğimin göğüs kısmından tutup beni kendine doğru çekti. "Ama elimde olan bazı şeyler var," dedi.

Kumaşı hafifçe aşağı çekti ve iki göğsümün arasına dudaklarını bastırdı. Soluk alıp verdi. Orada nefes aldı. Öyle bir ihtiyaçtı ki anlattıklarından daha çok bu an gözlerimi doldurmuştu. Saçlarını okşadım. Göğsümde mezarlarla konuşan bir adamı yaşattım.

"Buraya gömseler beni," dedi. "Burada yaşasam, burada ölsem."

Göğsüm ağrımaya başladı. Böyle anlarda çektiği acıyı, göğsümde yaşam dilenişini her zerremde hissedebiliyordum. Sanki göğüs kafesim bir uçurumdu, acısı ise yankı.

Bir yerde okumuştum, uçurum dilsiz olduğu için Allah'ın yankıyı yarattığı söyleniyordu. Düşeni yankısı anlatsın diye. Uçurumun da acısı konuşulsun diye.

Dilsiz uçurumda yalnız yankı konuşurdu.

Görünen oydu ki benim dilsiz uçurumumda onun acısı yankılanıyordu. Öyle ki sanki bu acı benimmiş gibi sahipleniyordum. Bana dair gerçekler anlatılmış olsa da bizi bir araya getiren bu gerçeklerin ardında bir yas vardı. Tam bu anlarda ikimizin de babamı düşündüğümüzü hissettim. Hiç bahsetmese bile bizi bir araya getiren oydu. Bana anlatamıyordu. Hissediyordum. Yapamıyordu.

Baba diyordum böyle anlarda. *Baba, sen de ben de onu affederiz de o kendini nasıl affedecek?*

Bilmiyordum. Benim bildiğimi öğrenmesini istemediğim anlar da olmuştu ama önünde sonunda bunun için de bir yüzleşme yaşanacaktı.

Siraç başını yana çevirdi. Bu sefer kafasını göğsüme yasladı. Kalp atışımı dinlemeye başladı. "Beni ıslah etmen bitecek mi?" dedi.

Başını kaldırıp bana baktığında bir kere daha yüreğim onun için atmaya başladı. O bana bu şekilde bakmadan nasıl yaşayabilmiştim?

Bal rengi saçlarını okşamaya başladım. "Böyle ıslah mı olur?" dedim. Kıyamıyordum, ondan uzak kaldıkça ben de en az onun kadar acı çekiyordum.

Başını göğsüme sürttü. "Bilmem. Kokunu bile mumla aradığıma göre..." Kafasını kaldırıp boynumu öptü. Nefes alırcasına öpüyordu, o öptükçe nefes alıyordum.

Bir eli belime doğru kaydı ve tişörtü yukarı sıyırmaya başladı. "Bu ayıcığı bile kıskanacak kadar delirdiğime göre..."

Tahmin ettiğimin gerçek olduğunu duyunca güldüm. Buna karşılığı ise başını boynumdan çekip direkt dudaklarıma yapışmak oldu. Bu seferki amaca giden yolda ilk adımdı.

Tecrübenin böyle anlarda etkisi olmadığını söylüyordu ama zaman geçtikçe bütün zaaflarımı keşfetmiş ve öpüşünden, kasıtlı olarak dokunduğu her noktaya kadar beni mahvedecek hâle gelmişti.

Öperken nefes aldırmıyordu. Beni en çok tahrik eden şeyin dudaklarımdan dilime geçiş yaptığı öpüşü ve soluğumu kesen temasları olduğunu çok iyi biliyordu. Şortumu kenara doğru çekti ve parmaklarım çoktan ıslanmış kadınlığıma sürttü.

Dudakları geri çekilirken bir diğer saldırısına geçti. Önce şortumu çıkardı, sonra iki parmağı içime girdi. "Seni hazırlayacak kadar bile bekleyemeyeceğime göre," dedi.

Parmakları içime girip çıkarken sabırsız olduğu belliydi. O bana dokunurken ben de gömleğini çıkarmak için mücadele veriyordum ama dokunuşları o kadar yoğundu ki hareketlerim sarsaktı.

Parmaklarını içimde hassas bir noktada kıvırdığında inledim. "Bu hazırlamamış hâlin mi?"

Geri çekildi. Gömleğinin manşetlerini sökercesine açtıktan sonra gömleği çıkardı. Aceleyle kemerini çıkardı, fermuarını açtı. Erkekliğini dışarı çıkardığında öyle sertleşmişti ki yüzünde acı çeken bir ifade belirdi.

Cebinden çıkarıp kenara koyduğu prezervatifi fark ettim. Hiçbir zaman bu rutini atlamıyordu ama ilk defa atlasın istedim. İlk defa aramızda hiçbir şey olmasın istedim.

Buna ihtiyacım vardı. Onunla başka bir şekilde de bağ kurmak istiyordum. Pakete uzandığında yüzünü ellerimin arasına aldım. "İçime gir!" dedim.

Yüzündeki sabırsız ifadeye rağmen, "Hayır, Gün Işığı!" dedi. Bu onun için asla çiğnenmeyecek bir kuraldı ama yine de gözlerimin dolmasına sebep oldu. Bana sahip olabilirdi ama sadece bu kadardı. Devamı olmayacaktı. Devamının olmasına izin vermeyecek kadar kendi yoluna kapılmış durumdaydı.

"Lütfen!" diye fısıldadım. "Bir kere böyle hissedeyim. Kendini kontrol edebilirsin."

Sözlerim bir baştan çıkarmaydı, biliyordum ama içgüdülerimi kontrol edemiyordum. Ona ihtiyacım vardı. Bana kendinden bir parça bırakmak zorundaydı.

Onu kaybetmekten bu kadar korkmamalıydım. "Lütfen!" diye fısıldadım bir kere daha. Yüzündeki kararlı ifade bir an bocaladı. "Bir kerecik!"

Ona baktığımda bir şeyler kırıldı. Lacivertlerinde kontrolsüzlüğü gördüm. Şefkat de bazen tetikleyiciydi ama bende gördüğü sadece bu değildi.

En az onun kadar muhtaçtım.

Sırtım aniden yastıklarla buluştuğunda devasa gölgesi üstümde yükseldi. Pantolonunu çıkaramayacak kadar kontrolünü kaybetmişti. Kendini bedenime hizaladı. İlk defa içime girerken nazik değildi. "Karım beni manipüle mi ediyor?" dedi ama aynı anda donup kaldı.

Farklıydı, benim hissettiğimi o da hissediyorsa bu çok daha farklıydı. Sadece bir bütün olmamıştık. Bedenlerimizden ruhumuza kadar bir aradaydık.

"Siktir!" diye fısıldadı. Lacivertleri gözlerime kilitlendiğinde ağır ağır üzerime eğildi. İki yanımda duran ellerimi tek tek yukarı doğru kaldırdı. "Ne yaptığının farkında mısın, Gün Işığı?"

Sanki bir dünya savaşı başlatmıştım. Hayır, hayır, ben yalnızca canavarı uyandırmıştım. Lacivertlerinde gördüğüm buydu.

Bileklerimi kavrayıp içimden yavaşça çıktığında da tam olarak hissettiğim buydu ama umursamadım. Bacaklarımı beline sardım. Ritmi hızlandı. "Kim demiş?" dedi. Vuruşları arttı. "Senin karşında kontrollü olacağımı kim söylemiş?"

Hızlandı, hızlandı. Haz uçurumunda yuvarlanana kadar, bileklerimi ondan kurtarmaya çalışana kadar hızlandı. "Kim inanmış?" dedi. Onun beni hapsettiği kadar ben de onu kendime bağlamak istedim. O beni kalesine kapatıyorsa ben de onu göğüs kafesime hapsetmek istedim. Tüm bedenim titreyerek boşalırken bile onu bırakmadım.

Geri çekileceğini hissettiğim o anda tüm gücümle onu kendime çektim ve dudaklarına kenetlendim.

"Benim..." dedi geri çekilirken. Başımı kaldırıp nefes almadan onu tekrar öptüm. "Güzel..." Onu asla bırakmayacak şekilde tekrar öptüm. "Karım!"

İzin vermedim. İzin vermeyecektim. Dışarıda benden nasıl yaşam dileniyorsa içimde de ondan bir yaşam büyüyecekti. Bu anlarda mantık yoktu. İçgüdülerimle, kalbimle ama en çok da onunla bir ömür geçirme isteğimle hareket ediyordum. Kontrolünü kaybedip içime boşalırken dudaklarını dudaklarımdan kopardı ama artık kontrolü yoktu.

İlk defa güç onda değil, bendeydi. Hayatımda gördüğüm en tahrik edici ses onun inleyişiydi. Bana bakarken vahşi bir hayvan gibiydi. Yüzü kendini tutma çabasından dolayı terlemişti.

Gözlerindeki o vahşi ifadeye karşılık hissettiğim tek şey sahiplenicilikti. Ellerim boynunu kavradı. Ne yaptığını fark etse ve ne yaptığımı fark etse de bir şey demedi çünkü yetmemişti.

"İzim kalsın istiyorsun." Boşalmış olsa da ağır ağır içime girip çıkmaya devam etti. Hâlâ yarı erekte hâlindeydi. "İçinde."

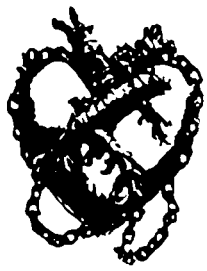
Bir şey demedim. Ne istediğimi gayet iyi biliyordu. "Benim olduğunu kanıtlamak istiyorsun." Geri çekildi. Eli aşağı indi ve sıvısını içime doğru itercesine parmakları içime girdi. "İçinde."

Yine sustum çünkü her şey çok yoğundu. Her şey çok fazla ve bir o kadar da ortadaydı.

"Peki ya ne için?"

Cevabı da ortadaydı ama söyleyecek cesaretim yoktu. Bu yüzden sessiz kaldım. Ne olduğunu bilecek kadar akıllıydı, sadece şu an bana direnecek kadar iradesi yoktu.

Bu yüzden benimle tekrar birleşti çünkü biliyordu. Onu bu yaşama bağlamadan asla bırakmayacaktım.

13
İHTİMAL

Karganın kazandığını düşündüğü bir gecede Siraç, Melek Hanım'ın kliniğinin önündeydi. Karganın kullandığı kozlar aynı zamanda onun zafiyetine gebeydi.

Yanındaki Umut'tu. "Ne yapacaksın?" dedi. Sessiz bir şekilde gece saat tam dörtten beri kliniğin arka bahçesinde, kör bir noktada bekliyorlardı.

Siraç, "Buraya geliyor," dedi.

Umut'un kaşları çatıldı. "Her an izlenen bir yere nasıl gelebilir?"

Siraç karanlıkta ona doğru döndü. "Kamera kayıtlarında boşluk var," dedi. "Gece en sakin anı tercih ediyor ama özellikle nöbet değişimlerini seçiyor çünkü o zaman buralar hareketleniyor."

Mantıklıydı ama aynı zamanda büyük bir açıktı. Sorumluların bedel ödeyeceğini Umut'tan daha iyi bilen biri olamazdı.

"Nöbet değişimi on dakika sonra," dedi kısık bir sesle. Siraç sesini çıkarmadı. Çoktan kafasında bir plan kurmuş olmalıydı. Umut böyle anlarda sadece onun çizdiği yolu izlerdi ama uzun zamandır merak ettiği bir soru vardı.

"Onu seviyorsa neden sen?" dedi.

Bu sorunun cevabı bir türlü mantığa oturmuyordu çünkü o da Melek Hanım'la patronu arasında bir bağlantı olmadığına emin olanlardandı. Zamanında patronu, Melek Hanım'a test yaptıracak kadar bu meseleyi araştırmıştı ama sonuç kesindi.

Siraç, Melek'in çocuğu değildi.

Siraç, "Bilmiyorum," dedi. "Göreceğiz."

Avına kilitlenmiş olan asıl karga kendisiydi. Avı onu çok bekletmedi. Siraç'ın tam tahmin ettiği gibi arkadaki yangın merdivenini kullanıyordu. Kapısı el iziyle açılıyor olsa da muhtemelen buradaki korumalardan biri ya muhbirdi ya da uyuşturup el izini almışlardı. Tam tahmin ettiği gibi bir gölge kliniğin uzun duvarında belirdi. Aşağı atlarken oldukça dikkatliydi. Üstelik tek başına gelecek kadar da deliydi.

Karanlıktı, hiçbir şey gözükmüyordu. Vuslat da zaten avının ışığı görüp kaçmasını istemiyordu. Yine de kapının önüne geldiğinde sanki bir şey duymuş gibi bir an durdu.

Hissetti. Vuslat'ta da aynı his vardı. Bir şey iki tarafın da tüylerini ürpertecek kadar tehlikeliydi. Sanki asla bir araya gelmemesi gereken iki kişi yan yanaydı.

Farkında değillerdi ama onlar birbirinin yansımasıydı.

Gölge onlara doğru başını çevirdi. Siraç göremediğini biliyordu. Göremediğini bilecek kadar iyi gizlenmişti çünkü. Yine de fark etti. Koşarak kaçarken Umut da ardından koşmaya başladı. O sırada adamın dudaklarından yabancı dilde küfürler döküldü.

"Blyad! Chyort!"[2]

Adam duvarı indiğinden daha hızlı bir şekilde tırmanırken Umut hemen ardındaydı. "Rusça mı konuştu o?" dedi ardındaki patronuna seslenirken ama aynı anda kolundan tutulup durduruldu.

Umut bu engellenme karşısında şaşkına döndü. "Neden durdurdun, yetişecektik!" dedi. Yakalayamamanın hırsı vardı üstünde ama Siraç onun aksine oldukça sakindi.

Telefonunu çıkardı. Bahçeye adım başı yerleştirdiği vericilerden biri adamın ayağına yapışmıştı.

"Yetişsek yerini tespit edemezdik," dedi. Telefonun ışığıyla aydınlanan yüzünde hesapçı bir ifade vardı.

Aslında tek sebep bu değildi. Bu bir meydan okumaydı. Siraç ona verilen geçmişe dair anıları, bilinmeyen düşmanın istediği gibi tek tek incelemiş ve bunun sonucunda onun da bir zafiyeti olduğunu ortaya çıkartmıştı. Şimdi de bunu karşı tarafa gösteriyordu.

Taktığı verici hızla buradan uzaklaştı. Sokak sokak ileri gitti ve sonra daha da hızlandı. Siraç bu sırada kameralardan onu izliyor, aynı anda kameraları kimin hacklediğini öğreniyordu.

"İyi bir hacker var. Güvenlik duvarını aşmak yerine onu taklit ediyor."

Umut bu tarz işlerden hâlâ anlamıyordu. O sadece aksiyon kısmındaydı.

"Nerede?" dedi bu yüzden. Gölgelerde saklanarak kaçan adam tecrübeliydi. Kullandığı motorun plakası gizlenmişti.

Siraç onu izlemeye devam etti, ta ki özel mülklerin olduğu bir başka bölgeye girene kadar. Burada kamera yoktu ama verici çalışmaya devam ediyordu. Bir

[2](Rusça) Lanet olsun! Kahretsin!

yerde durdu. Şüpheli bir yerdi burası. Ne kadar Rusça konuşsa da mantıksızdı. Sonra vericinin sinyali kayboldu.

Kaçan adam belirsiz bir yerde durup üstünde verici olduğunu fark etmiş olabilirdi. Yine de Siraç risk alamazdı. Durduğu yeri araştırdığında tek bir kayıt çıktı.

"Özel bir mülk. Bir Rus'a ait."

Umut şaşkın bir şekilde ona baktı. Burası Ankara bile değildi. Neden yabancı biri burada mülk edinirdi ki? Mülkün kime ait olduğuna dair bütün verileri tek tek ele geçirirken ikisi de duruyorlardı. Sonra tek bir isim buldular.

"Vorona[3] Balabanov."

Umut için bile isim çok tanıdıktı. "Rus mafyası?"

Siraç başını kaldırdı, planlarında değişiklik olacaktı.

"En büyüğü."

Karga sonunda açık vermişti.

Uyandığında baş ucunda ertesi gün hapı bulan hiçbir kadın güne pek de mutlu başlamıyordur. Ben de tam olarak öyle hissediyordum çünkü üstü kapalı olarak çocuk istemediğini daha iyi ifade edemezdi. Yine de bu, tüm gece benimle sevişirken hiçbir şey kullanmadığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu yüzden o hapı kullanmama inisiyatifine sahiptim.

Tabii, erkenden işe gitmiş olsaydı bu daha kolay olurdu ama evlendiğimiz günden beri ilk defa benimle spor salonuna inmek istemişti. Bugün Aslı abla gelmeyecekti. Siraç da yokken bugün kısa bir an da olsa düşünme fırsatım olacak ve dün yaptıklarımı, dün söylediklerini düşünüp kendimce değerlendirecektim ama olmadı.

Kendi kendime alıştırma yapacaktım fakat ben aşağı indiğimde o çoktan sopaları olan tuhaf bir mekanizmayı ortaya yerleştirmişti. Üstünde kolsuz, siyah bir sporcu tişörtü vardı.

İlk önce şaşırdım ama sonra hoşuma gitti. Bu çift olarak nadiren farklı bir şey için yan yana olduğumuz anlardan birisiydi. Eğer tüm geceyi onunla geçirmemiş olsaydım üstüne atlardım. Dağınık saçlarıyla o kadar yakışıklı gözüküyordu ki iç çekmemek elde değildi.

"Bugün hocam sen mi olacaksın?"

[3] Karga anlamına da gelen bir isimdir. (Editör Notu)

Dönüp bana baktı. Ben de onunla aynı renkte bir eşofman takımı giymiştim. Lacivertleri tüm bedenimde dolanıp son olarak gülüşüme takıldı. Kaşları çatıktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama sert bir sesle, "Eldivenleri giy, Gün Işığı!" dediğinde ruh hâlini az buçuk tahmin edebildim.

Yine de sorgulamayacak kadar keyfim yerindeydi. Malzeme dolabına gittim ve aldığım eldivenleri giyerken yanına doğru yürümeye başladım. Bu sırada, "Bir de disiplinli!" dedim. Onun aksine ben keyifliydim çünkü içimdeki karmaşayı tek başıma yaşamaktan çok yorulmuştum.

Şimdi onun da biliyor olması sanki üstümdeki yükün bir kısmını almış gibi hissettiriyordu. Tam önünde durduğumda neredeyse sırıtarak gülmemin sebebi buydu.

Baş ve işaret parmaklarını kanca gibi yapıp çenemi tuttu. Dudaklarımı sert bir öpücük için esir aldıktan sonra, "Hızlı hareket et!" dedi.

Yüzümü bıraktığında, "Emir vermeyi de seviyor!" dedim. Yüzündeki ifadeden sonraki tepkisini tahmin edebiliyordum. Bu yüzden kaçtım ama kalçama vurmasına engel olamadım.

Yine de kıkır kıkır gülüyordum. Mekanizmanın önüne geçtiğimde bana ne işe yaradığını anlattı. *Blitz Stick*[4] sopaların yaylı bir mekanizmayla rastgele hareket ettiği bir alıştırma aletiydi.

Karşımdaki mekanizmayı çalıştırdığında sopaların belirli bir sistemi olmadan dönmeye başladığını gördüm. Burada amaç refleksleri hızlandırmaktı.

Başta gözümü korkutmuştu çünkü darbelerim hâlâ sağlam değildi. Ayrıca ilk defa onun önünde alıştırma yapıyordum. Bu yüzden heyecanlandım fakat sopaların gelişine odaklanmaya başladıktan sonra bu heyecanım da geçti. Üstelik bana vermiş olduğu direktiflerle kontrol tamamen ondaydı.

En ufak bir duraksamamı bile fark ediyor ve uyarıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup beni izlerken gerçek bir değerlendirme altındaydım.

"*Blitz Stick'in* amacı görmediğin düşmana karşı reflekslerini hızlandırmaktır," dedi ben bir başka sopanın darbesini savururken.

Gittikçe hızlanıyordu ve ellerimde eldiven olmasına rağmen canım yanmaya başlamıştı. "Bu tek bir düşman gibi gelmedi bana," dedim nefes nefese kalmışken.

Yorulmaya başlamıştım. Biraz mola vermek istiyordum. O da bunu fark etti ama iyi bir öğretmen olsa da gerektiğinde acımasız olabiliyordu.

[4] Wing Tsun ve Jeet Kune Do'da kullanılan bir refleks eğitimi sistemidir.

"Devam et!" dedi, göz ucuyla kısa bir an baktığımda lacivertlerinin tamamen sopalara vurduğum darbelere odaklandığını fark ettim. "Aslı Hanım, reflekslerin iyi olsa da kol gücünde hâlâ sıkıntı olduğunu söyledi."

Görünen oydu ki Aslı abla, Siraç'a düzenli olarak rapor veriyordu. Bir sopaya daha vurdum ama bu sefer elim acıdı ayrıca artık kaslarım titremeye başlamıştı. "Doğru yere darbe vurmak önemli ama güç de önemli."

Haklıydı ama yorgunluktan kas kontrolümü kaybedip koluma darbe aldığında canım yandı ve o acıyla birlikte pes edip, "Kolaysa sen göster!" dedim. Geri çekildiğimde mekanizmanın yanına geldi ve tepesindeki düğmeye basıp durdurdu. Sonra eşya dolabından soğuk jel kompreslerden birini getirdi ve üstüne bir bez sardıktan sonra darbe alan kolumun üstüne koydu.

"Reflekslerin konusunda Aslı Hanım haklı," dedi diğer kolumu sıvazlarken. Sarf ettiğim efordan dolayı sanki duştan yeni çıkmışım gibi tüm tenim ıslaktı. "Gayet iyisin ama kollarındaki gücü artırmamız gerekiyor."

Başımla onu onayladım. Sonra kurulanmak ve su içmek için uzaklaştım. Havluyla terimi silerken aklıma takılan başka bir şey vardı.

"Sahi, sen niye benim önümde hiç dövüşmüyorsun?" dedim. Dövüş konusunda uzman olduğunu Nergis'ten defalarca işitmiştim. Alpagut ve diğer Türk dövüş sanatlarını ileriye taşıyan özel bir sistem kurmuştu. Bütün korumalar bu sistemle yetiştiriliyordu ve o, bu sistemde usta isimlerden biri sayılıyordu.

Nergis bir kere elleri bağlı olarak dövüştüklerini anlatmıştı. Bunların hiçbirini izleyememiş olmak canımı sıkıyordu. Soruma cevap vermedi. Yanına ilerlerken sopaları incelediğini fark ettim.

Canımı yakan sopayı bulmuştu. Onu tek bir hamleyle söktüğünde üstünde çıkıntı olduğunu fark ettim. Tam yanında dursam da yüzüme bakmadı. Soruma cevap vermemekte inat ediyordu.

Bu da tecrübelerime göre tek bir manaya geliyordu. "Kontrolünü kaybetmekten mi korkuyorsun?"

Başını bana doğru çevirdi ama bakmadı. Darbe alan kolumu yavaşça okşadı. "Acımasızım," dedi.

"Biliyorum."

Lacivertleri gözlerime değdi. "Bilmiyorsun, Gün Işığı," dedi. Sanki o hâliyle hiç tanışmamışım gibi bakıyordu bana. "Duygularımı tamamen kapatırım."

Bu bir tehdit değil, yalın bir gerçekti. Bunu sadece bakışlarından bile görebiliyordum ama ona dair açılan her katmanda ortaya çıkan her yarayla

birlikte daha fazlasını ister olmuştum. Ona ihtiyacım vardı. Ona iyi gelmeye muhtaçtım. Bilmeliydim. Güçlü yönlerini, zafiyetlerini iyice öğrenmeliydim ki gücünde ardında, zafiyetlerinde ise önünde olabileyim.

Dudak büktüm. "Ne yani, ben seninle hiç antrenman yapamayacak mıyım?" dedim.

"Zaten yapıyoruz."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek yapıyoruz?"

Dudağının bir kenarı minik bir gülümseme için yukarı kıvrıldı. "Her gece güreşmiyor muyuz?" İki eli kollarımı kavradı ve üzerime eğildi. "Hatta karım dün geri çekilmemi engelleyecek kadar kuvvetliydi."

Dünü hatırlatmasına karşı hazırlıksızdım. Kollarımdan boynuma yönelen elleri tenimi sıkmadan kavradı. Lacivertlerindeki bir şey; belki bir yoğunluk, belki de düne dair bir hatıra beni yakaladı. Efsunlanmışım gibi ona takıldım. Yetmiyordu, onu ne kadar bedenime kabul edersem edeyim sanki her ayrıldığımda bir parçamı daha onda kaybediyordum.

Yetmiyordu, dün onu içimde isteme sebebim tam olarak buydu. İçgüdüsel olarak ondan bir parçayı içimde büyütmek istemiştim. Onu bedenimde taşımaya ihtiyacım vardı.

Bunu ona nasıl anlatacağımı bilmiyordum. "Çok biliyorsun," deyip zorla geri çekilmemin tek sebebi bu yoğunluğun, bu tutkunun baş edemeyeceğim kadar büyük olmasıydı.

Gülümsemesi genişledi ve gamzeleri ortaya çıktı. Gerçekleri yüzüme vursa da kızgın olduğunu düşünmüyordum, sadece sorguluyordu.

"Sen de çok dinleniyorsun," dedi. Sonra beni spor aletlerinin olduğu kısma doğru itekledi. "Barfikse geç. Kol gücü testi yapacağım."

Yüzüm istemsizce buruştu. Kollarımın güçsüz olduğunu kanıtlayacak en kötü egzersizdi bu. "İstemiyorum," dedim bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirirken. Kendimi bile kaldıramıyordum. Kollarım yeni doğmuş bir ceylanın bacaklarından daha çok titriyordu ama o da en az benim kadar inatçıydı.

Beni tekrar barfiksin önüne doğru itti ama direndim. En sonunda beni ikna etmek için kendisiyle kandırdı. "Seninle birlikte ben de yapacağım, Gün Işığı."

Güzel taktikti ve anında oltaya geldim çünkü onunla yapabileceğim herhangi bir şeye *hayır* demek gibi bir isteğim yoktu. Barfiks barının önüne geldik. O sopayı oraya kim koymuştu, bilmiyordum ama bana özel tasarlanmadığı belliydi.

"Barı tut!" dedi benimki sanki boyum çok uzunmuş gibi.

Ona tip tip baktım. "Oradan bakınca boyum yetiyor gibi mi duruyor?" dedim.

Şu an barfiks çekmemek için her türlü huysuzluğu yapmaya hazırdım ve ne yazık ki bunu o da biliyordu. Bu yüzden beni belimden tutup havaya kaldırdı. Ellerimi sopaya sardıktan sonra bıraktı.

Öylece asılı kaldım. Çabalama isteğim bile yoktu çünkü kendimi yukarıya çekmeye çalıştığım anda yere yapışacaktım. Siraç beni izledi. Muhtemelen harekete geçmemi bekliyordu ama ne yazık ki karısı tam bu anlarda oltadaki ölü balık gibiydi.

En sonunda kalçama vurdu. "Kendini kaldır," dedi harekete geçmem için teşvik edercesine ama bende tık yoktu. "Bedenim yüz kilo oldu galiba," dedim.

Kendimi acındırırsam belki kıyamaz ve beni indirirdi çünkü kendim inersem bir yerlerim kırılacakmış gibi hissediyordum ama yapmadı.

Sadece kolunu kaldırıp barfikse tutundu ve kendini kaldırdı. Bana tepeden bakarken kollarıyla yarım da olsa kendini kaldırmıştı ve bunun ağırlığını taşımanın en acı verici versiyonu olduğunu biliyordum.

"Bacaklarını belime dola," dedi.

Başımı sağa sola salladım. Kollarım dans edercesine titrerken neyime güvendiğimi bilmiyordum. "Sonra *bırakmıyorsun* diyorsun!" diyerek bir de düne dair imasına karşılık vermem de tam olarak kaşınmamdan kaynaklanıyordu.

Kızmaya başlamıştı. "Dola, Gün Işığı!" dedi ama ona tutunmak yerine kollarım tam olarak bu anda pes etmeyi tercih etti. Ellerim bardan kayarken refleksleri o kadar hızlı devreye girmişti ki daha barı bırakmadan belimden tutulup ona doğru savruldum.

Mecburen bacaklarımı beline dolamak zorunda kaldım. "Sana dola dedim, değil mi?" dedi burun buruna geldiğimizde.

Kızgındı ama ben başka bir şeye takılı kalmış durumdaydım. "Sen tek kolunla tutunup hem beni hem de kendini mi taşıyorsun?" dedim.

Sence der gibi bir bakış attı, görünen tam olarak buydu. Kollarındaki tüm kasları gerilmişti ama güç gösterdiğine dair tek belirti buydu. Yüzünde herhangi bir ifade yoktu, hatta öyle ki ağır ağır bizi yukarı doğru kaldırdı.

O sırada ellerimi bardan ayırıp tamamen ona sarıldım. "Şov yapıyorsun şu an," dedim ensesindeki saçlarıyla oynarken. Hoşuma gitmişti. Hem beni hem kendisini hem de ileride bebeklerimizi taşıyacağına ziyadesiyle ikna olmuştum ya da bugün tam olarak her yaptığını bu meseleye yormak istiyordum.

"Etkilendin mi?" dediğinde başımı sallarken aptal âşık gibi sırıtmamın sebebi bu yüzdendi.

Birkaç kere daha bizi tek eliyle yukarı çekip aşağı bıraktı. Başımı boynuna gömdüm. "Tüm ilkel içgüdülerim uyandı." Dudaklarımı boynuna bastırdım. "*Bu adam yuvamızı korur,* diyor." Tenine doğru isteklerimi sıraladım. "Yumurtalarım da senden bebek yapabileceğime karar verdi."

Geri çekildiğinde sarf ettiği efordan dolayı değil de ona dokunuşum ve sözlerim yüzünden bakışlarının karardığını gördüm. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık ama çocuk istemediği açıkça ortadaydı. Yine de bir gerçek vardı ki, o içgüdü beni nasıl ona kenetlediyse onda da bende iz bırakma isteğini tetiklemişti.

Onun gibi her fırsatta sevdiği kadının kendine ait olduğunu vurgulayan adamlar için bu içgüdü, sadece iz bırakmakla kalmazdı. O izi herkesin görmesine ihtiyaç duyardı.

"Son nefesime kadar," deyip nefes almak ister gibi dudaklarıma kenetlendi.

Eğer onunla bu konuda tartışmaya gireceksem bu zafiyetine oynamayı bilecek kadar da doğru hamleler yapmak zorundaydım. Yine de ona karşı düşkünlüğüm bazı şeylere engel oluyordu.

Örneğin dudaklarımı kısa bir öpüşle esir aldıktan sonra geri çekildiğinde her zamanki gibi aklım uyuşmuştu. O beni öperken sanki beynime oksijen gitmiyordu.

Bu yüzden ona şaşkın ördek yavrusu gibi baktığıma adım gibi emindim. O ise benim aksime etkilendiğini hiç göstermiyordu. Bir de üstüne tekrar, "Şimdi tekrar bara tutun," diye talimat verince keyfim kaçtı.

Dudak büktüm. "Sen beni taşısan olmaz mı?" dedim.

Yememişti. Bütün manipülasyon yöntemlerini kullansam da yemeyecekti çünkü kararlı olduğu belliydi. "Taşımaya devam edeceğim zaten, Gün Işığı." Sonra teşvik etti. "Birlikte yapacağız."

Mecbur kaldım. Tekrar bara tutunurken ağırlığım hâlâ ondaydı ama hiç sesini çıkarmadı. Lacivertleri dikkatli bir şekilde beni izliyordu. Ben hazır olana kadar bekledikten sonra, "Kendini kaldır," dedi.

Yük tamamen bende olmadığı için bu sefer daha rahat bir şekilde yaptım. Üstelik bana uyum sağladığı için de barfiks artık gözüme o kadar da kötü gelmiyordu. Hatta karşımda benimle gurur duyuyormuşçasına bakan kocam olduğu sürece kollarım bu acıya seve seve katlanırdı.

Birlikte tekrar yukarı kalktığımızda benim yavaşlığıma uyum sağlamıştı. "Yapabildim," dedim. Ben gülümseyince o da gülümsedi.

"Karım isterse her şeyi yapar."

O an onunla ilgili bizzat kendisinden teşvik alıyormuşum gibi hissettim. Dün belirsizdi ama bugün *belki* dedim. *Belki de hiçbir şey korktuğum gibi olmazdı.*

Yine de teyit isterken korkuyordum.

"Her şeyi mi?"

Bakışlarındaki inanç benim en büyük ümidimdi. Birlikte tekrar kendimizi yukarı kaldırırken, "Kendine inandığın sürece her şeyi, benim güzel karım," dedi.

O inancı her daim koruyamasam da elimden geleni yapacaktım çünkü dişi kuş sadece yuvayı kurmak için mücadele etmiyordu. O yuvayı kurarken kollarını da güçlendirmesi gerekiyordu.

Antrenman sonrasında alelacele şirkete geçtik. Hiçbir şey çözülmüş değildi, hatta çözümün yakınında bile değildik ama yine de uzun zaman sonra ilk defa kendimi keyifli hissediyordum. Şirketin önüne geldiğimizde bu sefer otoparka girmek yerine arabayı dışarı park etti.

"Neden durduk?"

Cevap vermedi. Arabadan indikten sonra ön tarafı dolaşıp benim kapıma geldi. Kapıyı benim için açarken kafam karışmıştı.

Daha tam olarak şirketin içinde bile değildik. Burası şirketin önündeki caddeydi.

"Gel, Gün Işığı!"

Elimi tutu, aşağı inmeme yardımcı oldu. Birlikte şirkete doğru ilerlemek yerine caddenin karşısına geçtik. "Sen sessiz kalınca endişeleniyorum," dedim.

Kolay kolay tedbirsiz hareket etmezdi ama bugün yanımızda kimse yoktu. Sıradan çiftler gibi el ele tutuştuk, kısa bir an yürüdük ve kaldırımda durduk.

Siraç'ın yüzünde garip bir ifade vardı. "Sana göstermek istediğim bir şey var. Fikrini merak ediyorum."

Belki de bu ifade tedirginlikti, aynı zamanda sabırsız da gözüküyordu. Ne olduğunu soramadan beni şirketin yan kısmına, artık görmeye alıştığım o inşaat alanına doğru çevirdi.

Bu sefer farklıydı, siyah bir perdeyle örtülen kısım tamamen açılmıştı. Burası bir girişti ama sıradan bir giriş değildi.

Cam kaplıymış gibi gözüken girişin orta kısmında devasa bir Elif harfi vardı. "Bu!" dedim şaşkın bir sesle. Sanki donup kalmıştım. Arkamdan bana sarıldı.

Bir eli belimdeyken diğerini önüme uzattı. "İzle," dedi saatini gösterirken. "10.28'i bekle." Bahsettiği saate bir dakika vardı. İzledim, Elif harfine bakarken bahsettiği dakikaların doğum günüm olan 28 Ekim'i temsil ettiğini fark ettim.

Tam o dakikalarda harfin üstündeki paneller oynamaya başladı. Bunlar aynı zamanda birer yansıtıcıydı. Onlar hareket ettikçe şirketin binasına *elif* harfinin gölgesi yansımaya başladı.

O gölge büyüdü, büyüdü, en üst kata ulaşınca paneller durdu. Şirketin camları zaten her daim hafif bir parıltıya sahipti. Bu gölgeyle birlikte harika bir görsel oluşmuştu karşımda.

"Doğum günüm," dedim kısık bir sesle. Ağlamaya başladığımın farkında bile değildim.

Ondan aldığım bir sürü hediye vardı. Çiçekler bu zamana kadar en kıymetli olanlardı ama bunu görmek, ondaki yerimi hep hatırlatacaktı.

Yanağımı öptü. "Benim yaşam günüm. Akşam saat on yirmi sekizde de yansıtıcılar kullanılarak aynı gölge yansıyacak."

Adımı emek emek kurduğu şirketinin üstüne hem gündüz hem de geceleri yazdıracaktı.

Ona döndüğümde ağladığımı görmek hoşuna gitmemişti. Yüzümü ellerinin arasına alırken ben de ona sarıldım. "Bu kadar uzun zamandır inşaatın sürme sebebi bu muydu?" dedim.

Başparmaklarıyla yanaklarımı sildi. "Zaten inşaat vardı. Yeni bir giriş tasarlanıyordu ama hiçbiri içime sinmiyordu. Ta ki karım bana ilham verene kadar."

O ilhamı en kıymetlisiymiş gibi baktı bana. Öyle güzel seviyordu ki boğazım düğümlendi, çenem titredi karşısında. Tekrar ağlamaya başladığımda bu hâlime kıyamadı. Beni göğsüne bastırırken, "Gölgesine sığındığım," dedi. "Işığına vurgunum!"

Asıl ben ona vurgundum. Ben göğsünde onun için ağlarken, "Derler ki asıl olan aydınlıktır. Karanlık, aydınlığın yokluğundandır," dedi. Geri çekilip ona, tüm dünyam olan bu adama baktım. "Yokmuşum, sen olmadan bir hiçmişim."

Başımı inkâr edercesine salladım. "Sen benimsin!" dedim. "Her şeyimsin!"

Kendi değerini anlayacaksa gerekirse ömrümü feda ederdim. Bu uğurda canımı bile verirdim. Sevgisi değil yüreğime, göğüs kafesime bile sığmıyordu.

Bu yaptığı ise paha biçilemezdi. "Teşekkür ederim, sevdiğim. Yaptığının kıymeti o kadar büyük ki!"

Elinin tersiyle bir kere daha yanağımı okşadı. "Hiçbir şey senden kıymetli değil, Gün Işığı," dedi. "Hiçbir şey senin kıymetini anlatmaya yeterli değil." Onun nezdinde öyleydi belki ama benim için çok özeldi. Evlendiğimizden beri kendimi çaresiz, hatta yetersiz hissettiğim birçok an vardı.

Şimdi ise ilk defa şirketin girişindeki Elif'e bakarken kalıcı olacakmış gibi hissediyordum. Bir gün yaşlandığımızda bile hatırladığımda gözlerimin dolacağı bir başka anıya sahiptim.

"Biliyorum," dedim sesim titrerken. "Böyle bir şey yapmasaydın da biliyordum çünkü o kadar güzel seviyorsun ki hiçbir şeyi senin sevgine değişmem."

Asıl onun sevgisi benim için paha biçilmezdi. O inanmasa ve öyle görmese de böyleydi. Bunu bilerek şirkete girerken defalarca teşekkür ettim ona. En sonunda kızdı.

"Sırtıma dövmesini de yaptıracaktım, Gün Işığı. Sen kızarsın diye vazgeçtim." Yüzümü tekrar gözyaşlarından arındırırken sesi sitemkârdı. "Biraz daha ağlarsan kararımı değiştireceğim."

Sustum ama yine de mutluluktan bu hâlde olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Bu mutlulukla birlikte Vedat Hoca'yla dersimiz çok daha keyifli geçti. Dersin ardından onun işi olduğu için yuvaya tek başıma geçtim. Yuvada dersler bittikten sonra çocuklarla oynama sözüm vardı.

Bu sözümü yerini getirirken oyunun merkezinde her zamanki gibi Ahmet vardı.

"Ahmet!" diye seslendim arkalarından. "Koşturma şu çocuğu! Bu gidişle ikiniz de düşeceksiniz." Saklambaç oynamaya başlayalı bir saat oluyordu.

Ali ebeydi. Olay Ahmet ve Ali olunca bu anlar benim için tam bir şenliğe dönüşüyordu.

Aslında ilk başta ben de oyuna dâhildim ama yüksek sesle sayıları ona kadar saydıktan sonra ben alkış tutunca baştan yanmış durumuna düşmüştüm çünkü Ali üstüme doğru koşturunca tabii ki onu kucağıma almak istemiştim. Benim minik Ali'm ise beni çok sevse de onu kucağıma alınca omzuma hafifçe dokunmayı ihmal etmemişti.

Oyunsa oyun, kurallarına göre oynuyordu.

Şimdi de tek yakalayamadığı kişi Ahmet olunca onun peşinde koşturuyordu. Ahmet, "Oğlum!" dedi omzunun üstünden Ali'ye bakarken. Bir yandan da hızla koşuyordu. "Bu böyle akşama kadar devam eder. Bir sürü ebe oldu. Neden kafayı bana taktın lan?"

Ahmet yine sokak ağzıyla konuşunca yüzümü buruşturdum. Bu çocuğa düzgün konuşmayı bir türlü öğretememiştik.

Ali koşmaya devam ederken, "Yakalayacağım!" diye inatla bağırınca bu sefer şaşkınlıkla baktım ona. Normalde çok uysal bir çocuktu. İlk defa kendini kaptırıp çekingenliğinden sıyrıldığını ve hırslandığını görüyordum. İstemsizce gülümsedim. Onun çocuk hayatına, mutluluğa, tasasızlığa adapte olmasını o kadar çok istiyordum ki, bu hâli benim için bir mucizeye tanıklık etmek gibiydi.

Ama diğer çocuklar sıkılmaya başlamıştı. Ela bıkkın bir sesle, "Abla, valla sıkıldık," dedi. "Sen hakem sayılırsın, bitir şu oyunu da biz oynayalım. Ahmet sürekli Ali'yi kışkırtıyor ve hep böyle yapıyorlar. Senin yanında kışkırtmaya cesaret edemediği için sen de bilmiyorsun."

Başını belime yasladı, güzel saçlarını okşadım Ela'nın. Bu şikâyeti yeni gibi gözükmüyordu ve belli ki bu durumdan oldukça muzdaripti.

Müdahale etme vaktim gelmişti.

Elimdeki düdüğü dudaklarımın arasına yerleştirip çaldım. Tiz sesle birlikte ikisi de nefes nefese kalmış şekilde duraksadı. Elimle havayı kesermiş gibi yapıp, "Bitti oyun, bitti. Size kalırsa akşama kadar koşacaksınız," dedim sert bir sesle. İşaret parmağımı da Ahmet'e doğru salladım. "Senin de kışkırtmalarını duydum, Ahmet Bey. Bana hesap vereceksiniz."

Ahmet gözlerini kısıp benden biraz uzakta duran Ela ile hâlâ bana sarılan Sedef'e baktı. "Siz söylediniz, değil mi? Satıcısınız siz, kızım!" dedi öfkeyle.

"Ayrıca ne anlarsınız! Ben onu bilerek kışkırtıyorum ki çabalasın. Yoksa utanıp diğer çocukların arasına karışmak istemiyor." Elini havada sallayarak kurduğu yaşından büyük ağır abi cümleleriyle duraksadım.

Gülümserken birden gözlerim doldu.

Ahmet, Ali'yi bu dörtlü grup içerisinde en çok sahiplenendi. Hepsine abilik yapıyordu ama Ali'yi ilk gördüğü günden itibaren ayrı bir özenle seviyordu. Koca yürekli küçük adamımdı o benim. Kaçırılma hadisesinden sonra onu yuvaya getirdiğimizde sımsıkı sarılmış ve neredeyse bir saat bırakmamıştı Ali'yi. Sonra, "Bir daha yanımdan ayrılmayacaksın," diye de sıkı sıkı tembihlemişti.

Bu yüzden kıyamadım ona.

"Tamam!" dedim elimi havaya kaldırarak. "Güzel yapıyorsun da bu sefer yarışa girdiğiniz için ikiniz de zarar görebilirsiniz. Bir sınır koy kendine," dedim. Ali sessiz bir şekilde bizi izliyordu. Tentenin altında oynasak bile bu sıcakta koşturduğu için yüzü terden sırılsıklam olmuştu ve hoşnutsuz bir şekilde bize bakıyordu.

"Ali Bey!" diye seslendim. Gözleri bana döndüğünde ilk defa onu kızgın gördüm. Ahmet resmen çocuğun içindeki kazanma hırsını uyandırmıştı. Güzel mavi gözleri ilk defa öfkeyle parlıyordu.

"Siz de bu kadar koşturursanız ben çok endişelenirim ama. Çok terleyince ne oluyorduk?" dedim. Ona bakarken içimdeki şefkat duygusu her zerremden taşıyordu.

Bana baktı. Bir an huysuzlanıp ayağını yere vuracak sandım ama kırmızı spor ayakkabılı küçük ayakları hızlı adımlarla bana doğru gelmeye başladı. Pes etmişti ve elini bana uzatıyordu. Bunun anlamı *elindeki havluyu bana ver* demekti.

Eğilip onu kucağıma almamak, kızarmış yanaklarını öpüp ısırmamak için kendimi zor tutarken küçük eline ona uygun bir havlu uzattım. Havluyu alıp yüzünü kuruladıktan sonra biraz yamuk da olsa omzuna koydu.

Eğilip nemli yanağından öptüm, yakasındaki katlanmış bir yeri düzelttim. "Aferin!" dedim.

Birden burnumun ucuna bir havlu daha uzatıldı. "Bana da yapar mısın?" diyen Ahmet'in sesiyle birlikte ona döndüm. Sözleri olmasaydı bile yüz ifadesi *bana da ilgi göster* der gibiydi. Üstelik bunu yaparken de minik burnunu havaya dikiyor ve aristokrasi kibriyle bana tepeden bakıyordu.

Normalde gülmeyecek ve ciddi bir şekilde onun istediğini de yapacaktım ama o, "Sen şimdi o kocana evde hep ilgi gösteriyorsundur. Bize de göster," dedi ve ben kendimi tutamayıp güldüm çünkü haklıydı, daha bu sabah duştan sonra saçlarını kurutmuştum.

Tam nokta atışı yapmıştı.

Gülerken, "O kocam, siz benim miniklerimsiniz, ablacığım," dediğimde yarasına tuz bastığım için bana ters ters baktı. Homurdana homurdana, "Bir büyüyemedik gözünde," dediğinde sırıttım. Hiçbir zaman da büyümeyeceklerdi.

Ahmet'in de sırtına havlu yerleştirirken Ali'yi ensesinden yakaladı. Hafifçe salladı.

"Neyse lan! Bu sene sen de kreşe başlayacaksın. Birlikte okulu birbirine katacağız," dedi. Sonra boştaki eliyle kızları gösterdi. "Onlar da arkamızı toplarlar artık."

Sedef ona çıkıştığında diğer çocuklar ortalığın karışacağını anladılar, yanıma koyduğum havluları alıp kurulanırken geri çekildiler. Bu dörtlü onların da eğlencesiydi çünkü.

"Bu sefer hayatta yapmam!" dedi Sedef. Gözleri dehşetle büyümüştü. "Burak öğretmenim senin yüzünden iki kere bana kızdı." Bu durum içine oturmuştu resmen çünkü cümleyi kurarken bile dudakları titredi. "Çöp bidonunun köşesinde geçti neredeyse tüm senemiz."

Yuvaya bitişik özel bir ilkokul vardı. Yine yuvaya bağlıydı ve Ali geldiğinde Sedef, Ela, Ahmet ikinci sınıf olacaklardı. Ali de anaokulunda olsa da onlara dâhil olacaktı.

Ahmet umursamazca omuz silkerken hâlâ Ali'yi ensesinden tutup sallıyordu. "Bana ne, kızım! Adam bize yarım dönemde okuma yazma öğretemedi. İlk ay öğrendik, diğer ayda tüm kızlara mektup yazdım, bir diğer ay da bizim oğlanları bodrum katta maça davet ettim. Resim defterim millete not yazacağım diye tükendi ama o hâlâ Y harfindeydi." Sonra hocayı taklit etti. "Evet çocuklar, yyy! Evet, yyy! Hep beraber yyy!"

Ahmet bütün kirli çamaşırlarını ortaya dökerken ben maceralarına, hatta küçücük çocuk olmasına rağmen çapkınlıklarına karşılık şaşkın bir şekilde onlara bakıyordum.

Muhtemelen Ahmet bu konuda mübalağa ediyordu. Küçücük çocuğun aklının bu kadar fena işlere çalışacağına inanmıyordum. Bizim zamanımızda ben pembe suluğum var diye her gün seke seke okula giden saf bir velettim çünkü.

Nitekim Ela düşüncelerimi doğruladı. "Abartıyorsun Ahmet, o gün Sude için harfi tekrar ediyordu. Biz çoktan okuma yazma öğrenmiştik. Hem..." dedi Ela iç çekerek. "Burak öğretmen çok iyi biri."

Onun iyi bir öğretmen olduğunu hepimiz iyi biliyorduk. Adam tüm hayatını yuvadaki çocuklara ayırmıştı. Yazın bile burada çalışıyordu ama Ela'nın o iç çekişi de Ahmet'in dediği gibi bir farklıydı.

Ela'nın çipil gözleri parıldadığında Ahmet kusarmış gibi yaptı. Sonra bir kez daha Ali'yi ensesinden tutup sallayınca, Ali'yi elinden kurtarmak zorunda kaldım. Çocuk harap olmuştu resmen. Balkondan çırpılan sofra bezi gibi oradan oraya savruluyordu.

Neyse ki Ahmet, Ali'yi kurtardığımı fark etmedi çünkü hâlâ kendini savunma peşindeydi. "Âşıksınız siz o adama. Utanmasanız ona mektup yazacaktınız da sizin geleceğinizi kurtardım, engel oldum."

Ela'nın yanakları kızardığında bu işin gittikçe yanlış yönlere gideceğini bilerek müdahil oldum. "Ahmet," dedim ona doğru dönüp. "Bu sene ben de buradayım ablacığım," diye devam ettim başımı hafif hafif sallarken.

Biraz daha mevzuyu deşerse bu sefer peşinde koşturan ben olacaktım. "Sen burada olunca her şey güzel be Elif! Tüm yaz sayende neşelendi," dedi. Böyle boyundan büyük laflar edince gülsem mi yoksa kızsam mı, bilemiyordum ama zaten tepki vermeme bile fırsat vermiyordu. "Ali Efendi, çal bir oyun havası! Bugün keyfim yerinde. Bir oynayalım," dedi. Daha bu boyundan büyük lafları sindirememişken çocukları da taktı peşine, koskoca düğün salonunda her daim hazırda bekleyen göbekli halaycı abiler gibi halay çekmeye başladı.

Ne ara saklambaçtan halaya geçtiğimizi bilmiyordum. Şaşkınlıkla onlara bakarken, "Kim öğretti size bunu?" dedim. Küçük ayaklarıyla üç ayak oynuyorlardı. Ne kadar herkes kendi ritminde takılsa da ortaya o kadar eğlenceli bir görüntü çıkmıştı ki onlara katılmak yerine izlemeyi tercih ettim.

Ela, "Bizim burada Urfalı Hayriye abla var." Omuzlarını salladı Ela. "Yemekhanede temizlik yaparken Ahmet gibi eline bezi alıyor." Başta kendinden geçen Ahmet'i gösterdi. "Böyle tek başına halay çekiyor. Bize de öğretti ki tek başına oynamasın. Canı çekiyormuş arada," dedi. Sonra sanki kırk yıldır halay çekiyormuş gibi Ela da oynamaya devam etti.

Tabii, halayın bazı insanlarda can çektirme özelliği vardı.

Çocuklar deli gibi eğlenirken akşama doğru Ali'nin aşırı terlediğini bildiğim için yardımcı ablalardan biriyle birlikte ona duş aldırdım.

Ali hâlâ hiçbir yerde yalnız kalamıyordu. Korkuları vardı. Çoğu zaman yaşıtlarının yanında oldukça sessizdi. Böyle anlarda *keşke elimde sihirli bir dernek olsa da geçmişini silebilsem,* diye düşünüyordum.

Bana çok düşkündü, farkındaydım ve bu konuda bir adım atmak istiyordum. Mevzu sadece çocuk sahibi olmak değildi aslında. Ben büyük bir aile kurmak istiyordum ve başta Ali olmak üzere yuvadaki bütün çocuklar bu aileye dâhil olsa dünyanın en mutlu insanı ben olurdum.

Ali'nin üstünü giydirirken yardımcı abla bana kıyafetleri uzatıyordu.

"Bu göbüş büyümüş!" dedim Ali'nin göbeğine nazikçe dokunurken. Eskiden bazı dokunuşlardan korkardı ama artık korkmuyordu, hatta huylandığı için kıkırdadı. Hafifçe gıdıkladım onu daha da gülsün diye.

"Yesem olur mu?" dedim o kıkır kıkır gülerken. Onun da tıpkı sevdiğim adam gibi gamzesi vardı.

Bu sırada kapı açıldı. Arkamı dönmedim çünkü burası çocukların hem giyinme hem de dinlenme odalarından biriydi. İçeriye herhangi bir görevli girmiş olabilirdi ama Ali gülmeyi bırakıp arkama odaklanınca merak ettim.

Ardımdakinin kocam olduğunu fark edince ben de tıpkı Ali gibi donup kaldım.

"Eğlencenizi mi böldüm?" dedi. Bizi gülerken görmüş olmalıydı.

"Yok," dedim. "Biz de giyinmeyi yeni bitirmiştik."

O kadar uzun zamandır onları bir araya getirmeye çalışıyordum ki şaşırmamın sebebi tam olarak buydu.

Ali koltuktan zıplayarak indi ve Siraç'a doğru resmen koştu. Siraç onu kucaklayıp havaya kaldırdığında bu görüntü karşısında gözlerim doldu.

O kadar güzellerdi ki sanki aralarında çok ayrı bir bağ vardı. Elimdeki eşyaları yanımdaki yardımcı ablaya, "Nisa abla, bunları da kirliye atarsın," diyerek verdiğimde dalgın olmamın tek sebebi gözlerimi onlardan ayıramıyor olmamdı.

Bir gün onları bir arada görecektim. Ali büyüyecekti. Belki ona *baba* demezdi ama omzunda her daim bu adamın elini hissedecekti.

Nisa abla elimden eşyaları alıp odadan çıktı. Bu oda aynı zamanda dinlenme odalarından biriydi. Bu yüzden sedir gibi koltuklar vardı.

Yanlarına giderken Siraç'ın Ali'ye, "Bugün hangi kelimeleri öğrendin, Ali?" diye sorduğunu duydum. Ali'nin konuşma geriliğini gidermek için pedagojik öğreticileri toplu kelime öğretimi yapıyordu. Bu yüzden her gün ne öğrendiyse ya eğitmenlerine ya da yuvada çalışan görevlilere anlatıyordu. Siraç da bu durumu öğrenmiş ya da vesile olmuş olmalıydı ki Ali'ye soruyordu.

Ali başını Siraç'ın göğsüne koyduktan sonra kelimeleri bir bir sıralamaya başladı: "Çeşme, tükenmez kalem, yuvarlak, balon, artist..." Son kelimeye kadar doğru telaffuzu karşısında gülümserken son kelimeyle birlikte duraksadım. Üstelik *artist* kelimesini de tam söyleyememişti. "Artit" olarak telaffuz etmişti.

Siraç benim gibi duraksamadı bile. "Ahmet kim için bunu söyledi?" dedi alaycı bir sesle. Ses tonuna rağmen bakışları ona karşı çok ayrı bir yumuşaklıktaydı. Sanki karşısındaki bir melekti. Kanatlarına bile dokunmaya korkuyordu. Öyle bir huşuyla bakıyordu Ali'ye.

Ses tonundaki şefkate kapılmışken Ali'nin başparmağını Siraç'ın göğsüne bastırdığını fark ettim. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarına vururken Ali'nin, Siraç'ın geniş göğsüne yaslanmış hâli yüreğime öyle bir etki ediyordu ki bu görüntü gözümde saatlerce izlenebilecek bir tablo gibiydi.

Bu tabloyu muzipleştiren ise Ahmet'in işgüzar hâlleriydi. "Sana," dedi Ali yumuşak bir sesle. Siraç'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve eğilip başını şefkatle öptü. Bu anı kaydedip göğsümde saklamak istedim.

"Peki, başka ne diyor benim için?" dedi Siraç dudaklarını Ali'nin başından çekmeden. Hafif hafif sallandığını o an fark ettim. Ali de göğsünde mayışmıştı. Sol eli Siraç'ın göğsündeydi.

Bu hâlleri hoşuma gitse de "Siraç!" diye uyardım onu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Ne fenasın! Çocuğun ağzından laf almaya çalışıyorsun!" dediğimde başını kaldırıp işaret parmağını dudağına bastırdı. Gözlerinde oyunbaz parıltılar ile birlikte sanki onun yaşında olan ruhu, kocaman olmuş yüreğiyle sarılıyordu Ali'ye.

Sonra tekrar Ali'ye doğru eğildi. "Elif'in laluğu," diye bir cevap aldığında dudaklarını birbirine bastırdı gülmemek için. Gamzeleri belirdi. Bu gülüşe ve sözlere kendimi tutamayarak ben de güldüm.

İçim gitmişti bu gülüşe. Fısıltıyla, "Lavuğu," diye düzelttiğimde bana döndü. O an benim için çok özeldi. Güvendiğim kolları arasında sevdiğimiz çocuğu tutuyordu. Sanki gelecekten bir manzaraya bakıyordum. O gelecekte şefkatle ve sarsılmayan bir güvenle çocuklarıyla ilgilenen bir baba görüyordum.

Bana bakarken, "O ne demekmiş peki?" dedi Siraç gülümsemesinin aksine ciddi bir sesle. Tekrar onu uyaracakken bana kısa bir bakış attı ve başını hafifçe sağa sola salladı.

Ali duraksadı bir an. Muhtemelen cevabını bilmiyor diye düşündüm ben de. Nitekim Siraç da bunu düşünmüş olmalıydı ki sakin hareketlerle dinlenme koltuklarından birine oturdu.

Ali ise o oturduktan sonra hiç beklenmedik bir şekilde konuştu. "Anne, baba," diye tutuk bir cevap verdi. Her heceden sonra minik parmağını Siraç'ın göğsüne bastırmıştı. Siraç başını tekrar bana çevirdiğinde ben de ona şoke olmuş bir ifadeyle bakıyordum.

Ahmet muhtemelen bir aileden bahsetmişti Ali'ye. Ailenin anne ve babadan oluştuğunu biliyordu. Ali'den çok daha akıllıydı ve bizi aile olarak, anne ve baba olarak gören de oydu.

Normalde yetim çocuklara bu konuda çok hassas yaklaşılıyordu çünkü duyguları çok kırılgandı. Yanlış bir bağlanma sonucu o küçük kalpleri çok çabuk kırılabilirdi. Yine de bizi sahiplenmişlerdi. Bizi yüreklerinde en özel makamlardan birine koymuşlardı.

Ali'nin normalde hiç uykusu olmamasına rağmen Siraç'ın gömleğini sımsıkı tutup gözlerini yumduğunu gördüğümde çenem titredi. Boğazıma bir yumru oturmuştu. Onun kapalı gözlerinin ardını Siraç'ta gördüm.

Bana baktı ama bana bakan, yaşamayı başarmış sevdiğim adam değildi.

Ali kadar şanslı olamayan çocukluğuydu. O güçlü kollar daha da sıkı sardı Ali'yi. Ağlamamak için gözlerimi kaçırdım çünkü şimdi baktığım görüntü de geçmiştendi.

Sevdiğim adamın gözlerinde solmuş ışığı gördüm. Orada, kapalı kapılar ardında bir adam uzanıp ağzını kapatıyordu. Çığlıklar kulaklarımda değildi, onunla bir olmuş yüreğimden geliyordu. Bana seslendiğinde, bu yüzden sesinin ardında yardım çığlığını duyuyordum.

"Yanıma gel, Gün Işığı," dedi gözlerindeki sessiz çığlıklara inat şefkat dolu bir sesle. Ona baktığımda koltukta oturmuş, sağ göğsüne gözleri kapalı olan Ali'yi yaslamış, beni bekliyordu.

Yankı son buldu, geriye sızısı kaldı.

Sol tarafını bana ayırmıştı.

Hiç düşünmeden yanlarına gittim ve onun benim için açtığı sol kolunun altına girdim. Uzun bir süre o şekilde kaldık. Sessizliğimizi izleyen üstümüze örtülmüş hüzün ve Ali'nin uyuduğunun en büyük belirtisi olan düzenli soluklarıydı. Bu sessizliği bozan ise hiç beklemediğim bir cümleydi.

"Ali'yi yanına almak istediğini biliyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. Yüzündeki ifadeyi çözemiyordum ama ben oldukça şaşkındım. Nasıl anlamıştı? Sormamıştım ama biliyordu. Bir şekilde ne hissettiğimin farkındaydı.

"Eve getirmelerin sıklaştı," diyerek açıkladı. "Onu görmem için daha çok çabaladın. Bunların hepsinin farkındayım ben."

"Peki, neden görmezden geldin?"

Asıl soru buydu. Bunca zamandır madem çabamı görüyordu, neden karşılık vermemişti? Ali'nin saçlarını şefkatle okşarken bana bakmadan konuşmaya devam etti:

"Onun zaten burada bir ailesi var, Gün Işığı. Ali sadece bizi değil, onları da ailesi olarak görüyor."

Bunun ben de farkındaydım ama buradaki hassas çizgiyi koruyarak evlat edinme sürecini en iyi şekilde tamamlayabilirdik.

"Biz aile oluruz, hepimiz oluruz," dedim.

Ali'nin başındaki eli duraksadı. "Ama tek başına bir amaç veremeyiz," dedi. Yüzündeki şefkat yerini kararlılığa bırakmıştı. "Tek başımıza belki

ömrü boyunca yanında olamayız ama burası olur, olacak. Buradaki her çocuk vatanına, milletine hayırlı insanlar olacaklar."

O amacın hayata tutunmaları için yegâne sebep olacağına inanıyordu. "Tıpkı baban gibi," dedi. "Annen gibi."

Özellikle babam ve annemden bahsetmesi onların da aynı şekilde bir geçmişleri olmasından kaynaklıydı. "Ona düşkün olduğunu biliyorum ama burada çok daha iyi koşullarda büyüyecek."

Aksine dair herhangi bir inancı yoktu. "Anne ve babası olmadan," desem de asla kararını değiştirmeyecekti.

Tam bu anlarda Levent Bey'in bana yazdıklarını hatırladım.

Ardında bıraktığında da yaşayabilecek hiçbir şey onu durduramaz, Elif. Seni de bu kategoriden saymamasının tek sebebi sana karşı bağımlı olması.

Onun sesinin ardında sevdiğim adamın cümlesi yankılandı: "Sen onu bırakmazsın," dedi.

Korkularım tam bu anda ayyuka çıkmıştı. "Peki ya sen?"

Söz vermedi, inancı olan neyse onu söyledi. "Gücüm yettiğince."

Farkında değildi ama çarelerimden, umutlarımdan birini elimden alıyordu. Bunu yaparken oldukça sakindi. Ya da farkındaydı. Bunca zamandır her şeyi biliyordu. Tıpkı bu niyetim gibi. Bu yüzden istemesem de kızdım ona. "Ömrün de yetsin," derken kızgınlığım sesime bile yansıdı ama oralı olmadı çünkü biliyordu.

Bana ümit vermeden bu yolu kapatarak kendi intikamına acımasız bir yol açıyordu.

Okuduğum kişisel gelişim kitaplarından birinde çiftler arasında en büyük problemin iletişimsizlikten kaynaklandığına dair bir cümle vardı. O zamanlar bir ilişkim yoktu, gözümün önündeki en büyük örnek ise her şeyi birbiriyle konuşan annem ile babamdı.

Bu yüzden ne demek istediğini anlamamıştım. Şimdi ise anlıyordum. Sustukça nasıl kırgınlıkların arttığını görebiliyordum çünkü birbirimizi anlamak için çaba sarf etmediğimiz sürece bu bir ilişki olmuyordu. Yalnızca tek taraflı bir mücadeleye dönüşüyordu.

Bir şekilde niyetimi öğrenmiş olmasına rağmen önümü kesercesine konuşması bana tam olarak böyle hissettiriyordu.

Kırgın, yalnız, yetersiz.

İşin aksi, düzgün bir ilişki gördüğüm tek kişiden, yani annemden de doğru düzgün tavsiye alamıyordum çünkü benim iyiliğim için benden uzak duruyordu. Derdimi görüntülü konuşarak anlatabilen biri değildim.

Başkasına da sıkıntılarımızdan bahsetmek istemiyordum. Bu yüzden Aslı abla keyfim olmadığını fark etse bile onunla da konuşmadım. Sadece sessizleştim. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam ettim. Siraç geceleri eve geç geliyordu ama mutlaka geliyordu.

Ona da rol yapıyordum, farkındaydı ve bu yüzden seviştiğimiz anlarda sanki patlama noktamı test etmek istercesine sınırları zorluyordu ama tüm o yoğunluk bittiğinde yine aynı hâle geri dönüyordum. Bunun böyle devam etmeyeceğinin farkındaydım. Birbirimize üstü kapalı imalarda bulunarak istemediklerimizi söyleyemezdik ama şimdilik ikimiz de bu oyunu oynuyorduk.

Bir akşam kafamı dağıtmak için sinema odasında film açtım. Buradaki koltuk neredeyse tüm duvarı kaplayacak kadar genişti. Ben de yan oturmuş, dizlerimi de kendime çekmiştim.

Siraç çalışırken benim burada bir sürü film bitirmişliğim vardı ama bu sefer hiçbir şekilde odaklanamıyordum. Ekranda oynayan görüntüleri sanki beynim algılayamıyordu.

Karanlık odanın kapısı açıldığında bu yüzden irkildim ama kapının boyu kadar uzun olan birinin kapıyı açtığını gördüğümde artık gölgesinden bile benimkini tanıdığım için başımı tekrar ekrana çevirdim.

Sessiz adımlarla içeri girdi. Ağırlığıyla birlikte koltuk çökerken sanki tüm dikkatim ekranda gibi rol kesiyordum.

Kendime çektiğim dizlerimi tuttu ve beni kendine doğru çekti. Ona döndüğümde dikkatimi başka bir şeye vermiş olmama tahammül edemediğini gördüm.

Kaşları çatıktı, lacivertleri tüm hislerimi çözmek istercesine üzerime dikilmişti. "Ne izliyorsun?" dedi.

"Bilim kurgu."

Hissizdi sesim. Yüz ifadesi bu tepkisizliğime karşı daha da gerildi. Dizlerimden bacağıma doğru elleri ağır ağır ileri geri giderken, "Yine parazitli bir film mi?" dedi.

Bakışlarımı tekrar ekrana çevirdim. Bilim kurgu ve fantastik kurguları hiç sevmiyordu. Mantığı olmayan hiçbir şeye tahammülü yoktu. "Bu seferki bedende yaşıyor," dedim.

Filmin ismi *Venom*'du. Bence gerçek hayattaki olası yaşam formlarıyla doğru bir bağlantısı vardı ama benimki böyle mantıksızlıklara asla tahammül edemezdi.

"Yaşayamaz," dedi.

Onun tarafından hapsedilmiş dizlerime kollarımı doladım ve çenemi yasladım. "Başta anlaşamıyor olsalar da şimdi gayet iyi durumdalar," dedim, hatta kötüleri birlikte yok edecek kadar iyi anlaşıyorlardı. Üstelik birbirlerine aşk tavsiyesi bile veriyorlardı ama beyefendi belli ki başka bir yere takılmıştı.

"Anlaşamazlar," dedi bu sefer de. Başımı çevirip kısa bir an ona baktığımda ilk defa beni değil de ekranı izlediğini fark ettim. "Bir bedende iki akıl barınamaz."

Tuhaf bir yüz ifadesi vardı. Anlamlandıramadım. "Neden?" diye sordum bu yüzden çünkü ekranı sanki bir şey düşünüyormuş gibi izlemesi dikkatimi çekmişti, sonra bana baktı ve bir daha gözlerimi ondan ayıramadım.

Öyle yoğun bakıyordu ki sanki bir savaş vardı lacivertlerinde. O savaşın çığlıklarını, kayıplarını ama en çok da ona verdiği zararı görür gibi oldum.

"Kızgın mısın bana?" diye sorduğunda aslında şu an bu konuşma için hazır olmasam da cevap vermek istedim. Çünkü o çığlıkları susturmaya ihtiyacım vardı. İçinde verdiği mücadele her neyse ona yardım etmek istiyordum. Zaten bunca zamandır bu kadar çırpınmamın sebebi de tam olarak buydu.

O kumandayı alıp filmi durdururken, "Hayır," dedim sakin bir şekilde. "Sadece niyetimi nasıl öğrendiğini merak ediyorum."

Bana bakarken hafifçe gülümsedi. Eğildi dizime sardığım kolumu öptü ama konuyu o açsa da cevap vermedi. "Aklımı mı okuyorsun?" dedim.

Sadece baktı ama bu öylesine sustuğu bir bakış değildi. Sanki ifşa edeceği şey onun aynı zamanda en büyük eğlencesi gibiydi. Olduğum yerde dikleştim. "O bakış ne öyle?" dedim.

Bakışlarını donuk ekrana doğru çevirdi. "Sen söylüyorsun," dedi.

"Nasıl söylüyorum?"

Kafam iyice karışmaya başlamıştı. Nasıl söylüyor olabilirdim? Hiçbir şekilde konuşmuyorduk. Zihnimi okumadığı sürece bilemezdi. Yüz ifademi bile bir yere kadar okuyabilirdi.

Zaten o geldiğinde çoğu zaman uyumuş oluyordum. Uykumda da konuşmadığımıza göre nasıl bilecekti?

Düşünceler birbirini kovalarken son düşüncemde takılı kaldım çünkü bir anda aklımda bir anı canlandı. Babam eve gelmişti, sabah yeni uyanmışım. Annemle tartışıyorlardı. Annem aşağı indiğimde, "Sen mi söyledin babana?" demişti. Neyi söylediğimi bile bilmiyordum, bu yüzden direkt "Hayır," demiştim.

Konu önceki gün yaşanan olaysa bir adam pazardayken bizi takip ediyordu ve anneme yaklaşıp konuşmak istiyordu. Annem onu kovalıyordu ama adam gitmiyordu. Ta ki polisle tehdit edilinceye kadar.

Annemin sıkı sıkı tembihlemesiyle babama söylemiyorduk ama sabah babam öğrenmişti, anneme söylemedi diye kızıyordu.

O gün kavga ederken babam asla nereden öğrendiğini söylememişti ama araları düzeldikten sonra annem sıkıştırınca yumurtlamıştı.

Başımı okşarken, "Benim de muhbirim burada. Uyanıkken sessiz ama uyurken bülbül gibi konuşuyor," demişti.

Çocukken uyurgezerliğim yüzünden ailemin sıkıntı çektiğini biliyordum. Bana *Nrem Uyku Bozukluğu*[5] teşhisi konulmuştu.

Her türlü tetkik yapılsa da genetik yatkınlığın olma ihtimali hariç hiçbir şey bulamamışlardı. Üstelik uyurgezerliğim sadece odamın sınırlarındaydı. Babamın anlattığına göre yataktan kalkıp bebeklerimin yanma gidiyor, onlarla gözüm kapalı oynarken tekrar uyuyordum.

Buna kendim tanık olsam ödüm kopardı muhtemelen ama babam hep gülerek anlatıyordu. Üstelik yaşım ilerledikçe uyurgezerliğim de tamamen yok olmuştu. Daha sonra araştırdığımda bu tür uyku bozukluğu olan insanların bilinçli bir şekilde uyurken sorulara cevap verme ihtimali olduğunu da öğrenmiştim.

Benim canım babam da bu hastalığımı zararlı olarak görmediği yetmiyormuş gibi bir de kendi çıkarına kullanmıştı.

Böylece evde ikimizin de babama anlatmadığımız her olayı nasıl bildiğini öğrenmiş olmuştuk. Bu olayda da kabak benim başıma patlamıştı.

Annem hiçbir sırrını bana anlatmamaya başlamıştı, zaten sonrasında da babamı kaybetmiştik. Annemin de beni uykuda konuşturacağı bir mesele kalmamıştı ama kocam için bu durum geçerli değildi.

Sağlık taramalarımı bildiği için muhtemelen baştan beri durumdan haberdardı ve çok zeki olan bu adam, elbette bu meseleyi de kullanacaktı.

---

[5] NREM Uyku Bozukluğu, uykunun Non-REM (Hızlı Göz Hareketi Olmayan) evresinde ortaya çıkan ve kişinin bilinçsizce hareket etmesine, konuşmasına veya belirli davranışlar sergilemesine neden olan bir uyku bozukluğudur. Bu tür bozukluklar genellikle uyku-uyanıklık geçişlerinde meydana gelir ve kişi olanları hatırlamaz.

"Bir dakika, bir dakika!" dedim sanki *bunu yapmamış ol* der gibi. Dönüp bana baktı. "Ben hâlâ uykumda konuşuyor muyum?" Sesini çıkarmadı. "Sakın bana beni konuşturduğunu söyleme!"

Söylemedi ama söylemesine gerek de yoktu, zaten her şey ayan beyan ortadaydı. Bildiğim her şey o an film şeridi gibi gözümün önünde canlandı. Geri çekilip ayaklarımı ondan kurtarmaya çalıştım. "Bu haksızlık ama! Ben senin aklını okuyabiliyor muyum?" dedim elini itmeye çalışırken.

Kızgın olmam umurunda bile değildi. Sakin bir şekilde öfkelenmemi izledi çünkü bu hastalığıma müdahale etmeme imkân yoktu. O da bunu biliyordu. "Gerek yok," derken rahatlığı da bu yüzdendi. "Fikrim de zikrim de sensin zaten."

Durdum. Yoksa kavga edecek ve neyi öğrendiğini öğrenemeyecektim. Ama hâlâ beni bu şekilde konuşturduğuna inanamıyordum. "Bu şekilde mi öğrendin?" dedim.

Başını usulca salladı. Sonra ayak bileklerimi iki eliyle kavrayıp kendi dizlerinin üstünden geçirdi ve beni kendine tamamen kilitledi. Kaçmama asla izin vermeyecekti. "Başka ne öğrendin?" dedim.

Bana bakarken ilk defa rolleri değiştirmiş gibiydik. Kızgın olan bendim, o ise şefkatle bakan taraftı. "Çocuk istiyorsun," dedi.

O da karşılığında kızgın olsaydı belki şu an kavga ediyor olurduk ama böyle şefkatle, sanki kıyamıyormuşçasına bakınca bütün gardım yıkılıyordu.

"Peki ya sebebi?" derken göğsümde ağır ağır bir yangın başladı.

"Gitmemden korkuyorsun."

Biliyordu, bu zamana kadarki bütün korkularımın farkındaydı. Yine de kabul etmeyecekti. "Bir çocuk sadece bu sebepten dünyaya gelmemeli," dedi. "Bana kalsa böyle kötü bir dünyaya asla bir çocuk getirmezdim."

Kararlılığın sebebi ben değildim, biz değildik. Geçmişte yaşadıkları ve sonrasında gördükleriydi. Yüzündeki o acı ifade bana kriz geçirdiğinde gördüğüm o yaralı çocuğu hatırlattı. Sarmak istedim, tam şu anda onu göğsüme bastırıp susmak istedim ama yapamazdım. Elbette ona hak veriyordum ama madem sakladıklarım ortaya çıkmıştı, o zaman benim de kendimi anlatmaya ihtiyacım vardı.

"Tek sebebim bu değil," dedim.

"Ne peki?" Başımı koltuğa yaslayıp onu izlemeye başladım.

"Anlatırsam düşünecek misin?" dedim. "Bizden bir parçayı dünyaya getirmemi kabul edecek misin?"

Madem bütün kartları açık oynuyorduk, isteğimi saklamama lüzum yoktu. Ali'yi evlat edinmeyi de istiyordum, bir çocuk sahibi olmayı da. Bu istek zaman geçtikçe, ben düşündükçe daha da çok artmıştı. Bir mantığı da yoktu üstelik.

"Gençsin, Elif. Daha önünde kocaman bir eğitim hayatı var," diyerek neredeyse beni azarlarcasına konuşurken oldukça haklıydı ama bu sadece mantık meselesi değildi.

"Biliyorum," dedim ama niyetimi açıkça belirttiğimde yine bir an kapattı kendisini.

Olurdu ya, bazı insanlar sadece düşüncelerinizi teyit etmek için sizinle konuşurlardı. Kendilerini haklı çıkardıkları anda ise neden böyle düşündüğünüzü anlamak için asla uğraşmazlardı. Şu an yaşadığım tam olarak buydu. İsteğimi bir de bilinçli olarak benden duyunca buraya benimle konuşmak için gelmediğini de anladım.

Dudaklarım hayal kırıklığıyla yukarı doğru kıvrıldı. "Çoktan karar vermişsin bile," dedim. "Sanırım dinlemeyeceksin beni."

"Dinliyorum."

Soğuktu, hissizdi. Dudaklarımdan gerçeği bir daha duyunca kapatmıştı yine kendisini. Başımı sağa sola sallarken sözlerine inanmadığımı gösteriyordum.

"Bir şey değişmeyecek."

Ayağa kalkmaya çalıştım, izin vermedi. Dizlerim ikimizin arasında kalırken bana doğru eğildi. Yüzümü ellerinin arasına alırken kaçmam sanki onu tetiklemiş gibiydi.

"Senin bendeki etkinden haberin yok," dedi beni de kendini de sarsarcasına. "Tüm planlarımı altüst etmişsin, burada hâlâ etkin olmadığını iddia ediyorsun."

Bana kızgın olan tarafını görüyordum ilk defa.

"Dinliyorum diyorsam dinliyorumdur!" İlk defa bu kadar öfkeli bir şekilde konuşuyordu benimle. "Tek sözüne kul köle olurum, biliyorsun." Ağlamamak için tüm irademi kullandım. "Biliyorsun ama kanadı kırık serçe gibi dolanıyorsun etrafta."

Bir kere daha sarstı beni. "Ne uğruna?" dedi. "Benim karım ne için bu kadar üzülüyor? Neden bu kadar takıldı bu meseleye?"

Kendi açısından da haklıydı. Birdenbire bebek meselesini ortaya çıkarmıştım. Ali'yi biliyor olsa da bebek istediğimi yeni öğrenmiş olmalıydı. Yoksa daha önceki tavırlarından da anlaşılırdı.

Bu yüzden tekrar durmak zorunda kaldım. Ruh hâlimin bu denli dalgalanmasından hoşnut değildim ama o kadar çok kendi kendime bırakılıyordum ki, artık bu düşüncelerden kafayı yemek üzereydim.

"Sakince konuşmama izin ver, yoksa ağlarım," dedim. Konuşurken sesim titredi. "Ağlamak istemiyorum, ben kendimi anlatmak istiyorum."

Başparmakları yanaklarımı okşadı. Yüzündeki kızgınlık ağır ağır yok oldu. Kıyamıyordu, biliyordum. Bunu sadece bakışlarında değil, her zerresinde görebiliyordum.

Bundan güç aldım. "Geçen gün seni zorlarken bunun anlık bir içgüdü olduğunu bilmeni istiyorum öncelikle. Bilerek yapmadım."

Elleri usulca yüzümden uzaklaştı. Bana alan verdiği anda bakışlarımı ondan kaçırdım. "Sadece... Bilmiyorum."

Bilmediğim hissettiklerimdi. Yoksa karar vermiştim.

"İhtiyacım var. Buna, bize!" dedim. Dönüp ona baktığımda görmek istediğim serseri bir mayın, uçurum kenarında bir adam olmamalıydı. "Sana ait bir parçaya."

Sadece ona ait bir parça değildi. Onunla birlikte kurduğum yuvaya ihtiyacım vardı.

"Babamı kaybetmeden önce bir zamanlar ben de aile kurmak isteyen genç bir kızdım. O kızı kayıplarımla birlikte kaybettim." O kız babası şehitliğe götürülürken onunla birlikte gitmiş, o mezara onunla birlikte girmişti.

"Şimdi seninle birlikte bulmuşken elbette ki kaybetmekten korkuyorum."

Korkuyorum derken sesim titredi ve ağlamaya başladım. Karşımdaki adam da benimle birlikte acı çekti ama ilk defa müdahale etmedi.

Dinledi. Babamdan bahsedilince saklamadı acısını.

Yüzüme düşen gözyaşını silerken, "Aceleci diyebilirsin," dedim. "Kesin *önceliğin kariyerin olmalı* dersin ama kendi yuvamı kurmadan hiçbirine karar veremiyorum."

Kendi kendime yaptığım çıkarımlardan birisi de buydu. Ne kadar burada, güvenli bir ortamda yaşasak da bir türlü kendi geleceğime odaklanamıyordum. Bunun sebebi ise sürekli diken üstünde yaşıyor olmamdı.

"Zaten bu zamana kadar karar verememin tek sebebi de buydu."

Elbette başka sebepleri de vardı ama biri buydu.

"Annemle bir aile olsak da yuvamız paramparça olmuştu ve ben kendimi hiçbir şekilde güvende hissetmiyordum. Bunun sebebinin bir gün onun da gitmesinden korkmam olduğunu fark ettim."

Bunu fark ettiğim gün de ağlamıştım. Babam gidince sadece hayatım değil, bütün hayallerim mahvolmuştu sanki ve yüreğime öyle bir korku düşmüştü ki, bütün sevdiklerimi kaybetmekten korkar olmuştum.

"O yuva güvende değildi. O yuva sağlam bir temele oturmamıştı."

O yuva öksüzdü. Benim için hâlâ öyleydi. Kendi yuvamı kurarken aynı şeyi hissetmek istemiyordum.

İç çekerken sustum. Masada duran peçetelerden alırken beni sessizce izledi.

Ne düşünüyordu, bilmiyordum ama yüzündeki o gergin ve acı dolu ifade değişmemişti. Burnumu sildikten sonra başımı tekrar koltuğa yaslayıp onu izledim.

Olumsuz konuşacağını biliyordum ama yine de, "Bir çocukla sağlam bir temel oluşmaz, Elif," derken sanki beni kırmaktan korkuyormuşçasına sesi nazikti.

Aynı zamanda çocuklara karşı hassasiyeti de tam bu noktada aramızda duruyordu. Ben de biliyordum, ben de farkındaydım bu durumun.

"Yuvayı kuracak olan benim," dedim. "Bırak da nasıl sağlam olacağına ben karar vereyim."

Elbette endişelerim vardı ama aynı zamanda kendimi bir anne olarak hayal ettiğimde o tabloda karşımdaki adam tam olarak bir babaydı.

Başka türlüsüne asla ihtimal vermiyordum fakat tek mesele bu değildi. Tıpkı tek sebebin bu olmadığı gibi. "Sözüm yeterli bir teminat değil mi?" derken aslında tam olarak sıkıştığım nokta da buydu.

Haklıydı, bana yangından sonra bir söz vermişti ve şu zamana kadar da o sözü bozmamıştı. O sözle birlikte bir daha da hiç onun ağzından *ölüm* kelimesini duymamıştım ama bilmediği bir şey vardı.

O ölümden bahsetmiyor olabilirdi ama onu bu zamana kadar korumaya çalışan Levent Bey kadar babam, Demir ve krizlerini bilen herkes hep onun için korkmuştu.

Bu güruha ben de dâhildim. "Öyle olmasa şu an burada olmazdım," dedim. O bana bu teminatı vermeseydi ne yapıp eder giderdim çünkü birinin daha benden gitmesini kaldıracak güçte değildim.

Gitmek kelimesini duyunca yüzünde ilk defa öfkeli bir ifade belirdi ama şu an bu kadar kendimi açmışken kavga etmek istemiyordum. Ona doğru eğildim.

Dokunmadım çünkü bunun bu sefer bir manipülasyon olmasını istemiyordum. Beni anlamalıydı, konuşup tartışmalıydık.

Çenemi dizlerime yasladım. "O sözün haricinde hiçbir şey de istemedim zaten," dedim. "Kalbini kazandığım günden beri dünyanın en şanslı kadınıyım ama bir yuva kurmaya ihtiyacım var."

Bunun sadece evlilikten ibaret olmadığını anlamıyor olabilirdi. Aile, onun için içi boş bir kavramdı. Beni dinlerken gergin yüz ifadesinden bile bunu anlayabiliyordum.

Bana bakarken isteğimi kabullenemediğini de görebiliyordum. Önüme doğru düşen bir saç tutamını yavaşça kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Lütfen!" dedim ona bakmaya devam ederken.

Bir cevaba ihtiyacım vardı. "Bunu şansa bırakamayız," dedi. "Çok tehlikeli bir dönemdeyiz."

Benim de düşündüğüm her olumsuz koşulu önüme sunarken ona antitez üretemiyordum çünkü haklıydı, ben de başta böyle düşünüyordum.

"Ayrıca hiçbir çocuk bir sebep için doğmamalı."

Çocuk kelimesini geçirdiğinde bile kaşları çatılıyordu. Onun nezdinde en hassas konu buydu. Hak veriyordum ama benim tarafımdan da bakması için onu zorlamaya devam ettim. "Planlı her çocuk aile olmaya hazır olmanın sebebiyle doğuyor. Bu da bir sebep değil mi?"

Bana başını eğip *ben ne söylüyorum, sen ne söylüyorsun* dercesine baktı. Bu yüzden konu bizim için dönüm noktası olsa da güldüm.

Gülümsediğim anda lacivertlerinin gölgesi dudaklarıma düştü. "Gönüllüsü değilim," dedi.

Gülümsemem soldu. *En azından konuşuyor,* diyerek teselli ettim kendimi. Gözleri tekrar gözlerime değdiğinde ise yumuşadığını fark ettim. "Görüyorum ki karım da mantığını yitirebiliyormuş."

Evet, yitirebiliyordum çünkü korkuyordum. Bu da onu kendime bağlamak için her yolu deneyebilirmişim gibi hissettiriyordu. Bu yolda çocuk bir araç olmamalıydı ama bunun için de kendimi dinlemiştim. Başa çıkabilirdim, hatta daha farklı, daha iyi bir Elif olacakmışım gibi hissediyordum.

"İstediğimin tam manasıyla mantıklı olmadığının ben de farkındayım. Şöyle düşün, seninle evlenmem de mantıklı bir seçenek değildi ama bak, buradayız."

Bizi işaret ederken geldiğimiz noktaya kolay ulaşmadığımızı ikimiz de biliyorduk. Bir çift olmamız bile çok uzun sürmüştü. Üstelik anlaşmamız da çok zordu.

İkimiz de inatçıydık.

Yine de şu an en sakin konuşmamızı yapıyorduk. Artık ağlamıyordum, hatta oturup bunları onunla konuştuğum için sonunda kalbimdeki o sıkıntı hafifliyormuş gibi hissediyordum.

O da yumuşamıştı. "Başka bir tercihin yoktu," derken şu an yaptığımız sadece sıradan bir çift gibi konuşmaktı.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Sana da aynı dayatmayı yapmamı ister misin?" dedim.

Uzanıp burnumu iki parmağının arasında sıkıştırdı. "Önce üniversiteyi bitirmeye ne dersin?" dedi. "Tercih süreci yarın başlıyor ama senden ses çıkmadı."

Burnumu kurtarmaya çalışırken elini tuttum, o da kısa bir süre içinde bıraktı ama yüzümden de elini çekmedi. Ben ise memnuniyetsiz bir şekilde dudak büktüm.

"Tek puanla ne yapacağım?" dedim. Bu konuda hevesim yoktu. İkinci sınavım iptal olmuştu ve bu yüzden seçeneklerim oldukça kısıtlıydı ama karşımdaki adam için bu geçerli değildi.

"İstersen özel üniversitede okuyacaksın," dedi.

Omuz silktim. Hiçbir zaman özel okul seven biri olmamıştım. "Kendi emeğimle olsun istiyorum," dedim.

Tek gamzesinin gözükeceği şekilde yan yan güldü. "Hayır," dedi uğraşırcasına. "Sen çocuk yapmak istiyorsun."

Elimi uzatıp göğsüne vurdum ama beyefendi benimle uğraşmaya devam ediyordu. "Yapım sürecine de gayet katılıyorum," dedi bu yüzden bir de pişkin pişkin. "Peki, doğunca nasıl hem okuyup hem de büyüteceksin?"

Sanki çocuğu yaparken birlikteymişiz de çocuktan sonra yalnız kalacakmışım gibi konuştuğu için ona bir tane daha yapıştırmak istedim.

"Birlikte büyüteceğiz," dedim her kelimeyi tek tek vurgulayarak. "Ailemden yardım edecek insanlar da var. Bakıcımız da olur."

Düşününce bile içimin ısındığı bir görüntüydü bu ve karşımdan ilk defa şaşırtıcı bir tepki geldi. Birden öfkelendi ve sanki gerçekten böyle bir ihtimal varmışçasına, "Ben çocuğumu öyle herkese emanet etmem," dedi.

O kadar sahici bir tepkiydi ki kısa bir an önce ağlıyorken birden gülmeye başladım. Sarılasım, öpesim, koklayasım ama en çok da göğüs kafesimde saklayasım geldi.

Ben gülerken verdiği tepkiyi fark etti. "Gülme, Gün Işığı!" dedi huysuzlanarak. Farkında değildi ama bu ihtimali düşünmemiş olsaydı böyle bir cümle kurmazdı.

Bu yüzden ona doğru eğildim. "Ama düşünsene, elin kadar bir şey şurana yaslanacak." Elimi göğsüne yasladım. "Minnacık olacak." Hayali bile çok güzeldi. "Gözleri senden, gamzesi senden..."

Gözümün önünde canlanan görüntü sanki gerçek gibiydi. Ümitlenmeyeyim diye kendisini sert tutmaya çalışıyordu ama bu yine de, "Senden hiçbir şey almayacak mı?" demesine engel olmadı.

"Kombinasyonu Allah'a bırakıyoruz ama benim tercihim bu yönde."

En büyük zafiyeti çocuklar olan bu adam, karşımda bir baba gibi yumuşadı. Ali haricinde ilk defa onu bu yüz ifadesiyle görüyordum. Haklılardı, çocuklar en büyük zaafiydı ve bu hassasiyete sahipken insan nasıl bir baba olacağını merak etmeden duramıyordu.

Kendini hızla toparladı. "Bu konuşmayı yapmamız için çok erken," dedi ama yumuşadığının kendisi de farkındaydı.

Bu yüzden sınırları zorlamaya devam ettim. "Burada bir *ama* varmış gibi hissettim."

Başını eğip o otoriter ifadesiyle, "Şansını zorlama," dese de ben bu numaralara çoktan bağışıklık kazanmıştım.

"Sen de beni muallakta bırakma!" dedim karşılık olarak. "Ne yapayım, kararlı olduğumu göstermek için *senden çocuğum olsun istiyorum* diye şarkı söyleyip serenat mı yapayım?"

Güldü. Kolay kolay göremediğim, gözlerinin kısıldığı, gamzelerinin derince çöktüğü bir gülüştü bu. Bu gülüşe ömrümü verirdim.

Eğer hafızamda bir kayıt tuşu olsaydı tam bu anı bin kere kaydetmesini isterdim.

Eğer temasın da bir manipülasyon olduğunu düşünmeseydim şu an onu öperdim çünkü güldüğünde o kadar yakışıklı oluyordu ki insanın her şeyi bırakıp bir sanat eserini inceler gibi onu inceleyesi geliyordu. Ben de izledim. O gülüşü tüm dünyammış gibi izlemeye devam ettim. Sessiz kaldım ki asla bitmesin ama bana bakarken gülüşü ağır ağır bir tebessüme döndü.

Yüzümü tekrar avuçlarının arasına alıp sanki tek doğrusu buymuşçasına, "Seninle evlendiğim gün dünyanın en şanslı adamı ben oldum," dedi. "Şayet benden bir parça taşırsan kâinatın en şanslı adamı ben olurum."

Söylediği sözlerine inancı vardı. Bunu o güzelim lacivertlerinde, sözlerinin tesirinde gördüm ve bu yüzden o kadar mutlu oldum ki tekrar ümitlenmeye başladım.

"İyi bir baba da olursun," dedim. Hayalimde bile mükemmeldi.

Yine de tık etti sanki bir şey, gülüşü anında solarken geri çekildi. "Olur muyum?" dedi sanki bazı gerçekleri bana hatırlatmak istercesine. "Gördün."

Görmüştüm. Gazabını, öfkesini ama en çok kriz geçiren hâllerini. İşte, tam olarak bu yüzden büyük bir inancım vardı çünkü aynı zamanda çocuklara olan yaklaşımına da defalarca şahit olmuştum. Karşısında hangi çocuk olursa olsun, sanki kırılacak bir şeymiş gibi büyük bir hassasiyetle yaklaşıyordu.

"Gördüm," diyerek onu onayladım. "Gördüklerim sadece iyi bir baba olacağına dair inancımı artırdı."

Bu cevabıma, hatta tepkime inanamıyormuş gibi baktı ama gerçekti. Zor bir adam olabilirdi, yaralıydı da aynı zamanda ama asla merhametsiz değildi. Üstelik bu merhamet çocukların yanında çok farklı bir seviyeye ulaşıyordu.

Eğer çocuklara ilgisi olmasaydı tereddüt ederdim ama aksine, bir ortama girildiğinde eğer bir çocuk varsa gözleri mutlaka ona değiyordu. Sanki iyi olup olmadığını kontrol etmek istercesine hemen çevresine bakıyordu.

İşte, bu yüzden ondan iyi bir baba olacağına dair inancım tamdı.

Bu inancımla baktım ona. Bir süre sessiz kalsa da beklemeye devam ettim. Bu cevap şimdi gelmese de ümidimi koruyacaktım çünkü beni anladığı belliydi fakat bu düşündüğümden de hızlı oldu.

Sonunda düşünceleri arasından sıyrılıp bana cevap verirken aklında bir rota canlandığı belliydi. "Ayda iki kere korunmasız birlikte olacağız," dediğinde şaşkın bir şekilde baktım ona.

Sanki yüreğim bir an durdu, sonra hissettiğim heyecanla iki kat hızlanmaya başladı. Ardını aramamam, kabullenmem gerekiyordu ama sormadan edemedim. "Karar vermende ne etkili oldu?"

Bir an cevap vermeyecek sandım çünkü her cevap onun için zafiyetti ama sonra pes etti.

İç çektikten sonra, "Senden iznin olmadan aldığım birçok şey var. Bunların hiçbirinden de pişman değilim," dedi. Karar verdiği yolda ne kadar acımasız olabileceğini gösterircesine baktı bana. "Ama sana bu fırsatı hiç vermediğimi fark ettim. Asla eşit şartlarda savaşma fırsatın olmadı."

Verdiğim mücadeleyi görmüştü. Bunca konuşmanın arasında bana en çok dokunan cümle bu oldu. Hâlâ duyguları tam manasıyla analiz edemiyor olabilirdi ama beni anlamak için çaba gösteriyordu.

Bu yüzden ağlamasam da boğazıma sanki aylardır verdiğim mücadelenin düğümü oturdu. Eğildi, dizime yasladığım kolumu tekrar öptü. "Madem

kendi savaşını bu şekilde vermek istiyorsun ve tüm sorumlulukları almaya hazırsın. Ben kimim ki karımın isteklerini görmezden geleyim?"

Sanki bedenimde aylardır taşıdığım o yük birden yok oldu. Bu öyle bir hisli ki, göğüs kafesime bir dolu mutluluk balonu bırakmışlar gibiydi.

Kendime verdiğim o temas sözünü bozdum. Kollarına öyle bir atıldım ki koltukta geriye doğru kaydı ama umurumda değildi. Yüzünün her tarafına öpücükler kondurdum.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diyordum her öpücükten sonra. Yüzünde hafif bir gülümseme ve büyük bir huşuyla birlikte gözleri kapalıydı.

Teşekkürümü kabul etti, dudaklarını öperken saçlarımı tuttu ve öpücüğümü derinleştirdi. Sanki bu zamana kadar ikimiz de yüzeyin altında çırpınıyorduk. Dudaklarımızın birbirine kenetlendiği o anda birlikte nefes alır olduk.

Geri çekildiğinde verdiği karardan çok da memnun olmadığını biliyordum. Gidebilirdi, kızabilirdi, hatta beni çok daha fazla uğraştırabilirdi ama anlamaya çalışarak bana dünyaları vermişti.

"Peki, neden ayda iki defa?" dedim deli gibi gülmek isterken.

Aslında sebepler pek de umurumda değildi. Sadece onu konuşturmak istiyordum. "Hamile kalma ihtimalinin yüzde yirmiden fazla olması şimdilik işime gelen bir durum değil," dedi.

Ensesindeki saçları onunla uğraşmak istercesine çekiştirdim. "Bunu da planlayamazsın."

Öyle mi dercesine baktı bana. "Planlarım!" dedi. Hatta daha fazlasını bile yapabilirdi.

Bunu test edercesine, "İstersen yumurtlamamın en düşük olduğu anlara denk getir," dedim. Tam olarak tahmin ettiğim cevabı verdi.

"Ovulasyon dönemini bilmediğimi sana düşündüren ne, benim güzel karım?"

14
SONUÇ

En iyi muhbirinin karısı olduğu bir sistemde Siraç her daim kazananlardan olacağını biliyordu. Bu yüzden korunmasız seviştikleri o ilk gece uyuyana kadar karısını beklemiş ve her zaman olduğu gibi onu konuşturmak için adını seslenmesi yeterli gelmişti.

Elif'in uykusunda konuşması onun en büyük avantajıydı.

"Gün Işığı!"

Göğsünde yatıyordu. O kıyamadığı saçlarını yana doğru itti. Ayın bile kıskandığı güzel yüzü ortaya çıktığında ise her zamanki gibi onu huşuyla izledi. Bu güzellik onundu. Her şeyiyle ona aitti.

"Hmm?" diye mırıldandı güzel karısı.

"Neden çocuğumuz olsun istiyorsun?"

Baştan itibaren Ali'yle ilgili amacını biliyordu. Onu evlat edinmek istediğini de onu konuşturduğunda öğrenmişti ama bu farklıydı.

Bacaklarını beline doladığında, içinde kalsın diye mücadele verirken çaresizliğini görmüştü Siraç. Bu çaresizliğin belli ki başka bir amacı vardı.

Karısı bir an sessiz kaldı. Siraç bunu cevap vermeyeceğine yordu ama sonra göğsünde hissettiği ıslaklıkla birlikte, "Aile olacağız," cümlesini duymak onu hem telaşlandırdı hem de korkuttu.

Bir an uyandığını sandı ve yüzünü kendine doğru çevirdi. "Neden ağlıyorsun?" dedi ama Elif'in gözleri kapalıydı. Kirpikleri yaşlarla ıslanmıştı.

"Korkuyorum." Cümlesi neredeyse duyulamayacak kadar minik bir fısıltıydı. Yüzüne bu kadar odaklanmasa duymazdı Siraç.

Onu anlamak için bu kadar çabalamasa fark etmezdi.

"Neden?" dedi yüzünü nazikçe bırakırken. Elif tekrar göğsüne sığındı. Normalde bırakmazdı. Karısının ağlaması kadar onu kahreden başka bir görüntü yoktu. O ağladığı anda delirecekmiş gibi hissediyordu ama cevaplara ihtiyacı vardı. Bu yüzden uyandırmak yerine cevapları tercih etti.

Kısa bir an sessizlik oldu. Siraç tekrar aynı soruyu sorduğunda bu sefer aldığı cevap karısının en büyük korkusuydu. "Ya gidersen?" dedi Elif. "Sensiz nasıl yaşarım?"

Sevdiği adamı kaybetmekten korktuğunu belli edercesine Siraç'ın bedenine daha sıkı sarıldı. Siraç ise bu cümleyle birlikte beyninden vurulmuşa döndü.

Elif'in korkuları vardı. Elif bu korkuyla birlikte büyük bir güvensizlikle yaşıyordu ve sonuç olarak bu yolu seçmişti.

Saçlarını okşarken ölü sandığı kalbi sızladı genç adamın. "Asıl ben sensiz nasıl yaşarım?" dedi.

Öptü güzel karısının saçlarını. "Ömrüm!" dedi o ömrü yaşamaya devam etmesine sebep olan tek kişiye sarılırken. "Kalbim!"

Elif bu şefkate karşılık sanki bilinçaltındaki bütün korkular tetiklenmiş gibi tekrar ağlamaya başladı. O kadar acı bir sesle, sanki bir âğıt yakarcasına, "Gitme!" dedi ki hem uyurken kendisini hem de uyanıkken sevdiği adamı yaktı.

Yalnız bırakıldığı her an sanki bu korkularını beslemişti. Bu korku babasından yadigârdı ama şimdi ona sarılırken ve uyurken bile gözyaşları sanki tüm bedenini ele geçirmiş gibiydi.

Onu anlıyordu. Sevdiği kadın onu tahmin ettiğinden çok daha fazla tanıyordu. Öfkesini veya kontrolünü kaybettiği herhangi bir anda o bile sonunu göremiyorken korkmakta çok haklıydı.

Üstelik Elif'in hâlâ hakkında bilmedikleri vardı. Bu yüzden "gitmem" diyemedi. "Gidemem," dedi.

"Ya yetmezsem..."

Kendini yetersiz, hatta kirli gören bu adamdı.

"Ah bir bilsen..."

"Ya eksiksem..."

Bu adam asıl onsuz noksandı.

"Ah bir görsen..."

İkisi de farkında olmasa da birbirinin yansıması olan korkulara sahiplerdi ama Siraç ilk defa bu korkulardan haberdar oluyordu. Bu zamana kadar uykusunda konuşturduğunda hiç bu konudan bahsetmemişti.

Karısının korkularından haberdar olmaması ona göre tam bir ahmaklıktı. Elif onsuz mücadele vermişti. Bunca zamandır kendisini yıpratıp duruyordu. Bilseydi onda da aynı savaşlar vardı, iki eli kanda da olsa bu savaşı durdurmak için elinden geleni yapardı.

Defalarca alnından, saçlarından öptü. "Seni koyduğum yer zavallı." Kastettiği kalbiydi. "O kadar hak etmiyorum ki seni!"

Elif uykusunda bile inkâr etti onu. "O kadar seviyorum ki seni!" dedi.

Aralarındaki tek gerçek buydu. "O kadar seviyorum ki seni!"

O gerçek sevgi onların kurtarıcısı olacaktı.

Fırtına sonrası sessizlik dönemine girdiğimizi hissediyordum. Siraç'la konuşmamızdan sonra elbette her şey çözülmüş değildi ama kendime dair büyük gelişmeler vardı.

Bir kere umudum artmıştı. Onunla konuşarak bir uzlaşmaya varmış olmak ilk defa kendimi tam manasıyla eş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Bu eşliğin sadece ona çocuk vermekle olmayacağının farkındaydım. Kendi hayat gayelerimi de tamamlamam gerekiyordu ama bu anlarda benim arzum tam olarak güven alanımı oluşturmaktı.

İlk defa kendi sınırlarımı çizmiş gibi hissediyordum. Bu şekilde her şeyin tadı bile farklılaşmıştı. Kaybetme korkum azaldığında ve çocuk meselesi de dâhil her şeyi akışa bıraktığımda olaylara çok daha farklı bir bakış açısıyla bakmaya başladım.

Savunma dersleri, siber güvenlik dersleri, kendimi geliştirdiğim psikoloji kitapları bile ayrı bir zevk veriyordu.

Hatta Siraç'la oturup tercih yaparken bile o puanla kısıtlı imkânım olsa da kendim için bir adım atmış oldum. Ona göre özel üniversiteleri de yazmalıydım ama bu konuda kendimi kanıtlamaya ihtiyacım vardı.

Hırslı bir öğrenciydim ve o sınavda kendimi kanıtlamak istiyordum. Bu yüzden tercihlerimi en azından öncesinde kendimi deneyebileceğim şekilde yaptım. Zaten seçeneklerim sınırlıydı. Amacım aynı zamanda kaos ile çevrelenen hayatıma normal bir rutin eklemekti. Bu şekilde sosyal becerilerimi de belki daha fazla artırırdım çünkü konuştuğum insanlar sınırlıydı. Üstelik Eylül de bu tayfadan ayrılmıştı, yalnızca telefonla görüşüyorduk. Demir'le köşe kapmaca oynuyorlardı. Demir her gün kapısında yatıyor, bazen de eve girmeyi başarıyordu ama Eylül asla onu affetmiyordu çünkü ona çok fazla haksızlık yapılmıştı.

Önce hazmetmesi gerektiğini söylüyordu. Onu anlıyordum, saygı da duyuyordum ama Demir'in sabrının sınırda olduğunu da hissediyordum. Evliliğe rızası olmasını istiyordu ama çok yakın bir vakitte onu da imamı alıp gelmiş, Eylül'ü de kolundan zorla sürüklemiş hâlde bulabilirdik.

Bu ailenin erkeklerinde bu şekilde tuhaflıklar mevcuttu. Tıpkı kocamın ayda iki kez korunmasız birlikte olma kuralı gibi. O kadar dikkatliydi ki bir daha asla kendine kontrolünü kaybetme fırsatı vermedi.

Ben de zaten zorlama derdinde değildim. Sadece olabildiğince normal bir çift olarak günlerimizi geçirmeye bakıyordum ki Emir'in hapse girmesi bizim için tam olarak bu fırsatı vermişti. Hatta öyle ki, bugün ilk defa çift olarak Levent Bey'in düzenlediği bir organizasyona davetliydik.

Bu yüzden uzun süredir ilk defa bu sabah Eylül yanıma geldi. Hâlâ hassas olduğunu sadece yüz ifadesinden bile anlayabildiğimden asla konuyu açmadım. Onunla vakit geçirmeyi özlemiştim. Bu yüzden sadece kız kıza vakit geçirdik.

Özel gün davetlerinde elbise seçimi konusunda iyi değildim. Benim yerime bordo, kolları dökümlü, oldukça şık bir elbise ile ona uyumlu bir çanta, takılar ve son olarak da şal seçti.

Deneme yaptıktan sonra ikimiz de bana yakıştığına karar verince akşama doğru makyajımı da o yaptı. Sonra her ne kadar ısrar etsem de hazırlanmak için kendi evine geçti.

Bu kaçışın sebebini de anlıyordum. Siraç'a kırgın olduğunu görebiliyordum ama Siraç bu konuda sessizdi. Kendince sebepleri olduğu belliydi, zaten sebepleri olmadan hareket eden biri değildi. Yine de Eylül'le konuşmasını çok isterdim.

Müdahil olmamamın tek sebebi aralarındaki ilişkinin benden çok daha eskiye dayalı olmasıydı. Zamanında birbirlerine nasıl dayanak oldularsa şimdi de aynı şekilde sığınmaları gerektiğini fark etmek zorundalardı.

Giyinme odasındaki aynada son bir kez daha kendime baktım. İlk defa giydiğim bordo, sivri burunlu topukluların ayağımı acıtmaması için her türlü önlemi almıştım ama yine de bir şekilde günün sonunda ayağıma vuracaktı.

Bu yüzden pes edip giyinme odasından çıktığımda benimki de odaya yeni giriyordu. Bugün şirkette yoğun olduğu için orada üstünü değiştirip gelecekti.

Bir başka siyah takım giymiş olması karşısında gözlerimi devirdim. Çok yakışıyordu, lacivertten sonra onu en iyi yansıtan renkti ama aynı zamanda bana ölümü hatırlattığı için sevmiyordum. Siyah takımdaki tek farklılık ceketinin cebindeki bordo mendildi.

"Elbisemin rengini nereden bildin?" dedim. Beni baştan aşağıya incelerken lacivertlerindeki o beğeninin, bakışları yüzüme değdiğindeki gittikçe artan o sevdanın bağımlısıydım.

"Eylül mesaj attı," dedi hipnoz olmuş gibi beni izlerken. "Benimle konuşmuyor olması bizim uyumlu giyinmemizi istemesine engel değilmiş."

Mesajın içeriği karşısında güldüm. "Peki, sen ne dedin?"

"Dağın tavşandan haberi yok dedim."

Ona kızıyormuşum gibi baktım.

"Gidip konuşur musun artık kızla?" dedim.

Yüz ifadesi ciddileşti. "Anlatacak bir şeyim yoksa susmayı tercih ederim," dedi. Sonra bana doğru yürümeye başladı. Bu yürüyüş hiç de hayra alamet değildi.

"Bak, sakın makyajımı bozma!" dedim elimi onu durdurmak için ileri doğru uzatırken ama umurunda değildi.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve zaten öylesine sürdüğüm parlatıcıyı da resmen yiyip bitirdi. Geri çekildiğinde kendi dudaklarını yalarken onu ittim. Tabii ki yerinden oynamadı. "Parlatıcım gitti!" dedim ellerimi dudaklarıma bastırırken.

Tekrar aynaya yönelecektim ki omuzlarımdan tuttu. Öyle bir baktı ki donup kaldım. "O kadar güzelsin ki!" dedi. "Eğer inanmıyor olsaydım Tanrı'ya inanma sebebim olurdun."

Cümlesi de en az bakışları kadar ağırdı. O ağırlıkla birlikte göğsüm ağrıdı. Kendimi, "Nasıl inandın?" derken buldum.

Onun gibi zor bir geçmişi olan bir adam için inanç, büyük bir problem olmuş olmalıydı. Bunu ilk defa merak etmiyordum. Sadece sormaya cesaretim yoktu. Allah inancı olduğunu biliyordum. Bu konuda bana da ilk baştaki hareketleri haricinde saygısı büyüktü ama hiçbir zaman tam olarak inanç seviyesini çözememiştim.

Cevap vermedi. Kendime bir kere daha bakmama da izin vermedi. Elimi tuttu ve "Haydi, gidelim!" dedi.

Hızlı bir şekilde ilerlemeye başladığımızda cevap vermemesine takılmış durumdaydım. Bu yüzden, "Bir dakika!" diyerek aniden durunca sebebini anlayamadım.

Sonra önümde diz çöktü ve elbisemin eteğini yukarı doğru kaldırmaya başladı. Ne için durduğunu o zaman anladım. Bana daha önce Evgeny'nin olayında giydirdiği zırhlı kıyafeti kontrol ediyordu.

Üstelik tek tedbiri de bu değildi. Çantamda da minik bir silah vardı. En kullanmak istemediğim şiddet aleti oydu çünkü kafamda babamın ölümüne sebep olmasıyla eşleştirmiştim ama yine de eskiden kullanmayı öğrettikleri için yanıma almıştım.

Siraç kıyafetin düzgün oturup oturmadığını kontrol ederken dağınık saçlarını elimle geriye doğru taradım.

"Kontrol etmeseydin şaşardım," dedim. Bileğimdeki elini baldırıma doğru kaydırdı. Dokunuşunda başka bir kasıt olduğuna adım gibi emindim.

Nitekim eteğimi düzelttikten sonra ayağa kalktığında dudağının minik de olsa yukarı kıvrılışı ve "Tedbir iyidir," demesi bu yüzdendi.

Ben ise onu durdurup dudağını silmek zorunda kaldım çünkü dudağı *az önce karımı öptüm* dercesine parıl parıl parlıyordu.

Birlikte asansöre bindik. Burada olmak aslında beni geriyordu ama aynaya baktığımızda yan yana görüntümüze gülümsedim. Güzeldik. Ona yaslanıp bu görüntüyü izlemek isteyeceğim kadar güzel gözüküyorduk.

O da aynada bize bakıyordu. Bu sırada, "Senin için kontrol her şey demek, öyle değil mi?" dedim.

Yukarıda söylediği sözlere takılmıştım. Cevabı netti. "Hayatın ipini ellerimde tutmalıyım. Kaçarsa bir daha yakalayamam," dedi.

Bu sadece kontrol değildi. Kontrolden çok daha ileri seviyede bir takıntısı olduğunu biliyordum. Asansörün kapısı açılırken, "Hayatı kontrol edemezsin ama," dedim. "Biz ne kadar çabalarsak çabalayalım bazı şeyler istediğimiz gibi gitmez."

Birlikte bizimkinin tank kılıklı arabasına doğru yürümeye başladık.

"Ben yine de tüm imkânları kullanırım. Şansa inanmam. Şans yerine azim vardır, hırs vardır. Kullanabileceğimiz, potansiyeli sınırsız akıl vardır," dedi.

"Bir pozitivist ya da materyalistin açıklamalarına benziyor bu sözlerin."

Arabanın yolcu kapısında durduğumuzda kapıyı benim için açtı. "Eskiden öyleydim," dedi. Geçmişe ait bir sözdü bu ama yine de bir an kalbim sıkıştı. "Allah'a inanmıyordun yani," dedim.

Başıyla beni onayladı. "Bir süre için evet."

"Ne oldu peki? Seni inanmaya ne teşvik etti?"

Bu sorumdan sonra beni belimden tutup havaya kaldırdı ve yolcu koltuğuna oturttu. Hiç beklemediğim için ağzımdan minik bir çığlık kaçarken o ise şaşkınlığımı umursamadan konuşmaya devam etti:

"Spesifik bir şey değil aslında," dedi. "Cambridge'de bir hocam vardı. Hocalarımın içerisinde tek Müslüman oydu."

Eteklerimi düzeltirken kısa bir an duraksadı ve açıklamasını sürdürdü:

"Benim inancımın zayıf olduğunu ilmî bir tartışmada fark etti ve beni tefsirlerle tanıştırdı. O zamanlar da hobi olarak bitkilere merakım vardı.

Bitkilerin döngüsünü anlatan ayetlerin çoğu şimdiki zamanların ilmî ile yeni yeni açıklanabiliyor. Örneğin incir ve zeytinin mucizesi."

Dizime bir elini koydu ve üzerime doğru eğilip emniyet kemerini takarken, "Tin suresinde geçen incirin erkeğin spermi, zeytinin ise kadının yumurtası olduğunu öğrendim. Bebeğin rahimdeki hâlinin bir dağa, güvenilir beldeye benzetilmesi beni oldukça etkilemişti. Yapılan benzetmeler meyvelerin fiziksel özellikleriyle de birebir uyuyordu üstelik," diyerek inanma sürecini anlatmaya devam etti.

Sonra geri çekilmedi. "Diğer dinleri de bu kadar araştırdın mı?" dediğimde başını salladı.

"Zaten o tefsiri okuduktan sonra bir süre kendimi bütün dinleri araştırmaya verdim," dedi. "Hristiyanlık, tek tanrı inancı gibi görünse de değildi. Çift başlı monofizit ya da duofizit anlayış beni cezbetmedi. Üstelik Markos'un İncil'inde Markos kendini neredeyse bir tanrı gibi görüyordu."

Hristiyanlık hakkında bu kadar bilgi sahibi değildim. O ise belli ki tüm kutsal kitapları okumuştu.

"Eski Ahit ise başlı başına bir tarih kitabı gibi geldi bana. Üstelik bazı sapkınlıklar bana mitleri hatırlattı. Örneğin Allah'ın Yakup'la güreşmesi, Lut'un kızlarıyla yaşadığı o iğrenç hadise yalnızca sapkın birine ait görüşler gibiydi benim için."

Böyle anlattığı sürece onu saatlerce dinlerdim. Zekâ çekiciliği diye bir gerçek vardı ve şu an karşımda zekâsı tartışılamaz bir adam duruyordu.

"Zihnimdeki Tanrı tasavvurunu uzun bir süre oturtamadım ama hayatı tecrübe ettikçe anladım ki, Tanrı tek olmalıydı çünkü çift olan hiçbir şey birbiriyle yarışa girmeden duramazdı. Biz bunu insanlık tarihinde defalarca tecrübe ettik. Eski Türk devletlerinde kağan yabgusu, yani kardeşi ile birlikte devleti yönetirdi. Bu iki başlılık hep ikisinin de kellesinin kopmasına sebebiyet verdi."

Son cümlesinden sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirse de anlamlandıramadım çünkü ona hayran olmakla meşguldüm.

"Bir dakika," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "Şu an sana olan hayranlığımı zapt etmeye çalışıyorum." Bu bilgi birikimi karşısında ağzım açık kalmıştı. Dinle uğraşan çoğu insan bu kadar bilgili değildi çünkü. O oturup bunları teker teker araştırmış ve hakiki bir iman yaşamıştı.

Ben gülümseyince o da gülümsedi. "Bana sormaya korkuyordun, değil mi?" dediğinde hayretle başımı salladım.

"Eğer inanmıyor olsaydın evlenmeyi kabul etmezdim, zaten nikâhımız da geçerli olmazdı."

Laf arasında Eylül'ün bile ağzını arayıp teyit almıştım.

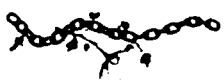
"O gün Müslüman olurdum, böylece her hâlükârda evlendiğimiz gün olurdu."

Omzuna vurdum. "Komik değil!" dedim.

"Dalga geçmiyorum." Eğildi ve dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Sadece gerçek bu."

Geri çekilip kapıyı kapattı. Böyle anlarda bana karşı olan sınırsızlığını çok daha iyi anlıyordum. Böyle anlarda aynı zamanda ne kadar tehlikeli bir sınırda yürüdüğünü bizzat görüyordum.

Üstelik yaşam tarzlarımız o kadar farklıydı ki, bazen nasıl bu kadar zıt ama aynı zamanda uyumlu olduğumuzu merak ediyordum.

Girdiğimiz otelin özel salonu hayatımda gördüğüm en büyük zenginlik örneklerindendi. Eylül'den öğrendiğime göre burası bir müzayede olarak da kullanılıyordu. Bu yüzden geniş mekânda birçok tablo ve özel cam fanusların içerisinde sergilenen sanat eserleri vardı.

Bordo ve krem renkleriyle döşenmiş koltuklar ve lüks avizeler bu ihtişama renkleriyle katkı sağlıyordu.

Buraya neden geldiğimizi ilk olarak anlamadım çünkü bunun bir davet olduğunu zannediyordum. Salon çok kalabalık değildi fakat yine de hatırı sayılır bir kalabalık toplanmıştı.

Siraç'ın yanına gelen insanlarla selamlaştım. Nazikçe konuşmalar, hâl ve hatır sormalardan iş konuşmasına geçtiğimiz ayaküstü sohbetlere maruz kaldım.

Sıkıcı değildi ama yine de bir süreden sonra etrafımdaki sanat eserleri daha cazip gelmeye başlamıştı. Tam o sırada karşı tarafta duran kadını fark ettim.

Mavi bir elbise giymiş, elinde bir içecek tutuyor, biriyle sohbet ediyordu. Şüphelendiğim kişi olup olmadığını düşünürken sanki hissetmiş gibi bana doğru döndü ve şirketteki o kadınla göz göze geldim.

Şebnem'le. *Sülük Şebnem'le.*

Bakışları benden yanımdaki adama doğru kaydığında kaşlarım havalandı. O gün Melek Hanım'la mücadele edip şirkete gelmiştim ve zor bir süreçten geçiyordum. Bu yüzden öz güvenim yerlerdeydi.

Toplantı odasına girememiştim ama bugün onu gördüğümü bilerek kocamı açık açık süzmeye devam ettiğini fark ettiğimde hissettiğim tek şey öfkeydi.

Bu kadın bugün elime geçerse söyleyecek birkaç sözüm olacaktı ama ondan önce tekrar bana bakana kadar gözümü ondan ayırmadım.

Nitekim baktı da. Onu yakaladığımı gördü. Bu yüzden ikimizin arasında sessiz bir savaş yaşandı.

Kolay kolay öfkelenmezdim ama şu an tüm o hanımefendi tavırlarımı köşeye bırakıp karşımdaki kadına haddini bildirmek istiyordum. Birazcık aklı olmalıydı ki sonunda önüne dönen taraf o oldu.

Bize ayrılmış masalara oturduğumuzda bu yüzden gergindim. Bize yakın olmayan bir yere oturarak da akıllılık ediyordu. Yanımıza gelmemekle can güvenliğini koruyordu.

Sülük hanımefendiye odaklanmaktan neden burada olduğumuzu bile tam olarak idrak edememiştim. Önümüze bırakılan katalogla birlikte geç de olsa durumu kavradım. "Bu bir açık artırma mı?" dedim.

Karşımızda bir kürsü ve geniş bir projeksiyon ekranı vardı. Bir konuşma yapılacağını düşündüğüm yerde eserlerin satışa çıkarılacağını fark ettim.

Yanımda oturan sevdiğim adam elimi bırakmadan etrafa bakıyordu. Baksın istemiyordum, hatta tam bu anlarda huzursuzluk çıkarasım vardı ama durduk yere bunu yaparsam sebebini sorgulayacağı da aşikârdı.

Bu yüzden sessiz kaldım. Bana kısa bir anlığına döndü ve başını onaylarcasına eğdi.

"Levent Bey neden böyle bir şey yaptı ki?" dedim. Bakışları çevresinde dolanmaya devam etti. Bu tamamen onun denetleme moduydu ve bana sadece tek bir ihtimali hatırlatıyordu.

"Sen yaptın."

Tabii ki o yapmıştı. Beni getirdiği ilk davet elbette sıradan olamazdı.

Bana doğru döndüğünde yüz ifadesinde hiçbir farklılık yoktu ama bir şekilde biliyordum. Bir planın ortasındaydık ve kurduğu bu oyun her neyse her zamanki gibi en zevk alan taraftı.

"Kataloğun on dokuz, yirmi iki ve yirmi beşinci sayfalarını aç."

Emir veriş şeklinde bile çizdiği bir yol olduğu belliydi. Dediğini yaptım ve ilk açtığım sayfada fanustaki çiçek, sonrakinde fular, en sonda ise Melek Hanım'ın yüzüğüyle karşılaştım.

Mimiklerimi kontrol etmem gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden hissettiğim şaşkınlığı yansıtmamaya çalışarak, "Şaka yapıyorsun," dedim. "Kim, neden alsın?"

Bakışlarını gördüğümde bir kere daha onu küçümsememem gerektiğini anladım. Gülmedi ama sanki kırk tilki lacivertlerinde cirit atıyor ve kırkı da onun için çalışıyordu.

"Yabancıya gideceğini kim söyledi, benim güzel karım?" dedi ve elimi kaldırıp üstünü öptü.

Tam cevap verecektim ki masaya önce surat asan Eylül, sonra da her zamanki gibi keyifli gözüken Demir geldi.

Eylül mor, kayık yaka bir elbise giymişti; Demir de ona gri bir takımla eşlik etmişti. Konuşmasalar bile Eylül'ün uyumsuzluğa tahammülü olmadığı için Demir'in takımını da ayarladığına adım gibi emindim.

Yine de aralarındaki iletişim bu kadardı. Yerleri yan yana seçilmişti ama Eylül bu durumdan hiç hoşnut değildi. Demir ise inatla Eylül'ün sabrını sınıyordu. Eylül'ün sandalyesini tutup kendisine çekti, sonra kolunu sandalyenin arkasına atarak resmen alanını belirledi.

Eylül tepki vermese bile sinirden kuduruyormuş gibi gözüküyordu. Demir'e uyarı vermek istercesine baktım ama beni görünce, "Ne haber, yenge?" dedi.

Kritik anlardaki arsızlığı gerçekten insanı ya güldürüyor ya da sinir ediyordu, hatta öyle ki bazen ikisini birden yaşatıyordu.

"İyidir, asıl senden ne haber?" dedim başımla onu ve sahiplenici kolunu işaret ederek.

"İyi," dedi gülerek. Sonra başını Eylül'e doğru çevirdi. "Müstakbel karımla uzun zaman sonra ilk defa bir davete katıldık."

Sandalyeye attığı kolunu aşağı doğru kaydırıp Eylül'ün saçlarını okşadı. Eylül ondan kurtulmak için yana doğru kayarken, "Ya sabır!" dedi ama ondan beklediğim yüksek tepkileri de vermiyordu.

Bu tam olarak ilişkinin *gönlümü al, nazımı çek* aşaması gibiydi.

Bu yüzden hâllerine güldüm. Demir saçındaki elini omzuna koyup Sıraç'a doğru döndü. "Heyecan var mı, patron?" dedi. Benimkinin tek tepkisi ona küçümseyici bir bakış atmak oldu, sonra her zamanki gibi iş moduna geçti.

"İhtiyara güvenlik protokolünü söyledin mi?"

Demir onu başıyla onayladı. "Serhat ilgileniyormuş. Sana verdiği rapor yeterliymiş."

Siraç'ın kaşları çatılırken ayağa kalktı ve konuşmak için Umut'un yanına gitti.

Konuşmalardan yaptığım çıkarımlara göre Levent Bey, Siraç'ın planını kabul etse de yine kendi korumalarıyla bu daveti ayarlamıştı ama benimkini birazcık tanıyorsam bu durumu kabul etmemek için diretirdi.

Nitekim Levent Bey'i tam bunu düşünürken gördüm. İçeri girerken bile çevresinde bir sürü insan vardı. İtibarlı, güçlü görüntüsü gerçekten etrafındaki herkesin ona çekilmesine sebep oluyordu.

Ama sadece bunlardan ibaret değildi. Siraç'la yan yan geldikleri anda aynı oyunu yönetmeye çalışan iki satranç ustasına dönüşüyorlardı. Siraç'ın Umut'la konuşmasını görüp nazikçe misafirlerden ayrılması ve onun yanına gitmesi de bunu kanıtlıyordu.

İkili birkaç dakika boyunca hararetli bir konuşma yaptılar. Sonra Levent Bey doğrudan masamıza, daha doğrusu bana baktı.

İşte o zaman meselenin sadece güvenlik değil, benim güvenliğim olduğunu da anladım ama bunlar sadece tahminlerden ibaretti çünkü bir satranç ustası olarak Levent Bey'in Siraç'tan farkı, nezaket maskesini çok iyi taşıyor olmasıydı.

Bize gelip selam verdiğinde de konuklarla nazik iletişiminde de gördüğüm buydu.

Müzayede öncesinde kısa bir konuşma yaptı Levent Bey, ilk eserin sunumunu da o üstlenmişti. Böylece müzayede başlamış oldu.

Hayatımda ilk defa müzayede izlediğim için merakla ne yaptıklarını takip ettim. Müzayedenin amacını kavrayabilmiş değildim, üstelik tam olarak neyin kışkırtması olduğunu da bilmiyordum ama gelen misafirler katalogdaki eserlere gerçekten de alıcı oluyorlardı.

Sıradan geçen bu alım sürecinde bir noktadan sonra getirilen eserleri değil, yanımda oturan sevdiğim adamın tepkilerini izlemeye başladım.

Etrafı, insanları izliyordu. Sürekli risk analizi yaptığını fark ettim. Örneğin içeriye sonradan gelen bir davetliyi gördüğünde elindeki saate minik bir dokunuş yaptı ve tıpkı Umut gibi bir koruma davetlinin yanına giderek onunla konuştu.

Müzayede kataloğundaki bir eser atlandığında telefonu eline aldı ve bir şeyler yazdı. Sunucuya anında bir uyarı giderken adam özür dileyerek diğer esere geri döndü.

Kontrol manyaklığı seviyesini burada bir kere daha görmüştüm. Üstelik aynı anlarda beni de izliyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Eli elimden bir an olsun ayrılmadı. Sanki aynı anlarda kendisini de sakinleştirmek istiyormuş gibi sürekli parmakları avucumda anlamsız ya da benim öyle zannettiğim işaretler yapıyordu.

Sonunda on dokuzuncu esere geldiğimizde ilk defa heyecanlandım. Açılış fiyatı oldukça düşüktü. Birkaç kişi teklifte bulundu ama bir kişi teklifi biraz daha yükselterek çiçeği satın aldı. İlk olarak bu adam dikkatimi çekmedi zaten Siraç da bu adama hiç bakmadı ama fuları da aynı adam satın alınca kim olduğuna bakmak için gözlerimi ona doğru çevirdim.

Orta yaşlarda iyi giyimli bir adamdı. Ne iş yaptığını bilmesem de yüzüne baktığımda avukat olduğunu hissettim. Tam olarak o hissi veriyordu.

Sunucu'nun dediğine göre adı Hasan Akbaş'tı.

Benim gibi Eylül de adamı pürdikkat izliyordu. Katalogda annesine verilen eşyaların olmasına hiç tepki göstermemişti. Kabul etmiş miydi, bilmiyordum ama yine de bu adamı bir şüpheli olarak gözüne kestirdiği belliydi.

İş nihayetinde o meşhur yüzüğe denk geldiğinde bir kere daha dikkat kesildim. Müzayede sunucusu, "Sıradaki parça özel üretim bir yüzük," dedi. "Yüzüğün iki âşığın kavuşamamasını anlatan bir hikâyesi var." Yüzüğün özelliklerinden kısaca bahsettikten sonra, "Başlangıç fiyatı bin dolar. Artıran var mı?" dedi.

İlk olarak yine aynı adam teklif kartını havaya kaldırdı. "On bin dolar," dedi.

Önümüzde hiç kalkmayan teklif kartının kalktığını görünce dönüp sevliğim adama baktım. Müzayedenin başından beri ilk defa teklif veriyordu.

"Yüz bin dolar."

Üstelik uçuk bir rakamdı.

Başını çevirip teklif veren adama baktı. Adam da ona bakıyordu. Bu bir meydan okumaydı, bariz bir şekilde ortadaydı.

Bir kere daha teklif kartı kalktı. "Yüz elli bin dolar."

Rakam gittikçe yükseliyordu. "İki yüz bin dolar."

"İki yüz elli bin dolar."

Rakamlar yükseldikçe herkes yüzüğe daha büyük bir dikkatle baktı. Özellikle yanımda oturan adam fiyatı ikiye katlayıp, "Beş yüz bin dolar," deyince etrafta hayret nidaları yankılandı.

Bakışlarımı Eylül'e çevirdim. Sanki annesinin âşığı o adammış gibi gözünü hiç ayırmadan adama bakıyordu.

Sunucu, "Evet, Siraç Bey'den beş yüz bin dolar teklifi geldi," dedi. "Artıran var mı?"

Kısa bir an sessizlik oldu sonra Hasan Bey tekrar teklif kartını kaldırdı.

"Bir milyon dolar."

Sunucu bile bu teklif karşısında şaşırırken tepki vermemek imkânsızdı. Bu yüzüğün ederinin bu olmadığının herkes farkındaydı.

"Bu yüksek bir rakam, Hasan Bey. Peki, artıran var mı?"

Hasan Bey yalnızca gülümsedi. Sunucu bakışlarını Siraç'a çevirdiğinde ise Siraç çoktan biraz ilerisindeki adama bakıyordu.

Siraç, "Sanırım Hasan Bey gerçekten yüzüğü istiyor," dediğinde salonda gülüşmeler olsa da Hasan Bey Siraç'a baktığında ikisinin arasında kılıçların çekildiği bariz bir şekilde belliydi.

"Ve satıldı!" dedi sunucu tokmağını vurarak. "Bir milyon dolar ile Hasan Akbaş kıymetli yüzüğümüzü kazandı."

Emanetler sahibine iade edilmişti.

Tahminimce bu adam bir aracıydı. Bu müzayedeye katılmış olması ise Melek Hanım'a ait eşyaların Siraç'a verilmesi yüzündendi. Siraç o emanetleri iade etmişti. Üstelik parasını da alarak.

Başka planları da olduğuna emindim ama şu an bu yaptığıyla bilinmeyen düşmanını tam olarak zaafından vurmuş gözüküyordu.

Bunun da iyi bir hamle olduğu sugötürmez bir gerçekti.

Müzayede devam ederken Eylül'ün isteğiyle lavaboya gitmek için ayağa kalktık. Nergis her zamanki gibi yanımıza geldi. Başta Siraç da yanımızdaydı ama dışarı çıkmadan önce Umut onu bir şey konuşmak için durdurdu.

Ben de bu fırsatı Eylül'ü konuşturmak için değerlendirdim.

"Ne düşünüyorsun?" dedim. Koluma girmişti, birlikte yürüyorduk. Hasan Akbaş hakkındaki düşüncesini merak ediyordum.

"O adam olamaz."

Tam tahmin ettiğim gibi düşünüyordu.

"Değil zaten," dedim. Sadece bir aracıydı.

"Karşı taraf bu adamla kendini ifşa edecek."

Ben bu görüşe katılmıyordum. Sadece Siraç'ın hamlesine karşılık veriyordu. Bu yüzden, "Madem bu kadar kolay ortaya çıkacaktı, bunca zamandır neden bu kadar oyun oynasın ki?" dedim.

Eylül *bilmiyorum* dercesine omuz silkti. "Anneme dokunmasın da."

Her ne kadar durumu kabullenmiş olsa da onun için hâlâ hassas bir meseleydi. Bu yüzden konuyu değiştirdim.

"Demir'le nasılsınız?" dedim.

Suratı daha da asıldı. "Konuşmuyoruz ama eve gelmeye devam ediyor," dedi.

Tavsiye istemediğinin farkındaydım ama bu şekilde kendisi de işkence çekiyordu. "Kızacağın bir şey yapmadı, Eylül," dedim.

Bir an duraksadı. Bana döndüğünde yüzünde hâlâ o yüzleşmenin hüznü vardı. "Biliyorum ama benden bunca zamandır saklamış olması canımı sıkıyor," dediğinde bal rengi gözleri doldu.

Böyle anlarda ona sarılmak istiyordum. Benim için karşımdaki kadın hiç olmayan kız kardeşim gibiydi.

Tekrar teselli etmek için konuşmaya başladım ama daha, "Olsun..."diye cümleye başlamışken Eylül'ün elinde tuttuğu telefonu çalmaya başladı.

Arayan numara her kimse, "Bir dakika, cevaplamam gerekiyor bunu," dedi. Lavabo biraz ilerideydi. "Siz içeri girin."

Nergis'le birlikte yürümeye devam ettik. Normalde Nergis her konuşmaya mecburen kulak misafiri olmak zorunda kalsa da kolay kolay yorum yapmazdı ama bu sefer, "Ben Eylül'ün bu meseleyi uzattığını düşünüyorum. Onun yerinde olsam şimdiye kırk defa evlenirdim," dedi.

Kendince haklı olsa da ben başka bir şeye takıldım. "Sahi, siz niye evlenmiyorsunuz?" diye sordum.

Lavabonun kapısında durdu. Yüzünde nadiren gördüğüm bir tebessüm belirdi. "Sözümüz var," dedi. "Kurulu bitirince kutlama olarak nikâhımızı kıyacağız."

Görünen oydu ki bu en büyük hayallerinden biriydi ama öncelikleri farklıydı. İntikamları ise patronlarıyla aynıydı. Bu yüzden aralarında büyük bir sadakat anlaşması vardı.

Bu cümleden sonra ciddileşti ve elini kulağına bastırdı. "Kadınlar tuvaleti kontrol edildi mi?" Dinledi, başıyla onayladı, kapıyı açtı ve içeriye genel olarak baktıktan sonra girmem için işaret verdi.

Biz girdiğimizde içeride birkaç kadın makyajlarını tazeliyorlardı. Lavaboya girip ellerimi yıkamak için dışarı çıktığımda ise onlar gitmiş, yerine başkası gelmişti.

Nergis buz gibi bir yüz ifadesiyle kadını izliyordu. Mavi elbisesinden kim olduğunu anlamıştım. Ensemden yukarı doğru tırmanan buz gibi hisle birlikte lavaboya ilerledim ve ellerimi yıkamaya başladım. Nasıl ben onu

fark ettiysem o da beni fark etmişti, hatta içimden bir ses bilerek geldiğini söylüyordu. Bu hisleri bastırmak istercesine ellerimi yıkamayı bitirip havlu peçete almaya gittiğimde ardımdan sesini duydum.

"Merhaba!"

Dönüp ona baktığımda beni izlediğini fark ettim. Konuşacaktı. Belli ki buraya gelme sebebi buydu. Mecburen nezaket maskemi takmak zorunda kaldım. "Merhaba!"

Baştan aşağı incelenirken zihnimin arkasında sanki bir yılanın tıslama sesi yankılandı. "Güzel elbise," dedi.

Elimdeki havlu peçeteyi attım. "Teşekkür ederim, sizinki de öyle," dedim. Onun aksine incelemek için duraksamamıştım bile. Bir an önce buradan gitmek istiyordum çünkü yanlış bir söz söylerse kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

Güzel bir kadındı. Muhtemelen muhteşem bir CV'si ve hâlihazırda harika bir kariyeri vardı ama bana bakarken soğuk bir hesapçılık gözlerine işlemişti.

Kadın, kadının kurduydu. Ayakları üzerinde duran veya durmaya çalışan her kadını her daim en önde alkışlayan insanlardandım ama şu an bana bakan kadın beni aynı şekilde görmüyordu.

"Siraç'ın eşisiniz sanırım," derken bir amacı olduğunu asla gizlemiyordu.

Meraklıydı. Beni değil, arzuladığı adamın karısını tanımak istiyordu. Onu başımla onayladım. Nergis'in elinden çantamı almaya giderken, "Şanslısınız. Bu devirde iyi bir adama denk gelmek kolay olmuyor," dedi.

Taktik bir: İlgilendiğin adamı karısına öv.

"Böyle bir adamı taşımak da kolay değildir eminim."

Taktik iki: Hayal ettiğin adamı, hayallerini yaşayan karısına sor.

Duraksadım. Görünen oydu ki buraya tam olarak bana kendini göstermek için gelmişti. Ona döndüğümde gülümsemem sahteydi. "Bir eş olarak görevimin onu taşımak olduğunu bilmiyordum," dedim.

Karşı taktik bir: Direkt saldırma, ilk ataktan sonra gerekirse salağa yat.

Yüzündeki ifade sahte bir endişeyle doldu. "Hayır, beni yanlış anladınız," dedi. "Güçlü bir adam, üstelik çok zeki. Baş etmek eminim ki kolay değildir."

Çantamı almak yerine her şeyi bırakıp tamamen ona döndüm. Şeytan diyordu ki *döv, döv de merak neymiş görsün.*

"Bu derin analizler için kocamı fazlasıyla incelemiş olmalısınız," dedim ellerimi göğsümde kavuştururken.

Karşı taktik iki: Kendini rakip olarak tanıt.

Yavaşça gülümsedi. "İş arkadaşıyız. Benimki sadece tespitti."

Böylece sonunda onu tehlike olarak görmeye başlayacak, varlığını risk olarak kabul etmiş olacaktım. Bu da bir tür manipülasyondu. Benimle konuşurken sözlerini bir göz korkutma olarak bana sunmak istediği o kadar belliydi ki yüzüne karşı tiksintimi belli etmemek için kendimi zor tuttum.

Bunun yerine başımı eğip ona baktım. "Ya da merak."

Niyetini istediği gibi anlamış olmamın hoşuna gittiği bariz bir şekilde belliydi. "Olabilir," dedi bu yüzden. "Merak edilecek bir adam."

İlgisini bana açıkça gösterdi. Bunun sonucunda nasıl bir şey elde edeceğini bilmiyordum. Belki de gidip Siraç'a bu kadının adını vererek huzursuzluk çıkarmamı bekliyordu çünkü sevdiğim adamın ona yüz vermediğine bizzat şahit olmuştum.

Benim aracılığımla sonunda uzun zamandır elde edemediği o ilgiyi almış olacaktı ama buna izin vereceğimi sanacak kadar beni küçük görmesi en büyük yanlışıydı.

Ona doğru yürüdüm. Önce oralı bile olmadı çünkü kendince hedefine ulaşmıştı ama sonra konuştum: "Ne derler, bilirsiniz..." dedim köşeye koyduğu rujunu elime alırken. "Fazla merak kediyi öldürürmüş."

Dönüp ona bakarken tatlı tatlı gülümsedim. Önce sözlerime, sonra da elimdeki ruja baktı. Nasıl hissettirdiğini biliyordum. Elimdeki rujuna bakarken sınırını ihlal ettiğimi düşünüyordu. Ona ait olan bir şeye el uzatmıştım.

"Sanırım beni yanlış anladınız..." dedi ben ruju yavaşça bırakırken.

"Yok, hayır," dedim sanki asla onu yanlış anlamamışım gibi. "Bu da sadece bir tespitti."

Bana bakarken hem kendini savunma hem de yerini sağlamlaştırma derdindeydi. "Ama sözlerimi bir risk olarak gördünüz," dedi.

Birbirimizi sevmeyebilir, hatta nefret edebilirdik. Bu konuda dürüst olanları her ne olursa olsun takdir ederdim ama koyun postunun ardındaki çakallığa hiçbir zaman tahammülüm yoktu.

"Görmem için bir sebep yok ki," dedim. "Daha yeni tanıştık. İsminizi bile bilmiyorum."

Girmeye çalıştığı o sınırı tekrar çizdim. Yüz ifadesinde ilk defa bir bozulma oldu çünkü ne yapmaya çalıştığını biliyordum. O da artık nereye varmaya çalıştığını fark ettiğimi biliyordu.

Bu yüzden o rahatlığı kayboldu. Elini uzattı ve bir kere daha bana kendini hatırlatmak için, "Şebnem!" dedi.

Tutmadım. Eline bakarken dudaklarım yavaşça yukarı doğru kıvrılmaya başladı.

"Şebnem Hanım, bundan sonra siz siz olun, merak edip belaya düşeceğinize meraksız olup alaya düşmeyi tercih edin," dedim.

Eli aşağıya doğru düştü. Ona doğru eğildim ve sanki bir dostuymuş gibi küçük tavsiyemi fısıldadım:

"Merakınızın çok masum olduğuna eminim ama herkes benim gibi algılamaz."

Bu benim de aynı şekilde kötü algıladığımın bir hatırlatıcısıydı ve ben onun bana yapmaya çalıştığı algı oyunuyla merak ettiği sevdiğim adama gidip adını anmayacaktım. Bunu yaptığım anda varlığını kabul etmiş olacaktım ama etmiyordum. O da bunun farkındaydı.

Karşımdaki kadını tehdit değil, bir hiç olarak kabul ettim.

Elini çekti ve ruju almadan çantasını koluna taktıktan sonra, "İyi akşamlar," diyerek lavabodan çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Nergis'in ardımda gülmeye başladığını duydum. Bana doğru gelirken, "Gel de alnından öpeyim!" dedi.

Omuzlarımı kavrarken resmen zevkten dörtköşeydi. "Elif'im, Vuslat'ım, o nasıl bir racon kesmektir öyle!" dedi ama ben onun aksine çok sinirliydim.

Kadın gözümün içine baka baka kocama ilgisi olduğunu göstermiş ve benden de medeniyet maskesi ardında bunu göz ardı etmemi beklemişti.

"Şuna bak! Kaltak resmen kendini rakip olarak görmem için beni manipüle etmeye çalıştı," dedim. Yetmemişti, daha fazla konuşasım vardı. Tamamen Nergis'e döndüm. "Dövseydim ne olurdu?" dedim.

Şimdi bile peşinden gitmek istiyordum ama bir şey oldu. Nergis gülerken birden ciddileşti. Omzunun üzerinden geriye bakarken kaşları çatıktı.

Önce kısa bir an sessizlik, sonra ayakkabı gıcırtısı... Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Nergis kapalı olan tek tuvalet kabinine doğru gitti. İçerideki kadının ayakkabıları gözüküyordu, bunun o da farkındaydı ama yine de bir şey hissediyorsa bu hissin arkasından gitmeliydi.

Onun ulaşmasına bir adım kala birden kapı açıldı ve içeride saklanan adamları gördük.

Sonrası tam bir kaostu.

İlk adam tuvalet kabininden fırlarken Nergis, yılların refleksiyle geriye çekilip savunmaya geçti ama tam o anda ikinci adam da kabinden çıktı, üstelik arkalarında üçüncü bir adam daha vardı.

Arkalarında ise bir kadın duruyordu, elleri ve ağzı bağlıydı.

Bir an vücudum dondu. Korku değil, fırtınadan önceki boşluk gibi bir şeydi sanki ama yine de geri çekilmek ile saldırmak arasında kaldım.

Yine de fırsatım yoktu. Çok hızlı saldırdılar. İkinci adam bileğimi yakaladığı anda ben bilmesem de bedenim ne yapması gerektiğini biliyordu. Adamın elleri kıskaç gibiydi. O dokunduğunda sanki damarlarımda sadece adrenalin akmaya başladı.

Daha ben idrakine varamadan vücudum harekete geçti. Kendimi bir anda benimle aynı boyda ama oldukça iri olan adamla dövüşürken buldum.

Bana dokunan sağ elini tüm gücümü kullanarak ters çevirdim. Bileğini serbest bırakıp sol avucumu hızlı bir darbeyle adamın dirseğine geçirdim.

Adam sendeleyip öfkeli bir homurtu çıkardı. Yüzünü göremiyordum ama bana öfkelendiği belliydi. Üzerime atılacağı sırada aynı şekilde karşılık verdim çünkü geri adım atmak yerine saldırmam gerektiğini, Nergis'le yaptığım alıştırmalarda edindiğim tecrübelerden gayet iyi biliyorum.

Göz ucuyla baktığımda üçüncü adamın kapıyı tuttuğunu gördüm. Sanki oradan da bir saldırı bekliyordu ama inceleyecek vaktim yoktu.

Adam bana vurmak için yumruğunu uzattığında aşağı inmek için kısa bir vaktim vardı. Tekrar ayağa kalkıp dar mesafede bir çekiç yumruğu darbesiyle adamın şakağına vurmak saniye meselesiydi ama yaptım.

Neredeyse elim kırılıyormuş gibi bir acıyla canım yansa da adamın gözleri kaydı ve başı yana savruldu. Vurduğum nokta karşı tarafı etkisiz hâle getirecek darbelerden biriydi, bu yüzden yere düştü.

Daha nefes alamadan ikinci adamın silahını bana doğrulttuğunu fark ettim fakat daha o tetiği çekemeden iki el silah ateşlendi ve adam tam alnının ortasından vuruldu. Eli yavaşça aşağı düştü ve dizlerinin üstüne çöktükten hemen sonra öne doğru devrildi.

Bu görüntüye ikinci defa şahit olsam da gördüğüm ölüme karşılık başımı çevirdim ancak arkamı döndüğümde diğer adamın da ölmüş olduğunu fark ettim.

Nergis'in kılına bile zarar gelmemişti, yine de aşırı öfkeli gözüküyordu. Kapı açıldığında Nergis gelebilecek tehlikeye karşı önüme geçti ama gerek yoktu çünkü hayatımda gördüğüm en korkunç ifadeyle içeri giren kişi benim kocamdı. Önce ayakta olan bana, sonra yerdeki adamlara tam manasıyla büyük bir dehşetle baktı.

Nirvana

"Burada ne oldu?"

Sesinde korku ve büyük bir dehşet vardı.

Bana doğru hızla gelirken yerdeki adamın üstüne bastı. Beni kendine çekerken resmen ona doğru savruldum. Elim arada kalınca acıyla inledim. Anında geri çekildi.

Ortamı yumuşatmaya çalıştım çünkü bir anda dar lavaboya sürüyle koruma gelmişti. "Haklıymışsın, yumruklarım zayıfmış," dedim gülümserken ama elime bakarken yüzünde beliren ifadeden ben bile korktum.

Elimi nazikçe kavradı. Muhtemelen bileğimi incitmiştim. Kontrol etti. Baktıkça o deliliğin sınırlarında gezdiğini hissettim, benim bayılttığım adamı ensesinden tutup sert bir şekilde yukarı doğru çekti.

Adam acıyla inlerken maskeyi yüzünden çekti. Adamın gözleri hafifçe aralandığında gördüğü ilk şey ise *Azrail'iydi.*

"Kimin adamısın?" dedi. Yemin ediyordum ki onu tanımıyor olsaydım ses tonunun farklı birine ait olduğunu düşünürdüm.

Adam da ecelinin geldiğini düşünmüş olmalıydı ki yalnızca acıyla inledi. Bu bir cevap değildi.

Siraç sert bir şekilde adamın alnını fayansa vurdu. Ani tepkisi karşısında irkildim. Yanıma Eylül'ün geldiğini fark ettiğimde Siraç diğer adama doğru gidiyordu.

Sonrası kaosla dolu, kâbus gibiydi. Etrafta meraklı insanlar, yerde yatan adamları kaldırmaya gelen korumalar ve bu kâbusun ortasında bana sarılan kocam vardı.

"Sana zarar verdiler mi?" derken yüzündeki korku saf bir gerçeklikti. Eğer kendimi savunmamış olsaydım belki de o adamlar bana zarar verecekti. Başımı sağa sola salladım çünkü adrenalin sonrası o titreme nöbetinin geldiğini hissedebiliyordum. Umut, Demir ve en sonunda Levent Bey geldiğinde ortalık yangın yerine döndü çünkü Siraç, Levent Bey'i suçluyordu.

"Sana dedim!" diye bağırdı ona. "Sana güvenliği benim sağlamam gerektiğini söyledim, ihtiyar." İşaret parmağını ona doğru salladı. "Bu iki oldu, üçüncüsünde onunla olan bağın umurumda bile olmaz!"

Neyi kastettiğini bilmiyordum ama Siraç o kadar sinirliydi ki kimse ona bir şey diyemiyordu. Elime tutmam için buz getirilmişti. Adamlar kaldırılıp götürülürken Nergis, "Yerdekini karınız indirdi," dedi.

Bu sefer onun hiçbir suçu olmasa da iyi gözüktüğü söylenemezdi. Siraç tekrar bana bakarken sonunda yanıma geldi.

Sımsıkı sarıldığında titrediğimi fark etti. "Bu güvenlik zafiyetinin sorumlusu olan herkes bedelini ödeyecek," dedi. Başta Levent Bey'in şefi Serhat vardı ve suçunu kabul edercesine başını eğdi ama kocam için bunun şu anlık bir hükmü yoktu.

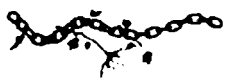
Ben yokken gerekeni yapacağını biliyordum. Şimdi ise derdi bendim. Bütün bu kâbustan beni çıkarmak için harekete geçti.

"Gidiyoruz."

Bütün bu geceden çıkardığım bir sürü ders vardı ama en çok da neden bunca zamandır bana savunma dersleri aldırdığını bir kere daha anlamış oldum. Bugün kendimi savunamamış olsaydım belki de ölecek ya da geçen seferki gibi kaçırılacaktım.

En azından Aslı abladan bir sonraki dersimizde büyük bir takdir alacağım kesindi.

Bazen olaylara iyi açıdan bakmaktan boynumun tutulduğunu hissediyordum.

Biz eve geldikten sonra yaşadığımız olayın tesiri devam etti. Siraç eve doktor çağırdı. Bedenim baştan aşağıya incelendi. Elimi incitmem haricinde herhangi bir hasar yoktu ama gelen doktorun burnundan getirmişti.

Beni korumak için bu kadar dikkatliyken ilk davetimizde böyle bir şeyin yaşanmış olması onu delirtmişti. Ben de durumdan hiç memnun değildim çünkü bu benim daha da kısıtlanacağım anlamına geliyordu. Belki de bu mevzular çözülene kadar bir daha böyle bir etkinliğe birlikte katılamayacaktık.

Hoş, zaten bu etkinlik saldırı haricinde de çok normal değildi.

Siraç'ın ağzından zorlukla da olsa adamların Çakılı'ya çalıştığını öğrenmiştim ama ona göre bunlar bilinmeyen düşmanın maşalarıydı. Genelde kendini saklamak istediğinde Çakılı'yı kullanıyordu. Yine de bu misillemenin, Siraç'ın onun zafiyetleriyle oynamasından kaynaklı olduğunu düşünüyordum.

Hasan Akbaş'ın kim olduğunu da bu süreçte öğrenmiştim. Tam tahmin ettiğim gibi bir avukattı ama işin garibi bu avukat aynı zamanda yüzüğün sahibi olan şirketle çalışıyordu. Yüzüğü teslim almaya geldiğinde Huda şirketi için manevi değeri olduğunu söyleyerek şirketin daha önceki açıklamalarıyla çelişkili bir savunma yapmıştı.

Bu da tam manasıyla kafa karıştırmak içindi.

Siraç'ın para akışını inceleyeceğini, bundan sonraki süreçte Hasan Akbaş'ın her hareketinin de didik didik edileceğinin farkındalardı. Yine de oyun oynamaya devam ediyorlardı.

Ben de zaten bunu anlamıyordum. Madem bu adam Melek Hanım'ın âşığıydı, neden ortaya çıkmıyordu? Neden oyunlar oynamaya devam ediyordu?

Bilmiyordum ama şu birkaç gündür yine gergindik. Üstelik Siraç'ın bu sefer Levent Bey'le arası ciddi anlamda bozulmuştu.

Tam olarak bu yüzden çoktan iyileşen elim için pansuman yapılmaya gelinmesine yarım saat kala asansörün durması bana oldukça manidar geldi. "Bilerek yapıyorsun. Sen cidden Siraç'ın seni öldürmesini istiyorsun," dedim.

Bu gidişle ya onu vuracaktı ya da bu tarz bir şey yaşanacaktı çünkü bu adam hiç sınır bilmiyordu. Siraç muhtemelen doktorla birlikte gelecekti, yakalanacaktım ama başka çarem yoktu.

Bu yüzden kapı açıldığında içeri girdim, önce soyağacının sarmaşıklarıyla, sonra da Levent Bey'in geniş ahşap odasıyla yüzleştim. Her zamanki gibi ahşap masanın ortasında raporları buldum ama bir fark vardı.

Bu sefer raporların üstünde kocaman harflerle "SON" yazıyordu. Bunca zamandır babamın raporlarını okuyordum fakat ilk defa kendimi bunu yapamayacakmışım gibi hissettim.

O *son* yazısı beni yine babamı kaybettiğim günlere götürecekti ama mecburdum. Gerçekleri öğrenmek zorundaydım. Yoksa sevdiğim adam bana asla anlatmayacaktı.

Güçsüz olduğumu bilsem de şeffaf kapağı araladım. *Son* yazan sayfayı sanki bir ton ağırlığındaymış gibi çevirdim ve babamın ölümünden birkaç gün önceki son raporuyla yüzleştim.

"5.11.2014"

İlk sınavlarımdan önce birlikte dışarı çıkmış, akşama kadar bahçede temizlik yapıp sonbahar yapraklarını temizleyerek eğlenmiştik. Ben o gün temizlediğim o toprağa birkaç gün sonra babamı vereceğimi bilmiyordum.

Nelerle uğraştığının da farkında değildim çünkü o kadar mutlu gözüküyordu ki sanki hayatında hiçbir sıkıntı yok gibiydi. Rapor ona aitti. Yanına parantez içerisinde tek bir cümle yazılmıştı.

"Son Rapor."

Garipti, sadece dümdüz yazılardan ibaret bu rapor beni etkilememeliydi ama daha başlangıç cümlesini okurken ağlamaya başlayacak kadar yoğun hislere kapılmıştım. Babama hâlâ çok düşkündüm.

Parmağımı babamın el yazısıyla attığı ilk harfin üstünde dolaştırdım. Okumadan fısıldadım: "Baba..." Daha fazlasını söyleyecek takatim yoktu. Sonra gözlerim ona ait kelimelere sarıldı.

"Bugün operasyon emrini Vuslat'a bildirdim. Benim polis teşkilatı içerisindeki görevimin onu tutuklamak olduğunu biliyor ama bana karşı hiçbir tepkide bulunmadı. Aklından neler geçtiğini bilmiyorum.

Beş ay geçti ona Alpagut sistemini anlattığımdan beri. Beş aydır onu bizimkilerin oluşturduğu sisteme adapte etmeye çalışıyorum. Bir amaç vermeye çalışıyorum ama çoğu zaman ona ulaşamıyorum.

Bizimle iş birliği yaptı fakat kendine ait bir alan istedi. Gözü hâlâ intikamında. Kurulun her alanına sızmaya çalışıyor.

Çocuklar... Çocuklar var bu işin içerisinde. Saldıramıyor çünkü mahzenlerdeki çocukların arasına intihar bombaları yerleştirmişler. Çocuklar kendi kendini imha edecekler diye korkuyor.

Daha büyük bir güce, daha büyük bir teknolojiye ihtiyacı var. Ona yardım edeceğimize bir türlü inanmıyor fakat yine de bize sınırlı da olsa istihbarat verdi. O anlattıkları bile kanımızı dondurmaya yetti.

Emir Altun'un kurmuş olduğu sistem yalnızca çocuk ticaretinden ibaret değil, temelden yetiştirilen bir suç örgütü. O suç örgütü aylardır onu her türlü belaya bulaştırmaya çalışıyor."

Nefesimi tuttum yaşanan gerçeklerin dehşetiyle.

"Vuslat Deep Web mevzusundan iki kere gözaltına alınsa da onu aklamak için tüm gücümüzü kullandık. Yine de bir kez daha operasyon yapılması emri geldi. Ona söyledim; buradan gitmesini, onu yurt dışına çıkaracağımızı, üstündeki iftirayı temizledikten sonra bütün imkânlarımızı seferber edeceğimizi söyledim ama bizi dinlemedi.

Onunla bir abi, bir baba gibi konuşmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor."

Babamın ona olan düşkünlüğü o kadar barizdi ki, sanki bu satırlar bile evladını ya da kardeşini kurtarmak için didinen bir adamın çaresizliğini yansıtıyordu.

"Beş kere onu zincirledim... Her ay bir kere kriz geçirdi. Onu Demir yerine benim zincirlememe izin veriyor fakat benimle konuşmuyor. Ağzını bantlamamı istediğinde ona itaat etmedim. Kendisine verdiği zarar için söyleyecek söz bulamıyorum. O anlarda onu o zincirlerden kurtarsam beni bile tanımayacağım biliyorum.

Nihova

O anki saldırış şekli öyle kuvvetli ki karşımdaki bir insan değil, iradesi alınmış vahşi bir hayvan sanki.

Bir robot gibi saldırıyor.

Bir kere beni öldürmeye kalktığını biliyorsunuz ama bunu neredeyse başaracak olduğunu kendime bile itiraf edemiyorum."

Onun itirafıyla birlikte nefesimi tuttum. Belki unutulur diyordum ama sanki sesi kulağımda yankılanıyordu ve onun bu sözleri yazarken çektiği acıyı resmen hissedebiliyordum.

"Bu yüzden bana karşı boynu bükük. Ona kızmadığımı, bu konuda rahat olması gerektiğini söyledim. Yine de en çok tekrar ettiğim soru neden tedavi olmayı reddettiği.

"Kendi irademdışında zincirleneceğim," dedi. "O zincirler ben istediğimde çözülmeyecek ve ben bunu yaşadım."

O zaman karşısında koskoca adam olmama rağmen ağlamak istedim çünkü utanıyorum. Biz bu çocukların, öldürülmüş çocukluklarının sessiz çığlıklarını duyamadık. Çok geç kaldık..."

Onun yerine ben ağladığımda hâlâ aynı yerde saydığımızı düşündüm. Çocuklar kurtulmamıştı, hâlâ zulüm gören çocukluklar vardı. Hepimiz yerimizde sayıyorduk sanki.

"Daha fazla geç kalmak istemiyorum. Üstündeki bu iftiradan kurtulduktan sonra onu ailemle, ailemizle tanıştırmak istiyorum. Bahar'ım onu el üstünde tutar, sen biliyorsun..."

Son rapor dediği yazının aslında özellikle birine yazıldığını, bu cümleyle daha da iyi anladım. Bu yazının kime yazıldığı meçhul gibi gözükse de Levent Bey olduğu belliydi.

"Benim ışığım ise nasıl karşılar, inan ki bilmiyorum. Siraç'ın yanında o, o kadar neşeli ve yaşam dolu ki eminim ikisi de birbirine çok zıt düşecektir."

Babamın benden bahsettiğini anladığımda ağlarken gülümsedim. "Doğru tahmin, baba," dedim sanki onunla sohbet ediyormuş gibi. "Çok zıt düştük."

"Allah'a sözüm var, başkanım. Ben bu çocuğu kurtaracağım. Ben bu çocuğun gülümsemesini sağlayacağım. Benim Allah'a sözüm var!"

Raporun son sözleriyle birlikte hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım çünkü sözünü tutmuştu. Benim babam bilmeden kendi sonunu yazmıştı.

Arkadaki sandalyeye yığılırken gözümün önündeki kelimeler bulanıklaştı. Yazı silindi, sözler kaldı.

"Tuttun, babam!" dedim yüreğim sancırken. "Sen sözünü tuttun!"

Raporu göğsüme bastırıp ona sarılmayı hayal ederek ağladım ama acım dinmedi. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak son dosyaya eğildim.

Muhtemelen Siraç birazdan gelecekti. Beni böyle görecekti ama yine de dosyaya odaklandım. Gözlerimin önündeki bulanık kelimeler bir mana buldu. Raporun altında Murat Komiser'in babamın ölümünden bir gün önce verdiği kayıp bildirisi vardı. Silahı kaybolmuştu ve Murat bunu teşkilata bildirmişti.

Arkadaki sayfada ise Siraç Vuslat için şirketine yapılacak baskın emri vardı. Tarih 9 Kasım'dı. Operasyon başındaki amirler arasında babamın ismi de vardı. Levent Bey'in sözleri zihnimde yankılandı.

"İstediler ki o katliam günü, o silahla ya Siraç vurulsun ya da açıktan yürütülen operasyonda tüm polis ekibinin katliamı Siraç'ın üstüne yıkılsın ama babanın bu operasyonda olduğunu bilmiyorlardı."

Babamın otopsi raporu bir sonraki sayfadaydı ve benim için bu en büyük darbeydi çünkü annem yüzü hariç hiçbir yerini göstermemişti. Ben babamın vurulduğunu biliyordum ama nereden, kaç kurşunla vurulduğunu bilmiyordum.

Sağ göğsüne bir, sol göğsüne iki tane kurşun yemişti.

"Baba!" dedim fısıltıyla. "İnşallah canın çok yanmamıştır."

Son gücümle raporu okumaya başladım.

T.C. EMNİYET GENEL MÜDÜRLÜĞÜ OLAY YERİ RAPORU

Tarih: *10 Kasım 2014*
Saat: *07.53*
Olay Yeri: *Ereğli Sınırı*
Hazırlayan Birim: *Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü*
Operasyon Sorumluları: *Başkomiser Korkut SEZENLER, Komiser Pars TURAN, Komiser Yardımcısı Murat ERTÜRK*
Operasyon Ekibi: *20 kişilik polis ekibi*
OLAYIN ÖZETİ:
Alınan istihbarat doğrultusunda, şüpheli Siraç VUSLAT'ın yakalanmasına yönelik operasyon düzenlenmiştir. Operasyon esnasında, önceden beklenen bir baskın gerçekleşmiş ve polis ekipleri ile şüpheli gruplar arasında silahlı çatışma çıkmıştır.

OLAYIN GELİŞİMİ:

Şüpheli Siraç VUSLAT, Ereğli sınırında tespit edilmiştir.

Operasyon sırasında, şüpheli Yusuf ÇETİN'in (namıdiğer Palalı'nın) liderliğini yaptığı suç örgütünün mensupları tarafından saldırıya uğranmıştır.

Çatışmada Yusuf ÇETİN'in doğrudan Siraç VUSLAT ile çatışmaya girdiği belirlenmiştir.

Sayıca üstün olan Yusuf ÇETİN'in elli kişilik grubu ile polis ekipleri ve Siraç VUSLAT'ın adamları arasında silahlı çatışma yaşanmıştır.

Komiser Korkut SEZENLER, şüpheli Siraç VUSLAT'ı koruma talimatı vermiştir.

Çatışma sırasında iki polis şehit olmuştur. Halit SOYDAŞ alnından vurularak öldürülmüştür. Komiser Korkut SEZENLER sırtından iki kere vurulmuş, ardından Siraç VUSLAT'ın kaçışına yardım ederken sol göğsünden vurularak öldürülmüştür.

DELİLLER VE BALİSTİK İNCELEME:

İlk balistik inceleme sonucu, olayda kullanılan silahlardan birinin Komiser Yardımcısı Murat ERTÜRK'e ait olduğu belirlenmiştir.

Silahın Siraç VUSLAT'ın adamları tarafından kullanılmadığına dair tanıklık, Komiser Pars TURAN tarafından yapılmıştır."

Operasyon raporu sayfalarca devam ediyordu. Sayfalara göz gezdirirken son yaprağın köşesindeki bir defter yaprağı dikkatimi çekti. Yaprağı bulmak için son sayfayı çevirdim ve küçük bir deftere yazılmış bir not buldum.

O küçük defter notu benim hayatımın dönüm noktasıydı. O defter notu belki de bu zamana kadar yaşanan her şeyin sebebiydi.

"Ondan ailesini korumasını istemiş, Levent Bey. Torununuzu ve kızınızı koruması için söz almış. Onlarla bir aile olmasını, onlara sahip çıkmasını söylemiş."

Bu sözlerle birlikte tüm kanın vücudumdan çekildiğini hissettim. Kuruyan dudaklarımı ıslatırken tüm vücuduma soğuk bir ateş bastı.

Sonra en yanlış zamanda asansör kapısı açıldı. Asansörün kapısında çatık kaşları ve anlamlandıramıyormuş gibi bakışlarıyla Siraç karşıladı beni. Telaşlanmadım çünkü önünde sonunda bu yüzleşme yaşanacaktı ama şu anda iyi değildim.

Midem bulanmaya, kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Ona doğru yürürken yüzündeki öfkeyi gördüm. "Burası da neresi?" dedi.

İhanet vardı bakışlarında, olayı çözmeye çalışırken bana da sanki ihanet etmişim gibi baktı ama o an bunları düşünemiyordum. Babama vermiş olduğu söz ve o söze dair gerçek beni dehşete düşürmüştü.

Gözümden düşen bir damlaya baktı ilk önce. Sonra elimdeki dosyayı gördüm. "Babama ne söz verdin?" dedim yıkılmış bir sesle. Dilim sanki ağzımın içerisinde şişmiş gibi hissediyordum.

Öfkesi yerini buz gibi bir sessizliğe bıraktı. "Levent Bey..." dedim zoraki bir güçle. "Benim dedem mi?"

Sonra Siraç yörüngemden yavaşça kaydı. Onun adımı endişeli bir sesle söyleşini duydum ama ilk defa gerçeklerin yükünü taşıyamıyordum.

O yük benim ailemdi. O yük benim dedem ve babamdı.

Dedemin kurduğu planda babam, sevdiğim adamı kurtarırken ölmüştü.

15
KURŞUN

10.11.2014

Bazı günler kötü hava büyük bir kaybın habercisidir.

Tıpkı bu kara gün gibi.

Soğuk havanın insanın cildini kestiği bu kara kışın habercisi günde kurşunlar birbiri ardına havayı yararken sanki aynı zamanda kötü bir haber veriyordu.

Kapana sıkışmışlardı. Yardıma gelinse dahi sayıca azınlıktalardı. Normalde Siraç, çaresizliğin kollarına ilk defa düşmüyordu ama hiçbirinde bu tuhaf karamsarlığa kapılmamıştı.

Yanında silahındaki kurşunları birbiri ardına düşmanına sıkan Korkut'a, öfkeyle küfreden Umut'a, her şeye rağmen canını dişine takarak onu savunmaya çalışan Pars'a rağmen bir şey olacağı hissini üstünden atamıyordu.

Etrafı kolaçan etmek için siper aldıkları çuvallara sırtını yasladı.

Korumalarına, Korkut'un vermiş olduğu emirle yanına çektiği polislere baktı. Hayır, tek bir kayıpları bile yoktu.

Kurşunlarının sesinin ardında öfkeli bağırışlar, destek ekibinin geleceğine dair telsizden yapılan anonslar, herkesin yüzünde beliren kurtulma çabasında da anormal bir şey yoktu.

Tek sıkıntıları gittikçe daralan çemberin ortasında olmalarıydı. Deponun kapısız duvarının önündelerdi. Dört bir yanda ise Palalı'nın adamları vardı.

"Gebereceksin, orospu çocuğu!" diye bağırdı o kadar gürültünün arasında Palalı. "Bu işten kurtuluşun yok. Senden alınacak bir can hesabım var. Oğlumun canının bedelini ödeyeceksin!"

İntikamın çağrısı boş duvarlara çarptı. Vuslat'ta etkisi ise bir hiç olarak kaldı. Siper aldığı yerden tekrar silahıyla atışa başladığında iki kişiyi daha indirdi ama sanki hiç azalmıyorlarmış gibi düşen ikisinin yerini hemen başkaları aldı.

Nirvana

"Siktiğimin herifleri pire sanki. Bir tane öldürüyorsun, yerine üç tane geliyor!"

Pars'ın sözleriyle birlikte Korkut gülümsedi. "Az kaldı, destek ekibi gelecek. Buraya bizim gelmemiz bile mucizeydi zaten." Dönüp Siraç'a ters ters bakacak kadar kısa bir anı vardı. "Bizim oğlan her zamanki gibi bildiğini okudu, bize de onun ardını toplamak düştü."

Siraç ona bakmadı. "Gelmeseydiniz ifşa olmayacaktım," dedi.

"Gelmeseydik telef olacaktın. Palalı'nın baskından haberi vardı," diyen ise Pars'tı. Siraç onlara öyle bir hırsla döndü ki bakışları birine değseydi öfkesinden kül olurlardı.

"Ben buraya en iyi ekibimi getirdim! Bu depoda benim için yapılan sahte belgeler vardı. Delilleri toplayacak ve kendimi aklayacaktım," dedi Siraç o kadar gürültüye rağmen dişlerinin arasından. Yine de duyulmuştu. "Size ihbarı bir saat sonraya alın dedim ama dinlemediniz."

İhbarı bizzat kendileri yapacak, böylece Siraç için açılmış dava da sonuçlanmış olacaktı. Onu temize çıkardıktan sonra Alpagut için çalıştıracak, kurulu yok etmek için destek vereceklerdi.

Bir de Korkut zamanı geldiğinde bir yardım talebinde daha bulunacaktı.

Siraç onlara döndü, öfkeli bakışları açık vermiş olmaları yüzündendi. "Size aranızda köstebek olabilir, son dakikaya kadar baskını kimseye belli etmeyin, dedim ama umurunuzda bile olmadı! Asıl siz aylardır kurduğum planları telef ettiniz!"

Ona karşılık veremediler çünkü Vuslat'ın haklı olma ihtimali yüksekti. Palalı sanki haberi önceden almış gibi polisler gelmeden uzun zaman önce hazırlık yapıp çok büyük bir baskın yapmıştı.

Avantajı bu mekâna yakın olmasıydı.

Korkut ve Pars, suçlulukları yüzünden susmak zorunda kaldılar. Bu iş bitince polis merkezindeki herkes sorgudan geçecekti ama ondan önce bu tuzaktan kurtulmak zorundaydılar.

Yanlarında bulunan çuvallardan biri atılan kurşunla patlayınca Korkut telsizini eline aldı. "Murat!" dedi Polis merkezindeki yardımcısına. Geldiği andan beri ondan uzakta diğer ekibi yönetiyordu. "Çatışma için dikkatlerini dağıtmak zorundasın. Biz burada sıkıştık."

Telsizden Murat'ın sesi geldi. "Komiserim, siz sağ tarafa doğru kaçın. Buraya gelirken orada, bizim araçların yanında arabalar gördüm. Bu siperler bize yetmeyecek, o arabaları kullanabiliriz."

Nihova

Siraç başını olumsuz anlamda salladı. "Ellerinde hangi mühimmat olduğunu bilmiyoruz. Topu tüfeği kuşanıp gelmiş orospu çocuğu! Arabalar bize siper olamaz."

Siraç haklı olduğu için Korkut bir şey söylemedi ama zaman tükeniyor, ellerindeki mühimmat bitiyordu. Çatışmanın şiddeti artarken destek ekibi yaklaştığını söylese de bir türlü yanlarına ulaşamıyordu.

Siraç'ın ekibi ise çok daha uzaktaydı. Bu yüzden kendi başlarına kaldıklarını fark ettikleri o idrak anı, bir polis memurunun vurulmasıyla gerçekleşti. Çuvalın dibine yığılan polis memuru tam alnından vurulmuştu. Bir yıkımın ilk adımı atıldı.

Kan hızla akmaya başladı, bir kehaneti fısıldadı.

Kan yerde izini bıraktı, bir öfkenin ateşini yaktı.

Kan bir yola girdi, Vuslat'ın aklında ise yalnızca düştükleri tuzak vardı.

O an idrak etti. Her hâlükârda bugün suçlu veya ölü olacaktı. Kendi ölümünü bile seçmesini istemiyorlardı. O ise prangalarla ölmek istemiyordu.

Yere düşen genç çocuğa takılı kaldı gözleri. Daha yaşayacağı bir hayatı vardı. Tertemiz gözüküyordu yüzü. Kirli bir adam için kendini tehlikeye atmış ve bedelini canıyla ödemişti.

Gözünün önü karanlık bir pusa büründü. Bir kriz anıydı bu. Bugün birinin öleceğini bilerek ayağa kalktı. Bir cinnetin kapısı aralandı. Kurşunların ortasında kalan bedeniyle birlikte cinnetin en büyük delili, yüzündeki acımasız gülümsemeydi.

Onun yüzünden bir masumun daha kanı akmayacaktı.

"Bitti," dedi. Polis memurunun yanına giden insanları görmüyor, yalnızca kurşunların sesini duyuyordu. "Bugün ya ben öleceğim ya da siz."

İki silahı ile birlikte açık alana çıkarken Korkut arkasından bağırdı. "Oğlum, ne yapıyorsun?" Siraç duymadı. Tıpkı kaderinde hep bir iz olarak taşıdığı ismi gibi intihar bombası olarak görevini kabullendi.

O silahlarını ateşlerken ona gelen ilk kurşunun omzunu deldiğini hissetmedi bile. Bağırışlar yükseldi. Palalı onu görünce leşini bulan akbabalara döndü.

"Öldürün onu, leşini de köpeklere yedireceğim! Öldürün onu!" derken zaferin yaklaştığını biliyordu. O ise korumaların ardında bağırıyordu. "Sen benim çöplüğümde ötebileceğini mi sandın, orospu çocuğu? Köleydin de kendini kral mı sandın?"

Oysa erken ilan edilen zafer, yalnızca hezimeti getirirdi. "Ant olsun ki bugün öleceksin! Üstüne attığım o iftirayla geberip gideceksin!" İtirafı az da olsa bütün polisler tarafından duyulunca ilk hezimetini bu şekilde almış oldu.

Siraç kolundan tutulup tekrar siperlere çekilmeden saniyeler öncesinde ona doğrultulan silahın hedefi tam kalbinin üzeriydi ama kaderin yolu, bugün onun ölümünden geçmiyordu.

Bu yüzden o hedef şaştı, taş kesilmiş adamın ölümü çağıran gövdesi siperlere geri çekildi.

"Kafayı mı yedin?" diye bağıran Korkut'un sesi kulaklarında yalnızca boğuk bir yankıydı. Korkut adrenalinden, kaybetme korkusundan soluk soluğa kalmıştı. "Delirdin mi, oğlum? Kim dedi sana kendini feda et diye!"

Korkut onu sarstı. "Kendine gel, oğlum! Kurtulacağız, kurtulacaksın!"

Siraç dönüp ona baktı. Bir şey olmuştu. Hissediyordu, yalnızca ölümü hissediyordu. "Anlamıyorsunuz, değil mi?" dedi donuk bir sesle. "O destek ekibi gelmeyecek. Belki önlerini kestiler, belki de tuzağa düşürdüler. Bugün burada bu kadar polis varken ben yaşasam bile hapse atılacağım çünkü bunlar basit plan yapmazlar."

Korkut ilk defa o an endişelendi. "O vurulan polis veya burada şehit olacak herhangi biri, hepsinin katili ben olacağım. Bunun bir daha olmasına izin vermem. Bir daha yüklenemem hiçbir masumun kanını."

Geçmişte yaşadıklarından, o mahzenlerde o sustukça öldürülen çocuklardan bahsediyordu Vuslat. Korkut biliyordu. Yine de pes etmiyordu.

"Kurtulacağız! Seni temize çıkaracağım!" dedi inançlı bir sesle. Yemin bildi. Söz vermişti Allah'a, son nefesine kadar bu sözü tutacaktı.

Elif'in üşürsün baba, bu günlerde hava soğuk, diyerek sabah boynuna doladığı atkıyı çıkardı ve Siraç'ın koluna doladı. Elif bizzat onun için örmüştü ama o an, Vuslat'ın kolunda başka bir ulvi görev için kullanılıyordu.

Kendi kızının kaderinin düğümünü atıyordu.

Korkut atkıya sıkı bir düğüm atıp kanın kesilmesini umarken, "Bir daha sakın!" dedi. "İlk çözümün asla ölüm olmayacak. Onlar yaşarken senin ölümün yalnızca hezimettir!"

Vuslat onu duysa da cevap vermedi. Korkut, bu yüzden Pars'a döndü.

"Pars, bize dikkatlerini dağıtacak bir şey lazım. Madem amaçları Siraç'ın dediği gibi çocuğun üstüne cinayet suçunu da yıkmak, o zaman benim Siraç'ı buradan uzaklaştırmam yeterli olacaktır. Bize zaman kazandırın."

Pars kaşları çatık bir şekilde kısa bir an onlara bakıp tekrar ateş etmeye başladı.

"Esat!" diye bağırdı sonra. Esat genç bir polisti, daha bir sene olmuştu teşkilata gireli. "Oğlum, sen şu gaz bombalarına takıntılıydın. Ekipmana koymasak

Ninova

bile yanına alıp duruyordun. Söz, kızmayacağım bu sefer sana. Yanında getirdin mi?"

Çatışmada olmalarına rağmen o kadar rahat konuşuyordu ki arkada bağırış ve kurşun sesleri olmasa onun molada sigarasını içerken emrindeki genç adamı yanına çağırdığı düşünülebilirdi.

Esat hevesle başını kaldırdı. "Size bir gün işe yarayacağını söylemiştim," diye karşılık verdi. Her zaman bilmiş bir çocuktu zaten. Alnında birikmiş tere rağmen yüzü bir anda aydınlanmıştı.

Pars gülümsedi ona. "Aferin, oğlum!" dedi. Umut'a döndü sonra. "Sen de gidip destek çık şu ekibe. Biz burada tecrübeliler olarak kaldık. Onlar orada açık vermeye meyilli. Murat baş edemez."

Şehit polis memuru bir köşeye çekilmişti. Herkes saklıyordu ama yürekleri acı ile dolmuştu.

Umut ise hislerini yüzüne yansıtan bir adam değildi ama o an patronuna endişeli bir ifadeyle baktı. Demir burada değildi ve o kontrolünün sınırındaydı. Bu iftira mevzusundan sıyrılmak için çok uğraş vermişlerdi. Şimdi aynı bataklığın daha derinine düşmeleri an meselesiydi.

Patronunun o bataklığa girmektense ölmeyi tercih edeceğini bilecek kadar onu tanıyordu.

"Umut!" dedi Pars sert bir sesle. Bakışları çatıştı. "Git!" dedi Pars. Umut yine de patronuna baktı. Siraç ona bakmasa bile kısa bir baş onayı verdi. Bu bir hataydı, sonradan anlaşılacaktı ama Umut yine de onların seçtiği kaderin yoluna ilk adımı attı.

Umut dizlerinin üstünde onlardan uzaklaşırken bir şarjör daha boşaldı. Ellerinde yalnızca iki tane kalmıştı. Bazılarınınki ise bitmek üzereydi.

Pars, Siraç'a baktı. "Seni Allah yarattı demem, ben kendim şurada vururum. Tamam, yaşadıkların zor ama şimdi yaptığın intiharın kime ne faydası var?"

Vuslat başını kaldırıp ona baktı. Dişlerini birbirine bastırmıştı. Öylesine öfkeliydi, öylesine karatmıştı ki gözlerini Pars'ın görmüş geçirmiş ruhu bile bu bakışla kararırdı.

"Bir daha izin vermem!" dedi buz gibi bir sesle. Burada değil ama başka bir zamanda o sustukça, o direndikçe ölen çocukların acı çığlıklarını duyuyordu. Arkada yatan ölü bedenin de vebali üstündeydi şimdi.

Korkut, Pars'a uyarır gibi baktı ama Pars hem ateş ediyor hem de laf yetiştiriyordu: "Kim seni bu kendini feda etme psikolojisine soktuysa çık oradan! Biz buraya seni korumaya geldik. Sok hastalıklı kafana bu gerçeği!"

Nirvana

Hırsla söylenmiş bu sözlerden sonrası Vuslat sessizliğe büründü. Tekrar çatışmaya döndü. Kafasında bin tilki dönüyor, tuzak üstüne tuzak kuruluyor ama bir çözüm üretilemiyordu.

O zamanlar gücün yalnızca çoğunlukta olduğuna inanıyordu. O gün bir ders çıkaracaktı. İnancın kuvvetinin çoğunluktan daha güçlü olduğunu anlayacaktı.

Çember dört metreye kadar daralınca telsizden haber geldi. Siraç'ın kehaneti doğru çıktı. "Korkut Komiser'im! Oraya giden tek yola set çekmişler. Üç arabalar ve içinde adamlar var. Gelişimiz gecikecek. Başa çıkabilir misiniz?" Ereğli'deki ekiplere haber verilmişti çabuk ulaşsınlar diye. Son ümitleri de bu şekilde tükenmiş oldu.

Korkut bu habere karşı tepkisini görmek için Siraç'a baktı. Buz gibi havaya rağmen terden sırılsıklamdı. Siraç'ta ise kanaması olmasına rağmen hiçbir tepki yoktu. Donuk gözlerle indirebildiği her hedefi bir sayıymış gibi köşeye atıyordu.

Pars'a seslendi: "Siz onları oyalayabildiğiniz kadar oyalayın. Biz sağ taraftaki polis araçlarından birine binip buradan uzaklaşacağız. Biz gidene kadar oradaki adamları indirmiş olurlar," dedi.

Siraç ona döndü. Bir şarjör daha bitmişti. Onu bir köşeye fırlatırken, "Bu adamların acıması yok! Katledecekler sizi! Benim buradan gittiğimi nasıl söyleyeceksiniz? Ben gittikten sonra onlara nasıl engel olabileceksiniz?"

Siraç en olumsuz olanı düşünüyordu ama bir yandan da haklıydı. Yine de Pars umursamaz şekilde ona baktı. "Orasını bana bırak! Siz gidin, ben yaparım şovumu. Zaten hınçlıyım orospu çocuklarına. Yarım saattir kıçım dondu burada, hâlâ bıkmadılar."

Asıl hınç, vatanın güzel bir evladını bu pislikler yüzünden kaybetmektendi ama o an kimsenin yarasını deşmek, odaklanmalarına yardımcı olmazdı.

Durum vahim olmasaydı, bir de Pars bu cümleleri kurarken o sert ifadesiyle bakmasaydı bu sözleriyle keyiflenilebilirdi ama Korkut yalnızca hafif bir tebessüm etti.

Bu, dostuna son gülüşüydü.

Pars, Esat'ı yanına çağırdı ve gaz bombalarını aldı. Sıra eyleme geldiğinde acımasızlıkla gülümsedi. "Hazır olun," dedi, Siraç ve Korkut hazırlandılar. Siraç bu planın işe yarayacağından emin değildi.

Yine de istemese de bu adamlar güvenini kazanmıştı. Bu yüzden onları dinledi.

"Bir!" dedi Pars. Sola doğru hareket ettiler.

"İki!" dedi Pars. Elleri tetikte beklediler. Korkut son saniyede döndü ve hissetmiş gibi Pars'a, "Allah'a emanetsin, kardeşim," dedi.

Nihova

Pars kolay kolay etkilenmezdi bir şeyden ama bu söz hem Pars'ın hem de Vuslat'ın boğazına bir yumru gibi oturdu. "Sen de!" dedi ama son sözde ve son bakışta takılı kalmıştı her şey.

Sonra savaş çağrısı yankılandı. Pars, "Üç!" dediği anda ayağa kalktı. Ellerinde pimi çekilmiş gaz bombaları vardı. İki elini kaldırdı. Gaz bombalarını tutan parmaklarından yalnızca orta parmağı havadaydı.

"Selam orospu çocukları!" dediğinde herkes bir an paniğe kapıldı. Bu da şovunu yapmak için en büyük fırsattı. Gaz bombaları yere düştüğü anda herkes geriye doğru kaçtı çünkü onun normal bomba olduğunu sandılar. Gaz bombası etkisini gösterene kadar dikkat dağınıklığından yararlanan Korkut ve Vuslat ise kaçtılar.

Gaz bombası sisini yaymaya başladığında göz gözü görmeden onlar zaten ortalıktan kaybolmuştu ama o gün en büyük dikkatsizlik etraflarında bir köstebeğin varlığına ihtimal vermiyor oluşlarıydı.

Sonra buna dinleyici takıldığı yalanı yapıştırılacaktı ama işin aslı ne yazık ki uzun süre öğrenilemeyecekti.

Onlar arka tarafa doğru kaçarken ardından gelenlerden kurtuldular belki ama önlerinde bir tuzak vardı. Ulaştıkları polis aracı harekete geçse de geniş araziden çıkamadılar. Palalı'nın dört bir yanı kamerayla donatılmış arazisinin sonunda onları bekleyen, Palalı'nın en iyi on adamıydı.

Siraç adamları gördüğü ilk an, "Köstebek oraydı," dedi. "Tuzağa düştük. Onlar zaten buraya gelmemizi bekliyormuş," diyerek asıl gerçeği yalın bir acıyla dile getirdi.

"Geri dön, Sezenler! Bu işin sonunda sen de yanacaksın."

Korkut ona bakmadan önündeki adamlara baktı. Silahlar onlara doğrultulmuştu ama ateş etmiyorlardı. Nadiren küfreden bir adam olsa da ilk defa düştüğü bu tuzağa, "Siktir!" diyerek tepki verdi. "Bugün yaşadığımız akıl tutulması mı? Neden sürekli tuzağa düşüyoruz?"

Siraç'a döndü. "Şarjöründe kaç kurşun kaldı?" dedi. Arabayı yavaşlatmıştı. Onların da arkada arabaları ile yolu kapattığı düşünülürse ezip geçme ihtimali de kalmamıştı.

"On," dedi Siraç. Korkut kaşlarını çattı. "Benim de beş kaldı. Beş hedef ıskalama hakkımız var. Sonra onların arabasıyla gideriz."

Vuslat bir şey söylemedi. Ölümüne savaşacaklardı. Burada öldürülen olacaksa da kendisi olsun istiyordu. Yanındaki adamın bir ailesi vardı, sevdikleri onu evinde bekliyordu.

Vuslat'ın ise ardında bekleyeni yoktu.

Nihova

Arabadan yavaşça indiler ve kapıları siper alarak ilk kurşunu onlar attılar. Bir adam düştü, bir kurşun ıskaladı. Bu ilk zayiattı ama diğerleri o kadar kolay olmayacaktı. En iyi nişancılardan olsalar da silahlarının menzil mesafesi onlara ulaşmaya yetmiyordu.

Birinde bir, diğerinde ise üç kurşun kaldığında onlardan daha altısı ayaktaydı. En nihayetinde kurşunların yetmeyeceğini anladılar.

"Şimdi de çare sonuna kadar savaşmak mı?" dedi Siraç aradaki boşluktan Korkut'un sıkıntılı yüzüne bakarken.

Cevap yoktu çünkü gerçekler ortadaydı. Siraç'ın baştan beri direttiği gerçekler bir bir onları yakalıyordu. "Bana silahını ver ve kaç, Sezenler! Bu işte seni yakacaklar," dedi ama Korkut ölse de bu çocuğu bırakmayacaktı.

"Bekleyeceğiz," dedi silahını geri çekip, kalan tüm inancıyla yaşayacaklarına onu da inandırmaya çalıştı. "Ya bizi buradan alacaklar ya da teslim olmamızı bekleyecekler. Ellerine de mi güvenmiyorsun?"

Aynı zamanda bu sözleriyle onu kışkırtmaya çalışıyordu. Karşısındaki adamı ayakta tutan tek duygu öfkeydi. Yaşaması için gerekirse sürekli o öfke damarına basardı. Yeter ki bu çocuk yaşama tutunsun, o elinden geleni yapmaya hazırdı.

Vuslat ellerine güveniyordu ama onların yakın mesafede silah kullanmayacaklarına güvenmiyordu. Yine de başka çaresi yoktu. Tekrar Korkut'un dediğine uydu. Kurşun sesleri kesilince teslim olmaları için karşı taraf bağırsa da onlardan ses çıkmadı.

Uzun namlulu silahlarıyla yaklaşan korumalar polis arabasının etrafını sararken sabırla beklediler. Namlular yaklaştı. Elleri havada yavaşça çöktükleri yerden kalktılar. Namlular göğüs kafeslerini dürtünce harekete geçmek için sanki komut aldılar.

Zaten namlunun ucu silahın en kuvvetli tarafıydı çünkü silahın kabzasını tutsan da namlunun kime doğrulacağı asla belli olmazdı.

Namlunun ucundan tutup korumaları kendilerine çektiklerinde canlı siperler olarak bir kollarını onların boğazına sarıp diğeriyle ellerindeki silahları aldılar. Saniyeler içerisinde lehlerine dönen bu anda doğrulttukları silahlarla iki kişiyi daha vurdular. Geriye yalnızca ellerindeki korumalar ve iki kişi kalmıştı.

Kurşunlar onlara sıkıldı ama korumaları vurdu. Korkut'un üstüne biri direkt saldırınca boşta kalan eliyle adamı tutup tam burnuna kafa attı ve geri çekilmeden göğüs kafesine hedeflediği silahıyla onu da öldürdü.

Siraç'a gelen koruma ise daha sinsiydi. Siraç'ın elindeki korumayı vurmuştu ama şimdi aç köpekler gibi etrafında sinsice dolanıyordu. Vuslat bekledi. Bir açığını gözledi. Korkut için sonuna kadar savaşmayı yeğledi.

Koruma cüsseliydi. Hem silahını ateşleyip hem de arkadaki araba ile onu sıkıştırdığını zannederek üstüne atladığında Siraç'ın onu alt etmesi sadece bir dakika sürdü. Siraç bir ayağıyla silahı iterken bedenine siper aldığı korumayı yerde yatanın üstüne attı ve ikisinin de kafasına sıktı.

Korkut da canlı siperinin boynunu kırarken buradaki iş bitmiş görünüyordu. Bu yüzden arabanın önünde yan yana geldiler.

"Sana demiştim," dedi Korkut. Efor bile sarf etmemişlerdi. Bu yüzden yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Sana kurtulacağını söylemiştim," dedi. Birlikte korumaların arabalarına doğru ilerlerken yolun henüz ortasında erken konuştuklarının farkına vardılar.

Siraç arabalara doğru ilerlerken Korkut da etrafı kolaçan ediyordu. Bir açık bulduğunda çok geçti. Vuslat'ın sırtında lazer ışınları bir değil, altı taneydi. Arabalar yakındaydı ama kaçmak için diz çökmekten başka çareleri yoktu. Burası tuzaklarla doluydu. Düşman, onu yakından öldüremeyeceğini anlayınca uzaktan hedef almıştı.

"Diz çök!" diye bağırdı ama çok geçti. Siraç eğildi ama karın boşluğuna isabet eden bir kurşun çoktan tenini delip çıkmıştı. Korkut kendisinin farkında değildi ama sırtının sağ kısmında bir değil, iki kere yanma hissetti. Sırtının sağ alt kısmında kurşunlar adrenalinin hissiyle yalnızca keskin bir acıya sebep oldu. O an ayaktaydı çünkü.

İkisi de diz çöktü. Kan döküldü ama Korkut hâlâ bağırıyordu. Kurşunlar üstlerine yağarken, "Siraç git ve arabayı çalıştır!" diye bağırdı Korkut.

Siraç ona döndü. Bir elini karın boşluğuna bastırmıştı. Dişlerinin arasından sığ nefesler alıyordu. "Bana bak, oğlum!" dedi Korkut diz çöktüğü yerden. Siraç öfkeyle nefes alıyor ve karnına elini sımsıkı bastırıyordu.

"Kurtuluşumuz orada, değilse bile ben seni kurtarmaya ant içtim. Ben yaşamasam bile sen yaşayacaksın!"

Siraç başını olumsuz anlamda salladı. "Siz kurtulacaksınız!" dedi hızla kan kaybettiğini bilerek. Oysa Korkut çok daha kötü durumdaydı, haberi yoktu.

"Sus!" dedi Korkut diz çöktükleri yerde. "Söz verdim ben Allah'a!" Diz çöktükleri, başlarını eğdikleri yerde onun kaderine yeni bir yön verdi Korkut dualarıyla. "Sen de bugün sağ çıkamazsam diye söz vereceksin bana. Ailem ailen olacak, zamanı geldiğinde kızımı da annesini de koruyacaksın!" dedi tüm inancıyla.

Bu sözler bir vasiyetti. Siraç o kadar çok kendi ölümüne odaklanmıştı ki bunun ölümünü hissetmiş bir adamın konuşması olduğunu bilemedi.

"Yaşayacaksın, her ne olursa olsun yaşayacaksın!" dedi ona yaşamı bizzat elleriyle verdiğini bilmeyerek.

Korkut onun tekrar itiraz edeceğini bildiğinden yaşasaydı tutacağı bir söz verdi. "Ben de sözümü tutamazsam bil ki ahın yerde kalmayacak. Sana sözüm olsun, senin intikamını bizzat ben alacağım!"

Belki bu sözünü tutamadı ama kızına bu sözünü vasiyet kıldı.

Siraç sırtını fark etmediğinden onu isteksizce onayladı. Korkut'u dinledi, sözünü tutuşuna şahitlik etti. Son kez bakışları değdi birbirine. Siraç o gözlerde ilk defa kendini evlatları için feda edebilecek bir babanın şefkatini gördü.

Şefkatin varlığını bile bilmeyen kurumuş yüreği acıdı.

"Şimdi ben koş dediğimde arabalara doğru koşacaksın. Ben de arkandan geleceğim. Ne yapıp et, hedef şaşırt. Ben de aynısını yapacağım!"

Kurşun yağmuru azalırken Korkut aslında zorlukla konuşuyordu ama Siraç o an fark etmedi. Sırtını göremedikçe isteksizce onu onayladı ve Korkut komutu verdiğinde arabaya doğru koşturdu. Bu sırada hedef şaşırtmasına rağmen yeniden hızlanan kurşunların arasında baldırına da bir tane saplandı.

Siraç can havliyle koşmaya devam ediyordu.

Kurtuluş o arabaya ulaşmaktı. Keskin nişancılar gözükmediğine göre menzil sınırındaydılar. Arabaları biraz daha uzaklaştırırsa kurtulurlardı. Aksamasına rağmen hızla koşmaya çalışıyor, kurtuluşa ulaşmaya çabalıyordu ama son anda arabaların da bir tuzak olduğunu fark etti.

Arabanın kapısına yapıştırılan bombayı fark etti. O yaklaşırsa bu çıkış yolunda da ölsün diye bombayı gözünün önüne yerleştirmişlerdi.

Gözlerinin önünde bir aptalmış, bir köleymiş gibi ölüme gitmesini istiyorlardı.

Ondan önce Korkut bu gerçeği hissetti. Sanki bir şey olacağını biliyormuş gibi erkenden peşinden koşturdu. Sonra bombayı gördü. "Oğlum, bu bir tuzak!" diye bağırdığında son sözlerinin bu olduğunu bilmeden onun uçuruma koşusunu seyretti.

Onu tuttu. Onu yakaladı. Onun için kendini feda etti.

En büyük arzusunu gerçekleştirdi, onu ölümün pençesinden kurtardı ama tam kalbinin üstüne gelen kurşunla birlikte kendi sonunu yazdı.

Üstelik bu kurşun Murat Komiser'in çalınan silahına aitti.

Bombalar patladı. Korkut son bir hamleyle Siraç'ın üstüne kapandı. Bombalar patladı ve yer yüzünü simsiyah bir yasın dumanı kapladı. Alevler yükseldi

ama iki adama değmedi. Herkes o dumanın altında iki adamın da öldüğünü sandı ama yalnızca biri ölmüş, ölürken de diğerini kurtarmıştı.

Siraç, Korkut'un ölümle birlikte ağırlaşan bedenini üstünden zorlukla itti. "Sezenler!" dedi dumandan dolayı boğuk çıkan sesiyle. Öksürüyordu ama seslenmeye devam ediyordu. "Sezenler, ses ver!" dedi dumanların arasında. Yanan arabaların harlı sıcağı sırtına vuruyordu ama o yalnızca onu kurtaran adamın sesini duymayı arzuluyordu.

"Sezenler!" dedi belini doğrultmayı başarınca. Onun omzunu dürttü ama Korkut hareket etmedi. Gözleri kapalıydı ve yüzü ise bulanmıştı. Siraç o an sırtındaki ziftin külden değil, kandan olduğunu fark etti.

Bu sefer yavaşça hareket etti. Onu omzundan geriye itmeye çalıştığında diğer kolundan vurulduğunu da fark etti ama acısına rağmen onu döndürdü. O da kan kaybından ölmek üzereydi fakat sevdiğini bile fark etmediği adamın ölmüş olma ihtimalinin korkusu daha baskındı.

"Abi!" dedi ilk defa ona. Geriye döndürmekten vazgeçti. Sırtından vurulduysa onu çevirmek en büyük yanlış olurdu. "Korkut abi, uyan!" dedi yüzüne hafifçe vurarak. Elini boynuna götürmekten korkuyordu.

Vuslat uzun zaman sonra ilk defa ölümden korkuyordu.

"Abi, uyan! Bak, kurtulacağız demiştin." Korkut'u bir kez daha sarstı. "Abi, uyan!" diye bağırdı ama Korkut onu duymadı.

Siraç onu şiddetle sarsıyordu. Öldüğünü biliyordu ama inanmak istemiyordu. "Abi, ailen var!" diye haykırdı. "Senin ailen var, kızın var, uyan!" dedi.

"Senin yaşaman lazım, abi!" Elini nabzına koydu korkarak. Hissedemediği o kalp atışı, gökyüzüne süzülen yasın sebebiydi. "Onların sana ihtiyacı var, abi!" dedi son kez haykırarak.

İlk defa yas tuttu, arkalarındaki alevler gibi kül etti kalbini.

Sonra yıkılışın asıl sebebini dile getirdi. "Benim sana ihtiyacım var, abi!" dedi ve kan kaybından değil, kalbinin acısından bilincini yitirip Korkut'un üstüne yığıldı.

Sirenler onlar için çalarken her şey için çok geç kalınmıştı.

Üç kurşun meselesi buradan geliyordu. Korkut, bir çocuğu kurtarmak için üç kurşun yemişti.

O üç kurşunla kendisini feda etmiş ve o çocuğa bir gelecek vermişti.

Uyandığımda baş ucumda doktorla birlikte Siraç vardı. Doktor bir şeyimin olmadığını, stres kaynaklı bayılmış olabileceğimi söylese de işin doğrusu değil Siraç'la konuşmak,.onunla yüz yüze gelmeye bile korktuğu belliydi.

İyi olduğumu söyleyerek kadına kaçmak için fırsat verdim. O da memnuniyetle kabul etti.

Doktor gittikten sonra ben yatakta yatarken Siraç da baş ucumdaki koltuğa oturmuş, yatağı inceliyordu. Çok öfkeli olabilirdi ama yüzüme bakamıyor olması bambaşka bir sebeptendi.

Utanç. Bu zamana kadar sakladığı için duyduğu utanç. Babamın onu korurken öldüğünü bildiğim için duyduğu utanç.

Yüzüme bakmadan, "Ne zamandan beri biliyorsun?" dedi.

Yataktan ağır ağır kalktım. "Düğün günü bana her şeyi anlattı," dedim. "Bu odayı ise düğünden önce görmüştüm ama sonra Levent Bey..." duraksadım. Artık yabancı biri değildi. O benim dedemdi. Kaderin cilvesine acı bir şekilde gülümserken, "Yani dedem olduğunu öğrendiğim adam, babamın raporlarını bana göstermek için kullanabileceğimizi söyledi," dedim.

Kısa bir an bana baktı. *Neden* diye sorguladığı açıktı ama soramıyordu.

Bu yüzden ben sessiz sorularına cevap verdim: "Yapmak zorundaydım. Benden o kadar çok şey saklıyorsun ki, senden öğrenmem gereken şeyler için başka yollara başvurmak zorunda kalıyorum."

Haklıydım, bunu ikimiz de biliyorduk ama kızgın bir şekilde tekrar bana bakarken, "Babanın benim yüzümden öldüğünü sana nasıl anlatacaktım?" demesinin sebebi acı çekiyor olmasıydı.

Oturduğu koltuğun kolçaklarını sıkı bir şekilde kavradı. "Sahi, sen bunu bilmene rağmen nasıl benimle evlendin?" derken yüzündeki saf bir acıydı.

Buna rağmen gülümsedim. "Sanırım babam da ben de sana bir aile vermek istemişiz," dedim.

Bakamadı, gülüşüme bile tahammül edemedi ve başını eğdi. "Nasıl yüzüme baktın?" dedi sonra. "Nasıl bunca zamandır benden saklayacak kadar kabul ettin bunu? Annen bile senelerce beni suçladı."

Demek ki başta, bu yüzden ondan hiç hazzetmiyordu. Görünen oydu ki mesele sadece evlenmemiz değildi. Annem en başından beri babamın onu korurken öldüğünü biliyordu.

Yine de şimdi takılacağım mesele bu olamazdı. Siraç'ın karşımda gittikçe ezildiğini, hatta biraz daha bu konuşma böyle devam ederse çekip gideceğini bilecek kadar onu tanıyordum.

Nihova

Bu yüzden sırtımı yatağın başlığına yasladım ve ona sert bir sesle, "Böyle yapacaksan gerçekten kavga edeceğiz çünkü sanırım babam sana defalarca anlatsa da anlamadığın bir şey var!" dedim. Dönüp bana bakmaya mecbur kaldı. "O adam seni yaşatmak için çabalamış çünkü seni çok sevmiş. Ben sana bir aile vermek için mücadele veriyorum çünkü seni çok seviyorum."

Sevgiyi kabullenmek, nefreti kabullenmekten çok daha zordu. Şu an ondan nefret ediyor olsaydım acı çekse de vicdanı rahat edecekti fakat onu seviyor olmamı vicdanı kaldıramıyordu.

Yine de gerçek buydu. Üstelik kanıta da ihtiyacı yoktu. Bile bile onunla evlenmiştim.

"Babanın sebebiyle evlendin."

"Hayır, babamın çoktan ailesine kabul ettiği o çocukla evlendim."

Bu vicdan azabını kendi lehime çevirmek zorundaydım. Yoksa onu kaybedecektim. "Sen bunu bile bile o ilk zamanlar nasıl ölümden bahsedebildin?" dedim.

İlk defa yüzümde kızgınlık ifadesini gördü çünkü haklıydım çünkü asıl ihaneti babam onu yaşatmak için çabalamasına rağmen ölümden bahsederek yapmıştı. Bir şey söylemedi. Sadece yüzüme baktı çünkü o da biliyordu. Bildiği için şu an söyleyeceklerimi bekliyordu.

Sessizlik düştü aramıza. Ne gidebildi ne de kalabildi. Ben ise söyleyebileceğim her şeyi söylediğim için oldukça rahattım. Giderse bile önünde sonunda tıpış tıpış yanıma gelecekti.

Ama öncesinde herkesin bana artık bilmediğim her şeyi anlatmasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden, "Söyle o adama, gelsin," dedim. Mutlu değildi, hatta hiç istemediği belliydi ama mecburdu. Artık benim de sınırda olduğumu görüyordu.

Bu yüzden arayıp çağırdı. Telefonu kapattığında ise, "Birazdan burada olur," dedi.

Bir kere daha aramıza sessizlik düştü. Bana her şeyi bile bile onunla evlendiğime inanamıyormuş gibi bakıyordu. Bu bakışın ağırlığı da bir yüktü ve ben artık başka hiçbir yükü taşımak istemiyordum.

Yine konuyu değiştirdim. Levent Bey'i kastederek, "Sen onu benimle mi tehdit ettin?" dedim.

Başını kısa bir şekilde salladı. Tahmin ettiğim durumu bu şekilde kabullenirken zaten aksi mümkün değildi. Tam olarak kocamın yapacağı bir hareketti.

"Bu yüzden senin o gizli odayı görmeni istemiş olmalı," dedim. Cevap vermedi ama biliyordu. Bir kere daha o da ben de Levent Bey'in, yani dedemin oyunlarının kurbanıydık.

...

Levent Bey geldiğinde ortamın gerginliği en hafif tabirle kutuplar seviyesindeydi. Bana karşı bakışları tedirgindi ama Siraç hakkında ne düşündüğünü anlayamıyordum.

İkisi de karşılıklı tekli koltuklarda otururken ben tam ortalarındaki koltuğa oturdum. Ellerimi önümde birleştirdim. Siraç ona buz gibi gözlerle bakıyordu, dedemin ise duruşu da bakışları da oldukça rahattı.

Beni gördüğünde, "İyi oldun mu?" dedi. Elbette durumu biliyordu, muhtemelen o gizli odada kameralar da vardı.

Cevap veremedim. Sadece başımla onay verdim çünkü Siraç'ın bakışları, Levent Bey'i öldürmesine ramak kaldığını gösterir gibiydi.

Mevzuyu uzatmadan konuya giriş yapmam gerekiyordu fakat öncesinde merak ettiğim bir şey vardı. "Annemle geçen gün konuştuğumda artık Erzurum'da değildi. Uzakta değilse onunla da şimdi yüzleşmek isterim," dedim.

Siraç, Levent Bey konuşacağı anda onun sözünü kesti: "Ankara'da şu an. Orada değilse de dedendedir," dedi. "Buradaki konuşma bitsin, onunla da konuşacaksın." Levent Bey'e döndü sonra bakışları. Ona nefretle baktı ama Levent Bey umursamadı.

Ona *dede* diyemiyordum. Onu nasıl kabullenebileceğimi bile bilmiyordum. Dudaklarım tatsız bir gülümseme ile kıvrıldı.

"Hemen olursa sevinirim," dedim ve Levent Bey'e döndüm. "Bu arada hangi dedeme gidiyor? Malum yeni bir dedem daha olduğu ortaya çıktı artık."

Levent Bey gülümsedi, üstelik bu durumdan keyif aldığını gösteren bir gülümsemeydi bu. Sanki öğrendiklerim onun hoşuna gidiyordu.

"Sen Bahar'ımın kızısın. Şu an geldiğin yer için benden daha gururlu bir dede bulamazdın," dedi. Bu hâl ve davranışlarıyla beni çileden çıkardığından habersiz gülümserken sert bir ifadeyle baktım ona.

"Niye?" dedim. "Sizin istediğiniz yolda yürüdüğüm için mi? *Sus* dediğinizde sustuğum, *vurun* deyince vurulduğum için mi?" dediğimde tek amacım suratındaki gülümsemeyi yok etmekti. Başardım da.

Onun emriyle vurulduğumu hatırlayınca gülümseyişi donup kaldı. Olduğu yerde dikleşti, "Güzel kızım..." diye açıklamaya başlaması onun da bazı şeyleri unuttuğunu gösteriyordu ama artık söz sırası bana gelmişti.

Bu yüzden sözünü kestim:

"Sırayla!" dedim buz gibi bir sesle. "Kafamı karıştırmadan, gizemli konuşmalara girmeden sırayla anlatacaksınız her şeyi. Sizin dünyanızda meydan okur tavırda konuşmalar üstünlüğünüzü kanıtlıyor olabilir ama ben o dili anlamıyorum." Birbirine kenetlediğim parmaklarımı sıktım. "Anlamak için çabalamaya da niyetim yok."

Babam şu an yaptığım saygısızlığı görse benden utanırdı ama benim de kendime bir saygım vardı. Karşımdaki adam, ardımdaki kocam benden sakladıklarıyla belki beni korumaya çalışıyorlardı ama aynı zamanda defalarca bana karşı saygısızlıkta bulunmuşlardı.

Levent Bey tekrar duraksadı ama sonra bir elini dizine yasladı ve mavi gözlerini üzerime dikti. Anlayışla başını salladı. "Seni kızdırmışım."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Haddinden fazlasıyla hem de," dedi asıl kızgınlığımı ortaya koyarak. "Hakkın da var buna ama zaman zaman bazı gerçekleri gizlemek zorunda kalıyoruz."

Başımı eğdim iki kaşımı da kaldırarak. Alaycı bir ifadeyle bakıyordum ona.

"Haydi ama!" dedi gülümseyerek. "Ben böyle konuşmayı seviyorum." Gülünce en az beş yaş gençleşmişti. Yaşlı olmasına rağmen gerçekten çok yakışıklı bir adamdı.

"Her neyse!" dedi sonra elini sallayarak. "Bu zamana kadar yeterince gizli kapaklı konuşma yaptım. Artık bir açıklamayı hak ediyorsun ve zamanı da geldi zaten."

Zahmet olacak der gibi baktım ona.

Sonra Siraç'a kısa bir bakış attığımda bana baktığını fark ettim. Üstelik gülmese bile bakışlarında bir mizah vardı. Ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordum ama muhtemelen Levent Bey'le bu şekilde konuşmam hoşuna gitmişti.

Tekrar Levent Bey'e döndüğümde konuşmaya başladı: "Pekâlâ," dedi. "Annenin kızım olduğunu öğrendin zaten ama ikinci evliliğimden olduğunu bilmiyorsun. Bu meselenin uzun bir hikâyesi var."

Başımı salladım usulca. "Dinleyecek bol bol vaktim olduğundan emin olabilirsiniz," dedim imalı bir sesle. Elimde değildi, ona karşı alaycı davranmaktan kendimi alamıyordum.

Yine de bu tavrıma tahammül etti. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrılsa da hemen ciddileşti ve geçmişini anlatmaya başladı: "Üçüncü evladım İbrahim dünyaya geldiğinde TÜSİAD'ın en genç başkanı ünvanına sahiptim.

Sonra bu başkanlığı bırakmış olsam da güçlü bağlantılarım ve bir de gençliğimden beri hayalim vardı. Türkiye'nin savunma sanayisi için büyük bir birlik kurmayı arzuluyordum. Sarmaşık Birliği! Bunun için harekete geçtim. Bu süreçte askerî bağlantılarımdan birisi de Osman Aslanşah'tı."

Kaşlarım çatıldı. Bu isim tanıdık geliyordu. Bir an sorguladığımda ani bir aydınlanma yaşadım. "Dedemin kardeşi, Osman dede mi?" dedim. Levent Bey gülümseyip beni başıyla onayladı.

"Onun hikâyesini duymuşsundur," dedi. Duymuştum. Özel Kuvvetler Komutanlığından tuğgeneral rütbesiyle emekli olmuş büyük bir komutan, aynı zamanda güçlü bir askerdi.

Gölge operasyonlarından sadece bir tanesini babamın ağzından dinlemiştim ve ağzım açık kalmıştı. Üstelik ona dede diyor olsam da hâlâ dağ gibi bir adamdı.

"Benim gözümde kendisi büyük bir kahramandır. Huzeyfe ve Halit amcaları da çok severim." Onlar da Osman dedenin oğullarıydı, babalarının izinde iki askerdi. Üstelik ikizlerdi. "Hatta şimdi ikisinin de çocukları olmuş diye duydum," diye devam ettim.

"Bir sene oldu," dedi Levent Bey. "Şimdi ikisi de bir yaşında," derken yüzünde samimi bir gülümseme vardı ama konunun yönü kayıyordu.

"Konunun Osman dede ile ne alakası var?" diye sorduğumda yüzündeki tebessüm soldu.

"Uzun yıllardır savunma sanayimizin en büyük handikabı Orta Doğu'dur. Oradaki silahlanma ve güç dengesi ülkemiz için hep büyük bir rol oynamıştır. O da Orta Doğu'da çok fazla operasyon yönettiği için bize istihbarat sağlıyordu. Biz de bu sayede tanıştık," dedi.

Yüzünde geçmişe daldığına dair bir ifade belirdi.

"Bir gün yanıma bir kadınla geldi. Adı Ahed'di. Çok kültürlü, birkaç dil bilen ve gerçekten bambaşka bir kadındı ama yardıma ihtiyacı vardı. Korunmak zorundaydı çünkü esirler şehrinde, kutsal mabedin hemen dibinde çok değerli bir hazinenin, bir arazinin bizzat varisiydi. Bu araziyi Siyonistler istiyordu. Bu yolda babasını, kardeşlerini kaybetmişti ama davasından vazgeçmek istemiyordu."

Gözlerine derin bir hüzün çöktü Levent Bey'in. Sanki bu kadına yas tutuyordu.

"Esirler şehrinde bu değerli arazi için çatışan iki büyük kuvvet vardı ama yeterli değildi. Bu arazinin güçlü ellerde korunmaya ihtiyacı vardı. O zamanlar Osman da Orta Doğu'da diğer işgalci devletlerin uyguladığı taktiği uygulamak ve kendi ülkemizin de devletten bağımsız gözükse de Orta

Doğu'da söz sahibi olan bir teşkilatlanmanın olmasını istiyordu. Resmiyette diğer ülkelerin yaptığı gibi bir askerî eğitim şirketi olarak gözükse de gerçek bu değildi."

Geçmiş çok daha derindi.

"Farklı bir adamdı Osman Aslanşah. Her türlü askerî sistemi bilirdi ama en çok Osmanlı zamanındaki gruplardan *Delilere* imrenirdi. Bir gün bana kurmak istediği bu sistemi anlatırken, 'Bu işe girişeceksek bir *dergâha* girer gibi soyunmak gerek, Levent. Soyunup da önce kefenimizi sonra da bayrağımızı giymek gerek,' demişti. Bu yüzden başta *Dergâh* dedik bu sisteme ama bu daha prototipti. Ahed'e yetecek güçleri yoktu." Geçmiş aynı zamanda derin bir zafiyetti. "Onlar güçlenene kadar bir oyalanma sürecine ihtiyacı vardı çünkü hiçbir yerde güçlü bağlantıları da yoktu."

Levent Bey normalde hep dimdik duran bir adamdı ama konuyu anlattıkça sanki yaş alıyordu. Onun hüznü benim kalbime çöktü. Üstelik bahsettiği teşkilatın babama Siraç için görev veren teşkilat olduğunu da hissediyordum.

"O an Ahed için bir şey yapamadım fakat onu Türkiye'de saklamaya başladık. Onunla evlenemiyorduk da çünkü o evliydi, ben ise bir yıl önce trafik kazasında eşimi kaybetmiştim."

Geçmişle birlikte aynı zamanda kayıplarının hüznü de Levent Bey'in üstüne çöktü. İç çekti sanki o anları tekrar hatırlıyormuş gibi, tekrar bana bakarken artık tebessümü buruktu.

"Osman deden başta çekinse de Ahed konusunda başka bir çözüm bulamayınca tam altı ay sonra bana geldi ve beni onunla evlenmeye zorladı. Kafasında ince ince işlenmiş bir plan vardı. Eğer Ahed ile evlenir ve ondan bir çocuğum olursa, onun ölümünü resmî kayıtlara geçirerek mirasın doğrudan bana geçmesini sağlayacaktı. Çünkü vâris yalnızca birinci dereceden akrabaya, yani çocuğumuza geçebilirdi. Ancak çocuğun yaşı küçük olacağı için yasal vasisi olarak tüm hakları ben devralacaktım. Sonrasında ise araziyi teşkilata devretmeyi planlıyorlardı. Çocuk, bu planın en kritik noktasıydı; mirasın benim kontrolüme geçmesi için doğması şarttı."

Bu plan görünen oydu ki istenildiği gibi gitmemişti. Sırtını geriye yaslarken bu yüz ifadesinden bile belliydi. "Biz evlendik ve Ahed fedakâr bir kadın olduğu için hayatımın ikinci baharını yaşattı bana. Bu süreçte Bahar da doğdu ama Ahed, adı da olmak üzere her şeyini değiştirmiş olsa da bulundu."

Annemin adını duyunca irkildim. O bir mirasçıydı ve annesi büyük zulümlere maruz kalmıştı. Ben aslında şu an büyükannemin büyük imtihanlarla dolu geçmişini dinliyordum.

"Gücüm yerindeydi, sağlam bağlantılarım vardı ama Ahed'i koruyacağım derken beni de ezdiler. Her yönden saldırıyorlardı ve elimdeki güç, evlatlarımı dahi korumama yetmiyordu. Gerçekten çok güçlülerdi, buraya kendi adamlarını bile getirmelerine gerek kalmıyordu. Çünkü içimizde vatanını üç kuruşa satacak, hainlik için fırsat kollayan yeterince kişi vardı. En büyük darbeyi düşmandan değil, onlardan yedim." Derin bir nefes aldı Levent Bey o an ama bu yükü hâlâ taşıyamıyor gibiydi.

"Sonra Ahed, Bahar'ımı da alıp gitti."

Ellerini önünde birleşti ve eklemleri bembeyaz oldu. Gidişinin yasını tutuyordu, görebiliyordum. Siraç'a baktım. O benden gitseydi ne hâlde olacağımı düşündüm ve düşünmek bile kalbimin sancımasına neden oldu. Bu öyle bir hisli ki sadece düşünmek bile göğsüme bir ateş tohumu ekmişti sanki.

Bakışlarımız birbirine değdi. Sessizce bu hikâyeyi dinlerken tepkilerimi izliyordu. Ağlayacağımı biliyormuş gibi tetikte bekliyordu sanki.

"Bana bir mektup bırakmıştı. O mektupta Bahar'ı bir arkadaşına emanet ettiğini, kızın büyüyene kadar yetimhanede kalacağını ve orada güvende olacağını yazmıştı. Kendisi ise göçebe bir hayat yaşayacaktı. Yakalansa bile mirası zaten Bahar'a bırakılmıştı ve vasiliğini de o dönemde MİT'te çalışan ortak bir arkadaşımıza vermişti. Osman'ın planı doğrultusunda Bahar, arazinin tek mirasçısı olacaktı ancak Ahed'in yaptığı bu hamleyle her şey daha karmaşık bir hâle gelmişti. Bu beni gerçekten deliye döndürdü."

Bana baktı. O yüzde bu mahcubiyeti ilk görüşüm değildi. Düğünden önce de bana böyle bakıyordu zaten.

"Benim evladım yetimhanede büyüyemezdi. Aç da kalsam onlar için vardım ben ama yine Osman engel oldu bana. O da bu işin içerisindeymiş. O zamanlar hayal ettiği teşkilatın altyapısını kurmaya başlamıştı ve Ahed nereye gitse yurt dışından tanıdıklarını peşine taktığını söylemişti."

Çaresiz kalışını gördüm, annemin gerçekten yalnızlığına şahit oldum o an. Benim annem hep bir yetim hüznüne sahipti. Bu yüzden dedem onun başını okşardı. Babaannem onu ayrı bir severdi. Aslında durum çok daha vahimdi.

Annesi de babası da onu bırakmak zorunda kalmıştı. Levent Bey'in gözünden bir damla yaş süzüldüğünde acısını hissettim. Benim de gözlerim doldu.

Tekrar konuştuğunda sesi titredi. "Ahed için ne zaman öldü haberleri çıksa o varlığını bir yerde gösteriyor, evladı yanındaymış gibi kucağında örtüyle kapatılmış bir bebekle ya da bebek arabasıyla geziyordu. Biz de bu süreç içerisinde boşandık. Benimle hiç bağlantısı kalmadı ama onun peşini bırakmadım. En azından güvende olup olmadığını bilmek, Bahar'ın nerede olduğunu öğrenebilmek için çok uğraştım. Sonunda bana bir adres verdiler ama anneni hiç yakından ziyaret etmeye cesaretim olmadı çünkü haklılardı, cidden tehlikedeydi."

Levent Bey koltuğun ucuna geldi. Sanki bana yaklaşmak istiyor ama cesaret edemiyor gibiydi. "Ben de ona mektuplar yolladım," dedi içten bir sesle.

O an annemi çok sevdiğini anladım. Gerçekten çok seviyordu. Babam gibi bakıyordu onu anlatırken.

"Belki ona babalık yapamadım ama varlığımı hissetsin diye sürekli konuştum onunla. Uzun süre bu böyle devam etti. Ahed kaçıyor, Bahar büyüyordu. Bu sırada da Dergâh'ın altyapısı, Alpagut adında küçük bir birimi kurulmuştu. Osman'ın teklifiyle onu Mısır'daki birime yolladık. Babanla da orada tanıştı. Osman'ın ikizleri de senin baban da bu deneme için gönüllü olmuşlardı."

Ben babamı yalnızca elçi koruması zannediyorken onun da ilk önce Orta Doğu'daki güç oyununu bozmak ve vatanı için böyle bir yüce gönüllülük sergilemesine sadece gururla bakabildim.

"Mehmet dedem de mi bu işin içerisindeydi?" dediğimde Levent Bey başını salladı. "Elbette, üstelik onun MİT'le bağlantısı da vardı."

Bir an duraksadı, bu bilgiyi vermemesi gerekiyordu muhtemelen ama sonra omuz silkti ve sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Tahminim doğruysa anneme tayin edilen vasi de Mehmet dedemdi.

Hayatları kaderin düğümüyle resmen birbirlerine bağlanmıştı.

Sonra Levent Bey, "Ben Korkut'u hep çok sevmişimdir. Bu yüzden onların evlenmesine biraz da ben vesile olmuş sayılırım," dediğinde ilk defa ikimiz de gülümsedik.

"Bana öyle geliyor ki Levent Bey, siz cidden Eylül'ün dedesisiniz. Beni geçtim, annem ile babamın arasını yaparak da bunu kanıtlamış oldunuz," dedim.

Siraç'a baktığımda onun da hafifçe tebessüm ettiğini gördüm. Gergindi, vicdan azabı çektiği bariz belliydi ama şu da bir gerçekti ki eğer Levent Bey olmasaydı şu an ne tanışmış ne de evlenmiş olurduk.

"Kimin kime iyi geleceğini iyi bilirim," dedi

Eylül deyince annemin onun üvey halası olduğunu ve bizim de bu yüzden akraba olduğumuzu fark ettim. Sanki biz de hissetmişiz gibi ilk andan itibaren gönülden bir bağ kurmuştuk. Bu anlatılanlarda sevinebileceğim gerçek bu olabilirdi.

"Sonra ne oldu peki? Bu arazi annemin üstüne mi geçti? Siz ne zaman anneme ulaştınız?" Annemin gerçekleri öğrenince ne hâle geldiğini merak ediyordum. Nasıl katlanmıştı? Annesi ve babasının onu bir amaç için dünyaya getirip o amaç uğruna feda etmek zorunda kalmasını nasıl sindirebilmişti?

Levent Bey'in gülümseyişi soldu. "Sen doğduktan iki ay sonra karşısına çıktım," dedi.

"Senin ikinci adını *Işık* koyan da benim çünkü sen bizim küçük mucizemizdin, seni hiçbir şey için feda etmemek üzere hepimiz orada yemin ettik. Anneannen olmasa, Bahar olmasa, sen bu cendereden bizi kurtaracaktın." Yüzünde merhamet dolu bir gülümseme peyda oldu. Karşımdaki adamın cidden iki yüzü vardı ve ben bu sakladığı yüzüne şaşırıyor, ne tepki vereceğimi bilemiyordum.

Bir şey söyleyemedim. Bazı şeyler oturdu ama yeni sorular belirdi. Benim dakikalar önce bu gerçekten haberim bile yoktu. Nasıl hemen benimseyebilirdim ki? Onlar beni mucize olarak atfetmişlerdi ama benim bundan haberim olmadan nasıl kendimi bu amaca adayabilirdim? Bir an duraksadım. Her şeyi toparlamaya çalıştım ama olmadı.

"Büyükanneme ne oldu?" dedim.

Ondan bahsedince Levent Bey'in yüzü artık saklayamayacağı kadar büyük bir acıya büründü.

"Ahed'in bir adı yoktu," dedi. "Üstelik korunma altına alınmıştı ama yine de kaçmaya devam etti. Bir çare buluncaya kadar göçebe hayatı yaşadı. Bu sırada da yanında kızı varmış gibi Dergâh'tan birilerini kullanıyordu. Ta ki sen var oluncaya kadar. Osman'ın planı sende gerçekleştirilecekti fakat bu sefer açık açık değil, gizlice yapacaklardı. Anneannen kaçtı, sen yaşadın, Korkut ile Bahar güzel bir yuvaya sahip oldu. O ise bu yuva için büyük bir fedakârlıkta bulundu. Bu sırada Alpagut teşkilatı da güçlendi. Sen on sekiz yaşına geldiğinde o da kaçmayı bıraktı."

Ona doğru tamamen çevirdim bedenimi. "Anlamadım. Tam olarak ne oldu?" dedim. Büyük bir korku sardı dört bir yanımı. Bu konuşmanın sonunda büyük bir yas vardı.

"Ahed artık kaçmaktan yorulmuştu. Üstelik arazi de direnişçi grupların elinde olsa da neredeyse alınmak üzereydi. Daha güçlü bir korumaya

ihtiyacı vardı. Artık bu işi çözmek ve dinlenmek istiyordu. Bu yüzden teşkilata bu mirası verip bu meseleden kurtulmak istiyordu. Bu sırada da son mirasçı olarak sen tayin edildin çünkü on sekiz yaşına basmıştın."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Annemle de bu işi halledebilirdiniz. Niye ben? Onu zaten hep saklamışsınız. Bana gelene kadar koskoca iki nesil vardı."

Levent Bey başını olumsuz anlamda salladı. Sonra Siraç'a baktı. "Bu kız çok zeki, değil mi? Hep onu atlatabilirim sanıyorum ama çakılıp kalıyorum."

Siraç'a kısa bir bakış attım. "Ben bunu öğreneli çok oldu, ihtiyar. Sen de ayağını denk alsan iyi olur," dedi. Her şeyi ciddiyetle dinliyordu. Benim geçmişimi benden daha iyi bildiğine emindim.

İkisine de kaşlarımı çattım. Cidden meraktan ölüyordum ama onlar benim kafamı karıştırıyordu. "Annen, sen on yedi yaşındayken izini belli etti. Çünkü anneannen, babanın cenazesine katıldı," dedi.

Babamın cenazesini, o soğuk günü hatırladım. Boynum büküldü istemsizce. O gün sanki her şey yasa bürünmüş gibiydi. Annem de akşam yanıma geldiğinde hayalet görmüş gibi bembeyazdı.

Bu hâlini acısına yormuştum.

"Anneannen ilk defa hasretine dayanamadı. Üstelik kızı çok acı çekiyordu. Ben karşısına çıkmıştım ama o bir kere bile yüzünü görmemişti. O gün kavuştular ama aynı zamanda izini de belli etti. Kaçtı fakat neredeyse yakalanıyordu." Sonra asıl gerçeği itiraf etti. "Siz o evde iki yıl boyunca sakin bir hayat yaşamadınız, Elif. Sen iki yıl boyunca her an korundun. Annen *işe gidiyorum,* diyerek bizim yanımıza geldi. İş Türkiye'de olunca eskisi kadar rahat hareket edemediler çünkü Ahed yalnızca bir kez görünüp ortadan kaybolmuştu. Bahar'ımın sicilinin de onunla hiçbir bağlantısı yoktu. Yine de sen on sekizine basınca onu resmiyette ölü gösterdik. Büyük bir cenaze hazırladık. Zaten arkadaşları teşkilattandı. İnandırıcı olması için dedeni bile getirttik."

Şoke olmuştum. Benim dedemlere gittiğim ama dedemin o zamanlar orada olmadığı zamandan bahsediyor olmalıydı.

"Hani sen anneni on beş gün boyunca görememiş, dedenlere gönderilmiştin ya... Geldikten sonra da yalnızca gece gelişlerine şahitlik etmiştin. O zamanlar annenin temsili cenazesini kaldırdık. Tıpkı anneannenin gerçek cenazesini kaldırmamız gibi. Senin de Ahed'le aranda hiçbir bağlantı kalmamış oldu böylece."

Öyle bir anlatıyordu ki geçmişte bile ayakta uyuduğumu, gerçeklerden hep uzak tutulduğumu şoka uğrayarak dinliyordum. Evet, annem eve geç geliyordu ama ben çalıştığı yurtta nöbete kaldığını sanıyordum.

Ne kadar saftım! Her şey gözümün önünde olmuştu ama hiçbirini görmemiştim.

Sanki nefes tutturan bir aksiyon filminde mutsuz sonu çekmişler gibi hissediyordum. Tanımadığım anneannemin kendini feda edişine mi üzüleyim, bu yolda annemin çocukluğunu yaşamayışına mı yanayım yoksa karşımdaki adamın yüreği ağzında sürekli sevdiklerine bir şey olacak diye beklemesine mi üzüleyim, şaşırıp kalmıştım.

"Sonra işin içerisinde bir kere daha Mossad girdi ve bu sefer de yalancı mirasçılarla uğraştık. En nihayetinde tanıştığınız gün anneannenin arazisinin hukuki süreci başladı ve bundan sonra devreye sen girdin. Her şeyin birkaç ay içerisinde gerçekleşeceği bu süreç için öncesinde sana bazı belgeler imzalatıldı."

Bir an duraksadım, o belgeleri hatırlamaya çalıştım. Sonra annemin gönüllü bir proje üzerinde çalışmam için bazı belgeleri imzalamamı istemesi hatırıma geldi. "Okumana gerek yok, zaten prosedür gereği. Hemen hazırla, götürmem lazım," demişti.

Ben ise anneme güvenip ne olduğuna bakmadan imzalamıştım. Kim basit bir gönüllü çalışma için yirmi sayfa belge imzalardı ki?

Hem saflığıma hem de anneme kanmış olmama utandım.

"Sen orada vekaletini verdin ve böylece dava sürecini de başlatmış oldun. Ahed ise kendisinin de bu mirası sana devrettiğini bildirdi çünkü artık bizim güçlü olduğumuzu, bu süreci gizlice yönetebileceğimizi biliyordu."

Öyle alengirli bir plan kurmuşlardı ki, dehşete düşmüş bir şekilde onu dinliyordum.

"Artık güçlü olduğumuz için gönlü rahat bir şekilde kendini teslim etti." Levent Bey'in gözleri dolmuştu.

"Yakalandı mı?" dedim, gözleri dolunca benimkiler de dolmuştu.

"Sırtından vuruldu," dediğinde buz kestim. O an Siraç'a baktım. Bana bakmıyordu, dümdüz karşıya bakıyordu. Onun da o güzel gözlerinde aynı buz gibi ifade vardı.

Görünen oydu ki bu uğurda bir sürü kayıp vermiştik.

"Dava sürecinde isimlerin gizli tutulması için gizlilik kararı verildi. Dava devlet sırrıydı. Taraf isimlerinin mahkeme kalemlerine bile bildirilmemesi için teşkilattan adamlarımızı her yere yerleştirdik. Hâkim de bu süreçte bizim tarafımızdaydı ama yine de risk altındaydık. Mossad, bu devir

sürecinin yapıldığını öğrenirse iki ülke arasında bir kriz çıkabilirdi. Üstelik adın duyulduğu an bu sefer aynı Ahed gibi sen de kaçmak zorunda kalacakın çünkü bu arazinin altında onların kutsal mabedine geçiş yapan bazı tünellerin girişi vardı. Bu tünellere nasıl ulaşılacağına dair bilgilerin hepsi Ahed'deydi. Zaten asıl mesele de buydu. Araziyi onsuz da ilhak edebilirlerdi ama onun bilgisi olmadan geçitleri asla bulamayacaklardı."

Gözümün önünde öyle bir gelecek canlandı. Hiçbir şey bilmesem de canhıraş kaçtığım bir hayat. Böyle bir şeye maruz kalsaydım muhtemelen hayatta kalamazdım. Ben Siraç'ın planlarına bile başta tahammül edememiştim ama şimdi buradaydık.

Ne kadar kötü bir yol seçmiş olsa da birlikte daha iyi bir gelecek kurmuştuk. Ona doğru döndüğümde bakışlarımız çarpıştı. Lacivertlerinde hâlâ o utancı taşıyordu Siraç. "Babana bir sözüm vardı," dedi. "Zaten seni koruyordum ama seni bu meseleden de korumakla vefa borcumu öderim sandım."

Babamın vasiyeti bizim sevdamızın da başlangıcı olmuştu. Hayat ne garipti, büyüklerimizin verdiği savaş bizde ağaç veriyordu. Ona gülümsedim fakat o, bu gülümsemeye bile tahammül edemedi.

Levent Bey o konuştuktan sonra konuya tekrar müdahil oldu.

"Yani bizim oğlan her olayı mahkemeye göre düzenlediğini ve seni buradakilerin gözüne sokarken aslında sakınmaya çalıştığını anlatmaya çalışıyor, kızım. Öyle bir oyun oynadı ki hiçbirinin gözlerinin önündeki büyük ödülden haberi bile olmadı, ruhları dahi duymadı."

Levent Bey bir bir sıraladı yaşadığımız olayları. "İlk tanışmanız, kuyu, Ankara'ya gidişiniz, imam nikâhın, Siraç'ın onlarla oynadığı kedi fare oyunları ve sonra resmî evliliğiniz... Her biri davanın kritik süreçlerinde gerçekleştirildi." Yaşadıklarımız bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçerken Siraç'a döndüm. Neler yaşamıştık da anlamlandıramadıkça kafayı yemiştim.

Şimdi her biri ortaya çıkıyordu.

O ise öfkeyle Levent Bey'e bakıyordu. Muhtemelen o anlatmak istiyordu ama Levent Bey erkenden müdahil olmuştu. "Bunların hepsini sana bütün her şey bittikten sonra bir toplantı yapıp anlatacaktık," dedi.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Birbirlerine meydan okuyorlardı. Aslında bu açıklama olmasa yakında gerçekleri öğreneceğimden dem vuruyorlardı.

"Teşvik etmesem yine kaçacaksın," dedi Levent Bey. "Onu asıl anlatmazsan, sürekli sakınırsan kaybedersin." Levent Bey ona doğru eğildi. "Söyledin mi ona Çakılı'nın üç kurşun ile neyi kastettiğini?"

Siraç öfkesini dindirmek için dişlerini birbirine bastırdı ve gözlerini yumdu. "İhtiyar, sabrımı çok zorluyorsun. Zaten Elif'i de kendi oyununa alet ettin. Beni çileden çıkarma!" Bu artık sabrımn son sınırıydı. "Ben çileden çıkarsam bu evimize son gelişin olur. Aramızdaki bağı zaten bitirdin!"

Levent Bey bu uyarıyı dikkate almadı, bir de üstüne onu gerçekten çileden çıkarmak ister gibi kahkaha attı. "Bazen öfken gerçekleri görmene engel oluyor, oğlum. O bağ bitecek mi zannediyorsun?" Gülüşü başladığı gibi anında kesildi. "Sen benim torunumla evlendiğini ne kadar hızlı unuttun?"

Haklıydı, artık ne yaparsa yapsın ikimizin hayatında da var olmaya devam edecekti çünkü bizi birleştirerek bağladığı o düğüme kendi adını yazmıştı.

Bu sözleri keyifle söylerken birden ciddileşti. "Söyle ona!" dedi emredercesine. Gerçekten insanların hayatlarını yönetmekten zevk alıyordu. Şu an bu yaptığı tam manasıyla Siraç'ı çileden çıkarmaktı.

Siraç gözlerini açtı. Lacivertleri buzdan bir alevle yanıyordu. Öyle bir baktı ki birazdan ya kan çıkacaktı ya da biri burayı terk etmek zorunda kalacaktı.

Araya girmek zorunda kaldım.

"Çakılı üç kurşunla neyi kastetti?" dedim uysal bir sesle. Bana baktı. Mevzu benden saklamak değildi. Bunu onun yüzünde görebiliyordum. Mevzu gerçeklerle yüzleşmekti ama mecbur kaldı.

"Babanı öldüren üç kurşundu," dedi. Yüzündeki acı, gerçek bir yastı. Bunca zamandır o da babamın kaybına yas tutuyordu. "Kalbine gelmesi gereken kurşun aslında bana gelecekti ama o önüme siper oldu."

Gözlerim doldu, o kadar gerçekle yüzleştim ama en çok bu sözü boğazıma bir yumru gibi oturdu. Babamın fedakârlığı o kadar yüceydi ki onun taşıyamamasını en çok ben anlıyordum.

Bu sözlerinden sonra ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Belki öfkeden, belki de kendine olan nefretinden. Levent Bey'e bakmıyordu bile. "Böyle öğrenmeni istemezdim," dedi ve daha fazla kalırsa bir şeylere zarar vereceğini bilerek, hiçbirimize bakmadan sert adımlarla dış kapıya gitti. Giderken çarptığı kapı tüm evi sarstı.

Gideceğini biliyordum ama yine de zoruma gitmişti çünkü vicdan azabı çeken o olsa da artık onun tarafından verilen cevaplara da ihtiyacım vardı.

Yine de gitmişti.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve onun ardından kalan sessizlikte toparlamaya çalıştım kendimi.

Gözlerimi açtığımda her şey bir bulanıklığın ardında gözüküyordu. "Onun üstüne neden bu kadar gittiğinizi anlamıyorum," dedim Levent Bey'e dönüp. "Madem gerçekleri birkaç gün sonra öğrenecektim, neden bekleyemediniz?"

Öfkeleniyordum. Siraç'a sanki en çok o yükleniyordu.

Levent Bey üstündeki yükü atmış gibi sırtını koltuğa yasladı ve bana gülümsedi. "Kendisi anlatsın istedim. O gün o toplantıda birçok kişi olacak. Sana özel olarak yaptıklarını açıklayacak bir alanı olmayacak. Üstelik kabul etmeliyiz ki, Siraç en son ana kadar başta yaptığı hataları sana itiraf etmek istemiyor."

İçime oturan sıkıntıyla dolan gözlerimi sildim. Ben zaten o hataların farkındaydım ama bunlar, karı koca olarak bizim aramızdaydı. Neden müdahil olmaya çalışıyordu?

"O Çakılı denen adam bu üç kurşun olayını nerden biliyordu?" dedim. Bir türlü babama kadar olayları çözmüş olmalarını kafamda oturtamıyordum. "Biliyorsa şayet babamla bağlantısını çözmüşler demektir," dedim bu yüzden. "Madem babamla olan bağlantısını anladılar, nasıl oldu da bunu kullanmadılar?"

Levent Bey'in yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. Başını olumsuz anlamda sallarken keyifsizdi. "Onun ardında Siraç'la uğraşan şu gizli düşman var. Ben de bilmiyorum bu yüzden. İşin garip tarafı Çakılı da bilmiyor bence. Muhtemelen ağzına bir replik verildi. O da bunu kullandı."

Bu konu onu mutsuz ediyordu çünkü ortada kontrol edemediği bir mesele vardı. Yine de anlattıklarına saygı duysam da ona kızmaya devam ettim.

Bu yüzden, "Geçmişte yaşadıklarınız için cidden üzgünüm," diye başladım cümleme. "Var olmama uzaktan da olsa sebep oluşunuz için teşekkür ederim ama zaman sizi çok acımasızlaştırmış." O acımasızlık gerektiğinde sevdiği insanları bile çıkarları doğrultusunda kullanmasına sebep olmuştu.

"Ben sevdiklerime yapılan acımasızlığa tahammül etmem." Ayağa kalktım. O da tatsız bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu da torunumun beni sevmediğini nazikçe dile getirişi oldu sanırım," dedi.

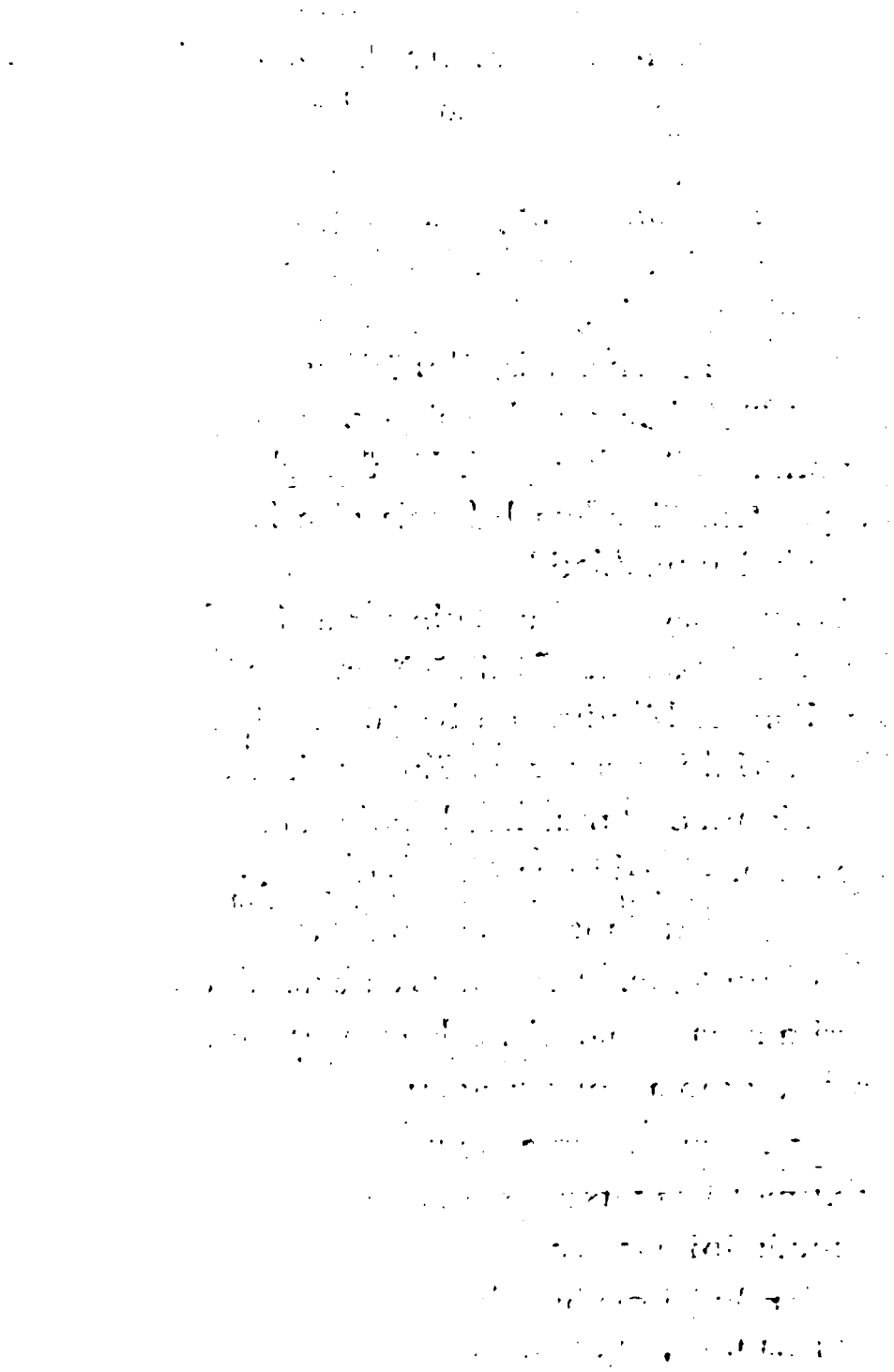
"Kendinizi sevdirmek için çabaladığınızı görmedim."

Üstelik beni kullanmaktan da hiç çekinmemişti.

O da ayağa kalktı. "Önemli değil," dedi. Sanki sözlerimden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Her hâlükârda sizin iyiliğinizi istemeye devam edeceğim." Bana doğru bir adım attı. "Ve elim her daim üstünüzde olacak."

Bu bir meydan okumaydı. Mavi gözleri üstümde dolandı. Bakışları otoriterdi, bu işin burada sonlanmadığını göstermek istiyordu ama bu günlük itirafları da ortalığı karıştıracak olayları da sona ermişti.

Böylece o da evimi terk ettiğinde gerçeklerin ağırlığıyla baş başa kaldım.

16
CAMBAZ

Mezarlarla konuşan adamı izleyen karga, yenilgisine rağmen üzgün olandı çünkü bir oğlan çocuğu vardı mezarda. Bir adam değil, bir intikam değil. Küçük, kurtarılmış bir çocuk onu kurtaran adamın mezarının başında duruyordu.

Bir yüz görüyordu gözünün önünde o çocuk. Abisinin yüzü. Ölü olsa da yüzünde tebessüm vardı.

Tabutunu uzaktan izlemişti. Ağlamayan kızının annesini nasıl teselli ettiğini görmüştü. Hepsi onun yüzündendi. Onun yüzünden ölmüştü bu adam.

"Abi, biliyormuş," dedi o çocuk. "Senin kızın beni, benim yüzümden öldüğünü bile bile sevmiş."

Omuzlarındaki öyle bir vicdan yüküydü ki ilk defa taşıyamayıp mezarın kenarına oturdu. "Ben şimdi onun sevdasını nasıl taşıyayım?"

Cevabı yoktu. Utançtan yüzüne doğru düzgün bakamamıştı bile ama Elif ona gülümsemişti. Elif onu sevmeye devam ediyordu. Üstelik düğün günü öğrenmesine rağmen onunla evlenmişti.

Bu nasıl bir sevgiydi? Bu nasıl bir fedakârlıktı?

Bilmiyordu.

Peki ya bu adam o sevgiye layık mıydı?

Değildi, öyle görüyordü kendisini. Hak etmiyordu, öyle bildi ama kaçmak artık bir çare değildi. Elif onu sevgisiyle öyle bir sıkıştırmıştı ki nereye giderse gitsin acı çekiyor, bir tek onun yanında nefes alabiliyordu.

"Yaşamak yetecek mi, abi?" dedi. Elif bir tek bunu istiyordu ondan. Yüzüne bakarak kızdığı tek an, ona zamanında kendini öldürmekten bahsettiğinde gerçekleşmişti.

Bu kadın nasıl bu kadar güzel sevebilirdi? Bu kadının sevgisinin sınırı neredeydi?

"Bunu kabul eden, ardında kalanları öğrense beni yine sever mi?" diye sordu abisine. Sonra hiç kimseye dokunamayan o çocuk, onu kurtaran adamın toprağına dokundu.

Varlığında bir kere bile sarılamadığı adam eğer şu an burada olsaydı tiksintisini yok sayar, ona teşekkür edercesine sarılırdı.

Bir abi gibi, hiç sahip olamadığı babası gibi. Ona bir yaşam hediye etmişti bu adam. Ona yaşamak için sebep vermişti.

Güçlü adamların en büyük kâbusu zafiyetlerini itiraf etmekti ama o bir tek abisine her şeyi anlatıyordu. Bir ona itiraf edebiliyordu. "Korkuyorum, abi," dedi Siraç. "Ben bir tek onu kaybetmekten korkuyorum."

Böyle adamlar güçlenmek için hep tek korkularıyla sınanırdı.

Migrenim tutmuştu.

Bence bu kadar gerçekten sonra vücudumun vermiş olduğu en masum tepki buydu ama öyle bir ağrıydı ki ne yaparsam yapayım asla geçmemişti.

İlaç kullanmamak için direncimin son kırıntılarına tutunuyordum.

Eylül yatak odasına girdiğinde gözümün üstüne bir tülbent bağlamış şekilde yatıyordum. Kapı açıldığında bir an Siraç sandım. Tülbendi kaldırıp baktığımda o olmadığını görünce tekrar gözlerimi kapattım.

Görünen oydu ki, beyefendi benimle konuşacak kadar vicdan azabından kurtulamamıştı.

Eylül, "Hayırdır, öğrendiğin gerçeklerle kör olmaya mı karar verdin?" dediğinde hazırlıksız yakalandım ve güldüm ama gülüşümle birlikte o kadar şiddetli bir ağrı girdi ki, dudaklarımdan acı dolu bir inleme döküldü.

"Niye, sen de mi her şeyi biliyordun?" diye ona karşılık verdim.

Kolumda elini hissettim. "Bilmediğim bir üvey halam olduğu gerçeğini mi?" Kahkaha attı ama sesi resmen kafamda defalarca yankılandı. Bu migren denilen şey cidden tam bir cehennemdi. Dinsin diye nane yağı bile sürmüştüm şakaklarıma ama geçmemişti.

Eylül ise ağrımdan habersiz, "Dedem geldi," diye açıkladı durumu. "*Bahar senin halan. Ben ilk evliliğimden sonra bir evlilik yaptım. Elif her şeyi öğrendi. Gidin konuşun,* dedi ve gitti. O geldiğinde Demir'le kavga ediyorduk. Dedem gidince iki saat boş boş duvara baktım. O öküz de yanımdan ayrılmadı," dedi. Kıkırdadı sonra. Adamın anlatış şekline ya sinir krizi geçirilirdi ya da böyle gülünürdü. O da gülmeyi tercih etmişti belli ki.

"Senin bu deden normal değil, biliyorsun değil mi?" dedim.

Elimi sıktı. "Benim dedem manyağın önde gideni!" diyerek karşılık verdi. "Patavatsızdır da ama tuhaf bir şeytan tüyü de var. Kızgın olsam da sevdiriyor kerata." Sesi o kadar neşeliydi ki ben de istemsizce gülümsedim.

"Bakıyorum da çok neşelisin," dedim.

Sesi yumuşadı. "Çok şükür!" dedi. "İnsan gibi akrabalarım olduğu için ben sevinmeyeyim de kim sevinsin?" Gözümün üstündeki tülbendi çektim.

"Niye, senin iki halan daha yok muydu?" dedim ona bakarak. Bana anlattığına göre babasının iki ablası vardı. Işığın canımı acıtmasından dolayı yüzündeki ifadelere bakmak bile acı veriyordu ama tepkilerini görmek istiyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Baba parası yiyen muşmula suratlılar!" dedi tiksiniyormuş gibi. "Her geldiklerinde ya yurt dışını övüyorlar ya da üstlerindeki marka kıyafetleri. Bazen saç baş dalasım geliyor ama edebimle oturmayı tercih ediyorum."

Sonra kendi kendine güldü. Uzun zaman sonra ilk defa onu neşeli görüyordum. "Ay, yeni gelin! Ben resmen kız tarafıymışım ya!" dediğinde ikimiz de güldük.

Zaten o çoktan benim ailemden olmuştu. "Zaten öyleydin, Eylül." Değişen hiçbir şey olmamıştı ama onun için durum farklıydı.

"Olsun," dedi omuz silkerek. "Sürekli konuşabileceğim, tavsiye alabileceğim bir büyüğüm var artık."

Bu sözlerine içim acıdı. Öyle bir kurmuştu ki bu cümleyi, bir kere daha aile hasretini hissettim.

Bazı eksiklikler yaşımız kaç olursa olsun hiç tamamlanmıyordu. Annemin isteme zamanında Eylül'e sarılışını, ona ayrı bir ihtimam gösterişini hatırladım. Annem de bu eksikliği hissetmiş olmalıydı ki ona ayrı bir tavır sergiliyordu.

"Annem zaten sana çok düşkündü. Şimdi hepten favorisi olursun," dedim. Başını salladı. "Belası olacağım artık onun," dedi içtenlikle. Sonra iç çekti. Tebessümüyle ortamı yumuşatsa da gerçekler ortadaydı.

Eylül, "Sarsıldın, değil mi?" dediğinde yalan söyleyemezdim.

Ne yazık ki gerçekler beni tepetaklak etmişti. Bir an için unutmuş olsam da öğrendiklerimi hazmetmeye çalışıyordum.

"Bugün çok yoğun bir gün oldu. Üst üste geldi her şey. Üstelik bak..." dedim alaycı bir sesle. "Önünde sonunda geleceğini biliyorum ama beyefendi kaç saattir ortalıkta yok."

"Değişecek!" dedi beni teselli edercesine. "Sen neleri değiştirmedin ki? Elbette bu huyu da yavaşça yok olacak çünkü artık bir karısı var."

Bende bunu umut ediyordum ama böyle yalnız kaldığımda yine başa sarmaktan korktuğum zamanlar oluyordu. Özellikle bugün. Bakışlarındaki vicdan azabı kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

Kaldırabilecek miydi, bilmiyordum. Eylül daldığım yerden çıkmam için yavaşça elimin üzerine vurdu.

"Gel de başına masaj yapayım. Fena ağrıyor gibi." Acımı fark eden bakışları merhamet doluydu. "Gözünü bile açamıyorsun. Sen de bana akraba olma maceramızı anlat bu sırada." Ona itaat ettim. Zaten sakınmamın bir manası da yoktu. Başımı onun bacaklarının üstüne koydum. O masaj yaparken anlatmaya başladım.

Ahed'in hikâyesini anlatırken o kadar üzüldü ki oturup ağladı. Arkada dönen oyunlara ise en az benim kadar şaşırdı. Bütün hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde ise o da en az benim kadar sarsılmıştı.

"Korunduğumuzun farkında bile değilmişiz," dedi. "Bu uğurda kimler kendini feda etmiş, ruhumuz bile duymamış."

Mevzu tam olarak buydu. Mevzu tam olarak kaybettiklerimizdi.

Bu yüzden ikimiz de yaşananları düşünürken sessizleştik. Bu süreçte masajdan dolayı başımın ağrısı bir nebze olsun dinmişti ama bu sefer de midem bulanmaya başladı.

"Haydi, kalk!" dedi ikimiz de yaşananların hüznüne kapılmışken. "Bu böyle olmaz. Çantamı aşağıya bıraktım. İçinde güçlü bir ağrı kesici var. Böyle başım ağrıdığında hep kullanıyorum. Sana onu vereyim. İçtikten sonra etkisi başladığı anda tekrar yukarı çık. Hiçbir şeyi umursamadan yat ve uyu!" dedi.

Dediğini yapacaktım çünkü şu an Siraç'ı bekleyecek hâlim yoktu.

Birlikte mutfağa girdiğimizde Emel teyze çoktan gittiği için ben tabureye oturdum. O da çantasını tezgâha koyup karıştırmaya başladı.

İki tablet ilacı çıkarıp koydu. "Bu muydu, diğeri miydi?" dediğinde onu artık algım sıfırlandığı için boş gözlerle izliyordum. İkisini de gözünün dibine kadar yaklaştırıp salladı. Yüzünde çok komik bir ifade vardı. "Budur ya!" diyerek tabletlerden birini seçti.

Diğerini çantasına koydu. "Zehirlemezsin beni inşallah," dedim tabletten çıkardığı kapsülü bana uzatırken. Omuz silkti. "Maksimum erkenden uyursun! Bir şey olacağını sanmıyorum. Alt tarafı ağrı kesici," dedi. Ona güvenip kapsülü suyla birlikte yuttum.

Sonra kolumu tezgâha koyup üstüne yattım. "İnşallah hemen işe yarar. Yoksa bu ağrı yüzünden kafamı bir yerlere vuracağım," dedim.

Bana teminat verdi. "Hemen etki eder, merak etme. Birazdan diner ağrın," dedi. Dediği de doğru çıktı. Ağrım dindi ama bu sefer de başım dönmeye başladı.

"Eylül!" dedim. Sesim uykuluymuş gibi çıkıyordu. "Benim başım dönüyor, normal mi sence?" dediğimde o hâlâ çantasını karıştırıyordu.

Başını kaldırdı ve suçlu bir ifadeyle bana baktı. "Ne oldu?" dedim o öyle bakınca. "Ölecek miyim?"

Ben kıkırdayınca suçlu ifadesi kısa bir an siniri bozulmuş gibi gülmesiyle birlikte bozuldu. Sonra tekrar aynı ifadeye büründü.

Bir tutam saçını kulağının arkasına itti. "Ben galiba sana psikiyatristimin yeni verdiği ilacı vermişim. Bugün yanımda getirdiğimi unuttum. Geçen Demir'in yanında içtiğimde..." Bir an duraksadı ve işaret parmaklarının ucunu birleştirdi. "Sarhoş gibi olmuş olabilirim." Sonra bir şey itiraf edecekmiş gibi duraksadı. "Hatta o gün de öpüştük," dedi dudak bükerek.

Tekrar gülmemek için kendini zor tutuyordu. Ben ise dehşete düştüm. "Şaka yapıyorum de bana!" dedim başımı kolumun üstünden kaldırarak.

Başımı kaldırdığım anda yine dönmeye başladı. Gözlerimi sımsıkı yumup açtım. Bakışları yalvarır gibiydi. "Valla bilerek yapmadım. Bu sabah doktoruma sormaya gittim. Antidepresanmış ama içeriğinde güçlü bir yatıştırıcı varmış. Bu yüzden *içtikten hemen sonra uyumayı dene*, dedi. *Bazı hastalarımızda uyku etkisi yaparken bazılarını da sersemletiyor,* diyerek yan etkilerinden bahsetti." Sonra gözlerini devirdi. "Sersemletiyor dediği de kafayı bulmak."

"Yapma!" dedim ağlamaklı bir sesle. Zaten uyurken konuşmak gibi kötü bir huyum vardı. Bir de bunu uyanıkken yaşayamazdım. Bu rezilliği ömür boyu unutamazdım.

"Hemen uyursan bir şey olmaz," dedi beni kolumdan tutup kaldırmaya çalışırken ama başım öyle dönüyordu ki "Dur!" dedim. Gözümün önünde pullar uçuşmaya başlamıştı. "Şu baş dönmem geçsin, sonra hemen götür beni. Gerekirse ağzımı bantla ki konuşmayayım," dedim demesine de baş dönmem geçse de onun dediği gibi kafamın güzelleştiğini çok sonradan fark ettim.

Başımı tekrar kolumun üstüne yaslamış, baş dönmemin geçmesini beklerken Eylül'ün mahcup ifadesine baktım.

Bir yandan da kendine doldurduğu suyu içiyordu.

"Şu adamı süründürmekten vazgeç artık!" diye başladım. Eylül suyunu içerken masum masum bana bakıyordu. "Adam sana o kadar hasret ki sen evlenmemek için diretirken iki çocuğun olacak, sen hâlâ *bana niye seni seviyorum demiyorsun,* diye diretiyor olacaksın."

Eylül'ün gözleri büyüdü. Sonra içtiği suyu üstüme püskürttü.

Yanağıma gelen suyu elimin tersiyle silip hiçbir şey olmamış gibi, "Çok şükür," dedim. O ise öksürmeye başlamıştı. Öksürüğü dindiğinde su bardağını kenara bıraktı.

Kaşları çatılmıştı. "Pişt!" dedi elini bana doğru uzatarak. "Kafan mı güzelleşmeye başladı senin?"

Omuz silktim. "Bunun kafamın güzel olmasıyla alakası yok bence," dedim. Sanki bir anda tüm sorunlar kuş tüyü kadar hafif gelmeye başlamıştı ama bence alakası yoktu işte. "Adam her fırsatını bulduğunda seni bir köşeye sıkıştırıyor. Bunun sonu nereye gidecek sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Bana ne! O köpek sürünmeyi hak etti," dediğinde yüzümü ekşittim.

"Öptürme o zaman." Komik bir şey olmamasına rağmen gülesim geldi. "Bunun ikinci derecesi ellettirmek gibi."

Bu sözlerimden sonra önce şoka girmiş gibi bana baktı, ardından genzinden gelen bir sesle gülmeye başladı. Ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte güldüm. Onun neye güldüğünü bilmiyordum ama benim gülesim geliyordu.

Gözünden yaş gelirken, "Kızım, sen aklından gizli saklı neler geçiriyorsun öyle? Tövbe tövbe! Biz de seni hanım hanımcık bir şey sanıyoruz," dedi.

Öyle sanabilirdi ama asla öyle değildim. "Sen farkında mısın, ben evliyim!" dedim kafamı kaldırıp. Baş dönmem biraz geçmişti ama iş işten geçmiş gibiydi.

Konuştukça konuşasım geliyordu. "Sakın!" dedi elini havaya kaldırarak. "Çok iğrenç ayrıntılar verecekmişsin gibi hissediyorum. Birisi baba tarafından kuzenim..." Bir an durdu, idrak etti yeni olan gerçeği. "Diğeri de anne tarafından kuzenim sayılır..." dediğinde ikimizi de yine aynı gülme krizi tuttu. O kadar boş gülüyorduk ki dışarıdan gören birisi bizi deli zannedebilirdi.

Gülüşlerimin arasında, "Ne yani, bizde Siraç'la kardeş miyiz şimdi?" dediğimde daha çok gülmeye başladı bu sefer. Elimi karnıma bastırdım.

Gülmekten karnım ağrımaya başlamıştı.

Tam bu sırada hissetmiş gibi kapıdan Siraç girdi. Bu sefer Eylül uluyarak gülmeye başladı. Ben de tezgâhın köşesine diz çöktüm. Gülerken bir yere düşecekmişim gibi hissediyordum.

"Ooo! Bak," dedim. "Kardeşim gelmiş."

Eylül artık yerde yatıyordu.

Siraç ise bize delirmişiz gibi bakıyordu. "Burada neler oluyor?" dedi sert bir sesle. İkimiz de gülmekten konuşamıyorduk. Bu yüzden ağzımızı her açtığımızda tekrar gülmemize daha da sinirleri bozuluyordu.

Uzaktan Demir'in sesi geldi. Muhtemelen başım açık olduğu için giremiyordu. "Abi, ruh ve sinir hastalıklarını arayayım mı? Bunlar ağlıyor mu yoksa gülüyor mu, belli değil," dedi.

O öyle deyince ciddileşmeye çalıştım ama bu sefer karşımdaki adamın benden en son kaçışı aklıma geldi. "Merhaba, kaçak kocam," dedim. "İç hesaplaşman çabuk mu bitti?"

Lacivertlerinden alevler çıktığına yemin edebilirdim. Bakışlarıyla bile bir açıklama talep ediyordu yoksa birazdan olay çıkaracağı belliydi.

Bunu Eylül de fark ettiğinde gülmesi duraksadı. Sonunda açıklama ihtiyacı hissetti. "Ona yanlışlıkla antidepresan verdim. Yatıştırıcı oranı çok yüksek, bu yüzden ne söylüyorsa dikkate alma. Sarhoş gibi."

Ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. Cidden gözyaşı dökmüştü. Siraç kollarını göğsünde kavuşturdu. Öyle öfkeli gözüküyordu ki onu tanımasaydım olduğum yere sinerdim. "Nasıl becerdin bunu?" dedi o öfkesiyle. "Ya büyük bir yan etkisi varsa?" diyerek kızı baskı altında bıraktı.

O böyle Eylül'e terslenince kalkıp onu tekmeleyesim geldi. "Sana ne!" dedim bana dönerken. "İstediğini yapar, sen burada değildin ki! Sana ne!"

Hâlâ çöktüğüm yerde duruyordum. Bana doğru bir adım attı. Sonra duraksadı, muhtemelen kendine sebepler sıralıyordu bu hâlim için. Burnundan derin bir nefes aldı. Gözlerini kısa bir anlığına kapattıktan sonra tekrar açtı. Çok öfkeliydi beyim.

Ona sırıttım çünkü içimden geldi.

Ben öyle yapınca iki kaşını kaldırdı. Sonra sıkıntıyla iç çekti ve kollarımdan tutup beni kaldırdı. O beni aniden kaldırınca başım döndü. "Sakin ol, yakışıklı! Karının gözleri kamaştı," dediğimde arkamdan birinin güldüğünü hissettim.

Muhtemelen Eylül'dü.

"Eylül!" dedi Siraç sıkıntılı bir sesle. "Alt katta girişte bir dolap var. Orada Elif'in yazması ile uzun ceketi vardı. Onları getir," dediğinde başımı göğsüne bastırdı. Hemen oracıkta mayıştım ve yüzümü göğsüne gömdüm.

"Çok güzel kokuyorsun, hiç hoş değil bu. Canım sana küfretmek istiyor ama sinirli kalamıyorum." Kollarımı beline sarıp ona kedi gibi sırnaştım. "Lütfen sen kendine benim yerime küfreder misin? Zaten ben küfretmeyi de bilmem."

Dudaklarını saçlarıma değdi. Kokumu çektiğini hissettim. "Sen söylemesen de ben ediyorum zaten," dedi.

"İyi, aferin! Söz dinle böyle," dedim ve ben de göğsüne dudaklarımı bastırdım. Bir an kasıldı ve kafamın güzelleştiğinin en büyük belirtisi olarak gözümün önünde minik Elifler belirdi. Hepsi de kafamdaki Siraç'ın banyodan çıkmış görüntüsü izliyordu.

Aynı anda harem kızları gibi kıkırdadılar. "Tövbe, tövbe! Gidin de başka yerde oynayın," dedim. Beni ayartmaya çalışıyorlardı. Sonra çok kötü şeyler olacaktı.

"Kime diyorsun sen?" dedi çenemden tutup. Gözlerim kapalıydı. Bu sefer dudaklarını kapalı göz kapaklarımda hissettim. Tüy gibi öpücükler kondurdu. Sonra burnumun ucuna da minik bir öpücük kondurdu. Sıra dudaklarıma geldiğinde heyecanlandım ama öpmedi.

"Öpsene!" diye çemkirdim kendimi tutamadım. Gözlerimi açtığımda gülüyordu. Gamzeleri her zamanki gibi gönlümü çeldi. Kalbimin teklediğini hissettim. Ona kınarcasına bakarken, "Kime diyordun sen?" diyerek sorusunu tekrarladı.

Omuz silktim. "Sana ne! Sen benim her sorumu cevaplıyor musun da ben aklımdaki fena düşünceleri söyleyeyim?" dedim.

Bir an bu kadar *sana ne* dedikten sonra tartışırız sandım ama hâlimde ne varsa gülmeye başladı.

"Kaçmıyordum," dedi. Muhtemelen öfkesini dindirmiştim beyimin. Zaten böyle sarılınca ben de sinirlerimi aldırmış gibi hissediyordum. "Sadece senin merhametini kaldırmam gerekiyordu. Sonra gelip seninle konuşacaktım. Senin yüzüne bakabildiğimde geri gelecektim." Yüz ifadesi ciddileşti. Ben de onun itirafı karşısında bir an ciddileştim ama sadece bir an.

"Yine iki üç adam pataklayıp geldin, değil mi?" İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Seni hergele! Hiç mi rahat durmazsın sen?" dediğimde bu sefer Demir'in kahkahası duyuldu.

Ona seslendim ben de:

"Hiç uslanmıyor bu adam, değil mi Demir? Bıktım valla!"

Yıldırmıştı beni ama yine de seviyordum işte. Siraç'a döndüğümde bir an tekrar başım döndü. İlaçtan mı yoksa onun gülüşünden mi olduğu konusunda emin değildim.

Demir ise bu sözlerime tekrar güldü. Adam orada gülmekten gidecekti valla. "Bu da her şeye gülüyor he!" dedim.

Tabii ki bu arada benimki de gülüyordu. Hem de o kadar güzel gülüyordu ki benim minik şeytanlar korosu bu görüntü karşısında iç çekti.

Tamam, yakışıklı da abartmayın. Enişteniz o!

İçten içe kafamda beni yoldan çıkaran minik şeytanları azarlarken surat astım. "Ne güzel gülüyorsun!" dedim, moralim bozulmuş gibi çıkıyordu sesim. "Keşke gülmesen."

Bu sefer gövdesi sessiz gülüşüyle sarsıldı.

Eğilip dudağımın kenarını öptü. Dudaklarını art arda bastırdı. Sanki duramıyordu. Sonra yanağıma dişlerini bastırdı. Hani olurdu ya, bazen duramayıp sevdiklerinizi ısırasınız gelirdi... Benimkini o hâle getirmiştim. Biz de derindik. Biz de birkaç şey bilirdik.

Yine de ısırınca kendimi şekermişim de beni kıtlıyormuş gibi hissettim. Zaten başım dönüyordu. "Ne ısırıyorsun be!" dedim. Kaşlarımı çattım yüzümü ovuştururken. Sonra içimde anlamsız bir sinir oluştu. "Getir, ben de ısıracağım," dediğimde anında geri çekildi. Uzandım ona doğru ama beyefendi dev gibi olduğu için dudaklarımı geri çekip dişlerimi göstere göstere ona doğru uzanırken gülerek başını geriye attı.

Sonra dayanamadı. Gülerken, "Eylül, gel artık!" dedi bağırarak.

Muhtemelen Eylül bana deli gömleği getirmeye gitmişti. Bu anormal davranışlarımdan sonra hakkı da vardı ama bana anormal gelmiyordu. Eylül o sırada birden merdivende belirdi. "Ay geldim, geldim!" dedi. "İğne de getirdim. Nereye gideceksiniz?"

Siraç benim üstümden uzandı ve yazmayı aldı. Sonra bana uzattı.

Ona tip tip bakarak yazmayı aldım. Katlayıp başıma geçirirken ***keşke gözüne soksam*** dedim içimden. Bir an onu içime katasım gelirken diğer an da boğasım geliyordu.

Biz buna galiba aşk diyorduk. Tam da hatırlayamıyordum.

"Ankara'ya geçeceğiz!" dedi Siraç. Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Biraz orada kalmamız gerekiyor," dedi bakışları bana doğru kayarken. Bana açıklama yapıyordu beyim. "Aferin!" dedim kendimi beğenmiş bir şekilde gülümserken.

"Böyle açıklama yapacaksın bana işte." Eylül yanımda duruyordu, gülmemek için dudaklarını bastırdı ama ağzından, "Hım!" diye bir ses çıktı. Sonra başını çevirdi. Yazık, sürekli gülüyordu. Acaba hasta mıydı?

Ben yazmamı taktıktan sonra Eylül bana bakmadan ceketi uzattı. Siraç'ın yüz ifadesi ciddileşmişti fakat her an gülebilirmiş gibi duruyordu.

Ceketi giydikten sonra Demir'i çağırdım. "Demir, gel!" deyince başını kapının kenarından uzattı. "Tehlike bitti mi?" dedikten sonra bana baktı. Hemen tekrar gülmeye başladı.

O gülünce başımı eğip üstüme baktım. Üstümde mor bir yazma, altımda gri uzun ceketim; onun altında ise yazlık, rengârenk bir ev pantolonu vardı. Üşüdüğüm için de beyaz çorap giymiştim.

Elime gül sepeti alsaydım, küçükken İstanbul'a gittiğimizde Üsküdar'da elimize zorla gül veren teyzelere dönecektim.

A be güzel kızıma onun gibi bir gül vereyim!

Başımı kaldırıp Demir'e bakarak güldüm. "Bu tipimle jet sosyeteye bile girerim ben," dedim yine de gururla çenemi dikerek. Biraz ayılmış gibiydim. Demir bize doğru geldi ve Eylül'ün yanında durdu. "Fırtınalar estirirsin, yenge. Kimse eline su dökemez!" diyerek beni gaza getirdi.

Bütün inancımla onu başımla onayladım. "Evelallah hepsini ezer geçerim!"

Pek de ayılmış gibi değildim.

Bu hareketimden sonra inancım tekrar söndü. Aklıma ilk ne geliyorsa onu söylüyordum. Bu yüzden aklıma Eylül'le konuştuklarımız geldi ve Demir de benimle birlikte gülerken birden kaşlarım çatıldı.

Demir de duraksadı bu hâlimi görünce.

Siraç'ın bir eli belime sarıldığında, "Şu kızla evlen artık! Kulağıma kötü kötü duyumlar geliyor," dedim. İşaret parmağımı ona doğru salladım. "Seni dedeme söylerim!"

Demir bana şaşkın şaşkın bakıp sonra soru işaretleriyle dolu bakışlarını Eylül'e çevirdi. Eylül ise bana öfkeli gözlerle bakıyordu.

Sır mıydı dedikleri? Ben hiç öyle düşünememiştim. O an aklıma başka bir şey takılmıştı.

"Sahi?" dedim elime çeneme dayayıp. "Hangi dedeme söylerim?" Tekrar Siraç'a döndüm. "Hangisine söylesem?" dedim sanki sorunun cevabını biliyormuş gibi. Bana öyle bakıyordu ki sanki boynuzlarım çıkmış gibiydi.

Elimi kafama attım. Bu hareketime kaşları çatıldı. Arkada Eylül ve Demir tartışıyordu ama benim daha mühim dertlerim vardı.

"Boynuzum mu çıkmış?" dediğimde ciddi yüz ifadesi birden tutamadığı bir gülümseme yüzünden dağıldı. Belimden bastırdı ve aşağıya doğru yöneltti beni. "Haydi, aşağıya inelim! Yoksa ortalığı iyice karıştıracaksın," dediğinde sırıttım.

"Öyle ya!" dedim gururla. Bir an şımarasım geldi. Parmaklarımla saymaya başladım. "Bir dedem eski MİT ajanı, diğeri gizli bir teşkilat mensubu ve TÜSİAD başkanlığı yapmış. Kocam desen hem siber güvenlik şirketi var hem de mafya." Gevrek gevrek güldüm. "Gündüzleri iş adamı ama akşamları her gün birine sıkıyor."

Ellerini omuzlarıma yasladı ve merdivenden inerken arkamdan geldi. Yolda alt katta giydiğim terlikleri ayağıma geçirmem için durdu. Ben ise övünmeye devam ediyordum. "Amcalarım da asker ve polisler."

İlkokul birinci sınıfa gider gibi övünürken merdivenden iki kat aşağı indik ve daha önce hiç uğramadığım otoparkın ikinci katına geçtik. İlk defa Siraç'ın arabalarını sakladığı otoparkına iniyordum. Işıklar açıktı ve içeride birkaç koruma vardı.

Donup kaldım.

Sayısız markadan, adlarını dahi söyleyemeyeceğim zırhlı araçları gördüğümde bağını koparmış dilim bile bir an sustu. SUV, Sedan tipi arabalar, hatta ticari araç kategorisine girecek yük araçları bile en lüks hâliyle karşımdaydı.

Babamla hafta sonu oturup izlediğimiz araba videolarından kalan bilgimle şoke olmuş şekilde bakıyordum. Tabii ki arsız tarafım ağır bastı ve ben o kadar korumanın arasında ıslık çaldım.

Herkes bana doğru döndüğünde ben umursamadan Siraç'a döndüm ve kedi gibi bakıp dudak bükerek, "Benim de bunlardanım olsun mu?" dedim.

Arkadan Nergis'in sesini duydum. "Elif'e ne oldu?" diyordu ama ben o sırada Siraç'a demagoji yapmakla meşguldüm, bu yüzden ona laf yetiştiremedim.

Siraç bu hâlime iç çekti. Adam delirdiğimi her an unutmaya meyilliydi. "Zaten araba kullanmayı öğrenmen gerekiyor. Ankara'da çalışmaya başlarsın," dedi.

Ben ise kedi gibi bakmaya devam ediyordum. Bir tek ellerimi önümde birleştirip dilenmediğim kalmıştı. "Lütfen!" dedim üstüne baskı yaparak. Sanki ihtiyacım vardı. Zaten bana kıyamıyormuş gibi bakıyordu. Üstelik yüzsüzlük yaparak ilk defa ondan bir şey istiyordum.

Tabii ki dayanamadı. Omzumu okşarken, "Hangisini istiyorsun?" dedi.

Her mantıklı insan gibi, "Hepsini," cevabını verdim.

Yüzündeki o ciddiyet nadiren gördüğüm o gülümsemeyle tekrar bozuldu. "Ben de aklın başındaymış gibi dinliyorum!" dedi. Sonra sırtımdan itekleyip yürütmeye başladı.

Ama benim canım sıkılmıştı. Bu yüzden bağırmaya başladım.

"Söz verdin! Hani istediğimi verecektin? Zaten ben kimim ki?" Ağzıma geleni saymaya başladım. "Karın mıyım yoksa evin bekçisi miyim, belli değil! Anca keyfin olunca eve gelirsin, kızınca çekip gidersin."

En sonunda eliyle ağzımı kapattı. Kollarında çırpınmaya başlayınca diğer eliyle belimi kavradı ve beni havaya kaldırdı.

Çok güçlüydü yiğidim, bu yüzden bir an dikkatim dağıldı.

Sonra ayaklarımla onu tekmelemeye başladım. Bir yandan da ellerimle elini tırnaklıyordum. Terliklerim ayağımdan çıktı ama o etrafındaki korumaların bize bakışlarını umursamadan hızlı adımlarla otoparkta ilerliyordu.

En son vurmak bir işe yaramayınca durdum. Dönüp bana baktı. Ben de ona pis pis baktım. Sonra hin bir şekilde gülümsedim ama ağzımı kapattığı için görmedi.

Elini bileklerinden tutum, dilimle avucunu yaladım. Gözleri kısıldı. Lacivertlerin görünen yüzü karardı. Göz bebekleri gözlerimin önünde büyüdü.

"Tiksineceğimi mi sanıyorsun?" dediğinde o görmese de sırıttım.

Üstüme doğru eğildi. "Benimle oynama!" dedi. Omuz silktim. Bir şey diyemediğim için sessiz kaldım ama o taşımaya devam ederken bu sefer dişlerimi avucuna bastırdım.

El kadar veletler benim gibi çocukluk yapmıyordu ama benim içimden sürekli onunla uğraşmak geliyordu. Bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum fakat umurumda değildi. Bu daha fragmandı. Ben ona arabada Çin işkencesi çektirecektim.

Arabanın önüne gelince beni bıraktı. Eline bakıp avucunu kapattı sanki dokunuşumu idrak etmeye çalışıyormuş gibi.

Ona bakıp tek kaşımı kaldırdığımda bana ters ters baktı.

Her zaman kullandığı tank kılıklı arabasıydı bu. Hâlâ tırmanmam gerekiyordu. "Yine mi bu?" dedim. Bıkmıştım artık bu arabadan. "Ne bunun markası? Ben buna binemiyorum ya! Neden sürekli bu tıra bindiriyorsun beni?" dedim.

Eğilip markaya baktım ama yine anlayamadım.

"*Knight XV*," dedi. Sesi sertleşmişti. Muhtemelen şimdi de öfkeliydi çünkü tahrik edilmişti ama tabii ki umurumda değildi. Sanki bilim kurgu filmlerinden fırlamış gibi arabaya bakıyordum.

Sonra bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Bu sefer de, "Neden arabayla gidiyoruz? Senin özel uçağın yok mu?" dedim ama artık sabrının sınırına ulaşmıştık.

Mantıksız sorularıma cevap vermeyi bıraktı ve beni kucağına aldı.

Arabanın yolcu kapısını açan Nergis bana tuhaf tuhaf bakıyordu. Siraç kapının açılmasıyla beni ön koltuğa attı. Evet, gerçekten attı. Resmen savruldum. Doğrulduğum an da başımı çevirip ona ters ters baktım.

Bu yolculuğun kolay geçeceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. Her adımda dönen kafam ve filtresi bozulmuş dilimle benim adım Elif'se ben de bu yolculuğu ona zehrederdim.

Yolda ona zorla abur cubur aldırdım. "Bana abur cubur al!" diye en az elli kere tekrar etmiştim. Gizli gizli sövüyordu. Bunların hedefi başta Eylül olmalıydı ama buna da izin vermedim.

"Gelseydin!" dedim. "Kaçıp gitmeseydin başım ağrımazdı, başım ağrımayınca da çare bulmaya çalışmazdım. Şimdi başkasının bulduğu çözüme de laf etmeye hakkın yok senin."

Sustu. Bu söylediklerimden sonra bir daha bu konu hakkında konuşmadı.

Onu çileden çıkarmak çok hoşuma gidiyordu. Üstelik dakikalar geçtikçe düşüncelerimi de kontrol edemediğimi fark edince iyice kontrolümü kaybettim. Sanki zihnimde bir şey vardı. Doğru dürüst düşünmeme izin vermiyordu.

Ben de ilk aklıma geleni yapıyordum.

Çoraplı ayağımla omzunu dürttüğümde sabır dilenircesine iç çekti.

Kıkırdadım. "Pişt!" dedim yılan şeklindeki jelibonu iki elimle çekiştirirken. "Beyefendi, bu yolculuk bu kadar sıkıcı mı geçecek?" Sırtımı arabanın kapısına yasladım. Arkamda yastık vardı ve ayaklarımı da kucağına koymuştum.

Bizim tankta bir kuş sütü eksikti. Ben ise evimdeymişim gibi rahattım. Ön camlar dâhil bütün camları kararttığı için başörtümü çıkarmış, ceketimi

de kenara koymuştum. Şimdi üstümde siyah bir kısa kollu tişört vardı. Altımdaki rengârenk viskon pantolonumla sanki tatil mekânında gibiydim.

Ona doğru tekrar başımı çevirdiğimde bana kaçamak bir bakış attı. Ben de ona göz kırpıp öpücük attım.

Uyarırcasına, "Gün Işığı!" dedi. Bu, rahat durmam için bir ikazdı ama benim bugün bütün ikazlara karşı kepenklerim kapalıydı.

"Efendim, hayatımın anlamı?" Ayağımla omzunu dürttüm. "Efendim, uğur böceğim?" Ayağımı aşağı doğru kaydırıp karnını dürttüm. "Efendim, benim öfkeli minik pandam?"

Pantolonun tam kasık kısmında ayağımı tekrar ileri geri hareket ettirdiğimde olduğu yerde rahatsızca kıpırdandı. Adamı resmen ayağımla taciz ediyordum.

Yüzünde bu hâlime gülse mi yoksa kızsa mı, bilemediği bir ifade vardı. Bana kısık gözlerle öyle bir baktı ki başımı yastığa gömdüm resmen. Eğer araba kullanmıyor olsaydı çoktan beni kendine çekmiş olurdu. Gerçi ben niye şimdi kucağına çıkmıyordum ki? Hiçbir sebep mantıklı gelmiyordu.

"Sen bu hâldeyken yolculuğa çıkan aklımı sikeyim!" dedi kendi kendine sövercesine. "Uyursun sandım." Kısa bir an bana baktı. Elini bana uzatıp yüzümü kavradı. "Şuna bak, cin gibi bakıyor bana."

Başımı sağa sola sallarken dudaklarım balık gibi öne doğru büzülmüştü. Yüzümü ellerinin arasından kurtardım ama bırakmadım. Elini boynumdan aşağı doğru kaydırırken, "Üç kere okşarsan istediğin dileği yerine getiririm, hayatım," dedim.

Bir bana bir yola bir de elinin rotasına baktı. Adamı yoldan çıkaracaktım ve bu mecazen değildi.

Yüzünde kendini tutamadığı bir gülümseme belirdi. "Ne istersem mi?" dedi.

Elini durdurdu ve göğsümü kavradı. Ben ise sırıtmakla meşguldüm.

"Emrine amadeyim."

Bir an yoldan çıkacak sandım ama sonra ciddileşti. "Bugün sabrımın sınanma günü sanırım," dedi. "İki saat ortadan kaybolduk, karımızı bulduğumuz hâle bak! Elinden gelse ayakta soyacak bizi."

"Yapayım mı?" Heyecanlanmıştım. Gözüme birden bu bir meydan okumaymış gibi geldi. "Lütfen yapayım mı? Söz, araba kullanmana karışmam."

Ona doğru gitmeye çalıştım ama beni koltuğa doğru itti. "Lütfen ama!" dedim.

"Sabır Allah'ım, sabır!" Yüzündeki ifade o kadar komikti ki istemsizce gülmeye başladım. Bilerek yapmıyordum ama resmen imtihan ediliyordu.

"Oh olsun sana!" Geri çekildim. Bir tane daha jelibon alıp dişlerimle çekiştirirken, "Sana müstahak, karını çok üzdün sen," dedim.

Jelibonu dudaklarımın arasına alıp çektim. Ağzım doluyken konuşmaya devam ettim: "Neyse ki pamuk gibi bir kalbe sahibim." Ayağımı kaburgalarına sürttüm bu sefer. "Hemen affedeceğim ben seni."

Bana doğru bir bakış attı. Direksiyonu tek elle yönetirken bu sefer aşağı doğru kayan ayağımı tuttu.

"Nasıl olacakmış o?" dedi boğuk bir sesle. Yola çıkalı bir saat oluyordu ama ben daha hiçbir şey yapmamıştım.

Başımı kaldırıp dirseğimi torpidoya yaslayarak olduğum yerde dikleştim. Başparmağını ayağımın altına bastırdığında parmaklarımı büktüm ve ayağımı elinden zorla kurtarsam da durmadım.

Kafasını arada yola çeviriyor, sonra tekrar bana bakıyordu. "Gün Işığı, o bakışları sevmedim," dedi dizlerimin üstünde hafif doğrulup başımı ona doğru eğerken.

"Sevdin, bence sevdin," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Ayrıca şey yok mu ya?" diye devam ettim. "Otomatik pilot falan." Onunla ön camın arasma girerek tam yüzünün karşısında durdum. "Bunun zaten biz cilveleşirken..." Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Kendi başının çaresine bakıyor olması lazım."

Ona doğru eğildiğimde lacivertleriyle yüzleştim. O kadar güzeldi ki gece kıskanırdı rengini.

"Selam!" dedim kısık bir sesle. Bakışımdan mı yoksa ona yakın oluşumdan mı, bilmiyordum ama o da hipnoz olmuş gibi karşılık verdi.

"Selam!"

Normalde kaşları çatıktı ama ben sırıtınca onun da yüz ifadesi yumuşadı. "Arka koltuğa geçelim mi?" Başımı hafifçe yana eğdim. "Bugün dolunay varmış, sevişirsek belki çocuğumuz olur!" dediğimde saçma teorime karşılık o da benimle birlikte güldü.

Yola bakmak için beni nazikçe yana doğru itti. Sonra, "Niye dolunay, Gün Işığı?" diye sordu.

Bir an düşündüm, hatta beynim bu pustan arınır diye ümitlendim de ama tam aksine kafamda bir kurt ulumaya başladı. "Ne bileyim?" dedim. "Kurtlar tepişir, biz de sevişiriz diye düşünmüştüm."

Siraç artık açık açık gülerken bir kere daha yüzümü kavradı ve sıkıştırarak sevdi.

"O söz *filler tepişince çimler ezilir*, değil miydi?" dedi.

Çok mantıklı sorular soruyordu ama benim pek de mantıklı cevabım yoktu. Bu yüzden omuz silktim.

"Her hâlükârda bir şey olunca bir şey oluyormuş işte."

Gamzeleri ortaya çıktığında uzanıp iki başparmağımı gamzelerine bastırdım.

"Allah'ım bende gamze yok, çocuklarımızda olsun. Allah'ım kocamda gamze var, hem gen de uygun! Allah'ım lütfen!" dediğimde artık kendini tutamayıp gülmekten kahkaha seviyesine geçti.

Ben de onunla birlikte güldüm ama sonra öpüşesim geldi. "Haydi, öpüşelim!" dedim. "Canım çekti benim."

Gülüşü yarım kaldı çünkü adama resmen arsızlığımla inme indirmek üzereydim.

Bana öyle bir baktı ki o bakışların altında eriyebilirdim. "Ateşle oynama, benim güzel karım."

Azıcık aklım olsaydı bu uyarıyı dikkate alırdım ama şu an yoktu.

Bu yüzden omuz silktim. "Ben ateşle oynamayı öğreneli yıl olacak." Gözlerimi kısarak tehdit edercesine ona baktım. Sonra tam manasıyla içimdeki çirkef mod açıldı. "Ama ne kadar nazlandın sen de!" dedim. "Sen isteyince gece bile beni uyandırıyorsun, ben bir şey diyor muyum sana?"

Önünde durmamdansa boştaki eliyle belimden tutup beni kucağına çekti. Ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Yan şekilde kucağına oturduğumda burnumu kırıştırdım. Şimdi direksiyon tutan kolunun dibinde, göğsüne yaslanıyordum.

"Şu kadarcık seni ciddiye alıyor olsaydım..." Baş ve işaret parmaklarını birbirine yaklaştırarak arasındaki o minik boşluğu gösterdi. "Arabayı bulduğum ilk kuytu köşeye çeker, arkadaki o koruma konvoyunu da defederdim!"

Gözümü hipnoz olmuş gibi parmaklarının arasındaki o minik boşluğa diktim. "Sana ne kadar lazım?" dedim.

"Ne için?" dedi.

Bunun da arada jeton geç düşüyordu.

Onu taklit ederek baş ve işaret parmaklarımın arasında minik bir boşluk bırakarak elimi ona doğru uzattım. "Şu kadarcık inanman için."

Güldü ama o kadar güzel bir gülüştü ki bu, yüzünü kavrayıp öpesim geldi. Gamzelerinin ortaya çıktığı, kalan aklımı da havaya uçuran bir gülümsemeydi bu. Yine de, "Gülmesene!" dedim sanki benimle uğraştığı için kızıyormuş gibi.

Gülerken başını eğip saçlarımın üstüne bir öpücük kondurdu. O bana baktığında kaşlarımı çatmaya çalıştım ama muhtemelen yüzümde şu an çok saçma bir ifade vardı.

O ise bu tavrımı umursamadı. Boştaki eli bana uzanırken, "Seni cambaz!" dedi. Yüzümü tek eliyle sevdi. Sesindeki sevgiyi, sevdayı bir ben anlıyordum. Öyle bir baktı ki gözlerinin içi bile hasrete düşmüştü sanki. "Kıyamıyorum da şu hâline. Ne yapacağım ben şimdi?"

Bir kere daha iki parmağımın arasındaki o minik boşluğu işaret ettim. "Sen şu kadarcık bana inandığında sevişeceğiz!"

Bugün sanırım bir dünya dolusu gülmüştü. Eğer azıcık aklım yerinde olsa hepsini itinayla aklıma kaydederdim. Üstelik anlatılan bütün gerçeklerden sonra gülüşü benim için şifa gibiydi.

"Bu yolculuk bitmeze uğrayacak, değil mi?" dedi.

"Gitmeseydin böyle olmazdık."

Ciddileşti. "Yüzüne bakamadım yoksa zaten Ankara'ya gittiğimizde annenle birlikte sana anlatacaktık."

Muhtemelen doğru söylüyordu ama benim takılı kaldığım başka bir şey vardı.

"Beni düşmanın eline verirken, annemi elimden alırken, evliliğe zorlarken, düşmanının önünde nişan yaparken yüzüme bakabiliyordun da şimdi gerçekleri öğrendiğimde mi yüzüme bakamadın?"

Yolu izlemeye devam etti. Üstelik yine ciddileşmişti, hatta vicdan azabı çektiği de belliydi ama benim için bu kadar ciddilik yeterdi.

Elimdeki jelibonu ona uzattım. "Al, bunu ye!" dedim ağzına bastırıp. Normalde abur cubur yemezdi ama ağzına aldı ve misilleme olarak jelibonu ağzına aldıktan sonra avucuma dilini değdirdi.

Ben yaparken iğrenç olurmuş gibi geliyordu ama dilini avucumda hissettiğimde parmaklarımı kıvırıp ondan kaçma isteği sardı beni. Sanki dokunduğu yer uyuşmuştu.

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama yutkunurken boğazı titreşti. Jelibonu çiğnemeden yutmuştu. Göz bebekleri bana bakarken titriyordu.

Dudaklarımı çenesine birkaç kere bastırdım. "Bu tankın otomatik pilotu olmadığına emin misin?" dediğimde sesini çıkarmadı.

Başımı geri çekip ona baktım. O da bana baktı. "İrademi zorlama," dedi. "Sen bu hâldeyken bir şey yapamayacağımı biliyorsun, benim güzel karım," dedi. Ses tonu bile arzudan boğuklaşmıştı. Titreşimini göğsünde, ellerimin ardında hissettim.

Bakışları tekrar yola dönünce yan profiliyle gözüme ziyafet çektim. Soluk ışıkta düz burnu, gür kirpikleri, dudaklarının çıkıntı yapan sert çizgisi ve çenesinin sivri hattıyla tam bir çizim gibi gözüküyordu.

İşaret parmağımı alnına koydum, yavaşça burnuna doğru inip yan profilinin çizgisini takip ettim. Dudaklarının üstünden geçtiğimde soluğu parmak ucuma değdi ama ilginç bir şekilde sessiz kaldı.

"Bir şeyin de kusurlu olsun," dedim. Sesimdeki hayranlığı duyunca ben bile şaşırmıştım.

"Bendeki birçok şey kusurlu," dedi başparmağım çenesinde dururken. "Bir tek bendeki sen kusursuzsun."

Parmağımla çenesine vurdum. "Yalancı!" dedim. "Kusursuzsun diyorsam kusursuzsun işte. Çok yakışıklısın." Burnumu kırıştırdım. "O sülük Şebnem sana salyasını akıtarak bakıyor." Yanağına hafifçe vurdum bu sefer de.

"Sülük Şebnem?"

Sorgularcasına baktığında cevap veresim gelmedi. Çok şükür ki aklımın kıskançlık kısmı sağlamdı. "Peçe mi taksak sana?" dedim konuyu değiştirmek istercesine ama ne yazık ki çok akıllıydı ve mevzuyu gayet net bir şekilde anladı.

Yine de bozmadı beni. "Çuval da iş görür sanki," dediğinde bir an düşündüm ama o zaman ben de güzel gözlerini göremezdim. "Cık, olmaz! Seni şöyle bana ait bir yere kapatmak lazım," dedim ve bu sefer gömleğinin içine soktum elimi. Parmağımı köprücük kemiğinin üstünde dolaştırdım.

Etkilendiğini görmemek için kör olmak lazımdı. Zaten bana dönüp bakışındaki uyarı da bunu anlatıyordu ama ben o ateşle oynamayı seviyordum işte.

"Beni sen bağlarsan hiç şikâyet etmem." Benim minik şeytanlar korosu bu sefer üstü çıplak bir şekilde elleri yukarıdan bağlı görüntüsünü gözlerimin önüne sundu.

Mantıklı bir kadın olarak, "Nereye başvuruyoruz?" dediğimde bana baktı. Yüzümde nasıl bir ifade varsa önce gülüşünü tutmaya çalıştı ama sonra kendini tutamayıp yine o güzel gamzelerini ortaya çıkardı.

Onunla birlikte ben de güldüm ama neye güldüğümün pek de farkında değildim.

Sonra duraksadım ve birden omzuna vurdum. "Ciddiyim ben," dedim hiç ciddi olmamama rağmen. Yani konu hakkında ciddiydim ama zihniyet olarak pek değildim. Yine de acilen kafamdaki görüntünün gerçeğine ihtiyacım vardı.

Yola tekrar baktı, sonra bana doğru eğildi. Dudakları dudaklarımdan sadece bir nefeslik uzaklıktayken durdu. "Sana her şey sınırsız," dediğinde soluğu dudaklarıma çarptı ve güzel kafamdaki minik şeytan korosu yerlerde tepinmeye başladı.

O geri çekildiğinde hin bir şekilde gülümsedim. Bana göz kırptı fakat aklımdakini bilseydi bence kaçardı. Elimi pantolonun kemerine götürdüm. Gömleği içindeydi ve elimi içine soktuğumda şaşkın sesini duydum. "Ne yapıyorsun?" dedi.

Onu duymazlıktan geldim. Önce gömleğinin eteğinin bir ucunu, sonra diğer ucunu pantolonundan çıkardım.

"Elif!" dediğinde kıkırdadım.

"Elif yesin seni, bir dur!" dedim. Elim göğsündeki ilk düğmeye gittiğinde ona doğru eğildim.

Sessiz gülüşüyle gövdesi sarsıldı. Hoşuna gitmişti benimkinin.

İlk düğmeyi açtım. "Canım görmek istedi." Dudaklarının üstüne fısıldadım. "Şu tank kılıklı arabanın otomatik pilotu yok mu?" Bir düğmeyi daha açtım. "Benim seni bir göresim var, bir de öpesim!"

Elimin üstüne elini bastırdı. "Burada bir şey yapamıyorum diye böyle sınırlarımı zorluyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim pişkince. Sonra dudaklarımı boynuna bastırdım. Aslında durumum o kadar vahim değildi ama yine de onunla uğraşmak çok eğlenceliydi.

Boynunu öptüm tıpkı onun gibi, kokusunu içime çektim. Neden boynuma bu kadar taktığını şimdi anlayabiliyordum çünkü oradan öpmek sanki kalbini de öpmek gibiydi.

"Âdem, şeytan tarafından bu kadar baştan çıkarılmamıştır," dedi ben boynunda soluklanırken. Ona baktım. Yakında o direksiyonu kıracaktı. Öyle gergin gözüküyordu ki sanki yoldan bakışlarını ayırsa kontrolünü kaybedecekti.

"Senden olsa olsa elma olur, hayatım," dedim uysal bir sesle. Elimi gömleğinin altından ilerletip karın kaslarına dokundum.

"Elma gibi," dedim dudaklarımı tenine yaklaştırmadan önce. Dudaklarım bir gülümseme için kıpırdadı. "Kütür kütür."

Bu andan sonra her şey onun işkenceydi ama ya keşiş sabrı vardı adamda ya da gerçekten bana kıyamıyordu çünkü gömleğinin önünü açsam ve onu en son haddine kadar tahrik etsem de bana istediğimi vermedi.

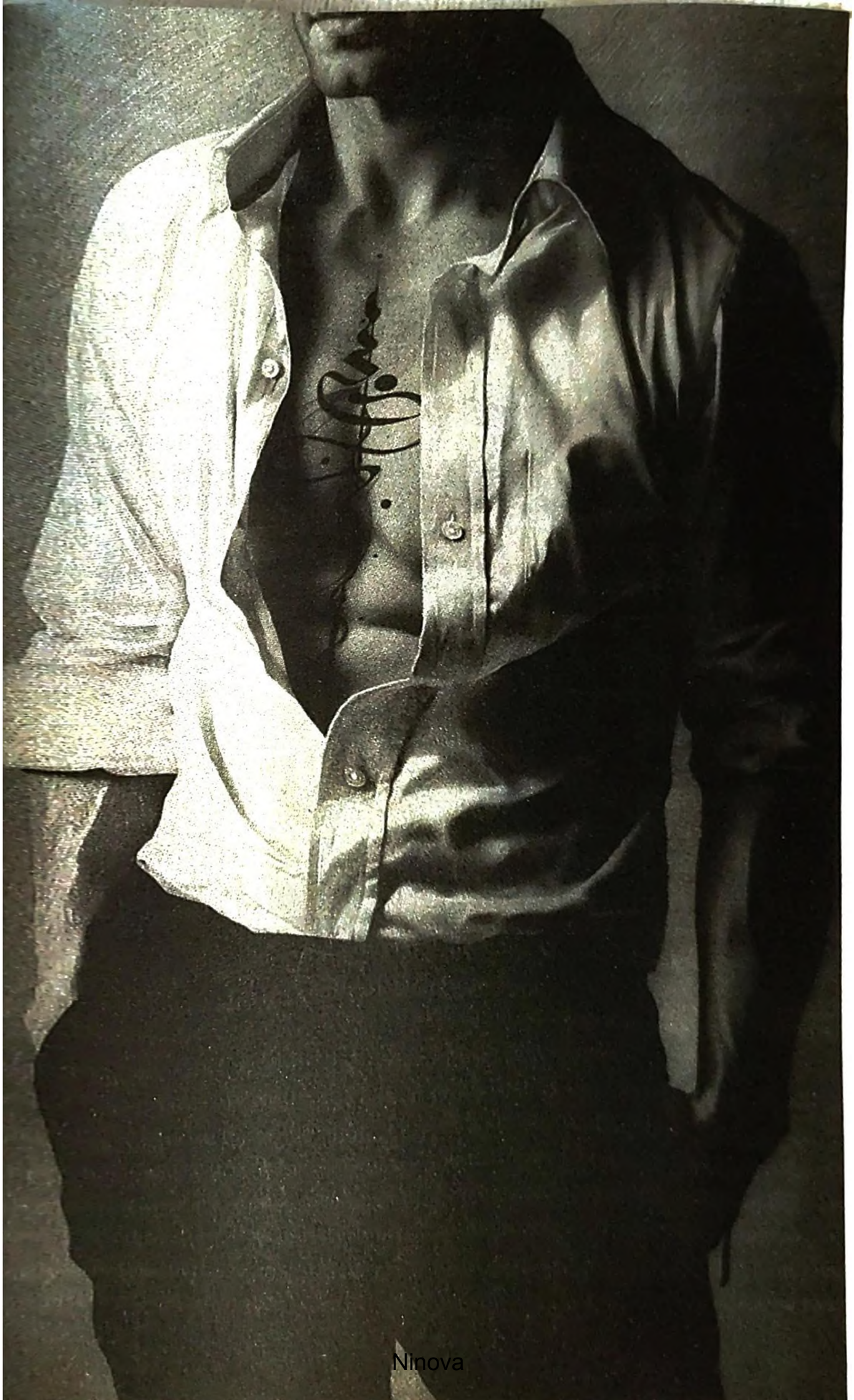
Sonra zaten telefonu çalınca arayan ne söylediyse tekrar gerildi. "Uyu, Gün Işığı!"

Evet, düşüp kırılan hayallerimdi.

Bundan sonra ise ne kadar tehdit edersem edeyim umursamadı bile. "Bir daha dokundurmam sana," dedim ama *dene ve gör* der gibi baktı bana. "Yanıma yaklaştıran ne olsun!" dedim. "Yanında değil, koynunda uyuyacağım," dedi.

En son, "Konuşmayacağım da!" diyerek söyleniyordum ama ilacın nasıl bir tesiri varsa birden uyku bastırdı ve bütün enerjim çekildi. Arabada onunla uğraşırım derken uyuyakaldım.

Böylece hain emellerim de yarım kalmış oldu.

Ninova

17
VURGUN

İmtihanın ne olduğunu sorsalardı Siraç hiç cevap vermeden yaşadığı bu işkence dolu geceyi örnek gösterirdi.

Elif kollarındaydı. Aldığı yüksek doz sakinleştirici içeren antidepresan yüzünden kafayı bulmuştu. Siraç için en büyük işkencenin sebebi de o ufacık hap olmuştu.

"Eylül, Ah Eylül!" dedi Siraç dişlerinin arasından. Elif'i arabadan indiriyordu. Ankara'daki evlerine gelmişlerdi. Siraç sırf Elif seviyor diye araba yolculuğunu tercih etmişti ama yaşayacaklarını bilseydi hayatta tercih etmezdi. Hayatının en büyük işkencesini yaşamıştı. Kafasında hâlâ sevdiği kadının sesi yankılanıyordu.

"Elif yesin seni, bir dur!"

Bu sözler hatırına gelince yüzünde farkında olmadığı bir gülümseme belirdi. Elif'in ona karşı düşkünlüğü öyle hoşuna gidiyordu ki bu zafiyeti her an kullanabilirdi. Bu zafiyetin yolunda kul köle olabilirdi.

Ama bu şekilde değildi. O kendinde değilken asla değildi.

Eli kolu bağlıyken, ona dokunma imkânı sınırlıyken bu yolculuk tam bir işkence olmuştu. Güzeller güzeli karısının dudaklarını teninde hissederken o da kendinde değildi. Kokusu tenine işlemişken sabrının sınırında hissediyordu kendisini Siraç.

Dışarıda ılık bir hava vardı ama yine de korumak için içgüdüsel bir şekilde Elif'i kendine bastırdı. Sanki birkaç saat önce ortalığı birbirine katmamış gibi mışıl mışıl uyuyordu.

Umut iç kapının açılması için önde ilerlerken eğilip pürüzsüz yanağına bir öpücük kondurdu karısının.

"Güzelim benim," dedi. Geri çekildiğinde Elif'in yüzünde huysuz bir ifade belirdi. Burnunu hafif kırıştırınca Siraç gülümsedi. Hem sevimliydi hem de bir o kadar güzeldi.

"Benim en güzel imtihanım."

Geceyi aydınlatan ışıklar onun yüzüne vuruyordu. Yürürken masumiyetin en güzel temsilcisi olan, baktıkça içinin gittiği güzelliğe bakıyordu Siraç. Zihnindeki sessizlik bile bu güzel kadının eseriydi. Öyle çok seviyordu ki bazen bu sevgi onun sonu olacakmış gibi hissediyordu.

Bakışlarında bile şefkatle dolu bir hasret vardı.

Umut, "Yarın konuşacak mısın?" diye sordu malikânenin geniş kapısı açılırken. Siraç ona döndü. Yüzüne yansımayan sıkıntı, atmadığına inandığı kalbini sardı.

"Anlatacağım," dedi. "Susarsam üzülür."

Üzüleceğini bile bile kaçmak işine geliyordu çünkü sakladığı duyguların hepsi ortaya dökülecekti. Siraç inkâr etmekten yorulmuştu, açık ve net bir şekilde çok korkuyordu. Yaptığı hataların sonucunda Elif bir gün onun gerçek yüzünü görür de ondan nefret eder, bakmaya bile tahammül edemez diye çok korkuyordu.

Bu yüzden yarın onu odaya hapsedecekti. Hatta belki bağlardı. Onun kaçamayacağından emin olacak, öyle anlatacaktı geçmişte yaptığı aptallıkların sebebini.

Bir tek geçmişinden bahsetmeyecekti.

Yapamazdı, ona anlatamazdı çünkü kaldıramazdı.

Kaldıramadığı için de hem onun hem de kendisinin canını yakardı.

Bu yüzden geçmişi her daim onun en büyük sırrı olarak kalacaktı.

Kapıdan girdiklerinde onları geniş bir giriş karşıladı. Siraç içeriye dikkat bile etmedi. Gözü hâlâ Elif'in üstündeydi. "Bu kadar bilinmeyenin içerisinde bu kız nasıl sabrediyor, cidden hayret ediyorum," dedi Umut, Siraç'ın Elif'i seyrettiğini fark edince. "Gerçekten de yaşına göre çok olgun bir kız. Korkut abi ve Bahar Hanım çok iyi bir evlat yetiştirmişler."

Umut'un içtenlikle söylediği sözlere Siraç da katılıyordu. Bu yine de Korkut'un adı anılınca canının yanmasına engel olamadı.

Bir yerlerde hapsettiği vicdanı Korkut'un adı her anıldığında sızlardı. Canını vermesi yetmiyormuş gibi üstüne bir de canından bir parçayı Siraç'a hediye etmişti.

Ona yaşama sebebini, Elif'ini vermişti.

Yaşama sebebine bakarken, "Öyle," dedi Siraç. Sesindeki hayranlık yüreğinden geliyordu. "Bana tahammül etmesi bile çok sabırlı olduğunu gösteriyor."

Umut'a söylenecek bir söz bırakmadı. Umut, karşısındaki adamın kendine olan nefretini çok iyi biliyordu. Bu nefrete sessizce isyan etmek en mantıklı olanıydı. Bu yüzden sustu.

Bu konuşmadan sonra Siraç, Elif kucağındayken üst kata çıktı.

Bu evi evlendikten sonra almıştı. İhtiyarın asansör vakasından sonra bu evde kalmaları çok daha sağlıklıydı. Evi satın aldığında dayalı döşeliydi ama kucağındaki karısının isteğine göre baştan aşağı yeniletebilirdi. Dudaklarının arasından çıkan tek bir söze bakardı. Ağzının içine bakıyordu bir şey dilese de o dileği hemen yerine getirse diye.

Elif ise öyle kendi kendine yeten bir kadındı ki sevilmek haricinde hiçbir şey istemiyordu.

Bir tek istediği çocuktu.

Siraç bu konuda ne hissedeceğini bile bilmiyordu. Hayatı boyunca değil çocuk sahibi olmak, evleneceğini bile düşünmemişti. Çocukluğu nefretiydi, etrafındaki her çocuk ise yaralıydı. Bu yüzden baba olabileceğine inanmıyordu ama Elif ondan yalnızca tek bir şey isterken ona direnmek boşa kürek çekmek gibiydi.

Kıyamıyordu.

Bunu neden yaptığını tam olarak anlamasa da kıyamıyordu Siraç. Merdivenden çıkarken her fırsatta gözü ondaydı. Yatağa yatırdıktan sonra görev tamamlanmış olacaktı. Sabah uyanınca yaptıklarını hatırlamasa bile ona hatırlaması için büyük bir zevkle yardımcı olacaktı.

Yatak odalarının kapısına geldiğinde kapıyı omzuyla hafifçe itekledi. Kanadan içeri girdiğinde ise hiç istemediği bir şey oldu.

Elif'in sesini duydu. Sanki yatak odalarına girdiklerini hissetmiş gibi pat diye gözlerini açtı.

İşte, Siraç'ın imtihanının ikinci raundu tam bu anda başladı.

Elif'in, "Kocam!" derken sesi sanki derin bir uykudan uyanmış gibi değil de kırk yıl sonra ilk defa Siraç'ı görmüş gibi şevkle çıkmıştı. Sonra o ses şaşkınlığa düştü. "Aaa, kocam!" Siraç'ın kucağında olmasının idrakini yaşıyordu bu sırada.

Siraç yüzünde sıkkın bir ifadeyle ona döndü.

"Evet, kocan. Tanıyamadın mı?" derken Elif'in yüz ifadesini gördü ve gülmemek için kendisini zor tuttu. Yüzünde eğilip öpmek isteyeceği bir tebessüm vardı ve elleri göğsünün üstünde yumruk olmuş şekildeydi.

Tam manasıyla bebek gibiydi, yiyip bitirmek istediği bir bebek.

Mahmur gözleri yeni uyanmış olsa da parıl parıl parlıyordu. Siraç bir adım geriye gitti ve yatak odasının ışığını açtı. Işık yanınca genç kadın gözlerini kısıp yüzünü sevimli bir şekilde buruşturdu.

Siraç bir an belki kendine gelmiştir diye düşündü ama sonra bu ihtimal tamamen ortadan kalktı.

Çünkü Elif huysuz bir ifadeyle, "Yakışıklılığının gözümü bu kadar kamaştırması büyük bir haksızlık ama," dedi. Üstelik bunu bağırarak söylemişti.

Siraç gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Işık o," dedi yine de sert tutmaya çalıştığı sesiyle. "Odanın ışığını açtım."

Elif kısık gözlerle ona baktı. "Yalan söyleme bana," dedi. Eliyle göğsüne bir tane patlattı. "Zaten utangaç bir gelin gibi bana bir kere bile vermedin." Bu sırada parmağıyla bir işareti yapıyordu. "Ölürdün sanki sevişseydik. Kendimi Nuri Alço gibi hissediyorum." Siraç elini göğsünden çekip parmak uçlarını öptü.

"Aklın yerinde olsa sana şu lafları yedirir, seni de yerdim ama dua et ki ilacın etkisindesin." Eğilip dudaklarını saçına bastırdı. Elif ise onu omzundan itti. "Yalan," dedi yine yüksek sesle. "Sen beni yemezsin, sanki ben murdarım da..." dedi.

Siraç için ciddiyetle durmak zor, ona yapmak istediklerini uygulamayla göstermemek ise bundan da zordu. "Sabır!" dedi. "Sabır, Allah'ım!"

Elif ise tam bir sabır testi olarak onu sınamaya devam etti. "Yesene." dedi, elleri Siraç'ın geniş omuzlarını kavradı. "Hadi sıkıyorsa yesene."

Bu meydan okumaya karşılık vermemek için kendini zor tutuyordu Siraç. Elif sırtını yatağa yaslayınca Siraç'ı da üstüne çekti.

"Yarın bunların hepsinin hesabını vereceksin, biliyorsun değil mi?" dedi. Elif'in başındaki yazma açılıp aşağı kaymış, saçları yatağa yayılmıştı. Ona tepeden bakan Siraç'a seyirlik bir manzara sunuyordu. Başını eğdi, burnunu hafifçe genç kadının burnuna sürttü. "Şimdi kendimi tutuyorum," dedi şefkat dolu bir sesle. Soluğu genç kadının yüzüne vurdu. "Sırf şu hâlini yüzüne vurduktan sonra acısını çıkarmak için bekliyorum ben, Gün Işığı."

Yüzündeki hayranlık dolu ifadesine zıt bir şekilde sözleri kinaye doluydu ama Elif'e işlemedi bu sözler.

"Nah!" dedi sadece yatağa daha çok yerleşirken. "Daha öpmeyen bir adamdan büyük laflar bunlar."

Omzundaki bir elini Siraç'ın ensesine götürdü. Saçlarına asılıp kendine çekmeye çalıştı ama Siraç yerinden bile kıpırdamadı.

"Öküz gibi de ağırsın!" dedi Elif, bu sefer bacaklarını Siraç'ın beline dolayıp kendine çekmeye çalıştı ama nafileydi.

Siraç dudaklarında hafif bir tebessümle onu izliyordu. Bu tebessümde kızgınlık vardı. Kendini tutmanın öfkesi saklıydı ama yine de kıpırdamıyordu.

"Zorlama," deyip Elif'e doğru hafifçe eğildi. "Kaşınma." Elif bunun üzerine sırıttı. Böyle gülünce resmen ışıldıyordu.

Yüzünde masum bir güzellik vardı. Ceylan gibi gözleri var derlerdi onun gibi güzel gözlülere, şekli ve büyüklüğü o kadar güzeldi ki insan o gözlerde kaybolurdu. Kahverengileri sıcacık bakardı. Siraç o sıcaklığın içerisinde boğulduğunu hissederdi. Gülüşüyle birlikte gözleri parlar, sanki hem yürekten hem de aklından vurulurdu.

Gülüşü o kadar güzeldi ki yine aynı şey oldu. Siraç bir an odağını kaybetti. Bunun yüzünden Elif kafasını yukarı kaldırdığında kaçamadı. Dudaklarını dudaklarına bastırdığında ise bir tadımlık almadan duramadı. Sonuçta baldandı dudakları sevdiği kadının, tadı ise cennetten geliyordu sanki.

Ama Elif daha fazlasını istercesine ona doğru yükseldiğinde işlerin seyri değişmeye başladı. Siraç onun ihtiyacı olan şeyi çok iyi biliyordu. Seve seve de verirdi aslında, yine de sanki onun bilinçsizliğinden yararlanacakmış hissiyatından bir türlü kurtulamıyordu.

İşte, tam bu yüzden geri çekildi. "Yarın öyle içine gireceğim ki beni en derinlerinde hissedeceksin," dedi. Konuşurken soluk soluğaydı ve sesi kendine bile yabancı geliyordu.

Elif ise bambaşka bir âlemdeydi. Yüzündeki gevşek gülümseme ile birlikte şişmiş dudakları kazandığı zaferi anlatıyordu. Göz bebekleri kahverengileri yok etmişti. Siyaha bürünmüş, zevkle parlıyordu.

Siraç'ın bu sözlerine karşılık kıkırdadı. "Keşke ben de girebilsem," derken keyiften dörtköşeydi. Bu söz Siraç'ın donup kalmasına sebep olduğunda Elif tekrar kıkırdadı. Ellerini Siraç'ın yüzüne koydu. Sanki onu yarı tokatlamış gibi hafif bir ses çıktı. "Göğüs kafesine, seni şapşal," derken gülmeye devam ediyordu.

Siraç farkında olmadan tuttuğu nefesi bıraktı.

Bunun sonu hiç iyi bitmeyecekti. Elif'in ağzının şirazesi kaydıkça onun da aklının şirazesi kayıyordu. Bu yüzden kaçmazsa yanacaktı. Onu sımsıkı sarmış kollarından ve beline kelepçe gibi kenetlenmiş bacaklarından zorla kurtuldu.

Bu ise Elif'in öfkesini kazanmasına sebep oldu.

"Korkak!" dedi Elif. "Yine kaçıyorsun işte." Yüzündeki huysuz ifade oyuncağı elinden alınmış bir çocuğun ifadesiyle eş değerdi.

Siraç onu umursamadı. Geri çekildi ve "Uyu!" dedi. "Allah rızası için uyu yoksa ben aklımı kaybedeceğim, Gün Işığı. "

Zaten dağınık olan saçlarını biraz daha dağıttı. Deli danalar gibi bir o yana bir bu yana gidiyordu. Sanki alev almış gibiydi. Gerçekten alev almıştı.

Bu sırada Elif delice gözlerle onu izliyordu. Dirseklerinin üstünde doğruldu ve yatakta oturur pozisyona geldi. Üstündeki ceketi çıkarırken, "Uykum kaçtı," dedi.

Ceket gittikten sonra tişörtünün eteklerine uzandı. Siraç onun bu hareketine, sanki radarlarına yakalanmış gibi birden odaklandı.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi. Elif kirpiklerinin altından hin bir bakış attı ona.

"Soyunuyorum," dedi. "Sen de eşlik edebilirsin." Tekrar güldü. Sonra tişörtü tek bir hamleyle üstünden çıkardı.

Siraç ona doğru ilerledi. "Ne için soyunuyorsun? Sana uyu demedim mi ben, Gün Işığı?" dedi. Elif onu umursamadı. Yatakta dizlerinin üstüne kalktı. "Yanıyorum," dedi. Simsiyah saçlarını bir eliyle tutup havaya kaldırdı ve başını geriye atarak gerdanını ortaya çıkardı.

Görüntü o kadar dikkat çekiciydi ki gözlerini karşısındaki güzel kadının beyaz teninden ayıramıyordu.

"Yakıyorsun," dedi kendine engel olamıyormuş gibi.

Elif kahkaha attı. Neşeli gülüşü karşısındaki adamın içine işledi. O da hafifçe gülümsedi. Gülüşü dinince Siraç'a döndü.

Bu sefer banyoya girmek istediğini söyleyerek bağırmaya başladı. Siraç da mecburen kabul etmek zorunda kaldı. Hem belki üstüne biraz su dökerse kendine gelirdi. Bu amaçla sözünü dinledi Elif'in. Yoksa onun sözünü dinlemektense kendini kezzap dolu depoya atmayı tercih ederdi.

Hoş, bu işkencenin de pek bir farkı yoktu.

Banyoda oyalanmadan genç kızı oval küvete doğru götürdü. Minik bir havuz genişliğindeki küvete girmesine yardım etti. Üstündeki viskon pantolonu indirmek için ona doğru eğildi.

Gözünün önündeki pürüzsüz teninden yalnızca bir nefes uzaklıktaydı. Bu yüzden dayanamadı ve karnına bir öpücük kondurdu.

Elif'in nefesini içine çektiğini duyunca ise dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Sen bir kendine gel..." dedi. "Bak ben sana neler yapacağım." Kumaşı aşağı indirirken öfkesini kumaştan çıkartarak hırsla aşağı çekti.

Elif karşısında yalnızca iç çamaşırıyla kaldığında ise işkencenin en büyüğünü kendine çektirdiğini biliyordu. Bu yüzden kalçasına hafifçe vurdu ve "Yana çekil," dedi sert bir sesle. Ona vurunca Elif önce hafif bir çığlık attı. Sonra ise kıkırdadı. "Çok ayıp," dedi bir de her şeyin suçlusu o değilmiş gibi. "İnsan hiç karısının poposuna vurur mu?"

Sonra kendi kendine güldü. Bilmiş bir ifadeyle, "Gerçi ben de hep seninkine vurmak istemişimdir," dedi.

Yavaşça olduğu yerde sallanırken Siraç başını kaldırıp ona baktı. Bu sözler onda şok etkisi yaratıyordu. Açık bir kitap gibi okuduğu karısının böyle düşünceleri olduğuna inanamıyordu.

Üstelik onu uykusunda konuşturmuşluğu da az değildi. Böyle düşünceleri olması hem hoşuna gidiyor hem de onu huzursuz ediyordu.

Kim bilir daha sakladığı neler vardı? Kendisi bu kadar sır saklarken onun bütün sırlarını istemek ikiyüzlülüktü ama istiyordu. Elde edemeyince sinirleniyordu. Bu yüzden ona aşağıdan bakarken, "Beni oraya getirtme," dedi.

Elif ise dişlerini göstererek güldü. "Gelsene," dedi hafif bir melodiyi mırıldanır gibi. "Bana günümü göstersene." Gözünü kırptığında tam bir gönül çelendi ve karşısındaki adamın gönlünü yerden yere vuruyordu şu an.

Siraç dişlerinin arasından derin bir soluk çekti. Karşısında bir ziyafet vardı. O ise Alp Dağlarında inzivaya çekilmiş bir keşiş gibi davranıyordu.

Sikerlerdi böyle sabrı!

Ayağa kalktı. Tam Elif'e doğru uzanacaktı ki Elif dengesini kaybetti. Neredeyse geriye düşecekken Siraç onu belinden yakaladı.

Daha yeni yeri boylayacak olan Elif'in tehlike umurunda bile değildi.

"Ooo, görüyor musun? Neredeyse sana düşüyordum!" Sanki çok komikmiş gibi kahkaha attı. Neşeli sesi banyoyu doldurdu, karşısındaki adamın göğüs kafesinde kuşlar uçmasına sebep oldu. "Bunlar hep yakışıklılığının etkisi," dedi.

Bu sözler Siraç'ın hoşuna gitse de artık sabrı kalmamıştı. Bu yüzden küveti doldurmak yerine belinden tutarak onu duş başlığının altına götürdü. Başlığı eline alırken, "Söndüreceğim ben seni şimdi," dedi. Gönül isterdi ki su yerine kendi söndürsün karısının ateşini ama bazen prensipleri onun elini kolunu bağlıyordu.

Prensiplerini de sikerlerdi!

Duş başlığını eline aldı ve buz gibi soğuk suyu açtı. Tam üstüne doğrultacaktı ki kirpiklerini kırpıştıran Elif'le göz göze geldi. Gözlerine bir şey kaçmış gibi dursa da hem sevimli hem de çekici gözüküyordu.

Bu hâlde ona kıyamazdı.

"Sana olan zafiyetimi de sikeyim!" dedi. Elif dişlerini göstererek gülümserken kendi hâlinde en büyük eğlenceyi yaşıyordu.

"Buna bir cevabım var da kızmanı istemiyorum. Bizim şey yapmamız için senin kızmaman lazım," dedi. Kirpiklerinin altından bakarken hafifçe kaşlarını indirip kaldırdı. Sonra bir elini Siraç'ın göğüs kaslarına doğru götürdü. Tek bir dokunuşuyla Siraç'ı alev alev yakarken karşısında yarı çıplak olması onda akıl namına bir şey kalmamasına sebep olmuştu.

Kızdı bu duruma Siraç. Ya onu çekip öpecekti ya da onu kışkırtacaktı. Ne yazık ki ikincisini seçmek zorundaydı.

Bu yüzden ılıklaşmaya başlayan suyu onun üstüne tuttu. "O şeyi ben öyle yapacağım ki günlerce sızlanacaksın," dedi. Elif suyun ilk temasıyla sıçradı ve çığlığı bastı. Tam geri çekilecekti ki Siraç onu bileğinden yakaladı.

Aralarında bir çekişme yaşandı. "Ya bırak!" diye bağırdı Elif. "Ruh hastası, böyle mi duş alınır? Senin benimle olman lazımdı," dedi. Ağzındaki suyu ona doğru püskürttü. Bir yandan gülüyor bir yandan da çekiliyordu ama Siraç'ın umurunda değildi, gülüyordu hatta.

"Söndü mü ateşin?" derken de yüzüne tutuyordu suyu. Elif kaşlarını çatmaya çalışsa da işe yaramıyordu çünkü bundan da eğlenecek bir şey çıkarmıştı. Suyu itermiş gibi yapıp Siraç'ı da elleriyle ıslatıyor, bu şekilde suya engel olduğunu sanıyordu. Ne yazık ki bu yöntem pek yararlı değildi çünkü şimdiden ıslak bir sıçan gibi siyah saçları yüzüne yapışmıştı.

Hoş, Siraç'a hiç de kötü gözükmüyordu. Aksine ıslaklık kırmızı dudaklarında toparlanıyor, şekilli vücudundan yavaşça akıyordu.

"Sönmedi," dedi Elif sonunda onun sorusuna cevap vermeye karar vererek. Ellerini açtı. Tutuklanan o meşhur kadını taklit etti. "Gel, beni al!" dedi. "Kocamı istiyorum; gel, beni al." Kıkır kıkır güldü bu esprisine karşılık.

Siraç bu cevaptan sonra duş başlığını kendine doğrulttu. Siraç'ın başından aşağı dökülen suyla birlikte öyle kızgın bir görüntüsü vardı ki sanki sudan nefret eden bir kaplan gibiydi.

Elif bu görüntüyle kahkahalara boğuldu.

"Yetişkin bir Siraç Vuslat, ıslakken en tehlikeli hâlindedir," deyip Siraç'a doğru ilerledi. Siraç tekrar onun üstüne su tutsa da Elif'in umurunda değildi. Gömleğine yapışmıştı.

"Aç da şu baklavalarını göreyim, arabada içimde kaldı valla," dedi. Sanki bir tepsi baklava istiyordu, öyle bir rahatlıkla söylemişti. Elleriyle gömleğinin düğmelerini çekiştirdi. Siraç onu geri çekmeye çalıştı.

"Elif, bırak şu gömleğimi. Yemin ediyorum ki kendimi akşamdan beri hediye paketi gibi hissediyorum," dedi. Sabır falan kalmamıştı. Sesinde sitem vardı artık.

Elif güldü. Umurunda değildi, yapışmıştı bir kere gömleğe. "Hediye gibi adamsın. Allah bana Nuri yollamış cennetinden. Nuri, Nuri!" dedi.

Siraç kaşlarını çattı. "Nuri kim?" dedi. Bir adamın ismi miydi? Kıskançlık saniyesinde damarlarına zehir gibi sızmaya başlamıştı.

Elif düğmelerle cebelleşmeyi bıraktı. Elleri yine Siraç'ın yüzünü kavradı. "Erkeklere huri, kadınlara Nuri, akıllım," dedi.

Sonra bir şey aklına gelmiş gibi kaşlarını çattı.

"Senin hurin olursa gözünü oyarım." Olmayan bir varlığı kıskanmıştı resmen.

Siraç kaşlarını çatarken gülümsedi. Elif kıskanınca gözleri kısılıyor ve göz kapağının biri hafifçe seğiriyordu. Siraç o sırada ona o kadar odaklı oluyordu ki her mimiğini ezberlemişti artık. Bir de öpebilseydi, bir de öpüp devamını getirebilseydi her şey daha güzel olacaktı ama tutuyordu kendini işte.

"Cennete gireceğim kesin de hurisi kaldı," dedi Siraç his belirtmeyen bir sesle. O hiç inanmıyordu. Hatta cehennemin en derinlerindeki şeytan zihninde yaşıyordu.

Bu olumsuz düşünceyi bastırıp karşısındaki cennetine odaklandı.

"Ha yani girsen huri isteyeceksin!" dedi Elif. Sonra şak diye göğsünün ortasına vurdu.

"Nankör!" dedi ellerini kaldırarak. "Saçımı süpürge ettim sana, ömrümü adadım ama sen..." dedi. Dramatik bir şekilde elini alnına koydu. "Gençliğim gitti, gençliğim!" dedi.

Eliyle onu gösterdi sanki başka birine dert yakınır gibi. "Şu adamın yolunda gençliğimi çürüttüm."

Siraç onun bu dramatik hâline gülmeden duramıyordu. "Yok öyle bir şey, Gün Işığı," dedi. Kıskanılmak hoşuna gitmişti. Bu yüzden sesi keyifli çıkıyordu. "Gözümü senden ayıramıyorum. Sana bakmaktan hiçbir şeye odaklanamıyorum. Ne başka kadını?"

Elif dönüp ona baktı. Bir elinin tersi hâlâ alnına yaslıydı.

"Valla mı?" dedi tereddütlü bir ifadeyle.

"Valla," dedi Siraç. Yüzünde gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi bir ifade vardı. Hâlâ Elif'in üstüne su tutuyordu ama artık ikisi de sırılsıklam oldukları için umurlarında değildi.

Sonra Elif üstüne yürüdü. Amacı öpmekti aslında ama dengesini kaybetti. Bu yüzden ona doğru devrilir gibi olunca Siraç onu zapt etmek için oturmak zorunda kaldı. Zapt etmek dediği de Elif'e boyun eğmekti aslında. Siraç kütvetin kenarına oturduktan sonra Elif hiç duraksamadan bacaklarını açıp onun kucağına yerleşti.

Yavaşça yukarı doğru hareket etti ve kendini karşısındaki adamın tahrik olduğuna dair en büyük kanıta bastırdı. Bu hareket Siraç'ın boğazından boğuk bir ses çıkmasına sebep oldu.

Elif'in gözleri kısıldı bu tepki karşısında. Hafifçe ona sürtünürken, "Gömlek!" dedi minik burnunu havaya dikip kraliçe gibi bir tavırla. Elleriyle yüzüne yapışmış saçlarını geriye doğru itti. "Gömleği çıkar," dedi.

Siraç tereddüt etmeden kendini geri çekerek gömleğini çıkardı. O ne derse yapardı.

İki sözüne tav, tek bir bakışına köle olurdu. Öyle bir kördüğümle bağlıydı karşısındaki kadına.

Islak gömleği çıkardıktan sonra yarı çıplak kaldı. Bu ise karşısındaki kadının gözlerinin tehlikeli bir ışıkla parlamasına sebep oldu. İki elini kalın pazılarına koydu ve yavaşça aşağı indirdi.

Tenin tene temasıyla birlikte Siraç kaskatı kesildi. Elif ise ondan pek farklı değildi ama dudakları aralandı. Kısık sesle güldü.

"Ay!" dedi. "Bunlar benim." Sanki bayramlık şeker almıştı. Sesinde öyle bir neşe vardı. Gözleri karın kaslarına doğru kaydığında bu kez kollarını bıraktı ve karın kaslarına yöneldi.

Siraç derin bir nefes aldı. Elif öyle bir bakıyordu ki kıpırdamadan durmak imkânsızdı. Yine de durdu. Elif işaret parmağını baklava dilimi şeklindeki bir noktaya bastırdığında nefesi kesilse de sustu.

Onun oyununa ayak uydurdu.

"O piti piti..." diye mırıldandı Elif. Baklava dilimi şeklindeki her bir kasta işaret parmağını gezdirdi. "Hangisi benim?" Siraç'a dönüp baktı.

Bilmiş bir bakıştı bu. Çok şey vadeden, başta da kalbini kaptırdığı bakıştı. Hafifçe gülümseyince güzelliğine kapılıp gitti Siraç.

Elif bu sefer, "O piti piti..." dediğinde Siraç da kendini tutamadan gülümsedi. "Hepsi benim ki." Neşeyle güldü genç kadın. Yüreği ısıtan gülüşü, karşısındaki adamın en derin yarasına ulaştı. Zamanında bir tekerleme yüzünden hayatı mahvolan adam, bir başka tekerlemeyle tekrar hayat bulmuştu.

Siraç elini uzatıp yanağını okşadığında o da kedi gibi eline yanağını sürttü. "Aklımla oynuyorsun, benim güzel karım," dedi Siraç. Sitemi yere göre sığmazdı da kıyamıyordu işte.

Elif ise onu nasıl sınadığından bihaberdi, dokunuşunun tadını çıkarıyordu. "Aklın da benim, ondandır," derken yavaşça geri çekildi. Bakışları yine göğsüne doğru inmişti.

İlgisini başka bir şey çekmişti çünkü.

Hiç dövmesi.

Elini uzatıp mürekkepli tenine dokundu. Dövme o kadar ilgi çekiciydi ki dokunmak değil, tadına bakmak istiyordu Elif. Sanki dudaklarını bastırsa sevdiği adamı tam kalbinden öpecekti.

Nitekim o da öyle yaptı.

Başını eğip tam dövmenin üstünü öptü. "Canım benim," diye mırıldandı. Üç noktanın her birine dudaklarını bastırırken, "Benim her şeyim," dedi.

Her dokunuş bin şifa gibiydi. Kendini bir "hiç" olarak adlandıran adam, bu kadının her şeyiydi.

Geri çekildiğinde Siraç'ın yüzündeki ifade öyle acı doluydu ki Elif'in puslu aklı bir an gerçekleri hatırladığında bu gerçekler canını yaktı.

O sevgiye öyle açtı ki, Elif'in şefkati ona ne kadar yalnız olduğunu hatırlatıyordu.

Elif iki eliyle tekrar Siraç'ın yüzünü kavradı. "Benim güzel kocam," dedi. Hafifçe güldü bu tabire. Siraç ona hep "benim güzel karım" derdi. O da misilleme yapıyordu. Elleriyle karşısındaki adamın yanaklarını hafifçe okşadı. Bakışlarındaki sevgi, Siraç'ın hayatında gördüğü en saf şeydi. "Benim yakışıklı, güzel kocam," dedi.

Aklı yerinde olmayabilirdi ama sözleri içtendi ve bakışlarındaki aşk, karşısındaki adamın kabuk tutmuş tüm yaralarını kanattı. Bu andan sonra çok şükür ki onu daha fazla sınamadı. Onu güzelce yıkadı, hatta saçlarını bile elinden geldiğince kuruttu.

Yatağına yatırdığında ise Elif ona uykulu bir şekilde gülümsüyordu. Bu adam, bu gülüşe ölürdü.

"Neden gülümsüyorsun?" dediğinde hiç beklemediği bir cevap aldı:

"Senden bir çocuğum olacak," dedi bir kehaneti fısıldar gibi. "His geldi kalbime, yakında olacak. Biliyorum."

Elif'in hafif gülüşü buruklaştı. "Öyle güzel olacak ki bana baktığın gibi bakacaksın ona." Karşısındaki kadının gözleri dolunca Siraç'ın yüreği sıkıştı. "Bakmaya doyamayacaksın. Dokunmaya kıyamayacaksın."

Karşısındaki adamı dumura uğratmıştı. "Onu öyle seveceksin ki, sen dünyanın en iyi babası olacaksın."

Siraç bu sözlerle vurulmuş gibi hissetti. Kurumuş kalbinde bir yer öyle sızladı ki, elini bastırmak istedi bu ağrıyı yok etmek için. Elif ona doğru eğildi. Sesi titriyordu.

"Bir baba olduğunda çocukluğunun kefaretini kendi çocuğunu çok sevmekle ödeyeceksin."

Siraç bu sözlerden sonra ne diyeceğini bilemedi. Elindeki havluyla donup kaldı.

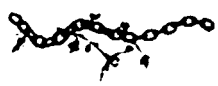
"Nereden biliyorsun?" diye sorabildiğinde ise aldığı cevap tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu.

"Allah söyletti," dedi sanki o an söyledikleri çok sıradan şeylermiş gibi. "İnsan kendi yolunu çizmeye çalışırken Allah'ın bizim için çok daha iyi bir planı olduğunu hep unutur. Belki de sen hatırla diye söyletmiştir."

Bu sözler çıkarılması gereken bir hayat dersi gibiydi.

Elif o gece söylediği hiçbir sözü hatırlamadı ama Siraç için bu sözler hep birer iz olarak kaldı.

O günün kehaneti yarının geleceğiydi.

Geceye dair her şey hayal meyaldi. Banyoya girmem, birinin bana yardım etmesi, duş almam... Sonra buğulu gözlerle namaz kılmam ve sallanıyor gibi hissetmem, hepsi sanki rüya gibiydi.

Gerçek güne uyanışım ise gözüme sert bir ışığın vurması ile gerçekleşti. Gözlerimi açtığımda her yer apaydınlıktı ve yabancı bir odadaydım.

Siyah ve gri ağırlıklı odada siyah, saten bir yatak örtüsünün ortasındaydım. Üstümde de evde giydiğim geceliklerden biri vardı.

Kaşlarım çatıldı ve başımı hafif kaldırıp devasa yatağa baktım. Kendi evimdeki yatağın iki katıydı. Daha etrafı inceleyemeden odaya giren Siraç'ı gördüm. Aklım bulanık ve kafam karmakarışıktı.

Onun üstünde ise hâlâ siyah pantolon vardı. Üst gövdesi çıplaktı. Beni gördüğünde avına kilitlenmiş gibi direkt lacivertleri sabitlendi. Hemen harekete geçtiğinde bir an *rüyada mıyım acaba,* diye düşündüm çünkü o vahşi ve beklenti dolu bakışlarının başka açıklaması olamazdı.

Yatağa çıktı ve üstümde yükseldi. Elleri ellerimi buldu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken gövdesini üstüme bıraktı.

Vücudu vücuduma değince titredim.

"Şimdi," dedi ben ona şaşkın ördek yavrusu gibi bakarken. "Seni elimden kim kurtaracak, benim güzel karım?"

Dudakları benden bir nefes uzaktayken aklım dün geceye kaydı. Dilimin filtresinin kayması, onu defalarca baştan çıkarmam, söylediğim arsız sözler ve dudaklarımın tadını aldığı teni...

O bana baktı, ben karşısında yaptığım rezillikleri hatırladıkça dehşete düştüm. Ben dehşete düştükçe o benim bu hâlimden zevk aldı. Bacaklarımın arasındaki gövdesi ile beni kafesledi. Sanki yaşadığım utançla tek başıma baş etmemi asla istemiyordu.

Görecekti, birinci elden şahit olacaktı. Yerin dibine girişimden en büyük zevki o alacaktı çünkü dün gece kolları direksiyonu tutarken ona en büyük işkenceyi yapmıştım.

Ağlamak isterken dünü inkâr edercesine başımı sağa sola salladım. Saçlarım nemliydi ve burnuma şampuanımın kokusu doldu. Ağzımda da diş macunun hafif tadı vardı.

Bana duş aldırmıştı ve ben kim bilir o sırada neler yapmıştım?

"Ben dün geceyi nasıl unutabilirim, ihtimal dâhilinde mi?" Gözlerimi sımsıkı yumdum. Boynumdan yüzüme doğru kırmızı bir utanç duvarının yükseldiğini hissediyordum. "Silsek ya dünya tarihinden bu geceyi."

Sesim de bu utançtan nasiplenmişti. Dudaklarını boynumda hissettim. Dilini, başımı sağa doğru çevirince gerilen boynuma değdirdi. Dudakları tenime değerken fısıldadı: "Haydi, diyelim ki tarihten sildin dün geceyi," dedi o boğuk sesiyle. "Peki ya tenimden nasıl sileceksin, benim güzel karım?"

Nefesim tekledi. Geri çekilen dudakları yine de tenimden ayrılmadı. Soluklarım hızlandı. Gözlerimi açtım ama onunla yüzleşemiyordum. "Siraç!" diye inledim yok olmak istercesine.

Yüzüme doğru eğildi bu sefer. Başımı ona doğru çevirdim. İki elim de onun ellerinin kafesindeydi. Bakışlarımız birbirine değdiğinde ben orada günlerce aç bırakılmış bir adamla yüzleştim. Öyle bir bakıyordu ki lacivertleri yutan göz bebekleri, iradesinin tükendiğinin en büyük kanıtıydı.

Sözlerime karşılık verdi. Eğildi, dudakları dudaklarıma değdi, başparmakları bileklerimi okşarken fısıldadı:

"Siraç yesin seni!"

Sonra zevk alırcasına gülümsedi. Dün gece aynı şeyi ona söylediğimi hatırladım. Yine acı çekiyormuş gibi inledim ama o sanki bunu da farklı hissediyordu. Bana bastırmış olduğu sertliğinden bu açık ve net bir şekilde ortadaydı.

O geri çekilince gözlerimi ondan kaçırdım. Bu sefer boynunu gördüm. Gözlerim dehşetle büyüdü. Boynunun çeşitli yerlerinde morluklar vardı. Sanki biri tenine eziyet etmişti.

Ya da emmişti.

Yaptıklarımı hatırladım. Beni engellemeye çalıştığı ama dudaklarımı tenine bastırınca aldığım zevkin anısı hâlâ aklımdaydı.

"Yüzüme vur da her şeyi, hemen bitsin bu işkence," dedim gözlerimi boynundan kaçırarak. İçimdeki yüzsüz kalan küçücük bir parça o izden zevk almıştı. Başımı geriye doğru attım ama sanki tepkilerimi içen gözlerinden kaçamıyordum.

"Ve yalvarırım, o izle kimsenin karşısına çıkma." Sağı solu belli olmazdı. Gururla gezebilirdi çünkü dün beni kışkırtan o sözlerini hatırlıyordum.

Beni sen bağlarsan hiçbir şekilde itiraz etmem.

"Niye?" dedi, bir eli elimi bırakıp yüzümü yakaladı. Çenemi tutan eliyle birlikte diğer elimi de bıraktı ve bir koluyla üstümde yükseldi.

"Senin deyiminle..." Bana doğru eğildi. "Manzaranı kapatmak olmaz mı bu?"

Utançtan artık yerin dibine girmek istiyordum. Gerçekten sinirlerim bozulmuştu. "Bence bu meseleyi kapatalım," dedim. "Sonuçta kendimde değildim."

Yoksa bunun sonucunda utançtan bayılabilirdim ama o şu an bundan haince zevk alıyordu. "Öyle mi?" dedi. Etrafına bakındı bir an. Bir şey mi arıyor diye merak ettim ama ondan gözlerimi ayırmaya cesaret edemiyordum.

"Öyle." Beni dinleyip üstümden kalktığında bir an şaşırdım ama sonra sağa doğru gittiğinde hareket ediş biçiminden şüphelendim.

Sağdaki komodinin üstünde dijital saati gördüm. Saat sabahın sekiziydi ve hayat bazıları için henüz başlamamıştı. Siyah komodinin üstünde Siraç'ın silah askılığı vardı. Ona uzandığında sorgularcasına yüzüne baktım.

Askılıktaki kalın kordonlardan birini demirinden çıkardı ve diğer ucunu ince, uzun kanaldan geçirdi. Geriye geniş bir ilmek ve uzun bir sap kalmıştı.

Birini bağlamak için güzel bir araç olabilirdi.

Bir an aklımın çarkları durdu. Sonra gözlerim büyüdü ve onun amacını anlayarak panikledim. "Yok, hayır!" dedim dehşete düşmüş bir sesle. Başımı sağa sola salladım. Elindeki beni zapt edecek bağlara bakarken dirseklerimin üstünde doğruldum.

"Sakın!" dedi uyarıcı bir sesle. Ellerimle devasa yatakta geri geri giderken elindeki bağa dehşetle bakıyordum. Ardındaki adam heybetli gövdesiyle o bağı bir hükmetme aracı olarak gösteriyordu.

"Asla!" dedim. Ondan korkmuyordum ama ellerim bağlıyken onun merhametine kalmak da istemiyordum çünkü onu çok zorlamıştım ve iradesinin sınırındaydı. Ona dokunamamak beni delirtirdi.

Böyleyken de onun baştan çıkarışlarıyla savaşamazdım.

Sakin bir şekilde kaçışımı izledi. Yatağın ucuna geldiğimde bir adım attı ve üst gövdesindeki tüm kaslar hareket etti. Askıyı kavrayan parmaklarını sıkıyor olmalıydı çünkü kol kasları da gerilmişti.

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Ya da kaç!" dedi bu av ve avcı oyunundan zevk alırcasına. "Sonunu bilerek kaç ki seni yakaladığımda ne olacağına dair bir tahminin olsun."

Zifirî karanlığa düşmüş gözlerinde tahammülsüzlük vardı. Yatağın köşesinden atlayıp siyah kadifeyle kaplanmış platforma çıktım. Yatak bu platformun üstündeydi.

Sanki bir taht odasının kral koltuğundaydık. "Benimle oynama!" dedim ona çevreme daha fazla dikkatimi veremeden. "Ben kendimde bile değildim, şimdi o anların utancını yaşatarak eline ne geçecek?"

Yatağın köşesinde geriye doğru hareket ettim. O ise bana yaklaşmaya başladı. Her adımında askı gözümün önünde daha büyük bir tehdit hâline geliyordu.

Bir şey söylemedi. Sanki başka bir planı vardı ve ben gözden kaçırıyordum. Üzerime doğru gelirken geriye doğru kaçacak bir yer aradım fakat terasa çıkan bir cam kapıdan başka bir şey yoktu.

Banyo bile onun tarafındaydı ve ben yalnızca yatağın üstüne zıplayabilirdim. O ise tüm ihtimallerin farkında olduğu için arada duruyordu. Öyle bir bakıyordu ki sanki şimdiden o bakışlarıyla zapt edilmiş, aynı zamanda onun tarafından soyulmuştum.

Tek çarem banyoya doğru koşturmaktı ama onu da hiç fark ettirmemem gerekiyordu. Bu yüzden sakin kalmaya çalıştım. Yine de beni sıkıştırdığı için isyan etmek isteyen bir yanım vardı.

Bu yüzden, "Ayrıca dün dediğim gibi," dedim ileri doğru yavaşça bir adım atarak. "Kabul etseydin o zaman istiyordum." Hafifçe gülümsedim sonra kendimi hazırladım. "Şimdi için ise nah diyorum!"

Bu sözlerimden sonra koşmaya başladım. Oda o kadar genişti ki aramızda büyük bir mesafe varken banyoya koşmak tek şansımdı. Arkamdan gelen hızlı adımlarını ve benimle oynadığını hissediyordum.

Koşmuyordu bile. Sadece hızlı adımlarla ardımdan geliyordu. Onun geniş bir adımı benim koşmama eş değerdi çünkü.

Yine de çabaladım. Kapıya ulaşana kadar korkuyordum. Kapıya ulaştığımda küçük bir umut kıpırtısı beni yakaladı ama çok sürmedi. Uzanıp belimden yakaladı.

Ağzımdan bir çığlık kaçtı. Beni omzuna attığında sanki orman avından dönmüş de evine avını taşıyormuş gibi rahattı. Başım tam kalçasına geliyordu.

"Delirdin mi sen? Bırak!" dedim omzunda çırpınarak. Bacaklarımla gövdesine vuruyordum ama umursamıyordu bile.

Dudaklarını bacağımda hissettiğimde gözlerim büyüdü. Ben bana aynı karşılığı verir sanıyordum ama dudaklarını hissedince donup kaldım. "Gerçekten kafayı yedin!" dedim ve her zamanki gibi umursamadı.

Yatağın üstüne resmen fırlatıldım.

Yatak ona çarpan gövdemle birlikte sallanmaya başladı ama üstüme çıkan adamın ağırlığıyla benim gibi sabit durmak zorunda kaldı. Tam dizlerime oturdu ve elindeki bağı iki eliyle tuttu.

"Sana aynısını yapıyorum," dedi o boğuk sesiyle. "Benim de ellerim direksiyonda olmak zorundaydı," dedi üzerime eğilirken. Bir elinde askılık varken diğeri bileklerimden birine uzandı. Elimi kaçırıp göğsüne vurdum. Çıkan sesle eğilip göğsüne baktı. Vurduğum yer kızarırken soluklarım hızlandı. Başını yavaşça kaldırdı. Bakışıyla sesli bir şekilde yutkundum.

Onunla her türlü çatışmam sanki ters etki ediyordu. Hiç dövmesinin çevresindeki teni kızarırken o bu savaşı seviyordu. Diğer elim altımdaki çarşafı avuçladı. Bu bakışla birlikte çığlık çığlığa bağırarak kaçmak istiyordum ama kaçacak yerim yoktu.

Tekrar bileğimi yakalamak için hareket ettiğinde şimşek kadar hızlıydı. Birini yakaladı, diğerini yakalamak için üstüme eğildi. Gövdesini üstüme bıraktığında nefesim kesildi.

Kıvranıyordum, bana göre hareket ediyordu. Bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıştırdı. Diğer bileğimi yakalamadan önce çırpınmamdan zevk alıyordu.

Aslında dünkü patavatsızlığımın ve küçük işkencemin karşılığı bu değildi. Başka bir şey vardı.

Bileklerimi tutup bağı uzun köşesinden çekti. Sonra demirin diğer ince kısmından geçirdi. Kemer bileğimde sıkılaşırken bana doğru eğildiğinde gerilen boynu tek manzaram oldu. Kokusu burun deliklerimden sanki tüm zihnime sızdı.

Birkaç kere daha çırpındım ama etkisi zaten sıfırdı. Başımı geriye doğru atıp başımın üstünde bağlanmış bileklerime baktım.

Geri çekilip manzarasını izledi. Bakışları üstümde dolanırken dizlerinin üstünde duruyordu. "Oldu mu istediğin, sonunda zapt ettin mi?" Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Eline ne geçecekse artık," dedim bakışlarının ağırlığından kurtulmak için. Lacivert gözlerinde parlayan zaferin parıltısı mıydı, anlayamıyordum.

Tek bildiğim oldukça yoğundu ve değdiği her yerde tüylerim diken diken oluyordu.

Belimden tutup beni kendine çektiğinde yarı oturur hâle geldim ve bağlı bileklerim kucağıma düştü. Burun burunaydık.

"Konuşsana!" dedim o böyle bakarken daha fazla dayanamayarak.

Dudakları şeytani bir gülümseme için kıvrıldı. "Konuşacağım," dedi. Güzel gözlerinin odağı dudaklarıma kaydı. "Ama önce öpmem lazım." Dudaklarıma doğru eğildi. "Bir tadımlık sadece."

Dudaklarını bastırıp geri çekti. "Dayanmam için." Bir daha bastırdı. Dili dudaklarımın üstünde dolaştı ve geri çekildi. "Yoksa kendimi tutamayacağım."

Sonra sustu. Dudakları benim için başka bir dilde konuştu. Dudaklarımın üstünde dolaşırken tenimin üstünde bıraktığı hisle gözlerim kapandı. Arada sıkışan kollarım umurumda değildi. Bir eli ensemi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Nefes almama fırsat vermeden öptü beni. Sonra ağzı dudaklarımın kenarına kaydı. "Durmam lazım," dedi tenime doğru. Kolları gövdemi sardı. "Şimdi olmaz." Ağzımın kenarını öptü. "Seni boşuna bağlamadım." Dudaklarımın kenarını bir kere daha öptüğünde irkildim.

Sanki duramıyordu.

Vücudum onun dokunuşlarına karşı ekstra duyarlıydı. Başını geriye doğru çektiğinde, "Neden bağladın? Kendine de işkence çektiriyorsun," derken sesim bana bile tuhaf gelmişti.

Tıpkı onunki gibi boğuktu ve nefes nefese kalışımla birlikte kısılmıştı. Gözlerini sımsıkı yumdu. O da etkileniyordu işte. "Derdin ne senin?" dedim gözlerini tekrar açıp. Beni belimden tutup havaya kaldırmıştı. "Dün yaptıklarım yüzünden beni utandırmak değil bu sadece." Beni yatağın başına getirdi. Boynumdan tutup yatağa yatırdığında tekrar ona seslendim ama bir kere inat etmişti.

İstesem de ona ulaşamıyordum. Bedeni beni istese bile hedefine ulaşmak için diretiyordu. Başımı geriye doğru atıp ne yaptığına baktım. Başlığın köşesinde ince, uzun kadifeye sarılmış direkler vardı. Onlardan birine kemeri bağlıyordu.

Kemer uzundu ve rahat hareket ettirebilsin diye alttan bağladığını fark ettim.

"Yok artık!" dedim yüksek sesle. "Cidden delirdin sen!" derken kollarımı kurtarmak için çırpındım ama bileğimi tuttu.

"Bileklerin zarar görecek." Sıkılığını kontrol ettikten sonra başını eğip bana baktı. "Rahat dur!" derken bu görüntü hoşuna gitmiş gibiydi. Sanki onun istediği gibi beni yine kendine hapsetmişti.

Gamzelerini göstererek güldü. "Şu hâline bak!" dedi eli yüzüme uzanırken. Gözümün önünü kapatan bir saç tutamını, yüzünde beliren şefkatle yavaşça geri çekti.

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Bakıyorum da çok hoşuna gitti," dedim.

Geri çekildi, gözleri üstümde dolandı. Üste doğru toplanan geceliğime, dağılmış saçlarıma ve bağlı bileklerime bakarken gülümsemesi genişledi. Sanki bana değil de bir ziyafet sofrasına bakıyordu.

"Gitti. Hem de çok."

Kendimi gevşemeye zorladım. Kalbim hızlı atışıyla göğsümü ağrıtıyordu. Bakışları altında vücudum geriliyor, istemsizce beklentiye giriyordum.

"Belli," dedim imalı bir sesle. Hâlâ beni izlemeye devam ediyordu. Bacaklarım iki dizinin arasına gelecek şekilde duruyordu. "Eee!" dedim o gözleriyle beni içerken. "Utanmama da izin vermedin. İstediğin gibi merhametine kalmış durumdayım. Madem öyle, neden izliyorsun?"

Cevap vermedi ama böyle bekledikçe sabrım taşıyordu. "Siraç!"

"Hmm?" Daldığı yerden çıkamıyordu sanki ama ben böyle kaldıkça geriliyordum.

"Neden bağladın beni?" diye sorduğumda daldığı düşten uyanır gibi oldu. Sonunda yanıma oturdu.

Elleri baldırımı buldu. Parmağının ucu bacağımın üstünde dolaşırken, "Sana anlatacaklarım var, Gün Işığı. Bazıları hoş olmayacak," dedi. Surat ifadesinin ciddileştiğini, gerildiğini fark ettim.

Aslında baştan itibaren gergindi belki de ama ben gözden kaçırıyordum. "Konuştuktan sonra sevişeceğiz," dediğinde kıkırdadım.

"Günü bu şekilde mi planladın?" dediğimde uzandı ve burnumu baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Bana kalsa sadece sevişirdik ama anlatmam gereken şeyler var," dedi burnumu sağa sola oynatırken.

Elinden kurtulmak için başımı salladım ama takılı kaldığım sözleriydi. Elini çektiğinde burnumu kırıştırdım, o ise eğilip dudağıma hızlı bir öpücük kondurmakta çareyi buldu.

Yine de yememiştim. "Yani olay dün yaptıklarım değildi," dedim gözleri bedenimde dolanırken. "Beni kaçmayayım diye bağladın." Bakışları durakladı. Asıl sakladığı detaya dokunmuştum, kalbim bu gerçekle sıkıştı. Sonra bana baktı ve asıl o zaman yüreğimdeki ona ait her parça acıdı.

Korkuyordu.

Onu yanlış anlarsam ya da yanlışlarıyla onu kabul etmeyip gidersem diye korkuyordu. Gülüşüm soldu ve bileklerimdeki kemere tırnaklarımı bastırdım.

Ona beni salmasını; onu her hâlükârda günahıyla, sevabıyla, en çok da geçmişiyle kabul ettiğimi söyleyebilirdim ama bunu zaten denemiştim.

Hâlâ korkuyorsa bu benimle ilgili değildi. Kendi yaptıklarından kendisi nefret ettiğindendi. Bu yüzden sorgulamadım. Ona dil dökmedim bana güvenmesi için. Başka bir yol denedim.

Onun bileklerime taktığı prangalara bile güvendim.

"Neyse, bu vesileyle dün yaptıklarımdan yırtmış olurum ben de," dediğimde ciddi yüz ifadesi yumuşadı.

Neredeyse rahatladığını görebiliyordum.

Eğildi ve boynumdan sesli bir şekilde öptü. Dokunuşuyla birlikte tüylerim diken diken oldu. Başını geri çekti ve "Hiç heveslenme. Akşama kadarki tüm işlerimi iptal ettirdin bana. Sence ben yanına bırakır mıyım, benim güzel karım?" dedi.

"Kimden ne bekliyorsam..."

"Benden konu senken durabilmemi bekliyorsun." Haklıydı. Ben onun düşkünlüğünün sınırlarını unutmaya meyilliydim. Şu an bileklerimdeki bağ bile bu düşkünlüğü kanıtlıyordu aslında.

"Ben de sana düşkünüm," dedim onu rahatlatmak için. Bile bile lades demekti benimki. Yüz ifadesi yumuşadı ama dün geceye atıfta bulunmaktan da geri kalmadı.

"Biliyorum. En son bana peçe takmayı düşünüyordun." Sonra yüz ifadesi ciddileşti. Zamanının geldiğini biliyordum. "Sor bana," dedi. "Bugün senden kaçamam ama senin de kaçmana izin vermeye niyetim yok."

Bunu bir yemin gibi söylemişti. Sert bakışları ile birlikte ben de ciddileştim. Aylardır içimde tuttuğum kırgınlıklar boğazımda birer düğümdü.

"Baştan başlamak ister misin?" dedim korkusunu perçinlemekten kaçınırcasma nazik bir sesle. "Bu planı kim kurdu mesela? Sonra ben sana olayları tek tek sorarım," dedim.

Bir an duraksadı. Ellerinden birini tam kalbimin üstüne koyduğunda derdinin her tepkimi ölçmek olduğunu bilerek sabit kalmaya çalıştım. Sanki sorguya giren o değil de bendim. Vereceğim herhangi bir kötü tepkide kendini suçlu ilan edecekti.

Ağzını açmadan önce bu yüzden uyarımı yaptım. "Kızabilirim ama bu seni sevmediğim anlamına gelmiyor, sevdiğim. Bunu sakın unutma." Ellerim serbest olsaydı yüzünü severdim ama sadece bakışlarımla anlatmaya çalıştım sevgimi.

Gergin ifadesi biraz dağılmıştı. "Hatırlamaya çalışırım."

Gülümsedim. "Bence kazı bir yere," karşılığını verince bu kez gerçekten gülümsedi.

Sonra ciddileşti. İşaret parmağı baldırımda dolanırken konuşmaya başladı: "Beni Dergâh'la, yani Alpagut'la bağlantıya geçiren babandı. O gittikten sonra..." Bir an duraksadı. Kaçamak bir bakış attı bana. Acımı yüzüme yansıtmadan gülümsemeye devam ettim. "Bana miras bıraktığı yalnızca yeri değildi. Elime kozlar bırakmıştı. Babanın ölümüne sebep olan o piç kurusunun oğlunu kendimi kontrol edemediğim bir anda öldürdüğümü sanıyordum ama o yaşamasını sağlamıştı. Ben bunu hastaneden çıktıktan birkaç gün sonra öğrendim."

Bana bakmadan konuşmaya devam etti. Ses tonu hissizdi ama öfkesini, nefretini dokunuşlarından bile hissedebiliyordum.

"Benim için yaptığım her şeyi sorguladığım günlerdendi. Serseri mayın gibi olayların içine dalıyor ve gücüm olmadan ilerlemeye çalışıyordum. Baban ise bana büyük bir güç imkânı verdi. Devlete tamamen bağlı olmayan ama büyük bağlantıları olan Alpagut'un siber güvenlik biriminde beni istiyorlardı. Bunun karşılığında onlar da benim intikamımı almama yardım edeceklerdi."

Bacağımın üstüne soluk bir sonsuzluk işareti çizdi. Beni değil, yaşadığı geçmişi izliyordu o izde.

"Onları kabullenmem çok uzun sürdü. Ben masum insanları bu işe dâhil etmek istemiyordum. O piç kurularının zarar gördüğü, benim gibi intikam almak isteyen kişileri yanıma alıyordum ama istekleri güçlü olsa da zayıf olan çok insan vardı. Onları yetiştirmek yıllarımı alacaktı ve benim bu sistemi kurmam çok uzun bir süreye yayılmak zorundaydı."

Bacağımdan çektiği elini yumruk yaptı. Elinin üstündeki damarlar belirginleşirken serçe parmağındaki babama ait kehribar taşlı yüzük parıldadı.

Öfkesi geçmişi yakıyordu ama kendini kontrol etmeye çalışarak anlatıyordu gerçekleri. Kendini tuttuğunu görebiliyordum.

"Ben de teşkilatın teklifini kabul ettim. Baban gittikten sonra iş birliğine razı oldum. Birlikte siber bir güç birliği oluşturmaya başladık. Onlar da bana istediğim eğitimli askerleri ve her kılıfa girebilen ajanları temin ettiler. İşleri ilerlettik, ben bu sırada geri çekildim ve işlerimi büyütmeye başladım. Yıllarca plan kurdum."

Ona uzanmak istedim. Yüzündeki ifadeyi gördüğümde kollarına atılmak istedim ama bağlıydım. Acı çekiyordu, ölümden her bahsettiğinde ben ölümü onun yüzünde görüyordum.

"Ellerimi bağlamanın başka bir sebebi olduğuna inanmaya başlıyorum. Sen böyle acı çekerken sana teselli veremezsem nasıl bir eş olurum ben?" dedim.

Başını ağır ağır sağa sola salladı. "Her şeyi anlatmamı istiyorsan bana dokunmayacaksın. Sen bana dokunursan sana kıyamam." Lacivertleri bana döndü ve vicdan azabıyla birlikte yüreğim acıdı. Bana baktığında yüz ifadesinde gördüğüm acıyla çarpılmış gibi oldum.

"Senin merhametine karşılık sana karşı yaptığım acımasızlıkla yüzleşemem."

Gözlerim doldu acısı karşısında. "Senin kadar kendine acımasız bir adam daha görmedim ben. Kendine sunacağın merhameti bile bana sunuyorsun." Bu gerçek çok ağır geliyordu. "Bir gün kendine karşı merhametsizliğinden o kalbin kuruyup gidecek diye ödüm kopuyor."

Bakışlarını benden ayırdı ve kalbimin üstündeki eline değdirdi. "Sen yaşatırsın," dedi büyük bir adanmışlıkla. "Daha önce de yaptın."

Yine de bazen yetmeyecek diye çok korkuyordum.

"Sonunda intikamım için yeterli güce sahip olduğum zaman hiç beklemediğim bir şey oldu. Bu sefer teşkilat karşımda durdu. Bunun azmettiricisinin ihtiyar olduğunu biliyordum." Kaşları çatıldı. "Bir şart sundular bana," dedi. "Bir anlaşma istediler."

Ben o anlaşmanın aylardır farkındaydım ama ilk defa ayrıntılarını öğreniyordum. "Sadece seninle evlenmemi ve bu sürede seni sakınmamı istiyorlardı. Planı bana bırakmışlardı ve bu sürede istediğim gibi düşmanımla oynamam için destek olacaklardı."

Bu sefer de diğer elinin başparmağı baldırımda dolanmaya başladı. "Ben zaten yıllardır seni takip ettiriyor ve kendi yöntemlerimle koruyordum ama onlar benden daha fazlasını istiyorlardı. Beni babana karşı vefa borcumdan vurdular." Sonra kendisi için en büyük itirafını yaptı. "Oysa bir kadına yaklaşmak bile benim için cehenneme düşmek demekti."

Bakışlarını bana çevirdi. "Nereden bilebilirdim ki kaçtığım cehennemin aslında cennetim olacağını?" Yüzüme öyle bir baktı ki sanki gördüğü şey en değerli hazineydi.

Kıyamıyormuşçasına bakıyordu, saçımın teline zarar gelse dünyayı yakarmış gibi bir adanmışlıktı bu. "Ben de kabul etmek zorunda kaldım bu teklifi ama onlara kızgınlığımın hıncını senden çıkardım. Tüm planı acımasızlıkla kurdum," dedi.

İşte, asıl vicdan azabı burada yatıyordu. Bakışlarını kaçırdı, bacağımdaki parmağının izini takip ediyordu gözleri.

"Babana karşı vicdan azabımı sürekli bastırıyordum. Seni koruyarak bu vicdan azabımı dindirdiğimi sanıyordum. Daha doğrusu o zamanlar pek bir duygu hissettiğim de söylenemezdi."

Dudağının bir kenarının kıvrıldığını gördüm. Tatsız bir gülümseyişti. Geçmişteki caniliğine karşı derin bir itiraftı ve bu itirafı yaparken bana bakamıyordu.

"Tehdit edilince babana karşı minnettarlığımı da unuttum çünkü yaptığım planın önünü kapatan tek kapıydın. Anahtarı da sendin üstelik. Bu yüzden bana bırakılan bu planda sana karşı acımasızdım."

Duraksadı. Sustu bir süre. Kendisine karşı verdiği savaşı izledim. Anlatmak istemiyordu yaptıklarının sebeplerini, bu o kadar barizdi ki resmen onu anlatmaması için teşvik etsem hemen kabul edecek gibiydi.

"İlk tanışmamızı neden tramvay durağında ayarladın?" diyerek ben açtım konuyu. Ben soracaktım soruları. O zaman cevap vermek zorunda kalacaktı.

Nitekim tam olarak öyle oldu. Mecbur kaldı konuşmaya.

"O gün dava tarihi belirlendi. Benden ise bu süreçte dikkatleri üzerime çekmemi istediler. Üç senedir yüzümü göstermiyordum. Bu şekilde ortaya çıkmış olmam tam olarak istediklerini verecekti," dedi.

Hissiz bir şekilde söylediği sözler, aslında kurduğu planın kendine zehrettiği zekâsıyla birlikte ne kadar etkileyici olduğunu ortaya seriyordu. Yalnızca onun bu durumdan haberi yoktu.

"Peki, neden toplu taşıma aracı?" dedim.

"Hayatın toplu taşıma, okul ve ev arasında gidip geliyordu. Okulunu direkt hedef göstermek istemedim. Hedefimin sen olduğu daha anlaşılır olmalıydı."

Söyledikleri mantıklıydı ve farkında değildi ama insafsızdı. Toplu taşıma araçlarına binen insanlar belli bir hedef olamazlardı çünkü her an orada değildim ama o zamanlar her gün okuldaydım ve hedef okulum olurdu.

"Bu yüzden ilk fırsatta beni okuldan aldın zaten, değil mi?" dediğimde başıyla onayladı.

Anlatmaya devam etti:

"Seni bana getirecek bir sürü adamım vardı. Onlara ya bana çarpmanı sağlamaları ya da seninle kavga etmem için yakında tutmaları talimatını verdim. Hatırlıyorsan o gün seni bana iten bir kalabalık vardı," dedi.

Ağzım açık bir şekilde ona baktım. "Bu çok berbat bir tanışma şekli, biliyorsun değil mi?" dedim gülümseyerek. "Sen beni o gün iten kişilere nasıl sövdüğümü bilsen şaşırırdın. Resmen kalabalığa içten içe bileniyordum."

Bir an gerçek bir tebessüm yakaladım yüzünde. "Romantik ilişkilerle ilgili meseleleri bilmem ama sen zaten hiçbir şeyin sıradan olmasına izin vermedin," dedi.

Biraz öyle olmuştu. Kaderin de bizim için yazdığı bir plan vardı. "O kalemliğimi bana bir daha vermedin." Bu bir soruydu aslında. Kalemliğin akıbetini merak ediyordum. "Onun içinde en sevdiğim kalemlerim vardı."

Başın usulca sallarken gizemli bir ifadeyle bana baktı. "Biliyorum," dedi. "Bende."

İşkillenmeye başlamıştım çünkü bu çok üstü kapalı bir cevaptı. "Verecek misin?" dedim bana binlerce kalem alacak kadar imkânı olmasına rağmen.

Sadece gamzelerinin hafif gözüktüğü bir tebessüm bahşetti. Başını hafifçe sağa sola salladı ve lacivertler gizemleriyle birlikte üstümden çekildi.

"Siraç!" dedim. "Bir şey söylesene." Huysuz sesimle birlikte bacağımı dolanışından kurtarmak için kaldırdım ama tutup yeniden yatağa bastırdı.

"Kıpırdama," dedi. "Önümde bir ziyafet yatarken günah çıkarır gibi konuşmak benim için yeterince zor. Bir de sen işkence çektirme bana."

Homurdandım resmen. "Sanki ben dedim bağla diye," dediğimde eğilip uyluğumun iç kısmını öptü.

"Rahat dur!" dedi sadece. Bu ciddi bir uyarıydı ve ben aylardır öğrenemediğim gerçekleri ondan duymak için dudaklarının bıraktığı ürpertici hisse rağmen sakin kalmaya çalıştım.

Geri çekildi. Bir eli sabit bir şekilde kalbimin üstünde durmaya devam ediyordu.

"O gün gözünü korkutmaktı amacım ama sen planlarımı bozdun. Seni görmek tüm planlarımı altüst etti." Onu anlıyordum. "Sanki bir an zaman durdu ve kalbinin hızlı atışlarını duydun sadece, değil mi?" dedim.

Birden başını bana çevirdi. "Sen de mi aynısını yaşadın, Gün Işığı?" dediğinde yüzünde saf bir çocuğun şaşkınlığı vardı. Ben de aşkı hiç

yaşamamıştım ama o hiçbir duyguyu doğru yaşamamış olmasından dolayı benden daha tecrübesizdi.

Gülümsedim. "Seni ilk gördüğümde dünyam tepetaklak oldu sanki," dediğimde gözleri parıldadı. Hani yüreğiniz bazı sevgileri taşıyamazdı, öyle dolardı ki o sevginin vücudunuza usulca sızmaya başladığını hissederdiniz... Tam olarak bunu hissederken, "Vuruldum," dedim.

Bana baktığında benim sevdamın yansıması yüzünde, o güzel gözlerindeydi. "Çok fena vuruldum," dedi sesine bile yansıyan hasretiyle.

Gözlerim doldu, o kadar güzel seviyordu ki... Yalnızca kendi sevgisinin farkında değildi. Asıl onun sevgisi hazineydi çünkü hiç dokunulmamıştı ve en derinlerdeydi.

"Sonra ne oldu?" dediğimde güzel gözleri bir an üstümde asılı kaldı, sonra yine kaçtı benden.

Bana baktı. "Bilemediğim bu duygudan nefret ettim ve onu ölü kalbimden atmak için zalimleştim."

Yüzündeki suçluluğun ifadesini Allah ömür verir de yaşlılığımı görürsem, hiç unutamayacağım bir an olarak anardım. Öyle bir bakıyordu ki şu an bedel ödemesini istesem hiç acımaz, sıkardı kendine.

Ben en çok bu delilik sınırından korkuyordum zaten.

Nitekim suçluluğu öyle bir hâle geldi ki iki elinin parmakları da tenime battı. "Anlatmayayım," dedi. "Daha fazla anlatmayayım." Bana doğru eğildi. "Haydi, seveyim seni," dedi.

Resmen umut dileniyordu.

Yüzü yüzümle aynı hizaya geldi, öyle bir baktı ki bazen gördüğüm o delilik sınırına şahit oldum. Sonra o görüntü kayboldu. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Öyle bir bastırdı ki kendini bana, yatağın başımı yasladığım kısmının çöktüğünü hissettim.

Dudaklarım aralandı onun için. O hasretiyle, kendine ait kızgınlığıyla unutturmak istercesine öperken ben ona şefkatle karşılık verdim.

O zalimdi, ben affediciydim.

O nefret edendi, ben sevgi dilencisiydim.

Bu iyimser davranmak değildi ama yine de sevgiyle iyileşmeyen hiçbir yaranın olduğuna inanmıyordum ben.

Tüm sevgimle öptüm onu. Dudakları dudaklarımdayken burnundan öfkeyle nefes aldı. Bazen benden yaşam dilendiğini ve beni öptüğünde o yaşamı bulduğunu hissediyordum. Soluğumla birlikte o yaşamı da aldı sanki.

Başımı yana doğru çevirdiğimde durabildi. Yoksa tüketirdi.

Gözleri gözlerime değdi. Hızlanmış solukları da acı çeken ifadesi de benim içindi. "Gitmeyeceğim, Siraç," dedim korkusunu ortaya çıkararak.

"Ben o adamlar bana dokunduğunda..." Birden geri çekildi. İki elini şakaklarına vurdu. "Yapma!" dedi yüksek sesle. "Anma!"

Gazabı sesinde yankılandı. "Çıkarırım o orospu çocuklarını yaktığım o mezarlarından. Kemiklerini de kül ederim, yapma!" dedi.

Ellerini bir daha başına vurdu.

"Tamam!" dedim sakinleştirmek istercesine. Gitmesinden de korkuyordum ama bugün bununla yüzleşelim de bitsin istiyordum. "Vurma kendine. Anlat işte, gitmeyeceğim," dedim.

Deliliğin sınırındayken anlatması için diretişim, sürekli kendi içinde gerçekleri itiraf edip zehirlenmesi yüzündendi. Onun zihninde onu terk edişimle ilgili binlerce senaryo döndüğüne yemin edebilirdim.

Delilik ile zekilik arasında ince bir sınır vardı. Benim sevdiğim adam asıl o sınırlarda dolanıyordu. Ben ona sert davranınca ilginç bir şekilde sakinleşti. Yüzümdeki sert ifadeye baktı. Dudakları sıkıntıyla gerilmişti. Bir adamın içindeki kendine olan nefreti bu kadar mı yüzüne yansırdı? Sanki o nefretin rengi yüzüne aksetmişti. Simsiyah kesilirdi ya bazı insanlar, dudaklarının ucu morarırdı, rengi solardı. Şu an bu hâldeydi. Şefkat istemiyordu, üstündeki ölü toprağını atmamı istemiyordu. Resmen kendini diri diri mezara koyuşunu izlememi istiyordu benden.

Asıl işkence benim için buydu. "Anlat! İstiyorum, asıl susarsan sakladıkların aramıza girer," dedim.

Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu muhtemelen. Aslında anlatmasaydı da çok bir şey değişmezdi ama sınırlarda dolanmasındansa benim yüzümden kendini vurduğu şeyleri bilmek daha mantıklı geliyordu. Bir an inatla bakıştık. Elleri bağlı olan bendim ama sanki itaat ettirilmeye zorlanan oydu.

Sonunda pes eden de o oldu. "Ben kuyu planı yapmadım ama o..." Duraksadı bir an. Küfretmemek için derin bir nefes aldı muhtemelen. "O pezevengin adamlarını satın aldım."

Bu da kendini tutmuş hâliydi. Bunları bildiğim için araya girdim dikkati öfkesinden uzaklaşsın diye.

"O ellerini de kafandan çek. Bir yerine zarar verirsen yemin ediyorum ki affetmem seni!" dedim. Bakışları bana döndü. Sınırlarda dolanırken onunla konuştuğumda bile tehlikede hissediyordum ama bir tek bu dilden anlıyordu.

Ellerini yavaşça başından çekti. "Beni çok zorluyorsun," dedi. Sesindeki nefret bana değildi, zorlandıklarınaydı. "Elleri bağlı olan benim. Bence

tartışmayalım." Küçümsedim öfkesini bilerek. Sonra meydan okudum. "Ayrıca ellerini bir yere koyacaksan üstümde olmasını tercih ederim. Kendine zarar vermenden iyidir."

Ben bunu söylerken yüz ifadesi alaycı bir şekle büründü. "Öyle mi, Elif Hanım?"

Başımı tek bir hareketle salladım. "Öyle, Siraç Bey." Bir an sonra yeniden konuştum: "Devam etmene ihtiyacım var."

Tekrar mecbur kaldı. Öfkelendi ama aynı zamanda anlattı: "Ben o ölüsünü si..." Yuttu küfrünü. Öfkeyle derin bir nefes aldı. "Yalnızca seni korkutma emrini vermiştim ama onlar durmamışlar. Başta Allah'tan, sonra benden korkmamışlar."

Alnını göğsüme yasladı. "Dokunmuşlar, vurmuşlar..." Yaşıyordu sanki tekrar o anları. Kalkıp şu an mezarlarını bulmaya gidebilirdi, öyle bir öfkeydi üstündeki. "Sonra patronlarına ifşa edip iki taraftan nemalanmayı da akıllarına koymuşlar. Onları izlettirmeseydim ruhum bile duymayacaktı. Gerçekçi olsun diye şirkette olmasaydım bu kadar geç kalmazdım. Senin kuyuya inişini orada bekleyen adamlarım da teşkilat da izledi."

Gür kirpikleri tenimi süpürdü. Dudakları tam başını koyduğu yeri öptü. "Oraya gelene kadar çıldırmış gibiydim. O piç kurularına güvenmemem gerektiğini elbette biliyordum ama işimi garanti altına alacak kadar korkutmuştum onları. Yine de şeytana uydular."

Gazabının sesi göğsümde yankılandı. "Ben de bedelini ödettim."

İç çekti sakinleşmek istercesine. "Yine de ömrümden birkaç yılı o kırk beş dakikada kaybettim sanki. Aynı zamanda orada olduğun kurula da haber verildi. Bu zaten beklediğim bir şeydi ama beklemediğim kısım kuyuya atılmış olmandı."

Sesindeki acı öyle tazeydi ki kuyudaki hatıramdan değil, onun sesindeki acıdan gözlerim doldu.

"Seni kuyudan çıkardığımda sanki ilk kez nefes aldım ama yıllarca kontrol etmeye çalıştığım öfkemin duvarları da yıkıldı. Sen benimle birlikte kör acımasızlığımı da uyandırdın."

Başını yavaşça göğsüme vurdu. "Onlara yaptıklarının bedelini misliyle ödettim ama ne yaptıysam yetmedi, geçmedi bir türlü sinirim. İşkence de yetmiyordu. Sana dokunan tenleriydi ya tükenmedi nefretim!"

İtiraf ederken içindeki nefreti duymasaydım bir an bu kana susamışlığının geçtiğini düşünebilirdim ama hayır, hâlâ oradaydı. İtirafları ile birlikte kanım dondu. Koynumda uyuttuğum adamla öldürmekten bir saniye bile çekinmeyen adam aynı beden içerisinde yaşıyordu.

Ben bunu hissediyor ama bir türlü bu hastalığın teşhisini koyamıyordum, elim gitmiyordu.

"Teşkilat bu olaydan sonra beni görevden almak istedi. İhtiyar üstüme yürüdü ama izin vermedim. Durduramadım kendimi, hepsine rest çektim. Onları ifşa etmekle tehdit ettim."

Ben onun nefretiyle yüzleşirken arkasında böyle bir direniş olduğuna hayatta ihtimal vermezdim. Hastane odasında, baş ucumda o kadar soğuk ve o kadar gazap dolu bir adamla karşılaşmıştım ki anlattıklarını yapabileceğine kimse inanmazdı.

"Sonra seninle yüzleştim." Başını kaldırdı. Kısık gözleri öyle endişeli bakıyordu ki en ufak bir suçlayıcı ifade görse kahrolacak gibiydi. Kızmıyordum ona. Ben bunları zaten tahmin ediyordum. O zaman da beni bilerek düşmanının eline verdiğini öğrenmiştim.

Ona buruk bir tebessüm bahşettim. Bunun karşılığı ise ilk defa o vicdan yükünü atmak oldu. "Bana direndin," dedi. "O anda kontrolsüzlüğüme rağmen korkmadın. Bu da bende daha fazla üstüne gitme isteği uyandırdı. Bu yüzden kendimi bir anda evlenmemiz gerektiğini söylerken buldum."

Direnişime karşı hayranlığının ardında yaptığım yanlış adımların onu nasıl da büyük bir kontrolsüzlüğe götürdüğünü gördüm.

"Hayatımda yaptığım en aptal konuşmaydı. Resmen seninle bir çocuk gibi inatlaşmıştım."

O zamanki hâllerimizi hatırlayıp güldüm. Gerçekten de benimle restleşmiş ve beni çileden çıkarıp gitmişti. "Direnmemin sendeki etkisini bilseydim daha farklı bir yol arardım," dedim.

O zamanlar tam manasıyla kapana sıkışmış gibi hissediyordum.

"Hiçbir yol beni senden uzaklaştıramazdı." Söylediklerinin inancıyla yüz ifadesi tekrar sertleşti. O kadar tehlikeli bir an yaşıyordum ki her an üzerinde yürüdüğüm ince ip kopabilirdi.

Şu an aramıza koyduğu uçurumun ortasındaydım. Bu yüzden ona cevap vermedim. Anlatmaya devam etmesini bekledim.

"Kendimi yanında o kadar rahatsız hissediyordum ki bir yanım seni her kızdırdığımda öpmek istiyordu, diğer yanım ise senden nefret etmemi söylüyordu. Ben ise yalnızca bir şey aradığımı hissediyordum." Eli yüzüme uzandı. "Sonra buldum," dedi dudağımın kenarını severken. "Evlendiğimiz gece odana girdiğimde uyurken gülümsedin bana. Sanki hep bir hiçle tamah etmiştim de ilk defa aç olduğumu fark etmiştim. Gözlerin kapalıydı ama dünyalar benim olmuş gibi bir hisle doldum."

Gözlerim bir kere daha doldu. O kadar itirafta bulunmuştu ama en çok bu sözleri yüreğimi yaktı.

"Ne güzelsin sen!" dedi parmağı dudağımın kenarını okşamaya devam ederken. "O kadar güzelsin ki ben Allah'ın beni hep kötülüğe mahkûm ettiğini sanırdım. Bu dünyaya köle olmak için geldiğimi düşünürdüm." Sözleriyle birlikte boğazıma bir düğüm oturdu sanki. "Kemiğime dayanmış prangaların izi. Seni görünce kanadığımı fark ettim ben. Canım yandı, yanınca vahşi bir hayvan gibi davrandım sana."

Sevdasıyla konuşuyor, kıyamıyormuşçasına bakıyordu.

Dişlerini birbirine bastırırken ise öfkesi yalnız kendisineydi. "Benim planım her fırsatta seni öne sürüp uzanabileceklerine inandırmaktı. Böylece seni geri çektiğimde avucuma düşeceklerdi." Elinin tersiyle yanağımı okşadığında ağladığımı fark ettim.

"Onları öldürmeden önce oynadığım bu oyunda sen o kadar güzel bir yemdin ki önce ben düştüm bu tuzağa," dedi sona doğru kısılan sesiyle. "Ben kul köle oldum sana."

Bana sanki en büyük mucizesiymişim gibi bakıyordu. Gözyaşlarım şakaklarımdan süzülüyordu. "Ağlama," dedi.

Başımı sağa sola salladım. "Konuşturma beni, ne olur," dedim kopup gitmek üzere olan hıçkırıklarımı tutmaya çalışarak. "Çok seviyorum, bu konuşma bitmeyecek ben konuşursam."

Zorlamadı beni ama tekrar ikaz etmekten geri kalmadı. "Ağlama, zaten sana kıyamadığımdan çekiyorsun bu acıyı. Bana kalsa sana anlatmazdım şu nefretlik yanımı ama sen onu bile istiyorsun. Beni kendinle vuruyorsun." Eğildi ve kısa bir an öptü beni. Sonra geri çekilip dudaklarımın üstüne ne kadar âciz olduğunu fısıldadı: "Ben de seve seve razı oluyorum. İki kolum açık bekliyorum beni vur diye."

Sözlerini inkâr edercesine başımı salladım. Anlamıyordu, ben onunla sadece yaşamak istiyordum. Ölümden bahsettiğinde ne kadar acı çektiğimi göremiyordu.

"Devam et," dedim boğuk bir sesle. "Lütfen."

İsteğimi kırmadı. Hayranlığını anlatırken sanki kutsal bir şeyden bahsediyormuş gibiydi. "Seni sürekli izliyordum. Bu bir hastalık gibiydi. Seni her izlediğimde kendimi daha çirkin, senin gülüşüne layık bile olmayan biri gibi görerek ayrılıyordum oradan. Annen baştan beri planı biliyordu ama sana zulmettiğimi görünce en büyük düşmanım oldu. Seni benden almaya çalışana kadar onu senden uzaklaştırmayı düşünmüyordum."

Geri çekildi ve düşen gözyaşımı dudaklarıyla sildi. "Ama yaptı ve kendimi iyi gösterebilmek için seni annenden ayırdım," dedi.

Bana bunun imasını yaptığı günü hatırlıyordum. Ben hâlâ bilinmeze duyulan hayranlık olarak görüyordum ama Allah onun kalbine benim aşkımı düşürmüştü.

"Seni otele götürdüğüm günün öncesinde dava açıldı. Aslında böyle bir planım yoktu ama dava açılana kadar bile bir sürü sıkıntı yaşanmıştı. Önce asıl arazinin ait olduğu ülke işgal altında olduğu için davayı bu ülkede açmak için uğraştılar, sonra Mossad'ın bu davayı bilmemesi için gizlilik kararı çıkarıldı ama yine de adın tehlike altındaydı çünkü araziyi isteyen Ahed'in başka akrabaları vardı. Bu yüzden bir kere daha devreye girdim çünkü Mossad'ın kurulla güçlü bir bağlantısı vardı. Özellikle Arnavutlu'yla. Bu yüzden bağlantısının olduğu o otele seni götürdüm. Uraz piçinin çöküş anlaşmasını bilerek oraya kaydırdım."

İç çekti yaptığı planın zalimliğine. Yüz yüzeydik ve cidden yüzleşiyorduk. Onun hatalarıyla, yaptıklarının sebepleriyle, dengesizliklerinin her birinin bir açıklaması olmasıyla.

"Peki ya nişan?" diye sorduğumda bana bakarken yüzünde gördüğüm salt bir acıydı. "Nişanda seni gördüğüm andan itibaren en az kırk kere *bu planı kuran aklımı sikeyim,* dedim. Onların gözleri değdi, ben yandım. Öyle yaktım ki kendimi, sen ağladığında aklımın bir yönü kalmadı. Bir an her şeyi bırakıp onların da kendimin de kafasına sıkmayı düşündüm çünkü benden nefret eder gibi bakıyordun."

O zamanlar da sınırlarda dolanıyordu ama farkında olamayacak kadar kendi acıma odaklanmıştım.

"O koruma okulunda öldüğünde, seninle Eylül'ün evinin arkasında yüzleştiğimizde hep sana ulaşmaya çalıştığım bir yol arıyordum ama yaptıklarımla seni farkında olmadan daha da itiyordum."

Saçlarımı okşadı usulca. O zamanlar için bu kadar isyan ettiğini bilseydim daha farklı yaklaşırdım ona ama ben sadece dengesiz ve bana yaklaşmaya çalışan bir adam görüyordum.

"Nişan hangi olayı örtbas etmek içindi?" dedim bu sefer.

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi: "İkinci duruşmaydı. Bir ara Ahed'in akrabalarından birisiyle teşkilat neredeyse anlaşmak üzereydi ama son dakikada araziyi aldıktan sonra satacağına dair bir istihbarat alındı. Adamın davayı ifşa etmesi an meselesiydi."

Eğildi ve saçlarımdan öptü bu sefer. Sevmeden duramıyordu.

"Ben de gündemi karıştırmak için hepsini bir araya getirdim. Nişanda senin dairene bomba koymuşlardı. Arabalardan birinde uyuşturucu vardı. O gün o bombalar onların şirketinin önünde patladı. Uyuşturucuyu ise şu beni çileden çıkaran şerefsizlere yakalattırdım."

Saçlarımın üstüne usulca fısıldanan planları, zehir gibi aklının bir ürünüydü. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek tehlikeleri burnumun dibine kadar getirmiş, saçımın teline zarar gelmeden hepsini benden uzağa defetmişti.

Yine de psikolojik olarak girdiğim stresi unutamıyordum.

"Sen iç gündemi karıştırınca aramalar benim geçmişime daha çok odaklanmıyor muydu?" dedim hislerimi belli etmeden. Başı saçlarıma eğilmişken hafifçe sağa sola salladı. "İzin vermiyordum. Zaten devlet içinde temiz bir sicilin vardı. Hiçbir şekilde Ahed'le bağlantın varmış gibi gözükmüyordu. Baban desen sıradan bir polis memuruydu. Benimle ilgili tüm bağlantılarını rapordan sildirmişlerdi."

O kadar büyük oyunlar oynamışlardı ki bu cenderenin ortasında kendimi küçücük hissettim.

"Peki ya o Rus adam?" dedim bu sefer de.

Başını geriye çekerek bana baktı. Haylaz bir çocuğun yanlışını itiraf edişi gibi suçlu suçlu gülümsedi. "Yanlış zamanda atılmış yanlış bir adım," dedi zafiyetini itiraf ederek.

"İhtiyar seni vurunca aklımın yolunu kaybettim ve bu da ilk değildi." O anki ölüm korkusu, onun duygularına karşı verdiği en büyük açıktı. "Sana Çakılı'nın kızından o butikte mesaj geldiğinde de böyle delirmiştim. Kendi planımı bozacak kadar birilerini yok etme isteğiyle doluyordum. O patlamalarla oluşturduğumuz güce dair açık verdim zaten."

Şimdi gülümsüyordu ama o zaman delirişine şahitlik edenler sersefil olmuşlardı. Demir'in, Umut'un, hatta Selçuk abinin bile yüzünde yumruk izleri vardı. Onu durdurmak için şirkete ilk kez gittiğimde ise üstünde kan izleriyle karşılaşmıştım.

Gözlerimi güzel yüzünde gezdirdim. "Beni o Rus adamın karşısında yalnız bıraktın," dediğimde irkildi. "O zaman çok kırılmıştım sana çünkü seni sevdiğimi kabul ettikten sonra çok zoruma gitmişti benden sakladıkların."

İçim acıdı o zamanı hatırlayınca. "Peki, o zaman niye beni yalnız bıraktın?" dediğimde geri çekildi. Onu vurmak değildi amacım ama canını yaktığımı görebiliyordum. Yine de bu bir yüzleşmeyse kuyudan daha fazla bu an ağır gelmişti.

"Benim fikrim değildi," dedi ve oturduğu yerde dikleşti. "Ben büyük bir açık verince işin içine Rus mafyası girdi, ben ise ültimatom almıştım çünkü seni ifşa etmeye yaklaşmıştım."

"Peki ya düğün?"

Buna tereddütsüz cevap verdi: "Davanın sonuçlanma günüydü."

En nihayetinde bu süreç tamamlanmıştı. Büyük acılar çekmiş olabilirdim ama dün Levent Bey'in anlattığına göre çok daha ağır bedeller de ödeyebilirdim.

Tek tek anlattıklarını düşünürken bir kere daha hayatımın dönüm noktasının o kalemliği fırlatmak olduğunu hissettim.

"Ne düşünüyorsun?"

Dönüp ona baktım. "Hangisi için?"

O kadar çok düşünülecek şey vardı ki, bu yüzden dalıp gitmiştim ama o tepkilerim için sabırsızdı.

"Genel olarak. Baban hakkında da." Kaçamak bir bakış attı bileklerime. Sanki güven teminatı alıyordu. Oysa onun sevgisi daha güçlü bir bağdı, haberi yoktu. "Kızgın mısın mesela?" dedi.

Konu babam olunca tekrar yüzüme bakamamaya başladı. Başımı sağa sola salladım. "Kızgın değilim. Kırgınlık..." Bir an duraksadım. "O da belki."

Bekledi hislerimi, elleri önünde kenetliydi. O kadar sıkmıştı ki kollarındaki damarlar belirginleşmişti.

"Kendim için değil, bunları anlattım sana ama babamın seni çok sevdiğini biliyorum ben. Sana kızmıştır," dedim kalbimizde de olsa asla yanımızdan ayrılmadığını hissederek. "Çünkü ben onun değerlisiydim, senin nezdinde de öyle olmasını isterdi. Zaten sana bir aile olmak istemiyor muydu?"

Onu vasiyetinden vurdum. Sözlerimin tesiriyle yüz ifadesi buz kesti ama bir şey söylemedi.

"Bana bu kadar sert yaklaşmasaydın ben daha çabuk açardım kapılarımı. Babamı anlatsaydın da sana kırılmazdım." Gözlerim doldu onu anınca. "Babam seni seçti, Siraç. Biz seni seçtik!" dedim tüm kalbimle. "Hem de hür irademizle. Sen zorlamadın bizi. Belki birimize görev dedin, diğerimize zorbalık ettiğini düşündün ama sen bizim yüreğimize yerleştin."

Bunu böyle gördüğüne adım gibi emindim ben. O itiraz etmeden konuşmaya devam ettim: "Acımasızlığına gelirsek sen bununla yüzleşmediğimi

düşünüyorsun ama ben haddinden fazla ipucuna sahibim bu konuda. Yalnızca senin haberin yok."

Birinden bir şey mi öğrendim, diye bana baktı ama daha fazla açıklama yapmayacaktım ona. Kıvranıp durabilirdi olduğu yerde. Şu anda bu şekilde yüzleşiyor olmamız bile bir şeylerin çarpık olmasındandı zaten.

"Senin yaşadığın dünyada misilleme yapmadan durmak imkânsız. Ben geldiğimde başlayan bir durum değil ki engel olayım, rest çekeyim sana. Ben sana inanıyorum, intikamınla arana girmek isteğim de yok."

Korkumu gizlemeye çalıştım. "Yine de aklına hükmeden öfkenden bahsettin bana, bunu durdurmak için bir şeyler yapmana yardım etmek istiyorum. Bunun için çabalamanı istiyorum. Öyle riskli bir hayat yaşıyorsun ki tek bir hatada bedeli canın olacak." Boğazıma bir düğüm oturdu, yutkunamadım sanki. "İşte, o zaman seni asla affetmem! Bunu sakın unutma." Benim için en ağır cümleleri kurdum ona.

"Bile bile yürürsen ölüme, seni şu gönlüme taht kurmamış sayarım. Ne mezarına gelirim ne de ahirette yüzüne bakarım."

Cümlelerimin ağırlığından yüreğim sancıdı. Öyle bir şey olsa can verirdim o mezarın üstünde ben, düşünmeye bile gücüm yetmiyordu ama şu duruşu, şu bakışı görünce korkumdan bu kadar sert konuşmuştum.

Bana baktı, bu sözlerin ağırlığı altında ezildi ama kalbim o kadar zamandır bu korkuyla çarpıyordu ki bir şey söyleyemedi. Asıl bir şey için af dileyecekse, beni her daim onu kaybetme korkusuyla yüzleştirdiği için af dilemeliydi.

"Yaptığın her şey için affettim seni. Diyeceklerim bu kadar," dedim. Aslında oturup şu zamana kadar konuştuklarımızda bana kalırsa yeni öğrendiğim çok bir şey yoktu. Yalnızca planının amacını ve acımasız mantığını öğrenmiştim.

Beni neden sürekli öne sürdüğünü kavramıştım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ilk. Sonra dayanamayıp sessizliğimi bozdum. "Ya ben anlamıyorum ki! Sen benim seni paralamamdan hoşnut musun? Şunu yüz yüze konuşsaydık, beni anlatacaklarınla ilgili bu kadar germeseydin ne olurdu sanki?" dedim. "İlla *bir gereyim şu kızı, bir korkutayım,* diyorsun. Şuna bak!" dedim elimdeki bağları havaya kaldırıp göstererek. "Sorgudayız sanki. Çok büyük bir şey varmış gibi, ahiret sualine girmişim gibi hissettim kendimi."

Ben öfkelenince resmen zıddıma gitmek için gülümsedi. Rahatlamıştı resmen. Konuşma bitince ağır konuşmuş olmama rağmen gergin duruşunun gittiğini görebiliyordum.

"Gidebilirdin," dedi sanki yaptığında çok haklıymış gibi. "Baban hassas noktan senin, üstelik bile bile yaptıklarım da vardı. Seni öne sürme planı bizzat bana aitti."

Yüzümü ekşittim. "İyi halt etmişsin yani. Ne yapayım, alkış mı tutayım? Sürekli tekrar ediyor bir de kavga çıkarayım diye."

Gülümsedi. O da biliyordu, bilerek kışkırtıyordu şu an. "Seni böyle mi bıraksam acaba?" dedi. "Sürekli elimin altında, insafıma terk edilmiş bir hâlde."

Resmen bile bile sinir ediyordu beni. Kemeri çekiştirdim. Bileğimi tahriş etmemişti ama parmaklarımı hareket ettirmeyince uyuşuyorlardı. "Siraç!" dedim uyarır gibi. "Kaçmayacağımı biliyorsun, bırak artık beni."

"Niye?" dedi hâlimden zevk alarak. "Bence bırakmam için de bir sebep yok."

"Bak, bırak!" dedim. Başparmağıyla tenimle oynamaya başladı. Gövdemi hareket ettirmeye çalışınca dizlerinin üstünde yükseldi.

"Asla bırakmam." Bir dizini bacağımın yanına attı. "Sen dün gece yaptıkların arabada bitti mi zannediyorsun?" dedi. Üstümde yükseldiğinde gözlerimi büyüterek ona baktım.

"Hayır," dedim ağlamaklı bir sesle. Korktum resmen sözlerinden. "Başka ne yaptım?" dediğimde kendini tam bırakmadan dizlerimin üstüne oturdu. O oturunca karın kasları kasıldı ve gözümün önüne *hiç* dövmesiyle birlikte oyulmuş gövdesini manzara olarak sundu.

"Duş aldırdım sana ama ne elin durdu ne de dilin! Şimdi hangisine misilleme yapayım?" İmalı ses tonunda eğlenen bir ifade vardı. Aklıma hiçbir ey gelmiyordu. Zihnimi zorluyordum ama sadece üstüme su akarken ona sarıldığımı hatırlıyordum.

"Hatırlamıyorum," dedim utancımı saklamaya çalışarak. "Bence o zaman yaşanmış sayılmaz."

Sıyrılmak için her yolu deneyebilirdim.

"Ayrıca kalk üzerimden!" dedim birden çemkirerek. "Sen ağırlığının farkında mısın?" Üste çıkmaya çalışıyordum ama tabii ki yemezdi. Bacaklarımı oynatmaya çalıştım fakat ağırlığını üzerime vermediği hâlde kıpırdayamadım bile.

"Sal beni!" dediğimde üzerime eğildi. Dirseklerimden tuttu, iki elimde askıyla birlikte gerilirken hafifçe havaya kalktım. Ortada buluştuk.

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki konuşmanın bittiğinin göstergesiydi bu.

Lacivertler şimdi göz bebeklerinin karasına bulanmıştı. Başını boynuma gömdü ve saç bitimimin hemen ardında, ensem ile boynum arasındaki noktayı öptü. Öyle hassas bir noktaydı ki kolları arasındaki bedenim sarsıldı resmen.

Soluk alır gibi tenimin kokusunu içine çekti ve nefes alışının sesi tenimde dolandı.

"Çok konuşuyorsun bazen," dedi dudaklarını tekrar tekrar tenime bastırırken. "Ne kadar konuşsan da faydasının olmayacağını bilerek konuşuyorsun üstelik." Dilini tenimde dolaştırdı. Usulca aşağı doğru ilerledi.

Dirseklerimi bıraktı ve havalandığım yerden yatağa düştüm. Elleri geceliğimin eteklerini kavrarken üstüme tamamen eğildi. Geniş gövdesinin sıcaklığını kendi gövdemde hissediyordum.

"Sustursana!" dedim.

Askıyı çözdü.

"Karım nasıl isterse!"

Beni öptü.

"Emrine amadeyim."

Tüm geçmişi, yaşadıklarımızı silercesine bedenimi sevdi, sevdi, sevdi.

18
YEMİN

Karga her ne kadar mezar başında oturan çocuk için üzülmüş olsa da es geçemediği bir gerçek vardı. O da seçeneklerinin gittikçe sınırlanıyor olmasıydı.

Vuslat'ı kendine yönlendirmeye çalıştığında araştıracağının geçmiş olacağını sanmıştı ama o geçmişe meydan okumayı ve karganın zafiyetleriyle oynamayı seçmişti. Bu daha başlangıçtı. Dahası da olacaktı ama öncesinde düşmanlar ateşkes için bir bir ona el uzatmaya başlamıştı.

Çakılı kurulun başına geçtiğinde onun adamlarını müzayedede harcıyor olmasına rağmen ilk mesajı Vuslat'aydı.

"Sen bize yaklaşmadığın sürece bizde sana dokunmayacağız."

Kurul, Çakılı'nın, Emir'in yerine geçmesine ses çıkarmamıştı çünkü her birine karga tarafından sus payı olmak üzere büyük paralar yağdırılmıştı. Bu paraların ise hepsi boşa çıkmak üzereydi çünkü güce aç olan Vuslat, ***kıskançlığı*** *aradan çıkarmaya kararlıydı.*

Böylece güce olan ***açgözlülüğü*** *kalacaktı.*

Bu da Emir hapiste olmasına rağmen intikamın ilk adımı atmasına sebep olacaktı.

Yeni evimin ilk gördüğüm yeri yatak odasıydı, diğer odaları gezmeye fırsat bulabildiğimde Siraç yanımda değildi. Şirkette birkaç işi vardı.

Ama ruh hâli daha iyiydi. En azından artık yüzüme bakarken o vicdan azabını görmüyordum. Aslında beni endişelendiren tek şey bundan sonrasıydı. Siraç tamamen teminatını alınca tam olarak ne yapacaktı?

Bu aralar kurulla ilgili ne yaptığını bilmiyordum ama bu, bana fırtına öncesi sessizlikmiş gibi geliyordu ve öğrenmek istiyordum. Artık her ne yapıyorsa bana anlatmasına ihtiyacım vardı.

Yarın bu dava sürecinin açıklandığı bir toplantıya katılacaktım. Annem de orada olacaktı, yine de şu anda Ankara'da olduğu için onu yanıma çağırdım.

Gerçekleri ondan da dinlemek istiyordum. Onun da sebeplerini dinlemeye ihtiyaç duyuyordum çünkü zamanında susması kalbimi çok kırmıştı.

Geleceği haberini alınca kalan vakitte evi gezmeye başladım. En alt kata indiğimde geniş fayanslı bir giriş karşıladı beni. Evin dört bir tarafında Yunan stili sütunlar vardı. Sağ ve solda bulunan merdivenler ise aşağıdan gözüken kat koridorlarına doğru çıkıyordu.

Evin genel teması gri ve beyaz tonlarındaydı. Burası çok lüks olsa da fazla resmî bir havası vardı. Üstelik lükste aşırıya kaçıldığı belliydi. Koridordaki tablolar, geniş salondaki lüks eşyalar, evdeki sayısız oda ve dışarı baktığımda gördüğüm muhteşem bahçe... Tam manasıyla lüksün tanımıydı.

Yine de diğer evimizin daha çok yuvaya benzediğini fark ettim. Burası için çok daha fazla çaba göstermem gerekiyordu.

Tam salondan çıkarken annemin geldiğinin haberini aldım.

Üstünde siyah bir lale olan çift kulplu kapının bir tarafı yardımcı tarafından açıldı ve içeri annem girdi.

Onu görünce epey zamandır uzak kaldığımızı fark ettim. En son düğünde birlikteydik. Koştum ve ona sımsıkı sarıldım. Çok özlemiştim. O kadar özlemiştim ki onu, başımı boynuna gömdüğümde gözlerim doldu. Levent Bey'in anlattıkları yüreğimde birikmiş, dağ olmuştu sanki.

"Annem!" dedim. Öptüm güzel yanaklarından. Geri çekildiğimde güzel gözlerinde aynı özlemi gördüm.

"Elif'im!" dedi. Geri çekildiğinde öyle doluydu ki bakışları, yaşanmışlıklar boğazımda düğüm oldu. "Bizim güzel baharımız," deyince çenem titredi.

Biliyordu, babamı biliyordu. Onun fedakârlığını biliyordu. Nasıl gittiğini, bizi kime emanet ettiğini biliyordu. Benimle aynı renkteki gözleri doldu onun da. "Çok özledim," diye fısıldadım. Kastettiğim en büyük kaybımızdı.

Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. Onun da benim gibi boğazı düğüm düğüm olmuştu muhtemelen.

"Ben de," dedi fısıldayarak. "Ben de çok özledim."

Eli yüzüme uzandı. Yanağımı sevdi usulca. "Benim güzel yadigârım," dediğinde boynum büküldü. İnsanın kaybının yarası hiç mi kapanmazdı?

Kapanmıyordu, hiçbir zaman da kapanmayacaktı. Ben konuşamayınca o beni yönlendirdi. "Seni de çok özledim, annem." Elini belime koydu. "Haydi, içeriye geçelim."

Birlikte oturmak için salona geçtik.

Onu üzmek istememiştim. Hayatında acı kaybımız haricinde de büyük olaylar olmuştu aslında ama onu görünce hissetmiştim. Yıllardır benden sakladıklarını hissetmiştim. Babamın ölüm sebebini bildiğini anlamıştım çünkü o güzel yüzünde suçluluk da vardı.

Annem buraya daha önce gelmiş olmalıydı. Beni o yönlendirdi ve gördüğüm en geniş salona giriş yaptık. Salon avangart stilde döşenmişti. Koltuklar kraliyet mavisiydi.

Kendimi yabancı hissederek oturmak için ilerledim. Koltuklar, bahçeye bakan cam duvara göre konumlandırılmıştı. Bahçede iki kadın koruma nöbet tutuyordu.

Annemle birlikte aynı koltuğa oturduk. Ellerimi ellerinin arasına çekti, kendi kucağında sımsıkı sardı. "Annem!" dedi o içten sesiyle. "Nasılsın?"

Gözlerim dolu bir şekilde gülümsedim. "İyiyim, sultanım. Çok iyiyim." Ellerini sıktım. "Asıl sen nasılsın?"

Tatlı tatlı tebessüm etti. "Ben de iyiyim, anneciğim." Gerçekten iyi gözüküyordu. Eğer birazcık hüznünü hissetseydim müdahale edecektim.

Bundan sonra elim kolum bağlı değildi. Bundan sonra susmayacaktım, yutmayacaktım hiçbir şeyi. Artık o günler geride kalmıştı.

"Benimle görüşmek istemişsin. Levent deden geldi bana bu sabah. Her şeyi anlattı."

Yüzündeki tebessüm yerini tereddütlü bir ifadeye bıraktı. Muhtemelen Levent Bey'den dedem olarak bahsettiği için gerilmişti.

"Gelmedin," dedim ona kırgınlığımı hiç sakınmadan göstererek. "Düğünden beri görmedim seni. Hiç evimi ziyaret etmedin." Tebessümü tamamen soldu. "Ben de gelemezdim çünkü daha düne kadar hangi şehirde olduğunu bile bilmiyordum." Onu suçlayarak konuştuğumda kendi kalbim de acıdı ama insan kırgınlıklarını bir yere kadar saklayabiliyordu.

Affetmek bir yanaydı da dile getirmediklerimizi kimse biz söylemeden bilemezdi. Bazen kırgınlıkları da sakınmamalıydı insan. Söylemeliydi ki karşı taraf anlamalıydı derdini. Kimse akıl okuyamıyordu ki içimizde sarmaya çalıştığımız yaralarımızı bilebilsin.

Herkes yürek yarısı değildi ki tek bir bakışımızdan derdimizi anlasın.

"Annem!" dedi bana doğru eğilerek. "Ben..." İç çekti. Babamı da kattı sonra yanına. "Biz hiç senin kötülüğünü isteyecek bir işe *evet* demedik. Bu doğduğundan beri böyleydi. Ben sana hamile olduğumu öğrendiğim gün babandan bir söz istedim," dedi. Babamı anınca bile gözleri parlıyordu annemin. Bir insan bu kadar mı güzel severdi? Bir insan sevdiğini kaybetse bile bu kadar mı güzel taşırdı yüreğinde?

"Ona dedim ki *Korkut'um...*" Babamın adını anınca ikimizin de gözleri doldu. Çenesi titreye titreye anlatmaya başladı: "Ben aile hayatını da anne baba sevgisini de yaşayamadım. Şartlar el vermedi." Yarım kalmışlıklara bir tebessüm bahşetti. "Biz ona aile olalım. Onu o kadar sevelim ki onu her seven gözünden sakınsın."

Başımı salladım, akmayan gözyaşlarım boğazımda düğüm oluyordu sanki. "Oldunuz," dedim titrek bir sesle. "Siz bana çok güzel bir aile oldunuz." Gülümsemeye çalıştım ama yüreğim ağrıyordu. "Nasıl içten istediysen Allah'tan, şimdi elinden gelse beni kendinden sakınacak bir adamla evliyim." dedim hem ağlayıp hem tebessüm ederek.

O da gülümsedi. "Bak, ona da biraz deden ama en çok baban vesile oldu," dediğinde ikimiz de solduk.

"Anne..." dedim gittikçe kısılan sesimle. "Neden anlatmadın?"

Bana baktı. Gülümsedi, tutmaya çalıştı kendini. Zaten yıllardır tutuyordu muhtemelen ama sonra yıkıldı. Başını eğdi. "Anlatamazdım, annem," dedim sitem edercesine. "Ben seni pamuklara sardım. Kıyamazdım ki sana." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. O ağlayınca ben de kendimi tutamadım. "Sen canımdan bir parçaydın. Babandan sonra bana ait olan en güzel hazineydin. Ben aile olmayı asıl sen doğunca öğrendim. Saklamak en doğrusuydu benim için."

Başım kaldırıp bana baktı. "Ama sonra işler sarpa sardı," dedi hayal kırıklıklarıyla. "Baban gitti, sen tehlikeye girdin. İki deden..." Bir an tereddüt etti. Sonra andı asıl onun için fedakârlık yapan kadını. "Ve annem olmasaydı ben yıkılıp kalırdım."

O kadar zor bir hayatı olmuştu ki, bu şekilde acı çekişini bile anlıyordum ben. Yine de sormaktan geri kalırsam benim yüreğimde de ukdesi kalırdı.

"Bir kere mi gördün onu?" dedim boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalışarak. Başını aşağı yukarı usulca salladı. Gülümsedi ama dudakları titriyordu. "Bir kere." Bir kelebeğin ömrünü fısıldadı. "O da yalnızca üç saat."

Kısacık bir süre için bir anneye sahip olmuştu. Kendimi yerine koyamadım bile. Koysam sığmazdım o daracık yere. Beni öyle geniş bir yürekle sevmişlerdi ki nefes alamazdım.

Ama annem orada yaşamıştı. Annem azla yetinmeye çalışmıştı.

Dayanamadım. Onu kendime çekip sımsıkı sarıldım. Yıllarca zihnimde adlandırdığım, her an gülümsemesiyle artık neşesi kalıplaşmış, bana asla kıyamayan annemin aslında boynu bükük ve yalnız kalmış öyle bir yanı vardı ki kahroldum bu gerçek karşısında.

Başını boynuma gömdü. Boğuk sesinde ağlamaklı tınıyı hissettiğim an aldığım nefes bile kül oluyordu sanki. "Sana benziyor, biliyor musun?" dedi. "Görünce onu tanımamın en büyük sebebi buydu. Seni hep kendime benzetirdim ama o senin yaşlanmış hâlindi sanki. Bu şekilde tanıdım onu."

Usul usul ağladı omzumda. O ağladıkça içinde tuttuklarına ben kahroldum. Sarıldı bana. Sıkı sıkı sardı beni her daim olduğu gibi. Sanki güç aldı benden. Sonra o güçle birlikte geri çekildi. O ayrılınca ben de konsolda duran peçetelikten birkaç peçete aldım.

Geri geldiğimde annemi biraz daha toparlanmış buldum. "Gelmeden önce kırk defa kendime ağlamayacağım diye söz verdim, annem. Seni görünce bir şeyler oldu ama bana," dedi.

Kendine kızıyordu, oysa ben onu anlayabiliyordum. "Çünkü yalnızlığa mahkûm ettin yine kendini," dedim. "Kızın da yok artık. Ne işin vardı senin benden uzakta?"

Ona kızdığımda tebessüm etti çünkü kızgınlığımın aslında endişeden olduğunu biliyordu. Ben de yalnız bırakılmıştım ama annemin de yalnız kaldığını unutmuştum. Onu hep güçlü görüyordum, nelerle mücadele ettiğini göz ardı etmiştim bu yüzden.

"Ben yalnız değildim," dedi. "Babam beni yanından ayırmadı hiç," diye devam etti. O kadar masum söyledi ki bunu, babasına karşı sevgisini görmemek imkânsızdı.

İlk kez bu anda Levent Bey'e karşı kalbimde farklı bir şeyler hissettim çünkü annem, onun sevgisine muhtaçtı. Annem, onu çok seviyordu.

"Senin buradaki evine yakın, hemen yokuşun aşağısında benim de evim var ama orada çok kalmıyorum. Levent deden bırakmıyor, genelde onunla yaşıyorum," diye devam etti.

"Mehmet deden de gelince bizimle kalıyor zaten. Onlar beni yalnız bırakmazlar. Hem..." Kirpiklerinin altından mahcup bir bakış attı bana. "Teşkilat var, annem. Onlar benim ikinci ailem. Bana Korkut'umu veren ailem," dedi.

Ona peçetelerden birini uzattım. Yüzünü kuruladı. Ben de aynısını yaparken, "Mehmet dedem Siraç'ın planını biliyor muydu?" dediğimde bir an duraksadı.

Sonra başını olumsuz anlamda salladı. "Ben bile ilk zamanlar bilmiyordum. Çıldırdım senin hastanede olduğunu öğrenince. Hele kuyuya atıldığını öğrenince Siraç'ı neredeyse vuracaktım. Zaten o zaman öğrendim bu planı da. Mehmet dedene bu olayı hiç anlatamadım. Anlatırsam kocan demez, vururdu."

O anları hatırlayınca birden ürperdim. Mehmet dedem öğrenirse cidden yapardı, bu yüzden ben de asla dillendirmemiştim.

"O gün üzerine yürüdüm Siraç'ın ama çocuk inat etti. Nuh dedi, peygamber demedi. Bırakmadı seni." Siraç da söylemişti bunu. Kuyu olayından sonra resmen rest çekmişti herkese ama bir benim haberim yoktu işte. Sonra bana bakıp gülümsedi. Siraç'ı anarken artık gözlerinde farklı bir ifade vardı, geçmişi anlatırken suçlu hissettiği de bariz belliydi.

"Zaten bundan dolayı seni dedenlere göndermeye çalıştım. Teşkilat bana destek vermiyordu. Levent deden *sus,* diyordu ama ben zarar görmenden korkuyordum çünkü Korkut'un vasiyeti anlatılmamıştı bana. Ben Siraç için kendini feda ettiğini biliyordum ama ayrıntılardan haberdar değildim."

Elimi tutup üstünü okşadı usulca. "Kocana karşı eskiden nefret duyan insanlardan biri de bendim." Bu nefretinden şimdi utandığı bariz belliydi. "Babanın değmeyen biri için öldüğünü sanıyordum. Ta ki senin gibi bana da o raporlar okutulana kadar."

Levent Bey ona her şeyi anlatmış olmalıydı. Bu yüzden yalnızca dün konuştuklarımızdan arta kalanları tamamlıyordu annem. "Nişanda Siraç'ın annesi beni zehirlemeye çalışınca Levent deden anlatmaya ve raporları göstermeye karar vermiş," dedi.

Şimdi yerli yerine oturmuştu her şey. Başta annemin öfkesi, kızgınlığı, zorla gönderilişi, nişana Murat Komiser'i çağırması... Hepsinin gözümde şimdi manalı bir yeri vardı.

Meğerse yaşadığım anlamsız ve hayatımı tepetaklak eden olayların hepsinin bir manası varmış, anneme bakarken bunu öğreniyordum ben.

"Keşke anlatsaydın, anne," dedim yine de. "Keşke ufacık da olsa da bahsetseydin neler yaşadığından. Tüm yükü tek başına sırtlanmasaydın." Nasıl yandığımı hatırladım. "Sen beni pamuklara sardın. Beni bu cendereye soktular, ben birden çakıldım. Bilseydim hazırlardım kendimi. Bu kadar zor olmazdı her şey benim için." Sesim serzenişimle birlikte yok olup gitti. "Bu kadar ağırıma da gitmezdi."

Annem omzumu sıvazladı. Sanki yükümü hissetmiş gibiydi. Pişmandı, mahcuptu, görebiliyordum.

"Farkındayım, anneciğim ama bir gün evladın olursa beni çok iyi anlayacaksın. İnsan kendinden bir parçayı böyle kötü bir dünyaya getirince ister istemez korkuyor. Haddinden fazla sakınmak istiyor."

O günün yakın olabileceğini bilerek gözlerimi bahçeye doğru çevirdim. Anneme çocuk konusundan hiç bahsetmemiştim. İnsan bazen en çok anne babasından korkuyordu çünkü anne babamız bizi hayattan öyle bir sakınıyordu ki adım atmaya korkar hâle geliyorduk.

Sessiz kaldık bir an çünkü sebepsiz yere gerilmiştim. Sonra annem konuştu: "Elif!" dedi ondan bakışlarımı uzaklaştırınca. "Sen yine şu eski huyuna dönmüşsün, anneciğim," dediğinde ona döndüm.

Başıyla kucağıma koyduğum elimi gösterdi. İşaret parmağımla başparmağımın kenarındaki deriyi kazımaya başladığımı fark ettim. Küçükken bir şeyler sakladığımda ya da stresli olduğumda böyle yapardım. Annem sırf bu yüzden acı oje dedikleri kimyasaldan sürerdi tam kazıdığım noktaya.

"Farkında değilim," dedim geçiştirmeye çalışarak. İşaret parmağımı başparmağımın üstünden çektim. "Gerildim yine istemsizce sanırım."

"Çocuktan bahsedince gerildin," dediğinde sıkıştığımı hissettim. Ona baktığımda yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Korunuyor musunuz?" diye pat diye sorunca donup kaldım bu yüzden. Sonra kızardığımı hissettim.

"Anne, bu konuyu seninle konuşacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun." Ellerimi kucağımda yumruk yaptım. "Bu çok utanç verici," dedim.

Annemle çoğu zaman arkadaş gibiydik ama konu cinsel hayata geldiğinde hiçbir zaman açıkça konuştuğumuz bir an olmamıştı çünkü bu görevi yengem üstlenmişti.

"Utanç verici bir soru sormadım ki," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Evlisin artık, sadece kızımın dikkatli olup olmadığını bilmek istiyorum."

Ona baktığımda gayet rahat göründüğünü fark ettim. "Düğünden önce hiç konuşmadın," dedim. Düğün gününden önceki gece ağzı açılıp açılıp kapanmıştı ama bu konuya asla girememişti.

"Doğru," dedi gülümseyerek. "Ne söylesem iş babanla benim yaşadıklarımıza gelecekti." Daha da gülümsedi.

"Ya anne! Bunu duymak istemiyorum!" dedim. Kendim bir yetişkin hayatı yaşıyor olabilirdim ama onun karşısında hâlâ çocuğuydum.

Bu hâlime güldü. "Benim bir şey söylememe gerek yok zaten. Baban sağ olsun her fırsatta senin yanında beni yeterince utandırıyordu," deyince ellerimi kulaklarımdan çektim. Kendimi tutmak istedim ama tutamadım.

Ben de gülümsedim. "Şimdi anlayabiliyorum," dediğimde yanaklarına tatlı bir pembelik yayıldı. Babamın ona karşı düşkünlüğünü Siraç'ta görüyordum şimdi.

"Çok fenaydı!" dedi. Genç bir kız gibiydi şimdi. Gülüşüyle birlikte o eski günlere gitmişti sanki.

"Deli oluyordu sana." Evde asla sevgisini esirgemeyen bir babaya sahiptim. Annem ise sevgi dolu bir eşle yaşamıştı.

"Eh, boşuna korunmadan bahsetmedim," dedi. "Şu miras meselesi olmasına rağmen sana kardeş yapmamak için ne kadar zor tuttum babanı, biliyor musun sen?"

Bilmiyordum ama bunu bilmek diğer öğrendiklerim kadar üzmedi beni. Çocukken bir kardeşim olmasını çok isterdim fakat şimdi olmadığı için seviniyordum çünkü bütün bu yaşananlar haricinde babamı o da kaybedecekti.

Hiçbir zaman yaşanan anılar ona yetmeyecekti. İkimiz de onun burada olduğunu hissederken anılarımızda onu kucaklamamız sadece buruk bir teselliydi.

Hayatınızı değiştiren olay sadece bir toplantıyla nihayete erdiğinde insan, hayatın ne kadar garip olduğunu bir kere daha fark ediyordu.

Bu toplantı gerekçeli kararın tebliğ edilmesi için yapılmıştı ve beklentim resmî bir yerde hem gizli hem de uzay üssü gibi oldukça havalı bir yerde olacağı yönündeydi.

Bunun yerine kale içinde eski bir Osmanlı konağının önünde durmak beni şaşırtmıştı. Kuytu köşede olan bu konak eski de olsa sağlam gözüküyordu.

Yine de bu tarihî olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Üstelik üstünde yazan *Adliye Konağı* ismi bile insana sadece buranın sıradan, terk edilmiş bir konak olduğunu düşündürüyordu.

Ama en çok düşündüklerimiz bizi yanıltırdı. Avlusu sıradan, içerisi ise tam olarak konağa uygun bir şekildeydi.

Ta ki içeride ilerleyene kadar. İzbe bir kapı her şeyi değiştiriyordu. O izbe kapıda Pars abi yüzünü okuttuğu anda her şey değişmiş ve uzay üssü gibi dediğim havalı mekâna giriş yapmıştık.

Burası tam manasıyla bir şirketin küçük versiyonu gibiydi. Gizli toplantı odaları, dijital verilerin aktığı özel ekranlar, etrafta dolaşan oldukça havalı kadınlar ve adamlarla birlikte tam olarak hayal ettiğim görüntü karşımdaydı.

Sonra toplantı alanına geçtik ve bana neden bunca süre boyunca benden her şeyi saklamak zorunda kaldıklarını, dava sürecindeki tüm ayrıntıları ve kurulla olan bağlantısını anlattılar.

Durum Levent Bey'in anlatımından farksızdı ama annem buradayken birkaç ayrıntıya daha vâkıf oldum. Örneğin babamın da bu evlilik sürecinde tam bir fedai gibi çalıştığını ve annemi hiç yalnız bırakmadığını, normalde yurt dışında kalmaya devam etmenin daha güvenli olacağını ama eğitim hayatım için buraya gelmiş olduklarını, Levent Bey'in ise onlara Konya'yı seçtirmesinin sebebinin baştan beri Siraç olduğunu...

Bunların hepsini öğrenmek beni istemesem de etkiliyordu. Üstelik mevzu bundan ibarette de değildi. Bu şekilde kurulun da tam olarak amacını, teşkilatın neden onların da peşine takıldığını, çocukları, üstü kapalı da olsa anlatılan mahzenleri ve bu sistemin genel hatlarını öğrendim.

Bu da hayatımın tam manasıyla dönüm noktalarından biri oldu. Kurulu ve o canice sistemlerini öğrenmek kanımın donmasına sebebiyet verdi. Kocamın bir kere daha neden intikam almak istediğini anladım. Altı adam ülkede kötülüğün bizzat adıydı ve bu sistemin bir an önce çökertilmesi gerekiyordu.

Bu davanın bitmesi ise tam olarak artık Siraç'ın sırasının geldiğini gösteriyordu. Bilinmeyen düşmanın, Melek Hanım'ın âşığının çabaları boşa çıkmaya başlamıştı.

Siraç'ın dediğine göre elinde tuttuğu Uraz diye bir adama ait büroya gizemli mektuplar gelmeye devam ediyordu fakat içerikler birbirine benziyordu. Büyük bir aşkı resmediyordu. Yine de hiçbirinde bir ipucu veya bir isim yoktu.

Bu da bizi bir yere ulaştırmıyordu. Siraç'ın kendi doğrusuna döneceğine adım gibi emindim ama şimdilik durgundu.

Ankara'da olmamızın, gerçekleri öğrenmiş olmamın onun üstünde etkisi sakinlikti. Yine de bu sakinliği tamamen durduğuna yormak aptallık olurdu.

Fabrika altındaki mahzenleri ben de öğrenmiştim ve Siraç'ın da buradaki çocuklardan birini öldürülmeden almaya çalıştığını biliyordum. Bu yolda bir plan hazırladığını da biliyordum. Ancak içeriği hakkında şimdilik bir fikrim yoktu.

Öğrenecektim. Benim üstümdeki tehlike kalktığına göre artık daha rahat hareket edebileceğimizi düşünüyordum. Bu yüzden benden artık kolay kolay kaçamazdı.

Nasıl bir plan hazırladığını, intikam sürecinin adımlarını teker teker öğrenmeye kararlıydım ama ondan önce, ailemiz içinde büyük bir gelişme oldu.

Siraç'ın beni Ankara'daki şirketine götürdüğü günün akşamında ansızın Ankara'daki kapımız çalındı. Siraç evdeydi, birlikte oturma odasında oturuyorduk.

Kapı çalışan ablalardan biri tarafından açıldığında ilk başta kim olduğuna dikkat etmedik çünkü evin içine girip çıkan korumalar çok fazla oluyordu. Ancak girişten gelen tartışma sesleriyle daha üstümü çıkarmadığım için rahat bir şekilde girişe yöneldiğimizde didişen Eylül ve Demir'le karşı karşıya kaldık. Demir, Eylül'ün bileklerini tutmuştu, sanki onu buraya zorla sürüklemiş gibi gözüküyordu. Bir köşede Selçuk abi kolonlardan birine yaslanmış, kıs kıs gülerek Demir'le Eylül'ü izlemekle meşguldü.

Mevzu yine evlilikti.

"Seni öldürürüm, Demir! Allah yarattı demem, seni şuracıkta boğarım!" Bileklerini kurtarmaya çalışırken öyle bir bağırdı ki ben bile ürktüm ama Demir'in umurunda değildi.

"Evlen, öyle boğarsın," diyen Demir'in sözleriyle kıkırdadım. Bizi fark etmedikleri için benim kontrolcü kocam olaya müdahil oldu.

Gür sesi Eylül'ün gittikçe tizleşen sesini bastırdı. "Ne oluyor burada?" Herkes birden başını bize doğru çevirdi. "Benim evimde neden bağrışıyorsunuz?"

Otoritesiyle birlikte Eylül suspus oldu. Selçuk abi ise olduğu yerde dikleşti.

Siraç, Eylül ve Demir'e bir cevap beklercesine sert bir ifadeyle bakıyordu. İlk konuşan Demir oldu. "Hocayı çağırdım, abi," dedi. Yüz ifadesi sıkıntılıydı, artık bu işi çözmek istediği bariz belliydi.

Eylül sitem edercesine konuştu: "Siraç, benim rızam yok! Söyle şuna da bıraksın beni, gideceğim ben."

Siraç onu dinlemedi. O da bu durumdan sıkılmıştı. "Geçin içeriye, öyle konuşalım," dedi, sesi sert değildi ama aksini söylemeye kimse cesaret edemezdi. Öyle duruyordu çünkü.

O duruşuyla, o bakışıyla karşısında kim olursa olsun farkında bile olmadan herkese hükmediyordu.

Ninova

Eylül onun tepkisine karşılık surat assa da Demir'in bileklerindeki ellerini gevşetmesiyle birlikte ellerini hırsla ondan kurtardı.

Siraç, Selçuk abiyle selamlaşırken Eylül odaya doğru öfkeli adımlarla ilerlemeye başladı. Demir bir şeyler getirmişti; önce onların alınıp mutfağa götürülmesi talimatını verdi, sonra o da Eylül'ü takip etti.

İçeriye birlikte geçtik. Selçuk abiye de selam verdim. "Kambersiz düğün olmaz demişler, abi. Hoş geldin."

Alınmadan güldü. "Hoş buldum, Elif. Uzun zamandır işler yoğundu, bana da biraz nefes aldırır bu olay. Baksana..." dedi arkamızda oturan Eylül'ün başında bekçi gibi bekleyen Demir'i işaret ederek. "Şu adamın böyle kıvrandığını görmek için yıllardır bekliyorum. Nasip bugüneymiş."

Onunla birlikte ben de güldüm, sonra Eylül'e doğru ilerledim. "Haydi, vazgeç bu inattan. Bugün kıyalım şu nikâhı," dedim.

Bu sözleri söyler söylemez bana öyle bir baktı ki bir an üstüme atlayacak diye korktum. Demir'in yerinde olsam tırsıp geri adım atardım. Yine de bana kıyamayacağını umarak sarılmak için eğildiğimde, "Nah evlenirim!" dedi. "Bir kere rica ederek sordu mu? Haftalardır evleneceğiz diyor, başka bir şey demiyor. Önce insan olmayı öğrensin takkeli dağ ayısı!" dedi.

O da bana sımsıkı sarıldı. Bu sırada, "Evlenelim, her şeyi sorarım," dedi Demir. Eylül'e sarılmışken gülmeye cesaret edemedim.

Eylül de tekrar parlayarak gülme isteğimi bastırdı. "Plak mı takıldı, söyle de bilelim! Sallamayalım seni. Hoş ben seni zaten normal konuşurken de kâle almak istemiyorum ama yakın olunca mecbur kalıyorum!"

Eylül cidden ağır konuşuyordu ve bu şekilde bir yere varamıyorlardı. Geri çekildiğimde koltukta oturan Siraç'a baktım. Kaşları çatık bir şekilde ikisini izliyordu. Gri çizgili ceketinin düğmelerini açmıştı. Ceketinin içinde ince, kahverengi çizgiler vardı. Beyaz gömleğine aşırı yakışmıştı. Bugün dışarı çıktığımız için ona uyumlu olarak ben de kahverengi etek ve yelekli bir takım giymiş, ona uygun bir şal takmıştım.

Her hâline düştüğüm için bu tonların saç rengini daha da ortaya çıkardığını fark ederek bir anlığına dalıp gittim ama sonra öfkeli bakışlarıyla birlikte toparlandım.

Ben yanına giderken, "Bana bakın!" dedi uyarırcasına. Eylül de Demir de ona döndüler. "Demir, mutfağa götür Eylül'ü. Yarım saatin var. İkna et, yoksa bu iş olmayacak," dedi.

Demir öyle öfkeli bir şekilde ona doğru döndü ki, bir an ikisi arasında bir şey olacağını sandım. "Ne demek olmayacak! Olacak, bir saat sonra hoca gelecek!" diye yükseldiğinde ortam birden buz kesti.

Siraç'ta yaprak kıpırdamadı. Gözlerini kısmakla yetindi sadece. "Yarım saat," diye tekrar etti. "Gidip konuşun!"

Eliyle salonun kapısını gösterdi. Sonra bana baktı. Kolunu koltuğa yasladı. "Sen de buraya gel," dedi. "Kocanı yalnız bıraktın."

Tam ortam ciddileşmişken o böyle ilgi bekleyince gülmemek için zor tuttum kendini. Demir, "Adama bak, nispet yapıyor resmen," diye homurdandı.

Eylül, Siraç'ın sözünü dinleyip ayağa kalktı. "Nasıl olsa ikna olmayacağım," dedi gitmeden önce. Yüzümü ekşittim. Demir'in işi çok zordu.

Demir onun peşinden kendinden emin bir şekilde gitti. Onları dinlemek istiyordum ama mahremiyetlerini ihlal etmek olurdu bu. Bu yüzden Siraç'ın yanma oturdum ve kolunu omzuma koyarken ona baktım.

"Haberin var mıydı?" dediğimde başını bir kere salladı. Tabii ki haberi vardı, olmasaydı şaşardım zaten. "Söyledi bana ama ben ikna ettiğini zannediyordum. Böyle kalırlarsa Eylül, hocanın karşısında sorun çıkarır," dedi.

Haklıydı. Demir emrivaki yapıyordu.

"Eylül de haklı aslında, sorun çıkaracak kimseyi çağırmamış Demir ama o aile ile olan merasimleri çok seviyor. Bari annemi çağırayım," dedim. Siraç başını olumsuz anlamda salladı.

"Annen dedenin yanında. Annene haber verirsen ihtiyar da gelir. O zaman asıl engeli görmüş olur Demir," dedi. Omzumdaki eli yanağımı okşadı. Bakışları ciddiydi ama dokunuşuyla bu ciddiyeti yumuşatıyordu.

"Doğru," dedim. "Madem öyle, kendileri halletsinler." Sonra Selçuk abiye döndüm. Birlikte sohbet etmeye başladık ama çok geçmeden arka planda bir gürültü koptu.

Eylül öyle bir bağırıyordu ki büyük kavga çıktığını anlamamak için sağır olmak lazımdı. Tam ayağa kalkıyordum ki Siraç bileğimi tuttu.

"Bırak, yüzleşsinler," dedi. "Birbirlerini öldürmedikleri sürece bizim müdahale etmemiz işleri daha da kötüleştirir."

Tekrar oturmak zorunda kaldım. "Bu seslere göre birbirlerini öldürmeleri de yakındır," dedi Selçuk abi açık açık sırıtarak. "En azından buradayken yaparlarsa hemen müdahale edebilirim."

Selçuk abi ailenin doktoru olduğu için alışkın olduğu bir durumdu. Bu cümlesinden sonra Siraç'a döndü. "Bu aralar bir vukuatınız yok. Hayırdır, sektörden çekilmeye mi karar verdiniz?"

Alaycı sözleri hedefini buldu. Siraç da ona aynı ifadeyle karşılık verdi: "Ne oldu, biz olmayınca hayatında aksiyon mu bitti?"

Nihova

Selçuk abi ensesindeki saçları düzeltirken, "Eksikliği hissediliyor," dedi alaycı bir ifadeyle. Sonra ciddileşti. "Sen de bu aralar fırtına öncesi sessizlik hâkim sanki, Vuslat. Bir şey mi bekliyorsun?" Onun bu sözleriyle birlikte Siraç'ın yaslandığım gövdesi gerildi.

"Sonra konuşuruz," dedi sakin bir ifadeyle ama bunu yanında ben olduğum için yaptığını biliyordum.

Bu yüzden ben de gerildim. O da bunu hissetmiş olmalıydı ki alnını omzuma yasladı. "Endişelenecek bir şey yok," dedi kısık bir sesle.

O bana bakarken sesler kesildi. Benim ise cevap vermeye fırsatım olmadı çünkü kısa bir süre sonra Eylül girdi salona. Demir de arkasında geldi. Demir'in yüzü simsiyah kesilmişti. Eylül'ün ise suratı beş karıştı.

"Evleniyoruz," diyerek Demir açıklamada bulunmasaydı ben bu nikâhın gerçekleşeceğine hayatta inanmazdım.

Eylül koltuğa kendini bıraktı. Sanki savaştan çıkmış gibiydi. "Beni gitmekle tehdit etti!" diyerek patladı. "Gitmekle ya, gitmekle! Benim bunu yapmam gerekirken şu geldiğim hâle bak. Kendisiyle tehdit ettiği için onunla evlenmek zorunda kalıyorum resmen."

Eylül bize açıklama yapmıyordu. Yenilgisini hazmetmek için kendi kendine söyleniyordu aslında.

Demir'e şaşkın bir ifadeyle döndüğümde ciddi yüz ifadesi bir an değişti. Bana göz kırptı ve aslında ne kadar zeki bir adam olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu yöntem ters de tepebilirdi ama Eylül, sevdiklerini kaybetmekten ve onların bırakıp gitmesinden o kadar çok korkuyordu ki Demir resmen onu zafiyetinden vurmuştu.

Selçuk abi, "Mutfak sağlam mı?" diye sorduğunda ikimiz de gülmemek için kendimizi zor tuttuk. Eğer gülseydik Eylül bütün hıncını bizden çıkarırdı çünkü.

Demir cevap verdi: "Birkaç hasar var ama düzeltilmeyecek şeyler değil," dedi. O böyle dediğine göre kesinlikle mutfağım haşat olmuş durumdaydı çünkü Demir'in olayları küçük göstermek gibi bir huyu vardı. Yine de stresli olduğunu görebiliyordum.

Tetikte bekliyordu Eylül bir şey yapacak diye.

Eylül homurdandı. "Keşke o sandalyeyi kafana geçirseydim," diyerek beni haklı çıkardı. O sandalye Demir'in kafasına geçirilmediyse muhtemelen başka bir yere isabet etmişti.

"Yenge, Eylül'e bir tane yazma getirir misin? Ben abdest aldım. O da alsın." Elindeki saate baktı. "Hocanın gelmesine az kaldı," dedi.

Nihova

Eylül muhtemelen Demir'i boğazlamamak için tırnaklarını kumaş pantolonuna bastırdı. Demir'in sözünden sonra ayağa kalktım. "Alt katta banyo var, Eylül," dedim. "Sen de orada abdest alabilirsin."

Bana ters ters baktı ama yapacağını biliyordum. Bir yandan ortam çok gerginken diğer yandan oldukça heyecanlıydı. Kızgınlardı birbirlerine ama aynı zamanda ikisinin de bunu istediği fark ediliyordu.

Yukarı çıkıp yazma getirdiğimde Eylül bir nebze olsun sakinleşmişti ama Demir trafo gibiydi. Çok geçmeden bunun sebebinin kocam olduğunu anladım.

"Eylül'e iki ev, iki de araba hediye edeceksin. Bu hediyelerin mihr haricinde olacak," diyordu. Bir an duraksayıp bunu söyleyenin cidden Siraç olup olmadığını idrak etmeye çalıştım çünkü kendini Levent Bey'in yerine koymuş gibiydi.

Eylül'ün hakkını savunuyordu resmen. Hatta fazla savunuyordu.

"Sanki istese yapmayacakmışım gibi," diye homurdandı Demir. Eylül'ün eline yazmayı verirken Siraç tekrar konuştu: "Mihri de hemen vereceksin. Öyle taksit taksit değil." Kendimi tutamadan güldüm.

Demir haricinde herkes bu diyaloğa karşı ilgiliydi.

Selçuk abi karıştı söze. "Abi, şirketi de üstüne yapsın mı? Sanki sıra ona gelecek gibi," dediğinde Eylül bile başını eğdi gülümsemesini saklamak için.

"Olabilir," derken bir tek benim kocam ciddiydi. Demir'in ise gittikçe öfkesi artıyordu ve ben bunu hayra yormuyordum. Adam evleniyor muydu yoksa Çin işkencesi mi çekiyordu, belli değildi. Ben bu kurban konumunu gayet iyi biliyordum çünkü dini nikâhımda gerilen kişi Siraç değildi, bendim.

"Abartmayın siz de," diyerek araya girdim. "Zaten yeterince gerginler. Bir de üstüne tuz biber olmayın."

Siraç'ın yanına ilerledim. "Şahitler kim olacak?" dediğimde Eylül bana baktı ama "Selçuk abi olsun dini nikâhında. Ben resmî nikâhında olurum, söz," dedim.

Bana buruk bir şekilde gülümsedi. Bu daha kolaydı, o da bunu biliyordu. Selçuk abi de kabul etti. "Elbette olurum. Bunların serseri bir kurşunla yanıma gelmesindense düğünlerinizde nikâh şahidi olmayı tercih ederim."

Herkes bu yoruma güldü çünkü maalesef ki, bu bir gerçekti. Aslında bu esprilerde bir uyarı da saklıydı ama bizimkiler bu uyarıyı anlarlar mıydı, orası büyük bir muammaydı.

Demir duraksayıp Siraç'a baktı. "Olur musun?" derken yüzündeki isteği tarif edemezdim. Demir'in cidden Siraç'a bir kardeş olarak baktığını bu

bakıştan bile anlıyordum. Normalde Siraç onunla uğraşıyordu, bu bariz bir gerçekti ama Demir'in bu bakışından sonra o da ciddileşti.

"Şeref duyarım," dedi.

Demir ona bir adım attı. Ben Siraç'ın yanında otururken o da kardeşi gördüğü adama sarılmak istedi muhtemelen ama Siraç'ın önünde yıllardır ördüğü bir duvar vardı. Belki çocuklar aşmıştı bu duvarı ama yetişkinler ona kolay kolay dokunamıyordu.

Buna Demir de dâhildi ve bu tereddüdü canımı yaktı çünkü iki tarafın da buna ihtiyaç duyduğunu uzaktan bakan biri bile görebilirdi.

"Eyvallah, patron," dedi Demir yine de gülümseyerek. Yıllardır yetinmeyi bilen bir adam olmayı öğrenmiş olmalıydı. İsteklerini gülümseyişi ardına itti.

Siraç kolunu omzuma koyduktan sonra bu anın üzerinden yaklaşık beş dakika geçmeden tekrar Demir'e ecel terleri döktürmeye başladı.

Önce imamın gelmeme ihtimalinden dem vurdu ki, aslında tam vaktinde gelmesi için her şeyi ayarladığına adım gibi emindim. Sonra bu gizli evliliğin büyükler üzerindeki olası ters etkilerini bir bir sıraladı. Aslında Demir bunları takmayacak bir adamdı ama şu an nikâhın olmama ihtimaline karşı ekstra gergindi ve paranoyak bir hâle bürünmüştü.

Sanki biri kapıyı çalsa olası bir saldırı ihtimaline yoracak gibiydi. Konu tekrar Levent Bey'e geldi.

"İhtiyarı da çağırmak usullere uygun olacaktır." Siraç başını başıma yaslarken Demir karşımızda kuduruyordu artık. "Dedi karısını zapt ettiği hâlde kimse geri alamasın diye hemen imam nikâhı kıyan adam." İmam birazdan gelecekti ve Eylül yetmezmiş gibi Siraç da bu işe çomak sokuyormuş gibi gözüküyordu artık.

İmam nikâhları kıyılacaktı ama daha çok Demir kıyılıyormuş gibi duruyordu. Siraç'a dönüp baktığımda kafası boşluğa düştüğü için o da bana döndü. Yüzündeki keyifli ifadeyi tanımlayacak kelimem yoktu.

Kendi sırasını savmış, Demir'in aynı imtihanları çekmesinden zevk alan bir adam vardı karşımda. "Daha fazla uğraşma!" dedim. Beni umursamadan eğilip alnımdan öptü. "Zaten ecel terleri döktürdünüz adama."

Suratı sirke satarak oturan Eylül'e ters ters baktım. Elindeki yazmayı başına örtmüyordu da sanki örtüyle savaş veriyordu. Selçuk abi de bu hâline gülüyordu.

Siraç beni dinlemedi ve hocayı beklerken volta atan Demir'i biraz daha kışkırttı. "Bence Mehmet Bey'i de çağırmalıyız. O da Eylül'ün yanında olmak isteyecektir." Demir duraksayıp Siraç'ın üstüne atlayacakmış gibi

bakarken Siraç'ın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve gamzesi de hain emelleriyle iş birliği yaptı.

"Erzurum'da adam! Ankara ile arası ne kadar, farkında mısın sen?"

Siraç omuz silkti. "Uçakla gelir." Koltukta rahat bir şekilde oturmuş, bir kolunu omzuma atmıştı. Omzumdaki eli elimi tutuyordu ve başparmağı tenimi okşarken bir yandan da Demir'i cinnetin eşiğine getirmekle meşguldü.

Demir o sinirle, "Ya da seni izlemek için gelir," dedi ama ne demek istediğini anlamadım.

Siraç ise uyarırcasına, "Demir!" dedi.

Sonra bu konu kapandı ve atışmaya devam ettiler. Ben de takılmadım. Daha çok bu hâllerine odaklanmıştım.

Siraç biz birlikteyken mutluydu. O an huzurunun sebebini anladım aslında. Üstündeki hava evliliğin getirmiş olduğu bir ağırlıktı. Ailesi olan bir adamın rahatlığıydı bu.

Misafirlerimiz vardı, onları güzelce ağırlıyorduk. Sevdiğimiz iki insan evleniyordu, onlara destek oluyorduk. Siraç'ı eskiden böyle bir ortama girmesi için hayatta ikna edemezdim.

Gergin davranırdı bir kere. Öfkesini es geçsem bile her daim buz gibi bakışları vardı. Şimdi Demir'le uğraşan adam ise bambaşkaydı. Mutluydu, etrafındaki insanlara güveniyordu. En önemlisi de gülüyordu.

Sevgisinin var olduğuna inanmayan bir adamken insanlar etrafımızda olmasına rağmen sevgisini göstermekten çekinmiyordu.

Yüreğim bu hâli karşısında erise de ayağa kalktım ve tutmuş olduğu elimle onu kendime çekmeye başladım.

"Kalk!" dedim. Kaşlarından biri havalandı.

"Neden, Gün Işığı?" dedi keyfinin bozulmasını istemiyormuş gibi. Diğer kolunu koltuğun sırtına attı ve geniş gövdesi koltukta yayıldı.

Gövdesi gözlerim için ayrı bir manzaraydı. Aklımı korumak için gözlerimi yüzünde sabit tuttum. "Kalk işte, işimiz var mutfakta," dedim sahte bir gülümsemeyle birlikte.

Lacivertleri kısıldı ve dudağının diğer kısmı yukarı kıvrıldı.

Onu paralayacağımı biliyordu. Bilmesine rağmen bunu zevkle beklediğini görebiliyordum. Bu yüzden aheste aheste kalktı ve gölgesi üzerimde yükseldi.

Ona ters bir bakış attım, elini bıraktım ve mutfağa doğru seri adımlarla ilerlemeye başladım. Arkamdan yetişti. Bir eli belime dolandı. Sakallı çenesi şakağıma sürterken kısık sesle konuştu:

"Yukarı çıkalım işimiz varsa," dedi pişkin pişkin. Bir insan hiçbir fırsatı mı kaçırmazdı? Ona bakmadan ilerlemeye devam ettim. "Önerilerini kendine sakla. Görülecek bir hesabım var seninle."

Mutfağa girmek için köşeyi dönerken dudaklarını şakağıma sürttü. Boğuk ses tonu tenimde titreşti. "Sonunda ödül alacak mıyım, benim güzel karım?" dediğinde boğazımdan alaycı bir homurtu yükseldi.

"Çok alırsın," dediğimde başını geriye atıp güldü.

Gülüşü beni büyülerken mutfağa girince büyü yok oldu ve dehşete düştüm. Cam kırığı yoktu ama dağıtılmış ahşap sandalyeler, düşen tavalar, dekoratif meyveler her taraftaydı.

"Yok artık! Ailemde bir tane bile normal insan yok mu?" dedim ayağımın altındaki yapay portakalı kenara iterken. Siraç'a döndüm. O bu dağınıklıktan hiç etkilenmemiş gibiydi.

Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir şey olmaz, temizler görevliler," dedi. Bu sakinliği zaten çileden çıkmış hâlimi tetikledi.

"Gerçekten!" dedim. "Her biriniz birbirinizden betersiniz." Yerdeki eşyaları toparlamaya başladım. "Sağınız solunuz belli olmadığı gibi en gergin anlarda birbirinizle uğraşmanız da cabası! Sanki karşınızdaki delirince güzel şeyler olacakmış gibi."

Tezgâhın kenarında olan sürahiyi son dakika fark ettim. Miadını doldurmuş ve tezgâhın kıyısında sanki milim milim düşmeye yaklaşmış gibiydi.

Benim fark ettiğim anda da düşmeyi tercih edince düşünmedim. Halı zemine dizlerimi yaslayıp elimi uzattım ve son dakikada kulpundan yakaladım.

Adrenalinden kalbim hızla çarpmaya başlarken başımı kaldırıp Siraç'a baktım. "Etkilendim," dedi lacivertleri diz çökmüş hâlimde dolaşırken. "Reflekslerin oldukça hızlanmış."

Ondan olunca küçük bir övgü bile hoşuma gidiyordu. Yine de pas vermedim. "Karşıma geçseydin bunu yakından tecrübe ederdin," dedim. Ona karşı ilk meydan okuyuşum değildi.

"İlla dövüşmemiz gerekmez..." Elimi kaldırıp onu susturdum.

"Yine manipüle etme, beyefendi. Burayı görmeden önce seninle görülecek bir hesabımız vardı," dedim.

Sürahi ile birlikte ayağa kalktığımda tam karşısında durdum. Yanında oldukça minyondum ama savunma eğitimimi ilerlettikçe öz güvenim arttığı için kendime daha fazla güveniyordum. Bunun sebebi bana vermiş olduğu güvence de olabilirdi.

O beni seviyordu ve ben bundan güç alıyordum.

"Ben o konuda elbette manipüle edeceğim çünkü karşımdaki sensin. Benim kendimi tutabilme sınırım da sana karşı iradem kadar, Gün Işığı." Başını bana doğru eğdi. "Yani hiç."

Dudaklarım gülümsemek için seğirdi ama kendimi tuttum. Gözleri yakınımdayken yapay ışıklarla birlikte daha açık renkte gözüküyordu. O gözlerde o kadar çok acı, nefret ve son zamanlarda vicdan azabı görmüştüm ki gördüğüm huzur ve sevgiye doyamıyordum.

"Her neyse," dedim yine de onu bertaraf edebilmek için. Sürahiyi tekrar tezgâhın üstüne koydum.

"Derdin ne senin?" Onun gibi ben de kollarımı göğsümde kavuşturdum ve tam önünde durdum. "Zaten yeterince zorluk çekiyor Demir. Görmüyor musun kaybetmekten deli gibi korktuğunu?"

Ben ona kızıyordum da keşke ondaki etkisi koca bir hiç olmasaydı. Karşımda o kadar rahat duruyordu ki bazen cidden onu yumruklamak istiyordum.

"Derdim yok benim, Gün Işığı," dedi pişkince. "Eylül'ün yerini almasaydım bu yarım saat nasıl bir cehennemmiş, o zaman görürdü Demir. Ben aslında Eylül'ü oyalıyorum."

Gözlerimi birkaç kez aptal gibi kırpıştırdım çünkü bu adamın yanında bazen cidden kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Valla pes!" dedim ellerimi kaldırarak. "Ben seninle baş edemem." Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama gülümsedi. Gamzeleri eşlik etti o güzel gülüşüne. Böyle gülünce bana çok zeki ama haylaz çocukları hatırlatıyordu.

İnsan hem bu zekâdan ürküyor hem de içine katarak sevesi geliyordu. Gerçi bana bakışlarında ve cüssesinde pek haylaz bir yön yoktu ama görmezden gelmeye çalışıyordum şu hâlini.

"Edersin," dedi. "Sen zaten beni parmağında oynatıyorsun."

Ses tonundaki hayranlığı duyunca bakışlarımı kaçırdım. Eğer ondan bir adım uzaklaşmasaydım bu konuşmanın sonu onun kollarında bitecekti.

"Ben görmeden başka hangi konuları böyle kendi lehine döndürüyorsundur kim bilir?" dedim etrafı toparlamaya devam ederken.

"Demir'e kendini öne sürmesi tavsiyesini de ben vermiş olabilirim." Yerdeki sandalyeyi kaldırırken birden duraksadım ve ona baktım. "Eylül'ün bir tek onun gitmesine dayanamayacağını biliyordum çünkü ve Demir ciddiydi." İkinci şok ile birlikte sandalyeyi halının ortasına koydum. Onun da sesi ciddileşmişti.

"Eğer Eylül'ü ikna edemezse bir yıl boyunca Dubai'ye iş için gidecekti. Eylül fark etmese de Demir gerçekten bu durumdan aşırı bunalmış durumda. Dedesinden miras kalan bir şirket var ve Kemal Bey'in ortakları pirana gibiler. Her biri birbirinden beter suçlu insanlar. Şirketi temizlemek için uğraşması yetmiyormuş gibi bir de bana yardım ediyor," dedi.

O böyle söyleyince içim acıdı. "Sen yardım etmiyor musun ona?" dediğimde bir şey söylemedi ama adım gibi biliyordum ki yardım ediyordu. Gerçekten kardeş gibiydiler.

"Neyse," dedim yerdeki yapay elmayı alırken. "Kocamın da çöpçatanlık yetenekleri yokmuş demem."

Sonra gülümseyerek ona doğru ilerledim. "Ayrıca gel, alnından öpeceğim. Resmen ikisini de acı çekmekten kurtarmışsın." Elimde elmayla ona yaklaştığımı görünce kollarını açtı ve yüzümü kavradı.

"Ödül vereceksen o kesmez," dedi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gövdesini gövdeme çekip sımsıkı sarıldı. Sanki günlerdir susuz kalmış gibi dudaklarımda nefes aldı. Yoğun bir şekilde öptü beni ama biri gelecek korkusuyla hemen geri çekildim.

Boştaki elimi dudağıma bastırdım. "Bir kerecik misafirimiz olduğunu umursar mısın? Ya yakalanırsak?"

"Yakalanmayız. Senin bana kızacağını biliyorlardı. Gelmezler buraya." Bu konuda da haklıydı. Tekrar etrafı toplama işine giriştim.

"Aman!" dedim. "Her şeye de bir cevabı var!" Bana güldüğünü biliyordum çünkü ona karşı kaybetmeyi sevmiyordum. Bu aramızda küçük bir yarış gibiydi. "Bir gün çocuğumuz olursa babasıyla nasıl baş edecek, cidden merak ediyorum. Senden hiçbir şey saklayamayacak herhâlde."

Normalde cevap verirdi ama hiçbir şey söylemedi. Ellerimdekilerle birlikte başımı kaldırıp ona baktığımda yüzü tekrar ciddileşmişti. "Bu dönem korunsak daha iyi olur, Elif," dedi.

Kaşlarım çatıldı. Regl olmak üzereydim ve bir hafta önce test yaptığım için bir bebeğimiz olmadığına da emindim. Bu konuya çok takılmıyordum. O günkü konuşmamızdan sonra her şeyi akışa bırakmıştım.

Nasipti böyle şeyler. Beni geren konu ise bir şeylerin yaklaştığı gerçeğiydi.

"O ne demek şimdi?" dedim. Ellerini tekrar göğsünde kavuşturdu.

"Endişeleneceğin bir şey değil ama hamile olduğunu öğrenirlerse bütün hedeflerinin sen olacağı bir döneme gireceğimiz de bir gerçek. Seni bir daha bile bile hedef hâline getiremem."

Karşısında durdum, konuşmak istedim ama konuşamadım. Yutkunmak istedim ama korku düğüm olup boğazıma oturdu sanki. O an, "Peki. Sen nasıl istiyorsan öyle olsun," dedim ama zihnimin ardında alarm zilleri çalıyordu.

Sonra tutamadım kendimi. "Yaklaşan ne?" dedim. "Sanki bu aralar bir şeylere hazırlanıyor gibisin."

Evde çok durmuyordu ama bu aralar onu sık sık bu evdeki spor salonunda görüyordum. Tek şüpheleneceğim şey buydu.

"Bir şey yok," dedi. "Ben hep bir şeylere hazırlanıyorum."

Bu ziyadesiyle geçiştirmek için verilmiş bir cevaptı. Bu yüzden başımı yana doğru eğip *öyle mi* dercesine baktım.

"Şüpheleniyorum," dedim. "O çocuklardan birini almak için bir plan yaptığını düşünüyorum."

İlk önce bir şey söylemedi ama ona defalarca benden kaçmaması gerektiğini, ne yaptığını öğrenmek istediğimi söylemiştim. Bu yüzden mi yoksa ruh hâlinin iyi olmasından mı, emin değildim ama cevap verdi:

"Çakılı'yı oyalamamız gerekiyor. Eş zamanlı bir operasyon yapacağız. Köstebeklerden biri mahzene girip çocuklardan birini kaçıracak ama aynı zamanda dikkat dağıtmamız gerekiyor."

Gözümün önünde bir şeyler canlanıyordu. "Dikkat dağıtmak için ne yapacaksın?" dedim.

Bu tam olarak onun taktiğiydi. En sevdiği şey düşmanıyla akıl oyunları oynamaktı. Sesini çıkarmadığına göre kesin bir şey yapacaktı.

"Endişeleneceğin bir şey yok."

Endişeleneceğim bir sürü şey vardı. Her gün onun tarafından bir misilleme gibiydi ama alışmıştım.

Yine de bu farklıydı. Nedenini bilmiyorum ama içgüdülerim ne yapacağını öğrenmek istiyordu. Öğrenmeli, bilmeli, hatta gerekirse görmeliydim de.

Elinin tersini yanağımda hissettiğimde irkildim. "Daldın," dedi ona bakınca. Yumuşak bakışlarında anlayış hâkimdi. "Farkında değilim," diyerek temasından uzaklaştım. Topladığım eşyaları tezgâha koyarken neye bu kadar takıldığımı ben de bilmiyordum.

İntikamını, sebeplerini hatta benden uzaklaşma ihtimalini bile kabullenmiştim ama bir türlü içime çöken hissi anlamlandıramıyordum.

"Gün Işığı..." dediğinde bir şey söyleyemedim. Sonra gözüme kocaman bir sepet takıldı. "Bu ne?" dedim. Eğilip içine baktığımda kese içerisinde paralar ve birkaç tanesinde tam altın olduğunu gördüm.

Keselerin üstünde Eylül ve Demir'in baş harfleri vardı. "Yok artık!" dedim. "Hediyelik diye para mı dağıtacak insanlara? Bir de altın?"

Arkamdan Siraç'ın sesi geldi. "Adak adamış, bugün kurban da kestirdi. Yetimlere dağıttılar." Siraç'a bakıp gülümsedim. Konu unutulmamıştı belki ama üstünü kapatmıştım.

"Ne güzel yapmış!" dedim. "Ama bu paraya ne gerek var? Bunları da ihtiyaç sahiplerine verseydi."

Masanın üstünde envaiçeşit tatlı vardı. Özel bir tepsi bile vardı.

"Yeterince verdi zaten. O herkes duysun, bilsin istiyor."

Bir an duraksadı. "Bu hissiyatı biliyorum." Tekrar Siraç'a döndüm. Gözlerinde öyle bir bakış vardı ki yutmaya çalıştığım o düğüm tekrar büyüdü. "Ben de yaşadım çünkü," dedi.

O bana böyle bakarken yüreğimde ona en küçük bir kırgınlık taşımak çok zordu. Sanki onu bir adım uzaklaştırsam cehennemde yanacakmış gibiydi. Öyle bakıyordu.

Öyle bir muhtaçlıktı bu. Önüme dönmeye zorladım kendimi. Yoksa kaybolup giderdim o bakışlarda. "Haydi, içeri geçelim," dedim. "Misafirleri çok beklettik."

Neyse ki sözümü dinledi.

Biz içeri geçtikten kısa bir süre sonra hoca geldi. Ona bir şeyler ikram ettik. Bizim nikâhımızdaki gibi kısa bir sohbet verdi. Adı Rıza'ydı ve diyanetin yolladığı çok iyi bir hocamızdı. Sakalları bembeyazdı ve yüzüne çok yakışıyordu.

Eylül'ün yuvanın saadeti için yapılan bu sohbette bile gözleri doldu. Nikâhta ağlayacağını biliyordum çünkü bal gözleri şimdiden dolmuştu.

Hoca da bunu fark etmiş olmalıydı ki, "İstersen nikâhtan önce elini yüzünü yıka, kızım," dedi. Eylül ikiletmeden ayağa kalktı ve salonu terk etti. Arkasında bıraktığı Demir'in perişan hâlini görünce içim acıdı. Peşinden ben de onu takip ettim.

Onu banyoda ağlarken bulduğumda benim de gözlerim doldu. "Eylül, yapma böyle." Ona sımsıkı sarıldığımda başını boynuma gömdü. "İstemiyor musun?" dediğimde başını olumsuz anlamda salladı.

"Çok korktum, Elif. Mutfakta ödümü kopardı. Gitmekten bahsetti bana." Elini göğsüne bastırdı. "Yüreğim acıyor."

Sırtını sıvazladım. "Başında çok fazla sıkıntı varmış bu aralar. Demir de bunalmış, gitseymiş de iş için gidecekmiş zaten."

Başını kaldırıp bana baktığında bal rengi gözleri kızarmıştı. "Bana niye söylemedi?" dedi. "Zaten yalnız hissediyorum, böyle yaparak mahvetti beni."

Söylemiyordu ama ben biliyordum, aslında annesinin burada olmayışına üzülüyordu.

"Sence söyler mi?" dedim. "Seni ikna etmekten başka hiçbir şey mühim değil ki onun için. Zaten ona başka çare bırakmamışsın gibi görünüyor."

Eylül'ün dudakları titredi. "Öyle," dedi. "Bırakmadım, beni sevdiğini söyleyerek peşimde koşmasını istiyordum. Belirsizlik beni öyle yormuştu ki, söylemekten utansam da bu beni mutlu ediyordu."

Tekrar sırtını sıvazladım. "Şimdi hep yanında olacak işte, niye üzülüyorsun?" dedim.

Omuz silkti. "Ağırıma gitti. Onu kaybetmekten bu kadar korktuğumu bilmiyordum. Ben onu bu kadar severken beni yaramdan vurmuş gibi oldu."

"Yaranı kanatmak için değil, sarmak için yaptım." Demir'in sesiyle ikimiz de ona doğru döndük. "Ben senden ne zaman gittim de tek bir sözümle güvenin kırıldı, bal kazanı?"

Onu görünce Eylül'ün tekrar gözleri doldu. "Niye beni bu kadar korkuttun ki? Gerek yoktu. Çok korktum seni öyle ciddi görünce."

Demir'le göz göze geldiğimizde onu kollarına alması için, "Gel!" diye dudaklarımı kıpırdattım.

"Ben de gitmenden korktum. Kaç kere bundan bahsettiğinden haberin var mı senin?" Demir, Eylül'e doğru bir adım attı. Eylül boynunu büktü, bu konuda haksızdı çünkü bunu söylediğine ben bile şahit olmuştum. Bu yüzden Demir ona sarıldığında ikisi için de üzgün hissediyordum.

Demir, Eylül'ün alnını öptü. "Artık yeter!" dedi. "Bitsin bu hasret, bana daha fazla çektirme."

Eylül onun göğsünde ağlamaya başladı. "Çok korktum," dedi. O ağlarken teselli eden taraf yine Demir'di. Sevdiği kadının ona kızmasına izin vermiş ve bugünler için sabretmişti.

"Korkmaman için beni kocan yapman gerekmez mi?"

Eylül kafasını geri çekip ona baktı. Bu an özeldi. Bu an onlar için mahremdi. Bu yüzden yanlarından ayrıldım.

Biliyordum ki bunun sonu tatlıya bağlanacaktı. Nitekim ben salona geçtikten kısa bir süre sonra ikisi de yüzlerinde tebessümle içeri girdiler.

Şimdi gerçekten evlilik konusunda heyecanlı bir çift gibi görünüyorlardı. Eylül'e verdiğim yeşil yazma da ona çok yakışmıştı.

Merasim başladı. Hocamız belgeleri ayarladı.

Bu sırada Siraç'a baktım. O da bana bakıyordu ve yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki kalbim onun için çarptı. Ben de ona gülümsedim. İyi ki o gün onu eşim olarak kabul etmiştim. İyi ki o gün elini tutmuştum.

Rıza Hoca bu sefer şahitleri tekrar sordu. Sonra konu eğlenceli olan asıl kısma geldi. Eylül'e mihr soruldu.

"*Bugatti*'sini istiyorum, hocam. Bana *Bugatti*'yi verirse beni gerçekten seviyor demektir," dediğinde hepimiz güldük.

Bir tek Rıza Hoca bize şaşkınlıkla bakıyordu. "Altın veya para cinsinden söylesen olmaz mı, kızım?" dediğinde başımı eğdim gülümsememi saklamak için. Eylül şak diye Bugatti'nin güncel fiyatını söyleyince hocanın gözleri yuvasından fırlayacak gibi oldu.

Demir ise sadece gülümsedi. "Senindir, bal kazanı," dedi. O an Rıza Hoca'nın yüzünde beliren ifadeyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. *Parayı çöpte mi buldunuz* dercesine bakıyordu her ikisine de. Çöpte bulmamışlardı ama birini sevince elinde avucunda ne varsa vermek istiyordu insan.

Mihr konusu sonuçlandıktan sonra Nisa Suresi otuz ikinci ayetle başlayan dua okunduğunda geçen sefer de olduğu gibi tüylerim diken diken oldu çünkü biliyordum ki Allah'ın rahmeti bizi çepeçevre sarmalamıştı.

Eylül ve Demir birbirlerine baktılar ve o bakışları öyle yoğundu ki bu da Allah'ın kullarına vermiş olduğu en güzel lütuftu. İki kalbin birbirini tamamladığı o anda insan ilk kez bir bütün oluyordu.

Bunu hissederken iki taraf da birbirini eşliğe kabul ettiler. Biz ise izledik. Bu an en az onlar kadar bizim için de özeldi. Ailemiz içinde ikinci bir yuva kuruluyordu. Hepimizin tuhaf bir duygu seline kapıldığı bir an yaşıyorduk.

Rıza Hoca onlar için ellerini açıp Allah'a dua ettiğinde hepimiz ellerimizi kaldırdık. Dua bitti ve Allah katında birbirlerine eş kılındılar. Demir uzanıp Eylül'ün elini aldı ve üstünü öptü.

Sonra ceketinden bir kutu çıkarıp kucağına koydu. "Sen şimdi bunu al, ben sana sonra çok güzel bir evlenme teklifi edeceğim, bal kazanı. Söz," dediğinde başta gülen Eylül'dü.

Sonra kutunun kapağını açtığında ise kendini bu kadar tuttuktan sonra bütün zincirler koptu Eylül'de. Annesinin yüzüğüne benzeyen zümrüt bir yüzük vardı içinde.

Dudakları titredi ve ağlamasını saklamak için başını Demir'in boynuna gömdü. Demir bir kolunu ona sarıp şakağını öptüğünde başını Siraç'ın omzuna yasladım.

Onlarla birlikte ağlıyordum çünkü yarım kalan bu iki güzel insanın en güzel tamamlanışının göstergesi şu an karşımdaydı.

Hep böyle kalmaları için Allah'a dua ettim. "Birbirlerine yuva olsunlar, Allah'ım," diye fısıldadım. "Saadetleri baki olsun."

19
DİVANE

Hazır ortalık biraz durulmuş, Eylül ve Demir de kavuşmuşken Siraç düğünde Mehmet dedeme verdiği sözü tutmaya karar verdi. Kurban Bayramı geldiği için bizi bir günlüğüne de olsa Erzurum'a, dedemin evine götürdü. Onunla birlikte balayından beri ilk defa tatil için bir yere gidiyorduk.

Bu yüzden çocuklar gibi şendim. Bu evli olarak kutladığımız ilk bayramımızdı. Dizlerimizi dedemin eski divanına yaslayıp ahşap pencereden dışarı bakarken çocukluğuma dönmüşüm gibi hissediyordum.

Bir çocuk için Kurban Bayramı'nm en büyük heyecanı ve aynı zamanda korkusu olan kurban kesme işlemi çocukluğuma aitti çünkü.

Perdenin arkasından hem korku hem de merakla kesimi izleyebilmek için birbirimizle yarıştığımız o günler daha dün gibiydi. Şimdiki Elif olsaydım o hâlime gülerdim çünkü en küçük torun olarak kuzenlerime kafa tutup, dedemin kurbanlık koyunu kesişini izlediğimde daha dört yaşındaydım.

Bir hafta boyunca o hayvan için gözyaşı dökmüştüm zira, kesileceğini bilmeden yaklaşık bir ay boyunca ona bakmıştık. Onunla çok özel bir bağ kurduğuma emindim, hatta babama onu evimize götürüp beslemek için yalvardığımı bile hatırlıyordum.

İsim dahi koymuştum. Kıvırcık yünlü koyunumun adı Marul'du. Marul bizim ailemizin bir üyesi olacaktı.

Tabii, o zamanlar babamın bıyık altından gülüp, "O bize sadece mangalda eşlik edebilir, babacığım!" deyişini anlamlandıramayacak kadar küçüktüm ama şimdi hatırladığımda gülüyordum.

Benim babam da az fena değildi. Resmen göz göre göre hayallerimle oynamıştı. Yine de her bayram olduğu gibi bu bayram da en çok neşesini özlüyordum.

Zaman değişmişti. Artık büyümüştüm ve evliydim. Artık alışılagelmiş bayram rutinlerinin beni heyecanlandıracağını hiç sanmıyordum.

Yanılmıştım, hem de çok yanılmışım.

Şimdi büyüklere özgü heyecanların olduğunu fark etmenin gerginliğiyle ellerimi Mehmet dedemin divanının üstüne yaslamış, sağımdaki Asya yengem ve solumdaki Eylül'le birlikte dışarıdaki erkek kalabalığına bakıyordum.

Dedem, Kurban Bayramı'nda bir günlüğüne de olsa Erzurum'a gelmemizi fırsat bilmiş ve erkekleri bayram namazıyla birlikte alıkoymuştu.

Şimdi de bizim adımıza kestireceği dört danayla –ki duyduğumda *bu kadar danayla boğa güreşi mi yapacağız* diye espri yapsam da- tüm bahçeyi kasaphaneye çevirmiş gibi gözüküyordu.

Üstelik kesim yapacaklardan birinin benim kocam olduğunu öğrendiğimden beri de kasaphaneden çok kasaba ilgi duymaya başlamıştım.

"Yenge, gidip engel mi olsam acaba?" dedim danalardan biri kesilecek alana doğru çekilirken. Danayı sadece kendisi çekiyormuş gibi ileri sürükleyen de benim kocamdı. "Tamam, en iyi benim kocam anlar asma kesme işinden ama usulünce kurban kesmeyi nereden bilsin?"

Dönüp Asya yengeme baktım. O ise sırıtarak bu görüntüyü izliyordu. Sonra bana döndü ve sanki keyfini bölüyormuşum gibi, "Boş yapma bana, yengeciğim. Sence anlatmamışlar mıdır?" dedi ve sanki bir şey kaçıracakmış gibi yüzünü hemen bahçeye çevirdi.

"Bu bir deneme!" dedi heyecanla. "Benim babam, yeni nişanlandığımız zaman geçirdiğimiz ilk Kurban Bayramı'nda Furkan'ı köşede dursun diye mi kurban kesimine götürdü sanıyorsun sen?"

Sonra elini uzatıp çenemi tuttu ve benim de yüzümü çevirdi. "Bak, bak!" dedi. "Bak, köşede kim izliyor!"

Amcamlar, Siraç'a yardım ediyor olsalar da dedem bastonuna yaslanmış, köşeden yalnızca talimatlar veriyor, bir yandan da dikkatli gözlerle Siraç'ı izliyordu. Sanki kocamın güçle ilgili bir problemi varmış gibi... Sanki zamanında beni korusun diye onu seçmemişler gibi...

Eylül diğer yanımda heyecanla izliyordu bu süreci. "Saf bu abla ya!" dedi o da camdan bakarken. "Ben bile biliyorum bunun deneme olduğunu, hatta o yüzden diğer danayı da benimki denesin diye fısıldadım Mehmet dedeye." Kendi kendine elini ovuştururdu heyecanla. "O da *sen söylemesen de ben zaten yaptıracaktım, bal kız,* dedi."

Bizim taze gelin kıs kıs gülerken cam dibinde sinek gibi ellerini ovuşturmaya devam ediyordu. Evlenmiş olmaları bir şey değiştirmemişti. Hâlâ çocuğu uğraştırma derdindeydi.

"Sen de dünden razısın!" dedim omzumla Eylül'ü dürterek. Gerçek sebebim bu olmasa da "Kurban Bayramı'nda ne kadar çok kesim kazası

oluyor, haberin var mı senin?" diyerek onu da endişelendirmeye çalıştım ama nafileydi.

Eylül bana bakıp aynı Asya yengem gibi gözlerini devirdi.

"Kimin için endişelendiğinin farkına var, yeni gelin!" dedi. "Senin kocan gözü kapalıyken bile birini kıtır kıtır doğrayabilir." İmalı bir şekilde başını eğdi. "Ki sana da bunun için eğitim verildi!"

Öyleydi ama yine de gergin hissediyordum. Ne kadar amcamlarla birlikteyken aralarında sırıtmıyor olsa da bu ortama yabancıydı ve kendisini bu şekilde hissetmesini istemiyordum.

Gönüllü olarak dedemlerle birlikte gitmesine ve şu an burada olmasına ihtiyacım vardı. Bütün bunların bir sanrı değil de yalın bir gerçeklik olmasına ihtiyacım vardı.

Başımı cama doğru çevirdim tekrar. "Yenge, biraz camı aç!" dedim sadece çünkü kesim sürecinde tekbir getirileceğini biliyordum.

Yengem dizlerinin üstünde yükseldi ve "Hah şöyle, fındık hırsızı!" dedi. "Keyfine bak, ne öyle endişeli tavırlar?" Kınarcasına vurdu omzuma. "Kıyamıyormuş gibi bakıyor bir de."

Utanmasa enseme bir tane yapıştıracak gibi görünüyordu ki çocukluğumda yapmadığı şey de değildi.

"Yenge, bilmiyor ama," dedim kendimi tutamadan.

"Sen kıyamıyorsun da ondan bilmiyor."

"Sanki sebeplerim yokmuş gibi," dedim ama umursamadı. Ben de tadımız kaçmasın diye sustum.

İçeri temiz hava dolarken erkeklerin birbirlerine talimat verişleri de duyulmaya başladı. Siyah danayı ortaya getirdikten sonra amcamlar yardım eder sanıyordum ama her şeyi teker teker Siraç yapmaya başladı.

Üstelik dana o kadar büyüktü ki sanki dedem özellikle Siraç için bu danayı seçmiş gibiydi ama Siraç benim aksime hiç gergin gözükmüyordu.

Kurban keseceklerini öğrenince ne giydiğine pek karışmamıştım. Bu yüzden yaz sıcağında olmamıza rağmen siyah, polo yaka bir tişört ile siyah kot pantolon giymişti.

Nereden bulduğunu bilmiyordum ama ayaklarına da binici çizmesi geçirmişti. Üstüne kan ve kir değeceğini bilerek giyinmiş gibi gözüküyordu. Ne yapacağından eminmiş gibi hareket ediyordu.

Önce dananın gözlerini büyük bir örtüyle kapattı. İpler geçirdi gövdesinden, sıkıca düğümler attı iki yerden. Hayvan birkaç kere kurtulmaya çalışsa da amcamlar ve Demir gitmesine engel oluyordu.

"İşte, şimdi devirme sırası!" dedi yengem. Hem heyecanlandım hem de gerildim. Üstelik hiç huyum olmamasına rağmen midem bulanmaya başladı.

Furkan amcam sanki *sen yaparsın* der gibi omzuna vurdu Siraç'ın. Siraç ona soğuk bir ifadeyle baktığında ise hiç umursamadı. Onu olduğu gibi kabul etmeleri hoşuma gidiyordu. Yine de istemsizce elim ağzıma gitti ve başparmağımın ucundaki eti kemirmeye başladım.

Bu anda garip bir şey vardı. Niye böyle hissediyordum, bilmiyordum ama sanki Kurban Bayramı için değil de bir adak içindi bu.

Bana değildi bu adak, ona da değildi. Sanki beklenen bir şeye karşıydı.

Tuhaf bir his sardı dört bir yanımı.

Siraç düğümlerinin ucundaki uzun ipe asıldığında kolları gerildi. Uzakta olmamıza rağmen kol kaslarının nasıl şiştiğini ve efor sarf ettiğini görebildim. Endişeyi bırakıp odaklanabildiğim tek an buydu.

Tek seferde, sanki ton ağırlığında değilmişçesine danayı devirirken düzgün bir denge, doğru bir açı ve saf bir güç vardı.

Gücünden hiç şüphem olmasa da etkilendim, hatta çok farklı bir şekilde de hoşuma gitti. Onun adına mutlu olan, gururlanan tek ben değildim. Yüzümde hafif bir tebessüm belirirken yengem ve Eylül alkışladılar.

Amcamlardan, "Helal!" sesleri yankılandı. Dedemi uzaktan izliyor olmama rağmen onun da gülümsediğini görebiliyordum.

Hayvanın devrilmesiyle birlikte zemin yumuşak olmasına rağmen küçük bir toz dumanı ortaya çıktı.

"Maşallah bizim damada!" dedi Asya yengem. "Hiç zorlanmadı bile."

Evdeki spor salonlarında yaptığı antrenmanları görseydi neden zorlanmadığını gayet iyi anlardı ama bir şey söylemedim. Onun yerine tekbirleri dinledim.

Kalbim göğüs kafesimde hızlanmaya başladı. Sağ eline bıçak verilirken dedem uzaktan seslendi. Hayvana eziyet edilmemesi için doğru açıyı söylüyordu ama Siraç zaten bahsettiği açıda tutuyordu.

Hayvanın başını okşadığında boğazıma bir düğüm oturdu. Onu yatıştırma biçimindeki şefkat, neredeyse hiç göstermediği yönünü gözler önüne seriyordu.

Bu şefkati gösteren elle düşmanlarını acımasızca katleden elin aynı olduğunu biliyordum.

Yine de şu an masum bir cana yaklaştığını bilerek hareket etmesi yüreğimin onun adıyla atmasına sebep oldu. Ani bir kalp atışı göğsüme

heyecanla vurdu sanki. Güç gösterisinden daha çok bu hoşuma gitmişti. Sonra tek bir hamleyle hayvanın boğazını kestiğinde tuhaf bir farkındalık çöktü içime.

Bir hayvanın kurban edilmesinden daha farklı bir farkındalıktı bu. Sanki bir musibetin defi, bir şeyin gerçekleşmesi için atılan ilk adım gibiydi. İki kişiyken bir çifttik ama kendi içimizde de bir aile anı gerçekleştiriyormuşuz gibi hissettim.

Akan kana ve yabancısı gibi gözükse de çoktan uyum sağlamış olan kocama kaydı gözlerim.

Babamın şimdi burada olmasını çok isterdim. Üzgün değildim ama gerçekten burada olmasını ve dedem gibi onun da Siraç'ı bu şekilde görmesini isterdim.

Eğer yanımda olsaydı ona, *"O kurtardığın çocuk bizden oldu, baba!"* derdim.

"Benim canımın bir parçası oldu. Mıh olsa ayrılmaz, tenimi dağlasan da benden kopmaz. Benim oldu baba, benim oldu!"

"Sen ağlıyor musun?" diye bir ses geldi uzaktan. Uzaktan gelmesini garipseyerek başımı Eylül'e doğru çevirdim.

Eylül'ün neşeli yüzü bir anda soldu. "Bembeyaz olmuşsun, Elif!" dedi endişeyle. "Kan mı tuttu?"

Yengem kolumdan çekip bana baktı. "Yok bir şey," dedim elimin tersiyle gözlerimi silerek. "Ağladığımın farkında bile değilim." Tekrar pencereye dönmeye çalıştım. "Bırakın da izleyeyim." Siraç'ın sonrasında ne yapacağını merak ediyordum çünkü.

Ama Asya yengemin sağlıkçı damarı kabardığı için kolumdan çekiştirilip zorla dedemin divanına oturtuldum.

"Yoksa ağrın mı var senin?" dedi yengem. Ona regl olduğumu söylemiştim. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Yok, iyiyim!"

Bu sefer hiç ağrım olmamıştı, hatta kanamam çok azdı ama yine de ilk defa regl olduğum için üzgündüm. Siraç'ın ültimatomundan sonra tutunacağım tek dalım hamile olma ihtimalimdi ama o da elimden kayıp gitmişti.

"Biraz otur yine de. Eğer başın dönüyorsa babamın tansiyon aletini getireyim hemen."

İstemiyor olsam da onu başımla onaylamak zorunda kaldım.

Onlar izlemeye devam etse de ben göğsümde hissettiğim garip hisle dakikalarca oturup kaldım. Yine de daha yeni gördüğüm görüntü gözümün önünden gitmiyordu.

Allah adına kesilen bu kurbanın bir şeye vesile olduğu hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

...

Ben sakin bir şekilde et doğrarken Eylül benim yerime homurdandı. "Hepsi kasaba gidecekti hani? Bizi niye şimdi ete bulaştırdınız ki?" dedi. Sonra kollarıma baktı ve normalde bu görüntü onu neşelendirecekken sebebini anlamlandıramadığından, "Üstelik senin niye kolların altın dolu?" dedi.

Zaten Demir yüzünden keyifsizdi, şimdi hepten keyfi kaçmıştı. Demir'in keseceği büyükbaş hayvanı yanlış bağlaması sonucunda hayvan küçük bir kaçış mücadelesine girmişti.

Adım şom ağızlıya çıksa da Demir'in kolundan aldığı darbe sonucunda onun kurbanını dedem kesmişti.

Bu yüzden Eylül mutsuzdu ama bir yandan da haklıydı. Erkekler geldikten sonra kahvaltıya geçecektik, lakin onun yerine daha kesim yapıldığı için biz kadınlar ve çocuklarla kahvaltı yapmıştık.

Erkekler son kurbanla uğraşırken biz de et doğramaya girişmiştik.

"İşleri bitmedi," dedim. Sonra kollarımı salladım bilezikleri geri itmek istercesine. Ben de bileziklerden çok da memnun değildim ama dedem zorla takmıştı. "Dedem istedi. *Babaannenin yadigârları bunlar. Torunlarına takacaktı ama nasip olmadı,* dedi."

Beni odaya çekip böyle söyleyince mecburen takmak zorunda kalmıştım. "Mehmet dede de bir tuhaf..."

Eylül'ün sözünü kuzenim Kürşat kesti. "Elif abla!" dedi mutfak kapısından. "Siraç enişte seni çağırıyor." Daha dokuz yaşındaydı ama boyuna bakılırsa amcamı geçeceği belliydi. Böyle anlarda *ben niye anne tarafına çekmişim,* diye sorgulamadan edemiyordum.

Yüzündeki hayran ifadeyi anlamlandıramadım. "Acil miymiş, Kürşat?" diye sordum.

Kürşat hayran hayran sırıttı. "Hee!" dedi. "Çok acilmiş." Dönüp Asya yengeme *bu çocuğuna ne olmuş* der gibi baktım ama o da benimle aynı durumdaydı.

"Sen hayırdır, Kürşat Bey?" dedi kendi oğlunu baştan aşağıya süzerken. "Bir hâller olmuş, sıcak geçmiş sanki kafana."

Kürşat omuz silkti. "Yok be anne!" dedi yaşından büyük gamsızlığıyla. Sonra bana eliyle işaret etti. "Gel haydi, camın orada bekliyor."

Elinde bir miktar para gördüğümde az buçuk durumu kavrar gibi oldum. Bu yüzden ellerimi yıkayıp onunla birlikte mutfaktan çıktığım anda onu sıkıştırdım.

"Sen niye bu kadar keyiflisin?" diye sordum. "Var sende bir hâller."

"İdolümü buldum çünkü," dedi.

Hayranlıktan kendinden geçmiş gibi gözüküyordu. Dedemin evi çok fazla penceresi olan ferah bir evdi ama en çok kullanılanı odaların olduğu koridorun sonundaydı. Oraya doğru ilerlerken, "Kimmiş o?" dedim.

"Kocan!" dedi sesine bile yansıyan hayranlıkla. "Gördün mü kollarını?" derken iki eliyle o kolu kavrıyormuş gibi yaptı. Nitekim yapmış olacaktı ki, "Devasa, kütük gibi! Kolunu tutmama izin verdiğinde bile kavrayamadım," dedi. "Hem nasıl devirdi kurbanı tek seferde ama!"

Siraç'ın kendine dokundurmasına şaşırmamıştım çünkü Kürşat da çocuktu. Üstelik kocama hayran bir çocuktu. Gözlerini büyüterek olayı anlatırken heyecandan yerinde duramıyordu. "Çok havalıydı be! Arabasını da gördüm, aynı onun gibi kocaman!"

Bana kendi kocamı anlatıyor olsa da sesindeki hayranlık gülümsememe sebep oldu ve bütün gıcıklığım gitti. "Aynen," dedim onun önünde durarak. "Tank kılıklı ve benim binememem için yapılmış."

Hâlâ bu arabaya tam manasıyla ısınamamıştım.

Beni dinlemediğini ya da dinlese bile umursamadığını gösterircesine başıyla onayladı. "Siber güvenlik şirketi varmış bir de. Adamın şirketi var, Elif abla. Senin kocan zengin!"

Tereciye tere satar gibi kocamı bana anlatıyordu. Bu hâline mi yoksa kendinden geçercesine anlatışına mı gülsem, bilemedim.

"Haydi, şirketinin olmasını geçtim de havalı bir şirketi var! *Bana robotik kodlamayı öğretir misin,* diye sordum. Dedi ki *çocuklar için ileride bir projemiz olacak, seni de dâhil ederiz mutlaka.*"

Ağzı kulaklarına varana kadar gülümsedi ki bir çocuğu mutlu etmek dünyalara bedeldi. Kocamı görünce sıkı sıkı sarılma perilerim geldi o an.

Kürşat ise gevezeliğine devam ederken birden surat astı. "Hem ben nasıl sizin düğününüze gelmedim?" dedi aniden. "Neden bizi Siraç enişteyle daha önceden tanıştırmadın ki?"

O sırada kaçırılmakla başlayan bir kaos silsilesi içine düşmüştüm ama bunu çocuğa söyleyip hevesini kaçırmak istemiyordum. Yapay bir şekilde gülümseyerek, "Amcamlar bize geldiğinde senin okulun daha bitmemişti," dedim.

"Niye başka gün seçmediniz ki?"

Ben seçmemiştim. O çok hayran olduğu beyefendi belirlemişti.

"Hem ayrıca senin baban da çok güçlü," dedim. Konu değişsin istiyordum çünkü. Biraz daha överse dedemin evinde kocama yürümek zorunda kalırdım ama velet beni asla umursamıyordu.

"Teke tekte Siraç enişte onu geçer!"

Sanki tüm odasını kaplayan posterlerdeki futbolculardan bahsediyordu. Öyle bir hayranlık beslemeye başlamıştı Siraç'a. İşaret parmağımı dudaklarıma bastırdım.

"Şşt!" dedim. "Sen yine de bunu babana söyleme."

Şeytani bir ifadeyle kıs kıs güldü. "Ayıpsın, Elif abla! Sence o kadar aptal mıyım?" dedi.

Değildi, babası ve annesi bu kadar akıllıyken de öyle olacağını hiç zannetmiyordum ama dedemin anlattığı kadarıyla Furkan amcamın bütün yaramazlıklarını almıştı.

Bir de yeşil gözleriyle tıpkı amcamlar gibi babamı andırıyordu. Bu yüzden ne kadar beni sinir etse de asla kıyamazdım ona.

"Harçlık verdi mi sana enişten?" dedim. Vereceğini biliyordum ama yine de sormak istedim.

Sırıttı. "Artık ben de zenginim," dedi ve hem cebindeki hem de elindeki sayamadığım kadar çok olan iki yüzlükleri gösterdi. Ben de çocukken böyle harçlık alsaydım kendimi zengin sayardım.

"Hatırlat da kocama harçlık nasıl verilir, öğreteyim," dedim kıs kıs gülerken. Eğer burada biraz daha kalırsak köyün çocukları Kürşat'tan haber alıp buraya üşüşürdü. Benimki de çocukları zengin ederdi.

Benim de tabii ki içten içe hoşuma giderdi. Yine de çaktırmadım. Bir de büyüklük taslayarak, "O parayla abuk sabuk patlayan şeylerden alma sakın!" dedim.

Kürşat ise bu uyarımı sallamadan gevezelik yapmaya devam etti. Bir de *erkek çocukları çok konuşmayı bilmez,* derlerdi. Başta Ahmet olmak üzere tanıdığım bütün çocuklar konuşmayı o kadar çok seviyordu ki ben yanlarında sessiz kalıyordum.

Pencerenin önüne ulaştığımda benimkinin orada beklediğini gördüm. Beni görmeden önce saatine bakıyordu. Sonra başını kaldırıp baktığında gülümsedim. Güneş gözlüğü takmıştı. Bütün odak noktam Siraç oldu. Gözlerimi bir an bile ayırmadan, "Tamam, elçiliğini yaptığına göre git buradan!" dedim Kürşat'ın omzundan tutup oturma odasına doğru itekleyerek.

Anında satış modum açılmıştı.

"Ya Elif abla!" dese de umursamadım.

Omzuna iki kere daha vurdum. "Haydi, haydi!" dedim. "Karı koca arasına girilmez."

"Seni ben çağırdım ama buraya."

"İyi işte, bitti işin!" dedim, neredeyse çirkefleşmek üzereydim. Sabrımı sınıyordu artık. "Haydi, git de harçlığınla ne alıyorsan al!" Bilge bir büyük gibi davranmak da buraya kadardı. Homurdana homurdana oturma odasına geçti Kürşat. Ben ise seyirlik manzarama döndüm.

Dedemin evindeki en meşhur pencere burasıydı çünkü seyir penceresi olarak geçiyordu.

Aslında bir pencereden daha çok büyük bir kapı gibi gözüküyordu. Zemine çok yakındı ve genişçe de bir fayansı vardı. Çocukken hep burada oturur, salçalı ekmeğimi yiyerek dedem ve babaannemin bahçeyle uğraşmasını izlerdim.

Şimdi ise kocamı izliyordum. Yüzümdeki gülümseme genişledi. O ise gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Onu en son gördüğüm anda hissettiğim garip burukluk yok olmuştu. Camı açtım ve boyu uzun olduğu için neredeyse yüz yüze gelecek kadar birbirimize yakın konuma geldik.

Üstü başı hep kan olmuştu. Siyah giymesine rağmen kurumuş kanın kırmızılığı yine de belli oluyordu. Saçları sarf ettiği efordan dolayı dağılmıştı. Bu hâli bana yeni tanıştığımız zamanları hatırlattı. Buz gibi, ulaşılmaz ve duygusuz. Gözlüğünü yavaşça çıkarıp bana gülümsedi.

Gamzeleri ortaya çıkarken buraya, bana ait olduğu yere döndü.

O gamzelere ömrümü verirdim.

"Kasap Bey!" dedim keyifle. "Duydum ki danayı devirmişsiniz!" Gülümsemesi genişledi. Gamzeleri daha da belirginleşti.

"Sanki izlememişsin gibi, Gün Işığı," dedi bana doğru bir adım atarak.

"Nereden biliyorsun izlediğimi?" dedim ellerimi pencerenin fayansına dayayarak. Bakışları ellerimdeki bileziklere kaydı. Sonra baştan aşağıya süzdü beni.

"Senin tenime değen her zerreni hissederim ben," dedi. Değil erimek, buhar olup uçar idim. Gönlüm kuş olsa yalnız bu adama konar idim.

Gözleri tekrar beni buldu. Lacivertleri gün ışığında apaydınlıktı ve göz bebekleri de ona gülümseyen simamı görebileceğim kadar berraktı.

O çok güzeldi, bu an çok güzeldi.

Camdan sarkarken sözlerinin etkisiyle gülümsemem genişledi. "Öyle mi?" dedim muzipçe. "Yoksa kuşlar mı söyledi?"

Tam karşımda durdu. "Kuşlar bana haberini getirmek için gelselerdi..." dedi usulca. "Güzelliğinden ne söyleyeceklerini unuturlardı."

Sözleriyle birlikte bakışlarındaki sevda karşısında kalbim erimeye yüz tutmuştu. Böyle anlarda boğazım düğümleniyordu, ona karşı hissettiklerim karşısında dilim lal oluyordu.

Yazmamın iki ucunu tutarken, "Bence bileziklerimin ışıltısından kör de olabilirlerdi," dedim yine işi şakaya vurmaya çalışarak.

Ama böyle anlarda ben ne kadar kaçarsam kaçayım sözleriyle beni yakalamakta ustaydı.

"Kimse senin ışığını geçemez," dedi ciddi bir sesle. Bu konuda biri itiraz etse kafa tutacak kadar kendinden emin gözüküyordu. "Deden mi verdi sana onları?" dedi.

Başımla onay verdim. "Sana kasap, bana da yeni gelin olma görevi verdi herhâlde."

İki elimi de ona doğru sallarken kollarımdaki bilezikler şıngırdadı. Gamzeleri gözüktü bu deli deli hareket eden hâlime bakarken.

"Yakışmış," dediğinde bir süzüldüm, bir süzüldüm... Dedemin istediği gibi tam yeni gelin edalarına büründüm.

Yine de, "Yalancı," diyerek uğraşmaktan kendimi alamadım.

Kaşındığımı gösterircesine, "Kanıtlamamı ister misin, Gün Işığı?" dedi. Benim aksime o gayet ciddiydi.

Gözlerinde birden beliren delice bakışla birlikte hemen geri adım attım.

"Yok!" dedim. Anında U dönüşü yaptım çünkü ahır da vardı burada. Samanlıkta bir güzel seyran olurdu ama sonra büyük boy da rezil olurdum. "Yok! Sen öyle diyorsan öyledir, canım kocam," dedim ani bir telaş ve sahte bir gülüşle. *"Eh, öyle mi? Oldu o zaman, ben kaçayım,"* dercesine bir gülüştü bu.

Bu sefer gülümsemesi gözlerine yansıyan bir hâle büründü. Anında geri dönüşüme gülmek üzereymiş gibi gözüküyordu. Onu mutlu ettiğim için saçmalasam bile böyle anlarda utanmıyordum çünkü güldüğü anlar benim en değerli hazinemdi.

Sonra dudaklarındaki gülüş hafifçe soldu. Elimdeki hazine çalınmış gibi hissettim. Birden ciddileşince bu ani ruh hâli değişimini kavrayamadım.

"Senin yüzün niye solgun?" diye sorunca anladım sebebini. İki eliyle yüzümü kavradı. Avuçları arasında kayboldum sanki.

"Bir şey yok," dedim. "Et doğruyordum. Eğilirken yorulmuşumdur."

Kafamı çekmeye çalıştım ama izin vermedi. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Siz niye doğruyorsunuz? Hepsi kasaba götürülecek," dedi ve sonra ekledi: "Ağrın mı var, Gün Işığı?"

Regl olduğum için ağrı çektiğimi biliyordu, hatta yola çıkmadan önce ağrı kesici almamı öneren oydu ama bu sefer gerçekten hiç ağrım olmamıştı.

"Biz şimdiden başlayalım dedik." Başımı yana çevirip avucunu öptüm. "Hem gerçekten iyiyim ben. Ağrım da yok." İkidir bana rahatsız gibi gözüktüğüm söyleniyordu. Bu yüzden sebebine kafa yordum. "Belki yol yormuştur," dedim düşünceli bir şekilde. "Ben hep uzun yolculuklardan etkilenirim zaten."

Yüzündeki ifade endişeden kararlı bir hâle büründü. Benim aksime o ciddiye almıştı bu durumu. "Hazırlan, hastaneye gidelim. Tenin de soğuk."

Uzandı, dudaklarını yanağıma bastırdı. Geri çekildiğinde emin olamıyormuş gibi alnımı öptü bu sefer de. "Siraç!" dedim uyarırcasına. "Dedemler burada."

Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama asla izin vermedi.

"Bir şey mi saklıyorsun sen benden?" dedi. Lacivertleri keskin bir şekilde yüzümde dolanıyordu.

Endişeliydi, farkındaydım ama kendimi kötü hissetmiyordum ben. "Buraya hastanelerde sürüneyim diye gelmedim," dedim. "Bir günlüğüne hasret giderip döneceğiz zaten. Tadını çıkaralım, olur mu?"

Uzanıp ben de yüzüne dokunacaktım ama sonra ellerimin et koktuğunu fark ettim. "Hem Allah için uzaklaş!" dedim kendimden tiksinircesine. "Et kokuyorum zaten."

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Hayvanı ben kestim," dedi. Ahır gibi kokması gerekiyordu ama kokmuyordu. Hiç yoksa ondan kan kokusu gelmesi gerekirdi ama algıda seçici olan burnum sadece onun kendine has kokusunu alıyordu.

"İyi işte, ben de doğruyorum. Herkes kokmuyor diyor ama bana bir kokuyor." Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi bir an. Tekrar baştan aşağıya incelediğini fark ettim beni.

Bir şeyden şüphelenircesine bakıyordu bana. "Ne?" dedim. "Kokuyor muyum?" Yüzümdeki iğrenme ifadesi arttı. "Hamama gidip kırklanasım geldi şu an."

Garip garip bakmaya devam etti bana. "Kocam benden tiksindi mi? Söyle, çekinme! Kaldırabilirim bunu. Ben güçlü bir kızım!" Burnumu

havaya dikerken tam bir drama çekiyordum kendimce ama öyle bir şey söylerse yıkılırdım.

Ellerimi kokladım, aslında iyice sabunladığım için koku çok azdı ama yine de içim bulandı. "Şu an aramıza sosyal mesafe koyma kararı verdim," dedim ellerimi ona doğru uzatarak. Sonunda beni incelemeyi bıraktı ve yüzündeki garip ifade kayboldu. Ne olduğunu anlayamasam da kendimi tuhaf hissettim.

İki elimi tutup kendine doğru çekti ve kollarımı beline doladı.

"Kararını gözden geçir çünkü bendeki hükmü geçersiz, Gün Işığı," dedi ciddi bir ifadeyle. Kaşları çatılmıştı. "Ben sağlığın için endişelenirken sen iki dakikada nasıl kırk tane senaryo kurabildin?"

Uzaklaşmaya dair tek kelime etmem bile onu bu hâle getiriyordu. Şaka yapsam da durum aynıydı.

Bu yüzden ortamı yumuşatmak için, "Regl dönemine hoş geldin!" dedim işi şakaya vurmaya çalışarak. Ellerim hâlâ onun sırtındaydı. İkimizin de elleri birbirine dolanmıştı. "Ama gerçekten biraz uzaklaş, sevdiğim!" dedim bu sefer endişeli bir ifadeyle. "Kalabalık burası, yabancı da çok üstelik."

Bırakmadı. Bundan rahatsız olduğumu fark etse de derdi bendim.

Bu yüzden, "İnsanların bizim hakkımızda ne dediği umurumda değil, Gün Işığı. Ben karıma bakıyorum," dedi. Başını hafifçe eğip yüzünü yüzüme denk getirdi. "İyi miymiş, mutlu muymuş?" Bana alttan bakarken yüzündeki ifade şefkatliydi. "O ne istiyormuş?" Hafifçe gülümsedi. "Canı mı sıkkınmış, yorgun muymuş?" O gülümseyince ben de gülümsedim. "Yoksa rahatsızmış da bana mı söylemiyormuş? Ben sadece karımı dinlerim."

O böyle bakarken, böyle konuşurken içim gidiyordu. "Çok sınıyorsun beni ama," dedim. "Ben de insanım." Böyle anlarda balatayı yakasım geliyordu. "Benimki de can, hep ben mi kontrollü davranacağım?"

"Durduranı yakarım!"

O ise tam böyle anlarda aniden yükselişe geçiyordu. Bakışlarına bile yansıyan hasretin adı yoksa bile tenimde, bedenimde, hatta bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldığım bir sızıda harlanışı vardı. "Senin de hep bir yanasın var be yiğidim!" diyerek üstünü kapatmaya çalıştım bu ateşin ama nafileydi.

İnsandaki toprak ateşi tutmayınca, sadece korunu körüklüyordu. O da aynısını hissetti. Bana aynı hissettirdiğini fark etti.

Hafifçe dudaklarıma doğru yükseldi. "Sen yaktığından beri ateşe, kora saygım var artık," dedi. "Sende yanmanın güzel olduğunu öğrendiğim günden beri senin açtığın her yaranın arsızıyım ben. "

Bu sözlere erirdim, o bakışa da ölürdüm ama hormonlarımın kullanım engeline takılan beynim tek bir kısma odaklandı ve ben bunca romantik söze karşı sadece şunu söyledim: "Ben sende yara mı açtım yani?"

Güldü, güldüm. O algılamama, ben ise algılayamamama güldüm.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Gün Işığı!" dedi.

"Bilmiyorum," dedim fısıltıyla.

"İnatla bir de..." dedi aynı fısıltıya karşılık vererek.

İnatla yoldan çıkarmaya çalıştığımı ima ediyordu. Yüzüne baka baka yine güldüm. "Açıkla o zaman!" dedim hem gülüp hem de birden çıkışarak. "İltifatı anlamadım işte."

Romantizmin dibine kibrit suyu döktüğüm o anlarda o ise hâlime gülmeye devam ediyordu. Biri bizi böyle görse utançtan bayılırdım ama burnumun dibinden ayrılmıyordu. Bana bakarak sanki kendini tutuyormuş gibi iç çekti.

"Her yara temiz mi açılır?" dedi sonunda. "İhanet hançeri kemiğe saplanırsa, seni öldürmek için atılan kurşun içeride unutulursa eğer; başka bir yara açmadan, eski yarayı deşmeden o yara gerçekten iyileşir mi?"

Jeton geç de olsa düşmüştü. Sanki IQ seviyem üçmüş gibi, "Hee!" diyerek kendimi daha fazla rezil ettim ama bu saf halime sadece sanki çok sevimliymişim gibi bakıyordu.

"Anladın mı, benim güzel karım?" dediğinde başımla onay verdim. "Şifa vermek için açmışım o yaraları." Sonra durup bir an düşündüm.

Bu sefer de başka bir şey takılmıştı kafama. "Şimdi sen arsızı oldun diye ep açık mı kalacak bu yaralar? Geri zekâlı mıyım ben de açtığım yarayı temizleyip kapatmamışım?"

Bu sefer gülmedi. "Dikiş tutmaz."

Onu tekrarlarken tüm neşem kaybolmuştu. "Dikiş tutmaz."

Tam olarak bu noktada içime bir şey oturdu. Konuştuğumuz tek bir yaraymış gibi uğraşıp durmuştum onunla ama teninin her zerresinde açık yaraları vardı sevdiğim adamın.

"İyileşiyor mu peki?" dedim. Birden ağlayasım gelmişti. Saniyeler içerisinde ruh hâlim değişiyordu.

Usulca beni onayladı. "Fark etmiyor musun?" dedi. Bana bakarken gözlerinin içi ışıldıyordu. Öylece dalıp gidesim geliyordu.

Ben de aynı şekilde gülümserken başımla usulca onay verdim.

"Açıklamasaydın anlamazdım ama. Galiba beynimin yarısını düne devretmişim," dediğimde sesli bir şekilde güldü bu sefer. "Çok ayıp, çok

aşağılayıcı. Buna da gülmezsin!" dedim ama o gülünce ben daha çok güldüm.

Gülmesi benim en büyük mutluluğumdu ama gülmenin cılkını çıkarmış olmalıydım ki lacivertler yüzümden kayıp dudaklarımı buldu.

"Böyle yaparsan öperim, Gün Işığı," dedi gülüşü benim dudaklarıma takılıp düşerken.

"Ortalık yerde..." dedim sanki daha önce yapmadığı şeymiş gibi. "Tövbe, tövbe! Geldiler yine sana."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım ama böyle anlarda bir şeyi durdurmak için ikaz edilince beyin tam tersini yaptırıyordu sanki.

"Bana senin için gelenler asla gitmiyor zaten."

Hayıflanmıyordu ama sesindeki salt ihtiyacı duyduğum zaman bunun aslında onun için ne kadar yüksek seviyede bir muhtaçlık olduğunu idrak ediyordum.

Bu da bendeki aynı isteği tetikliyordu. Bu yüzden gülmemek için dudaklarımı büzdüm.

Olmadı. Dudaklarım gülmek için birbirinden ayrılırken, "Nedense o gelenler hiç de bitmiyor. Böyle sadece bana bakman bile yetiyor," diyerek olaydan sıyrılmaya çalıştım.

Yine olmadı. Gözlerini dudaklarımdan asla ayırmıyordu.

"Ver elini de öpeyim, kapansın bu bahis," dedim. "Hem bayramını da kutlayayım."

Yine romantizmin içinden geçiyor olsam da o bakışların tuzağından kurtulmaktı derdim çünkü o böyle bakınca aklıma mukayyet olamıyordum.

Çok farklı tellerden çaldığımızı gösterircesine, *"Hım,"* dedi sadece. Böyle anlarda hipnoz oluyordu sanki. Üstelik yüzümde ve dudaklarımda ezberini tekrarlayan lacivertleri de asla uslu durmuyordu. "Siraç!" diyerek bir kere daha ikaz ettim onu.

Neyse ki telefon çaldı da Umut bir şey için onu çağırınca benimki yine tekrar kurulum ayarlarına geri döndü. Eşyalarımızı bir otele bırakmıştık. Bu yüzden kısa bir süreliğine buradan ayrılması gerekiyordu.

Benden isteksizce uzaklaşırken, "Dikkatli ol," dedi. Asla uyarmaktan vazgeçmiyordu. "Sen de Allah'a emanet ol," dedim.

Başıyla selam verir gibi yaptı.

Bu kez iç çeken bendim. Sonra bana sırtını döndü. Birkaç adım atıp uzaklaşmışken aklıma birden unuttuğum bir şey geldi. "Ama bayramlaşmadık!" dedim birden hatırlayarak. "Elini öpecektim daha."

Durdu, geniş sırtı gördüğüm en güzel manzaralardan biriydi ama bana döndüğünde o manzara eşsiz hâle geldi. Sezen *Sarışınım* şarkısını yazarken benimkine bakarak içte içe söyleyeyim diye yazmış olmalıydı.

Bana doğru tekrar hızlı adımlarla geldiğinde ellerimi neşeyle ona doğru uzattım. "Ver, ver, öpeyim elini!" dedim. Kollarımdaki bileziklerim sallanıyordu.

O ise tekrar önümde durup ellerimi tuttu. Başını eğdi, önce elimin üstünü, sonra da avucumu öptü. Normalde et koktuğuma dair tiradıma yine başlardım ama gamzelerini gösterdiği öyle güzel, öyle huzurlu bir gülüşü vardı ki kıyamadım.

"Ama ben öpecektim!" diyerek çocuk gibi yakındığımda başını olumsuz anlamda salladı.

"Bükemediğim tek eli öpmek bana düşer, Gün Işığı," dedi.

İnsanın bazen sevdiğine şımarası gelirdi ya... Bilirdiniz ki ne kadar abartırsan abart, ne kadar nazlanırsan nazlan hepsini çekecek. Onun mutluluğu ve öz güveni vardı üzerimde.

"Bir bana yenilmiş yiğidim," dedim kıkır kıkır gülerken.

"Bir sana," dedi onaylarcasına. "Sadece sana." Sonra yukarı uzanıp dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Anın heyecanı ve korkusuyla sanki vücudumdaki bütün kan yüzüme hücum etmişti.

"Siraç!" diye uyarsam da çoktan geri çekilmişti.

"Uyardım!" dedi geri geri giderken. "Ayıp ama ya!" dedim sitem edercesine. Saniyeler içerisinde tüm yüzüm yanmaya başlamıştı.

Sol elini kaldırıp alyansını gösterdi *biz evliyiz* der gibi.

"Olsun!" dedim. Yine de alyansını göstermesi o kadar hoşuma gitmişti ki kendimi sırıtmaktan geri alamıyordum.

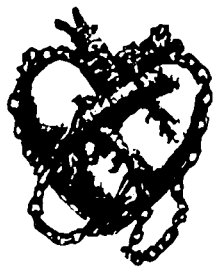
"Sen de göster alyansını!" dedi.

Sanki onun olduğumu her fırsatta kanıtlamak ister gibiydi hâli ki, öyleydi de zaten. "Çocuk gibisin!"

Gözlerimi devirir gibi yaptım ama sonra pes edip sol elimi kaldırdım. Memnun olmuş gibi başını sallarken elime bakıyordu.

"Git haydi, delirdin iyice!" dediğimde göz bebeklerime yansıyan mutlu bir eş ve mutlu bir adamdı.

Ve ben onun mutluluğu için ömrümü verirdim.

20
ASIL

Karga'nın çaresinin tükendiği bazı anlar vardı. Kurulu parayla yönetmiş olabilirdi ama Vuslat'ı istediği gibi yönlendiremiyordu.

Ona bir hikâye anlatmaya çalışmıştı. Dinlememişti.

Ona en değerli anılarını yollamıştı. Müzayedede satılığa çıkartmıştı.

Ona geçmişe bakmasını öğütlemişti ama unuttuğu bir şey vardı: Geçmişi kötü olan hiçbir çocuk, onu hatırlamak için arkasına bakmayı tercih etmezdi.

Bunun için çok daha acımasız bir yol seçmesi gerekecekti.

Erzurum benim için bir günlüğüne de olsa geçmişi, hatta geleceği unutmamı sağladı. Geri döndüğümde çok mutluydum. Hep beraber geçirdiğimiz bir bayram olması ümitlerimi artırmış, geleceğe daha mutlu bir şekilde bakmama sebep olmuştu ama bazı mutlulukların ömrü kelebeğinki kadardı.

Benim mutluluğum ise Siraç'ın planlarına başlayacağını öğrenmekle sona eriyordu.

Bir konu hakkında şüphelendiğinizde ne yapardınız? Birinci seçenek ardını aramaktı. İkincisi sezgilerini görmezden gelmekti. Bunun üçüncü seçeneği yoktu ya da ben öyle sanıyordum.

Ta ki Siraç evde olmadığı bir gün beni annemle Eylül'ün yanına, Levent Bey'in evine bırakana kadar. Bu zamana kadar Ankara'da hiçbir gece yalnız kalmamıştım ama o gece beni, annemi özlediğimi bahane ederek -üstelik Levent Bey ile araları bozuk olmasına rağmen- onların yanına bırakınca üçüncü bir seçeneğim olduğuna inanmaya başlamıştım.

Erzurum'dan geleli üç gün olmuştu. Eylül de normalde burada değil, Demir'in evinde kalıyordu ama bugün buradaydı. Sebebi de kocasının evde olmamasıydı.

Bu da beni işkillendirdi. Bu yüzden onunla bir yeni gelin olarak uğraşmadım bile. Annemle birlikte yemeklerimizi yiyip kahveye içmeye oturduğumuzda kafam oldukça dağınıktı.

Eylül'ün tespiti beni kendime getirdi. "Sende bir şey var, bugün çok sessizsin."

Dönüp ona baktığımda dikkatli gözleri artık eskisi gibi hüzünlü bakmıyordu. Eylül uzun zaman sonra sonunda sevildiğini anlamıştı. Bu mutluluğunu bozmak istemedim, hatta konuyu bile açmak istemiyordum ama iki kişinin dikkatli bakışlarından kaçınmak zordu.

"Bunlar nerede?" dedim.

"Ne demek nerede?" Eylül zeki bir kızdı ama şu an cicim ayları olduğu için muhtemelen durumu anlamamıştı. "İkisi de akşam akşam ortalıktan kayboluyor."

Ya da o kadar da uçuyor değildi çünkü, "Sen bilmiyor musun?" dedi. İşte o zaman, bunun Eylül'ün yeni evli olmasıyla alakası olmadığını anladım.

Benimkinin yine arızası tutmuştu yoksa biz bu anlatmama meselesini normalde aşmıştık. Tadım kaçınca elimdeki kahveyi bıraktım. Zaten bugün yemek yerken de çok zorlanmıştım. Şimdi de kahvenin tadı yok gibiydi. "Bilmiyorum çünkü kocam bana anlatmadı," dedim.

Geçen hafta onunla konuştuğumuzda içime çöken o his tekrar ortaya çıktı. Eylül benim aksime rahattı. Bu rahatlıkla birlikte sanki hiçbir şey yokmuşçasına, "Dövüşen o olacağı için anlatmamıştır," dedi.

Ağzımın tadı düzelsin diye lokuma uzattığım elim, bu cümleyi duyunca havada kaldı. "Ne dövüşü?" dedim.

İlk önce idrak edemedim cümlesini ama sonra ne demek istediğini anlayınca kalbim hızla atmaya başladı. Eylül sakince konuşmaya devam etti:

"Çakılı'nın düşmanları ve kendi adamları arasında düzenlediği bir kafes dövüşü geleneği varmış. Yakaladığı düşmanlarını bu şekilde dövüşlere çıkararak kendini tatmin edermiş. Siraç bugün birinin yerine geçerek onun dikkatini dağıtacakmış."

Sakinleşmeye çalışarak koltuğa tekrar yaslandım. "Onları dövecek," dedim. Şimdi eş zamanlı olarak yaptığı operasyonun diğer kısmının ne olduğunu anlayabiliyordum. "Belki de öldürecek..." Cümlemi Eylül tamamladı:

"Çakılı'nın mekânında en iyi adamlarını alt edecek."

Planı tıkır tıkır işleyen bir saatin çarkları gibiydi. "Çakılı'nın odağı kendisindeyken aynı zamanda mahzenlerdeki çocuklardan birini kaçıracaklar."

Eylül rahat bir şekilde, hatta hayranlıkla gülümsedi. "Kafası zehir gibi."

Sessizce bizi dinleyen annem ilk defa konuştu: "Zehrin fazlası da ölüm sebebi," dedi. Bana baktığında Eylül'ün aksine, beni anladığını gördüm.

Böyle bir durumda endişelenmemin çok normal olduğunu görebiliyordu. Onunla evlendiğimden beri birçok şeye alışmıştım. Gelgitli hâllerini, benden sakladığı gerçekleri, hatta bana ipuçları verilen ama asla tam olarak ne olduğunu öğrenemediğim hastalığını bile kabullenmiştim ama yine de alışmak, korkunun önüne geçmiyordu.

"Sen biliyor muydun, anne?" dedim

Başını olumsuz anlamda salladı. "Benim ne kocanın ne de teşkilatın planından haberim var," dedi.

Aynı zamanda ona bu soruyu sormuş olmama üzüldüğü açıkça görülüyordu çünkü onun benden sakladıkları hâlâ aramızdaydı. Bu yüzden ona sormuştum. Yine de sadece üzüldüğü kişi kendisi değildi, boyundan büyük işlere karışan kızına da üzülüyordu.

"Alışmış olman gerekiyordu," dedi.

"Mesele alışmak değil aslında," dedim. Bu sefer durum farklıydı. "Görmek istiyorum."

Gerçekten tam olarak içimde anlamlandıramadığım his buydu. Sonradan haberdar olmak ya da önceden uyarılmak istemiyordum. Ben onu tam olarak görmek istiyordum.

"Neden?" dedi annem. Uzun zaman sonra ilk defa onunla ciddi bir şekilde konuşuyordum. İlk defa bir şeyleri saklamadan ona gerçek hislerimi anlatıyordum.

"Benden sakladığını iddia ettiği bir yüzü var. Görünen o ki, ben uğraşmadıktan sonra hiçbir zaman göstermeyecek."

Yapmayacaktı ve ben bunun peşinden gitmek zorundaydım. Bir şekilde benden sakladığı her bir parçasını bulmam, sonra da kendime bağlamam gerekiyordu.

Yine de buradaydım. Onun beni bıraktığı güvenli alanlardan birindeyken o da kendi amacı uğruna mücadele veriyordu.

Eylül bana telefonunu uzattığında ona nasıl ulaşabileceğimi düşünüyordum. Önce telefona, sonra da ona baktım.

Eylül, "Dedemi ara," derken sakin olsa da aynı zamanda kararlı gözüküyordu.

"Neden?"

Amacını anlamamıştım ama o beni anlamıştı. "O sana yardım eder."

Annem durumu benden çok daha erken kavradı. "Kızlar, başınıza iş açmayın," derken yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Eylül omuz silkti. "Niye açalım ki?" dedi. "Bu kıza borcu var. Siraç gerçekleri anlasın diye onu vurdu. Şimdi bir kerecik onun için bir şey yapsın." Tekrar telefonu bana uzattı. "Ara onu!" dedi.

Eylül sadece beni anlamakla kalmamıştı, aynı zamanda bana bir çıkış yolu sunuyordu. Üstelik haklıydı, Levent Bey'in bana büyük bir borcu vardı. Bu yüzden annemin sözünü dinlemedim ve Levent Bey'i aradım.

Levent Bey aramamızdan on dakika sonra yanımıza geldi. Zaten evde olduğunu öğrenmiştim. Sadece ben geldiğim için rahatsızlık vermek istememişti.

İsteğimi öğrendiği ilk anda reddedeceğini düşündüm ama yapmadı. Onu buraya çağırdığıma göre gerçekten gözümü kararttığımı görebiliyordu. Bu yüzden o da tıpkı annem gibi kararımdan memnun olmasa da karşı çıkmadı.

Levent Bey'in evinde olduğumuz için her şey çok daha kolaydı. Nergis yanımda değildi. Eylül burada olduğu için bir gelen olursa oyalaması çok daha kolaydı. Bu yüzden onun arabasıyla dışarı çıkmadan önce yapmam gereken tek şey evlilik yüzüğüm de dâhil olmak üzere her şeyi evde bırakmak oldu.

Hatta Siraç şüphelenmesin diye Eylül yüzüğümü taktı. Bu şekilde hareket sensörü de problem oluşturmayacaktı.

Arabadayken Levent Bey sakin bir sesle, "Bu işin sonunda kocan beni vurmaya çalışırsa artık ona engel olamam," dedi.

Yolu izlerken ona cevap verdim: "Bu meseleden önce de hak etmiştiniz," dedim.

Güldüğünü duydum. "Bu gidişle ondan önce beni sen vurursun."

Omuz silktim. "Belli olmaz."

Bu ailede her an dinamikler değişiyordu. Bir an sessizleşti. Sonra, "Senin de deden olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi.

Dönüp ona baktığımda ciddileşmişti. *Kanıtla* der gibi baktım ona. Benim artık sözlerden daha çok tavırlarla, hatta çabayla bir şeylerin gerçek olduğuna inandırılmaya ihtiyacım vardı.

O da bunu çok iyi biliyordu. Bu yüzden bu bakışımdan sonra sesini çıkarmadı. Şehrin dışına çıkana kadar birlikte sessiz bir şekilde yolculuk yaptık. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama yol ilerledikçe sanki tenim de dâhil olmak üzere her bir hücrem gerilimle doluyordu.

Kocam bugün bir kafes dövüşüne katılacaktı. Bunu idrak etmeye fırsat bulamadan yola çıkmıştım ve şimdi yolda düşünecek vaktimin olması, karşılaşacağım görüntü hakkında da kafamda senaryolar kurmama sebep oluyordu.

Bu senaryolarda tek oturmayan nokta ise onu nasıl bulacağımdı.

Öfkeli mi, kızgın mı, yoksa her ikisi birden mi? Dövüşürken acımasız olduğunu, hatta bir canavara dönüştüğünü söylemişti.

Bugün o hâlini görecektim. Levent Bey yaklaştığımızı söyledikten sonra yanında getirdiği bir kutudan bazı eşyalar çıkardı.

Bana uzun, siyah bir pelerin uzattı.

"Şunu giy," dedi. "Yüzüne de bu maskeyi tak." Yüzümün yarısını kapatacak boyuttaki siyah maskeyi de aldım. "Pelerinin kapüşonunu da kafana geçir. Yanına silah aldın mı?"

"Evet," dedim. "Maske mi takılması mı gerekiyor?"

Beni başıyla onayladı ve kendisi için de bir maske çıkardı. "Tarikatın ilk kuralı gerçek yüzünü kendinden bile saklamaktır," dedi.

Aklıma ilk gelen şey, televizyonda izlediğimiz kötülüğe hizmet eden ayinlerdi. "Bunlar mason mu?" dedim. Kurulla ilgili birçok şey öğrenmiştim ama işin bu tarafından hiç bahsedilmemişti. Levent Bey bana bakmadan kulağına muhtemelen bir kulaklık taktı.

Sonra da, "Günahkârlar tek bir yere bağlı olmazlar ama nemalanacağı yerden de uzak kalmazlar," dedi. Bu da bağlantıları olduğu sonucunu ortaya çıkarıyordu. En azından benim anladığım buydu. Levent Bey'in gizemli konuşmalarından çıkarım yapmak deveye hendek atlatmaktan daha zordu.

Boş bir fabrika alanına ulaştığımızda birçok arabanın park hâlinde olduğunu fark ettim. Fabrika alanı dediğim öyle sıradan bir bölge gibi değildi, içeri girmeden önce bile etrafı devasa duvarlarla çevrilmiş bir yerdi.

Üstelik her bir duvar elektrikli tellerle kaplıydı. Levent Bey elini kolunu sallayarak buraya geldiğine göre muhtemelen araç bir başkasına aitti.

Bu yüzden sorgulamadım. Onun beni fabrika depolarının olduğu ara yollardan geçirmesine izin verdim. Arkamızda birkaç adam vardı ama bu kalabalıkta garipsenmiyordu çünkü bizim gibi bir sürü lüks araçla gelen insan vardı.

Burası terk edilmiş bir bölgeydi ya da görünen buydu çünkü yürürken bile tüylerimin ürperdiğini hissediyordum. Tahminlerime göre sadece davetliler gelmişti fakat bir noktadan sonra büyük bir deponun önünde bir sürü korumanın olduğu güvenlik alanına giriş yaptık.

İşte, bu noktada tehlike altında olduğumuzu hissettim, bu da Levent Bey'in bizi o kalabalıktan uzaktaki bir başka girişe götürmesiyle değişti. Burası sanırım VIP girişti çünkü girişin yan tarafında hayatımda gördüğüm en lüks araçlar vardı.

Yanındaki girişte ise diğer kalabalığın aksine, insanlar rahatça içeri giriyordu. Biz oraya doğru ilerlemeden önce Levent Bey pelerinin başıma geçirdiğim kapüşonunu düzeltti. "Başını eğ ve asla sesini çıkarma."

Dediğine itaat etmekten başka bir seçeneğim yoktu. Bu yüzden elimi tutup benimle birlikte ilerlediğinde hiç sesimi çıkarmadım. O da gri maskesini takmıştı. VIP girişte en son biz kalana kadar bekledik.

Girişte iki adam duruyordu ve beni en çok tedirgin eden kısım buydu. Çünkü dev gibilerdi ve maskesiz oldukları için gözüme daha tehlikeli geliyorlardı. Hemen sonra endişelenmemem gerektiğini fark ettim.

Aralarından birisi bizi köşeye çekti. "Efendim," dedi tedirgin bir sesle. "Siraç Bey duyarsa ne yapacağız?"

Kocamın adı geçince ürpermiştim ama gerginlikten mi yoksa havanın serin olmasından mıydı, emin olamadım.

Levent Bey'in emri netti: "Duymayacak." Bir başka seçeneğin ihtimali bile olamazdı. Sonra tek bir talimat verdi: "Locayı tamamen korumaya alın."

Adam onu onayladıktan sonra yanındaki arkadaşına hiçbir şey izah etmeden bizi içeri aldı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle bu değildi.

Bu kadar karanlık bir girişi hayatımda hiç görmemiştim. Üstelik yoğun bir nem kokusu vardı. Bu kokuyla birlikte taş merdivenden aşağı inerken insan kendini sanki gerçekten bir mahzene giriyormuş gibi hissediyordu.

Nitekim sonra ulaştığımız yer hissettiklerimin bir yansıması gibiydi. Bizi yönlendirdikleri taş locanın kapısı kapatıldı. Balkon görünümlü ön kısma doğru ilerlediğimde karşılaştığım manzara tam manasıyla ölümü tasvir ediyordu.

Bizim bulunduğumuz taş locaların çaprazında daha geniş bir loca vardı. Muhtemelen Çakılı, dövüşü oradan izleyecekti.

Bu onun için bir oyundu. Aşağıda izleyicilerin olduğu bir alan ve ortada devasa bir kafes... Kafesin üstündeki kırmızı spotlar ile burası tam bir kanlı arenaydı.

Tepeden izlerken yönettikleri ise oyuncaklarıydı. Kafesin parmaklıkları bir insanın geçebileceği kadar geniş olsa da oraya girenin amacının kaçmak olduğunu düşünmüyordum.

Kafes içeride kalanın rakibini öldürmesine fırsat tanıyordu. Biz içeri girdiğimizde kafeste bir dövüş vardı. Muhtemelen Çakılı için önemsizdi çünkü daha seyirci bile toplanmamıştı.

Yine de iki dövüşçü canlarını dişlerine takarak dövüşüyorlardı. Biri diğerini demir parmaklıklara fırlattığında şimdiden şiddete bu denli maruz kalmak istemediğimden arkamı döndüm.

Levent Bey sakin bir şekilde locanın koltuğuna oturmuştu. "Nasıl olacak?" dedim. Arkadaki kafes oldukça ürkütücüydü.

"Yedi kişiyle dövüşecek."

Gözlerim büyüdü. "Hepsiyle birden mi?" Yüzümü göremese bile sesime dehşet yansımıştı.

"Teker teker." Bunu söylerken o kadar sakindi ki, bazen sırf bu sakinliği yüzünden bile bu adama gıcık oluyordum.

"Öldürmesi mi gerekiyor?" Levent Bey başını olumsuz anlamda salladı. "Onun nakavt etmesi yeterli ama karşı taraf onu öldürürse oyun biter."

Bu da aslında tek adamın bir kurban olduğunu ortaya seriyordu.

Ellerimi göğsümde kavuşturdum. "Neden yedi?"

Sayıların bir anlamı var gibiydi.

"Yedi ölümcül günahı temsil ediyorlar," deyince bir kere daha uğursuz bir his tüm bedenimi sardı. "Sorma sebebini çünkü yok," dedi Levent Bey. "Ruh hastası Emir'in olayı. Bütün sistemi bunun üstüne kurmuş."

Bu da bir kere daha kurduğu sistemin şeytani olduğunu kanıtlıyordu. O zaman şu an burası da şeytana hizmet eden bir ayini temsil ediyordu. "Peki, kurul niye altı kişi?" dedim.

"*Öfkeyi* yok sayıyorlar," dedi Levent Bey. "Hepsinde *öfke* olduğuna inanıyorlar ama yanılıyorlar." Ardımda bir mikrofonun sesi duyuldu. "Asıl *öfke* senin kocan," dedi Levent Bey gürültüyü bastırırcasına. "O, *öfkenin* ta kendisi!"

Bu sözlerinden sonra ön gösterim sayılan dövüş bitti ve sahneye çizgili bir takım giymiş olan sunucu çıktı. Bir önceki dövüşün kazananını duyurduktan sonra ringden çıkan neredeyse ölü adamı herkes yuhalamalar

eşliğinde yolladı. Sonra sunucu, "Şimdi bir adam ve yedi ölüm adlı serimize geçiyoruz!" dediğinde sanki kızılca kıyamet koptu.

Seyirci bu ölümlere oldukça alışkın olmalıydı ki çılgınca bir alkış ve tezahüratla yer sarsılmış gibiydi. Buraya gelen insanlar kana susamış olmalıydı. Locanın taş duvarına ellerimi yasladım.

"Bahisler oynansın!" dedi sunucu. "Düşman kendisini *Yarost* ismiyle anons etmemizi istedi." Arkamı dönüp Levent Bey'e baktım. "Yarost?

Levent Bey'in yarım maskeden gözüken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Rusça *saf öfke* demek."

Neden Rusça olduğunu merak ettim ama Siraç'ın ringe çıkacağı duyurulduğu için fırsatım olmadı.

Önüme döndüm ve anonstan sonra yüzü maskeli olarak ağır ağır ringe doğru yürüyen kocamı izledim.

Yüzü sıradan bir siyah maskeyle tamamen örtünmüştü, göğsü ise çıplaktı. Bu aralar daha yoğun bir şekilde spor salonunda antrenman yapmasının sebebini de böylece öğrenmiş oldum. Bedeni zaten iriydi ama son zamanlarda iyice irileşmişti. Yaydığı enerji o kadar yoğundu ki kalabalığın onu düşürmek için sarf ettiği sözler gitgide azalmaya başladı.

Güç, tehlike ve yoğun bir *öfke*...

Kocamı maskeli olduğu için tanıyamasam bile göğsündeki hiç dövmesi açıkça ortadaydı. Dönüp tekrar Levent Bey'e baktım.

"Dövmesi ortada," dedim.

"Daha önce kimse görmemişti."

Tekrar kocama baktım. Yüzünü göremiyor olsam da nasıl hissettiğini bir şekilde biliyordum. Daha doğrusu onun için hızlanan kalbim, bir şekilde sevdiğim adamın şu an duygularını tamamen kapattığını biliyordu.

"Nasıl yaptırdı peki?" dedim arkamı dönmeden.

Levent Bey sesini duyurmak için bağırdı. "Amerika'da dijital bir dövme stüdyosu bulmuş. Bildiğim kadarıyla insan eli değmeden yapıldı." Mantıklıydı. Kendisine dokundurmayan bu adam ancak bu yolla kendisine dövme yaptırabilirdi.

Peki ya kendine dokundurmayan bu adam nasıl dövüşecekti?

Levent Bey Siraç'ı görmek için ayağa kalktı. İkimiz de ringde cüssesiyle oldukça büyük bir yer kaplayan kocamı izledik. Sonra ringin içine koyulmuş zincirleri gördüm.

"Zincirler..." dedim korku dolu bir sesle. Siraç'ın krizini tetikleyen en büyük unsur yerde duruyordu.

"Bazen korkun senin en büyük silahındır," dedi Levent Bey. Gözlerini ayırmadan kocamı izliyordu. Neyi kastettiğini Siraç'ın ringin ortasına bırakılan zincirleri eline aldığında anladım. Dövüşürken onları kullanacaktı. Düşmanını en büyük korkusuyla vuracaktı.

Yüreğim ağzıma gelse de sakin kalmak zorundaydım. Buraya gelmeyi ben istemiştim. Onu bu hâlde görmeyi isteyen bendim. Bu yüzden sonuçlarına da katlanmam gerekiyordu.

Sunucu Siraç'ın karşısına çıkacak ilk adamı överken sözlerine dikkat etmiyordum. Benim için Levent Bey'in ne dediği önemliydi. Nitekim, "İlk *tembellik* çıkacak karşısına," dediğinde beklentim neydi, bilmiyordum ama gri maskeli zayıf bir adamın onun karşısına geçmesini beklemiyordum.

Üstelik kalabalık da çılgınca tezahürat ederek adamı destekliyordu.

Levent Bey eliyle işaret etti. "Görüyor musun bıçaklarını?" dedi adamın elindeki iki bıçağı göstererek. Elindeki silaha *mızrak uçlu hançer* deniliyordu. Levent Bey, "Zehirli," diyene kadar endişelenmemiştim ama duyduklarımdan sonra en masum tabirle diken üstündeydim.

Siraç ise rakibinin karşısında oldukça sakindi. Dövüş kısa bir süre sonra başlayınca adamın neden *tembelliği* temsil ettiğini anladım.

Kaçak dövüşüyordu. Bu tam olarak onu temsil eden bir tabirdi.

Başlangıçta Siraç'ın ona saldırmasını istercesine sürekli geri çekildi. Bunu yaparken tavrı isteksiz gibiydi ama aslında boşlukları değerlendirecek kadar sinsiydi, karşısındaki adam ise çoktan onun yöntemini çözmüştü. "Hızını kendisi belirleyecek," dedi Levent Bey.

Tam olarak öyle oldu. Siraç, önce birkaç kere adamın bilerek bıraktığı açıklara saldırmasına izin verdi ama bu kısa sürmüştü. Sonra hiç fırsat bırakmadan saldırdı. İşte, o zaman neden kendini dövüşürken tam bir canavar olarak tanımladığını anladım.

Karşısındakinin kendisine dokunmasına izin vermeyecek kadar hızlı dövüşüyordu. Asla temasa izin vermeden bir sonraki hamleyi kendisi belirleyecek kadar da güçlüydü.

Bıçaklar eline geçtiği anda ilkini adamın karnına, ikincisini ise boynuna sapladı. Ringe kan fışkırırken kanım donmuştu. Herkes nefesini tutmuş bir şekilde bu ölümü izliyordu. "Neden öldürdü?" dedim şoke olmuş bir şekilde ringe bakarken.

Gözümün önündeki görüntü resmen bir vahşetti ama bakışlarımı ringden ayıramıyordum.

"Kimse ona *öldüremezsin* demedi." Levent Bey'e baktım. "Sadece herkes bilir ki bu yaptığı Çakılı'yı kızdırır. Düşmanın eline düşmüşken böyle bir meydan okumayı herkes göze alamaz."

Ama o alırdı.

Herkes nefesini tutmuş, ringdeki ölümü izlerken öldürülen *tembellik* sürüklenerek götürüldü ve yerdeki kan hızlı bir şekilde temizlendi.

Siraç bu sırada köşede duruyordu, bedenine kan sıçramıştı. Ona ayrılan yere oturmuş, karşısındaki Çakılı'nın bulunduğu locayı izliyordu.

Locada Çakılı vardı. Başımı eğip locaya baktığımda Çakılı'nın yüzü görüş açıma girdi. Taht kadar gösterişli bir koltukta oturuyor ve sabit bir şekilde ringe bakıyordu.

Şu an yaşanan tam olarak bir meydan okumaydı. Bir sonraki adam piste geldiğinde bu sefer korkum daha büyüktü çünkü gelen adam o kadar iriydi ki bir sumo güreşçisi gibiydi. Maskesi, kocaman açılmış bir ağzı andırıyordu. Levent Bey bu adamın *oburluğu* temsil ettiğini söylediğinde bu yüzden şaşırmadım.

Sadece izledim. Bu adam ağırlığına güvenerek saldırırken istediği tek şey Siraç'ı yakalamaktı ama Siraç izin vermedi. O yakalamaya çalıştıkça geri çekildi ve en sonunda da dengesini kaybetmesi için zincirleri kullandı.

Elindeki ağır zincirle rakibinin ayağına vurduğunda adam sendeleyerek kafese çarptı. Kafes ağırlığıyla sallanırken aldığı darbe ile dengesi bozuldu ve dizlerinin üstüne düştü. Sonrası başını kaldırdığı anda zincirin boynuna geçirildiği ve kafasına vurularak boğulduğu bir dehşet anıydı. O dehşetin ardından devasa bir ölüyü ringden kaldırmak uzun zaman aldı.

Sıra *şehvete* geldiğinde başta rakibin kadın olduğunu düşündüm çünkü maskesi kristaldendi. Giydiği kıyafetler ise rengarenk ve kadın bir dansçının kıyafetiydi. Üstelik dans eder gibi dövüşüyordu.

Uzun tırnaklarının zehirli olduğunu bana Levent Bey söyledi.

Korkuyordum, evet ama bir şekilde Siraç'ın yeneceğini de biliyordum. Sevdiğim adam duygularını kapatmıştı, kendini *duygusuz canavar* olarak adlandırdığı hâliyle şu an karşı karşıyaydım.

Şehvet olarak adlandırılan üçüncü dövüşçü de öldü. Erkek olduğunu ise aniden boynu kırılıp yere çakıldığında yüzünden düşen maskesiyle anladım. Üçüncü ölü de ringden çıkarıldı.

Sıra *açgözlülüğe* geldiğinde artık tezahüratlar daha vahşi, ringe çıkan adamlar daha öfkeliydi çünkü sırayla ölüyorlardı.

Çakılı'nın hoşnut olmadığını buradan görebiliyordum. Sadece seyircinin para akışını durdurmamak için sessiz kalıyordu. En azından Levent Bey'in bana söylediği buydu.

Açgözlülüğün maskesi bir piton yılanına benziyordu, zaten tarzı da tam olarak boğmak üzerineydi. Siraç'ı bir kere yakalayıp direkt elindeki iple onu boğmaya çalıştığında bunu çok iyi bir şekilde anladım. Kocamın teninde çizikler, yaralar ve şimdi de boynunda bir ip izi vardı. Bugün buraya gelmeseydim bunu bana nasıl açıklayacağını merak ediyordum.

Üstelik ikinci kez aynı pozisyona düştüklerinde artık yüreğim bu korkuyu kaldıramıyordu.

Yine de kocam oldukça rahattı. Saniyeler içerisinde arkasındaki adamı kollarından tutup önüne devirirken aynı zamanda kollarını kırdı. Yerde yatan adamın boynuna önce dizini koyup nefessiz bıraktıktan sonra, süre uzun gelmiş olacaktı ki boynunu kırarak öldürdü.

Bundan sonra ringe çıkan *kibir* de ne kadar güçlü olursa olsun aynı şekilde öldü. Rakipleri güçlüydü, özellikle *kibir* gerçek bir dövüşçüydü ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Siraç sanki daha da vahşileşiyordu.

Özellikle *kibri* öldürmeden önce uzun bir süre dövdü. *Kibrin* ölümünden sonra bir kralın tacıymış gibi olan maskesi parçalara ayrılmıştı.

Kıskançlığın maskesi ise ayna efektliydi. Zaten benim gözümde en ilginç dövüşçü oydu. Tıpkı maskesi gibi Siraç'ın dövüş tarzını da taklit ediyordu ama yüzüne aldığı ağır darbeyle birlikte hem maskesi hem de yüzü parçalanırken onun da sonu aynı oldu.

En sona kalan *öfkeydi*. Artık gördüğüm ölümlere karşı hissizleşmeye başladığımı hissediyordum. Seyirciler ise hem öfkeli hem de daha da coşmuş durumdalardı.

"Çakılı'nın kafesinde bir ilk yaşanıyor," dedi Levent Bey. "Efsane hâline gelmiş yedi adamı öldürülüyor."

Peki ya bunun bedeli ne olacaktı? Siraç'a aniden saldırırlarsa ne yapacaktı? Gözümün önünde bir vahşet varken hislerim birbirine karışmış durumdaydı.

Kocamın istediğinde nasıl bir ölüm makinesine dönüştüğüne bizzat kendim tanıklık ediyordum.

Ringe çıkanlar ölümün tadına bakarken Siraç'ın bedeni düşmanlarının kanıyla kaplıydı. Maskenin ardından yüz ifadesini göremiyor olsam da ona bakmak bile tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Bugün bana döndüğünde öldürdüğü kadar ölmüş bir adamla karşılaşacaktım. Son olarak ringe çıkan *öfkeyle* birlikte tam olarak bunu hissettim.

Öfkenin yüzündeki maske, kızıl yarıklarla dolu volkan gibi bir tasarıma sahipti. Beni en çok endişelendiren bu dövüşçüydü çünkü kocamın öfkesini temsil ediyordu ama en aceleci hareket edip saldıran ve en kolay ölen de o oldu.

Hızlı bir saldırının karşılığı da en az onun kadar hızlıydı ve adam ne olduğunu anlamadan kendisini yerde bulmuştu. Bilincini kaybedene kadar yüzüne atılan sayısız yumrukla birlikte herkes derin bir sessizlik içinde son ölümü izledi.

"En az onda zorlandı," diye mırıldandım. Ortam birden o kadar sessizleşmişti ki Levent Bey sesimi duydu. "Çünkü hiçbiri onun öfkesini taklit edemez," dedi. *Azrail* son günahın da canını almıştı. Bununla birlikte maskesi de dâhil her yeri kanla kaplıyken Çakılı'ya çevirdi başını.

Çakılı, adamlarına ona doğru gitmeleri için başıyla talimat vermişti. Siraç ise onları umursamadan bağırdı:

"Çakılı!" dedi haykırırcasına. "Seni bugün kim alt etti?"

Çakılı tanıdık sesi duyunca ayağa kalktı. Görünen oydu ki düşmanının sesini tanıyacak kadar ona aşinaydı. Yüzündeki gerçek bir hezimetti. "Yakalayın onu!" diye bağırdı. "Vuslat burada!" Sonra her yer sise bulandı. Sis bombaları patlatılmıştı.

Hepimiz duman altında kalırken silahlar patlamaya başladı. Korkuyla Levent Bey'e döndüm. Kolumdan tutup, "Haydi, gidelim," dedi. Beni locadan çıkarmak için sürüklemeye başladı. "Buralar karışacak."

Gitmek istemedim. "Peki ya o?" derken arkama bakmaya devam ediyordum çünkü bu karmaşadan nasıl kurtulacağını merak ediyordum. Levent Bey ise kendinden emindi.

Beni kendine çevirip gözlerimin içine baktı. "İyi olacak."

Ona inanmaktan başka çarem yoktu. Buraya kadar gelmişken onun için korkma lüksüm de yoktu çünkü görmüştüm. Düşmanı ne kadar büyük olursa olsun, nasıl yenilgiye uğrayacağına bizzat şahit olmuştum.

Biz locadan çıktıktan sonra kaçan insanlar arasından sıyrılarak yanımıza gelen birkaç adam, muhtemelen onun ya da teşkilatın adamıydı çünkü çevremizi sardılar ve arabanın yanına ulaşana kadar da bizi bırakmadılar.

Dışarısı mahşer yeri gibiydi. Kaçan insanların çığlıkları, öfkeli bağırışlar ve patlayan silahlar bir kıyametin ön gösterimiydi.

Çakılı'yı kendi tahtında hezimete uğratmıştı. Arabaya binerken gözümü koşturan insanlardan ayıramıyordum. Kapılar kapandığında araba hemen hareket etmeye başladı. Depo alanından çıkarken kalbimin hızlı

atışlarından kulaklarım uğulduyordu. Şahit olduğum görüntüyle bir daha eski Elif olamayacaktım.

İlk hissettiğim buydu. İlk hissettiğim bundan sonra ölümle yan yana olacağımdı çünkü benim kocam ölümün ta kendisiydi.

Ona neden *Azrail* dediklerini bir kere daha anlamıştım. Bütün bedenim gördüğüm görüntüyle birlikte zangır zangır titremeye başlamıştı.

Levent Bey ise hiçbir şeyi olmamış gibi maskesini çıkardı. Sanki bütün o vahşeti izlememişti, bana bakarken gözlerinde gördüğüm sadece soğuk bir çıkarcılıktı.

"Ama yarını bilemem," dedi ben maskemi çıkarırken. İlk önce neyi kastettiğini anlamadım ama sonra locadaki konuşmamıza devam ettiğimizi fark ettim. "Yarın ne olacak?" dedim.

"Kurulun *Deep Web* ağını tamamen çökertecek."

Böyle söyleyince kulağa yeni bir şeymiş gibi gelmiyordu ama Levent Bey'in yüz ifadesi tam tersini gösterir gibiydi.

Bu yüzden, "Bu ne demek?" dedim.

"İntikamın ilk adımını atmak demek," dedi.

"Bunu niye bir sorunmuş gibi söylediniz?" Anlamıyordum. Bu adamla konuşurken onu çözümlemek için de bir tercümana ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

"Sorun o değil," derken bir felaket hakkında konuşuyormuş gibi bir tavrı vardı. "Peki ya ne?" diye sormamın sebebi buydu ama bana cevap vermedi.

Çünkü ona göre cevap açıkça ortaydı. Sorun da cevabı da bizzat kocamdı.

Levent Bey'in evine döndüğümüzde içeri girmeden kendi evime geçmek istedim çünkü şu an sorguya çekilecek bir ruh hâlinde değildim. Biraz yalnız kalmam gerekiyordu.

Levent Bey de ısrar etmedi. Sanki evden yeni çıkıyormuşum gibi eşyalarımı aldırdım ve Nergis'in de içinde bulunduğu arabayla kendi evime geçtim.

Sonrası ise tam bir zihin harabesiydi.

Salondaki koltuğa oturup boşluğa bakarken zihnim defalarca kocam tarafından gerçekleştirilen ölümleri tekrarladı. Babam ölmeden önce tıp istediğimi hatırladım. Onun ölümü ile birlikte ölümleri, kayıpları asla

kabullenemeyeceğimi fark edip bu isteğimden vazgeçmiştim. Şimdi ise belki de bir gün içerisinde, çoğu insanın göremeyeceği kadar çok ve vahşi ölümle yüzleşmiştim.

Bunun bendeki etkisi inandığım tüm prensiplerin, kendimce çizdiğim sınırların yıkımı gibiydi. Ölümden kaçarken burnumun dibinde sayısız ölüm vardı. Gerektiğinde benim de kendimi ölümüne savunmam gereken bir girdabın içine düşmüştüm.

Üstelik bu ölümleri izlerken her normal insan gibi dehşete düşmüş olsam da aynı zamanda birçok şeyi idrak etmiştim. Bunlardan ilki ve en önemlisi ise sevdiğim adamın intikamına olan bağımlılığıydı. Bundan besleniyor, bununla yaşıyor, bu sebeple öldürüyordu.

İntikamının sebebi haklı olsa da bu yolda Levent Bey'in her fırsatta dile getirdiği gibi kontrolünü de kendisini de kaybetme olasılığı çok yüksekti.

İkinci olarak ise şimdi neden onu böyle görmemi istemediğini anlayabiliyordum. Kontrolünü kaybettiğinde hislerini kapattığına şahit olmuştum. Üstelik tam bu anlarda sanki bambaşka bir kişiliğe sahip oluyor ve benim o kişiliğini tanımamı asla istemiyordu.

Ama görmüştüm. Hislerini kapatınca neler olabileceğine bizzat şahit olmuştum, bilmek ise hiçbir şey değiştirmiyordu.

Bilmek bana sadece bir satranç ustasının gölgesi olduğumu göstermişti. O bir satranç oynuyor, büyük bir savaş veriyor olabilirdi. Ardında taşlarını yöneten başka ustalar olabilirdi ama ben onun gölgesiyle savaşıyordum çünkü sadece düşmanıyla değil, kendisiyle de mücadele ediyordu.

Onun kazanmasına ihtiyacım vardı. Gölgesine karşı bile zafer kazanmasına muhtaçtım.

Salonda otururken bu düşüncelerle saatlerimi geçirdim. Sonunda kapı açıldı ve adım sesleri duydum. Gölgelerin arasından sevdiğim adam çıkarken sessizce yanıma gelmesini istiyordum.

İyi miydi? Yaralarını temizlemiş miydi? Ruh hâli nasıldı? Ne kadar tetiklenmişti?

Hepsini öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"Gün Işığı?"

Gölgeler arasından sıyrıldı, öylesine açtığım televizyonun ışığı yüzüne vurmuştu. Üstünü değiştirmiş ve temizlenip gelmişti. Siyah gömlek ve siyah pantolon giymişti. Her zamanki gibi gözüküyordu ama değildi.

Ben de değildim. "Neden annenin yanında değildin?" dedi yanıma gelirken.

Bir şey söylemedim. Yüzünü, tüm bedenini inceleme isteğimle, sessizce yanıma gelmesini beklemek arasında gidip geliyordum.

"Ne oldu?" dedi. Yüzünü gördüğümde kaşlarım havalandı. Kaşında büyük bir yarık vardı. Dudağı da patlamıştı. "Bunu asıl benim sana sormam gerekmez mi?" dedim.

Tam önümde durduğunda televizyonun bütün ışığını kapattı.

Her zamanki gamsızlığıyla, "Önemli bir şey değil," dedi.

Yedi adamı öldürdüğüne şahit olduğum adama bir tane vurasım geldi. Eğer ne yaptığını bilmiyor olsaydım şu an onu böyle gördüğümde çıldırırdım ama o sanki sadece şirketten eve geç gelmiş gibi davranıyordu.

Ellerimi ona doğru uzattım. "Bakayım!" dedim sinirli bir sesle.

Neyse ki diretmedi. Neyse ki kızmış olmama takılıp üste çıkmaya çalışmadı.

Önümde diz çöktükten sonra yüzünü ellerimin arasına bıraktı. Yaralarını ciddi bir yüz ifadesiyle incelerken bu adamla kafesteki o adamı asla bağdaştıramıyordum.

Bir bedende iki kişi taşıyordu sanki. "Yarın şirkete gideceğiz," dedi ve sırf bu hâle nasıl geldiğini sormayayım diye anlatmaya devam etti: "Çocuğu aldığımızı örtbas etmek için kurula bir operasyon yapılacak."

Boynundaki ize kayan elimi tuttu. Kaşlarım çatıldı ama o tutup elimi öptü. Bu hâle gelişinin sebeplerini sormamam için elinden geleni yapıyordu.

Ne olursa olsun kendini bu kadar büyük tehlikeye atıyor olmasına da hep kızıyor olacaktım. "Çocuğu hasarsız alabildiniz mi?" dedim. "Aldık," dedi sonra elimi bırakmadan. "Ekipler vücudundan çıkarabilmek için onu uyutuyor."

Tuttuğu elini tekrar yüzüme yasladı. *Devam et* der gibi. *Dokunmaya devam et. Bana bakmaya devam et. Bana yaşadığımı hissettir.*

"Sen niye buradasın?" dedim. O çocuk kurtarılmışken onun burada olması çok mantıksızdı. Belki de senelerdir bu operasyon için uğraşıyordu ama şimdi burada, benim yanımdaydı.

"Çocuğu korkutmak istemedim," deyince durumu anladım. Kızgın olmama rağmen geldiğinden beri ilk defa ağlamak istedim.

Bu sözleri kadife eldivenin içindeki demir yumruk gibi hissettirdi. Sevdiklerine karşı bu kadar hassasken düşmanlarına karşı acımasızlığı ile tam bir zıtlık örneğiydi.

Boynunu nazikçe inceledim. Pansuman yapmıştı ama yine de içim rahat değildi. Ona da vurmuş, hatta zarar vermişlerdi. Şimdi ise önümde diz çökmüş, sakin bir şekilde onunla ilgilenmemi bekliyordu.

"Tepkisizsin," dedi ben yaralarına bakarken. "Şirkete gideceğimiz için bile yorum yapmadın." Boynundaki elimi tekrar yüzüne götürdü.

Bedeninde mutlaka çok daha ciddi yaraları vardı ama görmeme izin vermedi. "Kocam bir savaştan çıkmış gibi gözükürken ne söyleyebilirim ki?"

Üstelik o savaşı izlemiştim. Ölümle burun buruna gelişine yüreğim ağzımda katlanmıştım. Hâlâ kendinde değildi. Bu hâldeyken ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bile bilmiyordum.

Sahi, bir savaşın muzafferiyle nasıl ilgilenilirdi?

Zihnimdeki soruya kendisi cevap verdi: "Öperek teselli edebilirsin." Yüzünü elime yasladı. "Severek iyileştirebilirsin."

"Sebeplerini bilmeden hiçbir şey yapmam," dedim. Aslında bu sefer sebeplerinden haberdar olsam da bu şekilde beni bilgisiz bırakmasını kabul edemiyordum ama o anlamıyordu.

"Sonuç burada," derken neyi kastettiğimi göremiyordu.

Gözlerini kapatıp sanki benden şefkat dileniyormuşçasına yüzünü elime sürttü.

"Sonuç, ağır hasar altında," dedim. Ona hem kızıyor hem de kıyamıyordum. Eğilip yaralı dudağına diğer elimle dokundum.

Dudaklarını parmak uçlarıma bastırdı. "Sonucu umurunda değil, o karısından ilgi bekliyor," dedi. Gözleri kapalıyken gülümsedim ama buruk bir tebessümdü bu.

"Sonuç, susarak karısını stres altında bırakıyor," dedim. Tam bu anlarda hissettiğim çok şey vardı ama yaralı yüzüne bakarken neden bir yuva kurmak için bu kadar çırpındığımı bir kere daha anladım çünkü beni çok seviyor olsa da yetmiyordu. Onu yaşama bağlayacak daha sağlam temellere ihtiyacım vardı.

Şu an korktuğumu görmezden gelecek kadar kendi zaferine kapılmış durumdaydı. Üstelik istediği sorular değil, yalnızda bendim. "Başımı okşa, Gün Işığı," dedi sanki tek istediği buymuş gibi. "Bana biraz şefkat göster."

Dediğini yapmamın tek sebebi zihnimde çare aramakla boğuşuyor olmamdı. Üstelik ben de ona şefkat göstermeye, iyi olduğuna kalbimi inandırmaya muhtaçtım. Böylece o gözleri kapalıyken başını dizlerime yasladı. Birkaç dakika boyunca saçlarını okşadım ama sonra sanki bu da yetmemeye başladı.

Diğer elimi alıp yüzüne yasladı, dudaklarını defalarca avucuma bastırdı.

Normalde de temas müptelasıydı ama bu sefer farklı bir şeyler vardı. Lacivertleri açıldığında bana bakışı o kadar yoğundu ki omurgamdan başlayan bir ürpertiyle titredim.

Bu sıradan bir ilgi değildi. Önümde diz çökmüştü ama ellerimin teninden ayrılmasına asla izin vermiyordu.

Önümde yaralı bir kral gibiydi ve o kralın bir isteği vardı, belliydi. Ben onun yaralarına bakarken onun bakışlarının gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldiğini fark ettim. "Sen niye yerinde duramıyorsun?" dedim. "Bir tuhaflık var sende."

İnkâr etmedi. Dizlerinin üstünde kalktı. Ben koltukta otururken yüz yüze gelmiştik. Bir an şefkat isteyen bir dilenciyken diğer an tutkuyu yöneten bir hükümdara dönüşmüştü.

Yüzündeki elimi aşağıya doğru kaydırdı. "Dokun!" dedi. Sert göğsünden sanki ateşe elimi uzatmışım gibi bir ısı tenime yayıldı. "Hissediyor musun?"

Geldiğinden beri hissediyordum ama bunu dövüş sonrasında yaşadığı adrenaline yormuştum. Dokunuşumu göğsünden aşağı kaydırdı.

"Teninde elektrik var sanki," dedim. Bedeni sanki dokunuşuma çekiliyormuş gibi bana doğru eğildi. "Neden?"

Yaralı dudağı yukarı kıvrıldı. "Birkaç kişi pataklamış olabilirim." Gamzesi ortaya çıkarken gülüşü haylaz bir çocuk gibiydi ama bakışları öyle değildi. Gözleri tekrar dudaklarıma takıldı. "Birkaç olduğuna emin miyiz?" dedim. Ben hiç de öyle görmemiştim çünkü.

Gülümsemesi genişledi.

Baştan beri olduğu gibi şu an sorularım hiç umurunda değildi. Elimi geri çekmek istediğimde izin vermedi. Dudak dudağa gelene kadar bana yaklaştı. Bu normal değildi, sanki adrenalin onu tetiklemiş gibiydi.

Ama başımı geri çektim. "Yaralısın," dedim. Bu sadece dudağı için geçerli değildi. Tüm bedeninde yaralar olduğuna adım gibi emindim.

Ben geri çekilince dudaklarındaki gülümseme sinirli bir hâle büründü. "Yapma, Gün Işığı," dedi. Sanki beni *mahrum etme* der gibiydi.

Geri çekildi ve düğmelerini teker teker çözmeye başladı. İzlememi istiyordu ama ben zaten görmüştüm. Kanla yıkandığına, öfkesiyle düşmanını yaktığına ve kafes dövüşünde gücünün en acı hâline şahit olmuştum.

Şimdi ise geriye kalan yalnızca o büyük yıkımın hasarıydı. Gömleğini sökercesine üstünden çıkardı. Karnında büyük bir sargı bezi vardı. "Ne

yaptın?" dedim biliyor olmama rağmen. Elim yarasına dokunmak için uzandığında izin verdi. "Ne oldu da bu hâle geldin?"

Dönüp ona baktığımda ben onun için acıyordum, o ise benim için yanıyordu. "Gücün kime ait olduğunu gösterdim," dedi.

Bakışlarındaki *açgözlülüktü.* Sanki yetmemişti, sanki doymamıştı. Omzunda çizikler vardı, zehirli tırnakların izleri olabileceğini tahmin ettim. Nasıl temizlemişlerdi?

Elim yukarı doğru çıktı ve tırnak izlerine dokundu. "Acıyordur," dedim tüy gibi bir temasla dokunurken. O ise elimi sert bir şekilde yarasına bastırdı.

Ölü bir adamı dokunarak yaşatmaya çalışıyordum.

"Lütfen!" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Eli üstümdeki tişörte uzandı ve yukarı çekiştirmeye başladı. "Bana şefkatini bu şekilde gösterme."

Sadece dokunmam, onun için yeterli değildi.

Tişörtümü üstümden çıkarmak için ellerimi bedeninden çekerken sadece birkaç saniye sonra benden uzaklaştı. Sonra ona dokunmamama tahammül edemiyormuş gibi bu sefer iki elimi göğsüne bastırdı ve ağır ağır aşağıya doğru indirdi.

"Beni bedenine kabul et, Gün Işığı."

Yaralı dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Öpmedi, dili ağır bir baştan çıkarışla alt dudağımı süpürdü. "Bırak, içinde nefes alayım."

Ellerimi pantolonunun kenarlarında bıraktı. Ağzım onun için aralandığında soluğuma doğru ihtiyacını fısıldadı: "Beni içine kabul et."

Sessiz kaldım. Tam bu sınırda karar verme aşamasındaydım çünkü canını yakmak istemiyordum ama onun düşünmeme bile tahammülü yoktu.

Dudaklarımın üstüne minik öpücükler bıraktı. "Karıma yalvarmalı mıyım?"

Ona bakmam için yüzümü kavradı. "Köle mi olmalıyım ona?" dedi. Bir şey söylemedim ama gözlerim doldu. "Zaten olmadım mı?"

Başımı hafifçe sarsarken sınırda olduğunu hissettim. İlk defa bana muhtaç olmasından hoşnut olmadığını gördüm. İçinde bunun yüzünden de savaş veriyordu.

Korktum.

Bu savaşı, güce aç olan parçası kazanırsa kaybeden ben olurdum. Bana köle olmasına ihtiyacım yoktu, benim ona ihtiyacım vardı. Sevdiğim adama, bir ailemiz olsun diye çırpınıp durduğum adama.

"Ne zaman reddettim?" diye fısıldadım. Pantolonunun düğmesini açarken kalbim sızlıyordu. "Sen köleysen ben de mahkûmum." Dudaklarımı kısa bir an dudaklarına bastırdım. "Ne zaman anlayacaksın?"

Onu kendime çekerken tüm ruhumla, tüm kalbimle, tüm bedenimle her daim onu kabul etmeye hazırdım. Sırtım koltuğa değdiğinde üstümde yükseldi. "Bu köle bana hükümdar," dedim.

Birazdan sevişecektik ama ağlamak üzereydim çünkü bu seferlik o savaşı yenmiş olabilirdim. Bakışlarında bana yenildiğini görüyordum ama yine de, "Bu köle sana ölür!" demesi yüreğimi korkuyla doldurdu.

Bu geceden anladığım tek bir şey vardı. Yakında bir ailemiz olmak zorundaydı. Yoksa ben yine onu ölümün kıyısında bulmaya devam edecektim.

Belki de o ölümün kıyısı bir uçurumdu. Ben onu o uçurumda kaybedecektim.

Gece boyunca önce öfkesini giderircesine tüm bedenimi zapt ederek, sonra ise ağır ağır benimle sevişti ama hayatımda ilk defa onu bedenime kabul ederken korku doluydum.

Sanki zihnimin bir kısmı, onu kaybetmemek için bedenimde tutmanın tek çare olduğunu söylüyordu. Çarelerin bu kadar az olması çok acımasızcaydı.

Kaybetmekten korkmak çok acımasızcaydı ama bazen istesek de çare bulamıyorduk. Hayatın mecburi akışına kapılıp gidiyorduk.

Onun kollarında uyuyakaldığımda tam olarak öyle hissediyordum. İkimiz de bir fırtınanın ortasındaydık ama yan yana olduğumuz sürece hiçbir şey bizi yıkamazmış gibi hissediyordum.

Bu yüzden ben de ona sığındım. Yan yana oluşumuza inandım.

Yarın belirsiz olsa da... Bugün beni yarına karşı korkutsa da...

Zaten o kadar yorgun bir şekilde uyumuştum ki yarını düşünmeye hiç fırsatım olmamıştı ama bilinçaltım aynısını düşünmüyor olmalıydı, bir kâbusun tuzağına düştüm.

Bilinçsizliğin en derin dehlizlerine daldığım uykuda bir mezarlığın ortasında buldum kendimi. Babamı gördüm önce. Onu görmenin etkisiyle kalbim sıkıştı.

Rüyada olsam bile özlemin yükü sanki beni yıkacaktı. Öyle bir ağırlıktı ki yerimde kıpırdayamadım. Mezarın başında çatık kaşlarıyla birini izliyordu.

Öyle kızgın, öyle hayal kırıklığı doluydu ki canım yandı bu hâli karşısında. Sarsak bir adım attım ona ulaşmak, neye baktığını görmek için. Neye bu kadar kızdığını bilmem gerekiyordu. Bilmeliydim ki engel olabileyim. Bunun için hareket ettim ama aldığım cevap, olduğum yere çakılıp kalmama sebep oldu.

Saçlarından tanıdığım adamın başı eğikti, hararetle bir mezarı kazmaktaydı. Kum rengi saçları terden sırılsıklamdı. Serçe parmağında babamın yüzüğü vardı. Tırnaklarının altına toprak dolmuştu.

Mezar yarıya kadar açılmıştı.

Mezarın yanına karanfiller ve açelyalar konulmuştu. O kadar çok çiçek araştırmıştım ki bilinçaltım bu çiçeklerin ölüm ve ayrılık manasına geldiğini biliyordu.

"Ne yapıyorsun sen!" diye bağırmak istedim ama ağzım açılsa da ses çıkmadı. Dehşet dolu bakışlarım mezar taşına takıldı. Babamın mezar taşı olduğunu idrak ettiğimde gözyaşlarım akmaya başladı. "Dur!" demek istedim sevdiğim adama. "Dur, neden babamın mezarına saygısızlık ediyorsun? Bak, sana kızıyor!"

Babam ona öyle bir bakıyordu ki hayal kırıklığı her zerresine işlemişti sanki. Onu durdurmak için bir adım daha attığımda aniden durdu. Başını yavaşça kaldırdı. Bana bakmadı, beni görmedi ama bakışları babamla buluştu. Yan profilinden onun da ağladığını gördüm.

Bir damla gözyaşı döküldü güzel gözlerinden, yanağına doğru süzüldü. Babamın da gözleri doldu. "Yapma, çocuk!" diye fısıldadı. "Ben seni bunun için yaşatmadım."

Nefesim tıkanmış gibi uyandım. Hızla aldığım soluklar arasmda ağlıyordum. Öyle ağlıyordum ki sanki karanlıkta boğuluyordum.

Hıçkırıklardan tüm vücudum sarsılıyordu. Rüya olduğunu idrak ettim ama tutamıyordum kendimi. Siraç'ın belimdeki kolları sıkılaştı. Omzumda çenesini hissettim. Arkamdan sarılmıştı.

"Ne oldu?" dedi uykulu sesiyle. "Neden ağlıyorsun, Gün Işığı?" Endişelenmişti. Harekete geçti ama onu durdurdum. Ona doğru döndüm ve "Sadece rüya," dedim kendimi teselli edermiş gibi.

Sözlerim hıçkırıklarla kesiliyordu ama anlıyordu. En çok kendimi inandırmaya çalışıyordum rüya olduğuna ama yüreğim öyle acıyordu ki sanki kötü bir haberin çağrısı gibiydi bu ağrı.

Dudaklarının baskısını saçlarımda hissettim. Ona sığınırken kendimi öylesine bastırıyordum ki, korkumun çaresi olarak beni göğüs kafesine alabilse oraya sığınırdım.

"Ne gördün?" dedi sırtımı yatıştırmak için sıvazlarken.

Ona anlatamazdım. Gerçekleşmesinden o kadar korkuyordum ki değil ona, kendime bile itiraf edemezdim.

"Babamı," diye fısıldadım sadece. Vücudu kasıldı onun da. Anladı acımı.

Bu yüzden daha da sıkı sardı bedenimi. "Geçti," dedi. "Geçti, sadece rüyaydı. Kötü bir şey yok." Tüm kalbimle buna inanmak istedim. "Yanındayım, güzel karım. Hep yanındayım." Sanki korkumu tekrar hissetmiş gibi teselli etti.

Kollarının sığınağında gözyaşlarım dindi, tekrar uykuya daldım ama sabah kalktığımda hâlâ kâbusun etkisindeydim ve midem bulanıyordu. Nitekim hazırlanırken o kadar kötü bir boyuta ulaştı ki dün yediğim her şeyi çıkardım.

Siraç hazırlandığı için aşağıda bekliyordu. Beni böyle görseydi hayatta götürmezdi. Bu yüzden ona bir şey söylemedim ama berbat durumda olduğumun ben bile farkındaydım.

Nitekim aşağı indiğimde, "Niye soluksun?" dedi. Elinin tersini alnıma yasladı. Ateşim olmadığını biliyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Dün çok yedim, midem hazmedemedi herhâlde. Mide ilacı aldım," dedim.

Dediklerimin hiçbiri yalan değildi, bana şüpheyle baksa da yalan söylemeyeceğimi bildiği için uzatmadı. Zaten sakin gözükse de o da tetikteydi. Hepimiz yeni bir yola girdiğimizin farkındaydık.

Şirkete geçtiğimizde etraf her zamankinden daha hareketliydi. Bizim bugün bulunacağımız yer siber saldırı bölümüydü.

Nergis ve Demir yanımıza geldiğinde biz geniş bölümde yarım saattir duruyorduk. Daha doğrusu ben duruyordum, Siraç ise talimatlar yağdırıyordu.

Demir yanıma geldiğinde dalgın bir şekilde etrafıma baktım. "Ne yapacak, biliyor musun?" dedi. "*Deep Web'de* kurulun bütün hesaplarını ele geçirip para akışını durduracak. Bir nevi banka hesaplarını boşaltmış olacak."

Verdiğim cevap Demir'in gülümsemesine sebebiyet verdi. "Kocan yine sana eksik bilgi vermiş," deyince canım yandı.

O bunu normal görüyor olabilirdi ama ben normal göremiyordum.

"Yaptığı elektriği kesmekle eş değer. Kurul, anlaşmaların yüzde doksanını *Deep Web*'de yapar ve bunların çoğunluğu pazarlama üstünedir." Neyi pazarladıklarından bahsetmedi. "O yıllardır onların elinde tuttuğu ticaret pazarını ellerinden alacak ve ortaklık yaptıkları, menfaat elde ettikleri güçlü bağlantılarıyla bağlarını koparacak. Böylece *kimse yıkamaz* dedikleri siber koruma kalkanını aşacak ve bu *Deep Web*'de, yani internetin karanlık dünyasında en büyük sarsıntıya sebep olacak."

O böyle anlatınca kulağa daha dehşet verici geliyordu.

"Buna zafer değil de ne denir!" dedi Demir bu olaydan en az diğer yanımda duran Nergis kadar zevk alarak. Bir tek ben almıyordum bu zevki.

Ben savaş ilanı derim.

Bölümün müdürü Siraç'ın yanına geldi ve "Efendim, siz onay verdiğinizde başlıyoruz," dedi.

Siraç birkaç şeyi daha bizzat kontrol ettikten sonra saldırı başladı ve ilk on beş dakika boyunca bölümde hiç kimseden çıt çıkmadı. Konuşanlar bile fısıltıyla konuşuyordu. Ne yaptıklarını bilmiyordum ama bunun toplu saldırı olduğunu anlıyordum çünkü güvenlik duvarını delmek için büyük bir savaş veriyorlardı.

Yarım saat dolduğunda ilk tepki geldi, "Efendim, sisteme girdim," dedi siyah saçlı, mavi gözlüklü bir kadın. Gözlüğüyle birlikte sert yüz hatları daha da belirginleşmişti. Siyah gözleri bilgisayar ışığının aydınlattığı kadarıyla zaferle parıldıyordu.

Ondan birkaç saniye sonra bir başka *hacker* aynı cümleyi kurdu ve zaferin hazzıyla hepsi gülümsemeye başladı.

Siraç geniş bir ekranda hepsinin hareketlerini takip ediyordu. Bir tek ben duvar kenarında oturmuş, her şeyi uzaktan izliyordum. Çok geçmeden geri sayıma başladılar. Sessizce çalışarak hesapları boşaltmaya ve kırdıkları duvarı tamamen ele geçirmek için çalışmaya başladılar.

Kimse hiçbir şey yapmıyordu. Hatta sistem para akışını sürdürürken atıştırmalık yiyenler bile vardı. Uzun zamandır çalışmalar devam ettiği için tam bir buçuk saat içerisinde Demir'in deyimiyle kurulun pazarını ele geçirdiler.

Zafer basit gözükse de aslında değildi. Bu büyük bir adım, aynı zamanda büyük bir başlangıçtı.

Siraç onlarla birlikte çalışıyor ve saldırıyı anbean kontrol ediyordu.

Bu yüzden sonucu da o açıkladı: "Saldırı başarılı. Tüm veriler aktarıldı!"

Gülmedi ama yüzünde, bakışlarında başarının vermiş olduğu bir gurur vardı. O gururla ekibine baktı. Bu onun zaferiydi. Sonuna kadar da

hakkıydı. Buraya geldiğim ilk andan beri ilk defa gülümsedim. Ne olursa olsun onunla gurur duyuyordum. Bu gücü elde etmek için canını dişine takarak çalışmış, güçlü bir ekip kurmuştu.

Yine de zaferi kutlamaya bile fırsatımız olmadı. Yanımdan kısa bir süre ayrılan Nergis'in yüz ifadesini görünce kötü bir şey olduğunu anladım.

Yüz ifadesi tam manasıyla dehşeti temsil ediyordu. Kanı çekilmişti resmen.

"Efendim!" dedi korkuyla. Bana kısa bir bakış attı ama bu öyle bir bakıştı ki korkmamak elde değildi. "Efendim, saldırı olmuş. Levent Bey şu an orada." Siraç'ın zaferinin mutluluğu yüzünden silindi. Felaketin haberiyle birlikte kalbim sıkıştı. "Nereye?" dedi. "Kime olmuş? İhtiyara mı?"

Nergis bana korkarak baktı. Gözleri dolunca elimi göğsüme bastırdım. Birden kalbim ağrımaya başladı. Ölümün ağırlığını hissetmiştim çünkü. "Ba-Bahar Hanım..." dedi dili tutulmuş da bu yası söyleyemiyormuş gibi. "Havadan bir saldırı. Büyük bir patlama olmuş."

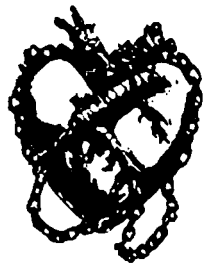
Başını eğdi Nergis. Ağladığını gördüm.

Nefes alamadım. Göğüs kafesim kurudu sanki. "Tüm ev yıkılmış. Ku-kur-tulan yok diyorlar."

Dehşetin varlığıyla bir adım geriye doğru attım. Bacaklarım titredi, birinin kolumu tuttuğunu hissettim ama kim olduğunu da bilmiyordum. Sanki ölüyordum, sanki canlı canlı gömülüyordum.

"Bahar Hanım evin içindeymiş."

İlk toprağı attılar üzerime.

21
AZAP

Çakılı en masum tabirle delirmişti. Burnunun dibine kadar giren Siraç'ın yapmış olduğu güç gösterisi aynı zamanda onun kurulun başına geçecek kadar güçlü olmadığını gösteriyordu.

Vuslat tam olarak onun kıskançlıkla elde etmeye çalıştığı gücü alt etmişti.

***Kıskançlığı** bertaraf edince geriye **açgözlülük** kalırdı.*

***Açgözlülük** ise bu âlemde sadece güç için yapılırdı. Siraç'ın da gözü güç için kör olmaya başlamıştı. Bu yüzden teşkilatla iş birliği yapıp eş zamanlı operasyonlarla fabrika altındaki mahzenden bir çocuk kurtarmak onun için büyük bir zafer, aynı zamanda büyük bir güç gösterisiydi.*

En uzun süredir ellerinde olan çocuk buydu. Çakılı bu çocuğun mahzenden kurtarıldığının farkında değildi.

Bu operasyon için içeri girmek hiç kolay değildi. Her taraf güvenlik görevlileriyle doluydu ve fabrikanın alt kısmı yedi katmana ayrılmıştı. Yukarıdan giriş yapmak zorundalardı çünkü bu bir baskın değildi.

Bu yüzden Emir hapse girdiği gün fabrikada uzun zamandan beri çalışan iki köstebek harekete geçmişti.

Aşağıya giriş izni olan yalnızca on kişi vardı. Bunlardan biriyle yer değiştirmeleri gerekiyordu. Uzun süre içlerinden biriyle yakınlaşmak için uğraştılar ve başardılar da. Sonunda bu adamı kendi taraflarına çektiklerinde ise Siraç'ın bildiklerini ve aldıkları istihbaratları birleştirip adamı bayılttılar.

Onun yerine geçecek ve dijital maskeyle yüzünü değiştirecek bir köstebekleri vardı. Diğeri ise yukarıda kalmak zorundaydı.

Bütün zorluklara rağmen bunu da başardılar. Fabrikanın en az yoğun olduğu günde, Çakılı'nın ilgisi bambaşka bir yerdeyken mahzenlerin ilk katmanında buldukları ilk çocuğu tuvaletteyken kaçırdılar.

Diğer çocuklara bu kaçırılmayı gösteremezlerdi çünkü aralarından biri ya da birkaçı buradan kurtulmak için onları ifşa edebilirdi.

Çocuk kurtarılmıştı ve o zamandan beri uyutuluyordu. Bu sırada bedenindeki çip çıkarılmaya çalışılıyordu.

Karga ise tüm bu süreci sessizce izliyordu çünkü bir felaketin yaşanacağını çoktan hissetmişti.

Vuslat geçmişini karısından saklıyordu. Anlatmamak için direnmeye devam ediyordu. Oysa vicdan azabı da insanın zamanında çaresiz kalışı da hiçbir sevginin koyduğu engeli umursamazdı. Bu bir yaraydı, öncelikle bu yara kanatılacak, sonra kapatılacaktı.

Bu yüzden Vuslat mektupları umursamadığında karga en büyük hayal kırıklığına uğradı. Siraç ilk adımı atıp kurulun hesaplarını boşalttığında büyük bir savaş narası atmıştı.

Kurulun yönetmeye çalıştığı ülkenin karanlık yönüne ilk darbe vurulmuştu. Bu darbe durdurulmazsa Vuslat'ın bu yolda en sonunda kendini öldüreceğini bir tek karga biliyordu.

Çünkü Vuslat'ın kadını, Vuslat'ın geçmişini bilmiyordu.

Ve Vuslat gibi adamlar sevdiğinde sevdikleri kadınların geçmişi öğrenip de onlardan gitme ihtimalini kaldıramazlardı.

Bunu en çok karga biliyordu.

Bazı acıların insanın aklını yitirmesine sebep olduğunu söylüyorlardı. İlkinde, babamı kaybettiğimde bu acıyla mücadele etmiş ve aklımı korumuştum ama ikincisinde yapamadım.

Sanki o acı her yerimdeydi.

Kalbimi, aklımı, her şeyimi yitirmiş gibiydim.

"Yapma," dedim elimi Nergis'e doğru uzatarak. Nergis başını kaldırdı. Dolu gözlerine bakarken nefes alamadım. Öyle bir bakıyordu ki gerçek haykırıyordu sanki gözlerinde.

"Söyleme... Ne olur, söyleme..."

Dizlerimin bağı çözüldü. Yere düşecekken birinin dirseklerimden tuttuğunu hissettiğimde Siraç'la göz göze geldim. "Yalan söylüyor de!" dedim göğsüm kor alevle yanarken.

Yapamazdım, kaldıramazdım. Bu sefer kaldıramazdım, ben daha babamın ölümünü atlatamamıştım. "Ne olur, yalan söylüyor de..." dedim, Siraç karşımda acı çekerek bana bakarken. Kollarımdan tutup beni ayağa

kaldırmaya çalıştı. İki yakasından tuttum. "Bir şey de!" dedim. "Bir şey söylesene, annen ölmedi de!" Yakasından tutup sarstım onu.

"Ölmedi desene!" Hiçbiri bir şey söylemedi. Bana istediğim cevabı vermediler. Etrafımıza insanlar toplanmıştı. Gözlerim dolu dolu herkesin acıyan gözlerle bana bakışına şahitlik ettim.

Şoktaydım. Bu bir rüya olsun diye insanların yüzlerinin yok olmasını istiyordum Allah'tan. Etrafıma baktım onun gülen yüzünü bulabilmek için.

"Sakin ol, Gün Işığı!" dediğinde sevdiğim adamın sesindeki acıyla irkildim. Gerçeğin acısıyla yüzleştim. Ona döndüm. "Ölmedi de," dedim gittikçe yok olan sesimle. Dudaklarım titriyordu. Çenem titriyordu. "Ne olur bana ölmedi de," dediğimde tek dağımdı karşımdaki adam. Yaslanamadım çünkü bana istediğimi vermedi.

Bana tutunacağım tek dalımı vermedi.

"Bırak!" diye haykırdım. Göğsünden ittim onu. "Bırak!" Sarsıldı. O da yıkıldı karşımda, her şey yıkıldı. "Bırakın!" diye bağırdım yere çökerken. Elimi göğsüme bastırdım. O kadar acıyordu ki göğüs kafesim, sanki paramparça oluyordu.

Yapamazdım, bir sevdiğimi daha veremezdim o soğuk toprağa. Olduğum yerde sallanmaya başladım.

Babamın mezarı geldi gözümün önüne. Bir mezara daha yüreğimi vereceğimi idrak ettiğimde donup kaldım.

Kesik kesik nefesler aldım gerçeğin idrakiyle. Bir şeyler diyorlardı. Teselli ediyorlardı belki de beni, duymuyordum. Babamın mezarının yanında bir mezar daha düşününce kaldıramadım bu acıyı.

Elimi göğsüme vururken bir çocuk gibi ağladım. "Anne!" diye haykırdım düşüp dizlerimi kanatmışım gibi. "Anne, ne olur gitme!" Elimi göğsüme ura vura dağladım. "Anne yalvarırım, anne gel!" Canımın acısı dinmedi. e annem geldi ne de ben yerden kalkabildim.

Kimseyi duymadım acımdan. Sürekli kafamın bir kenarında ailemi kaybettiğimi bağırıyordu bir ses. Sağır oldum her söze, bana uzanan her eli ittim. Hiçbir şeyin farkında değildim.

Birinin beni kucağına aldığını hissettim ama sayıklıyordum sadece. "Ne olur, beni ona götürün. Ölmedi deyin, ne olur!"

Çırpınıyordum kollarında. "Tamam," diyordu uzaktan sevdiğim adamın sesi. "Tamam, götüreceğim seni annene."

Arabaya bindirildiğimi çok sonradan fark ettim. Başım Siraç'ın göğsündeydi. "Eve gideceğiz," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. Yüzünü göremiyordum, her şey bulanıktı.

Dünyam kararmıştı. "Hayır. Annemin evine gidiyoruz." Kendi sesimi tanıyamadım. Sanki boğuluyordum. Biri boğazımı ellerinin arasına almış, nefesim soluncaya kadar sıkıyordu.

Soluyordum.

"Yapamam," dedi sevdiğim adam. Yüzündeki acıyı gördüğümde kül olmuş kalbim yasıyla sızladı. "Unutamayacaksın, sende yeni bir yara açamam."

Elinin tersiyle yanağımı okşadı. Gözyaşlarımı sildi şefkatiyle ama yaralarımı kapatamadı. Sessiz bir şekilde ağlıyordum. "Ben öldüm," dedim o acıyla. Yüz ifadesi kaskatı kesildi. Sanki onu da öldürmüştüm kendimle birlikte. "Daha ne yarası?" Sesim titriyordu, yaşadığım her an sanki bana zulümdü. "Daha ne yarası? Ben zaten ölümü yaşadım!" dedim.

Göğsümdeki kor aleve kapılmak, olduğum yerde yok olmak istiyordum. Allah'ın gücüne gitmese ölmek istediğimi sesli söylerdim. Öyle bir acıydı ki aldığım nefes bile canımı yakıyordu.

Beni göğsüne sımsıkı bastırdı bu sözlerimden sonra. "Sen ölürsen kıyamet kopar," diye fısıldadı. "Koparırım."

O an kendimde olmadığım için nefretin, gazabın ses tonuna yansıdığını idrak edemedim. Öyle acı çekiyordum ki ondan bile uzak durmak istiyordum. Kimsenin tesellisini istemiyordum. Kimseyi görmek de istemiyordum.

Sadece annemi görmek, onun sesini duymak istiyordum. *Yaşıyorum* desin istiyordum. *Sana aynı acıyı yaşatmadım, anneciğim* desin istiyordum.

Ama duyamıyordum, göremiyordum. Sanki nefes alıyor ama her nefes alışımda biraz daha ölüyordum.

Siraç talimatlar veriyordu, ben ise bana bir mucizeyi söylemediği sürece onu dinlemiyordum.

Kapının açıldığını bile aşırı gürültüyü fark ettiğimde ancak anlayabildim. Göz kapaklarımı açtım. Levent Bey'in arabanın açık kapısından içeri eğilip bize baktığını gördüm.

Gözlerinin feri sönmüştü. Onu yıkılmak üzereymiş gibi gördüğümde tüm umudum beni terk etti. Bana baktığında onda da aynı yıkılmışlığı gördüm.

"Dede..." dedim ilk defa ona. "Anneme bir şey olmadı, değil mi?"

Alt dudağı titredi. Ağlamamak için sıkıyordu kendini. Sözlerimden sonra kapıya tutunmasa yıkılacak gibiydi.

Siraç'a döndü. "Götür onu buradan," dedi sadece. Sesini de duruşunu da sert tutmaya çalışıyordu. "Burası karışık, zararsız bir *drone* zannetmişler. Elçilerin evine bir saldırı olduğunu düşünüyorlar." Annemin evi bazı elçilerin evine yakındı. "Sonra imha edilmiş, havaya ateş açılmış. İnsansız hava aracı olduğu için kontrolsüz bir şekilde o da evin üstüne düşmüş."

Siraç'a bilgi veriyor, beni görmezden geliyordu. Bu yüzden çıldırdım. "Bırak!" dedim Siraç'ın kollarını itmeye çalışarak. "Bırak, göreceğim."

Siraç kollarını sıktı ama ben çırpınıyordum kollarında. "Benim adıma hiçbiriniz karar veremezsiniz!" Levent Bey'e yaklaştım. "O benim annem!" dedim ağlarken. "Bırakın, bir kere de ben kontrol edeyim." Öfkeyle acı birbirine karıştı. "Zaten yeterince hayatımla oynamadınız mı?"

Acıyla söylemiştim bu sözleri, ikisine de acımasızca saldırmıştım, tutamamıştım kendimi. Kollarında olduğum sevdiğim adamın donup kaldığını hissettim ama kendi acım her şeye kör etmişti sanki beni. "Bırak!" dedim Siraç'ın kollarını iterek. Bu sefer engel olmadı. "Göreceğim," dedim son kez gelen bir güçle.

Levent Bey önümden çekildi ve arabanın kapısından çıkınca annemin evinin önünde buldum kendimi. Bir yangın bekliyordum ama yarısı yıkılmış evle karşı karşıya kalmıştım.

Evin etrafına şerit çekilmişti ve dehşet bir kalabalık vardı. Muhabirlerin sesini duydum. Her şey cehennemin ortasındaki bir oyun gibiydi.

Herkes konuşuyor ama ben yalnızca kendi feryadımı duyuyordum. "Anne!" dedim kurtulması için bir mucize ararken. "Lütfen kurtulmuş ol, annem!"

Etrafıma bakarken sanki her şey yavaşlamış gibiydi. Evin koca enkazından ceset torbasında birisi çıkarıldı. Kilitlenmiş gibi o ceset torbasına baktım.

O muydu? Oysa şayet, ölümün onu da aldığına nasıl kendimi inandıracaktım?

Arkadan Levent Bey'in sesini ayırt edebildim. "Emir'in şirketinin üstünden havalanmış araç. Bir gün önce de şirketin reklamı için bir şirketle anlaşmaya varılmış. Hepsi bir kumpas gibi gözüküyor. Senin hamlen dışında planlanmış gibi."

"Cibilliyetini, soyunu sopunu siktiğimin..."

Arkamı dönüp onlara baktım. Siraç küfrederken bana bakınca duraksadı. Eğer kendimde olsaydım onun da kendini kaybetmiş olduğunu fark ederdim ama değildim. Sadece bir katilin, annemin katilinin adını

duymuştum. Sadece bir ölü bedeni, belki de anneme ait olan bedeni görmüştüm.

"Götürülen kim?" dedim donuk bir sesle. Şoktaydım sanki. Levent Bey başını olumsuz anlamda salladı hemen. Sanki bu basit bir teselli bile beni kurtaracaktı.

"O değil, kızım. Bulunamadı daha. Çalışmalar devam ediyor." Annemin adını anamamıştı bile. Kimse konduramıyordu onun orada olduğunu. Yüzü ölümün ardında acıyla kaskatı kesilmişti. Yaşından daha ağır bir yükü taşıyormuş gibiydi. Onlara arkamı döndüm. Kim olduğunu duymuştum, kimin yaptığını duymuştum. Bu yüzden acıyla birlikte nefret kapladı yüreğimi.

"Onlar sevdiklerimi aldılar," dedim. "O adam annemi aldı elimden." Ellerimi gövdeme sardım enkaz olmuş eve bakarken.

O ev gibi ben de yıkıldım.

"Bu sefer o adamı bulursam ben öldüreceğim!" Zangır zangır titremeye başlamıştım. Arkada Eylül'ün sesini duydum. Bir an sonra zayıf kollar bedenimi sardı.

"Eylül, öldü!" dedim onun ağlayan sesini duyarken. "Eylül, benim annem öldü!" İkimiz de soğuk zemine çöktük. O da ağlıyordu. "Üzgünüm, çok üzgünüm," diyordu ama üzülmek çare olmuyordu ki ölüme. En büyük çaresizlik ölümdü. Kimse *dur* diyemiyordu. Kimse söz geçiremiyordu.

Âcizdim, âciz kalmıştım. Öksüz kalmıştım.

"Ben de onu öldüreceğim!" diyordum. O kadar kendimi kaybetmiştim ki bunu bilmeden sayıklıyordum. "Canımı yaktılar!" diye haykırıyordum. "Canımı aldılar, canımı!"

Kendimi durduramıyordum. Siraç'ın kollarını sarıp beni kucaklamaya çalıştığını fark ettim bir ara. İttim onu çünkü götürecekti beni. Asla buradan ayrılmazdım.

"Bırak!" diye bağırdım. "Bırak, ayrılmam buradan!"

Kolları geri çekildi. Eylül göğsüne bastırdı beni. "Siraç, şimdi değil." Eylül ağlamaktan kısılmış sesiyle. "Seni anlamaz, seni dinlemez. Bu acıyla duymaz seni."

Onu anlamaz, onu duymazdım. Kulağımda sadece annemin sesi vardı. Gözümü kapatınca gülümsemesi canlanıyordu.

Sesi kulağımdan gitmiyordu, sanki bin kere adını sayıklarsam gelecekmiş gibi geliyordu. "Anne ölürüm, anne sensiz solarım ben..." diye fısıldadım. Yere bakıyordum. Soğuk taşta gördüğüm yalnızca onun yüzüydü.

Soluyordum.

Büyük bir gürültü yankılandı dibimde. İrkilerek kafamı kaldırdım. Korktum tekrar bir şey oldu diye. Siraç'ın cama yumruk attığını gördüğümde gözlerim büyüdü.

Arabanın kırılmaz camı çatlamıştı. Siraç elini geri çekti, ayağıyla arabanın kapısına vurdu. "Ben böyle işin evveliyatını sikeyim!" Tekrar cama yumruk attığında cam düşmese bile olduğu yerde tuzla buz oldu. Demir kollarından tutup onu geriye çekmeye çalıştı ama o da kendini kaybetmişti.

Parmaklarından kan süzülmeye başladı.

Bana döndü, gözlerinde ilk defa bu kadar yoğun bir öfke görüyordum. İlk defa onu bu kadar çaresiz görüyordum.

"Bitecek bugün, yemin ederim ki bugün bitecek." Bana doğru eğildi. "Sana yemin ederim, bugün ölecek." Karşımda sevdiğim adam yoktu. Karşımda gazabı onu ikinci bir beden gibi sarmış bir ölüm makinesi, *Azrail* olarak adlandırılan adam vardı.

Demir, "Abi, saçmalama!" dedi. "O kadar yıldır hazırlanıyorsun. Öfkelisin şu an. Düzgün düşünemiyorsun." Siraç'ı sarstı ona bakması için. "Mahvedersin her şeyi! Bütün yıllarını, emeklerini, her şeyi!" dedi.

Siraç silkelenerek kurtuldu onun ellerinden. "Bitecek!" dedi bana bakarak. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. O an kalbim sökülmüş gibi hissettim. Sanki kalbimi sökmüş de kendi kalbiyle yer değiştirmiş gibi hissettim.

Acımı yaşadı, acımı anladı, acımla o da öldü.

Bana doğru eğildi. "Sana yemin ederim..." dediğinde söktüğü yüreğim sızladı.

Öyle bir bakıyordu ki ben ölüyorsam o da gömülüyordu. Bu bir yemindi, bu bir bedeldi ve ben acımla ilk defa bu bedelin sonucunu düşünmedim.

"Bitsin," dedim sadece. Sonra bunca zamandır ağzımdan bir kere bile dökülmeyen o cümleyi ben bile isteye kurdum. Ona, "Git!" dedim. Bana söz verdiği o gün, ona söylememem gereken tek kelimeyi söyledim.

"Git ve öldürmeden gelme!"

Kapalı bir kapıyı ardını düşünmeden açtım.

Bir nefretin, insanı acımasız bir katile dönüştüreceğine şahit olacaktım.

Bundan sonra onu hiçbir şey durduramazdı, biliyordum. Demir arkasından bağırdı: "Bunun sonucunda sen yanacaksın!"

Eylül seslendi bu defa: "Siraç, yapma! O da düşünemiyor, acı çekiyorsunuz ikiniz de! Öfkeyle yanlış bir şey yapma!"

Levent Bey'in bağırışı yankılandı. "Oğlum, saçmalama! Şimdi sırası değil! Şimdi yaralarımızı sarma zamanı!" Öfkeden yükselmişti sesi ama o da duyuramadı.

"Elif sana emanet, Demir!"

Duymadı hiçbir sözü. Arabanın kapısının kapatılma sesini duydum. Sonra acı bir fren yankılandı.

Demir bana seslendi: "Yenge, bir şey yap! Bak, bunun ucu ona dokunacak. En büyük zararı o görecek!" diyordu ama bir şey diyemiyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda yalnızca enkazda çalışan adamları ve içeriden çıkarılan bir başka cesedi gördüm.

Sustum, susarak ortak oldum bu ölüme. Başımı ellerimin arasına aldım. Sürünerek oturdum kaldırım köşesine. Sanki her şey yıkılıyordu, kıyamet kopuyordu da ben yerimden kıpırdayamıyordum.

"Anne..." diye fısıldadım. "Anne, ne olur gel!" Ağlayacak takatim kalmayınca alnımı dizlerime yasladım. "Allah'ım lütfen! Lütfen Allah'ım!" Acımı en iyi Rabb'im anlardı, ölüme de mucizeye de vâkıf olan oydu. Bu yüzden ona yalvardım: "Lütfen, ben bunu kaldıramam."

Gürültü daha da arttı. Enkaz çalışmaları devam ediyordu, insanlar konuşuyordu. İnsanlar bu ölümün nasıl olduğu hakkında acımasızca konuşuyorlardı. *Susun* diye bağırmak istiyordum.

Dilimi ısırıyordum bağırmamak için. Dilim kanayana kadar ısırıyordum ki nefret kusmayayım. Kusarsam yıllardır ailemin benim için ördüğü bütün duvarları yıkardım. Ben Elif olmazdım.

Ben artık eski Elif olamazdım.

Etrafıma bakacak takatim yoktu. Koşturma sesleri duyduğumda olduğum yerde kendimi kaybedecekmişim gibi hissediyordum. Eylül bana teselli sözcükleri söylüyordu ama duymuyordum.

Umut'un sesi bütün bu gürültünün ardından ayırt edildiğinde bir tek onun sözlerine dikkat kesildim. "Efendim!" dedi telaşlı bir sesle. "İki haberim var."

Arkasından Serhat'ın da sesi geldi: "Önemli, efendim."

İkisinin ses tonunu ilk defa bu kadar endişeli duyuyordum. Levent Bey'in karşılığını duyunca başımı kaldırdım. "İyi haber olmasına ihtiyacım var, Umut. Bir kötü haberi daha kaldıracak güçte değilim," dedi.

Umut, Levent Bey'in uyarısını görmezden geldi. "Patron, yetkilileri harekete geçirdi. Cezaevindeki sorgu odasında Emir'le bir görüşme ayarlıyor."

Sesli bir şekilde yutkundum bu haberi duyunca. Levent Bey'in kaşları çatılmıştı. "Ne yapacak?" dedi. Onun sıkıntılı yüz ifadesi daha da kasvetli bir hâle büründü. "Bir teyit bekliyor. Akşamına da Emir'i oradan kaçıracak."

Benim yüzümdendi. Ortalığı bu sefer benim yüzümden birbirine katacaktı ve ben onu teşvik etmiştim.

Serhat konuştu bu sefer:

"İkinci haber ise iyi." Sesindeki umuda karşı kalbim tekledi. "Bahar Hanım'ın arabası Ankara girişinde görülmüş. Bir ekibimi arabanın takibi için yolladım." Haberin gerçekliği karşısında aklım durdu. "Bu bir tuzak olabilir ama değilse..."

Duyduğum haber ile kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. Eylül'ün kollarından çıkıp ayağa kalktım. "Ne demek bu?" dedim küçük bir umut filizi içimde büyürken.

Umut bana doğru döndü. Yüzünde sert bir ifade vardı. Sanki bana hem üzülüyor hem de kızıyordu. Ne olduğunu düşünecek durumda değildim çünkü o an annem benim için her şeyden mühimdi.

"Korumalar nöbet değişimindeyken patlama olmuş. Bu yüzden evin girişine yakınlarmış ve hepsi patlamadan zarar görmüşler. İçerideki görevlilerin çoğu yaşamını yitirmiş, zaten evin güvenlik kameraları da patlamadan zarar görmüş. Bu yüzden haberdar değiliz. Özellikle de gece neler olduğundan." Kulağında bir kulaklık olduğunu görebiliyordum. Umut'un sürekli bir haber aldığının farkındaydım.

Serhat konuştu. İkisi de aynı zamanda krizi yönetmeye çalışıyorlardı. "Arabalar da evin altındaki garajda olduğu için evden araba çıkıp çıkmadığı konusunda da bilgi sahibi değiliz."

Elindeki telefona kısa bir bakış attı.

Umut, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz, büyük bir tuzak olabilir," dedi küçük de olsa umudumun önünü keserek.

Bu yine de enkaza değil de yukarı doğru çıkan yarısı muhabir ve polislerle dolu kalabalığın doldurduğu yola bakmama engel olamadı. Yüreğim güzel bir habere o kadar muhtaçtı ki bu küçücük umuda bile bel bağladı.

"Araba buraya doğru mu geliyor peki?" Levent Bey sert bir ifadeyle konuşuyordu. O, benim aksime umutlu değildi.

Onu onaylayan Serhat'tı. "Evet ama arabanın camları filmli olduğu için içeride kim olduğu hakkında bilgimiz yok."

Demir konuştu bu sefer. Ona baktığımda dağılmış bir adam gördüm. "Biz yine de burayı koruma altına alalım. Siraç, Elif'in tehlikede olduğunu duyarsa delirir."

Umut başını olumsuz anlamda salladı. Tekrar bana kısa bir bakış attı. "Elimizden geleni yaparız. Zaten ona ulaşamıyoruz, Demir Bey. Bizimle bağlantısını kesti. Yalnızca yetkilerini ve telsiz hattını kullanıyor."

Uğursuz bir bakıştı bu, bir başka felaket haberini veriyordu sanki. Başımı eğdim. Ben sadece annemi istiyordum o an. Annemin kurtuluşu için dua ediyordum.

"Allah'ım ne olur, o arabadan annem çıksın," diye dua etmeye başladım. Gözlerimi kapatıp sürekli bunu tekrarladım: "Allah'ım, lütfen o arabadan annem sağ salim çıksın."

Haberler gelmeye başladı. Üç araba annemin arabasının peşine takılmıştı. Şehir içinde onu takip ediyorlardı.

"O mu?" diye sordum birkaç kere. Cevapları umudumun önünü kesti.

"Alt yokuşta sıkıştıracaklar. Boş alan arıyorlar. Arabada bomba olabilir," dediler. Korkumdan hareket edemedim bile. Oysa bile arabasına bir şey yapmış olabilirlerdi. Her şey olabilirdi.

Haber verileli on dakika bile olmamıştı ama bana sanki bir ömrü kırk kere yaşlanarak geçirmişim gibi geliyordu.

Yerimde duramıyordum. Bir haber bekliyordum, herhangi bir umut istiyordum. "Aşağıda sıkıştırdılar arabayı," dediklerinde bu yüzden fırladım yerimden.

"Elif, dur!" dendi ama durmadım. Kalabalığın arasından geçtim. Koşmaya başladım, arkamdan başta Nergis olmak üzere birileri geliyordu ama duramazdım.

"Elif, tuzak olabilir, dur!" diyorlardı ama ümit öyle bir zehirdi ki bazen aklı durdururdu. Aklımla düşünmüyordum, yaşama tutunacak bir dal arıyordum.

Yokuş aşağı inerken ayaklarımın freni tutmuyordu. Düşecektim, biliyordum ama annemin kollarımdan tutacağını bilerek düşmek istiyordum. Yol aşağı indikçe siyah arabaların ortasındaki gümüş rengi araba gözükmeye başladı.

Arabanın kapısı açıktı. Etrafına korumalardan büyük bir kalabalık vardı. "Anne!" diye bağırdım. "Anne, orada mısın?"

Koşarken aldığım nefes yetmiyordu. Bağırışımla birlikte herkes bana döndü. Korumalar geri çekildi. Orada gördüğüm yüzle birlikte ayaklarım durdu.

Zaman durdu. Yaşam durdu. Soluğumun sesi kaldı geriye. Yalnızca onun yüzü kaldı. "Anne!" dedim kalbim bir atımlık durduğunda. Annemin yüzünü gördüğümde öldüm, öldüm de dirildim sanki.

Beni görünce buruk bir şekilde gülümsedi. Mucizeyi yaşadım, mucizeyi gördüm. Bacaklarımın dermanı kesildi.

Tam yere düşecektim ki arkamdan gelen Nergis tuttu beni. "Sana dur dedim!" dedi. Sonra o da gördü. Dondu kaldı tıpkı benim gibi. "Allah'ım!" dedi, o da benim gibi olduğu yerde taş kesilmişti. İkimizin de hızlı soluk-ları, taş kesilen bedenlerimizin yaşam gösteren tek unsuruydu.

"Hayal görmüyorum, değil mi?" dedim kısık sesle. "Delirmedim, değil mi?" dedim annem korumaların arasından sıyrılıp bana doğru gelirken.

"Delirdiysek birlikte delirdik," dedi Nergis. "Çünkü ikimiz de Bahar ablayı görüyoruz." Sesi duygusallıktan boğuktu. O beni teyit edince bir şimşek çaktı sanki zihnimde, Allah güç verdi de kollarından sıyrıldım. Annem sakin bir şekilde, her şeyden habersiz bana doğru gelirken ağlayarak ona doğru koşmaya başladım.

Ağladığımı görünce yüz ifadesi korkuyla doldu. "Ne oldu, anneciğim?" Sesini duyunca öyle bir korku sardı ki bedenimi, tekrar yalpaladım. Bir daha sesini duyamayacağım diye o kadar çok korkmuştum ki bu da bir rüya olabilir diye korktum.

Düşeceğim, sandım. Koskoca kızdım. Ona koşarken *anne* diye bağırıyordum yara almış bir çocuk gibi. Ona çarptığımda sımsıkı sardım kollarımı.

"Öldün sandım!" dedim başımı boynuna gömerek. Ağıt yakıyordum. "Öldüm sandım, annem!" Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda o da benim gibi sımsıkı sarıldı.

"Annem, sakin ol!" dedi. "Elif'im, sakin ol!" dedi ben kollarında kendimi kaybetmiş gibi ağlarken. Sakin olamazdım ki... Onu kaybettiğimi sanmıştım. Sırtımı sıvazlıyordu ama o olduğuna bile inanamıyordum.

Allah'ın en büyük mucizesini yaşamıştım. "Anne, ne olur bırakma beni!" dedim. Sanki bir kâbustan uyanmıştım da beni avutuyordu. "Lütfen, sen hiç bırakma beni!"

Nefes alamıyordum. Almak da istemiyordum bu anın gerçek olmadığından korkarak.

"Bırakmam, anneciğim!" dedi titrek bir sesle. Benim yükümü de taşıyordu. "Sen bana babanın yadigârısın. Ondan emanetsin, Allah izin verdikçe bırakmam."

O beni teselli ediyordu ama bugün yaşadığım çaresizlikten sonra hiçbiri inandırıcı gelmiyordu. Tırnaklarımı batırıyordum kıyafetine. Sanki beni ondan ayırsalar kıyamet kopacaktı.

Annem ne olduğunu bilmiyordu ama şu bir saat içerisinde ben cehennemi yaşamıştım. Nergis konuştu: "Bahar abla, senin evine saldırı düzenlendi," dedi o da duygusallaştığı için ağlamaklı çıkan sesiyle. "Kimse senin evden çıktığını bilmiyordu. Telefonun da kapalıydı."

Annemin nefesini tuttuğunu hissettim. Elimin altındaki yaşam dolu bedeni bir an duraksadı. "Tutma nefesini," dedim onu daha çok sıkarak. "Nefes al."

O nefes alamayınca ben de nefes alamıyordum, onu öğrenmiştim şu kâbus gibi kısa zaman içerisinde. Annem şakağımı öptü. "Sakin ol, anneciğim. Bak, bu hâlin hiç iyi değil." Başımı kaldırmaya çalıştı ama izin vermedim. "Siraç nerede? Bu işin içinde büyük bir oyun dönüyor," dedi.

Sevdiğim adamın adını anınca irkildim. Onu yollamıştım. Onu annemin katilini yakalaması için resmen teşvik etmiştim.

Başımı geri çektim.

Annem halimi görünce, "Nergis, diğerleri nerede?" dedi. Kolları daha da sıkı sardı bedenimi. "Elif'in rengi atmış, arkadaki korumaları çağır.. Bayılacak gibi," dedi.

Bayılacak gibi değildim, sadece şoktaydım. Yüzüne bakarken sanki bir mucizeyi görüyordum. Bir daha o yüzü göremeyeceğimi sanmıştım. Ellerimle yüzünü kavradım.

Ellerim titriyordu. Mahvolmuştum. Yüreğim titriyordu. Sanki temellerimden sarsılmıştım.

"Çok korktum," dedim o korku beni boğarken. Annemin yüz ifadesi suçlulukla doldu. Bu öyle bir suçluluktu ki gözlerini kaçırdı benden.

"Özür dilerim, anneciğim. Özür dilerim, böyle bir bedeli olacağını bilsem bu tuzağa düşmezdim."

"Ne... Ne tuzağı?" dedim ona bakarken. Bir yandan da hıçkırıyordum. Ağlamak yetmiyordu, haykırmak istiyordum göğe. Onu kaybetmeye öyle yaklaşmıştım ki bir başka korkuyu tahayyül edemiyordum bile.

Annem sustu. Hâlimi gördüğü andan itibaren vicdan azabıyla savaşmaya başlamıştı sanki. "Deden gelsin, anlatacağım," dedi.

Bekledik, beklerken ona sımsıkı sarılmaya devam ettim. Hava sıcaktı ama ben soğuk soğuk terliyordum. Ona ikinci bir deri gibi yapışmıştım.

Çok geçmeden Levent Bey, Umut ve Serhat'la birlikte aşağı indi. Arkalarında Eylül ve Demir vardı. Annemi görünce Levent Bey'in de dizlerinin bağı çözüldü.

Sımsıkı tuttu Umut ile Serhat onu. Hangi koşulda olursa olsun dik durduğunu gördüğüm adam, annemi kaybetme korkusuyla yıkılmıştı.

"Kızım..." dediğinde onlar da kavuşsun diye annemi serbest bıraktım. Arkada Eylül vardı. O da annemi görünce ağlamaya başladı.

Kavuştular, benim ise kalbim bunun bir rüya olabileceği korkusuyla atıyordu. Herkes kavuşmanın sevincindeyken bir tek Umut sert bir ifadeyle etrafına bakıyordu. Onunla göz göze geldiğimizde başını yavaşça sağa sola salladı.

Bir başka korku ele geçirmişti beni. Yanlış yaptığıma dairdi bu korku. Umut'un sert bakışlarının altında ezildiğimi hissettim.

Bir hata yaptığım ortaya çıkacaktı sanki. Nitekim annem, "Size anlatmam gerekenler var. Gerçekten hepinizden özür dilerim. Resmen tuzağa düştüm," dediğinde o korku bir başka felaketin adını yazdı.

Yüz ifadesi suçlulukla doluydu.

Nergis'e daha sıkı tutundum. Gözlerim acıyordu ağlamaktan ama anneme bakarken gözümü bile kırpmak istemiyordum.

"Ne oldu?" dedi Levent Bey. Annemi hafifçe kendinden uzaklaştırdı. "Ne tuzağı, Bahar'ım?"

Beyazlamaya yüz tutmuş kaşları çatılmıştı. Mavi gözlerinde hüznün bulutları saklıydı.

"Baba," dedi annem onun merhametine sığınarak. "Geçen gün bana bir emanet verildi. Melek Hanım'a ait bir emanet."

Korkudan nefesimi tuttum. Nergis'le birbirimize baktık. Bunun sonunun iyi bitmeyeceğini biliyorduk. "Bir fular ve bir not vardı."

Annem, babasının kollarından ayrıldı ve cebinden çıkardığı buruşmuş not kâğıdını açıp okumaya başladı:

"Benim sana ihtiyacım yok, tek başıma da bu bebeği korurum. Kendimi asacaktım, Aziz. Ama sen öldürdüğün kalbimi öyle bir nefretle doldurdun ki ne bu günahsız sabiye ne de kendime bu cehennemi yaşatacağım. Yine de tebrik ederim, fahri olarak beni öldürmüş sayılırsın. Boynuma doladığım urganın ipi de senden. Meleğin bir sonbahar gecesi hayatına gözlerini yumdu. Elveda, yazıyordu notta."

Annem duraksadı, ben bütün yaşananların asıl suçlusunun yine o adam olduğunu idrak ettiğimde herkesin benimle aynı fikirde olduğunu anladım. Bir tek Eylül, bir tek o hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu çünkü mektuplardan haberdar değildi.

"Aziz kim?" diye sorduğunda Levent Bey anneme doğru bir adım attı.

"Ne yaptın?" dediğinde o da nasıl bir tuzağa düştüğümüzü anlamaya başlamıştı. "Sen ne yaptın, Bahar?"

Annem ona doğru uzandı. Ellerini tuttu Levent Bey'in. "Baba, bana gelen kutudaki fuları sahibine teslim edersem bir şeyler öğrenebileceğimi söylüyordu." İlerisini tahmin etmek zor değildi.

"Tek başıma gitmemi, kimsenin haberi olmamasını söylüyordu. Ben de telefonu kapatıp gece gizlice yola çıktım." Annemin itirafıyla birlikte Siraç'ın tuzağa düştüğünü anladım.

O, Emir'in yanına gitmişti. Bu adam suçu Emir'in üstüne yıkarak Siraç'ın hedefini değiştirmişti ve ben de o acıyla bu oyuna ortak olmuştum. Demir'le göz göze geldiğimizde onun da yüzünde aynı ifade vardı. Asıl tuzağa düşen annem değil, benim kocamdı.

Demir, Umut'un yanma gitti. "Umut, ulaş Siraç'a!" dedi telaşlı bir sesle. "Hemen geri dönsün, tuzak bu!" dedi.

Levent Bey ise bu tuzağın neticesine ulaşmaya çalışıyordu. "Ne buldun?" dedi. "Madem seni o tuzağa çekti, ne elde ettin!" dedi ellerini annemin ellerine sararak.

O başka bir hedefe yönelmişti. "Bir isim," cevabını verdi annem. "Melek'in odasındaki masanın üstüne bırakılmış kâğıtta yazan bir isim buldum."

O sırada Umut, Siraç'a ulaşmaya çalışıyordu. Aynı zamanda yanına çağırdığı korumalara talimatlar veriyordu. Cezaevine yönlendirdiği ekibe bilgi akışı sağlanmasını istiyordu.

İki konuşmanın arasında sıkışmış gibi hissettim. Annem, "Bir hastane görevlisinin ismi bu," dediğinde Levent Bey, annemin ellerini serbest bıraktı.

Duyduğu haber ile bir başka darbe almış gibiydi. "Yapma!" dedi korkuyla. "Bunca yıl sonra..." dedi. Etrafına boş bakışlarla baktı. Sanki tek bir yüzü arıyor gibiydi. "Ben artık kabullendikten sonra."

Neler döndüğüne, hangi haberin beni daha fazla dehşete düşüreceğine yetişemiyordum artık. Umut'a baktım tekrar. Biriyle kulaklıkla konuşuyordu. Aldığı haber iyi olmamalıydı ki kaşları daha da çatılmıştı.

Demir bir kolunu Eylül'e sarmış, diğer elinde tuttuğu telefonla birini arıyordu. O kişi muhtemelen Siraç'tı. Ben ise donmuş bir şekilde etrafıma bakıyordum. Sanki birinin gelip bunların hepsinin bir şaka olduğunu söylemesini bekliyordum.

Demir telefonu kapatıp bana baktı. "Elif!" dedi sıkıntılı bir sesle. "Biz seninle peşinden gidelim mi? Ben bu herifin yapacaklarından çok korkuyorum. Giderken delirmiş gibiydi."

Umut'a döndü sonra. "Efendim, kimsenin ona ulaşmasına izin vermiyormuş. Cezaevindeki adamlarını harekete geçirmiş," cevabını alınca daha da gerildi.

Nergis'in yardımıyla onlara doğru ilerledim. Bir gözüm annemdeydi. Ben olanların gerçekliğine hâlâ inanamıyordum.

Şimdi asıl tehlikeyle karşı karşıya kalmış gibiydik.

"Bu da bir tuzak olabilir," dedi Levent Bey. Bana kısa bir bakış attı. Çenesini sıvazladı, sanki kendini kontrol etmek için bir şey yapma ihtiyacı duyuyordu. Hâlâ duyduğu gerçeği sindirmeye çalışıyor gibiydi. Ben ise onu bu kadar dehşete düşüren şeyin ne olduğunu bile algılayamıyordum o an.

Bir şeyler oluyordu. Benim başlattığım bir hata silsilesi varmış gibi hissetmeye başlamıştım. Demir de Umut da bana öyle bir bakıyorlardı ki suçluluk duygusu beni sarıp sarmalamaya başlamıştı.

"Gidelim!" dedim Demir'e bakıp. "Onu ben durdurabilirim bir tek." Ağlamaktan sesim kısılmıştı. Yaptığım hatayı itiraf ettim. "Çünkü ben yolladım."

Ben *git* demiştim. Ona asla git demeyeceğim derken kendi ellerimle onu yollamıştım.

Demir, kolunu Eylül'ün omzundan çektiğinde Eylül, anneme doğru ilerledi. Ona sımsıkı sarıldığında gözlerim doldu.

"Anne, keşke haber verseydin," dedim fısıltıyla. Nergis yanımdaydı. Omzumu sıvazladı. "Senin bir suçun yok, hepimiz kandırıldık ve sen anneni kaybettiğini düşünüyordun."

Bir şey söylemedim. Levent Bey tekrar itiraz etti. "Bakın, bu adam bizimle bir oyun oynuyor. Bugün bu oyunu oynaması da hayra alamet değil. Gitmeyin!" dedi ama patronu olmasına rağmen Umut itiraz etti.

"Üç sene..." dedi Levent Bey'e bakarak. "Üç senedir her Allah'ın günü biz bu sabaha uyanmayı arzuluyoruz, Levent Bey." Bana bakıp tekrar ona döndü. O bakışlarda suçlama vardı. Canım yandı bu yüzden.

"Canını dişine taktı o adam. Şimdi tek bir yanlış adımda her şey yıkılacak."

Levent Bey olduğu yerde volta atmaya başladı. "Daha yaptığının sonucunu görmedik! O adamların hesaplarını boşalttı!" dedi gittikçe yükselen bir sesle. "Buna bir misilleme olmayacağını mı zannediyorsunuz?" Umut'un yüzüne doğru parmağını salladı.

"Ya yolda size saldırırlarsa?" dedi.

Demir başını olumsuz anlamda salladı. "Onlar şimdi paralarını kurtarma peşindelerdir. Ayrıca biz bu işi hallederken siz de bu alanı koruma altına alırsınız." Levent Bey'in yanına gelen Serhat'a baktı.

Onlar tartışırken zaman kaybettiğimizin herkes farkındaydı. Nergis'ten destek almayı bıraktım. Umut'a seslendim: "Umut, bizi koruyacak adamları ayarla. Siraç'ın peşinden gidiyoruz," dedim. Başka çarem yoktu, güçlü kalmak zorundaydım.

İtiraz edeceği sırada, "Dede!" diye seslendim. "Ona bir şey olursa ben bunu kaldıramam. Tedbire değil, sevdiklerimin korunmasına ihtiyacım var benim. Bana asıl bunun teminatını vermek zorundasın."

Ona doğru bir adım attım. "Ben bu yolda babamı kaybettim." Anneme baktım. Sanki vicdan azabından ölüyor gibiydi. Sanki bir kâbusun içinde gibiydim.

"Neredeyse annemi kaybediyordum. Sıra benim kocama gelmesin, beni onunla sınamasınlar."

Sustu ve ben hayatım boyunca babamın ölümünden sonra en büyük dehşeti yaşadığım günle yüzleşmek için Allah'tan bana güç vermesini diledim.

Zaten insan en çok sustuklarından sınanırdı.

Arabalara binip harekete geçtiğimizde arka koltukta ben ve Nergis, ön koltukta ise Umut ve Demir vardı. Nergis elimi sımsıkı tutmuştu.

"Silahın yanında mı?" dediğinde dalgın bir şekilde çantama baktım. O kadar olay olmuştu ama omzundan çapraz şekilde astığım çantam yerli yerinde duruyordu. Hislerimizle bir savaş yaşarken dışarıda yaprak kıpırdamıyordu sanki.

Çantamın içindeki silahın ağırlığını hissettim.

Annemden ayrılmak o kadar zor olmuştu ki, şu an bir başka korkumla yüzleşebileceğim gerçeğini düşünmek bile istemiyordum.

"İçeri alırlar mı?" dedim.

Nergis başını olumlu anlamda salladı. "Adamımız var. Kimse içeriye boş girmez. Eğer sorun çıkarırlarsa ben bir yolunu bulurum. Seni savunmasız bırakmayız."

Arabayı hızla süren Umut'un yanındaki Demir hâlâ Siraç'a ulaşmaya çalışıyordu. "Aç be oğlum! Aç be! Bir kere de bizi dinle!" dedi küfreder gibi.

Sesi hayal kırıklığı ve öfkeyle doluydu.

Başını bana doğru döndürdü. "Yenge," dedi sıkıntılı bir sesle. Kaşları çatıktı. Ela gözlerinde her zamanki neşeli parıltılardan eser yoktu. "Onu teşvik etmeni anlıyorum. Sen farkında değildin ama Siraç'a en çok koyan acınla birlikte sürekli onu itmendi." Sözlerin etkisiyle birlikte irkildim.

Zaten korkuyordum, korkum en büyük düşmanım oldu.

Tereddütle, "O yanlış anladı sanırım," dediğinde amacı beni suçlamak değildi ama suçluluk hissiyatı, başımdan aşağıya buz gibi soğuk su dökülmüş etkisi yarattı.

"Sen onu her ittiğinde onu suçladığını sandı. Öyle çaresizdi, çaresizdik ki, sesimi çıkaramadım. Zaten o da gitti."

Korku acısı dinmeyen kalbime bir düşman olarak saldırdı. "Ama ben o beni götürmesin diye onu ittim. Acımdan ne yaptığımı bile bilmiyordum," dedim. Sesim ağlamaktan kısılmıştı. Gözlerim şişmişti ve ağrıyordu.

Demir'e bile yakınımda olmasına rağmen kolayca odaklanamıyordum.

Nergis'e döndüm, bir ümit belki o Demir'in yanlış anladığını söyler diye. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?" dedim o korkuyla.

Bana öyle bir baktı ki acıması, merhameti tüm yüzüne yansımıştı. "Patron sana çok düşkün," dedi beni teselli etmek istercesine. "Sen ondan bir adım uzaklaşsan kıyameti koparıyor. Bu yüzden yanlış anlamış olabilir."

Sonra Demir'e döndü. "Yine de bu, Elif'e yüklenme hakkı vermiyor size." Arabayı kullanan Umut'a seslendi: "Sana da, şef! Bu kız defalarca kıçınızı kurtardı sizin. Patronun öfkesini dindirdi. Şimdi acısından ne yaptığını bilmediği bir anda patronu teşvik etti diye hiçbirinizin onu suçlamaya hakkı yok!"

O beni savundu ama ben onlar beni suçlamasa bile yeterince vicdan azabı çekiyordum.

"Haddim değil zaten," dedi Umut sert bir sesle. Otoritesini de sadakaini de ortaya koydu. Yine de, "Ama bunun sonucunun ne olacağını bilmeliydi," diyerek hatamı dile getirmekten çekinmedi. "Siraç'ı ölüme de göndermiş olabilir çünkü o orospu çocuğuyla yüzleşmesi, kontrolünü tamamen yitirmesi demek."

Sanki bin ilmekle aynı anda boynumu çekiştiriyordu. Boğazımı tutmak istedim, panik dört bir yanımı sarmıştı. Bunu en iyi gören de Nergis'ti.

Çok korkuyordum, yaptığım hatanın bedelinin ağır olmasından ödüm kopuyordu.

"Sus artık!" dedi Nergis gittikçe yükselen sesiyle. "Annesini kaybettiğini zannetti. Ne bekliyordun? Sen onun yerinde olsan farklı mı davranırdın?" Sonra Umut'u acısıyla vurdu. "Farklı mı davrandın, Umut?"

Araya girme ihtiyacı hissettim çünkü bu olay benden çıkıp birbirini seven iki insanın kavgasına sebebiyet verecekti.

"Nergis, sorun yok. Umut haklı, kendimi kaybetsem de yanlış bir cümle kurmamalıydım. Onun öfkesinin nelere sebep olabileceğini unuttum."

Nergis öfkeyle bana döndü. "Çünkü anneni kaybettiğini sanıyordun!" dedi bana bile bağırdığının farkında olmayarak. "Kim annesini kaybettiğinde ne dediğinin farkında olur ki?" Sonra tekrar Umut ve bize bakan Demir'e döndü. "Bu kız patronun onu ne için zapt ettiğini bilmediği hâlde onu defalarca durdurdu. Yardım etti bize. Bir zahmet onu da bir anahtar olarak görmekten vazgeçip saygı duyun."

Umut ona cevap verdi: "Elif *öl* dese ölürüm!" Hiddetle söylenmiş bu sözler de büyük bir sadakat taşıyordu. Bu sadakati ben kurmuş olamazdım. Bunu sağlayan da Siraç'tı.

"Benim sadakatimi sorgulama, Nergis. Hepimizin o adamlar yüzünden ne kadar büyük bedeller ödediğimizi de unutma."

Nergis sahte bir şekilde güldü. "Unutmam," derken sesi de yüzü de nefret doluydu. "Uyuşturucu müptelası bir orospuydum. Hem de onlara ait bir orospuydum. Nasıl unutabilirim ki?"

Ortam Nergis'in sözleriyle buz kesti. Bir kere daha kanım çekildi duyduğum gerçeklerle. "Beni bununla vurma!" dedi Umut direksiyonu kırmak üzereymiş gibi sıkarken.

O da öfkesinden köpürüyordu.

"Anneme ve aileme ne yaptıklarını biliyorken bu konuyu sakın bir daha açma!" Umut'un ilk defa bu kadar kontrolünü kaybettiğini görüyordum. Bağırışıyla birlikte irkildim ama Nergis'te mimik bile oynamadı.

"O zaman bana bedellerden bahsetme! Buradaki herkes bu intikam uğruna bedel ödedi ve hiçbirimiz bu yolda şu kız kadar suçsuz, günahsız değiliz. Bu yolda sen aileni kaybettiysen ben fahişe oldum, o da babasını kaybetti. Neredeyse annesini de kaybediyordu. Eğer bunları düşünemiyorsan çarpık düşüncelerini bir tarafına sokabilirsin ama Elif'e bunu yapmana izin vermem!"

Nergis bu sözlerinden sonra sımsıkı sardı beni. Ben de onu sakinleştirmek için elini tuttum. Umut yeniden konuşacakken Demir araya girdi: "Tamam!" dedi yüksek bir sesle. "Bu tartışma çirkinleşmeye başladı, üstelik ne yeri ne de zamanı."

Herkes sus pus oldu ama ben hâlâ duyduklarımı algılamaya çalışıyordum. Bugün sanki cehennemden bir parça gibiydi. Herkesin canının yanışına şahit oluyordum.

"Ayrıca Nergis, Elif konusunda haklı. Farkında değildi." Umut sinirli bir şekilde arabayı sürmeye devam ederken tepki vermedi. Demir ise gerginlikten ensesini sıkı bir şekilde tuttu ve "Yine de bu uyuyan canavarı uyandırdığımız gerçeğini değiştirmiyor," dedi.

O uyuyan canavar, sevdiğim adamın öfkesiydi.

Ben uyandırmıştım.

Bu da Nergis'in beni korumasının aksine, beni suçlu yapıyordu. Nergis bana yaslanıp, "Suçun yok senin," dediğinde bu yüzden sustum. Geç kalmadan yaptığım hatayı telafi etmekten başka çarem yoktu.

Sincan'daki yüksek güvenlikli kapalı cezaevine geldiğimizde girişteki güvenlikte bizi durdurmadılar. Bunun en büyük sebebi Demir'in yol boyunca yetkili birileriyle görüşmesiydi ama yine de arkamızdaki korumalar içeri giremedi.

İçeriye sadece dört kişi girebildik. Umut bu konuda itiraz etmişti ama bir sonuç elde edememiştik. İki erkek de hâlâ bunun bir tuzak olduğuna inanıyordu.

Nitekim bu düşünceye inanan, yolda sürekli arayan ve rapor vermemizi isteyen Levent Bey, yani dedem de dâhildi.

Ben ise tuzağın başka bir şey olduğunu düşünüyordum. Bu adamın bize göstermek istediği bir şey vardı. Sanki yürüdüğümüz yoldan çıkmamızı sağlamak ve başka bir gerçeği ortaya çıkarmak istiyordu. Bunu da yaparken yaralarımızla, acılarımızla o kadar iyi oynuyordu ki iyi niyetli olduğuna inanmıyordum.

Sanki yaralarımızın üstüne cetvelle vuran acımasız bir öğretmen gibi davranıyordu. Bir türlü amacını kavrayamıyordum.

Anneme bir şey olduğunu düşündüğümde hissettiğim korku hâlâ yüreğimi zorluyordu. Metanetimi koruyabilir miydim, bunu bile bilmiyordum.

Soluk duvarların, dikenli tellerin çevrelediği hapishanenin otoparkında durduk. Siraç'ın arabasını burada görünce bir şeylere geç kalmış olmaktan korktum. "Sizce karşı karşıya gelmişler midir?" dedim arabaya bakarken.

Demir koltukta arkasını dönüp bana baktı. "Zannetmiyorum, yenge. Hapishanenin müdürü bizi tanır. Bize *bekletiyoruz*, dedi. Aslında böyle bir emir verilmemişti ama akıllı adam olacak ki, hesap etmiş eksisiyle artısını."

Demir'in müdüre itimadı tamdı ama Umut herkesten şüphe ettiği gibi bu adamdan da şüphe etti. "Akıllı olmayabilir. Akıllı olmayıp bir başkasından emir almış da olabilir."

Demir sustu, bir şey söylemedi ama kaşları çatıldı. Onun da aklına şüphe tohumları ekilmişti. Hepimiz aşağı indik. Hapishanenin girişine geldiğimizde bizi gardiyanlar karşıladı.

Üstümüz aranır diye bekledim ama Demir'in dediği çıktı, kimse bizi aramadı. İlk katta koridorlara açılan geniş bir giriş vardı.

Hapishanenin müdürü bizi orada karşıladı. O gelince gardiyanlar yerlerine geçtiler. Adamın sert ifadesi, gardiyanlar uzaklaşınca yerini telaşlı bir ifadeye bıraktı.

"Demir Bey," dedi Demir'i selamlayarak. "İyi ki geldiniz, Pars Bey'i de durumdan haberdar ettim." Hepimizi gergin bir ifadeyle inceledi. "Siraç Bey'i bu zamana kadar oyalamak bizim için çok zordu. Emir Altun'un sağlık kontrolü için merkezdeki hapishane hastanesine götürüldüğünü söyledik. Peşinden gidecekti ama gelmek üzere olduğunu iletince ikna oldu."

Müdür kel, orta boylu ve yaşlı bir adamdı. Ellerini ovuşturdu endişeyle. "Yeni girdi. Hapishanenin sorgu odasındalar."

Demir başıyla onu onayladı sadece. "Bizi oraya götürün, gerisi bizde. Kamera kayıtlarını unutmayın. Özellikle sorgu odası kapalı kalacak," dedi Demir. Tüm otoritesini ortaya koymuştu.

Müdür onu onayladı. Karşısında el pençe divan duruyordu. Korkusunun bir varlığı olsa koşarak burayı terk ederdi.

"Size iki adamımız eşlik edecek. Aşağıda bir yetkilimiz var," dedi müdür. Onun dediğini kimse sorgulamadı. Bir gardiyanla birlikte zemin kata doğru ilerledik. Rutubetli bina sonbahar değil de kıştaymışız gibi soğuktu.

Aşağı indikçe küf ile birlikte tuhaf bir koku burnuma doldu. Midem bulanmaya başladı bu kokudan ama tuttum kendimi. O kadar ağır bir duygu karmaşasından sonra kendimi bıraksam bayılabilirdim. Oysa, asıl şu an güçlü olmam gerektiğini biliyordum.

Siraç'ı yanlış bir şey yapmadan durdurabilirsem o zaman kendi acımı yaşayabilirdim. Zemin kattaki dar koridorda sönmek üzereymiş gibi gözüken ince floresan ışıkları yanıyordu.

Duvarlar gri, zemin de taştandı. Attığımız her adım bizi sanki mahzenlere götürüyor gibiydi. Demir yanıma geldi. "Yenge," dedi kısık sesle. Ona doğru baktım. "O en son krizini şenin şahit olduğun gün geçirdi." Bana baktı, soluk ışıkta bile benden beklediği ümidi görebiliyordum. Bu gerçekle

birlikte duraksadım. O da durdu. "Unutma bunu, olur mu? Senden sonra hiç bağlamak zorunda kalmadım ben kardeşimi."

"Bunu bana niye şimdi söylüyorsun?" dedim. Bu bir uyarıydı, görebiliyordum ama neyle karşılaşacağımı bilmiyordum.

"Sadece bilmeni istedim. Sana karşı ne büyük düşkünlüğü olduğunu, onun üzerindeki gücün hakkında bir fikrin olmasını istedim." Demir sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Bakışları ve duruşu sanki beni bir felakete hazırlar gibiydi. "Çünkü durdurmak için geç kalırsak muhtemelen onu kontrolünü kaybetmiş bir şekilde bulacaksın."

Uyarısıyla birlikte uğursuz bir hissiyat bedenimi sarmaya başladı, tüylerim diken diken oldu bu hisle. "O kontrolünü kaybettiğinde senin sevdiğin adama hiç benzemeyebilir. O alçak orospu çocuğuyla yüzleştiyse bu tek bir şeyi ifade ediyor."

Beni hazırladığı felaketi haber verdi. "Artık onu öldürmenin zamanının geldiğini düşünüyor."

Dudaklarımı gergin bir ifadeyle birbirine bastırdım. Levent Bey de beni bu şekilde uyarmıştı. Sanki onun hiç görmediğim bir yönünü vurgulamaya çalışmış, korkmamam konusunda telkin etmişti beni.

Sanki onu bu kadar severken tiksinebilirmişim gibi.

Sanki ondan nefret edebilirmişim gibi.

"O bile bile beni ardına koymadığı sürece, beni ezip geçmediği sürece ben onu bırakmam, Demir. Bana sözü var, bile bile ölüme yürümeyeceğine dair bir söz bu," dedim.

Sustu, bir baş onayı verdi sadece. Ölümden bahsedince o da teminat veremiyordu. Ölümden bahsedince o da gözlerini kaçırıyordu. Kimse korktukları yönünü görsem de onu bırakmayacağıma inanmıyordu.

Bu inançsızlıktan da onların korkularından da nefret ettim.

Umut'un sabırsızlıkla bizi izlediğini görünce, "Gidelim," dedim buz gibi bir sesle. "Geç kalmış olabiliriz, en azından elimizden geldiğince çabuk durdurabilelim."

Tekrar harekete geçtik ama Demir'in uyarısı sürekli kafamda çınlıyordu. Emir'le yüzleşecekti, Emir'le yıllar sonra yüz yüze gelecekti.

Bu, o adamın ölümünün habercisiydi.

Koridor bir başka koridora bağlandığında bizi daha dar bir alana çıkardı. Burada iki tane kapı vardı. Biri bizden oldukça uzaktaydı ve koridorun sonundaki odanın önünde bir adam duruyordu. Üstünde çelik yelek olduğunu gördüm. Yüzünü çıkaramayacağım kadar uzaktaydı ama Demir

benden daha iyi görüyor olmalıydı ki küfretti. "Sokarım ama ben böyle işe!"

Küfrüyle birlikte adama daha dikkatli bakmaya başladım. Ellerini arkada birleştirmiş olan adamın yakınlaştıkça yüz hatları belirginleşti.

Murat Komiser'i karşımızda görünce öfkem, korkuma galip geldi. İşte, şimdi bunun bir tuzak olabileceği ihtimali kuvvetlenmişti.

Demir adımlarını hızlandırdı. Murat Komiser'in tam önünde durduğunda, "Seni piç kurusu! Senin bir şerefsizlik yapacağını biliyordum!" dedi.

Murat Komiser bu tepkiye hazırlıklı gibiydi. "Hain değilim," dedi gözlerime bakarak. Bana bakarken yüz ifadesinin yumuşamasından da bu anı yaşıyor oluşumuzdan da yalnızca tiksindim.

"Sadece yetkimi kullanan bir komiserim ve bu sorgu odasına benden izinsiz girdiğiniz anda kameraları çalıştırırım." İddia ettiğinin aksine sinsi bir şekilde Demir'e gülümsedi. "Görsel delilden asla kurtulamazsınız. Buraya adamlarımı da getirdim."

Demir, bu sözlerden sonra komiserin yakalarından tutunca iki gardiyan araya girmeye çalıştı. Umut'la Nergis de onların üstüne yürüdüler.

"Seni şuracıkta öldürürüm! Kimseye emir verecek hâlin kalmaz!" dedi Demir. Küfreder gibi konuşuyordu. "Zevkle yaparım, Siraç da alnımdan öper." Demir gülümsedi ama bu gülümsemenin keyifli tek bir yanı yoktu. "Senin yüzünden hapse girecek olsam bile bir saniye düşünmem. Sakın!" dedi. "Sakın bizden birini tehdit etme!"

Bunun sonu bir yere varmıyordu. "Beni böyle tutmaya devam edersen daha fazla adam gelecek ve siz içerideki güç savaşına hiçbir şekilde müdahale edemeyeceksiniz."

Demir'in kolundan tuttum. "Geri çekil, Demir," dedim onun aksine sakin bir sesle. "Bunun sonu bir yere varmayacak, geç kalıyoruz."

Murat Komiser'e döndüm. "Kocamla görüşmek istiyorum," dediğimde bana baktı. Başını olumsuz anlamda salladı.

"Giremezsiniz ama izleyebilirsiniz," dedi. Hain olduğunu inkâr ediyordu ama bunun bir tuzak olduğu bariz belliydi.

"O niyeymiş?" dedim kaşlarımı çatarken. "Dediğimi yapın. Yoksa buradan o herif de şu yakalarımı tutan şerefsiz de ellerinde kelepçelerle çıkacak," dedi.

Demir'e baktım. "Umut!" diye seslendi. "Çağır oğlum bizimkileri de. Komiser sidik yarıştırmak istiyor." Her kelimeyi tek tek vurgularken meydan okuyordu Demir. "Kendi ocağında ötüyor her zamanki gibi. Dersini alamadı bir türlü."

Umut kulaklığına doğru davrandığında Murat Komiser hemen müdahale etti. "Bunun sonu bir yere varmayacak. Çoktan adamlarınıza karşı pusu hazırlandı bile. Biz hazırlıklıydık. Vuslat'ın gelmesini bekliyorduk."

Tekrar bana baktı. "Elif!" dedi uysal bir sesle. "İçeri girmen gerekiyor. Artık öğrenmen gerekenler var. Geç kalırsan izleyeceğin yalnızca vahşi bir hayvan olacak."

O öyle söyleyince daha öfkelendim. "Bana bak!" dedim o öfkeyle. "Senin kocama hakaret etmek ne haddine ne de yetkine!"

Demir'in küfürlerinin aksine, sanki ona küfretmişim gibi baktı bana ama umursamadım.

"Bana doğru düzgün açıklama yapmadığın sürece Demir'i durdurmam ve köşeye çekilirim." Demir, Murat Komiser'e doğru bir adım attı.

"Olacakların sonucunda da sen ve yetkin zarar görürsünüz. Biz değil." Murat Komiser'in kaşları çatıldı. "Bak, içeri girmezsen kan dökülecek ve bu da senin suçun olacak. Bunu ister misin? Korkut'un kızı Elif bunu ister mi?" dedi.

Bam telime dokununca dişlerimi birbirine bastırdım. "Babamın adını ağzına alma!" dedim.

Demir onu yakasından tutup silkti. "Kızı niye tehdit ediyorsun, puşt! Onun vicdanına oynarken bizim elimiz armut mu toplayacak sanki?" dedi.

Murat Komiser hâlâ onu umursamıyordu. "Bakın," dedi son çare olarak. "Melek Hanım'a mektupları yollayanın size selamı var!"

Dördümüz de donup kaldık. Sonunda bütün yaşadıklarımızın müsebbibi kendini öne sürmeye karar vermişti çünkü.

"Sorgu odasına girmezseniz benim yetkimde olmayan kişiler bu işe müdahil olacak. Bugün yaşadığınız patlama sadece bir ön gösterimdi. Eğer dediğimi yapmazsanız çok daha ağır bedeller ödeyeceksiniz. Size göstermek istediği bir şey var! Sözümü dinleyin!"

Son sözünü bana bakarak söylemişti. Sanki en büyük bedeli benim ödeyeceğimi ima ediyordu.

İlk kendine gelen Demir oldu. "Bir de hain değilim diyor pezevenk! Hodri meydan! Madem bize meydan okuyor; bundan sonra düşman nasıl olurmuş, görsün o amına koyduğumun herifi!"

Demir meydan okurken Murat Komiser yalnızca beni izliyordu. Göremediğim yerden darbe almaktansa bu sürede oyalamak daha mantıklıydı. İçeride bir yüzleşme yaşanacaktı ve bunun sonucunda Siraç'a ne kadar yakın olabilirsem bir şeyleri o kadar kontrol edebilirdim.

Umut'a döndüm. "Umut!" dedim beni dinlemesi için ona seslenerek. Çoktan silahını çıkarmış, namlunun ucunu Murat Komiser'e doğrultmuştu. "Tüm adamlarını teyakkuza geçir." Bu sözümden sonra bakışlarındaki öfke alev aldı. "Biz içeri gireceğiz ama bu demek değil ki pes ettik. Benimle birlikte Demir de gelecek ve silahlı olacak," dedim.

Demir bana seslendi. "Yenge!" dedi itiraz etmek ister gibi ama ben hâlâ Umut'a bakıyordum. Bir şeyleri çözmesi için ona zaman vermek istiyordum aslında. Burada her hâlükârda biz zarardaydık ve sevdiğim adam da içeride tehdit altındaydı.

Nergis, Umut'a yaklaştı. Birbirlerine öfkeli olsalar da kısa bir an bakıştılar. Umut bakışlarını Demir'e çevirdi ve en sonunda bana döndü. Kısa bir baş onayı verdi sadece.

Rahatladım, Umut'a zaman kazandırdığımı o da biliyordu.

Demir tekrar bana seslendi: "Yenge!"

Ona dönüp, "Kendimi korurum ama koruyamazsam sen beni korursun. Biz itiraz ettikçe işi inada bindirecekler ve benim burnuma hiç iyi kokular gelmiyor," dedim.

Demir sonunda anladı beni. Olay biz değildik, olay Siraç'tı ve öfkeli bir anında yanlış bir sözüyle ya da yanlış bir hareketiyle ayağını kaydırmaya çalışabilirlerdi. Benim tek düşündüğüm oydu. Onu bu tuzağa ben yönlendirmiştim çünkü.

Demir sonunda Murat Komiser'i serbest bıraktı.

"Silahlarınızı almam daha iyi olur," dedi üstünü düzeltirken. Sonra göz göze geldik. Ona öyle bir nefretle baktım ki duraksadı.

Geri adım atmak zorunda kaldı. "Tamam, şu herifin silahı var zaten. Bir silahtan bir şey olmaz."

Benim silahım olduğunu ona söylememiştim. Gerekli değildi, bilgi verilecek biri de değildi.

Murat Komiser tedbirli bakışlarla bize bakarken sorgu odasının yanındaki kapıyı açtı. İçten içe korkarak bir adım attım. Dik durmaya çalışıyordum, sabır dileniyordum Allah'tan çünkü bu sabra sonuna kadar ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Ölümün soğuğu işliyordu sanki tenime.

Zaten ben ölümü ne ardımda bırakmıştım ne de önümde tutmuştum. Yine de ne yaparsam yapayım, ben ölümü tam yanımda bulmuştum. Sol kulağıma sevdiklerimi kaybetmenin acı yükünü fısıldamıştı.

Demişti ki *Allah der ki kimi benden çok seversen onu senden alırım. Onsuz yaşayamam deme, seni onsuz da yaşatırım.*

Sorgu odasına girerken başım eğikti. "Çok mu sevdim ben, Allah'ım?" diye fısıldadım. "Çok mu sevdim de hep sevdiklerimle sınandım?"

İçeri Murat Komiser'den sonra ilk ben girdim. Ardımdan ise Demir. Aydınlık olmadığı için içeride birinin var olduğundan bile haberdar değildim. Kapı ardımızdan kapanıp kilitlendi.

Bu benim daha da kuşkulanmama sebep olmuştu.

Nitekim, "O silahı ensemden çek, yoksa silahı uzuv niyetine sana sokarım!" diyen Demir'in öfkeli sesiyle birlikte hızla arkamı döndüm. Biri Demir'e silah doğrultmuştu.

O biri, "Yanlış bir hareket yaparsan sen ancak beni mezarından selamlarsın," dedi. Ses o kadar tanıdık gelmişti ki buz gibi bir ürpertinin bedenimi sardığını hissettim.

Sonra Demir'in ardındaki adamın buz mavisi gözlerine soluk ışık değdi. Ben değil, bilincimin karanlık dehlizleri hatırasını ortaya çıkardı. "Sen!" dedim dehşete düşmüş bir ifadeyle. O gözleri asla unutmamıştım.

O gözleri günlerce kâbuslarımda görmüştüm. Yuvadayken hizmetli kılığına giren adamın gözleriydi. Aynı bakışlardı. Aynı buz gibi bakışlardı. Aynı sesti. Aynı kâbusun sesiydi.

Bir adım attım. "O sensin!" derken hiçbir tepki alamadım. Demir'in sakin olsa da gergin yüz ifadesi tuzağa düştüğümüzün en büyük göstergesiydi. Bu yüzden kendimi savunmam gerektiğini idrak ettiğim kısa bir an yaşadım, şu anlık tek çarenin çantamdaki silah olduğunu biliyordum.

"Elif, o adamın kimseye zarar vermeye niyeti yok." Murat Komiser'in sözlerini ciddiye almadım.

Karşımdaki adamın yüzü orta yaşlarda olduğunu gösteriyordu. Soluk mavi gözleri ise ölü gibiydi. Hiçbir hissi tarif edemiyordu.

Sivri, uzun bir burnu ve sinsiliğini gösteren ince dudakları vardı. Keldi, boyu çok uzun değildi ama gövdesinin geniş olduğunu görebiliyordum.

Hükmeden bir duruşu vardı.

Demir, "Bir sikim yapamaz zaten, komiser!" karşılığını verirken bir adım attım. Elim önümdeki çantadaydı. Dehşete düşmek bir yana, Demir de yanımda çaresiz kalırsa ben bu imtihanı atlatamazdım.

"Seni öyle bir..." Murat Komiser ile Demir tartışmaya başlarken adamın gözleri ikisi arasında gidip gelince bu fırsattan yararlandım.

Çantanın fermuarı açıktı. Silahı çantadan çıkarıp düşünmeden havaya kaldırdım. Ellerimin titrememesi için dua ettim Allah'a. Güçlü durmak istiyordum; korkumu değil, öfkemi hissetsinler istiyordum.

Namlunun ucundaki hedef o adamdı. Ben ona silahı doğrultunca gözlerinin yeni hedefi ben oldum, tüyler ürpertici bir biçimde gülümsedi.

"Aferin, Vuslat'ın kadını," dedi. "Sende zaten yürek vardı. Şimdi ölüme de gülmeye başlamışsın."

Gülmedim.

"İndir o silahı!" dedim emniyet kilidini başparmağımla indirirken. "İndir, ben artık sabrımın sonundayım."

Siraç hep derdi ki *önünden ziyade arkanı kolla, düşman hep arkadan saldırır.* Bunu unutmuştum. Yaşayınca anladım gerçekliğini.

Sınadığım yerden sınandım. Şakağımda bir başka silahın namlusunu hissettiğimde dudaklarım gerildi ama bu bir gülümseme değildi. Nefret sarmıştı kül olan kalbimi.

"Seni adam yerine koyan babama üzülüyorum," dedim bakmadan kim olduğunu anlayarak.

"Beni buna mecbur ettin, Elif," karşılığını verdi. Sesinde pişmanlık vardı. Ben artık o pişmanlığa da inanmıyordum. Ona inanmadığımı bilerek çaresiz kaldı. Bu çaresizlikle birlikte acımasızca sevdiğim adama saldırdı.

"Sağına bak!" dedi. "Sağına bak ve uğruna her şeyini adadığın kocanın nasıl bir adam olduğunu gör," dedi saldırmak için açık bulan çakallar gibi.

Dediğini yapmak için değil, onu görebilmek için namlu şakağımdayken yavaşça sağıma doğru döndüm. Sorgu odasında iki adamı gördüm.

Namlunun ucundan bir kurşun çıkmadı belki ama kocamın karşısında en büyük düşmanını, çocukluğunun katilini görünce beynimden vurulmuşa döndüm.

Karşılıklı oturuyorlardı. Emir'in bileklerinde kelepçe yoktu. Sandalyeye rahat bir şekilde yayılmış, Siraç'ı pişkin pişkin izliyordu.

Siraç ise ciddi bir şekilde ona bakıyordu. Çenesi kilitlenmiş, gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Sakinliğinin ardındaki öfkeyi hissedebiliyordum.

Bu bir yürek bağıydı, içten içe onun da öldüğünü görüyordum.

Bu bir güç savaşıydı, sanki yıllardır beklenen bir patlamanın artçı sarsıntısıydı.

"Silahları bırakalım," dedi beni kaçıran adam. "Bugün kimseye zarar gelmeyecek. Sadece izlemeniz gerekenler var."

Onlara döndüm tekrar. "Sana nasıl güveneyim?" dedim tiksinircesine. "Beni kaçırdığında neredeyse tecavüze uğruyor ve öldürülüyordum." Silahımı daha da dik tuttum.

Ben bu kadar öfkeliyken onun buz gibi sakinliğinde yaprak kıpırdamadı. Demir onun önünde huzursuz bir şekilde sürekli hareket ediyordu ama onun odağındaki kişi bendim.

"Çünkü ölmedin, ayrıca tecavüze de uğramadın." Küçümser bir şekilde gülümsedi. "Bu da bizim seni sınama şeklimizdi."

O an karşımdaki adama yumruk atmak istedim. Ona zarar vermek istedim. Tıpkı benim zarar gördüğüm gibi onun da zarar görmesini istedim. Ne kadar hastalıklı bir zihin yapısıydı bu!

"Neyin sınamasıydı bu? Siz kimsiniz, ne hakla beni sınıyorsunuz?" dedim nefret dolu bir sesle.

Demir benden daha öfkeliydi. "Senin sınamanı da sınayan aklını da bir sikerim, dört duvarın altında kalırsın!" Sonra aniden bir atak yaptı, döndü ve adamın silah tutan bileğini kavradı. Onu bükmesiyle birlikte adam gülümseyerek silahı bıraktı.

"Silah boş zaten," dedi Demir bileğini bıraktığı anda.

"Benimki dolu," karşılığını verdim.

Demir, "Benimki de dolu," deyip kendi silahını çıkardı.

Şakağımdaki silahın izi silindi. Karşımızdaki adam sakin bir şekilde gülümsedi ve arkasındaki adamı gösterdi.

"Onunki de dolu," dedi. Arkama baktığımda Murat Komiser'in silahı Siraç'a doğrulttuğunu fark ettim.

Burnumdan soluyordum artık. Biz onu görüyorduk ama Siraç bizi görmüyordu ve savunmasızdı.

"Artık gösteri yapmayı bırakın da izleyin," dedi adam rahat bir tavırla. Sonra ilk defa Siraç konuştu ve hepimiz sorgu odasındaki savaşa odaklandık.

"Zaten asıl gösteri de şimdi başlıyor," dediğinde nefesimi tuttum.

"Korkuyorsun," dedi Siraç. Gözleri, Emir'in üstünde dolandı. "Hem de köpek gibi korkuyorsun." Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Emir sahte bir şekilde gülümsedi ve yerinde kıpırdanıp sandalyeye daha da yayıldı. Onu ilk defa bu kadar yakından izliyordum. Ellili yaşlarında olmalıydı, belki de daha yaşlıydı.

Uzundu, bacakları masanın altında epey yer kaplıyordu. Cüssesi genişti ama kaslı olduğunu zannetmiyordum, daha çok kibri gösteren yuvarlak bir göbeği vardı.

Bira göbeği olarak adlandırılan göbeğiyle birlikte seyrekleşmiş saçları bana gençliğinde bile çok yakışıklı olmadığını gösteriyordu. Aksine o zamanlarda bile kalbinin çirkinliği yüzüne yansımış olmalıydı. Yaptıklarının çirkinliği fiziksel olarak onda yaşam bulmuştu sanki.

"Ben senden hiç korkmadım, Vuslat. Benim sana karşı mutlak zaferim, hiçbir zaman senden korkmama izin vermedi. Sen asıl..." dedi hafifçe Siraç'a doğru eğilerek. "Nasıl köpek gibi korktuğunu unuttun mu?" Emir sırıttı. Bu sırıtış, kan kokusu almış bir köpek balığının vahşiliğiyle eş değerdi. "Bir yavru köpek gibi titrerdin."

Onu daha ilk saniyede geçmişinden vurdu. Bir hareket bekledim, nefesimi tuttum. Siraç'ın ona saldırmasını bekledim ama yaprak kıpırdamadı. Buz gibi gözlerle onu izlemeye devam etti.

Sanki insanlığını dondurmuştu, kalbi buz tutmuştu.

"Nefesin yüzeysel," diye cevap verdi. "Bana yalan söylerken omuzlarını da kaldırdın ki bu da kendini savunma ihtiyacından kaynaklanıyor. İtiraf etsene..." dedi o da hafifçe eğilerek. "Kendi Azrail'ini yarattığını biliyorsun. Beni her gördüğünde ölümün yaklaştığını biliyorsun," dedi. Gözleri kısıldı Siraç'ın, psikolojik baskı kuruyordu düşmanının üstünde.

"Söylesene, kaç kez kâbuslarında seni öldürdüğümü görüp korkuyla uyandın, piç kurusu!"

Siraç'ın sert sesiyle birlikte Emir'in gülümsemesi soldu. Siraç onun sinen varlığı karşısında güç gösterisi yapıyordu.

"Ben söyleyeyim." Onu korkudan titretmişti. "Bu hafta hapishanede bile iki kere. Ben saydım." Acımasızlığı sanki ölümün çağrısıydı. Saydığı her kâbus lacivertlerinde yaşıyordu. "Tam elli iki kere!" Ona her adımını takip ettiğini, bir nefes ardında olduğunu hatırlattı.

"Ben her kâbusunu, gerçek olacağını bilerek saydım, Altun."

Emir oturduğu yerde dikleşti. Korkudan bir an ürperdiğini sadece ben görmüş olamazdım. "Ne istiyorsun?" dedi onunla uğraşmaktan vazgeçerek. "Niye geldin buraya?"

Ellerini masanın üstüne koydu. "Sen eli kolu bağlı düşmanına saldırmazsın. Yoksa raconların mı değişti, güzel oğlan?"

Ona bu şekilde hitap etmesiyle Siraç'ın çenesindeki bir kas seğirdi. Göz ucuyla Murat Komiser'in silahını indirdiğini gördüm. Kararsız kaldım.

Demir'e baktığımda gözünü yumdu, ne yaptığımı anlamıştı. Yüzündeki acıyla irkildim. Korktuğu başına geliyordu sanki.

Silahımı indirdim ama elimde tutmaya devam ettim.

"Aslan'ın nasıl avlandığını en iyi akbabalar bilirmiş. Leş yiyici olunca zavallılara dokunmadığını da en iyi sen biliyorsun, değil mi?"

Emir sustu. Belli ki olayı anlamadan kışkırtmayacak kadar aklı vardı. "Sadede gel, Vuslat. Senden sonra avukatımla görüşmem var. Bana müjdeli bir haber verecek."

Dikkat kesildim. Acaba annemin evine suikast düzenlendiğini mi haber verecekti?

"Yaptığın kalleşliğinin sonucunu mu haber verecek?" dedi Siraç sadede gelerek.

"Hayır," diye fısıldadım. "Hayır..." Sesim yükseldi ama susturuldum.

"Sus, yoksa buradan en azından ikinizden birini kaybetmeden çıkamayacaksınız. Başta da kocan," dedi adını bile bilmediğim, bizimle oynayan adamın kuklası. "Yalnızca buradan silah doğrultulmadı ona," diyerek tehdit etti.

"Sus ve izle, taşlar bir bir yerine oturacak."

Demir'e baktım. Bilinmeyenlerin içerisinde saldırmak istiyordu. Karşı koymayı planlıyordu ama Siraç'ın tuzağa düşmeyeceği konusunda o da benim gibi emin olamıyordu.

Emir'in kısa bir an kaşlarını çattığını, sonra ise gülümsediğini fark ettik ikimiz de. Bunu Siraç'ın da fark etmesini umuyordum.

"Hangisinden bahsediyorsun?" dedi. "Kuyruğunu sıkıştırıp beni görmeye geldiğine göre canını tahmin ettiğimden de çok yakmışım."

Siraç sustu. Evet, yakmıştı ama bunu başdüşmanına göstermektense kafasına sıkardı benim sevdiğim adam. Buna vesile olduğum için, bu yüzleşmeyi o zayıfken yaptırdığım için kendimden utandım.

İki elimle tuttum silahı. Şimdi o adamı öldürseydim biter miydi bu kavga? Döndürür müydüm onu bu yoldan?

Aklımda dönüp duruyordu bu düşünce.

"Hesaplarını boşalttığımdan da haberdarsındır o vakit. Bütün internet bağlantını ve kara para akladığın adamlarının ağlarını çökerttim. Bu müjdeyi de verdiler mi sana?"

Hırsın ardına saklanmış sakinlikle söylenmiş bu sözler, Emir'de daha büyük bir etkiye sebep oldu. Gözleri büyüdü, inanamayarak karşısındaki adama baktı.

"Yalan söylüyorsun!" dedi. Arkasına yaslanıp rahat bir şekilde oturmaya çalıştı ama bir kere kurt düşmüştü içine.

Siraç'ın dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Kendini kandırırsın," dedi.

Bu Emir'i çileden çıkarmaya yetmişti çünkü karşısındaki adamın yalan söylemeyeceğini o da biliyordu. Siraç blöf yapmazdı.

Emir sandalyesini itip ayağı kalktı. "Yalan söylüyorsun, orospunun evladı!" dedi. "Yalan söylüyorsun, sen asla o güce erişemedin. Sen hâlâ bizimle kedi fare oyunu oynayan o çocuksun!"

Siraç onun çileden çıkışını sakince izledi. "Otur yerine!" dedi aynı sakinlikle.

"Senin ecdadını sikerim! Yalanlarınla beni kandıramazsın, tepetaklak ederim seni! Ne olduğunu şaşırırsın!"

Emir'in öfkesi panikle karışmıştı. Kışkırtmaya çalışırken bile sanki kaçmak için çare arıyordu.

"Otur yerine!" dedi Siraç aynı sakinlikle. Onun öfkesini ele veren hiçbir şey yoktu. Bir tek ben hissediyordum. Köpürmeye başlayan öfkesinin habercisi siyaha dönen gözleriydi.

"Hiçbir şey yapamadın! O orospunun koynundan çıkabildiğinde buraya gelmişsin, kendine eğlence arıyorsun sen!"

Emir resmen kaşınıyordu. Ağzından bu iğrenç sözler çıktığında Demir'in, "Siktir..." dediğini duydum. Diğer iki adamdan hiçbir ses çıkmıyordu.

Çünkü sevdiğim adamın karşısındaki şerefsiz onun bam teline dokunmuştu. "Otur lan yerine!" Öyle bir bağırdı ki sanki ardında şimşekler çaktı.

Emir donup kaldı, kanı çekilmiş gibiydi. Panikten bembeyaz kesilmişti, böylece korkak bir adam olduğu da ortaya çıktı.

Emir tekrar ağzını açtığında Siraç elini masaya vurdu. Masa yerinden zıpladı. "Kes sesini!" dedi ona doğru eğilerek.

"O dilini şimdi koparırım, soktuğum yerden çıkarmaya çalışırsın! Beni zamanından önce ecelinin sebebi etme!"

Emir sustu, bir an etrafına baktı. Sanki kaçabilecek bir yer arıyor gibiydi. Sonra tereddütle yerine oturdu.

"Tekrar soruyorum. Ne için geldin?" derken sesinde tereddüt vardı. "Yeni bir şey yapmadım. Eskilerin hesabını soracaksan..." Başını hafifçe eğdi. "Vadesi doldu, Vuslat."

Sıkıntıyla iç çektim. Bu adam cidden aptaldı. Bu konuda suçlu olmamasına rağmen resmen kaşınıyordu.

Ya da hastaydı, ben Siraç'ın tepkilerinde olduğunu düşünürken asıl hastalığın Emir'de olduğunu görmeye başlıyordum.

"Çocukların bomba düzeneğini kuran piç kurusunun yerini söyleyeceksin! Bir de o araziyi neden on sekiz yaşında benden aldığını." Ona bunun sonucunda ödülünü lütfetti. "Ben de bu gece seni buradan aldırdığımda sana yaşaman için üç gün daha vereceğim."

Emir'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Ne saçmalıyorsun sen? O sistemi ben bile tek başıma bozamam. Yıllardır her koruma kalkanının ardına bir intihar bombası yerleştirerek kendimi sağlama aldım ben. Sen bir çocuğun bile ölümünün vebalini kaldıramazsın."

Siraç'ı biraz da olsa tanıdığını bu şekilde gösterdi. Söylediği özellikler aslında hep onun erdemleriydi. Onu bu erdemlerin koruduğunu sanıyordu.

Emir'in öz güveni konuştukça arttı. "Ben bu ülkeden değil, dünyanın en büyük güçlerinden destek alıyorum. Kimse o ticarete dokunamaz! Kimse o adama dokunamaz!"

Siraç onu şüpheye düşürecek şekilde sakin bir şekilde oturuyordu.

"Kimse bana dokunamaz!" diyerek kibrini ortaya koydu.

O yerinde kudururken Siraç sakinliğinden ödün vermiyordu. Anlatılan öfkesinden eser yoktu. "Tavşan sikini dağa sürtmüş, dağı siktim demiş, Altun," dedi Emir'in kibrini söndürmeden önce.

Sevdiğim adamın gazabı, düşmanının kibrini alt etmişti. Emir bu sözden sonra kıpkırmızı kesildi çünkü her şeyiyle küçümsenmişti.

"Ben sadece gelecekten haber veriyorum. Seni burada karşıma aldıysam, toprağa gömmeden önce son kez konuşturacağımdandır."

Emir tam konuşacaktı ki Siraç elini kaldırdı. Emir bu hareket karşısında susup geriye yaslandı. Siraç ise elini yumruk yaptı ve itaatini sağladığı adama sorularını sormaya başladı.

"Bir," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Bomba düzeneğini çocukların üstüne kuran kimdi ve kimin fikriydi?"

"İki," derken orta parmağını kaldırdı. "Neden o fabrikanın arazisini benden aldın, ne değişti?"

"Üç," derken yüzük parmağını kaldırdı. "Kurulun yeni aslarından yedinci kimdi?"

"Dört," derken serçe parmağını kaldırdı. "Neden Elif'in teyzesine suikast düzenledin?"

Her soruyla birlikte Emir'in yüz ifadesi kaskatı kesildi. Siraç'ın öyle bir öz güveni vardı ki sanki onu çoktan yenmişti de bir tek Emir bundan haberdar değildi. Son soruyla birlikte kafası karışmış gibi baktı ama inkâr da etmedi.

Onlar, annemin teyzem olduğunu zannediyordu.

"Ne geçecek eline?" dedi inkâr etmek yerine. "Senin üstünde yeterince piçin kanı var zaten," dedi Emir. İlk defa karşısında ciddi bir şekilde konuştu. "Ne öğrenmek istiyorsun, böyle blöf yaparak ne koparabileceğini sanıyorsun?"

Demir sıkıntıyla nefes aldı. Ortam o kadar gergindi ki hepimiz bu gerginliğin çatırdayacağını düşünüyorduk.

"Bana gerçeği ver ki seni öldürmeden önce zamanımı seni konuşturmakla harcamayayım," dedi. Yalın bir şekilde söylenmiş bu sözler sanki sıradan bir konuşmadalarmış gibi dile getirilmişti.

Oysa büyük bir tehditti. Gerçekleştirilmek üzere bekleyen bir vaatti.

"Bu sakinlik beni korkutuyor," dedim Demir'e bakarak.

O da bana aynı korkuyla baktı.

Arkadaki adam konuştu: "Az kaldı. Emir ona istediği cevapları vermeye başlayınca kontrolünü kaybedecek."

Bu kehanetin gerçekleşmemesi için dua ettim Allah'a. Bana yemin edip öfkeyle çıkan sevdiğim adamla, burada sakince karşısındaki düşmanını ezen adam sanki iki ayrı insan gibiydi.

"Bana boşa palavra sıkma!" dedi Emir. "Buraya gelişin bile sadece bana maval okumak için."

Siraç'ın dudakları düz bir çizgi hâlini aldı karşısındaki adam kudururken. Onu susturmak için son ikazıydı bu.

"Elimde Irak'ta yaptığın silah anlaşmasının görüntüleri ve belgeleri var. Üç ay oldu yapalı. Bir milyon doları sana peşin ödediler. Yarısını teslim ettin ama diğer yarısını vermedin. Seni devletin eline versem hayatta paçayı kurtaramazsın." Ellerini masanın üstüne koydu ve hafifçe ona doğru eğildi. Parmaklarını masaya bastırdığında aslında kontrolünün o kadar da sağlam olmadığını fark ettim. "Peki, anlaştığın teröristlerin eline verirsem ne yaparlar, Altun?"

Emir ona sanki ilk kez gerçekten onu görüyormuş gibi baktı. Bu korku değildi, bu bambaşka bir dehşetti.

"Se-sen," dedi kekeleyerek. "Sen bunu bilemezsin. CIA tarafından korunuyorduk."

Elinin tersiyle dudağının üstünde biriken ter tabakasını sildi. Öyle bir bakıyordu ki Siraç'a, sanki bir hayalet görmüş gibiydi.

"Bilirim," dedi. "Daha neler bildiğimi öğrensen şu an karşımda bu kadar rahat oturmazdın." Acımasızca gülümsedi. "Ayaklarıma kapanırdın ama ben ayağıma pislik bulaşmasını sevmem. *Ateşe vermeden temizlenmez*, derler."

Tehdidiyle birlikte Emir sesini kesti. Bu soruların cevabını vermeden kendine zaman yaratamayacağını anlamış olmalıydı çünkü kafasında dönen it oyununu ben bile görebiliyordum.

Bir adım daha yaklaştım.

İzlendiğimi biliyordum ama benim gözüm sadece eşimdeydi. "Lütfen kontrolünü kaybetme. Lütfen..." diye fısıldadım.

Emir ilk sorusuna cevap verdiğinde sürekli dua ediyordum. "Yousef Hassan diye bir adam var," dedi.

Siraç başını bir kez salladı. Adamı tanıyordu. "Mossad'ın adamı. Teröristleri bomba yapmaları için eğitiyor." Emir bunu nasıl bildiğine dair bir dehşete kapılmıştı bu sefer de.

"Evet," dedi şaşkınlıkla. "O yaptı." Siraç cümlesini tamamladı onun. "Ve bu senin fikrindi. Peki, bu orospu çocuğu nerede?"

Emir bir şey söylemedi. Bu suskunluk Siraç'ın yine doğruyu söylediğini gösteriyordu ama aynı zamanda ona istediğini de vermiyordu.

Siraç, "Söylesene lan!" diye bağırsa da sustu.

Emir tekrar kaçış ararcasına etrafına baktı. Camın ardından gözlerimi görür gibi baktığında tüm bedenim buz kesti. Sanki kuyruğu sıkışmış gibiydi. Soğuk soğuk terlemeye başlamıştı.

Konuyu değiştirdi. "Arazi..." dedi korkusunu saklamak için sert bir sesle. "Levent piçiyle anlaşmanın bedeliydi."

Siraç sustu ama gözlerini ondan ayırmıyordu. Ortamda bir güç dengesi terazisi olsaydı ağır basan taraf sevdiğim adama, yenilgiye uğrayan taraf ise Emir'e ait olurdu.

"Benimle uğraşmayı bırakmanın karşılığında ben de fabrikanın arazisini üzerinden aldım."

Siraç buna bir tepki vermedi. Levent Bey'in böyle bir anlaşma yapmasına ben bile şaşırmamıştım. "Peki, diğer arazi?"

Emir sesli bir şekilde yutkundu. "Sana miras bırakmamı istediğin mi? Kulübenin bulunduğu o vakıf arazisi..." Yüzünde bir tereddüt vardı. Teyit

isterken aslında sevdiğim adamın yarasını da deşiyordu. "Onu Kuznetsov ailesine satmadım aslında. Onlar sadece pay sahibi. Orası da senin kaybın."

Siraç'a bakışlarını çevirdiğinde orada onu yenmenin hazzını gördüm. "Seni alt ettiğim o kulübenin arazisinin altında da şimdi büyük bir mahzenim var." Alt etmenin hazzı, korkunun yerini almıştı.

Karşımdaki adam hastalıklı bir psikopattı. Ruh hâli saniyeler içerisinde değişti. Yavaşça gülümserken o hastalıklı anlardan zevk alıyordu. "Hatırladın mı, güzel oğlan?" dedi gözleri cam gibi gözükürken. "Mahzenleri iyi hatırlarsın sen."

Siraç'ın yüzünde mimik kıpırdamadı ama aşağı indirdiği ellerinin yumruk olduğunu görebiliyordum. Bu bir başlangıçtı. Yılan uyanmıştı.

"O arazi zaten hiçbir zaman senin kurtuluşun olmayacaktı. Baştan itibaren oraya yeni mahzenler yapacağımı biliyordun."

Ona doğru eğildi. "Öyle değil mi..." Başını yavaşça eğdi. "Oğlum."

Siraç'ın dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Burnundan derin bir nefes verdi. Boynundaki damarlar gerilmişti.

Emir konuşmaya devam etti: "Senin asıl derdin o çocuklar, değil mi?" dedi. "Benimle yüzleşme sebebin de çocuklar. Ne kadar garip, bazı şeyler hiç değişmiyor."

Çocuklara karşı nefretini gördüğüm bu caninin, o mahzenlerde çocuklarla ne yaptığını düşünmek istemedim çünkü aklımda canlanan görüntüler, kaldırabileceğimden fazlasıydı.

Bahsettiği çocuğun kim olduğunu da gittikçe merak etmeye başladım ama o başka bir konuya geçti.

"Hatırlıyor musun, sen benim asımdın." Keyifle arkasını yasladı. "Kurulda hepimizin bir ası vardı. Sizler bizim eski kölelerimizdiniz." Geçmişin hatırasıyla, yaşattığı acıyla sadistçe zevklendi. "Sizi eğitmek benim görevimdi."

Sesli bir şekilde güldü. "Niye anlatıyorsam..." Alaycıydı bu gülüşü. "Nasıl unutabilirsin ki?"

Acımasızca geçmişinden vurdu onu. Sonunda açığını bulabilmişti çünkü.

Elini havaya kaldırdı. Diğer eli başparmağını tuttu. "Bu ormana gitmiş," dedi eski bir kâbusu canlandırmak istercesine.

"Bu avı bulmuş." İşaret parmağı havaya kalktı.

"Bu avı yakalamış." Her cümle acı bir sonu anlatıyordu sanki.

"Bu da avı öldürmüş." Siraç'a imalı bir şekilde baktı. Özellikle öldürmekten bahsederken bakışı yüreğimi korkuyla doldurmuştu. Sevdiğim adamın solukları hızlandı. Sanki bu bir deneydi.

"Durdurun bunu!" dedim yüksek sesle ama Murat Komiser'in silahı tekrar Siraç'a doğrulttuğunu gördüm. Savunmasızdı. Demir'e baktım. Bu bir yere varmıyordu. O yüzden silahını çıkarmaya yeltendi.

"Tavsiye etmem," cevabını aldı buz mavisi gözleri olan o kötü adamdan. "Şimdi istediğimiz ana gelmişken asla etmem."

Emir, Siraç'ı kışkırtmaya devam etti. "Bu pişirmiş." Emir geçmişi hatırlatırken acı çekiyordu.

"Bu da yemiş." Kaşlarını alaycı bir şekilde havaya kaldırdı.

Yedinci parmağı havaya kalktığında, "Ee, bu da *hani bana,* demiş?" dedi sahte bir şaşkınlıkla.

Bitirince yedi parmağı havadaydı. Sekizinci parmağını da kaldırdı ve bir silahmış gibi şakağına dayadı.

"Pat!" dedi silahın patlayışını taklit ederken. Başı hafifçe şakağına dayadığı silahtan uzağa itildi. "Çok soru sorduğu için yedinci ölüvermiş."

Bu ölümden en çok zevk alan bu acımasız ruh hastasıydı. Sesindeki sahte acıma, yalnızca bir sadistin oynadığı oyunu anlatabilirdi.

Bu bir hikâyeydi. Bu acımasız bir sonu olan bir hikâyeydi ve Siraç'ın kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu görebiliyordum. Yedinci dediği kişinin öldüğü bir hikâyeydi bu.

"Şimdiki yedinci nerede?" dedi Siraç yine de kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu açık etmeyerek. Sesi kalınlaşmıştı gazabıyla. Titriyordu öfkesinden.

Öfkesi ardındaydı.

Emir geriye doğru yaslandı. "Onu sen öldürdün," dedi bu zevkle gülümseyerek. Şimdi şaşırma sırası benim sevdiğim adamdaydı. Mimik oynamadı yüzünde ama hazırlıksız olduğunu biliyordum.

"Yeni yedileri eğitirken en hırslı ve öfkeli öğrencim oydu," diyerek yaşattıklarını bir bir anlatmaya başladı. "Sen iyi bilirsin, ben öfkeli öğrencilerimi ayrı bir severim çünkü bana direnirler."

İmayla edilmiş sözleri hedefini bulsa da Siraç sadece onu izliyordu. Patlamak üzere olan volkanın gürültüsü bir benim mi kulağıma geliyordu?

Bu şerefsiz bu kadar mı kördü? Onu avucuna aldığını ve acımasızca öldürebileceğini göremiyor muydu?

"Ben asla onun yedinci olacağına inanmadım çünkü bilirsin ki yedinci yedektir ve altı kişi arasından seçilmezse onu zevkle öldürürüm. Bu yüzden bu cevheri de harcamak istemedim. Onu itaat ettirdim."

Sadist gülümsemesine bakarken *bunu bilerek yapıyor*, diye düşündüm. Geçmişin zaferi onun için o kadar büyüktü ki bilerek bu acımasız anılarla onu vuruyordu.

"Sonra birbirleriyle yarıştırırken köpeklerimden birinin senin gibi boynunu kırdı." O anın anısıyla geriye doğru zevkle gerildi. "Ben de onu dört ayak üstüne düşürdüm."

Siraç gibi onun da solukları hızlanmıştı. "Köpeğim yaptım ama bana benzemek gibi bir hata yaptı. Onun itaati için çocuk peydahlatmıştım bir fahişeden. O çocuğa, benim ona yaptıklarımı yapmaya başladı."

Midemin bulanmaya başladığını hissettim. Emir'in yüzündeki hastalıklı zevk, bana yalnızca tek bir ihtimali hatırlattı.

"Adı Ali'ydi sanırım çocuğun, öyle değil mi?" dediğinde bütün taşlar yerine oturdu. Elimi mideme bastırdım. O kadar bulanıyordu ki nefes alamadım.

Ali'den bahsediyordu. Ali'nin tacizinden bahsediyordu ve bunu yalnızca Ali'ye değil, onun babasına da yapmıştı.

Korktuğum başıma geliyordu. Acı Siraç'ın gittikçe kararan gözlerinde bir an görünüp sonra yok oldu.

Kahroldum bu acıyla.

Emir onu geçmişle vurmaya devam etti. "Ben bana benzeyenleri sevmem. Tanrı, şeytana kudreti bir kez verir. Gerisi yalnızca şeytanın pezevenkleridir. Sana da bunu demiştim, hatırlıyor musun? Neydi lan senin hastalığın adı?"

Başparmağıyla işaret parmağını birleştirip ovuşturdu geçmişi eşelerken.

"Hah!" dedi hatırlayınca. Yüzü hastalıklı bir zevkle tekrar tekrar aydınlandı.

"*Disosiyatif Kimlik Bozukluğu*!"

Sırıttı Emir. Başımın döndüğünü hissettim. Onun hastalığından ilk defa bahsediliyordu ve ben ona bu hastalığı konduramadım. İnanamadım, Siraç'ın inkâr etmesini bekledim ama o sadece sustu.

"Çok kişilikli orospu çocukları sizi! Gerçi siz iki taneydiniz," dedi Emir. Yarattığı canavarlarla gurur duyuyordu. "O da öyleydi, biliyor musun? Sen *Azrail* diyordun, beni sikeceğini sanan o meşhur..." Eliyle tırnak işareti yaptı. "İkinci kişiliğine. İntikam diyordun, o ise cellat diyordu. Nefretle besliyordu."

Kendini şeytanla yarıştırıyordu. O şeytan sevdiğim adamın sol kulağına fısıldıyordu. "Sen de sana benzeyeni vurdun, Vuslat! Onu öyle bir uyuşturmuştum ki sana kim olduğunu bile söyleyememiştir," dedi Emir yüksek sesle kahkaha atarak.

Eliyle kapak işareti yaptı. "Onu da önümde kıvrandırdım, seni de o orospu gibi kıvrandırdım. Hatırladın mı, Vuslat!"

Kahkahası birden kesildiğinde son saniyelerini oynuyordu. Kanım çekilmişti duyduğum gerçeklerle, kalbim buz olup yere çarpmıştı sanki. Siraç'ın yüz ifadesi kapkara oldu. "Nasıl inledi o herif, bir bilsen. Gerçi o çocuğu da bana pazarladı pezevenk!"

Siraç'a doğru eğildi. "Kullandım çünkü çocukları severim, bilirsin." İçim bulanıyordu, nasıl iğrenç bir mahluktu bu! Kahkahalarından vücudu tekrar sarsılmaya başladı Emir'in. Geriye doğru bir adım attım. Bayılmak üzere olduğumu hissediyordum. Sırtımda Demir'in elini hissettim. Bana bakarken gözlerinde acı vardı.

Ona bakana kadar ağladığımın farkında bile değildim. Siraç'a döndüğümde onu değil, onun çocuk hâlini gördüm sanki karşımda.

O da Ali gibiydi ama onun gibi kurtulamamıştı.

Karşısındaki bir çocuk katiliydi. Onu geçmişinden vurmuştu.

O katil, "Gerçi sen de bilirsin..." diyerek son cümlesini kurdu. "Yaşadın, güzel oğlan."

Yılan, dişlerini düşmanının etine batırdı. Zehir tuttu, uyuyan canavarını uyandırdı. Siraç ayağa kalktı. Önlerindeki masayı duvara fırlattı. Emir bu gürültüyle yerinde sıçradı.

Siraç kükredi gazabıyla. Acı çeken yaralı bir hayvan gibiydi bu gazabı. "Ne güzel öttün, orospu çocuğu!" dedi. "Her şeyi bir bir öttün, bize sebep verdin."

Üstünde Azrail'i yükseldi Emir'in. "Akşama gelecektik, seni götürecektik. O pezevenklerini de teker teker önünde öldürecektik ama olmaz!"

Tek kişilik konuşmadığını fark edince Demir'e korkuyla baktım. Bu benim tanıdığım Siraç değildi. Bu adam bambaşka biriydi.

Güldü. "Şansız deveyi köyde kutup ayısı sikermiş, Emir!" dedi, delirmişçesine bir kahkahaydı ardından duyduğum. İsmini söylerken nefreti dünyayı kavuruyordu.

Bu çocukluğunun intikamıydı. Bu benim sevdiğim adam değildi. Gülümseyişi birden kesildiğinde gazabı gördüm. İntikamla tanıştım.

"Şimdi siktik belanı!"

Emir onu çıldırttığını fark edince yaptığının geç olsa da farkına vardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Siraç izin vermedi. Ona yumruk atmak istedi ama Siraç başını onun burnuna gömdü. İki eli doluyken bunu öyle bir açıyla yaptı ki Emir geriye doğru savruldu.

Onu da sandalyeyle birlikte kaldırdı ve masa gibi duvara fırlattı.

Çıkan gürültüyle Demir'e döndüm. "Demir, bir şey yapalım!" dedim. "Demir durduralım, şimdi değil, şimdi olmaz!"

Kendini kaybettiği düşmanın yuvasıydı, eğer onu bu şekilde öldürürse kendini de affetmezdi.

Onu duvara çarptıktan sonra üstüne eğilip sert yumruklarını birbiri ardınca vurmaya başladı.

Korku ve dehşetten aklım donmuştu. Silahı Murat Komiser'e doğrulttum. "Buradan çıkacağız, yoksa seni vururum! Ona zarar vermeden ben sizi öldürürüm," dedim.

Ölümden bahsetmek bile çaresizliğimdendi. Silahlar patlamaya başladı. Dışarıdan gelen sesle birlikte kapıya baktım. Bir ümit Umut'un başarmış olmasını umdum.

Siraç, Emir'i dövmeye devam ediyordu. Engel olamadan tekrar ona baktım. Gördüğüm görüntüyle kahroldum. Onun sakındıklarının, geçmişinin acı bir yansımasını gördüm.

Emir'in kafasını vururken acı bağırışları geliyordu sadece. "O çocuğu da böyle mi bağırttın, orospu çocuğu! Yaptın mı!"

Emir cevap veremiyordu. "Ben senin ses tellerini tek tek sikmez miyim? Köpeklerine yedireceğim ciğerlerini! Günlerce ölmeyeceksin, ölmeyeceksin!"

Tekrar tekrar vururken ona acımasız bir ölüm makinesi gibiydi. "Kurtlar yürüyecek leşinin üstünde, ben senin çürüyüşünü sana izleteceğim, yedi sülaleni siktiğimin evladı!"

Elini kaldırdı ve geriye doğru büktü. Çat sesiyle birlikte sağ eli kırıldı. Siraç bükmeye devam ediyordu. "Gücün hep çocuklara yetti, orospu çocuğu! Ben yıllardır seni öldüreceğim günü bekliyorum! Kurtulabileceğini mi sandın sen benden?"

Diğer elini de tuttu. Altında çırpınan bedenin hiçbir hükmü yoktu. Geriye doğru büktüğü kola ayağıyla sert bir şekilde vurdu ve o da aynı şekilde kırıldı.

Emir öyle bir çığlık attı ki artık acıdan konuşamıyordu. Normalde cüssesi güçlü gözüken bir adamdı ama karşılık veremedi bile. Yüzünü gördüm,

ağzı kan dolmuştu. Öldürdüklerinin, sebebi olduklarının kanı dolmuştu o leş ağzına.

Ben silahımı kaldırınca Murat Komiser de silahının emniyet kilidini kaldırdı ve Siraç'a doğrulttu.

"Murat, yeter," dedi sakince bu oyunu izleyen adam. İstediğini elde etmişti. Bana da sevdiğim adama da en büyük dehşeti yaşatmıştı. Onun bu sözlerinden sonra kapı bir tekmeyle açıldı ve içeri Umut girdi.

"Bizim oyunumuz burada bitti," dedi oyun oynayan adam. Bana baktı. "Şimdi karar verme sırası Vuslat'ın kadınında."

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Bakalım kocasına sahip çıkabilecek mi?"

Ne zaman kilidini açtığını bilmediğim kapı aralandı. Demir silahını çıkarıp ona doğrulttu. Adam arkası dönük duruyordu.

O kapıyı açınca içeri iki adam daha girdi. Ortalık birbirine girmişti. Silahlar doğrultuldu. Arkada büyük bir çatışma vardı. Bir sürü siyah giyinmiş adam gördüm.

Yol yaptılar o adama. Elini kolunu sallayarak çıkarken, "Demir, sık!" diye bağırdım. "Vur onu, bir şey yap!"

Demir bir şey yapamadı çünkü onlar ateş açsalar bize de saldıracaklardı. Bana bir şey olacağından korkmuştu.

"Korkma!" diye bağırdım ama uzattığı silahı geriye çekti, silahlı elini ensesine koydu.

"Sikeyim böyle işi!" dedi. "Sikeyim böyle işi, sikeyim böyle işi!" Çaresiz kalmıştı. Çaresiz kalmıştım. Bağırdı ama önüme geçmekten başka bir şey yapamadı. Hâlâ silahım Murat Komiser'e doğrultulmuştu. O da aynı yerde duruyordu.

Sorgu odasına baktığımda Umut'un, Siraç'ın kolundan tuttuğunu gördüm. "Siraç, hayır!" diyordu. "Kontrol et öfkeni, o böyle ölmeyi hak etmiyor."

Yerinden bile kıpırdatamadı onu. Çekti ama bir milim bile oynatamadı.

En sonunda yumruk attığında Siraç hırlayarak ona döndü. Sanki insan değildi, o an sanki avın ortasında vahşi bir hayvan gibiydi.

"Dur!" diye bağırdı Umut geri çekilerek. Siraç ayağa kalkıp ona yumruk attı. Umut geriye doğru savruldu. Ağzına dolan kanı yere tükürdü ama sonra tekrar başını kaldırdı.

Sertti Umut'un bakışları. "Yıllarca bu şekilde ölsün diye plan yapmadık." Duymadı Siraç onu. Tekrar ona saldırmak için atakta bulundu. Sanki karşısındaki adamı tanıyamıyordu.

Bir başka yolu denedi Umut. Tam yumruğu havadayken, "Elif burada!" diye bağırdı. "Elif burada, tehlike altında."

Yumruğu Umut'un burnunun ucunda durdu. "Burada!" dediğinde yüzünde öyle bir acı belirdi ki, ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Burnundan soluyordu, o yumruğu Umut'un suratına geçirmemek için tüm iradesini kullanıyordu.

Önüme döndüm. Ona gitmem lazımdı, ona sarılmak zorundaydım. Kollarımda saatlerce teselli etsem de dinmezdi acım.

Onu o hâlde görmüştüm ya... Artık hiçbir acı, hiçbir hastalık önemli değildi.

O benim sevdiğim adamdı. O benim canımdan çok sevdiğim adamdı.

"İndir o silahı!" dedim Murat Komiser'e bağırarak.

Ağlıyordum, bunu o da görüyordu. Belki bana acıdığından, belki de burada işi bittiğinden bana bakarken tereddüt etti bir an ama sonra silahını indirdi.

Zaten çoktan Siraç menzilinden çıkmıştı.

Ben de silahımı indirdim. Kapıdan koşarak çıkarken beni gören korumalar önüme bir set çektiler. Benim ise görmek istediğim tek bir kişi vardı.

Ben kapıdan çıkınca silahlar ateşlenmeyi kesti. Karşı taraf geriye çekiliyor olmalıydı çünkü adım seslerini duydum. Korumalar önümü, ardımı kapattılar. Sorgu kapısıyla aramda bir adım vardı.

Kapının önünde Siraç, yanında Umut vardı. Bizden önce çıkmışlardı. Dağılmış görünüyordu. Öfkesinin yangını dinmemişti. Hâlâ ardında bıraktığı katili öldürmeyi arzuluyordu, biliyordum.

Gri gömleği kana boyanmıştı. Dağınık saçlarını, çatık kaşlarını gördüm ilk.

Gözleri gözlerime değdi.

Dağ gibi adamdı, bir bakışta yıkıldı.

Dağ gibi adamdı, bir geçmişte soldu.

Dağ gibi adamdı, çocukluğunu çaldılar.

Onu öksüz, yetim bıraktılar.

Nefes alamadım o gözlerdeki acıdan. Nereden çıktığımı gördü çünkü. Neye şahit olduğumu anladı. Bu gerçekle sanki tam göğsünden vurulmuştu. Yüzü öyle büyük bir acıyla çarpıldı ki nefes alamadım.

"Hayır," dedi o acıyla. "Hayır!"

Ellerimi ona doğru uzattım. "Hayır, görmedin!" dedi geriye doğru sarsak bir adım atarak. Onu teyit etmek istedim, bu kadar acı çekerken yalan söylemek istedim ama dilim lal oldu.

"Hayır, duymadım de bana!"

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım sesindeki acıyla. Ona doğru bir adım daha attım. Elini bana doğru uzattı *dur* der gibi.

Öfkesi, gazabı belki dünyayı kül ederdi ama karşımda gözleri dolan adam yalnızca yaralı bir çocuktu.

"Hayır, git..." dedi. "Hayır," derken bir adım daha geri gitti. "Hayır..." dedi ona bakışıma bile tahammül edemeyerek, gerçekleri duyduğumu kabullenemeyerek. En çok da kendini kabullenmeyerek.

Gözünden bir damla yaş süzülürken, "Bakma bana öyle!" dedi.

Kahroldu, kahroldum.

Gözleri dolu doluydu. "Bakma!"

Arkasını döndü. Beni ardında bıraktı, koruma kalkanını iterek geçti ve koşar adım uzaklaşmaya başladı. Benden kaçtı, geçmişinden kaçtı.

"Siraç!" diye seslendim. "Siraç, gitme!" O giderken bunun bir kayıp olduğunu biliyordum, peşinden gitmezsem onu sonsuza kadar kaybedeceğimi hissediyordum. "Gitme!" diye bağırdım ama duymadı.

Peşinden koşacağım sırada koluma değen eli fark ettim. Sımsıkı tuttu beni. Gardiyanların da arada olduğu bu toplulukta beni tutan yalnızca bir adamdı.

Ağlamam dindi. Kalbim bütün yaşananların acısını öfkenin sırtına yükledi.

Geriye de yalnızca tek bir suçlu kaldı.

O ele bakıp Demir'e seslendim: "Demir, peşinden git!"

Başımı kaldırdığımda Murat Komiser ile yüz yüze geldim. "Gitme!" dedi bana bakarak. Resmen umutla bakıyordu. Sanki gerçekten kalacağımı düşünüyor gibiydi. "Görmedin mi o adamın nasıl bir canavar olduğunu? Daha neyi kanıtlayayım sana?"

Karşımda masum gözüken adamın maskesi düştü, geriye hırsının kurbanı olan bir kukla kaldı.

Demir, olayın vahametini bildiğinden sözümü ikiletmeden gitti Siraç'ın peşinden ama diğer herkes yanımdaydı. Onların müdahale etmesine izin vermedim. Yaşananların bütün öfkesini karşımdaki adamdan çıkardım.

Sağ elim yumruk oldu. Haddi olmayan her şeye müdahil olduğu, canımı yaktığı, canımın canını yaktığı için tüm gücümle yumruk attım ona.

Etin kemiğe değdiğinde çıkardığı tok sesle birlikte elimde kuvvetli bir acı hissettim ama durmadım. Öfkem, acımı görmezden geldi.

Hazırlıksız yakalandığı için başı sola doğru savrulurken kolumu bıraktı. Omuzlarından tutup karnına dizimi geçirdim.

Ağzından boğuk bir ses yükseldi ve yukarı doğru savruldu. Sonra iki büklüm kaldı.

"Bir daha!" dedim ona doğru eğilerek. "Seni kocamın yüz metre yakınında görmeyeceğim! Yoksa seni ben öldürürüm!"

Acıdan inliyordu. Başını kaldırıp zoraki bir şekilde bana baktı. Gözü şimdiden kızarmaya başlamıştı. "Sakın! Sakın bir daha yaklaşma bize! Ne kadar şeref yoksunuymuşsun, bir tek bunu kanıtladın sen bana."

Tiksinerek baktım ona. İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Değil sana yâr olmak, benden sana yara bile olmaz!"

Başını eğdi, gözlerini kaçırdı çünkü gözlerimden yansıyan yalnızca karakterini kaybetmiş birisinden ibaretti.

Onu bir daha görmemek üzere ardımda bırakıp koşmaya başladım.

"Lütfen gitme!" diyordum koşarken. Kalbim korkuyla çarpıyordu. "Yalvarırım gitme!" O giderse bir daha elini tutamazdım, biliyordum.

Benden gidiyordu çünkü karşımda geçmişi beni yenmiş bir adam vardı. Merdiveni öyle hızlı çıktım ki koşarken sanki yer ayaklarımın altından kayıyordu.

Taşlarla dolu bahçeye çıktığımda Demir'i gördüm. İki eli de ensesindeydi. Uzaklaşan arabaya bakarken küfrediyordu.

Yüzündeki acıyı gördüğümde kaybettiğimi anladım.

"Hayır!" dedim. Dudaklarım titredi. İnanmak istemedim. "Hayır!"

Onu kaybetmenin korkusu ciğerlerime kor alev gibi doldu. "Allah'ım, hayır!" Yutkunamadım çünkü benden gittiğini yüreğim ağıt yakarak gösteriyordu.

"Ne olur, Allah'ım!"

Dizlerim tutmaz oldu. Taştan zemine çöktüm. Gün kıyametim oldu, bir zavallıya dönüştüm.

Haykırdım göğe acımla. O taş zeminde çığlık çığlığa ağladım.

Yine de gelmedi.

Beni bırakıp gitti.

Üç gün boyunca gündüzüm mahşer, gecelerim ise cehennemdi. O gelmedi. Değil eve uğramak, şirketine bile gitmiyordu.

Sırra kadem basmıştı. Kimse ona ulaşamıyordu. Herkes seferber olmuştu ama kimse nerede olduğunu öğrenemiyordu.

İlk gece sabaha kadar bekledim ama tek bir bilgi kırıntısı bile duyamadım. Annem yanımdaydı, onu kaybetme korkusundan sımsıkı sarılırken bekledim sevdiğim adamı ama bir başka kaybetme korkusuyla sınandım.

Göğüs kafesimde acıdan başka hiçbir şey hissedemez olmuştum. Sabahına onun yerine Mehmet dedemi evimde bulduğumda kucağında nefessiz kalana kadar ağladım.

Yalvardım ona Siraç'ı bulması için. Aklımdan gitmiyordu yaşadıkları. O şerefsiz herifin söylediklerini kaldıramıyordum.

Her yapboz parçası birbiri ardına yerine otururken bana her seferinde *öfkeli hâlimi sevmiyor musun,* diye sorduğu anları hatırlıyordum. Sanki o hâlini sevmesem kahrolacakmış gibi bakışını anlamlandıramıyordum. Şimdi anlıyordum. Öfkeli hâli ona ait değildi. İntikam diye adlandırdığı ikinci kişiliğiydi ve ondan tıpkı kendisi gibi nefret edeceğime inanıyordu.

Uyuyamadığım her gece hastalığını araştırdım.

Karşıma çıkan ise çocuklukta yaşanan büyük travmalar sonucunda kişi yaşadıklarını kaldıramayınca zihninde bir başka kimliği üretmesiydi. Bu bir veya birkaç tane olabilirdi. Bu hastalığa çoklu kişilik bozukluğu da diyorlardı ama ileri seviyesiydi.

Bazen o kimliğini karşısında da görebiliyorlardı bu hastalığa sahip hastalar. Bu kimlikleri genelde yaşadıklarına karşı geliştirilmiş büyük bir gard oluyordu. Bu yüzden ikinci kişiliğinin adı *intikamdı* çünkü çocukluğunun bedelinin ikinci kişiliği tarafından ödetileceğine inanıyordu.

Hastaların kişiliklerinin hep kavga hâlinde olduğu yazıyordu makalelerde. Bu da kendine karşı nefretini açıklıyordu.

Onun yaşadığı travmayı, üvey babasından gördüğü tacizi ellerim titreye titreye aradım. Okudukça ağladım, onun için acı çektim çünkü bu tür bir travma yaşayan çocuklar genelde bu hastalığın türevlerini yaşıyorlardı. Çocuklar, yetişkinlerin cehenneminde bir bir yok ediliyordu.

Tedavisine baktığımda kimlikler arasında uzlaşma sağlanması için terapiden başka bir çare olmadığını öğrenince yıkıldım. Bu hastalar beyninin ürettiği kimlikleri birleştiremeyince çareyi yalnızca tek bir çözümde buluyordu.

Her iki kimliğinin de canına kıymakta.

İntiharda...

Korktuğumun başıma geldiğini hissediyordum. Bu hissi bir türlü bünyemden atamıyordum. Sanki zehir oluyordu bedenimde.

Şu üç günde beklerken ağlamanın yanında yaptığım tek faaliyet midem boş olmasına rağmen içtiğim suyu bile kusmaktı.

Sanki amansız bir hastalığa yakalanmıştım.

Onsuzluğun yasından boğuluyordum.

Uyuyamadım, günü gün ettim. Her yeri aradılar ama onu bulamadılar. Haberi geliyordu yalnızca. Birilerini teyakkuza geçirmiş, bazı adamlarına haber vermiş, özellikle de kuruldaki baronların yanında çalışanları harekete geçirmişti.

Onlara aslar deniliyormuş. Kurulun baronlarının en iyi adamlarıymış. Siraç onları teker teker yanına çekmiş zamanında. Bir tek onlarla iletişim kuruyormuş.

Bu bilgi beni rahatlatmıyordu. Aksine toplu bir suikastın habercisi gibiydi ve ben ona ulaşamadıkça çıldırıyordum.

Onu sormak dışında da kimseyle doğru düzgün konuşmuyordum, bu da beni kurumuş bir ağacın içindeki kurt gibi içten içe yiyip tüketiyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye aşağı indiğimde ruhum bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum. Yeni kusmuştum ve artık dermanım kalmamıştı. Bir lokma bile yemek istemiyordum çünkü tekrar kusacağımı biliyordum.

Zaten onsuzken boğazımdan tek lokma geçmiyordu. O yokken boynumdaki eksikliğin ilmeği bir türlü çözülmüyordu.

Başımdaki yazmayı düzelttim çünkü her yerde adamlar vardı. Herkes sürekli hareket hâlindeydi ve ortalık karışmıştı. Nefret ediyordum bu sebeplerden.

O şerefsizin öldürülmek üzere olmasından ve para kaynaklarının çekilmesinden dolayı kurul kudurmuştu.

Evet, ölmemişti. Sadece kemikleri kırılmıştı, iç kanaması vardı ama ölmemişti o şerefsiz.

Güvenlik bu yüzden had safhadaydı. Kimsenin bir patlamayı daha kaldıracak kadar dayanıklı sinirleri olduğuna inanmıyordum. Hâlâ haberlerde bu patlamanın neden yapıldığına dair konuşmalar dönüyordu.

Olan bize olmuştu, onlar yalnızca konuşuyorlardı. Olan bize olmuştu, o adam elini kolunu sallaya sallaya dolaşıyordu ve ben bunu kendime yedirmiyordum.

Hiç olmazsa bu adam yüzünden Siraç aklını başına alır, geri döner diyordum ama belli ki bilinmeyen düşmanını önemsemeyecek kadar geçmişinin öğrenilmesine takılmış durumdaydı.

Bazen *keşke öğrenmeseydim, onu öyle yıkılmış göreceğime keşke kulaklarım bu gerçeklere sağır olsaydı,* diyordum.

Gerçekler bana ağır geliyordu, secdede saatlerce ağlasam da Rabb'ime yalvarsam da güçlü duramıyordum çünkü bir türlü teslim olamıyordum Allah'a.

Yalnızca Siraç'ın gelmesini istiyordum. Yalnızca gelip bana sımsıkı sarılmasını istiyordum.

Tekrar gözlerim dolunca elimi hâlâ bulanan mideme bastırdım. Kafamı kaldırdığımda ise karşımda hiç beklemediğim birini, Aslı ablayı gördüm.

Bana endişeli gözlerle bakıyordu. O da kaç gündür burada yatıp kalkıyordu çünkü eşi de sürekli geliyordu ve ben onun yanında da kendimden geçerek ağlamıştım.

Tam bir zavallı gibi hissediyordum.

"Yüzün sapsarı olmuş yine, ablacığım," dedi. Bunu ben de biliyordum. Sürekli baş dönmesi ve mide bulantısı yaşıyordum. Eğer ki bir an bile gözümü kırptığımda Siraç'ı kaçıracak olmanın korkusuna sahip olmasaydım hastaneye giderdim ama o korku öyle bir sarmıştı ki beni, günden güne ölüyordum sanki.

Onu bulabileceğim bir yer hariç hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Bu yüzden Aslı ablaya kısa bir baş onayı verdim. "Ekşi yiyince bastırıyor. Yeşil zeytin yiyeceğim şimdi," dedim. O da en fazla birkaç tane. Daha fazlası da midemi bulandırıyordu.

Yanından geçerken dirseğimi tuttu. Ona baktığımda acıyan gözlerine tahammül edemedim. O gözler beni inceledi bir an.

Ben kimsenin bana acımasını istemiyordum, ben yalnızca eşimi istiyordum.

"En son ne zaman regl oldun sen?" diye sorduğunda kaşlarım çatıldı. Başımı kaldırıp ona baktım.

"İki hafta önce," dedim bunun nereye varacağını o an kavrayamayarak. O kadar donuktu ki aklım, bir tek gelecek müjdeli bir habere odaklıydım.

Siraç'ın bana geri dönmesine.

Aslı abla konuştu: "*Az geldi*, demiştin bana. Ben de *spor yapınca böyle olabilir*, demiştim."

Gözleri hâlâ bedenimde dolanıyordu. Bakışları karnıma odaklanınca donup kaldım. Neden sorguladığı dank etmişti.

Gözlerim büyüdü düşündüğü ihtimalle. "Yok, abla," dedim hemen inkâr ederek. "Ben regl oldum."

Şimdi olmazdı, şimdi hamile olamazdım. Bunun sorumluluğunu Siraç yokken kaldıramazdım. "Az dedin," dedi Aslı abla şüpheleri sanki neredeyse doğruymuş gibi inat ediyordu. "Yerleşme kanaması olabilir."

Kalbim durdu bir anlığına. Bu gerçeğin ihtimaliyle boştaki elim istemsizce onun baktığı yere uzandı. Elimi karnıma, tam rahmimin üstüne bastırdım.

Korktum, öyle korktum ki bu kadar zayıfken umut olarak göremedim bu ihtimali çünkü savaşmam gereken bir geçmiş vardı.

Bir bebeğimiz olursa bu kadar acı çekerken ona dikkat edemezdim. Kaybedersem de paramparça olurdu tüm benliğim.

"Yok," dedim elim hâlâ oradayken. "Sadece üzüntüden."

Dirseğimi kurtardım, uzun yeleğimin uçlarını kavrayarak kendimi sarmaladım. "Kurcalama bu konuyu, abla."

Her korkak gibi kaçmayı tercih ediyordum.

Ona arkamı döndüm ve oturma odasına doğru ilerledim. Orada Demir vardı, biliyordum. Her gün gelip bana bilgi veriyordu çünkü. Siraç gidince tüm işlerin yükü onun omuzlarına yüklenmişti.

Hem onu arıyor hem de ailemizi korumaya çalışıyordu.

Kapıdan girmeden önce Umut'un telefondaki sesini duydum. "İçeriye özel bir gazeteci alınmış," diyordu. "Fotoğraflarını çekmiş ikisinin."

Demir telefonu masaya koymuştu. Odada volta atıyordu. "Ne çekmiş, ne görmüş? Anlatsana!" diye bağırdığında odaya girecekken duraksadım.

"Şebnem Haznedar'ın yanındaymış. Birlikte bar tezgâhının orada konuşmuşlar." Umut'un iç çekişi sıkıntılıydı. "Gazetecinin dediğine göre bayağı samimilermiş, attım sana fotoğrafları. Telefonuna bak. Gazetecinin adı da Ertan Toprak."

Bahsi geçen kadının ismi tanıdık gelmişti ama o an bağlantı kuramadım. Demir söylenen sözlerle birlikte, "Sikeyim senin çarpık zihnini ben!" diye kükredi.

"Senin yapacağın plana sokayım ben!" Önce Umut'a hakaret ettiğini sandım ama sonraki sözleri donup kalmama sebep oldu.

"Böyle mi uzaklaştıracaksın kızı kendinden?" derken hakaret ettiği Umut değildi.

Benim kocamdı.

Kadının ismi de tanıdık gelince midem başka bir hisle fokurdamaya başladı. Göğüs kafesim daraldı acıyla.

O gün yanında durdu diye kıskandığım kadındı. Müzayedenin olduğu gün sırf kocamin adını andı diye delirdiğim kadındı.

"Gazetecinin dediğine göre birlikte kulübün özel odalarına çıkmışlar. Fotoğrafları elinden alana kadar akla karayı seçtim. Yüklü bir miktar ödeyince sonunda pes etti. Sanki bu işte de bir iş var gibiydi ama öttüremedim pezevengi. Çetin ceviz çıktı. "

Onu yukarı çıkardı diyorlardı. Ben onun için burada acı çekerken onun bir başka kadınla olduğunu iddia ediyorlardı.

Midemin bulantısı arttı. İhanetin acısı yüreğime öyle bir oturdu ki yaşamaz oldum sanki.

İnandıramadım kendimi, konduramadım beni bu kadar güzel sevmiş bir adama.

Demir küfretmeye devam ediyordu. "Ben bu adamın iş bu kıza gelince ufacık kalan aklına sokayım, Umut! Kız burada harap oldu, harap! Ben ne diyeceğim?" dedi ellerini saçlarına atarak.

"Ben bu kıza ne söyleyeceğim?"

Kalbim bedenimden daha ağır geliyorken içeri girmek için zorladım kendimi. "Önce fotoğrafları göstermekle başlayabilirsin," dedim.

Beni gören Demir'in kanı çekildi karşımda. Ona doğru yürürken en çok da omurgamı dik tutabilmek zoruma gidiyordu.

"Yenge..." dedi kekeleyerek. "Senin burada ne işin var?" dediğinde önünde durdum.

Elimi uzattım telefonu vermesini isteyerek. "Ver o fotoğrafları bana, göreceğim."

Demir kendine gelip elini geri çekti. "Hayır!" dedi sert bir sesle. "O saçmalıyor, yenge. Aklının da yerinde olduğunu düşünmüyorum ben. Zaten hastasın."

O da acıyordu bana ama bu acımaya katlanamıyordum. Ben burada acınacak hâldeyken onun ne yaptığını öğrenmek istiyordum artık.

Elimi uzatmaya devam ettim. "Vermezsen gazetecinin yanına giderim. Eminim Mehmet dedem de bana seve seve yardım eder." Sert bir şekilde konuşmak için bütün benliğimle çaba sarf ediyordum.

"Olayın daha da büyümesini ister misin, Demir?" dediğimde onu sıkıştırdığımı biliyordum. Kaşlarının ortasındaki çizgi derinleşmişti.

Bunu yapacağımı ikimiz de biliyorduk. Sakinliğimin ardında ölüm vardı. Bu sakinliği koruyabilmek için ruhumu öldürüyordum.

Ama o bu sakinliğime kandı. Telefonu verirken, "Seni uzaklaştırmak için yapıyor, yenge. Sen de biliyorsun bunu, senin ondan tiksindiğini düşünüyor. Tamamen bağı koparmaya çalışıyor," dedi.

Tiksinme kelimesiyle birlikte irkildim. Ben o adama âşıktım, bir insan sevdiği birinden nasıl tiksinebilirdi ki?

Uzanıp telefonu aldım. Umut'un attığı fotoğrafların bildirimi en üstteydi. Bildirime tıklarken ellerim titriyordu.

Umut'un sohbet ekranı açıldığında fotoğraflar teker teker ekrana düştü.

Açılanın ilkine girdim ve aldığım yarayla tuttum nefesimi.

Bir adam vardı gülüşüne dünyamı vereceğim.

O gülüşte yaşam bulurdum ben. Gamzelerini görünce daha çok gülsün, mutlu olsun diye dua ederdim Allah'a.

O adam şimdi bir başka kadına gülümsüyordu. Eli kadının dirseğine sarılmış, birbirlerine yakın bir şekilde bir tebessümü paylaşıyorlardı.

Kadın ona dokunmuştu. O da onu dirseğinden tutuyordu.

Ona dokunmasına izin vermişti.

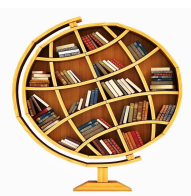
Ona gülümsemişti.

Kalbimi lime lime etseler bu kadar acımazdı canım. O kadar acı çektikten sonra gülümsemesine bile şükrederdim ama bu gülümseme bir samimiyet taşıyordu ve bir kadına özeldi.

O kadın ben değildim.

Onlar bu yakınlığı paylaşırken ben kahrolandım. Paylaşılan bu yakınlığın ardında kalan, ihanet edilen taraftım.

22
UÇURUM

Zamanla kapanan yaraları yalnızca zaman kanatabilir. İnsanoğlu unutur belki ama zaman asla unutmaz, her daim geçmişin kancasıyla peşine takılıdır.

Geçmiş, insanı pençelerinin arasına aldı mı ardına bakmaktan önünü unutturur. Önünün bir çukur olduğu unuttu mu düşmeyi de kaçınılmaz olarak bulur.

Vuslat'ın düştüğü tuzak buydu. Onu Emir'le yüzleştiren karga, geçmişe takılı kalmış bir adamı hep bu yarasıyla vuruyor ve geleceğiyle sınıyordu.

O gün onu bile bile bu tuzağa düşürmüştü. Emir'le yüzleşirken kadınını bile bile onun en zayıf hâlini görmeye zorlamıştı.

Çünkü Vuslat'ğibi adamlar aşağılanmış olmayı kaldıramazlardı. Zaten kaldıramadıkları için de zihinlerinin oyunlarına kapılırlardı.

Dışarıdayken Umut, onları bu tuzaktan kurtarmak için uğraşmıştı ama nafileydi, her yer polis kaynıyordu ve işin içerisine komiser dâhil olunca masum insanları vurmaktan başka çareleri kalmıyordu.

Bilinmeyen, Vuslat'ı öyle iyi tanıyordu ki karısının onun neler yaşadığını öğrenince zayıf bir adam gibi oradan kaçacağını ve değil aklını, içgüdülerini bile kullanamayacak hâle geleceğini biliyordu.

Tıpkı kısa bir süre sonra onu intiharın eşiğinde bulacağını bildiği gibi.

Tıpkı o ölümün kıyısına onu bizzat kendisi getirdiği gibi.

Tıpkı asla onun ölmesine izin vermeyeceğini bildiği ğibi.

Zaman geçiyordu, Vuslat içgüdülerini kullanamasa bile kendine alternatif bir plan belirlemişti. Karısıyla tüm bağlarını kestikten sonra aslarla iletişime geçmişti.

Aslar, kurulun altı baronunun en iyi adamlarıydı. Yaşları on dokuz ve yirmi olan altı genç, tıpkı Vuslat gibi Emir tarafından yetiştirilmişti.

Mahzenlerin ardında hepsi Emir tarafından işkenceye maruz bırakılırdı. Bu işkencenin sonunda aralarından en iyi yedi çocuk vahşice birbirileriyle yarıştırılır, içlerinden biri öldürülür, altısı kurulun en iyi altı adamı olurdu.

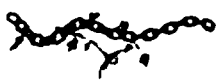
Siraç da eskiden aslardandı. Mahzenlerde yaşayan ruhu ölü bir adamdı.

O mahzenlerden altı ası öldürerek çıkmıştı. Şimdi yeni altı çocuğu kurulu öldürmek için kullanacaktı.

Yedinci ise kendi olacaktı.

Tıpkı geçmişte olması gerektiği gibi.

Tıpkı geçmişte ölmesi gerektiği gibi.

Titreyen ellerimle fotoğrafları aşağı doğru kaydırdım. Fotoğraflar kaydıkça Siraç'ın eli geriye doğru çekildi, gülümsemesi yavaşça kayboldu. Sanki zaman geriye doğru gidiyordu ama ben yalnızca bir anda takılı kalıyordum.

Kadının eli hâlâ onun dirseğindeydi.

"Allah kahretsin!" dedi Demir.

Son resimde o da çekildi ve birbirlerine ciddi bir şekilde bakan iki insan kaldı karşımda. Tüm kalbim bir inkâr içindeydi. Umut konuşmaya başladı ama hiçbir şeyi duymuyordum.

"Elif orada mı, Demir?" diyordu Umut. Sanki hepsi benden çığlık çığlığa bir tepki bekliyorlardı ama ben göğsümden başlayan bir buz fırtınasının beni kuruttuğunu hissediyordum yalnızca.

Demir benden bir tepki almak için konuştuğunda gözümü fotoğraflardan ayırmıyordum. Gözlerimin önünde bana gülümseyişi, bana sarılışı, beni öpüşü canlanıyordu.

Sonra soluyordu bu görüntü. Yerine yalnızca bir başka kadına güldüğü, dokunduğu fotoğraflar geliyordu.

"Yenge," diyordu Demir, sesini duyurabilmek için çırpmıyordu resmen. "Bak, bu işte bir iş var. Ben bu adamı küçüklüğümden beri tanıyorum. Değil bir kadına yakın olmak, erkeklerle bile tokalaşamıyordu o."

Ona bakmam için tekrar seslendiğinde parmak uçlarımdan başlayan bir hissizlik tüm bedenimi sarıyordu. "Yenge, bir tepki ver!" dedi ama yapamıyordum, gözlerimi ayıramıyordum fotoğraflardan.

"Kızgınım, Allah bildiği gibi yapsın onu ama ne olur, kanma sen de! Bak bu adam sana âşık! Körkütük âşık!" Çırpınıyordu beni inandırmak için. "Ya sen uyuttun bu adamı! İlk sen dokundun bir kadın olarak! Yalnız seni sevdi!"

Bana dokunamıyordu ama sözleriyle beni sarsmaya çalışıyordu. "Ya sen duydun bu adamın neler yaşadığını, sence atlatıp da bunu yapabilir mi?" Ellerini bana doğru uzattı ama dokunamadı.

"İnanma, yenge!"

Başımı kaldırıp ona bakamadım çünkü kalbim sanki yere düşmüştü.

Düştü de kalkamadı. Kırıldı, bin parçaya döndü de dağıldı.

Gözlerimin önünde ilk fotoğrafın izi varken midemden yükselen safranın acı tadıyla birlikte telefonu eline tutuşturdum.

Koştum, ben de kaçtım. Gerçekten, gördüklerimden, unutmak istediklerimden kaçtım.

İlk kattaki lavaboya zor yetiştim ve midemde hiçbir şey olmadığı için yalnızca safra kustum. İçimdeki zehri kusuyordum sanki.

İçim çekiliyordu, hislerimi döküyordum ortalığa. Geriye benden hiçbir şey kalmıyormuş gibi hissediyordum.

Sadece bir kabuktum. İçi boş, kalbi sökülmüş bir kabuktum.

İçimde artık sökülecek hiçbir şey kalmadığında ağzımı yıkadım, sonra aynaların köşesindeki halının üstüne çöktüm.

Aynaya bakmak istemiyordum, oraya bakarsam kaybetmiş bir kadın görmekten korkuyordum.

Bacaklarımı kendime çektim ve başımı lavabonun altındaki serin mermere yasladım. Gözlerimi sımsıkı yumdum, unutmak istedim gördüklerimi. Gülüşüne bile bir daha bakamamıştım.

Gülüşüne bile ilk defa bir kez daha bakmak istememiştim.

Uzun bir süre bu şekilde kaldım, hiçbir şey düşünemiyordum. Yalnızca gözümün önünden gitmeyen görüntü vardı.

Bir aklım kalmış olsaydı, yüreğim dayanabilseydi çözmeye çalışırdım olanları ama o an yalnızca seven bir kadındım.

Seven ve bile bile kırılan bir kadındım.

Zamanın hesabını unuttuğum uzun bir süreden sonra içeriye doğru gelen adım seslerini duyunca başımı dizime yasladım. Önüme birinin gölgesi düştüğünde bile başımı kaldıramadım.

Boynumu bükmüştü. Sevdiğim adam herkese karşı boynumu bükmüştü.

"Gördüm," dedi Eylül. "Demir beni peşinden yollamak için göstermek zorunda kaldı." Ses tonundaki acıyla birlikte artık var olabileceğine inanmadığım kalbim sıkıştı. "Endişelenmiş senin için."

Ellerimi tuttu. Sadece bu cümleleri kurdu. Eskiden olsa savunurdu onu ama o bile savunamadı. "Silahını alıp ikisini vurmaya gidersen hiç tereddüt etmeden peşinden gelirim." Ellerimi sıktı. "Bil istedim."

Dudağımın bir kenarı buruk bir tebessüm için kırıldı. Keşke öfkeli hissedebilseydim, keşke öfkeli hissedip herkese haddini bildirerek buradan çekip gidebilseydim.

Ama hissetmiyordum, yalnızca kırılmış hissediyordum. Yalnızca kırılmış ve hiç anlaşılmamış. Sanki sevgim sözlerden ibaretmiş gibiydi. Hiç yüreğe düşmemişti.

İyileştirmemişti onu. Hiç itimat etmemişti sevgime, hiç inanmamıştı da bu kadar kolayca bir hiç saymıştı.

"Ne hissediyorsun, Elif?" dedi. "Birçok kadın ortalığı ayağa kaldırmış, yakıp yıkmıştı. Sen ise burada sakince oturuyorsun."

Başımı kaldırıp ona baktım. O benden daha çok kızgındı. "Deden burada, çekip gidebilirsin de..." Başı yana doğru eğildi. O da benim gibi şu birkaç günde çökmüştü. "Hakkın da var üstelik."

İnançla sıktı ellerimi. Siraç'ın geçmişini Demir'den öğrenmişti o da. Yıllar sonra yaşanılanları öğrenip yıkılmıştı benim gibi ama şimdi yanımdaydı. Benim tarafımı tutuyordu. Siraç'ın yaşadıklarını anladığı gibi benim uğradığım haksızlığı da görüyordu.

"Bir şey söyle bana," dedi beni konuşturmak için. Sanki beni şoktan çıkarmaya çalışıyordu.

Ona baktım sadece bir an için. Aklımda cümleleri toparlamaya çalıştım çünkü zihnimde o kadar çok şey vardı ki bir kelimeyi bile yakalayıp düzene sokamıyordum.

"Ne söyleyeyim, Eylül?" diye başladım konuşmaya. "Kızınca, çekip gidince ardımı bırakacak mı gördüklerim? Ya da bitecek mi her şey?" Hayal kırıklığım sanki yaşadığım her andaydı.

"Kolay mı bu kadar?" Çırpınmaktan yorulmuştum artık.

Tüm vücudum bitap düşmüştü. Zangır zangır titremeye başladım konuşurken. "Haydi, ben gittim diyelim. Gittiğimde o, o kadınla mutlu olup yaşayacak mı?"

Gözlerim doldu, gerçekler bir bir beni vururken dişlerimi birbirine bastırdım ağlamamak için. "Kalbimi dinleyeyim, çekip gideyim desem..." dedim dudaklarım titrerken.

"Kalbim bile görünce inanmadı ki," dedim yıkılmış bir sesle. "Kalbim bile gerçek olduğuna inanmıyor."

Onun ellerini sımsıkı tuttum ağlamamak için ama o benim yerime ağlamaya başladı. "Gördüklerim, yaşadıklarımdan sonra olmasaydı şu an eşyalarımı toplayıp giderdim ama ben düşürdüm onu bu tuzağa."

İç çektim. Tüm bedenim cehenneme düşmüş gibiydi. Yanmayan zerrem kalmamıştı.

Ellerimi çektim bu kez. Konuşurken dilimden dökülen cümleleri hiç düşünmemiştim. O an yüreğimden dökülüyordu sanki. Kendimi inandırmaya çalışıyor gibiydim.

"Ya!" dedim. "Ağladı bu adam karşımda, ağladı!" Çenem titredi, yıkılacaktım tekrar. "Ben bu zamana kadar bir kez bile böyle yıkılmış görmemiştim onu."

Elimle dışarıyı gösterdim. Sanki karşımdaydı o fotoğraflar. "Şimdi şu yaptığına bak!"

Yutkundum konuşabilmek için. Sesim sona doğru titremişti. Tekrar konuşurken boğuk çıkıyordu. "Biliyorum, tüm bağları koparmak için yapıyor. Sevgimi yok sayarak yapacağını da çok iyi biliyor ama insan hiç mi düşünmez? Hiç mi bilmez, Eylül?"

Derin bir nefes aldım. Tavana baktım gözyaşlarımı bastırmak için ama olmadı. Ona tekrar baktığımda bir bir dökülmeye başladı gözyaşlarım. "Benim onu çok sevdiğimi hiç mi anlamaz, Eylül? Geçmişte ne yaşamış olursa olsun, benim onu çok sevdiğimi hiç mi bilmez?"

Başını eğdi. O yüzüme bakamadı utancından. Asıl utanması gereken o değil, sevdiğim adamdı.

Elimi göğsüme bastırdım. Çok ağrıyordu. "Geçmişini duyduğum günden beri ben her gün Allah'a yalvarıyorum." Ağlamaya başladığımı hissettiğimde tüm ipler koptu bende.

"*Allah'ım,* diyorum..." Dudağıma doğru süzüldü bir gözyaşı. Keşke kilit vursaydı dilime.

"*Allah'ım, yarsan şu göğüs kafesimi de saklasam bu adamı orada. Korusam bütün kötülüklerden. Bir daha hiç acı çekmese.*" Eylül karşımda sesli bir şekilde ağlamaya başladı.

"*Ne olur Allah'ım, sen onu koru.*"

Kırıldı her şey. Paramparça oldum. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Neden?" dedim. "Neden yaptı, Eylül?"

Ellerimi ona doğru uzattım. "Neden inanmadı sevgime?" Tutunacak dalım kalmamıştı, o da bunu biliyordu. "Şimdi kendini öldürecek, biliyorum."

Bunu anınca bile nefesim daraldı. Hızlandı soluklarım. "Nasıl dayanacağım?" Elimi göğsüme vurdum. Sökülsün istiyordum artık şu yüreğim. "Nasıl dayanayım, Eylül?" Beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Kaybettim kendimi kollarında.

Bıraktım kendimi, göğsünde içim sökülene kadar ağlamaya başladım. "Eylül, beni hiçe saydı! O kadına gitti..." diyordum ağlarken. "Beni hiçe saydı, şimdi de öldürecek kendini."

Sırtımı sıvazlayan kardeşten saydığımdı. "Yok öyle bir şey," diyordu o da ağlarken. "Durduracağız." Sesi o kadar inançsızdı ki ikimiz de inanmıyorduk. Bana yaptığından sonra gelecek adımını tahmin etmek zor değildi.

Ben o adımda ölüyordum. Tam şu saniyede günlerdir yaşadığım acıyla ölüyordum sanki.

"Ah aptal, aptal adam!" diyordu. "Şu kızı ne hâle getirdin!" diyordu.

Onun da yapacak bir şeyi yoktu. Bu yüzden gözyaşım tükenene kadar ağlamaya devam ettim. Rabb'im acımıştı ki ağladıkça soldu acım. Dinginleşmeye başladım.

Kollarına aldı beni başımı kaldırınca. "Haydi, bir şeyler yedirelim sana," dedi eliyle gözyaşlarımı silerken. "Günlerdir ağzına doğru düzgün iki lokma girmedi." Onun da gözyaşları silinmemişti ama beni önceliğine koydu.

"Sürekli kusuyorsun," dedi. Yüzünde tereddütlü bir ifade belirir gibi oldu. Bu bir soru işaretiydi ama o soru işaretiyle başa çıkacak hâlim yoktu artık. O an hiçbir şeyi bir umutmuş gibi göremiyordum.

Bu yüzden görmezden geldim bakışlarını. Yok saydım.

Bana yardım etmesine izin verdim ve onun yardımıyla birlikte titreyen bacaklarımla tekrar ara girişe çıktım. Tam o anda çıkmak üzere olan Demir'i gördüm.

Beni görünce o da durdu. Hâlimi görünce yüzü kaskatı kesildi. Acım bu kadar mı yansıyordu onlara, bilmiyordum ama bana bakan herkesin yüzünde bu acımayı gördükçe ben kahroluyordum.

Eylül'le kısa bir an bakıştılar. Bir an tereddüt etti gelip gelmemekte Demir.

Sonra dayanamamış olmalıydı ki hızlı adımlarla yaklaştı. "Yenge!" dedi önümde durup. Sesindeki endişeli tınıyı hissetmemek imkânsızdı.

"İyi misin?" Bana doğru eğildiğinde gözlerinde merhamet vardı. Bana bir abi merhametiyle yaklaştı bu sefer de. "Seni hastaneye götüreyim mi, kardeşim?" dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Nereye gidiyorsun?" dedim. Sesim pütürlü bir yüzeye çarpmış gibi çıkmıştı. Sanki grip olmuş gibiydim.

İç çekti. Sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı. Yine tereddüt etti söyleyip söylememekte. "O kadına..." dedi sonunda daha fazla bir şey saklamamaya karar vererek. "O kulüp ona aitmiş. Şu an iş yerindeymiş. Onu görmeye gidiyorum, bir şeyler öğrenebilir miyim diye bakacağım. Hazır dedenler de yokken şu işi aradan çıkarmak istiyorum."

Sıkıntıyla iç çekti. Ceketini tutarken elleri yumruk olmuştu. Öğrenilirse olayın büyüyeceğini o da biliyordu.

Dedem öğrenirse o anda beni buradan götürürdü. Bunun hepimiz farkındaydık.

Acımın ardında bazı şeyleri idrak etmeye çalışıyordum.

Bir tepki vermeliydim. Geri çekilmeliydim ya da artık pes etmeliydim ama gözümün önünde onu canlı olarak son gördüğüm hâliyle fotoğrafta gördüğüm hâli yarışıyordu.

Yarışan aklımla kalbimdi aslında ama aklım da gururumdan yana olmuyordu.

Onu görmem lazımdı.

İnsan birini suçlamadan önce onunla yüzleşmek istemez miydi?

Peki ya o suçlayacağı kişi en sevdiği insansa ve yaptıklarının sonucunda sözünü tutmayıp kendini öldüreceğini biliyorsa savaşmak bir seçenek değil miydi?

Gurur mu engel olurdu bu savaşa yoksa kadınlık onuru mu?

Eğer gururdu şayet, ben öldürdüğüm Selvi'nin ardından bile yas tutmuş insandım. Gururlanıp da sırtımı dönmemiştim ona. Acısını çekmiştim bana, Ali'ye kötülük yapsa da.

Kadınlık onuruysa şayet, onu mezarda gördükten sonra hangi onur beni yüce kılardı ki?

Önce yüzleşmeliydim. Yüzleşip onu sürdüğüm ölüm yolundan çekip aldıktan sonra kusardım içimdekileri ama şimdi değildi.

Bu yüzden gururumu da onurumu da bir kenara bırakmak zorundaydım.

Eylül'den destek almayı bıraktım.

"Ben de geliyorum," dedim Demir'in endişeli bakışları yerini dehşete bırakan bir ifadeye dönüşmeden önce.

"Yenge, hayır!" dedi o dehşetle. "Aklından ne geçiyorsa unut. O kadının seni bir daha asla üzmesine izin vermem ben."

Beni düşünmesine karşı buruk bir şekilde gülümsedim. Eylül de itiraz etti. "Ben o kadını zerre tanıyorsam seni gördüğü anda nispetten başka hiçbir şey yapmayacak. O zaman beni kimse tutamaz."

Eylül aniden öfkeyle yükselirken benim gülümsemem genişledi. Onlar benim cidden ailem, kardeşlerim olmuşlardı ve öncelikle beni düşünüyorlardı ama aynı zamanda beni yanlış da anlıyorlardı.

"Demir," dedim. "Ne düşünüyorsanız aklınızdaki ihtimal için gitmiyorum oraya. O kadın seni görünce sana istediğin bilgiyi verecek mi zannediyorsun? Karşındaki de kaba kuvvet uygulayarak bilgi alabileceğin bir erkek değil. Elin boş gelebilirsin ama ben onun karşısında geçtiğimde iş farklı olur."

Eylül dirseğimden tuttu. "Ne yapacaksın, sen mi döveceksin onu?" derken aklında şiddet görüntüleri olduğunun farkındaydım.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Kafasını karıştıracağım. Ben de inanmıyorum görüntünün gerçekliğine ama karşımdakinin de bunu bilip bilmediğine dair bir fikre ihtiyacım var. Demir onu kışkırtamaz." Bunları düşünürken bile karşı karşıya kalacağım muamele midemde yanmaya sebebiyet veriyordu. Belki de bu boş olmasından kaynaklıydı. "Ama ben kışkırtabilirim ve bizzat oraya giderek onu şaşırtabilirim." İkisi de şiddetle karşı çıktılar.

"Elif, saçmalama," dedi Eylül. "Bu bile bile gururunu ayaklar altına almak. Sen ona meydan okumaktan da bahsetmiyorsun. O ise bunu yapacak! Sana meydan okuyacak!"

İnat ettim, anlamıyorlardı. Karşımdaki kadındı. Üstelik benim sevdiğim adamı elimden alma isteği olan bir kadındı. Demir onun karşısına çıkarsa sadece pişkince aldığı ilgiyi anlatacaktı ama ben onun karşısına inanmamış bir şekilde çıkarsam telaş yapardı, dikkati dağılırdı.

"Bakın, anlamıyorsunuz," dedim Demir bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken. "Orada bana karşı yapılmış bir meydan okuma var. Ben bir kafa karıştırma aracı olabilirim, siz de bu sırada dünkü kamera kayıtlarına erişebilirsiniz. Yok mu bunun bir yolu? Siraç gidince şirketin siber kuvveti yok mu oldu?"

Demir bir an söylediklerimi tartar gibi başını eğdi ve düşüncelere daldı. Eylül'ün ise öfkesi saman alevi gibi sönmüştü.

Eylül huysuz bir sesle, "Senin aklını kaybetmen gerekiyordu. Bizim değil," dediğinde aklımı değil de kalbimi kaybetmek üzere olduğumu söyleyemedim.

"Allah sana büyük bir sabır vermiş. Peygamber sabrı gibi bir sabır."

Üstümdeki yeleğe daha sıkı sarındım. "Hayır," dedim içimdeki koru sönmüş acıyla. "Bana kaybımın sabrını veriyor Allah."

Demir başını kaldırıp bana baktı. "Ne kaybı?" dedi kafası karışmış bir şekilde. Daha çok *hangi kaybımı*, diye sorarmış gibiydi.

"Sevdama olan inancımı," dediğimde gözlerini kaçırdı Demir. O an suskunluk hepimizin tek çaresiydi. Onlar karşımda ağlayacakmış gibi dururken ben yalnızca *bir adım daha*, diyordum kendime.

Bir adım daha, Elif. Sonunda bir yere varacak bu yol.

Allah sana da dinleneceğin bir durak verecek.

Bir adım daha Elif, haydi sabır.

Allah sana mükâfatını verir, hep verdi.

Ümit kesenlerden olma.

Demir bu sözlerimden sonra tekrar başını kaldırdı. Kendini benim koruyucum ilan etmişti. Görebiliyordum. "Yenge, en ufak tehlikeye girersen seni alıp götürürüm." İşaret parmağını bana doğru salladı. "Bak, en ufak bir tehlike diyorum! Bu yüzden kararını iyi ver. Mehmet dedeye ben derim seni alıp buralardan götürmesini."

O kadar sert konuştu ki taviz vermem gerektiğini bilerek cevap verdim: "Tamam. Kendimi gereksiz yere riske atmam."

Bunu yapan, kendini gereksiz yere riske atan benim kocamdı. Beni ezip geçtikten sonra sıra kendindeydi. Bizzat kendini harcayacaktı.

Bu sözü verdikten sonra Demir pes etti. "Tamam. Bunun sonucunda sen acı çekeceksin ama bir şey elde edeceksek, sen de razıysan götüreceğim seni o kadına."

Almak istediğim tek cevap buydu.

Bedel ödememden korkuyordu ama ben şu birkaç günde çok büyük bedeller ödemiştim.

Babamdan sonra sevdiğim adamı kaybetmiştim.

Onun kaybının bedelini sevdam ödemişti.

Onu da hiç etmişlerdi.

Tıpkı benim gibi.

Yola çıktığımızda elimde bir sandviç vardı. Eylül ben hazırlanırken yapmıştı. Annem nereye gittiğimizi sorduğunda Eylül beni hastaneye götürdüğü ile ilgili yalan söylemişti.

Ben de bu yalana susarak ortak olmuştum. Annemin rahatlayan yüz ifadesi, yerini benim yanımda gelme ısrarına bıraktığında Demir bunun riskli olacağını, annemin bir süre dışarı çıkmaması gerektiğini söylemişti. Suçluluk dolu bakışlarını görünce yüreğim acımıştı.

Hâlâ o mektupların vicdan azabını çekiyordu ve ona bir kez daha ulaşılabilme ihtimali, herkesin yüreğini hoplatıyordu çünkü bu felaketler silsilesinin fitilini ateşleyen şey, annemin bizden habersiz hareket etmesiydi.

Kimse bir daha böyle büyük bir bedel ödemek istemiyordu.

Annemi üzgün bir şekilde ardımda bırakmıştım. Ondan sakladıklarım boyumu aşmaya başlamıştı. İkimizin de birbirimize karşı sırları vardı ve bu beni üzüyordu.

Eskiden her şey farklıydı, eskiden hayatım öyle farklıydı ki şimdi başka bir girdabın içine yürürken bu sakinliği özlediğimi fark ettim. O günler çok uzakta kalmış gibi geliyordu. Sanki bir yılda on yaş yaşlanmıştım.

"Elif, ye onu!" diyen Eylül omzumu dürttüğünde kendime geldim. Bir yanımda Nergis, diğer yanımda Eylül vardı.

Ön koltukta yine Demir ve arabayı kullanan Umut oturuyordu. Geçen seferin aksine herkesin üstüne soğuk bir sessizlik çökmüştü. Herkes her şeyin farkındaydı ama kimse konuşmaya cesaret edemiyordu.

"Canım pek istemiyor," dedim. İşin aslı midemin bulanmasından korkuyordum. Böyle bir anda bir de hastalıklı gibi dolaşmak istemiyordum. Öyle olmadığımı bilsem bile güçlü görünmek istiyordum.

Bir insan kocasıyla yakınlaşan kadının yanına göz altlarını kapatarak gider miydi? Güçlü görünmek için omurgasını hep dik tutmaya çalışır mıydı? Ya da günün birinde bunları yapmak zorunda kalacağına inanır mıydı?

Ben yapmıştım ve bunun beni güçlendirdiği yalanına kendimi inandırmaya çalışıyordum.

Nergis omzumu sıvazlayıp, "Bak, içine yeşil zeytin koyduk, peynirin üstüne limon bile sıktırdım. Biraz ye bari, tenin o kadar solgun ki..." dediğinde dışarıdan da pek iyi görünmediğimi teyit etmiş oldum.

"İyiyim ben," dedim bir başka yalana daha kendimi inandırmaya çalışarak. "Gidene kadar bitirmeye çalışırım."

İkisinin de sesi çıkmıyordu. Çok üşüyordum, hava sıcak olmasına rağmen arabanın içerisinde sürekli ürperiyordum. Eylül fark etti bu ürpermemi.

"O sürtüğün yanından dönerken hastaneye uğrayalım. Bu böyle olmayacak. İnat etme, en azından bir serum taksınlar sana," dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hastane güvenli değil. Bir saldırı olursa masum insanları koruyamazlar."

Nergis burnundan soludu. "Biraz bencil ol be kızım! Azıcık kendini düşün, üflesem uçacak gibisin. Hâlâ kendini başkalarının ardına koyuyorsun. Sana hiç *fazla fedakârlık insana zarar verir,* diye öğüt vermediler mi?"

Omuz silktim. "Fedakârlık değil bu. Ben yalnızca vicdanımın sesini dinliyorum," dedim. Benim için endişelendiklerini biliyordum ama onlarla tartışmak istemiyordum.

Dudak büktü Nergis sanki bu hissi bilmiyormuş gibi. "Ben hiç öyle bir ses duymuyorum," dediğinde Eylül güldü.

"O konuşana kadar sen çoktan karşındakine kafa göz dalmış oluyorsun. Gürültüden duyulmuyordur, Nergis."

Nergis, Eylül'e ters bir karşılık verdiğinde dikiz aynasında Umut'la göz göze geldik. Normalde o gözlerde öfkeden ya da hissizlikten başka bir şey görmezdim ama ilk defa orada yumuşak bir ifadeyle, hatta gözlerim beni yanıltmıyorsa merhametle karşılaşınca şaşırdım.

"Elif!" dedi gür sesiyle kızların sesini bastırmak istercesine. "Döndüğümüzde bir doktor ayarlayacağım. Seni evde muayene etsin."

Onun ilgili sesini duyunca kızlar da birden sustular. Başımı olumsuz anlamda salladım. "İyiyim ben. Bir düzlüğe çıkalım, daha iyi olacağım." Kaşları çatıldı, itirazımdan hoşnutsuzdu. Birden ortaya çıkan ilgisiyle ben de kendimi garip hissetmiştim. Çünkü en son bana kızgındı, şimdi ise taraf değiştirmiş gibiydi. Bir şey söylemedi ama itirazımın bir etkisi olmamış gibiydi.

Yolculuk kısa bir süre içinde sona ermişti, yolda elimdeki sandviçi zorla bitirmiştim ve midem biraz dolduğu için alışkın olmadığım bir biçimde ağrıyordu. Bu sırada *Rose* yazan bir mekânın önünde durduk. Adını temsil edercesine siyaha boyanmış mekânın kirişleri ve giriş sütunları canlı bir kırmızı tonundaydı. Siyah tentenin altında geniş cüsseli iki koruma bekliyordu.

Biz ise buraya tam beş araba dolusu korumayla gelmiştik. Baskın olmamasına rağmen arabalar yanaştıkça korumaların yüz ifadesi değişti. Korku ve endişe, düşüncelerinin baş faktörüydü.

Aşağı ilk inenler korumalar oldu. Etrafı kolaçan ettiler, bulunduğumuz arabanın etrafına etten bir duvar ördüler. *Bu kadar tedbire gerek var mı,* diye soramıyordum çünkü dilim yanmıştı bir kere. Sabırla etrafı kontrol etmelerini, girişte bulunan endişeli korumalarla konuşmalarını bekledim.

"Şebnem'in haberi var mı bizim geldiğimizden?" dediğimde Demir bana döndü. Eylül ve Nergis ise bana ters ters bakmakla meşguldü.

Demir cevap veremeden Eylül, "Adıyla seslenme şu kaltağa!" dedi.

Ona sakin bir şekilde bakmakla yetindim. Kendimi açıklayacak takatim yoktu o an. *Bu durumu yaratan benim sevdiğim adam, bütün suçu kadının üstüne atsam elime ne geçecek,* desem de anlatamazdım kendimi. O yüzden sessiz kaldım.

Bu kıskançlık yapabileceğim bir durum değildi. Bu hak elimden alınmıştı çünkü. Bu, beni ezip geçen bir olaydı.

"Demir!" dedim konuşması için. Umut arabadan çıktı son ayarlamaları yapmak için. "Yok, yenge," diye cevap verdi Demir. "Haberi olsaydı kesin kaçardı ama biz arka girişi de gelmeden önce kapattırdık."

Anladım der gibi kısa bir şekilde başımı salladım. "Peki ya kameralar?" dediğimde yaramazlık yapmış bir çocuk gibi gülümsedi.

"Şimdi şöyle, yenge..." diye açıklamaya başladığında bu işte sıkıntı olduğunu anlamıştım. "O iş o kadar kolay değil ne yazık ki! Bu kulüp Şebnem Haznedar'a ait ve..." Bana anlatırken sıkkın görünüyordu.

"Ve?" diye onu teşvik ettim.

"Özel bir kulüp bu," dediğinde yanakları kızardı Demir'in. Tuhaf tuhaf baktım bir an ona. Tam olarak ne demek istediğini anlamadım ama benim yerime Eylül bu işi devraldı.

"Bizi *sex* kulübüne mi getirdin, geri zekâlı!" diye bağırdığında beynimde şimşekler çaktı.

Özel odalar dediğinde kastedileni bir kez daha idrak ettim. Kuşku, zihnimi küçük bir karınca ordusunun hızında işgal etti.

Onun beni aldatacağına inanmıyordum ama zaten her ihanet dokunarak olmuyordu. Canımın acıyacak hiçbir zerresi kalmamıştı.

"Tam da öyle değil..." Demir elini ensesine attı ve saçlarını çekiştirdi. Resmen karşımda ecel terleri döküyordu.

"Kamçı, kırbaç mı var? Bir şey desene be adam!" diyerek Eylül biraz daha üstüne gitti Demir'in.

Bu işte bir tek Nergis eğleniyordu. Ben ise ilgimi yalnızca olayda tutuyordum. Demir yanaklarını doldurarak sıkıntılı bir nefes verdi.

"İşte ondan," dedi Eylül'ü geçiştirmek için, sonra o konuşmadan bana doğru döndü.

"Yenge, sen girmeden önce absürt bir durum var mı diye içeriyi kontrol edeceğiz. Zaten gündüzleri bu şekilde hiçbir kulüp aktif olmaz. Ben yine de senin için içeriyi kontrol ettireceğim."

"Teşekkür ederim," dedim hassasiyetlerime bu kadar saygı duyduğu için. Neler döndüğünü, Siraç'ın burada ne işi olduğunu sorgulamaktan başka bir düşüncem yoktu ama Eylül'ün ahiret sorgusu bitmemişti.

"Buralarda çok sürttün sanırım, Demir Bey. Bakıyorum da açılış, kapanış saatlerine kadar her şeyi biliyorsun."

Demir ona ters ters baktı. "Yapmadığımı biliyorsun, bal kazanı. Konuyu başka yerlere çekme." Sonra bunalmış olmalıydı ki o da arabadan dışarı çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Eylül sinirle küçük bir çığlık attı. "Ya biz ne yaşıyoruz?" dedi Nergis bize bakarken. "Vallahi biri beni aydınlatsın. Yıllardır yaşamadığım olayı şu birkaç günde yaşadım. Geldiğimiz son yer de bir *BDSM* mekânı çıktı."

Kaşlarımı çattım. Demir yanlarına gelen bir yetkiliyle hararetli bir şekilde tartışıyordu. "O ne demek?" diye sordum, açıkçası çok da ilgili değildim.

Nergis cevap verdi. O benim yerime de heyecanlıydı her zamanki gibi. "Bir şeyin kısaltması işte," dedi ama yüzündeki şeytani gülümseme o kısaltmanın hiç de masum olmadığını gösterir gibiydi. "Ama sen şey diye hatırla. Hah!" Cevabı bulmuş gibi gülümsedi.

"*Beni Daha da Sevme Murat*, diye kodlarsan kesin aklında kalır." Geçen gün komisere attığım yumruğu hatırlayınca ikisi de bütün olanlara rağmen güldüler. Aslında dertlerinin beni de güldürmek olduğunu biliyordum ama gülme yetimi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Bu yüzden sadece dudaklarımı hafifçe kıpırdattım.

Ben gülmeyince ikisinin de gülüşü soldu. Nergis elini koluma koydu. "Emin misin, Elif? Bunu yapmak istiyor musun?" Dokunuşu teskin ediciydi. "Kadın seni aşağılamaya çalışacak."

Onu sadece başımla onayladım. Allah yüreğime acının yanında büyük bir sükûnet vermişti. Belki ölümden önceki sessizlikti bu ama bir adım atacak takatim kalmasa da attığım bu zorlu adımın bana bir kapı açacağına inanıyordum.

İnanmak, başarmanın yarısıydı ve bu düşünceyle teselli ediyordum kendimi.

Kısa bir süre sonra güvenlik protokolleri bitti. Demir mekânın müdürü ile konuşmayı tamamlamış olmalıydı ki bir koruma kapıyı bizim için açtı. Dışarıya ilk Nergis çıktı.

Bana siper olduktan sonra Allah'tan bana güç vermesini isteyerek ben de çıktım. Sıcak olmasına rağmen şiddetli bir rüzgâr vardı.

Yine de kendimi ayaklarımı yere sağlam basmaya zorladım. Yoksa ilk sert rüzgârda yıkılacakmışım gibi geliyordu.

Umut geldi yanıma. Demir biraz ilerideydi. "Siz Demir Bey'le kadının yanına gireceksiniz. Biz üst kattaki güvenlik odasına baskın yapacağız. Güvenlik odasının girişinde üç kişinin parmak izi varmış. Biri o kadının, diğer ikisi ise odaya bakan güvenlik görevlilerinin. Güvenlik görevlileri burada değilse çaremiz o kadın olacak."

İtinayla Şebnem'in adını anmıyordu. Operasyonu anlatırken önümü kapatmış, bir elini omzuma koymuştu. Gergin bir ortam olmasına rağmen sakin bir sesle konuşuyordu.

"Patron normalde kamera kayıtlarını sildirir. Bu yüzden yanımızda bir siber güvenlik uzmanı getirdik. Silinen kayıtları geri getirebilmek için," dedi.

Umut her şeyi düşünmüştü. Siraç'ın bunu yapabilme ihtimali ne yazık ki yüksekti, bunu bile dikkate almıştı. "Anladım, benim görevim de siz bunları sessizce yaparken dikkat dağıtmak," diyerek destek oldum ona.

Başıyla beni onayladı. "Aynen öyle." Sabırla anlamamı isteyen bir öğretmen gibi davranıyordu.

Harekete geçeceğim sırada beni durdurdu. "Siz gidin!" diye işaret verdi yanımda duran Eylül ve Nergis'e.

İkisinin de kafası karışmış gibi baktılar ama Umut'u ikiletmediler. Arabanın siperi altında tek başımıza kaldığımızda sert yüz ifadesi yerini ilk defa gördüğüm yumuşak bir ifadeye bıraktı.

"Eğer istersen başımdan olsam da buralardan gitmen için elimden geleni yaparım, Elif," diye konuşmaya başladı Umut. Bu tepkisi karşısında kendimi buruk hissettim. Sanki yarama dokunmuştu.

Kendini bana açıklarken sesi yumuşamıştı. "Biz Siraç'la aynı acıları paylaşıyoruz. O benim patronum olsa da ben onu kardeşim olarak görüyorum." Ona karşı bağlılığını duruşundan yaptıklarına kadar hissedebiliyordum. Zaten sert duruşları da birbirlerine benziyordu.

"Sadakatim baki ama yanlış yaptı!" dedi o sert ifadesiyle.

Siraç'a öfkesini gördüğümde bu tavrını anlamlandırabildim. Yine de gözlerim doldu, sadece beni değil, onu seven birçok insanı karşısına almıştı Siraç.

"Hiçbir kadın bu davranışı hak etmez ama senin gibi bu kadar fedakârlık yapmış bir kadına çok büyük bir haksızlık bu. O gün ben de haksız yere

kızdım sana ama bilinçsizce yaptığın hatanın bedeli bu kadar ağır olmamalıydı."

Karşımdaki adil bir adamdı. Yıllardır sadakat beslediği, kardeşi olarak gördüğü adama rağmen bana geliyordu. Bu bakışın, bu duruşun bir anlamı vardı aslında. Bana sadakatini bildiriyordu.

Merhametine karşı içim acısa ve ağlamak istesem de tuttum kendimi.

"Bu yüzden bencilliğim için sen kusura bakma ve dediklerimi de sakın unutma," dedi onda ilk defa gördüğüm bir mahcubiyetle. "Tahammül edemediğin anda ailene destek veririm, korunman için elimden geleni yaparım ve seni buradan göndeririz."

Desteği karşısında hassas bir vaziyette olduğumdan sanırım, boğazım düğüm düğüm olmuştu. Bir süre konuşamadım. Derin bir nefes almam gerekti. "Teşekkür ederim, Umut," derken sesim her an ağlayabilecekmişim gibi boğuk çıkmıştı. "Bu desteğin benim için çok değerli ama canımı yaksa da en çok Siraç'ın yanında olmana ihtiyacım var."

Ben bundan sonra yanında olmayabilirdim.

"Özre de gerek yok, sen doğruyu söylemekten çekinmeyen bir adamsın."

Sert duruşunun ardında mahcubiyetini görünce buruk bir şekilde gülümsedim.

"Yine de telafi etmek istiyorsan bana Siraç'ı bul. Başka bir şey istemiyorum senden," dedim. Gülüşüm soldu, onun da gözlerinde benimkine benzer bir acı gördüm.

"Elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum," dedi. Yürekten gelen, güçlü bir adamın sözüydü bu. Tutulmayan sözlerin hâlâ acısını çekiyorken bu söze inanmak için kendimi zorladım.

Zaten tüm imkânlarını seferber ettiğini görebiliyordum. Bu yüzden ona güvendim.

Konuşma bu şekilde bitse de yüzleşmeye giderken kendimi daha güçlü hissettim çünkü ardımda sevdiklerimden bir duvar vardı.

Düşsem de tutacak ellerin olmasının buruk huzurunu yaşıyordum.

İçeriye tedbirler alındıktan sonra girdik. Ne beklediğimi bilmiyordum ama siyah ve kırmızı ağırlıklı döşenmiş, televizyonlarda gördüğümüz eğlence mekânlarından farklı bir şey yoktu.

Bar tezgâhı boştu. İçeride görevliler temizlik yapıyordu. Tezgâhı fotoğraflardan hatırlayınca gözlerimi oradan uzaklaştırdım.

Bakamıyordum, içim acıyordu.

Mekânın müdürü, patronunun ikinci kattaki odada bizi beklediğini söyledi. Uzun boylu, esmer ve otuzlu yaşlarında gözüken bir adamdı.

Aklımda belirli bir düşünce yoktu ama karşımda böyle birini görünce hislerimi yitirsem de birazcık şaşırmıştım. Sanırım müdür deyince kafamda daha yaşlı biri canlanmıştı.

Ama bu aralar düşüncelerim de hislerim de hep yanlış çıkıyordu. Bu yüzden kendime itimadım kalmamıştı.

Eylül yanımızdaydı. Her zamanki gibi sesli bir şekilde, "Ayağına çağırıyor kaltak!" dediğinde müdür tedirgin bir bakış attı ona. Sanırım o da mekânına bir baskın düzenlendiğinin farkındaydı.

Düşmanlığı barizdi.

İçeride korumalar çoğalmıştı. Bizimkilerden sadece birkaç kişi içeriye girebilmişti, hazırlıksız olduklarından çoğunluktaydık ama bu bizi bir başarıya götürecek miydi, büyük bir muammaydı.

Dört bir yanımız gerilim doluydu sanki.

İkinci kata çıktığımızda odanın karşısında kırmızı bir deri koltuk gördüm. Müdür bizim orada beklememizi söyledi ve yüzümüze bir daha bakmadan içeri girdi.

Umut ve korumalar alt katta kalmıştı. Bir tek Demir, Eylül ve Nergis yanımdaydı. Biz içeriye girdiğimizde onlar da operasyona başlayacaklardı.

Kısa bir süre orada bekletildik. Midem gerginlikten asit üretiyordu sanki. Sürekli bastırmak istediğim bir bulantı vardı. Şimdi tekrar nüksetmesin diye görmezlikten geliyordum.

Kapı müdür tarafından açıldı. Kapıyı kapattıktan sonra bize bilgilendirmede bulundu. "Şebnem Hanım yalnızca Demir Bey ve Elif Hanım'ı kabul edeceğini söyledi," dedi hissiz bir sesle.

Müdür kızlara kısa bir an baktı. Şebnem'in resmen onları göz ardı ettiğini belli etti bakışlarıyla.

Nergis bu meydan okumaya karşılık verdi. "Şebnem Hanım bizden çok korktuğunu fazlasıyla belli etti zaten. Merak etmesin." Nergis müdüre doğru bir adım attı. Yüzünde tehditkâr bir gülümseme vardı. "Isırmayız."

İçeriye girmeden önce silahlarını vermemekte direten Nergis söylüyordu bunu. Zaten kimseyi de dokundurmamıştı.

Eylül'ün bakışları da tam tersini ifade ediyordu. Bu yüzden bu sav kimse tarafından gerçek kabul edilmedi. Müdür ellerini önünde birleştirdi ve Nergis'in tehdidini görmezden geldi.

"İçeri geçebilirsiniz," dedi Demir'le bana bakarak. Ortam daha fazla gerilmesin diye ilk ben harekete geçtim çünkü Demir de müdürün hareketlerine sinirlenmiş gibiydi.

Ters ters bakıyordu ona. Çatırdamak üzere olan nefrete rağmen ben sessiz bir acıdan başka bir şey hissetmiyordum.

Siyah kapıdan içeri girdiğimde siyah ve kırmızının aksine beyaz, ekru ve tozpembe renklerle döşenmiş odaya girince garipsedim. Böyle bir mekânda bu tarzda bir odaya gireceğimi düşünmemiştim.

Karşımdaki krem rengi masanın arkasında oturan kadını gördüğümde ise bütün dikkatimi yitirdim. Anılar doldu zihnime, o gün lavabodaki meydan okumamı hatırladım. Sonra yenilgimin acı tadı bir asit gibi dilimi yaktı.

Canım yanmıştı, ne zaman kibirle davransam canım yanmıştı. Hislerim yorgun olmasaydı belki çok öfkelenirdim ama ona bakınca zaten bunu beklediğini fark ettim.

O benden şiddetli bir öfke bekliyordu. Belki de Eylül gibi saldırmamı ya da Nergis gibi hakaret etmemi. Ama öyle olmayacaktı, ben onu oyalamak haricinde açıkça bir saldırıda bulunmayacaktım.

Çünkü değmezdi.

Gri takımın içerisinde büyük bir öz güvenle oturan Şebnem ayağa kalkmaya tenezzül etmedi çünkü tetikteydi. Ondan aldığım ilk hissiyat gerginliğiydi.

"Hoş geldiniz!" dedi soğuk bir sesle. Bu ani baskından memnun olmadığı bariz belliydi. "Bu beklenmedik ziyaretinizi neye borçluyuz?" Geçen seferki hâlinden daha çok iş kadınına benziyordu.

Gözlerimi kısıp ona baktım. Acımı bir kenara gömüp sessizce izledim tepkilerini. Ellerini masanın önünde birleştirmiş, boyalı tırnaklarını tenine bastırıyordu.

Aşırı gergindi. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu öz güveninin yanında ciddi duruşunu beklemiyordum.

"Ziyaretimizin belli bir sebebi mi olmak zorunda? Bildiğim kadarıyla eşim ve Demir'le iş yapıyordunuz," dedim. Sadece iş de değil, fırsatını bulsa daha fazlasını yapacağını biliyordum.

Bunu bizzat görmüştüm.

O da benim gibi başını yavaşça sağa doğru eğdi. "Ben değil, babam yapıyor. Ben eşinizle iş yapmıyorum." Sesinde bir meydan okuma ve farklı bir küçümseme vardı.

İma ettiği ile birlikte kaşlarımı kaldırdım *öyle mi* dercesine. "Mesela ne yapıyorsunuz, Şebnem Hanım?" dediğimde gülümsedi. Beni yakalayacağı bir açık, benden beklediği bir öfke vardı. Fırsatın ayağına geldiğini sandı ama ona bu fırsatı vermedim.

"Oyunlar mı oynuyorsunuz?" Ona doğru bir adım attım. "Sahi..." dedim yalnızca merak ediyormuş gibi. "Böyle bir oyun mekânında başka ne yapılır? Duydum ki farklı da bir mekânmış."

Gülümseyişi yerini ciddi bir tavra bırakmıştı. Bunun gizli bir bilgi olduğunu anladım. Gizli ve tehlikeli bir bilgiydi.

Hiç düşünmeden bunu kullandım. "Böyle mekânların yasal ve gizliliğe uygun olması gerekiyor, öyle değil mi?"

Saniyeler içerisinde tam da beklediğim gibi savunmaya geçti. "Sizi temin ederim ki oldukça yasal ve biz her daim gizliliğe de önem veririz. Ben sadece eğlence sektöründe kurumsal bir iş yapıyorum."

Demir arkamdan alaycı bir şekilde homurdandı. O da konuşmak istiyordu ama bana saygısından arkamda yer alıyordu, biliyordum.

Şebnem'in nereye varacağımı merak ettiğini görebiliyordum çünkü rahat ifadesi gittikçe bozuluyordu.

"Yasal olduğuna eminim. Siz milletvekilinin kızısınız sonuçta," dediğimde tepki vermedi, onu buradan vurduklarına emindim. Bu yüzden sessizce izledi.

"Gizli olduğuna dair de daha yeni büyük bir teminat verdiniz. Böyle mekânlarda müşterilerinizin mahremiyetine önem veriyor gibi gözüküyorsunuz."

Onu sorgulamamdan rahatsız olmuştu ama açıkça saldıramıyordu da çünkü istediği konuya gelmiyordum. "Evet ama..." dedi bu yüzden. "Varmak istediğiniz yeri anlayamadım, Elif Hanım."

Yavaşça gülümsedim. İçimdeki hisler ölüyordu bu yüzleşmeyi yaşadığım için.

O da gülümsedi bana meydan okumak için.

"Benimki sorgulama değil," dedim gülümsemeye devam ederken. "Ben sadece merak ediyorum."

Etrafıma baktım bir şey arıyormuş gibi. "Bu kadar gizliliğe önem veriyorken..." Tekrar ona döndüm. "Nasıl olur da bu mekânda çok ünlü bir gazeteci mekânın sahibinin fotoğraflarını rahat rahat çekebilir?"

Gülümsemem yok oldu. Onunki ise dudaklarında donup kaldı.

Bakışları kısa bir an arkama kaydı. Bariz tehdidi hissetmişti. "Sanırım öylesine bir ziyaret değil bu," dedi kendini toparlamaya çalışarak. "Buraya bir koruma ordusuyla geldiğinize göre bana meydan okumak için güç toplama ihtiyacı hissetmişiz."

O konuşurken rahat bir ifadeyle başımı sağa sola salladım. "Beni yanlış anladınız, Şebnem Hanım. Ben buraya meydan okumaya gelmedim."

"Korunmamın sebebi ise kocamın kayıp olmasından kaynaklı. Hoş, siz zaten bunları biliyorsunuzdur." Konuşmaya devam edeceği zaman sözünü kestim:

"Size hesap sormaya da gelmedim çünkü içimde aldatıldığıma dair en ufak bir kuşku yok. Ben bunu ihanet oyunu olarak tanımlıyorum."

Öfke bir an zihnimde belirip yok oldu. "Siz de bu oyunda bir kuklasınız."

Hakaret edildiğini anlayınca arkasına yaslandı. "Çok emin konuşuyorsunuz," dedi tekrar kazanmaya çalıştığı öz güveniyle. "Belki bir oyun değildir, belki de kocanız, karısı artık ilgisini çekmediği için daha güzel bir kadına giden bir adamdır."

Öfkelenmemek için içimden sabır çektim. Beni bu hâle düşüren oydu. Şimdi bu kadın tarafından aşağılık bir adam olarak tasvir ediliyordu. Yediremiyordum. Allah şahitti ki yediremiyordum, bizi öyle bir çıkmaza sürüklemişti ki ilk defa bir işin içinden çıkamıyordum.

Bu yüzden savunmadım onu. "Eğer öyle bir adamsa her çiçekten bal alacağını da biliyorsunuz. Bugün aldatan, yarın ise aldatılan olursunuz. Bunu bilerek bana nispet ediyor oluşunuz zavallıca olmaz mı?"

Sıkıştığını belli etmedi ama öyle olduğunu görebiliyordum. Şimdi bu durum gururuna dokunuyor gibiydi. Ben gururumu ezip gelmiştim ama o sanki içten içe bir savaş veriyordu.

"Belki bana âşık olmuştur?" diye bir başka tezini öne sürdü. "Belki de sizin yerinize beni tercih etmiştir."

Bu oyunu öz güvenle sürdürebilirdi. Gururumdan bu oyuna kapılabilirdim ama başımı eğmeyecektim. Buraya onu oyalamak için gelmiştim.

"Öyleyse yanında olmanız gerekirdi ya da onun sizin yanınızda olması gerekirdi. Ben buna da inanmıyorum. Zaten bence..." Ona doğru bir adım daha attım. "Buna siz de inanmıyorsunuz."

Sahte gülümsemesi soldu. Karşımdaki kadının tereddütlerini gördükçe tahmin ettiklerime karşı inancım artıyordu.

Bana karşı doğru düzgün bir karşılık veremiyordu. Bir şeyler biliyormuş gibi davrandıkça resmen geriye çekiliyor, yalnızca savunmada kalıyordu.

"Benim tahminimce o fotoğrafçı bilerek tutulmuştu ve sizin de her şeyden haberiniz vardı. Bunun bana karşı oynanmış bir oyun olduğunu bile bile karşımda nispet yapmaya çalışırsanız bu basit kaçar. Özellikle kişiliğiniz için." Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Sizi ilk gördüğümde de bunu hissetmiştim," dedim.

İddiama karşılık kaşlarını çattı ama itiraz etmedi. Bunun yerine soru sormayı tercih etti. Bu da tahminlerimi güçlendirdi.

"Ne hissetmiştiniz?" dedi gergin bir sesle.

Tam bu sırada Demir koluma dokundu. Ona baktım. Kulağında gizli bir kulaklık vardı ve bu aramızda bir işaretleşmeydi.

Umut güvenliğin içine sızmıştı.

Tekrar Şebnem'e döndüm. Genişçe gülümsedim. "Büyük bir tehdidi hissettiğinizde geri çekilecek kadar akıllısınız. O gün bile bile aptalı oynamadınız, taktikleriniz işe yaramayınca gereksiz meydan okumadınız." Taktik dediğim de beni kışkırtmaktı ama o konuya girmek istemiyordum. "Sizde hissettiğim, uğruna savaşabileceğiniz bir yol olmadığında geri çekileceğiniz anı idrak ettiğiniz."

Ona hakaret mi ediyordum yoksa övüyor muydum, anlayamıyordu. Ben ise onu alttan alta tedirgin etmeyi ve ona kendisini anlatarak kişiliği hakkında şüpheye düşmesini sağlamaya çalışıyordum.

İhanetlerin çeşidi olduğu gibi savaşmanın da çeşitleri vardı.

Ben psikolojik bir savaşta kelimelerimle kafasını karıştırıyordum. Bu karmaşayı da yüzünden okuyabiliyordum. Bariz tehdide karşı apaçık bir meydan okumada bulunamıyordu.

Zaten istediğimi almıştım. Bu yüzden bir adım geri çekildim. Meydan okumaktan da vazgeçtim.

O da bunu fark etti. Geri adım atışımı kendine yordu.

Aslında onunla savaşmaya gelmediğime dair bir fikir edindiğini düşünürken parmaklarını birbirinden ayırdı ve daha rahat bir ifadeyle bana baktı.

Hâlâ oyunumu çözemese de sıra ona gelmişti.

"*Gurur insanı aşktan eder,* derler. Bu sizin için geçerli değil sanırım." Ben o gururu odaya girmeden önce kapının ardında bırakmıştım.

Bana söylediği ağır cümleye karşı ne yüreğimde bir sızı hissettim ne de kendime acıdım. Sanki kalbim pes etmişti acı çekmekten.

"Gururum için gelmedim buraya," dedim hislerim kadar donuk bir sesle. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

Bir yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Sevgimi ezip geçmesine karşı bir cevaba ve gerçeklere ihtiyaç duyuyordum. "Siraç'ın nerede olduğunu öğrenmeye geldim."

Karşımdaki kadın güzeldi. Tekrar gülümsediğinde daha da güzelleşti. Şimdi istediği konuya gelmiştim işte.

Burası onun alanıydı.

"Bunu sizin bilmeniz gerekmez mi? Sizin kocanız sonuçta," derken takındığı tavrı ise güzelliğini bozuyordu yalnızca.

Arkamda Demir vardı. Dirseğimden tutup ona bakmamı istedi.

"Yenge, artık gidelim," dedi. Buradaki işimiz bitmişti ve Demir kadının tavrına karşı cidden öfkeliydi. "Bir de yüzsüzce konuşuyor!" O kadar öfkeliydi ki sanki benim yerime de hayal kırıklığı yaşıyordu.

Benim ise kalbim kurumuş gibiydi. Tekrar Şebnem'e döndüm.

"Sizin yanınıza geldiğine göre sizin bilmeniz gerektiğini düşündüm," dedim. Hissizliğimin içinde boğuluyordum sanki.

"Bana öyle geliyor ki yerini bildiğim için değil, beni korkutmak veya meydan okumak için buraya geldiniz," dedi, sesi küçümseyiciydi.

Yine aynı konuya dönmüştük.

Bu kadar zamanda söylediklerim anca bu kadar yanlış anlaşılabilirdi. Yalnızca ondaki etkisini dile getiriyordu böyle yaparak. Evet, karşımda öz güvenli duruyordu ama bunun ardında korku olduğunu huzursuz ifadesiyle ele veriyordu.

Gerçekleri söyledim ben de. Hislerimi dile getirdim. Oyun oynamayı da bırakmıştım böylece.

"Buraya sizinle yarışmaya gelmedim, Şebnem Hanım," dedim aynı ses tonuyla. "Siz bir zafer yaşıyor da olabilirsiniz ama bu benim gözümde yalnızca bir hezimet çünkü ben aptal bir kadın değilim."

Bazen *keşke aptal bir kadın olsaydım,* diyordum oysa. O zaman her şeye kolayca arkamı dönebilirdim.

"Gözüm de acımdan kör olmadı. Gururumu kırmaya çalışabilirsiniz ama ben buraya sizin tavrınızın böyle olacağını bilerek, gururumu bırakıp geldim."

Ona doğru bir adım attığımda yüzündeki gülümseme soldu.

"Şimdi tekrar soruyorum. Siraç'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Şebnem'in gözleri üstümde dolandı. Bakışları ciddileşti. Rahat ifadesi tamamen kaybolmuştu.

"Onu kaybetmek ışığınızı söndürmüş," dedi, bu sefer yaralamak için söylemediğini gördüm ama acımayı bırakan kalbim küllerinden alev aldı. Sert yüz ifadesi kayboldu ve orada bir an hüznü görür gibi oldum. "Sizi ilk gördüğümde bana kızgın olsanız da Siraç'ın neden size öyle baktığını anlamıştım. Gülümsemesiyle ışık saçanlardansınız siz."

Bu sefer o beni anlattı.

Şimdi ikimizin de o günkü hâlinden eser yoktu.

Derin bir nefes aldı ve onu izlerken zihnindeki savaşı görebileceğim kadar karmaşık bir yüz ifadesine büründü. Sadede geldiğimize ve en azından bana gerçekleri söyleyeceğine dair bir an umuda kapıldım ama bugünlerde en çok umut etmekle imtihan edildiğimi hatırlayıp söktüm kökünden umudumu.

Sonunda bir karara vardığını gözlerini bana diktiğinde fark ettim. "Yine de benden bir cevap alamazsınız," diye noktaladı cümlelerini. Gerçekleri vermeyecekti.

Bir umudum kalmamıştı, bu yüzden daha fazla sormadım. "Pekâlâ, iyi günler," dedim. Daha fazla ısrar etmediğimi görünce yalnızca şaşırmakla kaldı.

Dirseklerini masaya yaslamış, ciddi bir şekilde beni izliyordu. Ne yaşadığını anlamlandırmaya çalışıyordu belki de ama ben o an buna takılı değildim.

Zihnimden atamadığım ikisinin görüntüsü son kez aklımda canlandı. Arkamı döndüm, şimdi pes etmeye bir adım daha yakındım.

Demir düşmemden korkarcasına hemen arkamdaydı.

Ne yaşanmış olursa olsun ben oyun oynanan taraftım. Ardımda bıraktığım kadın bana seslendiğinde bu yüzden durmak istemedim.

"Elif, dur!" dedi.

Hiç içimden gelmedi dönüp tekrar onunla yüzleşmek ama yine de döndüm. "Efendim?" dedim. Normalde ben geldiğimde kalkmaya tenezzül etmeyen kadın endişeli bir ifadeyle ayağa kalktı.

Maskesini indirmişti, yalın hisleriyle bana bakıyordu.

"Haklısın," dedi. "Onu elinden almak istedim ama bu farklı. Gördüklerimden sonra bu oyuna daha fazla devam etmeyeceğim."

Demir araya girdi: "Ne oyunu?" dedi sert bir sesle. Ona baktım. Yatışması için uyarıcı bir bakıştı bu.

Şebnem, "Lütfen oturun," dedi bu sefer. Yenilgisini kabul etmiş gibiydi. Bunu neyin tetiklediğini bilmiyordum, belki de yakında kendimiz gerçeği öğrenecektik ama ondan dinlemek daha cazipti. Bu yüzden ikimiz de oturduk. O da koltuğuna yöneldi.

"Gazeteciyi tutmamı o istedi," dedi ilk itirafını yaparak. Az önce bana atak yapan hâlinden eser kalmamıştı. Öz güveni yitip yok olmuştu.

"Ertan, benim çok yakın bir arkadaşımdır. Buraya geldiğinde sana karşı tutumunu görsem de ümitlenmiştim ama her zaman güçlü duran adam yoktu karşımda. Hasta gibi gözüküyordu."

Demir'le birbirimize baktık. Bu görüntünün bir krizin habercisi olduğunu ikimiz de biliyorduk ama yine de sustuk. Dinlemek bile acı verse de sustuk.

"Buraya geldi fakat bana karşı hiç oyun oynamadı. Babama yaptığı iyiliğe karşılık bana yakın gözükeceğimiz birkaç fotoğraf çektirmek istediğini söyledi. Ben de ona yakınlaşmak uğruna hevesle kabul ettim." Olaya o kadar odaklanmıştım ki böyle düşünmesine kızacak takatim yoktu. "Bunun sebebini sorduğumda bir şey söylemedi ama bir kadın olarak seni yanında görmeyince bir şeyler olduğunu tahmin etmek zor değildi."

Gururumu kıran, yüreğimi acıtan da buydu. Onu hiç tanımayan bir kadın bile ne yaptığını anlayabilmişken nasıl böyle kötü bir oyunu bana oynayabilmişti, ben bunu yüreğime anlatamıyordum.

Hangi akla hizmet ya da hangi aklı yitirişle yapmıştı, anlamlandıramıyordum.

"Ama buraya gelme sebebini sonradan anladım. Normalde fotoğraflar gazetelerde yayınlanacaktı. Böyle istemişti ama ben arkadaşıma engel oldum ve size haber uçurmasını, yalnızca sizin görmenizi sağladım," dedi.

Bize yardım etmiş olduğunu itiraf eden kadınla daha yeni bana meydan okumaya çalışan kadının aynı olduğuna inanamadım. Resmen Siraç'ın istediği olsaydı şu an Erzurum yolunda olacaktım ve dedem de amcalarım da onu gördüğü ilk yerde onun istediğini yapar, hiç acımadan öldürürlerdi.

Bilmeden büyük bir felakete engel olmuştu Şebnem. Sonra bir gerçeği daha idrak ettim.

Dehşet zihnimde şimşek gibi çaktı çünkü Siraç'ın sebebini de anladım. Anlayınca başımı eğdim. Ağır geldi çünkü gerçekler, yine düşerim diye korktum.

Sevdiğim adam, benim bu oyunu anlayacağımı biliyordu ama ailemin ona engel olmasını istiyordu, hatta kendi iradesizlik ederse karşısında beni değil, onları bulmayı arzu ediyordu. Onları da çok iyi tanıyordu.

Dedem acımazdı, onu öldürürdü. Dedem onun istediği gibi beni olaylardan uzaklara götürürdü.

Bana ulaşan yollara etten bir duvar ördürecekti. O yola girerse kendini öldürtecekti.

"Ne oldu?" dedim içimin yandığını hissederken. "Ne oldu da o bunu isterken sen engel oldun? Neden vazgeçip bu oyunun daha da büyümesine engel oldun?"

İç çekti Şebnem. Şimdi maskesi tamamen düşmüştü. Sıkıntılı, hatta yorgun gözüküyordu. "Oyununa ortak olurken sebepleri öğrenemediğimden ben de biraz gerçeklik katmayı arzuladım. Ona yaklaşmayı denedim," dedi, açıkça niyetini ortaya koyarken utanmak gibi bir lütufta bulundu.

Demir ona nefretle bakarken ben sadece düştüğüm cehennemde nefes almaya çalışıyordum.

"İzin vermedi, hatta aksine benden tiksiniyormuş gibiydi." Bu durumun onun kadınlık gururunu kırdığını görebiliyordum. Anlattığı benim tanıdığım Siraç'tı ama oturmayan bir kısım vardı.

İyi hissedemiyordum. Yüreğim hâlâ kırıklarıyla acıyordu.

"Ama senin koluna dokunduğu bir fotoğraf var. Sen de onun dirseğini tutuyorsun ve o..." Bir an duraksadım. O hâli gözümün önüne geldi. "O sana gülümsüyor."

En ağırıma giden beni ezip geçerek ona gülümsemesiydi. Bile bile bu yaramdan vurmuştu beni.

İç çektim. Nefes alıp verirken bile göğsüm sıkışıyordu artık.

Keyifsiz bir şekilde gülümsedi. "Ona gülümsemek denirse..." dediğinde tekrar dikkatimi çekti Şebnem. "Çünkü ben öyle tasvir etmezdim." Ciddi bir şekilde dönüp ona baktım.

"O gördüğün fotoğrafı Ertan bana attığında şaşırdım çünkü Ertan gülümsemesi hariç Siraç'ın yüzündeki her şeyle oynamış. Normalde beş saniye boyunca dirseğime dokundu ki o beş saniye sonra eli yanmış gibi hemen çekti." Bu durumdan memnuniyet duymadığı bariz belliydi. Hatta en çok bu durum gururunu kırmış gibiydi. "Zaten geri adım atmamın en büyük sebebi buydu."

Olanları atlatamadığı belli oluyordu. Yüzünü ekşitti bu cümleden sonra ama yine de anlatmaya devam etti:

"O gülümsemeyle birlikte yüzündeki boncuk boncuk teri de görseydin ne kadar yapay olduğunu anlardın. Fakat Ertan malzemeyi güzelleştirmeyi sever. Bu yüzden fotoğrafta gözüken bazı şeyleri silmiş. Özellikle de bana değil de bir vebalıya dokunuyormuşçasına ecel terleri döken hâlini."

Hepimiz sustuk bir an. Ecel terleri dökmesinin tek sebebi kimseye dokunamıyor oluşuydu. Çocuklarda kırmıştı bu travmasını ama yetişkinlere karşı bir değişiklik olmamıştı.

Denemişti ve muhtemelen bu, krizi tetiklemişti.

Demir, "Ben de *patronun yüzü niye bebek poposu gibi gözüküyor,* diyordum. Yaptığından tiksindiğim için bana öyle geldiğini zannetmiştim," dediğinde sözleri çok yersizdi ama bir an hepimiz gülümsedik.

Sonra soldu gülüşüm. Kriz geçirmiş olabilirdi. Bu yüzden nereye gittiğini daha çok merak etmeye başladım. O hâldeyken tek başına olması, âciz kalması demekti. Ya kendine ya da başkasına zarar vermesi demekti.

Kızgındım, kırgındım ama yine de elimde değildi işte. Korktum, endişelendim onun için.

"Peki, nereye gitti? *Hasta görünüyordu,* dedin. O hâldeyken mi buradan ayrıldı?" dediğimde yüz ifadesi kaskatı kesildi.

"Asıl olay da bu zaten," dedi. "Beni size anlatmaya iten durum da bu andan sonra başladı. Buraya asıl gelme sebebinin, özel odalarımızdan birini kiralamak olduğunu öğrendim." Açıklamaya başladı durumu. Anlattıkça ortam daha da geriliyordu.

"Biz burada kredi kartı kullanmıyoruz. Müşterilerimiz için sorun çıkmasın diye sadece nakit olarak özel odalarımızı kiralıyoruz. Siz gelince oturdu kafamda her şey. Sizden saklanmak için burayı tercih etti muhtemelen. Kredi kartı da kullanmadı, nakit ödedi. Böylece siz de onun izine ulaşamadınız. Zaten buraya gelmesinin de en büyük sebebi bu değilmiş, merakıma yenik düştüğümde öğrendim," dedi.

Yüzündeki acı ifadeyi görünce korkmaya başladım. "Neymiş?" dediğimde sesimin titremesine de engel olamadım bu yüzden.

Bir an baktı bana, normalde karşımdaki kadına karşı düşmanlık beslemem gerekirken anlayışlı ifadesiyle birlikte bozguna uğradım. Resmen üzgün görünüyordu.

"Kalkalım mı, size güvenlik odasında izletmek istediklerim var ama önce..." deyip masadaki telefonunu aldı. Açtıktan sonra bana uzattı. "Fotoğrafların oynanmamış hâlleri burada."

Uzanıp telefonu elinden aldım. Demir yanımda oturuyordu. İlk gördüğüm fotoğraf açıktı ekranda. Gülümsediği fotoğraftı bu.

Bakmayı yüreğim kaldırmak istemiyordu ama yine de kendimi zorladım.

İlk bakışta çok farklı gelmemişti gözüme. Sadece daha soluk gözüküyordu fotoğraf, *muhtemelen renklendirilmiş*, diye düşündüm. Fotoğrafta aynı pozu ve gülümsemeyi görünce içim acıdı.

Sonra titreyen elimle fotoğrafı yakınlaştırdım ve ayrıntılar belirdi. Gerçekler ortaya çıktı. Fotoğraf yakınlaştıkça solgun yüzlü, zoraki gülümseyen bir adam belirdi karşımda. Gülümserken dudaklarının üstünde, alnında Şebnem'in dediği gibi boncuk boncuk ter vardı.

Göz altları mosmordu. Muhtemelen o günden beri, yani üç gündür uyumuyordu. Fotoğrafları kaydırdıkça o gülümseme soldu ve elini çekerken gözlerinde dehşeti gördüğüm, bize ulaşmayan bir fotoğrafla yüz yüze kaldım.

Zaman dondu sanki. Yaşanan bu an düğüm olup boğazıma oturdu. O dehşeti bir kere görmüştüm yüzünde. Dokunuşumu hatırlayamayınca bana da böyle bakmıştı.

Sanki kaybolmuş gibi. Sanki dokunan kişi ona zarar verecekmiş gibi.

Yüzüne dokunmak istedim, parmağım ona uzandı ama kalbim o kadar kırılmıştı ki fotoğraf bile olsa ona dokunamadım.

Acısını yaşadım, acısıyla öldüm tıpkı onun da benim için yaptığı gibi ama aramıza koyduğu uçurumu aşamadım.

Telefonu Şebnem'e verdikten sonra odadan çıktık. Eylül ve Nergis de peşimize takıldı. Olaylardan haberdar değillerdi ama kısa bir an durup bahsetmeden harekete geçmedim çünkü Şebnem'e öyle bir nefretle bakıyorlardı ki bir kavga çıkması an meselesiydi.

Neyse ki Şebnem onların tehdidini görmezden geldi, güvenlik odasına giden yolda Siraç'ın buraya gelmesinin sebebini anlatmaya başladı:

"Bu bahsettiğim odalarda müşteriler şiddet içerikli cinsel aktivitelerde bulunabiliyorlar. Ben odayı bir çeşit fantezi için kullanacağını düşünüyordum açıkçası. Benden odanın anahtarıyla birlikte yedeğini de isteyince odaya girme ihtimalim de kalmadı, zaten kameralardan izleyince kapının önüne büyük bir koltuk koyduğunu fark ettim."

Ben olayı idrak etmeye çalışırken ve istemsizce utanırken Demir sert bir sesle konuştu: "Kameralar derken? O odalarda kameralar mı var?" dedi.

Şebnem duraksadı. Demir'in sesindeki öfke ile yanlış bir şey yaptığını gösterircesine gözlerini benden kaçırdı. Ona nefretle bakan Eylül çoktan kocasının koluna girmişti bile.

Bakışlarıyla *haydi* diyordu sanki. *Haydi, sıkıyorsa bana meydan oku!*

Şebnem ona meydan okuyamıyordu. Bunun yerine önüne bakmayı tercih ediyordu.

"Normalde yok ama onu yerleştirdiğim oda farklı bir odaydı." Anlatırken sözlerinde tereddüt, sesinde gizli bir pişmanlık fark ettim.

Neyle karşılaşacağımı bilmemek o kadar korkutucuydu ki kendimi sürekli kendi korkularımın kâbusunda buluyordum.

"O oda bazen kendilerini tekrar izlemek isteyen müşteriler için ayarlandı. Tek bir gizli kamera var, üstelik ses kaydı da alıyor. Buraya geldiğinde zaten iyi değildi. Bu yüzden çok yüksek ihtimalle görmemiştir. Yoksa normal kamera kayıtlarını sildirdi."

Kadına kızsam mı yoksa bizi ulaştırdığı yol için sussam mı, emin olamıyordum ama Demir kızmayı tercih etmişti. "Sen de onun bu zafiyetini kullandın ve onu izledin," dedi.

Çok sakin bir adamken şimdi Şebnem'in üstüne atlayacakmış gibi duruyordu. Tam bu sırada mekânın müdürü, patronunun yanına geldi. Şebnem'in yüz ifadesi rahatlamıştı.

"Ne oldu, Fatih?" dedi adamın endişeli yüz ifadesini görünce. Adam bize ters bir bakış attı.

"Efendim, onların korumalarının ikisi tuvalete gitme bahanesiyle ortadan kaybolmuş. Peşlerinden giden adamlarımızı tuvalette baygın bulduk. Hizmetli girişinden yukarı çıkıp bizim güvenlik görevlisini rehin almışlar. Kayıtlara erişmişler. Saldırıda bulunulursa bizi ifşa etmekle tehdit ediyorlar."

Şebnem iç çekmekle yetindi duydukları karşısında. Demir'in meydan okuyan bakışlarına cevap verirken, "Sanırım zafiyetleri lehine kullanan tek kişi ben değilim, Demir," dedi.

Eylül, Demir'in önüne geçti. Aradığı fırsat ayağına gelmişti. Kinini kustu resmen konuşurken.

"*Demir Bey* desene, ne bu samimiyet? Asker arkadaşın mı senin? Ahbabın mı?" Parmağını Şebnem'in burnuna doğru salladı.

"Bana bak!" dedi. "Bu kız yaşadığı bunca şeye rağmen sana adil davranıyor, insaniyet gösteriyor olabilir ama ben onun kadar sabırlı değilim. Ne yapmış olursan ol, sonuçta o adamın kötü hâlinden faydalanmak istedin." Tiksinerek baktı ona. Bir böcekmiş gibi. Eğer bir böcek olsaydı ezerdi muhtemelen.

"Benim için de niyet yeterli!" Bir adım daha attı. Burun buruna geldi onunla. "Biraz daha sınırını aşarsan asıl bedeli o zaman ödersin..." Yapay bir şekilde gülümsedi. "Şebnem Hanım."

Şebnem geri çekilmedi. Yanında çalışanı varken muhtemelen zayıf görünmeyi kendine yediremiyordu. "Demir," dedi üstüne basa basa. "Sevgilini üstümden al. Bahane arıyor şu an."

Demir'de yaprak kıpırdamadı. Aksine Eylül'ün yanında yer aldı. "Sevgilim değil, karım," diyerek bir gerçeği dile getirdi.

Şebnem'in yüzünde bir anlık şaşkınlık oluştu. "Ayrıca özgür iradesi, kendisi ne yaparsa arkasında olurum," dedi Demir soğuk bir ifadeyle.

Şebnem büyük tehdit altında olduğunu, Nergis'in sırıtarak Eylül'ün yanına geçmesiyle fark etti. Bir kez daha gurunu ezip geri çekildi.

"Tebrikler o zaman ama mümkünse benden uzak dursun," dedi meydan okumaktan vazgeçerek.

Sonra yoluna döndü. Takip edip etmememizi umursamadan ilerlemeye başladı. Eylül arkasından küfrederken o dik bir şekilde yürüyordu.

"Kaltaklar kraliçesi! Sanki biz bilmiyoruz ne yapmak istediğini. Vicdanını aklıyor aklınca."

Eylül'ün koluna dokundum. "Eylül," dedim ona bakarak. "Haydi gidelim, buradan bir an önce çıkmak istiyorum ben. Uzatmayalım."

Eylül bana döndü. Yorgunluğumu saklamaya çalışıyordum ama o benim kardeşim gibiydi. Fark etti, bu yüzden yuttu sözlerini.

Güvenlik odasına geldiğimizi, siyah kapının üstündeki parmak izi okuyucuyu görünce fark ettim. Kapı aralıktı. Şebnem geri çekildi ve müdürün öne geçmesini işaret etti.

Muhtemelen tehlikeye ilk o adım atmak istemiyordu. Nergis, "Korkak!" diye fısıldadı.

Fatih Bey içeri girdiğinde biz de onu takip ettik. Tam da tahmin ettiğimiz gibi Umut ve iki adamı içerideydi. Biri bilgisayar başında otururken Umut ve diğer koruma, güvenlik görevlilerini rehin almışlardı.

Başlarına silah dayamış, bir yandan da siber güvenlik uzmanı olan adamlarını izliyorlardı.

Umut beni görünce, "Her şey bir oyunmuş," dedi Şebnem'e bakmadan. "Odada kriz geçirmiş." İkinci cümlesiyle birlikte yüreğime taş bağladılar sanki. Yüreğimin ağırlaştığını, çökmem için ruhuma baskı yaptığını hissettim.

"Tüm krizi kaydedilmiş," diye devam etti Umut. Bakışları Şebnem'i buldu. Nefreti o kadar barizdi ki karşında kim olsa bir adım geri çekilirdi.

Şebnem de öyle yaptı. Hepimiz ona bakarken pişmanlığını görmeseydim ben de Eylül gibi tepki verirdim ama benim sevdiğim adam akıl edememişken o pişman olup büyük bir felaketten kurtarmıştı bizi.

Bu yüzden susuyordum. O ise pişmanlıkla, "Merakıma yenik düştüm. İzledim bir kısmını ama sonra dayanamadım. Bakamadım, içim acıdı. Zaten niye burayı tercih ettiğini de izleyince anladım," dedi.

Sonra bana döndü. "O an karşısında değil ben, cennetten huri olsaydı da aynı tepkiyi verecekti, Elif." Herkesi es geçip yalnızca beni inandırmak için konuşuyordu sanki.

"Tanrı yalnızca sana dokunabilen, bir kadın olarak yalnızca seni sevebilen bir adam yaratmış. Bunu o videoyu izleyince çok iyi anladım." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

"Sen karşıma çıktığında her şeyi itiraf edebilirdim ama gururuma yediremedim. Beni tembihlemişti, iyilik borcunu da ödemek istedim ama en çok..." dedi. İç çekti. Sesi titremeye başlamıştı. Yaşananlardan etkilenmiş gözüküyordu. "Ama en çok bir kadın olarak kıskandım. Hiçbir erkeğin tamamen sadık olduğuna inanmadan büyütüldüm ben. Bu yolda ilerlerken de gururluydum ama izlediklerimden sonra orada yaşanan krizi silsem bile sözlerini unutamam."

Umut araya girdi. "Unutacaksın!" dedi tehditkâr bir sesle. Ortam bir anda buz kesmişti. "Unutmazsan buradaki her video bizzat senin tarafından ifşa edilecek. O zaman babasının şımarık kızı olarak bile kurtulamazsın."

Şebnem o tehdidi duymazlıktan geldi. Sanki ne olursa olsun kabullenmişti. Hâlâ bana bakıyordu. "O bana dokunduğu için parmaklarını kırmak istiyordu, Elif. Sanki bunun için kendisiyle savaşıyordu. *Layık değiliz,* dı'ordu."

İkimizin de aynı anda gözleri doldu. Bir kadın olarak acımı anladı, belki kıskanmıştı ama anlamıştı.

"*Biz ışığımıza layık değiliz,* diyordu." Sesi fısıltıya döndü. Başını sağa sola salladı yavaşça.

"Ben bununla savaşamam," dedi pes etmiş gibi. "Bu kara sevda, ben böyle bir bağlılığa karşı da çıkamam."

Bir adım daha geriye gitti. Umut ve Demir'e baktı. "İstediğinizi yapmakta özgürsünüz. Yolunuza çıkmayacağım bir daha."

Çıkmak için harekete geçtiğinde Eylül konuştu: "O acı çektiği hâlde yine de odasına girmek istemişsin. Şimdi vicdanını aklamaya çalışma." Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Yemiyoruz."

Şebnem ona döndü. "Beni günah keçisi bellemek hoşuna gidiyor, Eylül ama bir şeyi unutuyorsun," dedi. Bana kısa bir bakış attı. "O bana geldi, ben değil."

Eylül ona saldırdı ama ben zarara uğradım. Tekrar bir darbe yemiş gibi oldum. Şebnem'in odadan çıkmadan önceki son sözleri bunlardı.

Müdür de güvenlik görevlilerine tedirgin bir bakış attıktan sonra onun ardından odayı terk etti. Adamlar daha da panik oldular ama Umut öyle bir otorite kurmuştu ki üstlerinde, ikisi de seslerini çıkaramıyordu.

Eylül bana mahcup bir bakış attı Şebnem gittikten sonra. "Bu kadına besleyeceğim maksimum iyi niyet, onu Murat Komiser'e ayarlamak olur," dedi omuz silkerek.

Gülmedim ama fıtratını bildiğimden de kıyamadım ona. Zaten daha büyük dertlerim vardı.

Demir konuştu: "Umut, adamları dışarı çıkar. Biz Elif'le tek kalacağız burada." Bilgisayarların başında olan adamının omzuna dokundu.

"Her yerden sildin mi?" dedi. Adam başını sallayınca atkuyruğu olan saçları sallandı. "Evet, tüm bilgiyi çektim ve sistemden sildim. Zaten hiçbir koruması yoktu. Amatör bir *hacker* bile sistemlerine sızabilir. Bu yüzden bu kadar kısa sürdü," dedi.

Demir, Umut'a baktı. "İzledi mi?" dedi.

Umut başını olumsuz anlamda salladı. "Video başlayınca hepsinin sırtını dönmesini emrettim."

Siraç burada yoktu ama hepsi onu büyük bir sadakatle koruyordu. Siber güvenlik uzmanı olan genç adam konuştu: "Zaten görsem de ihanet etmezdim. Benim patrona büyük saygım var. Ben de bataklıktaydım," dedi. Kiminle konuşsam Siraç'la bir hikâyesi vardı. O, bataklık dedikleri yerden kurtardığı sayısız insandan bir aile kurmuştu.

Demir bu sadakatine karşılık genç adamın omzunu sıvazladı. "İyi iş çıkardın, Volkan. O videoyu izleyeceğimiz şekilde belleğini ayarla. Bellek çıkınca hiçbir iz kalmasın," dedi.

Volkan, Demir'in sözünü yerine getirirken Demir, Umut'a döndü. "Şimdi herkesi çıkar buradan. Elif'le biz bakacağız sadece."

Umut kısa bir baş onayı verdi. Tam harekete geçeceği sırada Eylül itiraz etti. "Ben de izlemek istiyorum!" dedi kendinden emin bir şekilde. Elleri yumruk olmuş, çenesi *buna dayanabilirim* dercesine dikleşmişti ama gerçeği o da benim gibi biliyordu.

Dayanamazdı, hiçbirimiz dayanamazdık.

Demir, daha cümlesini bile bitirmeden ona itiraz etti. "Asla!" dedi. Normalde Eylül'ün karşısında hep yumuşak yüzünü gösterirdi ama ilk defa bu kadar sert gördüm onu.

"O böyle görünmek istemiyor kimseye. Ben yıllarca şahit olduğum için; Elif de karısı olduğu, o da yaşananları bildiği için kalacak ama ben ona söz verdim. O yokken bile arkasını kollayacağıma dair kardeşlik yemini ettim. Bunu senin için bile bozamam, Eylül," dedi.

Eylül kızmadı, kırılmadı ama sessizleşti. Dik tuttuğu başı eğildi. Demir'in bu kadar şiddetli tepki vermesine şaşırmıştı sadece. "Peki," dedi. Bir adım geri çekildi. "Buna karşı gelemem."

Volkan çıkmadan önce, "Bugünün kayıtları da silindi, patron," dedi ve bana kısa bir baş selamı verdikten sonra odadan çıktı. Yukarıda on sekiz tane ekran olsa da masanın ortasında tek bir geniş ekran vardı ve bir video açıktı. Başlatılmak üzere bekliyordu.

"Dayanamazsan silerim," dedi Demir yalnız kaldığımızda. "Yeterince şey yaşadın zaten bugün. O kadın çok da haklı değildi ama gururunu hiçe saydın, buralara kadar geldin." Bakışlarında minnet vardı. "Biz de senin sayende mükâfatını aldık."

Beni koruduğunu biliyordum ama ben onun kadar yüce görmüyordum kendimi. Hâlâ bir arpa boyu yol katedemediğimiz gibi ben yine ardında kalandım.

"Ben bir şey yapmadım, Demir. Benim sadece yüzleşmeye ihtiyacım vardı. Kaçtıkça ağ gibi dolanırdı ayağıma, aynı yerde takılı kalırdım."

Demir'in yüzündeki acı, yüreğimdekiyle eş değerdi. O da benim gibi çırpınıyordu.

"Çok şey yaptın. Hep yapıyorsun, Elif. Şimdi izletmek de istemiyorum aslında bu videoyu ama bir yanımda diyor ki görürsen en azından elinden tutmak için bir sebebin olur. Çünkü ben biliyorum ki buraya boşuna gelmedi. Onun kendini zincirlediği bütün mekânları biliyorum ben. Hepsi ses geçirmezdir, kuvvetli ipler vardır. Sırf ben onu bulamayayım, zayıfken kimse onun burada olduğunu düşünmez diye buraya gelmiş olmalı."

Zehir gibi aklıyla hiç açık bırakmadan plan kurarken nasıl konu ben olunca bu kadar aptal olabiliyordu, en çok bunu anlamıyordum. İçim acıyordu, ne elimi uzatabiliyordum ne de çekip gidebiliyordum.

Beni arafta bırakmıştı.

Demir masaya doğru ilerledi. Eli fareye uzandı, sonra duraksadı. Bana döndüğünde acı bir tebessüm bahşetti yaşadıklarımıza.

"Zaten benim asıl korktuğum ne, biliyor musun?" dedi. Onu izledim sadece. Bilmediğimi o da biliyordu. Yorulduğumu en çok o görüyordu.

"Ben Siraç'ın düşmesinden de pes etmesinden de korkmuyorum. Hatta birlikte yenilsek de kalkabileceğimizi biliyorum ama sen..." dedi. "Sen pes edersen hiçbirimiz ayağa kalkamayız."

Benim gibi onun da boğazının düğüm düğüm olduğunu fark ettim çünkü sustu. Sustu ve konuşabilmek için yutkundu.

"Sen pes edersen biz dağılırız çünkü bu ailenin umudu da sabrı da sensin."

Gözlerim doldu tekrar. Yarama tuz basmıştı sanki.

Kanattı, kanadı, kanadım.

"Çok yakınım. Pes etmeye o kadar yakınım ki!" Sesim titriyordu, yüreğimin kırılacak hiçbir parçası kalmamıştı.

Bu hâlimi gördü, bir çare olur sandı ve videoyu açtı. Ekran, kırmızı ve siyahla döşenmiş odaya giren geniş cüsseli bir adamın görüntüsüyle aydınlandı. O adam ilk önce koltuklardan birini kapının önüne rahatça taşıdı. Ben de bu sırada yüzünü görmediğim için odaya baktım.

Yatak siyahtı, odanın etrafında küçük çekmeceli dolaplar vardı. Dört direkli yatağın üstünde tül yerine deri kemerler, kelepçeler sarkıyordu.

Gördüğüm görüntü dehşete kapılmama sebep oldu. Bu sırada işi bitince yan döndü o adam. Simsiyah giyinmişti yine ama her zamankinden farklı olarak üstü başı dağınıktı. Etrafına baktığını zannettim ilk önce. Yan profilinden bile o olduğunu anladım ama kabullenemedim çünkü çökmüştü.

Sanki dizlerinin dermanı kalmamış gibi diz çöktü. Ekrana doğru bir adım attım. Saçlarını çekiştirirken ona uzanmak istedim ama yalnızdı.

"Yanlış yaptık, yanlış yaptık!" diye sayıkladı. Sesini duyunca titremeye başladım. "O bizim ışığımız, nasıl kıyarız?" diyordu. Sesi titriyordu, sanki bir yara almış gibi kesik kesik nefes alıyordu.

Elimin ağzıma bastırdım çünkü duymasa bile seslenecektim. Sesini duyduğum anda bütün ipler koptu sanki. Sessizce ağlarken ona kırıldığımı, canımı çok yaktığını söyleyecektim.

"Ölmeden önce onu üzdüğümü hatırlamak istemiyorum, intikam," dedi. Diğer kişiliğiyle konuştuğunu fark ettiğimde duraksadım bir an.

Demir, her acı çeken adam gibi kaskatı kesilmiş şekilde izliyordu. Ölümden bahsedince o an ben öleceğim sandım.

Olduğu yerde sallanmaya başladı. "Nasıl kıydık?" diyordu. Saçlarını çekiştiriyordu konuşurken. Saçlarının eve geldiğinde niye sürekli karışık

olduğunu idrak ettim. Zihnindeki sesi bir türlü susturamıyordu. Sanki biri sürekli zihninden bağırıyordu. "Kırsaydık ya elimizi, biz nasıl bir soysuzuz? Kessek ya söz verdiğimiz gibi önce elimizi. Ölmeden önce kessek ya şu ellerimizi!"

Ellerine dehşetle baktı. Sanki o ellerde kan vardı, kir vardı da onları görüyordu.

Bağırışıyla birlikte sanki yanındaymış gibi irkildim ama çare de olamadım. Bir insan bu kadar mı nefret ederdi kendinden?

Bu kadar mı sevmezdi? Bu kadar mı kendi kendini tüketir, yok ederdi?

Sarsılışları arttı. Ellerimi bırakmıştı, kendi cezasını kesecekti. Ellerini kesmese de son nefesini bu uğurda verecekti. Bilmiyordu ki kendine kıydığı gibi bana da kıyıyordu. Konuşmaya devam etti ama sanki birini de dinliyordu.

"Âcizdik, tiksindi de bizden ama bir zavallı gibi ölmek istemezdim." Elini yumruk yaptı, alnına vurdu kendine zarar vermek ister gibi. "Bu kadar onursuzca ölmek istemezdim." Yıkılmıştı, onu böyle görünce ben ise bir enkaza döndüm.

"Onun kollarında ölmek isterdim," dedi.

"Asla ölmeni istemezdim," dedim, yine duymadı.

"Demir, bir şey yap," dedim titreyerek ayağa kalktığında. "Yalvarırım, bir şey yap." Bana baktığında onun da ağladığını gördüm. "Ben artık dayanamıyorum. Ne olur!"

Elimi yine göğsüme bastırdım. O kadar acıyordu ki artık, sökseydim de ruhum bedenimi terk etseydi de kurtulsaydım.

Günlerdir çektiğim bu işkencenin bitmesini istiyordum.

Ona yalvardım ama o da bir şey yapamadı. Çaresizdik ikimiz de. Eli katmak için fareye doğru uzanırken tuttum kolunu. Devamında gittiği yeri görmek zorunda olduğum için durdurdum onu.

Yatağa asılı olan kemerlerden ikisini sertçe çekerek aldı. "Yapma bunu bana, Ilgım! Beni bu kadar kahretme!" dedi Demir.

O ne yapacağını biliyordu. Ben ise sadece tahmin ediyordum. Yatağın bir köşesine geçti. Sonra cebinden bir bıçak çıkardı. Yatağın ortasına koydu. "O bıçak niye?" dedim endişeyle. Konuşamıyordum, konuşurken nefesim kesiliyordu çünkü.

Demir elinin tersiyle yüzünü sildi. Bana bakamıyordu ağlarken.

"İki türlü krizi var." Sesinde öfke vardı, nefret vardı ama en çok kardeşi için acı çeken bir adamın hayal kırıklığı vardı.

"Biri öfkeliyken geçirdiği kriz, diğeri ise kendini âciz hissettiğinde. Doktorlar buna iki kimliğin çatışması diyorlar. Öfkeliyken onu bağlamazsam başkalarına zarar veriyor." Bir damla daha düştü gözlerinden, hırsla sildi gözyaşını. "Âciz hissettiğinde ise kendine. Öfkeliyken çok daha güçlü oluyor ama bu hâliyle ayağa kalkabileceğini bile sanmıyorum. Bu yüzden uyandığında ayağa kalkabileceği kadar uzağa koydu bıçağı."

Başıyla yaptığını gösterdi. Resmen hayat ona kendi kendini tutsak etmeyi öğretmişti. "Kemerlerin boyunu da ona göre ayarlıyor. Bir milim bile yanlış hesaplamadı hiçbir zaman."

Demir başını eğdi. Bakamıyordu ekrana. Ardı ardına gözyaşları süzülüyordu. "Bunu her yaptığımda kendimden nefret ettim," dedi.

O ağladıkça ben ağladım. Birimiz kanımızdan, diğerimiz ise canımızdan oluyorduk.

"Onu o hâlde görmektense kafama sıkmayı bin kere tercih ederdim ama benden ve babandan başkasına güvenmiyordu sen gelene kadar. Bazen *neden* diyordum..." dedi. Siraç iki kemeri de yatağın direklerinden birine bağlıyordu. Elleri titriyordu. Olduğu yerde sallanıyordu. "*Neden bana bu işkenceyi yapıyor?* Her ay onu diri diri gömüyormuşum gibi hissediyordum çünkü."

İki bağın da ilmeğini eşit derecede ayarladı ve bileklerine geçirdi. O ilmeklerde aslında biz sallanıyorduk.

Kendini geriye doğru çektiğinde ilmeğin bağı sıkışmaya başladı. Sıkıştırdı, sıkıştırdı. Kendini bağladığına bizzat şahitlik ettim.

"Ölüyorum, Demir," dedim. "Ben onu bu hâlde görürken ölüyorum. Sen nasıl katlandın?"

Başını tahta direğe yasladığında tükenmiş gibi duruyordu sevdiğim adam.

"Ben de onunla bir parçamı kaybettim," diye fısıldadı Demir. "Benim de onun yaşadıklarını yaşamadığım için Tanrı'ya şükretme şeklim buydu."

Elini uzattı. O da benim gibi dokunmak istedi ama dokunamadı. "Çünkü yedi yaşımdayken farkında olmadan beni de bu bataklığa sürüklenmekten kurtardı. Yetim kaldığımda annemin babası değil, babamın ailesinden büyük halam korudu beni. Cenaze evinde odamda saklanırken Emir piçi girdi bir gün odaya. Ben o zamanlar hiçbir şeyden haberdar değildim. Bir çocuk için tuhaf, bir büyük için tiksindirici şekilde konuşmaya başladı. O zaman bile anlamasam da huzursuzlanmıştım. O adamdan oyun arkadaşımı çaldığı için nefret ediyordum zaten."

Elleri masanın kenarına tutundu. Yoksa bir yere yumruk atacaktı, biliyordum. "Büyük halam girdi içeriye. Allah rahmet etsin, beni kolları arasına alıp o orospu çocuğuna öyle bir baktı ki geri adım atmak zorunda kaldı o şerefsiz. Çıkıp gitti sonra."

İç çekti anlattıklarının ağırlığıyla. "Sonradan öğrendim, Siraç haber vermiş büyük halama. Bana ölmek üzereyken anlattı halam. Zaten o zaman bana Siraç'ın babası tarafından zorbalığa maruz kaldığını düşündüğünü söyledi. Ben de onun sözlerinden sonra araştırmaya başladım. Dokuz yaşımdaydım o zaman. Siraç ise on."

Siraç bağlandığı yerde hafifçe ileri geri sallanıyordu. Ellerini sıkı bağlamış olmasından korkuyordum ama korkmam gereken en son şey buydu. Demir'in anlattıkları şu an gördüğüm görüntü karşısında geçmişe yakılan bir ağıt gibiydi.

"Levent Bey yakaladı sonra beni. Eylüllerin evi o zamanlar bu piçin evine yakındı. Eylül'ün yanından ayrılıp gece onların evine gideceğim zaman yolun ortasında bir araba durdu. Arabanın camı inene kadar korkudan ne yapacağımı şaşırdığımı hatırlıyorum."

Gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme değildi. Bu, acılara karşı bir tepkiydi yalnızca. Üstelik gözyaşları da akmaya devam ediyordu.

"Beni arabasına aldı, dedemin evine bıraktı. Sonradan öğrendim ki Levent Bey de bu işin peşindeymiş. Siraç o bataklıktan kendi kurtuldu ama ilk elini tutan o inatçı keçi ihtiyardır. Ben oradan kurtulduktan beş sene sonra öğrendim hastalığını. İhtiyar onu yurt dışına gönderdiğinde bizimle tamamen bağını koparacağını düşünüp peşinden gittim ve ilk kez o zaman yanımda kriz geçirdi. Bana zarar vermemek için çoktan ellerini bağlamıştı. Altı ay boyunca öğrenmeye çalıştım hastalığını. Sonunda ihtiyar anlattı bana, o değil. Sonra her krizinde yanında olup ben yardım ettim ona ama asıl hepimize yardım eden ihtiyardır."

Gülümseyişi minnet doluydu. O zaman bir tek dedem onlara yardım etmişti. Dudakları titriyordu anlatırken. "Şimdi şu hâle bak!" dedi ekranı göstererek. "Yine başa döndük sanki. Bu aptal herif ölünce arkasından kimse üzülmeyecek sanıyor."

Kızgındı o da tıpkı benim gibi. Karşısında olsaydı ona esaslı bir yumruk atacak, sonra ise sarılacak gibiydi.

Başımı eğdim, daha fazla bakamadım ekrana. Kendi kendine sayıklıyordu. Gözleri kapalıydı ve onun da ağladığını biliyordum.

"Nasıl üzülmem? O benim kardeşim!" dedi Demir. Başımı kaldırıp ona baktım. Elini yumruk yaptı, göğsüne vurdu acısından. "Kahroluyorum, elimden kayıp gidiyor. Çaresizlikten öleceğim sanki."

Gözlerimi kaçırdım. Olduğum yere gömülmüş gibi hissediyordum ben de. Daha fazlasını kaldıracak hâlim kalmamıştı.

Sonra sesini duydum tekrar. "Bir kere daha görsek o güzel yüzünü, olmaz mı?" dedi. Bu mırıltılarının arasında düzgünce duyduğum tek cümleydi.

"Olmaz mı?" Başını kaldırdığında yüzünü gördüm. O güzel yüzünde acıyı gördüm. Bir çocuğun korkmaktan açamadığı göz kapakları hatırıma geldi. Başını geriye doğru atınca gözyaşlarının aktığına şahitlik edince bittim sanki.

"Çok özlerim!" dedi. "Az kaldı cehennemime. Son kez cennetime dokunayım." Dizlerim tutmaz oldu. İsyan ettim zayıflığıma. "Dayanamıyorum!" dedim. Her hece sırtımda dağ oldu. Katlanacak yüreğim, sırtımı dayayacak bir güç kalmamıştı.

Düştüm.

"Dayanamıyorum, yeter!"

Kalkamadım.

Orada çığlık çığlığa ağladım ben ama o gelmedi. Ne onun acısını ne de kendiminkini taşıyabildim. Bu öyle bir cehennemdi ki ne kendimi ne de onu kurtarabildim.

"Yalvarırım, Demir!" dedim. "Yalvarırım, bulalım onu!"

Çığlık çığlığa bağırıyordum. Onun da çaresiz olduğunu biliyordum ama dayanamıyordum. Sanki nefes alamıyordum.

"Yalvarırım, Allah'ım!" dedim. "Yalvarırım, kurtar onu!"

O kadar çaresizdim ki sanki o ölürken ben de öldüm. O yaşamak istemezken beni de çekiyordu o uçurumun kenarına.

Demir'in beni kaldırmaya çalıştığını hissettim ama sonunda pes etti yüreğim. Göz kapaklarım kapandı tıpkı onun gibi. Hayatın acımasız yüzüne gözlerimi yumdum.

Bilincimi kaybettim.

Ruhumu kaybettim.

Onu kaybettim.

Uyandığımda kendimi evde buldum. Baş ucumda ise Selçuk abiden çok daha yaşlı bir doktor vardı. Beni dedemlerin yanında bir güzel azarladı. Adı Lale'ydi. Beni bir anne gibi uyarmıştı aslında.

Akşama kadar uyumuştum çünkü bedenim aşırı yorgun düşmüştü. Tansiyonum ise çok düşük çıkmıştı. Baş ucumda bitmek üzere olan bir serum vardı ki bu da muhtemelen mideme hiçbir şey girmemesinden sebepti.

Doktor beni azarlarken hiçbir şey söylemedim. Uyandığımda ilk sorduğum soru Siraç'ın bulunup bulunmadığı oldu.

İki dedem de yüzüme bakamadı. Annem ağlamak üzereydi, bu yüzden odadan çıktı. Uyandığım o ilk birkaç saniye her şeyin bir kâbus olduğunu, sevdiğim adamı yanımda göreceğimi sanmıştım ama gerçek, yeniden kâbusum olmuştu.

Demir ben bayılınca her şeyi bırakıp beni apar topar eve getirmişti. *Hastaneye gittik* yalanı da böylece ortaya çıkmıştı.

Demir de üstüne bir yalan daha uydurup Siraç'la ilgili bir ihbar alındığını, onun şehir dışında bir depoya gittiğine dair bir kamera görüntüsü bulduklarını söylemişti dedemlere.

Büyük azar yediğini Mehmet dedemin küfredercesine konuşmasından anlayabiliyordum. Beni böylesine tehlikeli bir yere nasıl götürdüğüyle ilgili ağır sözler işitmiş, bir zorluğa daha benim yerime göğüs germişti Demir.

Susuyordum, gerçekleri söyleyemiyordum çünkü Siraç'ın ortadan kaybolmasına sinirlendiğini görebiliyordum. Bu bile onun için yeterli bir unsurken gerçekten nereye gittiğimi, neyle yüzleştiğimi öğrenseydi kıyamet kopardı.

Yorgunluğum hem ruhsal hem de fizikseldi. Doktor, kan tahlili için kan almak istediğini söyledi. Normalde bu prosedürü çoktan gerçekleştirmek istemişti, bu sefer de Levent Bey izin vermemişti. Doktor bu şekilde anlatmıştı.

Buna şaşırdım ama bir yandan da minnettardım çünkü kan tahlili yapmak istemiyordum. Kan tahlili muhtemelen bana gelmeden önce herkesin haberdar olacağı büyük bir karmaşaya sebebiyet verecekti, hissediyordum.

Doktor, yanındaki hemşireye kan almasını söylediğinde izin vermedim. Bana tuhaf tuhaf baktığı anda bir şeyleri anlamıştı aslında. Herkesten dışarı çıkmasını istedi. Genel bir kontrol yapacağı öne sürdü.

Kapı kapandığı anda, "Aslı'nın arkadaşıyım ben. Teşkilatla da bağlantım var, Elif," dedi. Tuhaf bakışlarının sebebini böylece anlamış oldum. Küt, sarı saçları sert yüz ifadesini yumuşatmıyordu. "Bugün bana geldi, *senin*

gelip gizli bir şekilde tahlil vermen durumunda hamile olduğunu saklayabilir miyiz, diye sordu."

İç çektim. Aslı abla yine her zamanki gibi kontrolü ele almıştı. Kızmam gerekiyordu böyle kişisel bir olaya karıştığı için ama kızmadım. İyiliğimi düşündüğünü biliyordum.

Hatta bir bebek taşıyorsam şayet, şu an bunu yaparak benden daha çok düşünüyordu onu. Oysa ben bir can taşıdığımdan bile emin değildim. Emin olsam bile idrakinde hissedemiyordum. Kabullenemiyordum.

"İşin içinde deden gibi bir unsur varken bunun pek mümkün olmadığını söyledim. Levent Bey, Alpagut'un kurucularından biri ve iş, ailenizle ilgili herhangi bir hastalık durumu olunca aşırı titiz davranıyor. Eylül bir kere hastalandığında ona ben bakmıştım. Tüm kan tahlillerini gözlerinin önünde bizzat atık olarak yok ettik. İlaçlarını teker teker kontrol ettirdi. Sebebi neydi, bilmiyorum ama senin kan tahlilin için de aynılarını yaptıracaktır."

Sebebini ben de bilmiyordum, hatta eskiden olsa da şüphelenip ardını arardım ama o kadar yorgundum ki değil şüphelenmek, sorgulamadım bile.

Aslında yüzleşmek istemiyordum çünkü kendimi savunmasız hissediyordum. Eğer hamileysem onu korumanın sorumluluğunu da endişesini de kaldıramayacak gibi hissediyordum.

Yine de bu işin ilerlemesinden korktum. Bir daha bayılırsam Mehmet dedem kesin şüphelenecekti. Zaten midem bulanıyordu, bir de baygınlığımla birlikte onlar da tıpkı Aslı abla gibi bu şüpheye kapılacaktı.

Bu yüzden yardım istedim. "Sizden bir şey rica edebilir miyim, Leyla Hanım?" dediğimde kararımı vermiştim.

Bir saat sonra önümde yeni yaptığım hamilelik testi vardı. Dedemlere midemi üşüttüğüm yalanını söylemişti Leyla Hanım. Bunun için Aslı ablayı olaya dâhil etmiştim. O kadar yalan üstüne yalan biriktirmeye başlamıştım ki sanki sızlayan yerim kalmamış gibi vicdanım da aralarına eklenmişti.

Aslı abla benim test yapacağımı duyunca yardım etmişti. Şimdi lavaboda Eylül, ben, Aslı abla testin başında bekliyorduk. Annem yatmaya gitmişti. Onun yatmasını bekledikten sonra bu işe kalkışmıştık.

Aslında onun da burada olmasını isterdim ama o öğrenirse dedemlerin öğrenmemesi kaçınılmazdı çünkü o da beni buradan götürmek isteyecekti.

Eylül teste bakarken tırnağını kemiriyordu. "Şimdi ben ne olacağım? Teyze mi, hala mı?" dediğinde gülümsedim.

Eylül her zamanki Eylül'dü. En zor anımda bile benim tebessümümdü. "Daha belli değil, heveslenme," dedim. Test yaptıktan sonra onların gülen yüzünü görünce kendimi biraz daha iyi hissetmiştim.

O kadar korkuyordum, o kadar zor bir durumda olduğumu hissediyordum ki en büyük korkum böyle güzel bir habere bile hakkıyla mutlu olamamaktı aslında. Korumak ilk korkum olsa da teste bakarken ikinci korkumun bu olduğunu idrak ettiğim bir an yaşadım.

"Neyse, zaten şu an kesin teyzeyim." Omuz silkti. Tırnağını kemirmeye devam ediyordu. "İleride bakarız!"

Muhtemelen şu an Siraç'a kızgın olduğundan böyle söylüyordu ama Siraç geri dönse onu en çabuk affedecek olan oydu.

Artık ilk sırada ben yoktum. Onu canımdan çok seviyordum. Gördüğüm görüntüden sonra onu bulmak için güç toplamaya çalışıyordum ama aynı zamanda da çok kırgındım ona. Gönlüm küsmüştü.

Beni uzaklaştırmak için yaptıklarını geçtim, onu öpe öpe sardığım yaralarını kanattığı için de kırgındım. Beni bile bile yok sayışına, ne olursa olsun ardında bırakacak olmasına küskündüm.

Bu yüzden artık ben o kadar da affedici değildim. Özellikle onun için çırpınan bu kadar insanı gördükten sonra.

Babamın onun için kendini feda ettiğini öğrendikten sonra.

Testi yapalı bir dakika olmamıştı. Eylül, "Ee, haydi! Haydi "tey-hal"ının gülü, haydi! Daha ben sana minik minik takımlar alacağım." Avuçlarını açtı. "Elimden daha küçük olacaklar, hayal etsenize!"

Benimle uğraşmak için omzuyla hafifçe omzuma vurdu. Çok idrakinde değildim bu durumun, bu yüzden onun bu hâline tebessüm ettim sadece. Bu arada hala ve teyze arasında kalınca yine kendince bir yol bulmuştu.

Aslı ablaya döndüm. O daha ciddiydi, bu yüzden ona endişeli bir bakış attım. Fark etmişti hâlimi.

"Eğer pozitif çıkarsa ki hislerime göre çıkacak, artık korkmaktan vazgeç. Bu bir mucize. Senin kendinden önce koruman gereken, Rabb'imin en güzel mucizesi. Bunu sakın unutma!

Kolumu sıvazladı. Yüzünde anlayışlı bir tebessüm vardı. "Mucizelerin nelere sebebiyet vereceğini asla bilemezsin!"

Ona da gülümsemeye çalıştım. Bunu ben de biliyordum ama kalkıştığım işlerin boyumdan büyük olduğunu yeni idrak ettiğim için bu hâldeydim.

"Ay, bakamayacağım galiba!" dedi Eylül. Arkasını döndü. "Bana çift çizgi olunca haber verin, yüreğim dayanmıyor," dedi. Dramatik bir tavırla elinin tersini alnına yasladığında yanımda olduğu için şükrettim.

Sanırım heyecanlanmak bulaşıcıydı çünkü günler sonra kalbimde acıdan ve hüzünden başka bir kıpırtı hissedebildim.

Aslı ablayla birlikte Eylül'ün bu heyecanı sayesinde bir nebze olsun rahatladım. Birkaç dakika sonra başımı eğdiğimde testin bana verdiği cevap, Allah nasip eder de yaşlanırsam yıllar sonra bile hatırlayacağım bir ana sebep oldu.

Aynadan görünen solgun yüzüme bakmayı kestim. Gözlerim teste değdi ve ikinci çizginin belirmesine şahitlik ettim.

Kalbim durdu.

Bir yaşamlık attı.

Bir ruha can oldu.

Sonra tekrar durdu.

Sanki bir yaşamın habercisiymiş gibi göğsüme vurdu.

Bana yaşamın da ölümün de Allah'ın mucizesi olduğunu bir kez daha hatırlattı. Korkuyu unuttum. Gülümsedim. Gerçekten gülümsedim.

Günlerdir unuttuğum mutluluk ve umut yüreğimde filizlendi. Hani insan çaresizliğe düştüğü karanlık vakitte gözünün önündekine bile kör olur, bazen kendi mucizesinden bile kaçardı ya... Teste bakarken bunu yaptığımı fark ettim.

Benim mucizem minik bir candı. Allah'ın bana vermiş olduğu bir ruh bağıydı.

"Mucize!" diye fısıldadım. "Allah'ım, mucize!"

Aslı ablaya baktığımda onun da yüzünde aynı tebessüm vardı. Benim gibi gözleri dolu doluydu. Aslı abla bana bakarken Eylül'e seslendi: "Eylül, sen hazırlığını yap, ablam!" Eylül bir hışımla bize döndü. "Hem teyze hem hala olmak senin için zor olacak."

Eylül'ün gözleri büyüdü. Başını uzatıp teste baktı. Sonra elini ağzına çarparak kapattı. Öyle bir ses çıktı ki bir an kendine vurduğunu düşündüm.

"Tutun beni!" dedi ağzı kapalıyken. "Yoksa çığlık atacağım!" Aslı abla da elini onun elinin üstüne kapattı. Çığlık atmasa bile Eylül'ün bal rengi gözleri öyle bir sevinçle parlıyordu ki sessizliği yalnızca birkaç saniye sürdü.

Elini geri çektiğinde Aslı abla da geri çekildi. "Teyze oluyorum! Valla da oluyorum!" Bana doğru uzandı.

Kollarımı tuttu. "Anne oluyorsun, anne!" dedi. O böyle söyleyince şokta olduğumu fark ettim.

Anne...

İki hece ama ruha üflenen nefes...

Anne...

Yürek bağı, dünyadaki ilk sığınak, son liman...

O bana sımsıkı sarılırken bir elimi rahmime bastırdım. Anne olacağımı yeni idrak ediyordum. Diğer elim Eylül'ün elini sardı.

"Allah'ım, sana şükürler olsun! Ailemiz sonunda büyüyor!" dediğinde tüm bunlara ne için katlandığımı bir kez daha hatırladım.

Eylül aileden bahsederken bu yürekten sevinişi bile bana baştan beri neden aile kurmak için bu kadar çabaladığımı hatırlattı. Başımı onun boynuna gömdüm. Sımsıkı sardığı kollarına rağmen yerinde zıplamaya başladı.

Gülüyordu, gülüyordum. Kalbim mucizeyi hissediyordu ama koparılan yarısının varlığını arıyordu aynı zamanda. Çok isterdim, bu mucizeyi ilk onunla paylaşmayı o kadar çok isterdim ki... Mutluluğum bile buruk kalmıştı.

Başını geri çektiğinde ağladığımı fark ettim çünkü bana gülümserken ifadesi birden hüzne dönüştü. Dudaklarında zorla korumaya çalıştığı tebessüm varken, "Hayır, ağlamak yok!" dedi. Elleriyle gözyaşlarımı sildi.

Arkasında duran Aslı ablaya döndü. "Abla, bir şey söyle!" dedi. Onun da sessizce ağladığını görünce sesi titredi. İki koluyla, o büyük kalbiyle bizi ayakta tutmaya çalışıyordu.

"Yapmayın ama!" dedi. "Her şey güzel olacak, bu kız o aptal adama en güzel hediyeyi verdi." Yüzümü sıcak elleriyle sımsıkı tuttu. "O da anlayacak bunu. Baba olacak, baba!" Beni inandırmak için hafifçe sarstı. Gülümsedi bu gerçekle birlikte.

Baba olacaktı.

Ondan bir parça taşıyordum. Kalbimin yarısı sökülmüş gibiydi ama bana başka bir yaşam bahşetmişti, bilmiyordu.

Şu an ona bunu söylemeyi o kadar çok isterdim ki... Bu şekilde öğrendiğime üzülüyordum.

"Ya düşünsene! O bu kadar çocuklara düşkünken kendi çocuğunun üstüne titrer!" Yüzümü tutan elleri titriyordu heyecanla bunları söylerken. Yüreğim titriyordu bunu düşünürken bile.

"İçi gider, içi! Pabucun dama bile atılabilir." Güldüğünde arkamızda olup ağlayan Ash abla da tebessüm etti. "Bir ailesi olacak. Kanından, canından

bir evladı olacak." Onun karşısında ben de tebessüm ediyordum ama gözyaşlarımız yüreğimizdeki hüznü anlatıyordu.

"Kökleri olacak bu dünyada. Anlayacak, yanında olacak," dedi. İnancıyla bana güç veriyordu. Ellerimden tutuyordu ama ben o kadar zayıf hissediyordum ki kendimi, bir türlü tam olarak ayağa kalkamıyordum.

Belki anlardı sevdiğim adam ama bunun için de savaş vermek zorunda olacağımı hepimiz biliyorduk. Anne olmanın yükü ile birlikte bu savaşı kaldırabilir miydim, bunu bilmiyordum.

Eskiden olsa *evet* derdim ama öyle şeyler yaşamıştım, öyle zor anlara şahitlik etmiştim ki ne gelecekten ne de kendimden emindim artık.

Geri çekildi, elini karnıma bastırdı. "Kız mı olacak, erkek mi acaba?" dediği sırada heyecandan tüm bedeninin titrediğini fark ettim. Bana dokunurken titrediğini hissedebiliyordum.

Aslı abla, "Sağlıklı olsun da inşallah, gerisi mühim değil," cevabını verdi Eylül'ün yerine. Eylül geri çekildikten sonra o da bana sarıldı.

"Çok dikkatli olacaksın!" dedi, o her zamanki gibi beni geleceğe hazırlıyordu. "İlk üç ay düşük tehlikesi çok daha yüksektir. Kendini gereksiz yere asla üzmeyeceksin, kötüyü asla düşünmeyeceksin. Sen artık iki canlısın, kendini düşünmüyorsan bile onu düşüneceksin."

Biliyordum, öğrendiğim andan itibaren bunu hissedebiliyordum zaten. Yorgundum, güçsüzdüm ama üzerimdeki panik yok olmuş, yerine gecenin dinliği çökmüştü. Kendimden öteye koyacağım bir can taşıyordum artık bedenimde.

"En kısa zamanda da kontrole gidiyoruz. Kaç haftalık olduğunu öğreniyoruz, kontrollerini yaptırıyoruz." O benim yerime her şeyi düşünmeye başlamıştı.

"Muhtemelen takviyeler alman gerekecek. Hepsinin hakkından birlikte geliriz evelallah!" Bana en büyük güveni verdi. "Bahar abla ile birlikte sana destek oluruz. Gerekirse Erzurum'dan Yasemin abla ve Aslı ablayı da çağırırım. Koruruz biz seni."

Her sözüyle birlikte *yalnız değilsin, ağır gelirse, biz taşımana yardım ederiz*, diyordu Aslı abla.

"Allah razı olsun, abla. İyi ki varsınız," dedim ona. Bana gözleri parlayarak bakan Eylül, öğrenince sevinçten havaya uçacak olan Yağmur ve Zeynep de en büyük desteklerimdi benim.

Yalnız değildim. Başta Allah vardı. Bunu hatırlattım kendime.

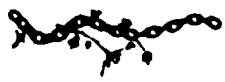
Bir tek kişi eksikti.

Benden çok uzaktaydı ve bugün yanımda olsaydı baba olacağının haberini alacaktı ama yoktu.

Bir baba olarak değil, kendini öldürmek üzere olan bir adam olarak uzaktaydı.

Bu yüzden sevincim de mutluluğum da hep yarım kaldı.

Ben de yarım kaldım.

Gece bir gibi bana zorla yemek yedirmeye çalışmalarının ardından ayrılmaya karar verdik. Zaten nöbet tutuyorduk, en azından bu güzel haberden sonra bir nebze olsun beni iyi hissettirmeye çalıştılar.

Ben de yediklerimi kusmayınca, bir de onların mutluluklarını görünce daha iyi hissetmeye başladım kendimi.

Daha sakindim, metanetliydim.

Pars abi gece geç saatlerde gelip Aslı ablayı aldı. Beni gördüğünde yüzüme bakamadı. Bunun sebebinin Siraç'ı bulamamaları olduğunu biliyordum. Onun bir suçu yoktu ama Aslı ablanın dediği gibi erkekler inatçı keçilerdi, bu yüzden bir yorum yapmadım.

Herkes kendi vicdan terazisinde yükünü ağır kılmıştı.

Eylül bizde kalıyordu. Demir ve Umut yine ortada yoklardı. Kim bilir nerede Siraç'ı arıyorlardı şu an? Onların da endişesini taşıyordum. Nergis bile görünürde yoktu.

Mehmet dedemin de biz yemek yerken bahçede turladığını görmüştüm. Kimse uyuyamıyordu. Herkes tetikte bekliyordu ki, bunun bir diğer sebebi ile kurulun saldırmak için bir açık bulmaya çalışmasıydı.

Konya'daki şirketin tarandığını, Siraç'ın seralarından birinin önüne Siraç'ın daha önce rehin alınan adamlarından ikisinin ölüsünün bırakıldığını öğrenmiştim.

Bunu Nergis söylemişti. Erkeklere kalsa hiçbir şeyden haberdar olmazdım ki bu sefer hakları vardı. Öğrenmek bana iyi gelmemişti.

Yine de düşünmemeye çalışıyordum. İlk defa ölümleri ardımda bırakmaya çalışıyordum ki, bu bir insan olarak en çok vicdanıma zor geliyordu.

Eylül benimle birlikte Aslı ablayı uğurlarken hiçbir şey yokmuş gibi davranabildiği için gülümsüyordu. Onun gibi olmak istiyordum ben de. En azından hislerimi yüzüme yansıtmamayı arzuluyordum.

Onları uğurladıktan sonra tam yukarı çıkacaktık ki merdivenin köşesinde Levent Bey ile karşılaştık. Kısık gözlerle bizi izliyordu.

"Dede, iyi saatte olsunlar mı geldi?" dedi Eylül onun bizi inceleyen bakışlarına karşılık. Ben ise endişelenmiştim.

"Bir haber mi var?" dedim. Bu ihtimal bile yüreğimi hızlandırdı. Başını olumsuz anlamda salladı. "Yer yarıldı da yerin içine girdi sanki eşekoğlueşek." Eylül kıkırdadı. Çocuk gibi azarlıyordu, Levent Bey.

"Gözüme de uyku girmiyor. Bir boklar karıştırıyor çünkü. Bir Allah'ın kulu da ona karşı çıkamıyor! Ona öyle büyük bir yetki verdik ki geri adım atarsak bu sefer bizi ortaya çıkarmaktan çekinmeyecek."

Onun ilk defa küfrettiğini görüyordum. "Aslarla buluşmuş bugün. Hiçbirimizin de ruhu duymamış. Hiçbiri onu ele vermiyor, bizimle iletişime geçmiyorlar. Delirmek üzereyim!"

Asları ilk defa o sorgu odasında duymuştum. Siraç'ın eskiden olduğu grup, en çok işkence edilen çocuklardı. Şu an kurulun baronlarının yanında çalışan en has adamlardı. Onlarla buluşmuşsa iş çok daha tehlikeli bir yere gidiyor olmalıydı.

Levent Bey'in bu yüzden kontrolünü kaybetmek üzere olduğu belliydi çünkü her zaman düzenli olan saçları bile dağılmış, diken diken olmuş bir şekilde sağa sola ayrılmıştı.

"Belli," dedi Eylül. Eliyle Levent Bey'in pijama takımının üstünü gösterdi. "Pijama üstünü bile ters giymişsin, dede."

Eylül gülmemek için kendini zor tutuyordu. Levent Bey başını eğip üstüne baktı. Kaşları daha da çatıldı.

"Akıl mı kaldı?" dedi. Bize döndü. "Ayrıca akıl mı bıraktınız?" dedi bu kez. Ne olduğunu anlamadığım için kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Bugün çalışanlarınızdan birisi seni Aslı'yla konuşurken duymuş," dedi.

Gözlerini bana dikmişti, bakışları hesap sorar gibiydi. Konuştuğumuz tek konu hamilelikti. Bundan sonra ise Demir'e gidip fotoğrafları öğrenmiştim.

Bu yüzden ne demek istediğini anladım ve telaşa kapıldım istemsizce. *Bir bu eksikti,* diye geçirdim içimden. "Reenkarnasyon diye bir şey olsaydı ilk hafiye teşkilatını sen kurmuş olurdun, dede," dedi Eylül olayı hemen kavrayarak.

Hafiyenin bizzat kendisi bizim dedemizdi zaten.

Ben ise iç çektim. Aynı zamanda kızmıştım çünkü. "Hayatıma ne zaman bu kadar burnunu sokmayı bırakacaksın? Tam sana saygı duyuyorum,

yaklaşmaya çalışıyorum, dedem saymaya çalışıyorum; sen yine kişisel alanıma müdahil oluyorsun," dedim.

Bu tepkiyi beklemiyor olmalıydı ki hesap sorar hâli yok oldu.

"Evet, hamileyim!" dedim biraz daha üstüne giderek. Donup kaldı. Muhtemelen daha fazlasını araştırmaya fırsat bulamamıştı.

"Bunu da sen dâhil büyüklere şimdi söylemeyi planlamıyordum. Benim de kendime sakladıklarım var çünkü olmalı!" dedim. Kaşları çatıldı. Resmen buna tahammül edemiyordu. Hayatta her şeyi kontrol edebileceğini sanıyordu.

"Tıpkı senin gibi!" Ağzını açtığında saygısızca onu susturdum. Bunu yapan bendim ve kendimi tanıyamıyordum artık. "Sen beni kendi çıkarların uğruna vurdurmuşken nasıl hesap sormaya çalışırsın?"

Kaşlarını çatmayı bıraktı ve bir adım geri çekildi. Sonra gülümsedi, bu mahcup bir gülümsemeydi.

"Mutlu olduğumu da dile getirmeyeyim mi?" dediğinde karşımda bir an Siraç'ı görür gibi oldum. Dedesi olmayabilirdi ama onu karşımdaki adam yetiştirmişti ve suçlu olunca ikisinin de konuyu değiştirmek gibi huyları vardı.

Gülünce bir çocuk kadar masum gözükmek de bu huylarından bir başkasıydı.

İç çektim. "Dile getirmiş sayın," dedim. Yanından geçip yukarıya çıkmaya kalktığımda kolumdan tutup beni kendine çekti.

Kollarını bedenime sımsıkı doladı. Bu hareketini beklemiyordum, bu yüzden donup kaldım. O ise bunu umursadı.

"Işık'ım!" dedi. Sesindeki duygusallığı duyunca zaten kırık olan yüreğim sızladı. "Çok mutlu oldum, dedem." İç çekti. Kolları arasında güvende hissedince garip hissettim. Yabancı olarak görürüm zannediyordum ama öyle olmadı.

"Büyükdede mi olacağım şimdi ben?" Başımı yasladığı göğsünde hızlanan kalbinin atışını duydum. Sesindeki duygusallığı duymasaydım bile kalbi bana doğruları söylerdi. Ondan gelen güvenle birlikte hüzünlü bir teslimiyete kapıldım.

"Ayrıca haklısın, hatalıyım. Özür dilerim, dedenin senin deyiminle her şeye burnunu sokma gibi bir huyu var." Gülüşünü duyunca dudaklarım kıpırdadı. Tutamadım kendimi.

Başımı yana doğru çevirmiştim. Eylül yüzümü görüyordu.

"Dedim sana, şeytan tüyü var bu adamda." Gülümsemem genişledi.

"Arsız çocuk," dedi Eylül'e bakarak. Çenesini başımın tepesine yasladı. "Sana hep çok yüz verdim zaten." Eylül de azardan nasiplendi ama umursamadı bile.

"Vurulma olayına gelirsek başka bir sebebim daha vardı," dedi. Sonra başını çevirip Eylül'e baktı. "Sen de duymak istiyor musun?" dedi ona. Bu soru tuhaftı çünkü konuştuğu kişi bendim.

"Elbette ama niye bana sordun?" dedi Eylül. Kafası karışmıştı ben gibi.

"Baban," dedi sadece Levent Bey.

Zihnimin içinde ona Levent Bey demeyi bırakabilirsem sanırım dede demeye alışacaktım ama olmuyordu. O sürekli bir işler karıştıran, gizemli adam Levent Bey'di gözümde. Ne kadar şu an bana şefkat gösteriyor olsa da.

Eylül'ün gülüşü, acı bir idrakle alaycı bir hâle büründü. "Tabii ya! Elbette babam!" dedi. Bu babasından yiyeceği ikinci büyük darbeydi. "Başka kim olabilir ki?"

Levent Bey'in yüzünü görmedim ama onun da hüzünlendiğini hissedebiliyordum. Beni kolunun altına alarak salona yönlendirdi. Mehmet dedem ise hâlâ bahçede volta atıyordu. O kadar dalgındı ki bizi görmedi, sonra hissetmiş gibi daha da ileri giderek gözden kayboldu.

Biz oturduktan sonra Levent Bey konuşmaya başladı: "Vurulma işi aslında haddinden fazla büyüdü çünkü Siraç'ı telaşlandırmak için serumuna bazı ilaçlar eklettim ki bu ateşinin çıkması için minik bir zehirdi. Sana bir zararı yoktu ama yine de bunu yaparken vicdan azabı çektiğimi bilmeni isterim." Çaresizliğini sözleriyle dile getirdi.

"Zorunda kaldım."

Bir elimi tuttu. Elinin üstündeki derinin buruşmuş olduğunu görünce aslında karşımdaki yaşlı adamın gücüyle, kadimliğiyle bir başka sığınacak dağ olduğunu hissettim. Bana yaptıklarına şaşırmıyordum artık.

Eylül, "Yok artık, dede! Cidden bir sınırın var mı?" derken ben sadece dinliyordum, anlamaya çalışıyordum.

Eylül'ün bu sözlerini duymazlıktan geldi Levent Bey. "Siraç'ın hem burada hem de yurt dışında bir doktoru var," diyerek anlatmaya devam etti. "Onunla artık seans yapmıyor çünkü bazı şeyler oldu ve bir daha terapi almayı reddetti ama ben doktoruyla asla iletişimimi koparmadım. Sürekli bana tavsiyeler veriyordu. Bu da onun tavsiyesi üzerine ortaya çıktı aslında. Doktoru, babanın fedakârlığıyla senin aranda bağlantı kurarsa sevildiğini hissedebileceğini söylemişti bana. Bazen bir yarayı kapatmak, daha büyük bir yarayı iyileştirebilirdi. Ben de bunu en acımasız şekilde gerçekleştirdim."

Gözlerinde samimiyet ve pişmanlık olmasa elimi çekmeye çalışırdım ama yapamadım. Geri adım atamadım.

"Sanma ki canım yanmadı. Sen benim canımsın, kanımsın. Ben kızları hep erkeklerden daha fazla kayırırım. Eylül de iyi bilir bunu." Eylül gülümsedi. "Düğün hediyem olarak sen de *Porsche* alırsan bu söylediklerini teyit edebilirim," dedi.

Levent Bey gülümsedi. Gerçekten kıyamayan bir dede gibi gülümsedi. Mehmet dedemde de çok görmüştüm bu yüz ifadesini.

"Peki, İbrahim Bey'in yaptığı ne?" dedim.

"Oğlumu çok severdim. Kızlarımı da öyle ama eşimi kaybettikten sonra iyi bir baba olamamışım ki hepsinin hataları hayal kırıklığım oldu," diyerek girdi diğer konuya. Eylül'e baktığımda yüz ifadesinin ciddileştiğini fark ettim.

Sanki gelecek darbeye kendini hazırlıyor gibiydi.

"Biz bir gün İbrahim'le iş hakkında konuşurken konu o şerefsizden açıldı," dedi. *Şerefsiz* dediği Emir'di. Ölmesini istediğim alçak herifti. "Bana yeni bir sistem kurduğunu, çok iyi para kaldırdığını anlattı İbrahim. Muhtemelen o gün çakırkeyifti çünkü anlatırken haddinden fazla keyifliydi. *İşin içinde o oğlu olacak piç de var,* dedi bana. İlk önce anlamadım bu kini ama konuşması kafamı karıştırmıştı. Devam etti. Eylül'ü, Demirlere bıraktığı bir gün onun çıplak ayakla evden kaçtığını görmüş. Üstü başı yırtıkmış, her yeri yara bere içindeymiş."

O anlatırken bunun vicdan azabıyla pişmanlık çekiyordu. Ayakları çıplak deyince aklıma yedi yaşındaki hâlini anlatışı geliyordu. Bir çocuğa yapılan bu zulme dayanamıyordum.

"Benim oğlum bunu gülerek anlattı bana. Herhâlde ilk karım mezarında ters dönmüştür onun bu sözlerinden sonra. Ben evlatlarıma bütün imkânları vermişim ama hiç insanlık verememişim. "

Eylül'e baktı sonra. Eylül bu cümlelere bile inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Bir bu bal kız bir de Bahar'ım istisna. Ben Eylül'ün elimden geldiğince üstüne titredim, o da sevgisini hiç esirgemedi. İnsanlara olan saygısını hiç yitirmedi. Hep merhametliydi. Anneni biliyorsun zaten."

Biliyordum, ben iyi niyetli insanlarla büyümüştüm. Bu yüzden merhametsizlik bana yabancıydı. Eylül'e de yabancı olduğunu görebiliyordum. O kadar zorluğumda beni teselli etmişti. Şimdi ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Yanına gittim. Ellerini tuttum. İkimizin de dedesi olan adam, karşımızda pişmanlıkla gerçekleri anlatmaya devam etti: "*Hak ettiğini görüyor o piç*

dediğinde zihnimde şüphenin fitilini ateşledi." Bu sözlerinden sonra Eylül'le ikimiz sanki bize hakaret edilmiş gibi irkildik.

"Bir çocuğa bu kadar kin haddinden fazlaydı. Zamanında Melek'e yapılanlar hakkında zaten şüphelenmiştim ama o zaman İbrahim'in de çocuğu olduğunu düşünüyordum. Beni bu şüphemden vazgeçirenin de İbrahim olduğunu hatırladım. Bana çocuğun ölüsünü gördüğünü söylemişti. Olaylar o kadar karışıktı, Melek'in durumu o kadar kritikti ki bebeğin gömülme işlemleri ile bile ilgilenemedim ben. Bu olaydan sonra İbrahim'in davranışları beni daha da şüphelendirdi. Hâlâ da bu şüphe içerisindeyim ama bir delil bulamadım hiç. Yıllarca aradım ama bulamadım. Şimdi ise..." Sustu. O cümlenin devamı vardı. O gün annemin aldığı hastane görevlisinin ismi, gelen mektupların hiçbiri boşuna değildi ama bu işte İbrahim Bey'in olmasını istemezdim.

Yarım kalan cümlesini tamamlamadı. Hüznüyle devam etti Levent Bey. Biz ise hâlâ anlattıklarının şaşkınlığı içerisindeydik.

"Bu yüzden vicdan azabı çekiyorum. Bu dünyada öğrenmesem bile ahirette bana vereceği bir hesabı var oğlumun."

Hepimiz sözlerinin yasıyla kısa bir an sustuk.

Eylül'ün başı eğildi, boynu büküldü babası yüzünden. "Ben daha sonra gelen mektupları yeni öğrendim. Şimdi bir de bu!" dedi. Demir ona her şeyi anlatmış olmalıydı. Başını kaldırdı Eylül. Bana teselli veren o güçlü kadın gitmiş, yerine kalbi kırık bir kız çocuğu gelmişti. "Dede," dedi o kırgınlığıyla. "Ben babamı hiç mi tanıyamamışım?"

Bu soru Levent Bey'i kahretti. Gördüm, hissettim. Zaten onun da boynu büküldü, dik duruşu kayboldu. "Bunu ben de soruyorum, Eylül'üm. Bunu ben de her Allah'ın günü soruyorum kendime."

Biri babasına, diğer ise evladına karşı en büyük hayal kırıklığını yaşıyordu.

Eylül ellerimi sıktı güç almak istercesine. "Bu işin sonunda sevdiklerimizin yalanları ortaya çıkacak sanırım," dedi. Ağlamamak için kendini tutuyordu. Ellerimi farkında olmadan öyle sıkıyordu ki parmak uçlarımı hissetmiyordum.

"Bu yalanlar yüzünden de en büyük bedeli Siraç ödedi."

Bu cümle ise beni kahretti. Bu öyle bir bedeldi ki sadece bir değil, binlerce çocuğun ruhunun öldürülmesine sebebiyet vermişti. Kin ve nefretle dolmuş kötü kalpli büyükler, bütün acımasızlıklarını çocuklardan çıkarmışlardı. Çocukların ruhlarını öldürmüşlerdi.

Bu anlattıklarından sonra şüpheli olarak İbrahim Bey de bu katillerden gibiydi. Eğer her şey ortaya çıkarsa o da kara listede olacaktı. Duyduklarım yaşananların acısına denk değildi ama çocuklara yapılan bu zulmü ne aklım ne de yorgun olan kalbim kaldırabiliyordu.

Anlamlandıramıyordum. Düşündükçe çıldıracak gibi oluyordum. Zaten günlerdir uyuyamıyordum. Uyusam bile kâbuslarla uyanışımın en büyük sebebi duyduklarımı zihnimin canlandırmasıydı.

Peki yaşayanlar, yaşayanlar nasıl ayağa kalkacaktı?

"Ben bu yüzden bu bebek için çok mutluyum aslında," dedi Levent Bey, hüznün dört bir yanımızı sardığı kısa bir sessizlik anından sonra. "Evet, zor bir sürece denk geldi ve sen de küçüksün, Elif'im."

Bana baktı. Evlatlarında merhamet olmasa da karşımdaki derin bir adamdı. Onun merhameti, düşünüş tarzı çok farklıydı. Kısa vadede bize zarar veren yaptıkları, uzun vadede hep kazanç olarak dönüyordu. İleriyi düşünen ve en az Siraç kadar iyi plan yapan bir yapısı vardı.

"İstersen seni alıp giderim buradan. Korurum ama o mucize bize vesile olabilir çünkü bir çocuğun yarasını en iyi bir çocuk sarar. Sana demiştim, Siraç bu yüzden çocuklara çok düşkün."

Kendi yaşayamadığı çocukluğu yüzünden düşkündü.

Nasıl yaşamıştı?

Nasıl kaldırmıştı?

Ya da nasıl kaldıramamıştı?

İlk defa aslında hiç kaldıramadığını tam manasıyla görüyordum.

Gitmişti ve herkes diken üstündeydi. Kurulun ölüm haberi gelmediği için bir nebze rahatlardı ama onların ölüm haberini aldığımız an sıranın ona geldiğini anlayacaktık.

"Alter kişiliği ile tek ortak noktası çocuklar. Onlara karşı zafiyetleri var ve bunun için de hiç düşünmeden canlarını ortaya koyarlar," dedi.

O şu an buradaymış gibi konuşuyordu ama değildi.

Neyse ki, "Doktorla ben de konuşacağım," diyerek konuyu daha fazla uzatmadı. "Eğer sen de peşinden gitmek istersen bu minik mucize şu anın zorluğuna rağmen en büyük kozumuz olabilir," dedi.

Bir şey söylemedim ama o da ben de onun tam olarak nerede olduğunu bilirsem peşinden gideceğimi biliyorduk. Bu kadar şeyi öğrendikten sonra gururuma kapılıp onu ölüme terk edemezdim. Ben o adama âşıktım. Yaralarını sarmak için kendi canımdan verirdim.

Zaten ona canımdan bir parça verecektim.

Daha fazla ne yapabilirdim, bilmiyordum.

Sanki çarenin de çaresizliğin de sonuna gelmiştik.

Bunu tüm kalbimle hissedebiliyordum.

Yatmaya gittiğim vakitten kısa bir süre sonra birinin beni şiddetle sarsmasıyla uyandım. Kalbim, gözlerim açılmadan hızla atmaya başladı. Baç ucumda Nergis vardı.

Işıkları yakmıştı. Gece olmalıydı daha.

"Kalk, Elif!" dedi gözlerim açılır açılmaz. "Demir hemen depoya gitmeni istiyor. Üstüne ne bulursan geçir, çabuk!"

Yüzündeki dehşet ifadesini görünce nutkum tutuldu. Dirseklerimin üstünde doğruldum. "Ne oldu?" dedim o üstümdeki örtüyü çekerken. "Siraç'la mı ilgili?"

Korku yüreğimin üstüne taş gibi oturdu sanki.

"Aslardan biri Demir'in yanında. Saat üç buçuğa geliyor, fazla zamanı yok. Seni depoya götüreceğim. Bir şeyler oluyor!"

Nergis'in bu sözlerinden sonra elime gelen ilk şeyleri aceleyle üzerime geçirdim. Beni asansörden garaja indirdi ki bu da dedemlerin ve annemlerin beni görmemesi gerektiğini gösteren yegâne şeydi.

Sanki sonunda zamanı gelmişti. Korku nefesimi kesiyordu.

O kısa yol bile saatler gibi geldi. Araba durduğunda Nergis hızla indi ve yanıma geldi. Birlikte Ankara dışında, tel örgülerle kaplı bir alanın ortasındaki büyük depoya geldik.

Arkamızdan en az üç araba dolusu koruma çıktı ve çevremizde hemen pozisyon aldılar. Biz de hızlı adımlarla depoya girdik.

Gecenin ayazı yüzüme vuruyordu ve ışıklandırmalar hariç her yer zifirî karanlıktı.

Soluk ışıkla aydınlatılmış depoda Demir'i volta atarken, Umut'u ise deponun ortasında biriyle konuşurken buldum. "Neresi olabilir?" diyordu. "Kahretsin, neresi olabilir!"

Çaresiz hâlini görünce içimdeki korku ayyuka çıktı. Yanında uzun boylu, ince yapılı bir genç vardı. "Gitmeliyim," dediğinde sesindeki sert tınıya şaşırdım. Genç yaşta gözüken bu adamın ses tonu otuzlu yaşlardaki bir adam gibiydi.

"Operasyonu tehlikeye atıyorum ama Vuslat'a bir şey olursa biz de arkasından gideriz!" dedi.

Onlara doğru hızlı adımlarla yürürken göz göze geldik. Üstünde siyah bir palto olan gencin elinde dört köşeli bir kasket vardı. Bana bakarken dudağının üstüne uzun bir bıyık yapıştırdı. Sonra kasketini taktı. Kasketin içine yerleştirilmiş siyah bir peruk olmalıydı çünkü kısa sarı saçları yerine siyah, ensesine kadar uzanan saçlar geldi.

Demir de aslardan biri olduğunu tahmin ettiğim gençle göz göze gelince beni fark etti. "Elif!" diye seslenince çocuğun gözleri bir farkındalıkla aydınlandı sanki.

"Gün Işığı..." dedi kısık sesle. Bir an duraksadım. Sevdiğim adam haricinde ilk defa birinden bu lakabı duyuyordum. Ona bakmasaydım bunu dediğini fark etmezdim. Kasketinin ucunu tuttu. Dudakları gülümseme bile sayılmayacak şekilde hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bana saygı duyuyormuşçasına selam verdi. Göz göze geldiğimiz andan itibaren tuhaf bir farkındalıkla tüylerim diken diken olmuştu.

Bütün yaralı çocuklar büyüyünce aynı buz gibi bakışlara mı sahip olurdu, bilmiyordum ama Siraç'la ilk tanıştığımızda onda da bunu hissetmiştim. Sanki baktığım bedenin ruhu yok gibiydi. Sanki o ruh öldürülmüş gibiydi.

Deponun çıkışına doğru yürümeye başladığında ben ona bakıyordum. Demir tekrar bana seslendi: "Elif, yardıma ihtiyacımız var! Giray, bize çok mühim bir bilgi verdi."

Genç ortadan kaybolduğunda ben de Demir'e döndüm. "Bugün saat altıda toplu bir suikast düzenleyeceklermiş. Siraç hepsine minik bir çağrı cihazı vermişti. Oradan işaret aldıkları anda başlayacaklarmış. Hepsinin eline bitki özünden ürettiği bir felç iğnesi vermiş. Benim bu iğneden haberim yoktu. Giray'm anlattığına göre bu öyle bir zehirmiş ki acıdan uyanacaklar ama hiç sesleri çıkmayacakmış. Yavaş yavaş tüm kemikleri eriyecekmiş. Kısacası canlı canlı çürüyecekler ama hiçbir şey yapamayacaklar," dedi.

Sözleriyle birlikte soğuk depoda kanımın çekildiğini hissettim. "Bu sırada onlara da yetki vermiş. *Korunaklı bir şekilde oradan çıktığınız sürece size yaşattıklarına karşılık istediğiniz işkenceyi yapabilirsiniz,* demiş."

Vazgeçtiğini anladım, pes etmişti. Onları hemen öldürüp kendini yok etmek isteyecek kadar hayattan vazgeçmişti. Korktuğum resmen başıma gelmişti. Onun ölümüyle sınanıyordum.

"Peki, bu sırada Siraç nerede olacak, söyledi mi bunu?" Bir ümit ona engel olabileceğim bir yer arıyordum ama Demir başını olumsuz anlamda sallayarak o ümidi yok etti.

Umut'a baktım, o da aynı durumdaydı.

"Sadece demiş ki..." diye konuştu. "Bir *hiç* olduğum yerde olacağım. Bu operasyon bitince hepiniz özgür olacaksınız. Adımı verdiğiniz sürece sizden hiçbir şey esirgenmeyecek. Hep bir kahraman olarak anılacaksınız."

Umut çaresizdi. Bunu gözlerinden görebiliyordum. "Bizim kurduğumuz plana göre aslar bize gelince biz de mahzenlere saldıracaktık. Teşkilatla bunun için anlaştık aslında ama bu anlaşmaya uymayacak. Aslara bu iş bitince gitmeleri için yetkili isimlerin adreslerini vermiş. Onlara birer mektup ve ince, uzun bir kapsülün içerisinde bir çiçek bırakmış ama bize ayrıntı vermedi Giray. Mektuplar da çiçekler de kurul içinmiş. Sadece bunu biliyoruz." Umut'un yüzündeki acı ifadeyi gördüğümde onun bile çaresiz oluşuna karşılık ümidimi yitirir gibi oldum.

"Sezdiği tehlike için kendi canını tehlikeye atarak buraya geldi."

Çünkü o da Siraç'ın konuşmasından toplu suikastlar sonrasında kendi canına kıyacağını anlamıştı.

Bir *hiç* olarak.

Kimsesiz olarak.

Başımı eğdim. Kahroluyordum, çaresizlik öyle bir meretti ki üstümü başımı dağıtmak ve kendimi kaybetmek istiyordum.

O bir hiç değildi, benim her şeyimdi.

O kimsesiz değildi, bir çocuğun babası olacaktı.

Bu sözleri bana ilk söylediği anı hatırladım. Ayakları çıplak, yedi yaşındayken intihar etmek üzere olduğunu anlattığı yerdeydik.

En karanlık ana rağmen ufuk çizgisinde ilk aydınlığı görür gibi oldum.

"Ben galiba nerede olacağını biliyorum," dedim. Bilmek istemezdim, sadece bir tahmin olarak kalmasını ve bu intikam bitince bana dönmesini isterdim ama dönmeyecekti.

Daha önce bir çocukken cesaret edemediği ölümü bana tercih edecekti.

Bu sözlerimden sonra ihtimalleri bile değerlendirmeden yola çıktık. Demir arabayı deli gibi kullanıyordu, trafik sıkışık olsaydı başımıza bir şey gelebilirdi. Gece vakti yarı uyuklayarak tır süren şoförlerin hepsini korna çalarak uyandırmıştı. Dörtlüleri de yakmıştı.

Korkudan elim ayağım buz kesmişti. Demir'in önümüze geçen araçların şoförlerine küfürlerinden ve yapılan telefon görüşmelerinden başka bir şey duymuyordum.

Verdiğim konuma yaklaştığımızda Demir benimle konuştu: "Yenge!" dedi. Sesindeki korkuyla birlikte uyandığımdan beri süren bulantım arttı.

"Ben bir şey duydum Eylül'den. Gerçek mi?" Ben saklayayım dedikçe haberin tüm aileye yayılma hızı artıyordu.

"Gerçek," dedim. O kadar gergindim ki hamile olduğumu unutmak çok kolaydı.

Demir'in yüzünde bu akşam ilk defa tebessüme şahitlik ettim. "Baba olacak!" dedi. Bu hüzünlü bir sevinçti. "Amca olacağım."

Sonra o gülümsemesi soldu çünkü hiçbir tepki veremedim. Şu an onu durdurmaya gittiğimiz yer eğer doğruysa aslında en büyük ihaneti bana orada yapmış olacaktı.

Gözümün önünden gitmeyen görüntü onun bir başka kadına gülümsemesiydi. Elbette gerçekleri öğrenmek, nasıl acı çektiğine şahit olmak soldurmuştu acımı ama canımı yakmasının yarası kanamaya devam ediyordu.

Bir de onu gideceğimiz yerde bulursam en büyük darbeyi de almış, en büyük ihaneti de ondan görmüş olacaktım.

"Bunu ona orada söyle, olur mu? Haykırarak söyle! Kendisine gelsin salak! Anlasın artık bir ailesi olduğunu." Bunu söyleyen ikinci kişiydi. Levent Bey de aramış, aynı şeyi yapmamı istemişti benden. Bir cevap vermemiştim.

O an konuşurken ne söyleyeceğimi, onu nasıl ikna edeceğimi bile bilmiyordum ki. Sadece kanımda dehşet, korku, öfke vardı.

Bir de hasret.

Yüzünü görünce dilim lal olacak diye korkuyordum. Kâbus gibiydi bu korkum, kendimi tanıyamıyordum artık.

Ben cevap vermeyince bir şey söylemedi Demir. Normalde iki buçuk saat olan yolu bir buçuk saatten daha kısa sürede katetmiştik. Biz şehre girdiğimiz anda yağmur damlaları ön cama düşmeye başladı.

Demir, "Kahretsin!" dedi yağmur bereket olmasına rağmen. "Bir bu eksikti."

Gökyüzünü aydınlatan şimşeklerin varlığıyla kopacak olan fırtına hem mecazi hem de gerçekti.

Vardığımızda saat beş buçuktu. Hava henüz aydınlanmamıştı. Yağmur da hızını artırmıştı. Eğer onu burada bulamazsak ona geç kalmış olacaktım.

Bu yüzden korkuyordum. Yaklaştıkça ecel terleri dökmeye başlamıştım.

Bulutların su yüklü gövdelerinin gözüktüğü bir gecedeydik. Arabalar şehir girişindeki yoldan sağa saptı ve yüksek tepeye tırmandık. Tırmandıkça nabzımın kulaklarımda atışını hissedebiliyordum.

Tam tepeye, onun her şeyi olmaya karar verdiğim uçurumun kenarına geldiğimizde orada tanıdık olmayan bir araba gördük.

"Biri var burada!" dedim Demir'e. Korku ve heyecandan aklımı yitirecek gibiydim. Demir'e baktığımda onun da yüzünde umudu gördüm. Onu bulma ihtimalimiz artmıştı çünkü. Allah'a onu burada bulmak için sessizce yalvardım.

Bizim ardımızdan gelen Umut'un arabası ve Demir'in arabası aydınlattı uçurumun kenarını.

Demir arabayı durdurdu. "O olmayabilir, yenge. Gençler burayı içmek için kullanıyorlar. Bu yüzden biz çıkalım ilk," dedi ama onu dinlemedim. Araba durduğu anda indim. Ben inerken sabah namazının son kelimeleri yankılanıyordu. "Yenge!" diye seslendi ama duymadım onu.

"Allah'ım, sen büyüksün!" diye tekrarladım ezanın sözlerini. "Yardım et!"

İndiğim anda yağmur damlaları birer tokat gibi yüzüme çarptı. Sanki bana bir felaketi haber veriyorlardı çünkü uçurumun kenarında biri vardı. Başımı çevirdiğim anda elimle koymuşum gibi tam beni getirdiği taşlı alanda buldum onu.

Ayaktaydı. Işık vuran çıplak ayaklarını gördüm. Tıpkı yedi yaşındaki hâli gibi yalın ayak, yapayalnız ve bir *hiç*miş gibi uçurumun kenarındaydı. Sırtı bana dönüktü, bu yüzden ışık vurunca gümüş rengine dönen bal rengi saçlarından tanıdım onu. Bu sefer beyaz bir gömlek giymişti. Sanki kefenini hazırlamıştı. Üstü başı sırılsıklamdı. Gömleğin üstünde, tam sırtında bir el izi olduğunu fark ettim.

Kandandı izin rengi.

Yüreğim durdu.

Onu orada görünce ölmek istedim. Kalbim göğüs kafesimde ikiye ayrıldı sanki ihanetiyle. Acıyla doldu kahrolmuş yüreğim. Beni kendi elleriyle yaktı, kendi elleriyle yıktı.

Nefesim orada soldu sanki.

Bittim.

Bir elinde silah, diğerinde ise siyah bir şey vardı. Muhtemelen haber vermek için kullanacağı telsizdi. Ölümü bekliyordu. Kendi ölüm anına kalan dakikaları sayıyordu.

Bir adım attım. Ayağımın altındaki çakılların sesiyle irkildi. Gözüne vuran ışığa rağmen hareket etmemişti ama bu ses sanki bir gürültüymüş gibi eğik başını dikleştirdi ve hareket etti.

Varlığımı hissetmişti.

"Git buradan!" dedi. Sesini tanıyamadım ilk. Sanki o değildi. Kısıktı, avazı çıktığı kadar bağırmış gibiydi. Boğuktu, sanki biri boynuna ipi dolamış ve nefesi kesilene kadar sıkmış gibiydi.

Arkadan adım sesleri geldi. "Gidin buradan!" dedi daha yüksek sesle. Bize döndü, silahı şakağına yasladı.

"Defolun!" diye haykırdı.

Onun haykırışının ardından şimşekler çaktı. Dehşete dönüşmüş, kendini kaybetmiş yüz ifadesini aydınlattı. Kendinde olmadığını biliyordum ama yüz ifadesini görünce ilk defa onu tanıyamadım.

Bu adam benim sevdiğim adam değildi.

Kaybetmiş bir adamdı.

Pes etmiş bir adamdı.

Çoktan ölmüş bir adamdı.

Göz göze geldik. Beni görünce donup kaldı. Ona bakarken hayal kırıklığı göğsümü ikiye yardı sanki. O kaybetmiş olan adamın gözleri bana değdiğinde yüzünde öyle bir acı belirdi ki haykırmak istedim. Aramızdaki bağ bir kördüğüm ise burada, tam karşımda şakağına silahını dayamışken o bağı ateşe verdi.

Yaktı, kül etti ikimizi de.

"Niye?" dedim o hayal kırıklığıyla. "Bir zavallı gibi öl diye mi?" Sesimi duyunca sanki vurulmuş gibi bir adım geriye doğru sendeledi. Düşeceği ölüm çukuruna bir adım daha yaklaştı. Sanki bir daha beni göremeyeceğine, bir daha sesimi duyamayacağına kendini o kadar inandırmıştı ki bir hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Gözleri gözlerime değdi. O bana bakınca yaşardım.

Gözleri gözlerime değdi. Bu sefer tek bir bakışta öldüm ben.

"Gitmeliydi..." dedi kısık sesle. Bunu bana değil, kendisine söylüyordu. Yağmur hafiflemiş, rüzgâr sesini taşımıştı bana.

"Nereye?" dedim. Öfkem acımla yandı. Ona bir adım attığımda kıpırdamadı. "Nereye gidecektim, söylesene! Hangi ihanetin için ölüme terk edecektim seni?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Ölüm rengini almıştı dudakları. Sığındığım teni soluk maviye dönmüştü. Ölüm gibi solmuştu. Yağmur suyu yıkıyordu sanki ölü bedenini.

"Hangi ihanet sevdiğin insanı ölüme terk ettirir sahi?" dedim. Sessizce izliyordu beni. Şakağında silahın izi vardı, onunla ölümün kıyısında son konuşmamı yapıyor olabilirdim.

"Bir şey de!" Bağırdım, yine de kıpırdamadı. "Yüzsüzce karşımda silahını şakağına dayayabiliyorsun ya! Konuşsana! Savunsana kendini!"

Sustu. O sustukça yaralarım alev aldı. Koru kül etti kalbimi.

Geriye kalan sadece dil yarasıydı.

Ben sustum, yaralarım haykırdı.

"Desene ben senin sevgini de seni de adam yerine koymadım, Elif! Baştan beri kafama koymuştum, meraklıydım cehennemi boylamaya! İlk fırsatta da kaçtım! Bir korkak gibi kaçtım senden!"

Nefesim kesiliyordu konuşurken.

"Sen dokununca şifa bulmadım çünkü senin benden tiksineceğini düşünüyordum. Seni o kadar aşağılık, sevgisi o kadar rezil biri olarak gördüm ki bana yapılan zulümden tiksinirsin sandım desene!"

Bir kez daha şimşek çaktı. Heykel gibi donmuştu bedeni.

"Seni geçtim, ben yaşayayım diye ölen babanın fedakârlığını bile hiçe saydım desene!"

Sanki dilini yutmuştu ama ben artık çektiğim acıdan kendimi tutamıyordum.

"Bu ihanetim yetmedi, üstüne bir de sen gözünden sakınırken gülüşümü, ben onunla da seni yaraladım. Böylece gidersin de ben de rahat rahat kendime acırdım desene..." Ona doğru bir adım attım. Hayal kırıklığıyla yok oldum sanki. "Desene, bir şey de!" dedim. Çıldırmak üzereydim artık. O uçurum kenarındaydı. İki adım daha atsa ölüm onu kucaklayacaktı ama ben kendimi kaybetmiş gibi acımı kusuyordum.

Bağırdıkça soluk soluğa kaldım. İki büklüm oldum. Düşmemek için ellerimi dizlerime koydum. "Konuş!" dedim daha kısık sesle. "Konuş, Allah'ın cezası!" Gökyüzüne doğru haykırdım ama bir o duymadı.

Yağmurun sesine karıştı hüzün dolu sesi. Kulaklarıma değdiğinde ağlamaya başladım.

"Çok sevdin," dedi. Acısı tenime nüfuz etti. Hayal kırıklığı yakıyordu ciğerimi.

Başımı kaldırdım. "Çok sevdim..." dedim. Yağmurun ıslattığı yüzüne bakarken gözleri gözlerime değdi. O gözlerde gecenin yası vardı. Onun da benim gibi ağladığını fark ettim.

O acı çekerken nefesim tıkandı sanki. Haykırırcasına ağladım karşısında. Kurtulmaya çalıştım bu acıdan. Olmadı, yapamadım. Ayağa kalkmaya çalıştım, dik durmak istedim karşısında. Hâlâ yarımdım.

"Çok sevdim ama yetmedi..." dedim. Başını eğdi, boynunu büktü. Elleri titremeye başlamıştı. Silahı tutan elleri, tüm bedeni titremeye başlamıştı.

"Meğer çok sevmek yetmiyormuş. Beni hep buna inandırmaya çalıştın ama ben..." dedim elimi göğsüme vurarak. "Ben bir aptal gibi tam tersine inandım!"

Zoruma gidiyordu. Onu bu hâlde görmek o kadar zoruma gidiyordu ki sanki o değil, ben ölüme gidiyordum.

Silahın namlusu şakağından kaydı. Elleri öyle titriyordu ki kendini tutamıyordu.

"Ne yetmedi?" dedim tüm hayal kırıklığımla. "Neyi yanlış yaptım ben sana dair de her şeye rağmen seni sevdiğime inandıramadım?" Sitemim yere göğe sığmıyordu sanki. "Neyi yanlış yaptım, söyle bana! Neyi yanlış yaptım da seni burada kendini öldürmek üzereyken buluyorum?"

Bir adım daha attım. Şimdi aramızdaki mesafe bir mezar kadardı. Orada susarak ikimizi de öldürüyor, ikimizi de gömüyordu toprağa.

Sinir krizi geçirdim karşısında. "Nasıl tiksinirim ben senden, Allah'ın cezası!" Ellerimi göğsüme vurdum canımın acısıyla. "Sen çocuktun, çocuk! Yaşadıkların karşısında üzülürdüm, ağlardım, acı çekerdim senin için ama aynı zaman gurur duyardım!"

Bağırışımla birlikte tekrar şimşekler çaktı. Silahı tutan elleri o kadar titriyordu ki sonunda elinden kaydı ve yere düştü. Çıkan sesle irkildim. Sanki silah patladı da tam kalbimden vurdu beni.

"Gurur duyardım çünkü sen o cehennemden ne olursa olsun yaşayarak çıktın. Senin gibi olan sayısız insana elini uzatacak kadar güç kazandın."

Başım olumsuz anlamda sallamaya başladı.

"Anlamıyorsun..." dedi. Kapatmıştı kapılarını. Ona hiçbir şekilde ulaşamıyordum.

Ellerimi ona uzattım. Bir yanım ona ulaşmak, diğer yanım ise ona defalarca vurmak istiyordu.

"Anlat o zaman!" dedim. "Ne zaman dinlemedim? Ne zaman anlamaya çalışmadım?"

Başını eğdi. Yağmur damlası burnunun ucuna doğru süzüldü. Belki de gözyaşıydı. Sanki gökyüzü bize yas tutuyordu. "Hastayım..." dedi. "Ben bir canavara dönüşüyorum kendimi kaybedince." Bacakları onu daha fazla taşıyamıyor olmalıydı ki diz çöktü önümde.

"Senin o tiksinmediğin bedenim defalarca bir başkasının kanına bulandı. Ben masumların canına da kıydım. Beni bir kahramanmışım gibi

anlatıyorsun ya..." Omuzları içe doğru göçtü. "Değilim." Acıyla gülümsedi. "Hem de hiç değilim. Kendimi o bataklıktan kurtarmak için altı çocuğu öldürdüm ben."

O şerefsizin tekerlemede *bu öldürmüş* derken ona bakışı, *senin elinde masumun kanı var* derken takındığı iğrenç gülüşünü hatırladım. Bundan bahsettiğini idrak ettim.

Donup kalacak yüreğim kalmamıştı. Acısını anladım, içim de yandı ama korkmadım ondan. Kim bilir, neler yaşamıştı da mecbur kalmıştı bunu yapmaya.

"Kurtulmak için mi?" dedim.

Başını tek bir defa salladı. Bu bir kurtuluş değildi. O hâlâ orada tutsaktı.

"Onların yerinde ben olmalıydım. Babanın yerinde de ben olmalıydım," dedi.

Elleri iki yanındaydı. *Vicdan azabı insanı öldürür,* derlerdi. Karşımda bu yüzden kendini harap edişini görünce inandım bu sözlere. Diz çöktüm tam önünde.

"Ama değilsin," dedim. Belki sessiz kalmamı, çaresiz teselliler sunmamı bekliyordu ama bunu ona vermeyecektim.

"Hiçbir ölümü savunmam ama daha on yaşındaki bir çocuğun maruz kaldıklarını da ardıma koyamam. Senin yerinde bir başka çocuk bunları yaşasaydı ona tek çarenin kendini öldürmek olduğunu mu söylerdin yoksa yaşayarak, onun gibi çocuklara yardım ederek kefaretini ödemesini mi isterdin?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Bunu ona yapanlara bedelini ödetip diğer çocukların iyilikle büyümesi için ömrünü harcamasını söylemez miydin? Söylemez miydin senin gibi bir çocuk karşına geçseydi? İstemez miydin yaşamasını?"

Hayal kırıklığıyla başımı sağa sola salladım çünkü susuyordu, beni anlamıyordu, kapatmıştı bana kapılarını.

"Hayır, söylemezdin..." dedim hayal kırıklığıyla. Yine sustu. "Çünkü sen kaçarken cesur, yüzleşirken korkaksın."

Başını kaldırıp bana baktı. Sözlerimin ağırlığı altında ezilip kalmıştı sanki. "Hastalığını biliyorum. Senin zihninde senden nefret eden bir yansıman olduğunun farkındayım ama ikinizin de bu yaşamdaki amacı yaralı çocuklar olabilirdi."

Korkaklığına dair inancım gittikçe artıyordu. "Evet, evet!" dedim. "Aslında ikiniz de korkaksınız."

Elimin tersiyle yüzüme dökülen gözyaşlarını sildim. Karşımda dizlerinin üstünde duran adam âcizdi. Ben en çok bu hâlini tanımıyordum.

"Umarım beni anlıyorsundur. Ben ne olursa olsun nefretini de gazabını da intikamını da ya da ne olarak adlandırıyorsan onu da severdim. Senin aksine, senden olduğu sürece her yönünü severdim. Bir de tiksinmekten bahsediyorsun, ne tiksinmesi?" Elimi göğsüme vurdum. "Ne tiksinmesi, ben sana dokunmaya kıyamıyordum ama anlamazsın sen. Anlamazsın, bir de başka bir kadına gidip beni aldatmışsın gibi göstererek kendini bir zavallıya dönüştürürsün sen."

Ne cevap verebildi ne de yüzüme bakabildi. Gerçekleri öğrendikten sonra yaptıklarıyla, bende açtığı yaralarla vuruyordum onu.

"İşte, bu yüzden siz korkaksınız." Bir adım daha uzaklaştım yüreğimde. "Ardında bırakacağın, bırakacağınız sevdikleriniz varken burada tek bir kurşunla yok olacaksınız. Asıl korkaklık bu değil mi?"

Başını kaldırmadı. Saçları yüzünü kapatıyordu. "O seni sevmiyor," derken karşımda küçük bir çocuk gibiydi. "Ben onun seni öldürmesinden korkarak kaç kere senden uzak kaldım, biliyor musun?" dedi.

Sanki o bana beni sevdiğini söylemiyormuş gibi canım yandı ama direndim.

"Hayır," dedim. "Bence yine yalan söylüyorsun. Kontrolünü kaybettiğinde gördüm onu." Kabullenmek zordu. "Seni..." dedim çift kişiliği olduğunu kabullenerek. "Aynı benim yanımda olduğu gibi kriz geçirdin ama nefretin baskın geldi o şerefsizlerin yanında. Benim yanımda ise asla kendini kaybetmediğin gibi saçımın teline bile zarar vermedin sen."

Ağzını açtı ama susturdum.

"Korkmuş olabilirsin, zihnin benim hakkımda kötü sözler fısıldamış olabilir. Bir şeytan gibi sol kulağına vesvese vermiş olabilir ama eğer gerçekten benden nefret etseydi ne bana dokunabilir ne de beni sevebilirdin. Bana *şeytanlarım susuyor,* derken bunu kastediyordun, değil mi? Yanımdayken susuyor, yanımdayken sessizleşiyor."

Ellerini dizlerine koydu. Başını yavaşça kaldırdı. Gözleri gözlerime değdi. Gün ağarıyor, vakit geliyordu.

"Evet..." dediğinde bir an için ümide kapıldım. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Ümitlerim diz çöktüğüm yerde kırıldı. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Boşuna çabalıyorum, değil mi? Sen aslında baştan beri bana verdiğin sözü tutmayacaktın."

O kadar pes etmiş duruyordu ki ona vurmak istiyordum. Kendine gelsin diye sarsmak istiyordum. Ya da ölmeyeceğini bilsem arkamı dönüp çekip gitmek istiyordum.

"Tiksineceğimi düşünmek de sana bahane oldu tabii. Belli ki ben seni deli gibi sevsem de sen hiç sevmemişsin beni..." Saçımın teline bile kıyamayışları, hasretle bakışları, sımsıkı sarışları, nefes olur gibi öpüşleri canlandı aklımda.

Sözlerim onu yaralarken aynı zamanda beni de yaraladı. Çünkü kalbim sözlerimi yalanlıyordu. O konuştuğunda onun için atacak kadar aptaldı.

"Çok sevdim..." dedi sevdiğim adam. Sesi titriyordu. "Şu an böyle karşımdasın ya, geberiyorum!" dedi. Elini uzattı. "Dokunmak istiyorum, sarılmak istiyorum..." Ama dokunamadı, pes etmiş gibi eli aşağı düştü. "Böyle acı çekiyorsun ya, kahroluyorum ama bunu mu..." dedi eliyle kendini göstererek. "Bu adamı mı istiyorsun sen? Bu hasta, bu ruh hastası adamı mı istiyorsun? Bununla mı bir ömür geçirmek istiyorsun?"

O bana bağırırken gözyaşlarım sessiz direnişimdi. Onun aksine bağırmadım.

"Evet," dedim. "Bu ruh hastası ile olmak istiyorum."

Konuşacağı zaman susturdum onu. "Ama bir korkakla olmak istediğime emin değilim."

Elindeki telsizin ışığı yanmaya başladı. Muhtemelen talimat vereceği zaman gelmişti.

"Bana bile bile ihanet eden bir adamla hiç!" Elimle telsizi gösterdim. "Sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedim. Bakışları telsizle benim aramda gidip geldi. "Sana ne zaman seni affetmem demiştim, hatırlıyor musun?"

Sesim gittikçe yükseldi. Bakışları bana döndü. Lacivertlerindeki hüznü ve tükenmişliği geçmişin hatırasıyla sarsıldı.

Hatırladı sözlerimi. *"Bile bile yürürsen ölüme, seni şu gönlüme taht kurmamış sayarım. Ne mezarına gelirim ne de ahirette yüzüne bakarım."*

Geçmişin anısı ikimizin arasında asılıydı. Gözümün içine baka baka telsizi havaya doğru kaldırdı, açacağını biliyordum. Açtığı anda bu talimat sayılacaktı. Talimat verirse de bir sonraki adımı ölümü olacaktı.

Bana baka baka ölümü göze aldı. Aramızdaki boşluğu kapattım. Ona tokat attım. Bu öyle bir tokattı ki sanki aramızdaki bağın düğümünü kanaya kanaya kestim. Başı yana doğru çevrildi. Islak yanağı tokadımın iziyle kızarmaya başladı. Dönüp bana baktı. Terk edilmişliğin acısı ikimizin de yüzündeydi ama tamamen pes eden bendim.

Boştaki eli bana doğru uzandı.

Dayanamıyordum bu acıya artık. "Sen bunu yaptın ya..." dedim bir tercih yaptığını görerek. "Artık ne mezarına gelirim ne de ahirette yüzüne bakarım."

Duyduğu sözlerle eli havada kaldı. Telsizi tutan eli de aynı şekilde duruyordu. "Ben her şeyi yaptım ama yetmedi." Ellerimi ona son kez uzattım. Yıkılışım gözyaşlarımın ağıtlarını susturmaya bile yetmiyordu. İçim parçalanıyordu, canım çekiliyordu sanki.

Ellerimiz son kez birbirine dokunacaktı ama buna bile dayanamadım. Geri çektim kendimi.

Ayağa kalktım. Son bir bağ kalmıştı aramızda. Onu dile getirirken tohumu kurumuş bir umudum bile kalmamıştı.

"Baba olacaksın," dedim. Günün ilk ışıkları yüzüne vurdu. Dehşetle, şaşkınlıkla, korkuyla ama en çok çaresizlikle sıkışmış olan yüz ifadesini aydınlattı.

Gün ışığı doğdu ve yağmur yavaşladı. Feryadımı yeryüzü de gökyüzü de duydu.

"Bir evladın olacak ve bugün canına kıyarsan beni ardında bıraktığın gibi onu da ardında bırakacaksın. Sen gidince düşmanlarının hepsi de gitmeyecek, tek başıma ben baş etmek zorunda kalacağım ardında bıraktıklarınla."

Hissizce söylediğim bu sözler gerçekti ama onu dil döktüğüm gerçeklerden daha çok sarstı. Sanki attığım tokat yeni etki etmişti. Uyanıyordu. Kendine geliyordu. Ben ise tükenmiştim artık. Bu yüzden görmezden geldim.

"Ona bir şey olursa ahım öbür dünyada da seni bulacak. İki yakanı tutacağım ve Allah'a diyeceğim ki..." Ona doğru eğildim. Son kez güzel gözlerinde kendimi gördüm. "Beni dünyada yapayalnız bıraktı. Çocuklara kıyamıyordu ama kendi evladına bunu yaptı, onu terk ederek yapayalnız bıraktı."

Elinde duran telsiz yavaşça aşağı indi. Söndü yapay ışıklar, güneş yağmurun kara bulutlarına rağmen doğdu. Ama ben karanlıkta kaldım çünkü yüreğimin yarısını kaybetmiştim. Elim yüzük parmağıma uzandı. Şaşkınlıktan put kesilmiş olan adamın bakmaya kıyamadığım yüzüne son kez baktım. Yüzüğünü parmağımdan çıkardım ve tam önüne attım. Yüzük yerde sekti ve taşların arasında benim gibi bir hiç olarak kaldı. Bir *hiç* oldum çünkü kalbimi kaybettim. Onu kaybettim.

Elimin tersiyle sildim yüzümü.

"Bitti," dedim. *Bittim,* diyemedim. Nefes alamadım bu gerçekle. Sanki nefesim sekteye uğramış gibi hıçkırıklarım sözlerimi kesti. Ayağa kalkmaya çalıştı ama sözlerimle birlikte tekrar yere çöktü. Sözlerimle birlikte ikimiz de o uçuruma yuvarlandık.

Konuşabildiğimde her sözüm ikimizi de hançerliyordu. "Yaşarsın ya da yaşamazsın, bu susturduğun vicdanının sorunu ama ben gözlerimin içine

baka baka benden gitmek isteyen bir adamla birlikte olamam." Önümde diz çökmüşken yerde duran yüzüğe baktı. Sanki yeni bir idrak anı yaşıyordu. Giden o olmak istiyordu ama kalbimi sökerek de olsa bunu yapan bendim.

"Benimle iyileşmeye çalışsaydın ellerini tutar, canımı ortaya koyardım ama babamın mezardaki kemiklerini sızlatan bir adamla da olamam."

O kadar canım yanıyordu ki iki büklüm olup yağmurun altında toprağa gömülmek istiyordum. Arkamı dönmeden önce son sözlerimi söyledim:

"Bitti, yaşarsan boşuyorum seni." Elleri yumruk oldu bu sözlerimden sonra. Ağzı açıldı. Telsizi bir kenara attı. Konuşmak istedi belki ama zamanında konuşmamıştı. Bu yüzden konuşturmadım.

"Yaşamazsan da Allah katında hükmünü bozdun sana olan sevgimin." Arkamı döndüm, ardımda bıraktım onu. Ölüm korkusu sarmıştı dört bir yanımı ama ben de pes etmiştim.

Arkamı döndüğümde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bana bakan mahvolmuş iki adamı, Demir ve Umut'u gördüm. İkisi de silahlarını ona doğrultmuştu. Sanki bir şey yaparsa onu vurmak çareymiş gibi. Sanki zaten kendini öldürmemiş gibi.

Sesini duyduğumda kaçmak için adımları hızlandırmıştım. Ödüm kopuyordu silah sesi duymaktan. Duyarsam düşerdim.

Tam o an ölürdüm.

Ama sesini duydum.

"Gün Işığı!" diye seslendi. Başımı eğdim, o kadar şiddetli ağlıyordum ki hızla yağan yağmurun ardında yönümü bulamayan bir avare gibiydim. Sesinden sonra ona ait ama ölü olan kalbim paramparça oldu. Duraksadım. Artık değildim, ben artık *Gün Işığı* değildim. "Söndürdün..." diye fısıldadım. *Sönmüştüm.*

Tekrar hareket ettim.

"Ölmeyeceğim!" diye haykırdı arkamdan. "Ölmeyeceğim!"

Durmadım.

Ondan gittim.

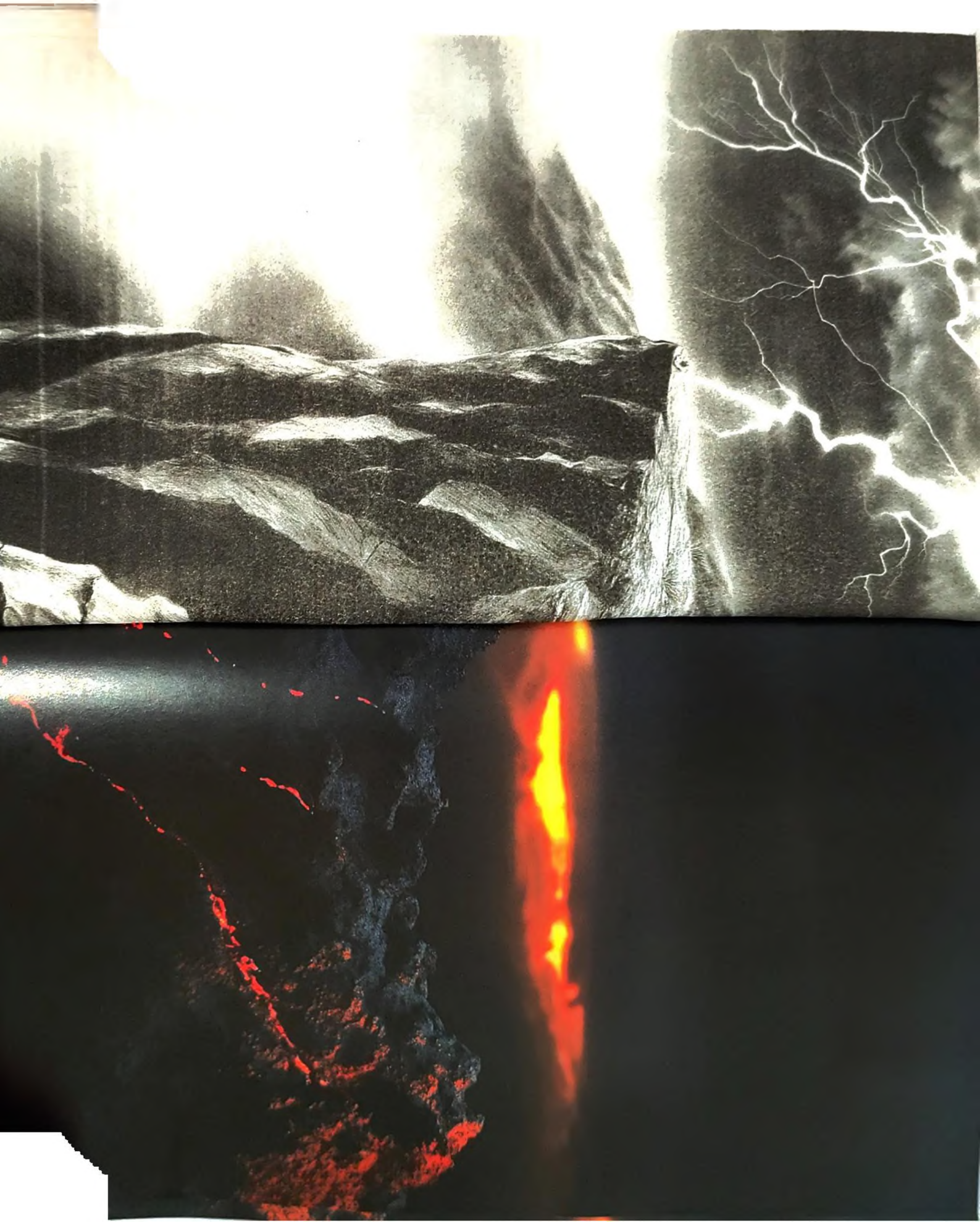
Kendimden gittim.

Ve biz bittik.

Kendini değil ama bizi öldürmüştü.

DEVAM EDECEK...

Nirvana

Ninova

Ninova